

Հարրի Փոթթերը և
Ագքաբանի բանտարկյալը
Ջոան Բեյթելին Ռոուլինգ

Հարրի Փոթթերի արկածների
երրորդ գիրքը

Թարգմանիչ՝ Լիլիթ Մկրտչյան:

Թարգմանության վերջին խմբագրություն, 2021թ.

© 2006թ., Լիլիթ Մկրտչյան, Զ.Ք.Ռոուլինգի «Հարրի Փոթերը և Ագքաբանի բանտարկյալը», հայերեն

Բովանդակությունը

Գլուխ 1. Փոստատար բվերը	1
Գլուխ 2. Մորաքույր Մարջի մեծ սխալը	19
Գլուխ 3. Գիշերային ասպետի ավտոբուսը	35
Գլուխ 4. ‘Ծակ տաշտը’ պանդոկում	52
Գլուխ 5. Ագրայելը	74
Գլուխ 6. Թեյի տերևներն ու արծվի մագիլները	100
Գլուխ 7. Բոխոխիճը պահարանում	128
Գլուխ 8. Չաղ կոմսուհու փախուստը	146
Գլուխ 9. Դժխեմ պարտությունը	167
Գլուխ 10. Ելուզակների քարտեզը	188
Գլուխ 11. Հրացուքը	217
Գլուխ 12. Պատրոնուսը	240
Գլուխ 13. Գրիֆինդորն ընդդեմ Ռեյվենքլոյի	260
Գլուխ 14. Սնեյփի վաղեմի քենը	277
Գլուխ 15. Քվիդիչի եզրափակիչը	300
Գլուխ 16. Պրոֆեսոր Թրելոնիի կանխագուշակությունը	322
Գլուխ 17. Կատուն, շունը և առնետը	339
Գլուխ 18. Լուսնոտը, Բրդոտը, Սմբակն ու Մտրակը	355
Գլուխ 19. Լորդ Վոլդեմորթի ծառան	364
Գլուխ 20. Ագրայելի համբույրը	384
Գլուխ 21. Հերմիոնայի գաղտնիքը	392
Գլուխ 22. Կրկին փոստատար բվերը	420

Գլուխ 1. Փոստատար բվերը

Հարրի Փոթթերը շատ առումներով արտասովոր տղա էր:

Ի տարբերություն գրեթե բոլոր հասակակիցների, նա ատում էր ամառային արձակուրդները, և իրոք, սնկեղծորեն ուզում էր կատարել իր դպրոցական տնային առաջադրանքները, սակայն ստիպված էր դա անել մութ գիշերներով ու բոլորից գաղտնի: Եվ, վերջապես, նա հրաշագործ կախարդ էր:

Արդեն գրեթե կեսգիշեր էր: Հարրին փորի վրա պառկած էր անկողնում՝ սավանները վրանի պես գլխին քաշած, մի ձեռքում լապտեր, իսկ մյուսում՝ հաստափոր կաշեկազմ գիրք («Հրաշագործության պատմությունը», հեղինակ՝ Բաթիլդա Բեգշոթ), որը նա բացած հենել էր բարձին: Հարրին էջի վրայով սահեցրեց արծվի փետուրից պատրաստված նրբաոճ գրչափետուրը՝ խոժոռ հայացքով փնտրելով այնպիսի տեղեկություններ, որոնք կարող էին օգնել իրեն գրել Հրաշագործության պատմություն առարկայից պրոֆեսոր Բինգի հանձնարարած ռեֆերատը՝ «Տասնչորսերորդ դարում վիուկների հրկիզման բացարձակ անհմաստության վերլուծությունը» վերնագրով:

Հարրին, բնականաբար, չէր ուզում սեպտեմբերի մեկին դպրոց գնալ՝ հանձնարարությունը չկատարած, բայց միևնույն ժամանակ նրան անչափ բարկացնում էր առաջադրանքը կատարելու համար իրենից պահանջվող ջանքերի անարդարացիությունը:

Գրչափետուրը հասավ մի հետաքրքիր պարբերության ու կանգնեց առաջին տողի վրա: Հարրին կլոր շրջանակներով ակնոցը վեր հրեց քթին, լապտերն ավելի մոտեցրեց գրքին ու կարդաց.

«Միջին դարերում հրաշագործությունից հեռու մարդիկ (մասնավորապես, նրանք, ովքեր հայտնի են որպես մագլներ) առանձնահատուկ վախ էին տածում

կախարդանքի ու հրաշագործության նկատմամբ, սակայն այդքան էլ հմուտ չէին դրա դրսևորումները ճանաչելու մեջ:

Շատ հազվադեպ, երբ կախարդներին ու վհուկներին հալածելիս, մագլները, իրոք, իսկական վհուկ կամ կախարդ էին ձերբակալում, նրանց ընտրած մահապատժի ձևը՝ հրկիզումը, ըստ էության ոչ մի ազդեցություն չէր ունենում պատժվողի վրա: Վհուկը կամ կախարդը կատարում էր, բոլորին հայտնի, կրակը սառեցնող տարրական հմայանքը և հետո կրակի բոցերի մեջ ձևացնում, իբր գալարվում է ցավից՝ միևնույն ժամանակ փափուկ խոզանակով մերսումի նման հաճելի զգացողություն վայելելով ամբողջ մարմնով:

Հայտնի է, որ այդ ժամանակներում հանրահայտ վհուկ Վենդելին Բախտագուշակը այնքան շատ էր հավանել հրկիզման արարողությունը, որ, տարբեր ծպտված կերպարանքներ ընդունելով, թույլ էր տվել իրեն բռնել ու խարույկի վրա հրկիզել ոչ պակաս քան քառասունյոթ անգամ»:

Հարրին ատամներով բռնեց գրչափետուրը և ձեռքը մեկնեց, որպեսզի բարձի տակից հանի մագաղաթի փաթեթն ու թանաքամանը: Շատ դանդաղ ու մեծագույն զգուշությամբ պտտելով՝ բացեց թանաքամանի կափարիչը, գրչափետուրը խնամքով թաթախեց թանաքի մեջ ու սկսեց գրել՝ մերթնդմերթ դադար տալով ու ականջ դնելով միջանցքից եկող ձայներին, որովհետև եթե Դարգլիներից մեկնումեկը գիշերով լոգարան գնալու ճանապարհին լսեր նրա գրչափետուրի խզխզոցը, ապա, ամենայն հավանականությամբ, նրա ամբողջ հրաշագործական ունեցվածքը մնացած ամառվա ընթացքում կմնար աստիճանների տակի խորդանոցում փակված:

Ըստ էության հենց Բեկտենինների նրբանցքի թիվ 4 տանը ապրող Դարզլիների ընտանիքի շնորհիվ էր, որ Հարրին չէր սիրում ամառային արձակուրդները: Մորաքույր Պետունիան, նրա ամուսին քեռի Վերնոնը և նրանց որդի Դադլին Հարրիի միակ ազգականներն էին: Նրանք մազլ էին և շատ միջնադարյան վերաբերմունք ունեին հրաշագործության նկատմամբ: Հարրիի մահացած ծնողները, ովքեր վիուկ և կախարդ էին եղել, երբեք չէին հիշատակվում Դարզլիների տանիքի տակ: Տարիներ շարունակ մորաքույր Պետունիան և քեռի Վերնոնը հույս էին տածում, որ եթե իրենք Հարրիին հնարավորինս անտեղյակ պահեն նրա հարազատների և ծագման մասին, ապա կկարողանան ոչնչացնել նաև նրա արյան մեջ եղած բոլոր հրաշագործական գեները: Սակայն իրենց տանը Հարրիի ներկայությունը տանելու կապակցությամբ նրանց ծայրահեղ հիասթափությունը անչափ բազմապատկվեց, երբ տղայից նորմալ մարդ սարքելու նրանց բոլոր ջանքերը ձախողվեցին: Եվ հիմա նրանք ապրում էին հարատև ահ ու սարսափի մեջ, որ հանկարծ հարևաններից որևէ մեկը կհայտնաբերի, թե որտեղ է Հարրին անցկացնում վերջին երկու տարիները: Իսկ Հարրին սովորում էր Հոգվարթսի կախարդանքի և հրաշագործության դպրոցում: Անգործությունից կատաղած, որ իրենք չկարողացան Հարրիին թույլ չտալ Հոգվարթս գնալ, Դարզլիներն ամեն ինչ անում էին Հարրիի կյանքն անտանելի դարձնելու համար: Եվ քանի որ Հարրին, ուրիշ ազգականներ չունենալով, ստիպված էր ամեն տարի ամառային արձակուրդներին վերադառնալ Դարզլիների մոտ, նրանք արձակուրդների սկզբից ի վեր փակի տակ էին պահում Հարրիի բոլոր հրաշագործական գրքերը, կախարդական փայտիկը, կաթսան ու ցախավելը և արգելում էին նրան խոսել հարևանների հետ:

Իր հրաշագործական գրքերից զրկվելու պատճառով Հարրին մեծ խնդրի առաջ էր կանգնում, որովհետև Հոգվարթսի ուսուցիչները ամառային արձակուրդների համար բավականին շատ տնային աշխատանք էին հանձնարարում: Ռեֆերատներից մեկն էլ՝ «Մեծացնող ու փոքրացնող էլեքսիրների մասին», մի իսկական գլխացավանք, հանձնարարել էր Հոգվարթսում Հարրիի ամենաչսիրած ուսուցիչը՝ հմայաթուրմերի վարպետ պրոֆեսոր Սնեյփը, որին միայն պատրվակ էր պետք Հարրիին մի ամբողջ ամսով հմայապատիժ տալու համար: Այդ պատճառով արձակուրդների

առաջին իսկ շաբաթվա ընթացքում Հարրին շտապեց օգտվել հանկարծակի ստեղծված հարմար առիթից: Մինչ քեռի Վերնոնը, մորաքույր Պետունիան և Դադլին դուրս էին եկել տան առջևի փողբիկ սիգամարզը՝ քեռի Վերնոնի նոր ծառայողական մեքենայի կապակցությամբ բարձրաձայն զմայլված կարծիքներ հայտնելու (հատուկ այնքան բարձրաձայն, որպեսզի փողոցի երկու կողմերում ապրող բոլոր հարևանները լուսամուտներից դուրս նայեն), Հարրին իջավ առաջին հարկ, բացեց աստիճանների տակի խորդանոցի կողպեքը, թռցրեց իր գրքերից մի քանիսն ու թաքցրեց իր ննջասենյակում: Քանի դեռ նրան հաջողվում էր թանաք չկաթեցնել սավանների վրա, Դարզլիները չէին իմանա, որ նա գիշերներով զբաղված էր իր հրաշագործական դասերի ամառային առաջադրանքները կատարելով:

Հարրին ձգտում էր յուզ չավելացնել կրակին ու լավ հարաբերություններ պահպանել մորաքրոջ ու նրա ամուսնու հետ, որոնք արդեն անասելի բարկացած էին նրա վրա, որովհետև արձակուրդների առաջին շաբաթում Հարրիի դպրոցական ընկերներից մեկը հեռախոսով զանգահարել էր նրան:

Ռոն Ուիզլին, որը Հոգվարթսում Հարրիի լավագույն ընկերներից մեկն էր, տոհմիկ հրաշագործների ընտանիքից էր: Ռոնը Հարրիից ավելի շատ բան գիտեր հրաշագործական աշխարհի մասին, սակայն նա կյանքում երբեք չէր օգտվել հասարակ մագլական հեռախոսից: Դժբախտաբար, հենց քեռի Վերնոնը պատասխանեց նրա հեռախոսազանգին:

— Վերնոն Դարզլին է խոսում:

Հարրին, որը պատահաբար հենց այդ պահին նույն սենյակում էր գտնվում, սառեց տեղում՝ լսելով Ռոնի ձայնը.

— ԱՆՈ՛Ւ... ԱՆՈ՛Ւ... ԴՈՒՔ ԻՆՁ ԼՍՈՒ՞Մ ԵՔ... Ե՛Ս... ՌԻԶՈՒ՞Մ ԵՄ... ԽՈՍԵ՛Ն... ՀԱ՛ՐՐԻ... ՓՈ՛ԹԹԵՐԻ... ՀԵ՛Տ...

Ռոնը այնքան բարձր էր գոռում, որ քեռի Վերնոնը նստած տեղից վեր ցատկեց և հեռախոսափողը մի թիզ հեռու պահեց ականջից՝ կատաղության ու տազնապի խառն արտահայտությամբ անթարթ նայելով դրան:

— Ո՞Վ Է... — գոռաց նա խոսափողի ուղղությամբ, — Ո՞Վ ԵՔ ԴՈՒՔ...

— ՌՈ՛Ն... ՌԻ՛ՋԼԻ... — ի պատասխան գոռաց Ռոնը կարծես նա ու քեռի Վերնոնը խոսում էին ֆուտբոլի դաշտի հակադիր կողմերում կանգնած, — Ե՛Ս... ՀԱ՛ՐՐԻԻ... ԸՆԿԵ՛ՐՆ Ե՛Մ... ԴՊՐՈՑԻ՛Ց...

Քեռի Վերնոնի մանրիկ աչքերը պտտվեցին Հարրիի վրա, որն ասես կանգնած տեղում կպել էր հատակին:

— ԱՅՍՏԵՂ ՈՉ ՄԻ ՀԱՐՐԻ ՓՈԹԹԵՐ ԶԿԱ, — ոռնաց քեռի Վերնոնը խոսափողն արդեն իր բազկի հեռավորության վրա հեռու պահելով ականջից, կարծես վախենում էր, որ այն հրես-հրես կպայթի, — ԵՍ ԶԳԻՏԵՄ ԻՆՉ ԴՊՐՈՑԻ ՄԱՍԻՆ ԵՔ ԽՈՍՈՒՄ: ԱՅԼԵՎՍ ԵՐԲԵՔ ԱՅՍՏԵՂ ԶԶԱՆԳԱՀԱՐԵ՛Ք: ԶՀԱՄԱՐԶԱԿՎԵ՛Ք ՄՈՏԵՆԱԼ ԻՄ ԸՆՏԱՆԻՔԻՆ:

Եվ նա այնպես նետեց խոսափողը հեռախոսի վրա, կարծես այն մի թունավոր սարդ լիներ:

Այդ անմեղ միջադեպին հետևած աղմուկ-աղաղակի նման բարձր կշտամբանք Հարրին դեռ չէր ստացել:

— ԻՆՉՊԵ՞Ս ԵՍ ՀԱՄԱՐԶԱԿՎՈՒՄ ԱՅՍ ՀԵՌԱԽՈՍԻ ՀԱՄԱՐԸ ՏԱԼ... ՏԱԼ ՔԵԶ ՆՄԱՆՆԵՐԻ՛Ն, — ոռնաց քեռի Վերնոնը՝ թուք ցայտելով Հարրիի վրա:

Ռոնը ակնհայտորեն գլխի ընկավ, որ ինքն իր հեռախոսազանգով ականա մեծ փորձանքի մեջ էր գցել Հարրիին, որովհետև այլևս չզանգահարեց: Հարրին ոչ մի լուր չուներ նաև Հոգվարթսի իր մյուս լավագույն ընկեր Հերմիոնա Գրեյնջերից: Հարրին կասկածում էր, որ Ռոնը զգուշացրել էր Հերմիոնային, որ նա չզանգահարի, ինչը շատ ցավալի էր, որովհետև Հերմիոնան Հարրիի համադասարանցիների մեջ ամենախելացի վիուկն էր և մազլ ծնողներ ուներ ու, բնականաբար, շատ լավ գիտեր, ինչպես օգտվել հեռախոսից: Ամենայն հավանականությամբ, Հերմիոնան այնքան խելք կուներ, որպեսզի Վերնոն Դարզլիին չասեր, որ ինքը Հոգվարթսից է:

Այսպիսով, արդեն հինգ շաբաթ Հարրին ոչ մի լուր չուներ իր հրաշագործ ընկերներից, և այդ տարվա ամառը խոստանում էր նույնքան տխուր ու տաղտկալի լինել, ինչպես անցյալ տարվանը: Սակայն կար ընդամենը մեկ շատ փոքրիկ բարելավում: Հարրիից երդում վերցնելով, որ նա Հեդվիգին նամակով չի ուղարկի իր ընկերների մոտ, քեռի Վերնոնը թույլ տվեց, որ նա գիշերով բաց թողնի բվին: Քեռի Վերնոնը նման փոխզիջման գնաց միայն այն պատճառով, որ Հեդվիգը, վանդակի մեջ անդադար փակված մնալով, անտանելի վայրում-վայնասուն էր բարձրացնում, որը կարող էին լսել նաև հարևանները:

Հարրին վերջացրեց իր ռեֆերատի Վենդելին Բախտագուշակի մասին հատվածը և կրկին ականջ դրեց: Տան լռությունը ընդհատվում էր միայն Հարրիի ածդահա մորաքրոջորդի Դադլիի հեռվից լսվող խռմփոցներով: Երևի արդեն շատ ուշ էր: Հարրիի աչքերը հոգնածությունից մրմռում էին: Նա որոշեց, որ իր ռեֆերատը կավարտի հաջորդ գիշեր...

Հարրին խնամքով պտուտակեց թանաքամանի կափարիչը, մահճակալի տակից հանեց մի հին բարձի երես և հերթով մեջը դրեց իր լապտերը, Հրաշագիտության պատմության դասագիրքը, ռեֆերատի մագաղաթը, գրչափետուրը և թանաքամանը, հետո իջավ մահճակալից ու իր տոպրակը թաքցրեց մահճակալի տակ՝ հատակի շարժվող տախտակներից մեկի տակ հարմարեցրած գաղտնարանի մեջ: Հետո նա կանգնեց, մեջքն ու թևերը ձգեց և նայեց մահճակալի կողքին փոքրիկ սեղանի վրա դրված լուսավոր սլաքներով ժամացույցին:

Գիշերվա ժամը մեկն էր: Հարրիի ստամոքսը հանկարծ տակնուվրա եղավ: Նա արդեն մեկ ժամ էր, ինչ տասներեք տարեկան էր՝ նույնիսկ չկռահելով այդ մասին:

Հարրիի արտասովոր առանձնահատկություններից մեկն էլ հենց այն էր, որ նա բոլորովին չէր սիրում իր ծննդյան օրերը: Ամբողջ կյանքում դեռ երբեք ծննդյան տարեդարձի կապակցությամբ շնորհավորական բացիկ չէր ստացել: Դարզվիներն ընդհանրապես անտեսում էին նրա ծննդյան օրերը, հատկապես վերջին երկու տարիներին, և նա ոչ մի հիմք չուներ հուսալու, որ այս անգամ նրանք կհիշեն իր մասին:

Հարրին մութ սենյակով անցավ Հեդվիգի դատարկ վանդակի կողքով ու մոտեցավ պատուհանին, որ բացի: Նա հենվեց պատուհանի գոգին: Երկար ժամանակ սավանների տակ մնալուց հետո զով գիշերային քամին հաճելի շոյեց նրա դեմքը: Հեդվիգն արդեն երկու գիշեր չէր վերադարձել: Հարրին չէր անհանգստանում նրա համար, նա առաջ էլ էր այդքան երկար բացակայել, և Հարրին հույս ուներ, որ բուն շուտով կվերադառնա: Առանց Հեդվիգի նա իրեն ավելի միայնակ էր զգում: Այդ տանը Հեդվիգը միակ կենդանի արարածն էր, որն ուրախանում էր իրեն տեսնելիս:

Հարրին թեև իր տարիքի համար դեռևս փոքրամարմին ու նիհարիկ էր, բայց վերջին տարվա ընթացքում մի քանի մատնաչափ բոյ էր քաշել: Սակայն նրա ծյուրի պես սև մազերը մնացել էին նույն անհնազանդ բաշը՝

համառորեն խառնիխուռն աճելով բոլոր ուղղություններով՝ չնայած դրանք հարթելու նրա բոլոր փորձերին: Ակնոցի տակ աչքերը վառ կանաչ էին, իսկ ճակատին ընկնող անհնազանդ մազափունջը ծածկում էր կայծակնաձև, բարակ սպին:

Հարրիի բոլոր անսովոր առանձնահատկությունների շարքում այդ սպին թերևս ամենաառանձնահատուկն էր: Ղա բնավ ավտովթարից մնացած հիշողություն չէր, ինչպես Ղարգլիներն էին նրան հավատացնում, որից իբր տասներկու տարի առաջ զոհվել էին Հարրիի ծնողները, որովհետև Լիլի և Ջեյմս Փոթթերներն ավտովթարից չէին մահացել: Նրանց սպանել էր վերջին հարյուր տարվա ամենասարսափելի և ամենահզոր սև կախարդ Լորդ Վոլդեմորթը: Հարրին Վոլդեմորթի հարձակումից ողջ էր մնացել ընդամենը ճակատին ստանալով այդ սպին, իսկ Սև Լորդի անեծքը Հարրիին սպանելու փոխարեն հարվածել էր հենց իրեն՝ Վոլդեմորթին: Սև Լորդը մազապուրծ փախել էր՝ կորցնելով իր ուժերն ու ֆիզիկական մարմինը...

Երկրորդ անգամ Հարրին դեմառդեմ հանդիպել էր Վոլդեմորթին Հոգվարթսում եղած ժամանակ: Մութ պատուհանի մոտ կանգնած հիշելով իրենց վերջին հանդիպումը, Հարրին ստիպված էր ինքն իրեն խոստովանել, որ իր բախտն անչափ բերեց, որ ինքը, այնուամենայնիվ, հասավ իր տասներեքերորդ տարեդարձին:

Նա ուշադիր նայեց աստղագարդ երկնքին, փորձելով որևէ ուրվագիծ տեսնել, որը կարող էր նման լինել հեռվում սավառնող Հեղվիզին: Բուն հաստատ շուտով կերևա՝ կտուցի մեջ մի սատկած մուկ բռնած և, իր ընծայի համար տիրոջից գովասանք սպասելով՝ սատկած մկանը հանդիսավորությամբ կդնի Հարրիի բարձին: Մտացրիվ նայելով տանիքներից վեր դեպի հեռուն, Հարրին երևի մի քանի վայրկյան անտարբեր դիտում էր ինչ-որ թռչող մարմին, մինչև վերջապես կռահեց, որ իր տեսածը շատ տարօրինակ բան էր:

Հանկարծ նա մի տարօրինակ, խոշոր ու սապատավոր արարած նկատեց, որը սավառնում էր՝ հստակ ուրվագծվելով արծաթագույն լուսնի վրա և ամեն վայրկյան մեծանալով, գալիս էր իր ուղղությամբ: Կասկած չկար, որ այն թռչում էր ուղիղ դեպի Հարրին: Հարրին տեղում անշարժացավ՝ դիտելով, թե ինչպես էր արարածը հետզհետե ցած իջնում երկնքից: Մեկ վայրկյան նա նույնիսկ տատանվում էր՝ ձեռքը դրած պատուհանի փեղկին,

արդյոք չփակի՞՞ այն, բայց այդ պահին տարօրինակ արարածը հավասարվեց Բեկտենինների նրբանցքի լապտերներից մեկին, և Հարրին վերջապես հասկացավ, թե ինչ էր դա և մի կողմ թռավ պատուհանից:

Պատուհանի բացվածքով ներս սավառնեցին երեք բվեր, երկուսը թևերին հենած բերում էին երրորդին, որը կարծես ուշաթափված էր: Փափուկ թոնփոցով նրանք վայրէջք կատարեցին Հարրիի մահճակալին, և մեջտեղի թռչունը, որը խոշոր, արծաթափայլ փետուրներով տափաստանային բու էր, մեջքի վրա ընկավ նրա վերմակին ու անշարժացավ: Նրա թաթերին կապված էր մի մեծ փաթեթ:

Հարրին անմիջապես ճանաչեց ուշաթափված բվին: Նրա անունը էրրոլ էր, և այդ թռչունը պատկանում էր Ուիգլինների ընտանիքին: Հարրին նետվեց դեպի մահճակալը: Արագ-արագ քանդեց էրրոլի ոտքերին կապված ժապավենը և վերցրեց փաթեթը, իսկ էրրոլին տարավ Հեդվիգի վանդակի մոտ: Էրրոլը բացեց իր հոգնած մշուշապատ աչքերից մեկը, շնորհակալության թույլ վայուն արծակեց և սկսեց կտուցով ջուր կլլել:

Հարրին շրջվեց դեպի մյուս երկու բվերը: Դրանցից մեկն իր Հեդվիգն էր՝ ծյունաճերմակ, մեծ, էգ թռչունը: Նա նույնպես փաթեթ էր կրում և ինքն իրենից անչափ գոհ տեսք ուներ: Հեդվիգը քնքուշ կսմթեց Հարրիի ձեռքը, երբ վերջինս ազատեց նրան իր բեռից ու սենյակով թռավ իր վանդակի մեջ նստած էրրոլի մոտ:

Հարրին չէր ճանաչում երրորդ բվին, որը գեղեցիկ անտառային խարտյաշ թռչուն էր, բայց նա անմիջապես հասկացավ, թե որտեղից էր այն գալիս, որովհետև բացի փաթեթից բուն կրում էր նաև Հոգվարթսի գինանշանով մի ծրար: Երբ Հարրին այդ բվին ազատեց բեռից, այն շատ կարևոր տեսքով ցցեց ծոծրակի փետուրները, թևերը փռեց ու պատուհանով դուրս թռավ գիշերվա մեջ:

Հարրին նստեց իր մահճակալին, ձեռքն առավ էրրոլի բերած փաթեթը, պատռեց դարչնագույն թուղթը և հայտնաբերեց ոսկեգույն թղթով փաթաթված մի նվեր ու կյանքում իր առաջին շնորհավորական բացիկը ծննդյան տարեդարձի կապակցությամբ: Թեթևակի դողացող մատներով նա բացեց ծրարը: Թղթի երկու կտոր ընկավ ծրարից, մի նամակ և լրագրից կտրված մի հոդված:

Կտրված հողվածը հաստատ «Մարգարե» դյուբական օրաթերթից էր, որովհետև սև ու սպիտակ լուսանկարում պատկերված մարդիկ շարժվում էին: Հարրին վերցրեց թերթից կտրված հողվածը, հարթեց այն ու սկսեց կարդալ:

ՆԱԽԱՐԱՐՈՒԹՅԱՆ ԱՇԽԱՏԱԿԻՑԸ ՇԱՀԵՑ ՈՍԿՅԱ

ՇԱՀԱՐԿՄԱՆ ԱՄԵՆԱԽՈՇՈՐ ՇԱՀՈՒՄԸ

«Հրաշագործության նախարարության Մագլակերտ իրերի չարաշահման վարչության պետ Արթուր Ուիզլին շահեց «Մարգարե» օրաթերթի ամենամյա Ոսկյա շահարկման ամենախոշոր շահումը:

Պարոն Ուիզլին օրաթերթի լրագրողին հայտնեց. «Մենք պատրաստվում ենք շահումը ծախսել՝ ամառային արձակուրդներին ամբողջ ընտանիքով Եգիպտոսում մեկ ամիս շրջագայելու վրա, որտեղ մեր ավագ որդի Բիլը աշխատում է հրաշագործական Գրինգոթս բանկում որպես բանկային խարդախ շարժմակների բացահայտող»:

Ուիզլիների ընտանիքը մեկ ամիս կանցկացնի Եգիպտոսում և կվերադառնա Անգլիա մինչև Հոգվարթսի հրաշագործության դպրոցում նոր ուսումնական տարվա սկիզբը, որտեղ ներկայումս ուսանում են Ուիզլիների ընտանիքի հինգ երեխաները»:

Հարրին նայեց շարժվող լուսանկարին, և նրա դեմքը ծաղկեց երջանիկ ժպիտով, երբ բոլոր ինը Ուիզլիները մի մեծ բուրգի առաջ կանգնած սկսեցին ուրախ-ուրախ ձեռքով անել իրեն: Կլորամարմին կարճիկ տիկին Ուիզլին, բարձրահասակ, ճաղատացող գլխով պարոն Ուիզլին, նրանց վեց որդիներն ու մեկ դուստրը, բոլորը (թեև սև ու սպիտակ լուսանկարում դա չէր երևում)

կրակագույն մագերով: Ուղիղ լուսանկարի մեջտեղում կանգնած էր Ռոնը, բարձրահասակ ու լող-լող: Ռոնի ձեռնասուն առնետ Բոքոնը նստած էր նրա ուսին, իսկ մյուս ձեռքով Ռոնը գրկել էր իր փոքր քրոջ Ջինիի ուսը:

Հարրին մտածեց, որ աշխարհում Ուիզլիներից շատ ոչ ոք արժանի չէր նման խոշոր ոսկյա շահումին: Ուիզլիները, իրոք, շատ լավ մարդիկ էին, բայց նաև ծայրահեղ աղքատ, և Հարրին սրտանց ուրախացավ նրանց համար: Նա վերցրեց Ռոնի նամակն ու բաց արեց այն:

«Սիրելի Հարրի,

Ծնունդդ շնորհավո՛ր:

Ների՛ր, իրոք, շատ եմ ցավում հեռախոսազանգի համար: Հուսով եմ, մագլները քեիցդ չբերեցին: Հետո ես հայրիկին հարցրեցի, թե ինչն եմ սխալ արել, նա ասաց, որ չպետք է գոռայի:

Եգիպտոսում ուղղակի հիասքանչ է: Բիլը մեզ շրջագայության տարավ բոլոր բուրգերով ու դամբարաններով: Չես հավատա, թե ի՛նչ անեծքներ են դրել հին եգիպտացիները այդ բոլոր վայրերի վրա: Մաման թույլ չտվեց, որ Ջինին մտնի վերջին դամբարանը: Այնտեղ ահավոր էր: Մի քանի տասնյակ այլանդակ կմախքներ կային: Հայրիկն ասաց, որ դրանք կողոպտելու համար դամբարան մտած անիծված մագլների մուտանտ կմախքներն էին: Պատկերացրու՛, մի քանի գլուխներով և անճոռնի վերջույթներով:

Հավատա չէր գալիս, երբ հայրիկը շահեց «Մարգարե» օրաթերթի Ոսկյա շահարկումը: Յոթը հարյուր գալեո՛ն... Իհարկե մեծ մասը ծախսվեց արձակուրդների վրա, բայց ինձ խոստացել են նոր կախարդական փայտիկ գնել հաջորդ ուսումնական տարվա համար»:

Հարրին շատ լավ էր հիշում այն միջադեպը, երբ Ռոնի հին կախարդական փայտիկը երկու կես եղավ:

Անցած տարի, երբ տնային ալփ Դոբին որոշել էր Հարրին փրկել Հոգվարթսում նրան սպասվող դավադրությունից և փակել Քինգզ Քրոս կայարանի անցումը դեպի թիվ ինը և երեք քառորդ կառամատույցը, Հարրին ու Ռոնը որոշեցին պարոն Ուիզլիի թռչող մեքենայով հասնել դպրոց, և հույս ունեին փառապանծ վայրէջք կատարել Հոգվարթս ամրոցի առաջ, սակայն վթարի ենթարկվեցին՝ հարվածելով ամրոցի մոտ աճող հազվագյուտ տեսակի Կռվազան ուռենուն:

Հարրին կրկին նայեց լուսանկարին: Փերսին, որն այդ տարի պիտի սովորեր Հոգվարթսի վերջին՝ յոթերորդ, դասարանում, առանձնահատուկ ինքնագոհ տեսք ուներ լուսանկարի մեջ: Նա «Առաջին աշակերտ» կրծքանշանը ամրացրել էր իր կոկիկ սանրված մազերին պճնամուլաբար դրած ֆեսին, և նրա եղջերաշրջանակով ակնոցի ապակիները առանձնահատուկ հպարտությամբ էին փայլվում եգիպտական արևի տակ:

Ուիզլիների ավագ որդիներ Զարլիի ու Բիլի հետ Հարրին դեռ չէր հանդիպել և լուսանկարում առաջին անգամ էր տեսնում նրանց:

«Մենք կվերադառնանք դասերի սկսվելուց մեկ շաբաթ առաջ և գնալու ենք Լոնդոն՝ իմ նոր կախարդական փայտիկն ու այս տարվա դասագրքերը գնելու:

Հնարավո՞ր է, որ Լոնդոնում հանդիպենք:

Թույլ չտա՛ս մազներին, որ շատ ճնշեն քեզ:

Աշխատի՛ր անպատճառ Լոնդոն գալ:

Ռոն

Հ.Գ. Փերսին Հոգվարթսում «Առաջին աշակերտ» է դարձել:
Անցած շաբաթ իմացանք»:

Հարրին ձեռքը վերցրեց նվերն ու բացեց փաթեթը: Փաթեթի մեջ մի հետաքրքիր իր կար, որն առաջին հայացքից կարելի էր նմանեցնել նուրբ մետաղյա շրջանակի մեջտեղում պտտվող փոքրիկ ապակյա հոլի: Տուփի մեջ Ռոնի կողմից գրված մեկ ուրիշ երկտող էլ կար.

«Հա՛րրի, սա գրպանի ալքացույց է, այսինքն չար ուժերի կամ վտանգի ներկայության մասին զգուշացնող սարք: Եթե մոտակայքում որևէ կասակածելի կամ անվստահելի բան է հայտնվում, հատկապես որևէ չար ուժ, կամ եթե որևէ մեկը փորձում է չարակնել քեզ, այն սկսում է ուժեղ սուլել և պտտվել: Բիլն ասում է, որ դա հիմարություն է, որ այն վաճառում են դյուրահավատ զբոսաշրջիկներին, և որ այն բոլորովին վստահելի չէ, որովհետև անցած երեկո ընթրիքի ժամանակ անդադար լուսավորվում էր ու պտտվում, բայց նա չգիտեր, որ Ֆրեդն ու Ջորջը մանր բզեզներ էին լցրել նրա ապուրի մեջ:

Առայժմ,

Ռոն»

Հարրին գրպանի ալքացույցը դրեց մահճակալի կողքի փոքրիկ սեղանին, որտեղ այն ասեղի վրա հավասարակշռված. անշարժ կանգնեց շրջանակի մեջտեղում՝ արտացոլելով Հարրիի ժամացույցի լուսատու սլաքները: Մի քանի վայրկյան Հարրին երջանիկ նայեց իր նվերին, հետո ձեռքը վերցրեց Հեդվիգի բերած փաթեթը:

Այս փաթեթի մեջ նույնպես գեղեցիկ թղթով փաթաթված նվեր կար, մի շնորհավորական բացիկ և մի նամակ Հերմիոնայից:

«Սիրելի Հա՛րրի,

Ռոնը նամակում ինձ պատմեց իր չարաքաստիկ հեռախոսազանգի մասին: Հուսով եմ, որ քեզ չեն պատժել:

Այս պահին ես ծնողներիս հետ Ֆրանսիայում եմ: Եվ գաղափար չունեի, թե ինչպես եմ ուղարկելու քեզ այս փաթեթն ու նամակը: Վախենում էի, որ հանկարծ մաքսատանը կբացեն, բայց հետո հանկարծ հայտնվեց Հեդվիգը: Կարծում եմ, նա ուզում էր, որ դու անպայման որևէ նվեր ստանաս ծննդյանդ օրվա առթիվ: Այս նվերը ես գնել եմ քեզ համար բվերի փոստային պատվերով: «Մարգարե» օրաթերթում մի գովազդ կար (ես կրկին բաժանորդագրվել եմ, կարծում եմ, որ արժե միշտ իմանալ, թե ինչ է կատարվում հրաշագործական աշխարհում):

Տեսե՞լ ես արդեն Ռոնի և Ուիզլիների ընտանիքի լուսանկարը անցած շաբաթվա համարներից մեկում: Պատկերացնո՞ւմ ես, թե Ռոնը Եգիպտոսում ինչե՛ր է իմացել: Ուղղակի նախանձում եմ: Հին եգիպտական կախարդներն անգերազանցելի են եղել:

Այստեղ էլ կան հետաքրքիր պատմություններ տեղական վիուկների մասին:

Ես ծայրից-ծայր արտագրեցի Հրաշագործության պատմության իմ ռեֆերատը՝ վիուկների հետապնդումների և հալածանքների մասին նոր հայտնաբերած փաստեր ավելացնելու համար: Հուսով եմ, որ ռեֆերատս շատ երկար չի լինի: Երկու փաթեթ մագաղաթ է կազմել, անշուշտ շատ ավելի երկար է, քան հանձնարարել էր պրոֆեսոր Բինգը:

Ռոնը գրել է, որ արձակուրդների վերջին շաբաթվա ընթացքում իրենք ընտանիքով կլինեն Լոնդոնում:

Կկարողանա՞ս դու էլ գալ: Եթե ոչ, ուրեմն կհանդիպենք
Հոգվարթսի ճեպընթացում սեպտեմբերի մեկին:

Սիրով,

Հերմիոնա

Հ.Գ. Ռոնը գրել է, որ Փերսին «Առաջին աշակերտ» է դարձել:
Պատկերացնում ե՞ս, թե Փերսին որքան գոհ է: Բայց Ռոնը,
կարծես, այնքան էլ ուրախ չէ»:

Հարրին սրտանց ծիծաղեց՝ ծալելով Հերմիոնայի նամակը և վերցրեց նրա
ուղարկած նվերը: Փաթեթը շատ ծանր էր: Հերմիոնային ճանաչելով, նա
համոզված էր, որ դա մի մեծ հաստափոր գիրք է լինելու՝ լեփ-լեցուն կարևոր
ու բարդ հմայախոսքերով ու կախարդական գրերով: Սակայն փաթեթում
գիրք չէր: Նրա սիրտը միանգամից սկսեց արագ բաբախել, երբ նա պատռեց
թուղթը և տեսավ սև, փայլուն կաշվով երեսապատված մի տուփ՝ վրան
արծաթագույն տառերով դաջված. «ՄԱՐԶԱԿԱՆ ՑԱԽԱՎԵԼԻ ԽՆԱՍՔԻ
ՊԻՏՈՒՅՔՆԵՐԻ ԼՐԱԿԱԶՄ»:

— Վաու՛ու, Հերմիո՛նա... — շշնջաց Հարրին բացելով տուփը:

Տուփի մեջ կար մի մեծ սրվակ «Ֆլիթփուդի կոթ-փայլեցնող-բարձրորակ-
քսուկ», մի գույգ փայլիլուն արծաթյա աքցաններ՝ ցախավելի շյուղերը
խուզելու համար, մի փոքրիկ բրոնզյա կողմնացույց՝ ցախավելի կոթին
երկար ճամփորդությունների ժամանակ ամրացնելու համար և «Մարգական
ցախավելի ինքնուրույն խնամքի ուղեցույց»:

Իր ընկերներից բացի Հարրին անչափ կարոտում էր քվիդիչը՝
հրաշագործական աշխարհում ամենամեծ ժողովրդականություն վայելող
մարզաձևը:

Դա մի շատ վտանգավոր, անչափ կլանիչ մարզաձև է, որը խաղում են
ցախավելների վրա նստած: Հարրին ինքը քվիդիչի առաջնակարգ խաղացող
էր: Նա դարի ամենաերիտասարդ Որսորդն էր՝ ընտրված Հոգվարթսի իր
միաբանության թիմում խաղալու համար: Հարրիի ամենաարժեքավոր

ունեցվածքներից մեկը նրա «Նիմբուս երկու հազար» մարզական ցախավելն էր:

Հարրին մի կողմ դրեց սև կաշեպատ տուփը և ձեռքն առավ վերջին փաթեթը և դարչնագույն թղթի վրա անմիջապես ճանաչեց հանդավարների պահապանի անփույթ ձեռագիրը: Հարրին պոկեց թղթի վերին շերտը և տակից տեսավ ինչ-որ մուգ կանաչ կաշեպատ մակերես, բայց մինչև կհասցնեի լրիվ բացել փաթեթը, այն հանկարծ տարօրինակ ցնցվեց, և ինչ-որ բան փաթեթի մեջ այնպիսի մի ծայն հանեց, որը կարելի էր համեմատել միայն ատամնավոր ծնոտների շրխկոցի հետ:

Հարրին ասես սառեց տեղում: Նա գիտեր, որ Հագրիդը երբեք դիտավորյալ ոչ մի վտանգավոր բան չէր ուղարկի իրեն: Բայց մյուս կողմից Հագրիդի պատկերացումը վտանգի մասին բոլորովին չէր համընկնում նորմալ մարդու պատկերացումների հետ: Հայտնի էր, որ Հագրիդը կարող էր ընկերանալ հսկայական սարդերի հետ, անծանոթից գնել եռագլուխ, անկառավարելի գազան շուն և ապօրինաբար վիշապի ծու աճեցնել իր փայտաշեն խրճիթում:

Հարրին մատով նյարդայնացած խփեց փաթեթին: Փաթեթը կրկին արձագանքեց ծնոտների բարձր շրխկոցով: Հարրին մահճակալի կողքի սեղանից վերցրեց լամպը, ամուր սեղմեց մի ձեռքի մեջ և, անհրաժեշտության դեպքում հարվածելու պատրաստ, լամպը գլխից վեր բարձրացրեց: Հետո նա մյուս ձեռքով բռնեց փաթեթավորման թղթի ծայրը և պատռեց մինչև վերջ:

Փաթեթից դուրս թռավ մի... գիրք: Հարրին հագիվ հասցրեց նկատել գրքի գեղեցիկ կանաչ կազմին ոսկեգույն տառերով դաջված վերնագիրը. «Հրեշների հրեշավոր գիրքը»: Փաթեթից դուրս թռչելով, գիրքն անմիջապես շրջվեց կազմի բացվածքի եզրերի վրա և կողքանց շարժվող խեցգետնի նման արագ-արագ փախավ դեպի մահճակալի հեռավոր անկյունը:

— Ո՛ւհ... Ես ի՞նչ էր, — տնքաց Հարրին:

Գիրքը ուժեղ թրմիոցով ցած գլորվեց մահճակալից և, բավականին բարձր աղմուկ բարձրացնելով, ճողոպրեց դեպի Հարրիի գրասեղանը: Հարրին ահը սրտում նետվեց գրքի հետևից: Գիրքը թաքնվեց գրասեղանի տակի մութ անկյունում: Մտքում աղոթելով, որ Ղարզլիներն արթնացած չլինեն այդ աղմուկից, Հարրին իջավ ծնկների վրա և, չորեքթաթ մտնելով սեղանի տակ, ձեռքը մեկնեց դեպի գիրքը:

— Աա՛խ...

Գիրքը թմբիոցով փակվեց նրա ձեռքի վրա, դուրս թռավ սեղանի տակից և կազմը բացուխուփ անելով, փախավ դեպի սենյակի խորքը: Հարրին տեղում պտտվեց ու ամբողջ մարմնով նետվեց գրքի հետևից՝ հաջողացնելով գամել այն հատակին: Կողքի սենյակում քեռի Վերնոնը բարձրաձայն փնջացրեց քնի մեջ:

Հեղվիզն ու էրրոլը հետաքրքրված դիտում էին, մինչ Հարրին, գիրքն ամուր գրկած, շտապեց դեպի իր դարակներով պահարանը, մի գոտի հանեց, փաթաթեց գրքի շուրջը և ամրացրեց գոտու ճարմանդը: Հրեշավոր գիրքը բարկացած ցնցվեց, բայց այլևս չէր կարող բաց ու խուփ լինել ու կազմով շրխկացնել: Հարրին գիրքը նետեց մահճակալին ու ձեռքը մեկնեց Հագրիդի նամակին:

«Սիրելի Հա՛րրի,

Ծնունդդ շնորհավո՛ր:

Կարծում եմ, որ սա քեզ պետք կգա նոր ուսումնական տարում: Էլ ուրիշ բան չեմ ասի: Մնացածը կիմանաս, երբ տեսնվենք: Հուսով եմ, մազլները քեզ շատ չեն նեղում:

Լավ լինե՛ս: Հագրիդ»

Հարրին շատ զավեշտական ու միևնույն ժամանակ չարագուշակ թվաց այն հանգամանքը, որ կծող գիրքը Հագրիդի կարծիքով կարող էր օգտակար լինել, բայց նա Հագրիդի բացիկը դրեց Ռոնից ու Հերմիոնայից ստացած բացիկների կողքին՝ նույնիսկ ավելի լայն ու երջանիկ ժպտալով:

Մնաց միայն Հոգվարթսի նամակը:

Նկատելով, որ այն սովորականից ավելի հաստ էր, Հարրին բացեց ծրարը, հանեց առաջին թղթի կտորն ու սկսեց կարդալ.

«Սիրելի պրն Փոթթեր,

Ի գիտություն Ձեզ նոր ուսումնական տարին կսկսվի սեպտեմբերի մեկին: Հոգվարթսի Ճեպընթացը կմեկնի Քինգզ Քրոս կայարանի ինը և երեք քառորդ կառամատույցից ժամը տասնմեկին:

Երրորդ դասարանցիներին թույլատրվում է որոշ հանգստյան օրերի այցելել ամրոցի մոտակայքում գտնվող Հոգսմիդ գյուղը: Խնդրում ենք նամակին կցված թույլտվության երկտողը տալ ձեր ծնողներին կամ խնամակալներին ստորագրելու համար:

Երրորդ ուսումնական տարվա համար անհրաժեշտ դասագրքերի ցանկը կցված է նամակին:

Հարգանքներիս հավաստիքը,

Միներվա Մըք Գոնագալ, Փոխտնօրեն»

Հարրին ծրարից հանեց Հոգսմիդ այցելելու թույլտվության երկտողը և սևեռուն նայեց թղթին: Ուղղակի հիասքանչ կլինեի հանգստյան օրերին Հոգսմիդ այցելել: Հարրին գիտեր, որ Հոգսմիդը բացարձակապես հրաշագործներով ու կախարդներով բնակեցված գյուղ էր, և նա դեռ երբեք այնտեղ ոտք չէր դրել: Բայց ինչպե՞ս պիտի համոզեր քեռի Վերնոնին կամ մորաքույր Պետունիային, որ ստորագրեն թույլտվության երկտողը:

Նա նայեց զարթուցիչին: Ժամն արդեն գիշերվա երկուսն էր:

Որոշելով, որ Հոգսմիդի թույլտվության մասին կանհանգստանա առավոտյան, Հարրին անկողին մտավ և ձեռքը մեկնեց պատին փակցված թղթին, որպեսզի ևս մեկ օր ջնջի՝ այդպես նշելով մինչև Հոգվարթս վերադարձի համար մնացած օրերի թիվը: Հետո նա հանեց ակնոցն ու գլուխը դրեց բարձին՝ բաց աչքերը հառելով փոքրիկ սեղանին դրված երեք շնորհավորական բացիկներին:

Այդ պահին Հարրի Փոթթերը կյանքում առաջին անգամ ունեցավ իր համար բացարձակապես անսովոր, բայց բոլոր երեխաների համար շատ սովորական, երջանիկ մի զգացողություն՝ ծննդյան օրվա տարեդարձի հրձվանքը:

Գլուխ 2. Մորաքույր Մարջի մեծ սխալը

Հաջորդ առավոտյան նախաճաշի համար Հարրին խոհանոց իջավ և բոլոր երեք Դարզլիներին գտավ արդեն խոհանոցի սեղանի մոտ նստած: Նրանք մի լրիվ նոր հեռուստացույց էին դիտում, որը բարի գալուստի նվեր էր Դադլին ամառային արձակուրդների կապակցությամբ, որովհետև Դադլին շատ հաճախ բարձրաձայն բողոքում էր խոհանոցի սառնարանի և հյուրասենյակում դրված հեռուստացույցի միջև ընկած ճանապարհի հոգնեցուցիչ երկարությունից: Դադլին ամառվա մեծ մասն անց էր կացնում խոհանոցում՝ իր մանրիկ խոճկորային աչքերը գամած հեռուստացույցի էկրանին և անդադար ծամելուց ցնցելով իր հնգածալ ճարպակալած կզակը:

Հարրին սեղանի մոտ նստեց Դադլիի և քեռի Վերնոնի միջև, որը խոշոր ցլամարմին տղամարդ էր, գրեթե առանց պարանոցի և թավամազ հսկայական բեղերով: Դարզլիներից ոչ մեկը ոչ մի արտաքին նշանով ցույց չտվեց, թե նկատել է Հարրիի ներկայությունը խոհանոցում, ուր մնաց թե շնորհավորեր նրան ծննդյան տարեդարձի առթիվ, բայց Հարրին արդեն այնքան սովոր էր նման վերաբերմունքին, որ նույնիսկ ինքն էլ չնկատեց նրանց անտարբերությունը: Նա մեծ ափսեից մի կտոր կարմրացրած հացիկ վերցրեց և հայացքը հառեց հեռուստացույցի էկրանից խոսող հաղորդավարին, որը վերջին լուրերն էր հաղորդում բանտից փախած մի վտանգավոր հանցագործի մասին:

— ...Բնակչությանը նախազգուշացնում ենք, որ Բլեքը զինված է և ծայրահեղ վտանգավոր: Անվտանգության մարմինները հատուկ հեռախոսագիծ են բացել, որպեսզի Բլեքին որևէ տեղ նկատելու դեպքում, քաղաքացիները կարողանան անմիջապես տեղեկացնել իշխանություններին:

— Տեսից արդեն երևում է, թե ինչ սրիկայի մեկն է այդ Բլեքը, — մրթմրթաց քեռի Վերնոնը՝ աչքերն իր լրագրից բարձրացնելով հեռուստացույցի էկրանի վրա ցուցադրվող բանտարկյալի նկարին: — Մի տեսե՛ք, թե ի՛նչ կերպարանք ունի, կեղտոտ թափառակա՛ն... Մի դրա մազերի վիճակին նայե՛ք...

Նա խեթ հայացք նետեց Հարրիին, որի անկանոն աճող մազերն արդեն հերիք էին քեռի Վերնոնի անբարյացակամ վերաբերմունքը Հարրիի նկատմամբ միշտ թարմ պահելու համար: Սակայն հեռուստացույցով ցուցադրված մարդու համեմատ, որի հյուծված, նիհար դեմքը շրջապատված էր մինչև ուսերը հասնող կեղտոտ ու անխնամ խոզանով, Հարրին իրեն շատ կոկիկ ու խնամքով սանրված զգաց:

Լուրերի հաղորդավարը կրկին հայտնվեց էկրանին:

— Գյուղատնտեսության և ձկնաբուծության նախարարությունից հայտնում են, որ...

— Ո՛նց թե... — մռնչաց քեռի Վերնոնը, կատաղած նայելով լուրերի հաղորդավարին: — Ա՛յ, քեզ ապուշնե՛ր, բա ո՞վ պիտի ասի, թե այդ մտազարը որտեղի՞ց է ճողոպրել: Ի՞նչ օգուտ ձեր զգուշացումից, եթե չգիտենք, թե այդ հրեշը որտեղից է փախել... Ի՞նչ իմանանք, գուցե հենց հիմա հանգիստ ֆրֆռում է թեկուզ հենց մեր փողոցում:

Մորաքույր Պետունիան, որը նիհար, ոսկրամարմին կին էր, ծիու մռութի պես երկար դեմքով, անմիջապես վեր ցատկեց տեղից և անչափ հետաքրքրված նայեց պատուհանից դուրս: Հարրին համոզված էր, որ մորաքույր Պետունիայի ձեռքերն ուղղակի քոր էին գալիս հայտարարված հատուկ հեռախոսահամարով առաջինը զանգահարելու համար: Հարրիի կարծիքով նրանից հետաքրքրասեր կին երևի ամբողջ աշխարհում չկար: Մորաքույր Պետունիան իր գիտակից կյանքի մեծ մասն անց էր կացնում անչափ ձանձրալի և բացարձակապես օրինապահ հարևաններին լրտեսելով:

— Ե՞րբ են վերջապես սովորելու... — որոտաց քեռի Վերնոնը՝ սեղանը ծեծելով իր խոշոր կարմրատակած բռունցքով, — որ նման մարդկանց հետ վարվելու միակ արժանի ձևը կախաղանն է:

— Լրիվ համաձայն եմ քեզ հետ, — ասաց մորաքույր Պետունիան, որը դեռ փորձում էր ինչ-որ բան տեսնել հարևանի տան շերտավարագույրների միջով:

Քեռի Վերնոնը դատարկեց իր թեյի գավաթը, նայեց ժամացույցին և ավելացրեց.

— Պետու՛նիա, ես երևի մեկ րոպեից դուրս գամ: Մարջի գնացքը ժամանում է ժամը տասին:

Հարրին, որի մտքերը դեռ իր ննջասենյակում էին, ցախավելի խնամքի պիտույքների տուփի հետ, միանգամից սթափվեց, ասես մի բուրս հարվածից:

— Մորաքույր Մարջը... — թոթովեց նա, — ...ն-նա այստեղ է գալի՞ս:

Մորաքույր Մարջը քեռի Վերնոնի քույրն էր: Նույնիսկ թեև նա Հարրիին արյունակից ազգական չէր (Հարրիի մայրը Պետունիայի հարազատ քույրն էր եղել), նրան ստիպում էին Մարջին նույնպես «մորաքույր» դիմել: Մորաքույր Մարջն ապրում էր քաղաքից դուրս գտնվող մեծ այգիով շրջապատված իր սեփական տանը, որտեղ նա բուլդոզ ցեղատեսակի շներ էր բուծում: Մարջը հազվադեպ էր այցելում Բեկտենիների նրբանցք, որովհետև չէր կարող իրեն թույլ տալ մենակ թողնել իր թանկարժեք շներին, բայց նրա ամեն մի այցելությունը անտանելի տհաճ, նույնիսկ ահավոր հիշողություններով էր դաջվում Հարրիի ուղեղի մեջ:

Դադլիի հինգերորդ տարեդարձի երեկոյթին Մարջը իր ձեռքի գավազանով ձիպոտահարեց Հարրիի սրունքները, որովհետև նա հաղթում էր Դադլիին «Արծանացի՛ր» մանկական խաղի մեջ, երբ երաժշտության դադարի հետ փոքրիկները պետք է տեղում արձանանային: Դրանից հետո մի քանի տարի անց Մարջը եկավ Սուրբ Ծննդյան տոներին և Դադլիին նվեր բերեց մի համակարգչային ռոբոտ, իսկ Հարրիին... մի տուփ շան կեր: Հարրիի Հոգվարթս գնալու նախորդ տարին՝ նրա վերջին այցելության ժամանակ, Հարրին պատահաբար տրորել էր Մարջի սիրեցյալ բուլդոզ շան թաթը: Շունը, որի անունը Ղասաբ էր, ամբողջ այգում հետապնդեց Հարրիին, որը ի վերջո ստիպված էր մի ծառի վրա բարձրանալ, շնից փրկվելու համար, իսկ Մարջը հրաժարվեց Ղասաբին ծառից հեռու կանչել դեռ կեսգիշերից էլ անց: Այդ միջադեպի հիշողությունից Դադլիի աչքերը դեռ արցունքոտվում էին ծիծաղից:

— Մարջը մեկ շաբաթով հյուր կլինի մեզ, — մռնչաց քեռի Վերնոնը: — Հա՛, իմիջիայլոց, — նա իր հաստ ցուցամատը սպառնալից ցցեց Հարրիի վրա, — մենք պետք է մի քանի բաների մասին հստակ պայմանավորվենք, քանի դեռ ես չեմ գնացել Մարջի հետևից:

Դադլին ինքնագոհ ժպտաց ու հայացքը կտրեց հեռուստացույցից: Նա անչափ զվարճանում էր՝ դիտելով, թե ինչպես է քեռի Վերնոնը հալածում Հարրիին:

— Նախ և առաջ, — գռնռաց քեռի Վերնոնը, — Մարջի հետ քաղաքավարի կխոսե՛ս:

— Շատ լավ, — դառնացած ասաց Հարրին, — եթե նա ինքն ինձ հետ քաղաքավարի խոսի:

— Երկրորդը, — շարունակեց քեռի Վերնոնը, կարծես չէր լսել, թե Հարրին ինչ ասաց, — Մարջը ոչինչ չգիտի քո... աննորմալության մասին: Ես չեմ ուզում, որ... որ որևէ անսովոր բան կատարվի տանը, քանի դեռ նա այստեղ է: Դու քեզ պատշաճ կպահես, հասկացա՞ր...

— Ես ինձ պատշաճ կպահեմ, եթե նա էլ իրեն պատշաճ պահի, — ասաց Հարրին սեղմած ատամներով:

— Եվ երրորդը, — ասաց քեռի Վերնոնը, և նրա չար, մանրիկ աչքերը բարալիկ ձեղքեր դարձան հսկայական կարմրատակած երեսի վրա, — մենք Մարջին ասել ենք, որ դու հաճախում ես Հանցագործ վարքագծով անչափահասների վերադաստիարակման Սուրբ Բրուտոսի անվան գիշերօթիկ դպրոցը:

— Ի՞նչ... — բղավեց Հարրին:

— Եվ դու կհավաստես մեր ասածը, տղա՛, թե չէ այստեղ մի մե՛ծ փոթորիկ կլինի, — թքեց քեռի Վերնոնը:

Հարրին նստած էր սեղանի մոտ գունատ ու կատաղած՝ անթարթ նայելով քեռի Վերնոնին և չհավատալով, որ կարող է նման անարդարացիություն լինել: Մորաքույր Մարջը հյուր էր գալիս մի ամբողջ շաբաթով... Դա Դարզլինների կողմից իր ստացած ամենավատ ծծնդյան նվերն էր, նույնիսկ համեմատած քեռի Վերնոնի մի գույգ հին կիսագուլպաների հետ:

— Պետու՛նիա, — ասաց քեռի Վերնոնը՝ ծանրաշարժ ոտքի կանգնելով, — ես գնացի կայարան: Կուգե՞ս հետս գաս, Դադու՛շ:

— Ո՛չ, — ասաց Դադլին, որի ուշադրությունը կրկին կենտրոնացավ հեռուստացույցի վրա, հենց որ քեռի Վերնոնը դադարեց սպառնալ Հարրիին:

— Դադլին պիտի սիրունանա իր հորաքրոջը հանդիպելուց առաջ, — ասաց մորաքույր Պետունիան՝ շոյելով Դադլիի յուղոտ, հարդագույն մազերը, — Մամին Դադլիի համար նոր օծիք-փողկապ է գնել:

Քեռի Վերնոնը թմրեմիացրեց Դադլիի մառառտ կլոր ուսին:

— Դեհ, որ այդպես է, առայժմ, — ասաց նա ու դուրս եկավ խոհանոցից:

Հարրին, որը մինչ այդ սառած անտառաբերությամբ նստած էր սեղանի մոտ, հանկարծ մի միտք հղացավ: Սեղանին թողնելով իր կարմրացրած հացիկը, նա ոտքի ցատկեց և քեռի Վերնոնի հետևից գնաց դեպի շքամուտքի դուռը:

Քեռի Վերնոնը ուսերին էր քաշում մեքենա վարելու իր կարճ վերարկուն:

— Ես քեզ ինձ հետ չեմ տանում, — փնչացրեց նա, երբ շրջվելով տեսավ իրեն դիտող Հարրին:

— Ես չեմ էլ ցանկանում գալ ձեզ հետ, — սառն ասաց Հարրին: — Ես ուզում եմ ձեզնից մի բան խնդրել:

Քեռի Վերնոնը կասկածամտորեն նայեց նրան:

— Երրորդ դասարանցիներին Հոգ... իմ դպրոցում երբեմն թույլատրվում է այցելել մոտակա գյուղը, — ասաց Հարրին:

— Եվ ի՞նչ, — անհամբերությամբ փնչացրեց քեռի Վերնոնը՝ դռան կողքի կեռից վերցնելով մեքենայի բանալիները:

— Ինձ պետք է, որ դուք ստորագրեք թույլտվության երկտողի տակ, — մի շնչով արագ ասաց Հարրին:

— Եվ ինչու՞ պետք է ես դա անեմ... — չարախինդ քթմնջաց քեռի Վերնոնը:

— Դեհ, — ասաց Հարրին բառերը խնամքով ընտրելով, — այնքան էլ հեշտ չի լինի մորաքույր Մարջի մոտ ձևացնել, իբր ես գնում եմ այդ Սուրբ... չգիտեմ-ինչ գիշերօթիկ դպրոցը...

— Հանցագործ վարքագծով անչափահասների վերադաստիարակման Սուրբ Բրուտոսի անվան գիշերօթիկ դպրոցը... Չմոռանա՛ս... — գոռաց քեռի Վերնոնը, և Հարրին մեծագույն բավականություն պատճառեց քեռի Վերնոնի ծայնի մեջ հստակ հնչած խուճապի երանգը:

— Ա՛յ, ես էլ հենց դա եմ ասում, — ասաց Հարրին հանգիստ նայելով քեռի Վերնոնի կարմրատակած երեսին: — Այնքա՛ն հիշելու բան կա... Եթե ճիշտ հասկացա, ես պետք է ինձ համոզիչ պահեմ... Իսկ եթե հանկարծ պատահաբար ինչ-որ բան մոռանա՞մ...

— Ուզում ես, որ շունչդ քթիցդ դուրս բերե՞մ, — ոռնաց քեռի Վերնոնը՝ վեր բարձրացրած բռունցքով առաջ գալով Հարրիի վրա: Բայց Հարրին տեղից չշարժվեց:

— Շունչս քթիցս դուրս բերելով, չե՛ք ստիպի ինձ մի այնպիսի բան չասել, որ մորաքույր Մարջը երբեք չմոռանա, — խոժոռվելով ասաց Հարրին:

Քեռի Վերնոնը կանգ առավ, բռունցքը դեռ բարձր պահած և կարմրից հեգհետե կապտող դեմքով:

— Բայց եթե դուք ստորագրեք թույլտվության երկտողը... — արագ շարունակեց Հարրին, — երդվում եմ, որ չեմ մոռանա, թե ինչ դպրոց եմ հաճախում, և ինձ կպահեն մազլ... այնպես, ինչպես կպահեի, եթե իրոք բացարձակապես նորմալ լինեի... և այլն...

Հարրին համոզված էր, որ քեռի Վերնոնը մտածում էր իր ասածների մասին, նույնիսկ թեև կատաղությունից բացել էր ամբողջ ատամնաշարը, իսկ նրա քունքի երակը սպառնալից ցնցվում էր:

— Լա՛վ, — վերջապես փնջացրեց նա, — Մարջի այցելության ժամանակ ես ուշադիր կհետևեմ քո վարքագծին: Եթե վերջում, դու ոչինչ խախտած չլինես և ոչինչ մոռացած չլինես, ես կստորագրեմ այդ ապուշ թույլտվության երկտողը:

Նա կրունկների վրա շրջվեց, շեշտակի բացեց շքամուտքի դուռը և իր հետևից այնքան ուժեղ զրմփոցով փակեց այն, որ գունավոր ապակիներով զարդարված դռան փեղկից մի կտոր ապակի դուրս թռավ ու ընկավ հատակին:

Հարրին խոհանոց չվերադարձավ: Նա բարձրացավ իր ննջասենյակը: Եթե նա իրեն պետք է իսկական մազլի պես պահեր, ուրեմն ճիշտ կլիներ արդեն սկսելը: Դանդաղ և շատ տխուր հավաքեց իր բոլոր նվերներն ու շնորհավորական բացիկները և թաքցրեց մահճակալի տակ՝ հատակի շարժվող տախտակներից մեկի տակ հարմարեցրած գաղտնարանի մեջ, որտեղ թաքցնում էր նաև իր տնային աշխատանքն ու գրքերը: Հետո մոտեցավ Հեդվիգի վանդակին: Երբոլը կարծես լրիվ ուշքի էր եկել: Երկու բվերն էլ գլուխները թևերի տակ դրած քնած էին: Հարրին ծանր հոգոց հանեց և ափսոսանքով արթնացրեց երկուսին:

— Հե՛դվիգ, — մռայլ ասաց նա, — դու պիտի մեկ շաբաթով գնաս այստեղից: Գնա՛ Երբոլի հետ: Ռոնը կհոգա քո համար: Ես նրան մի նամակ կգրեմ: Եվ ինձ այդպես մի՛ նայիր, — Հեդվիգի մեծ սաթագույն աչքերը լցվեցին կշտամբանքով, — ես մեղավոր չեմ: Ուրիշ ոչ մի կերպ չեմ

կարողանա թույլտվություն ստանալ Ռոնի ու Հերմիոնայի հետ Հոգսմիդ գնալու համար:

Տասը թույլ անց էրրվում ու Հեդվիգը (վերջինիս ոտքին մի երկտող կար Ռոնի համար) դուրս թռան պատուհանից ու անհետացան: Հարրին, իրեն անսահման դժբախտ զգալով, Հեդվիգի դատարկ վանդակը թաքցրեց պահարանի մեջ:

Բայց Հարրին երկար պատրաստվելու ժամանակ չունեցավ: Մի քանի թույլից մորաքույր Պետունիան իր նյարդասղոց ծայնով արդեն ճշում էր խոհանոցից, որպեսզի Հարրին ցած իջնի և պատրաստվի ողջունել հյուրին:

— Մազերիդ հետ մի բան արա՛, — նետեց մորաքույր Պետունիան, երբ Հարրին խոհանոց հասավ:

Հարրին չէր հասկանում իր մազերը հարթեցնելու իմաստը: Մորաքույր Մարջի սիրած զբաղմունքն իրեն քննադատելն էր, ուրեմն ինչքան ինքն ավելի անփույթ տեսք ունենար, այնքան Մարջն իրեն ավելի բավարարված կզգար:

Շատ շուտով ճամփուղու ավագը ճռռաց քեռի Վերնոնի մեքենայի անվադողերի տակ, հետո լսվեց ավտոմեքենայի դռների զըմփ-զըմփոցն, ու պարտեզի արահետով ոտնաձայները մոտեցան խոհանոցի դռանը:

— Դուռը բաց արա՛, — Հարրիի վրա \$22ացրեց մորաքույր Պետունիան:

Ստամոքսում մեծ ծանրություն զգալով՝ Հարրին բացեց խոհանոցի դուռը:

Մորաքույր Մարջը կանգնած էր դռան շեմին: Նա շատ նման էր քեռի Վերնոնին, խոշոր, ցլամարմին և կարմրատակած դեմքով: Նույնիսկ բեղեր ուներ, թեև ոչ այնքան թավ, որքան քեռի Վերնոնը: Մի ձեռքում բռնել էր հսկայական ճամպրուկը, իսկ մյուս ձեռքով գրկել էր իր արդեն պառաված, չարոզի բուլդոզ շանը:

— Ու՞ր է իմ Դադուրի՛կը... — որոտաց Մարջը, — ու՞ր է իմ զարմուրի՛կը...

Դադլին շորորալով ներս մտավ հյուրասենյակից, հարդագույն մազերը սղալած ճարպակալած ճակատին և հնգածալ կզակի տակից հագիլ երևացող նոր օձիք-փողկապով:

Մորաքույր Մարջը իր հաստ բազկի ամբողջ թափով Հարրիի կրծքին հրեց իր հսկայական ճամպրուկը՝ միանգամից նրա թոքերից դուրս մղելով

ամբողջ օդը: Հետո մեկ ձեռքով ամուր գրկեց Ղադիին և մի լիաշուրթ, մեծ համբույր չմփացրեց նրա այտին:

Հարրին գիտեր, որ Ղադին դիմանում էր մորաքույր Մարջի գրկախառնություններին միայն որովհետև շատ լավ վճարվում էր դրանց համար, և իսկապես, երբ նրանք անջատվեցին, Ղադին մի նորաթուղթ ճռճռան քսան ֆունտանոց ուներ իր հաստ բռունցքի մեջ:

— Պետու՛նիա՛... — գոռաց մորաքույր Մարջը, մեծ քայլերով առաջ անցնելով Հարրիի կողքով, ասես նա վերարկուների կախիչ լիներ: Մորաքույր Պետունիան և մորաքույր Մարջը համբուրվեցին, կամ ավելի ճիշտ կլիներ ասել մորաքույր Մարջը իր մեծ քառակուսի ծնոտով բոթեց մորաքույր Պետունիայի այտոսկրը:

Քեռի Վերնոնը ներս մտավ լայնաբերան ժպիտը դեմքին:

— Թեյ կխմե՞ս, Մա՛րջ, — հարցրեց նա, — Իսկ Ղասաբիկին ի՞նչ հյուրասիրենք:

— Ղասաբն իմ ափսեից թեյ կխմի, — ասաց մորաքույր Մարջը, և բոլորը շարանցով մտան խոհանոց՝ Հարրիին ճամպրուկի հետ մենակ թողնելով նախասրահում: Բայց Հարրին չէր բողոքում: Մորաքույր Մարջի կողքին չլինելու ցանկացած պատրվակ սպեղանի էր նրա չարագույժ սրտնեղած հոգուն, և նա մեծագույն հաճույքով, բոլորովին չշտապելով գործի անցավ՝ աստիճան առ աստիճան վերևի հարկի ազատ ննջարանը բարձրացնելով հսկայական ծանր ճամպրուկը:

Երբ նա խոհանոց վերադարձավ, մորաքույր Մարջն արդեն թեյ էր խմում և մրգով կարկանդակ համտեսում, իսկ Ղասաբն անկյունում ինչ-որ բան էր լակում՝ հեղուկի կաթիլներն աջ ու ձախ ցանցելով: Հարրին նկատեց, որ մորաքույր Պետունիան թեթևակի խոժոռվեց, տեսնելով, թե ինչպես են թեյի ու շան թքի կաթիլները տարածվում խոհանոցի հատակին: Մորաքույր Պետունիան տանել չէր կարող կենդանիներին:

— Իսկ ո՞վ է նայում մյուս շներին, Մա՛րջ, — հարցրեց քեռի Վերնոնը:

— Օ՛հ, գնդապետ Ֆաբստերին եմ կանչել, որ շներին նայի իմ բացակայության ժամանակ, — բամբ ձայնով պատասխանեց մորաքույր Մարջը: — Նա հիմա թոշակի է անցել, և խելքն իրենը չի որևէ գործ անելու համար: Բայց խեղճ ծերուկ Ղասաբին չէի կարող մենակ թողնել: Առանց ինձ չի դիմանում, նվաղում է, բան չի ուտում...

Ղասաբը սկսեց գոմռալ, երբ Հարրին նստեց սեղանի մոտ: Եվ մորաքույր Մարջի ուշադրությունը առաջին անգամ կանգնեց Հարրիի վրա:

— Դու՛, — գոմփաց նա, — դեռ այստե՞ղ ես:

— Այո՛, — պատասխանեց Հարրին:

— Չհամարձակվե՛ս նման անշնորհակալ տոնով «այո» ասել, — հոխորտաց մորաքույր Մարջը, — ի՛նչ եմ ասել Վերնոնին ու Պետունիային, որ իրենց անսահման մեծահոգությամբ քեզ իրենց տանն են պահում: Ես երբե՛ք չէի պահի: Ես քեզ ուղիղ որբանոց կուղարկեի, եթե քեզ նմանին բերած-զցած լինեին իմ տան շեմին:

Հարրին գերագույն ճիգերով իրեն զսպեց, որպեսզի չասի, թե ինքը կգերադասեր որբանոցում ապրել, քան Ղարգլիների տանը, և միայն Հոգսմիդի մասին միտքը դիմադրելու ուժ տվեց նրան: Նա ինքն իրենից մի տանջալից ժպիտ կորզեց:

— Ատամներդ ցույց չտա՛ս, — որոտաց մորաքույր Մարջը, — դեռ հանդգնում է ժպտալ... Տեսնում եմ, բոլորովին չես փոխվել մեր վերջին հանդիպումից ի վեր: Ես էլ հույս ունեի, որ դպրոցում գոնե մի քիչ քաղաքավարություն կմտցնեն քո լկտի գլուխը, — նա մի մեծ կում թեյ ֆռթացրեց, ափով սրբեց իր բեղերն ու ասաց, — ասում ես, ու՞ր եք ուղարկում սրան, Վերնո՛ն...

— Սուրբ Բրուտոսի գիշերօթիկը, — արագ պատասխանեց քեռի Վերնոնը — դա մի առաջնակարգ հաստատություն է անհույս դեպքերի համար:

— Պա՛րզ է, — ասաց մորաքույր Մարջը, — ինձ նայի՛ր, տղա՛... Սուրբ Բրուտոսի գիշերօթիկում ճիպոտ բանացնու՞մ եմ, — հոխորտաց նա՝ առաջ թեքվելով սեղանի վրա:

— Ըըմ...

Քեռի Վերնոնը արագ-արագ գլխով արեց Մարջի թիկունքից:

— Այո՛, — ասաց Հարրին, և հետո մտածելով, որ իրենից ոչինչ չի պահանջվում իր դերը քիչ ավելի լավ կատարելու համար, ավելացրեց, — ամեն օր:

— Գերազա՛նց է, — ասաց մորաքույր Մարջը, — ես չեմ ընդունում բոլոր տեսակի նեյնիմ-նեյնիմ, սիսի-փիսի նորագույն տեսությունները ֆիզիկական պատիժ չկիրառելու մասին, ի՞նչ օգուտ, եթե մի լավ չքոթակես նրանց, ովքեր դրան արժանի են: Հաճա՞խ եմ քեզ ճիպոտով ծեծում:

— Oh, այո՛, — ասաց Հարրին — հաճախ:

Մորաքույր Մարջի աչքերը նեղացան:

— Ինձ բոլորովին դուր չի գալիս քո տոնը, տղա՛, — ասաց Մարջը, — եթե դու ի վիճակի ես ծեծի մասին, այդպես իմիջիայլոց խոսել, ուրեմն նրանք ակնհայտորեն բավարար չեն պատժում քեզ: Պետու՛նիա, ես քո տեղը լինեի, կգրեի նրանց: Պետք է պարզ հասկացնես, որ հավանություն ես տալիս այս տղայի նկատմամբ ծայրահեղ ֆիզիկական պատիժ կիրառելու մոտեցմանը:

Բայց քեռի Վերնոնը, երևի անհանգստանալով, որ Հարրին կարող է մոռանալ իրենց պայմանավորվածության մասին, շտապեց փոխել խոսակցության թեման:

— Այս առավոտյան լուրերը լսեցի՞ր, Մա՛րջ: Ի՞նչ կարծիքի ես այդ փախստական բանտարկյալի մասին...

Հենց որ մորաքույր Մարջը սկսեց իրեն ինչպես տանը զգալ, Հարրին ականա սկսեց երազել առանց նրա Բեկտենինների նրբանցքի թիվ չորս տան կյանքի մասին: Քեռի Վերնոնն ու մորաքույր Պետունիան սովորաբար խրախուսում էին նրան հնարավորինս քիչ ընկնել ոտքի տակ, ինչը Հարրին թույլ էր տալիս ամբողջ ժամանակ մեծագույն հաճույքով մնալ իր ննջասենյակում: Բայց մորաքույր Մարջն ուզում էր, որ Հարրին անդադար իր աչքի առաջ լիներ, որպեսզի ինքը կարողանար ուզածի չափ առաջարկություններ անել նրա դաստիարակության մասին: Մարջին գերագույն հաճույք էր պատճառում Հարրին Դադլիի հետ համեմատելը և հատկապես Դադլիի համար թանկարժեք նվերներ գնելն ու ցուցադրաբար ընծայելը, միևնույն ժամանակ կատաղած հայացքներ նետելով Հարրիի վրա, ասես սպասելով, որ վերջինս հանկարծ համարձակվի հարցնել, թե ինքն ինչու իր համար էլ նվեր չի գնել: Նրան հաճույք էր պատճառում նաև Հարրիի անձի անկատարության պատճառների մասին անդադար ակնարկներ անելը:

— Դու չպե՛տք է մեղադրես ինքդ քեզ, Վերնո՛ն, որ այս տղայից թերզարգացած, անկատար մարդ է ստացվում, — ասաց նա երրորդ օրը

Ճաշի ժամին, — երբ մարդու մեջ ի ծնե արդեն մի փտած բան կա, այլևս ոչինչ չես կարող անել դրա դեմ:

Հարրին փորձեց կենտրոնանալ իր ափսեի պարունակության վրա, բայց ձեռքերը դողում էին, իսկ դեմքն սկսել էր այրվել բարկությունից:

«Հիշի՛ր թույլտվության երկտողը, — անդադար կրկնում էր նա մտքում: — Մտածի՛ր Հոգսմիդի մասին: Ոչինչ չասե՛ս: Տեղիցդ վեր չկենա՛ս...»

Մորաքույր Մարջը ձեռքը մեկնեց գինով լի բաժակին:

— Դա բուժման առաջնային կանոններից մեկն է, — ասաց նա: — Քանի՛ անգամ եմ տեսել շների մոտ: Եթե էգի մեջ ինչ-որ թերություն կա, ուրեմն ձագերն էլ բանի պետք չեն լինի:

Այդ պահին մորաքույր Մարջի ձեռքում պահած գինու բաժակը պայթեց: Ապակու փշուրները թռան բոլոր ուղղություններով, իսկ գինին ցայտեց մորաքույր Մարջի կարմրատակած, ինքնագոհ, այլանդակ երեսին:

— Մա՛րջ, — ծղրտաց մորաքույր Պետունիան, — Մա՛րջ, քեզ ի՞նչ պատահեց:

— Անհանգստանալու բան չկա, — գինով ողողված երեսով և ճպճպացնելով թաց մանրիկ աչքերն ասաց Մարջը և անձեռոցիկով սրբեց դեմքը, — երևի շատ ամուր էի բռնել բաժակը: Անցած անգամ նույն բանը կատարվեց գնդապետ Ֆաբստերի տանը: Էլ մի՛ խառնվիր իրար, Պետու՛նիա, ես շատ ուժեղ ավի ունեմ:

Բայց մորաքույր Պետունիան ու քեռի Վերնոնը երկուսն էլ կասկածամտորեն նայում էին Հարրիին, և նա որոշեց, որ ինքը լավ կանի հրաժարվի փուդինգից ու հնարավորինս արագ ճողոպրի սեղանից:

Հյուրասենյակում Հարրին ծանր շնչելով հենվեց պատին: Վաղուց այդպես չէր կորցրել ինքնատիրապետումը և վաղուց ոչինչ չէր պայթեցրել: Չէր կարող թույլ տալ իրեն կրկին նման բան անել: Հարցը միայն Հոգսմիդի թույլտվության մեջ չէր, եթե նա շարունակեր այդպես պահել իրեն, ապա ստիպված կլինեիր գործ ունենալ Հրաշագործության նախարարության հետ:

Հարրին դեռևս անչափահաս կախարդ էր, իսկ հրաշագործական օրենքներով անչափահաս կախարդներին արգելվում է դպրոցից դուրս հրաշագործելը: Նրա հեղինակությունն էլ անբասիր չէր: Անցած ամառ նա պաշտոնական նախագուշացում էր ստացել Հրաշագործության նախարարությունից, որտեղ հստակ ասված էր, որ եթե այնտեղ կրկին

անգամ որևէ ակնարկ ստանան Բեկտենինների նրբանցքի թիվ չորս տանը կատարված հրաշագործության մասին, ապա ինքը կհեռացվի Հոգվարթսի կախարդանքի ու հրաշագործության դպրոցից:

Այդ պահին Հարրին լսեց, որ Ղարզլիները վեր են կենում սեղանից և շտապեց բարձրանալ իր ննջասենյակը՝ նրանց աչքից հեռու:

Հարրին դիմացավ հաջորդ երեք օրերին՝ միայն ինքն իրեն ստիպելով մտածել իր «Մարգական ցախավելի խնամքի ձեռնարկի» մասին, ամեն անգամ, երբ մորաքույր Մարջի ուշադրությունը կենտրոնանում էր իր վրա: Ըստ էության, առայժմ բավականին լավ էր ստացվում, թեև մտքի անդադար լարումից նա մի տեսակ ցրված տեսք էր ստացել, ինչը մորաքույր Մարջին առիթ էր տալիս տարբեր արտահայտություններով կարծիք հայտնել տղայի մտավոր տհասության մասին:

Վերջապես եկավ մորաքույր Մարջի մեկնումի բաղձալի երեկոն: Մորաքույր Պետունիան շքեղ տոնական ընթրիք էր պատրաստել, իսկ քեռի Վերնոնը մի քանի շիշ գինի էր բացել: Ընթրիքի ամբողջ առաջին մասի ընթացքում, նախերգական ապուրի և հիմնական խորտիկ սաղմոնի կլանումը Հարրիի համար բավականին բարեհաջող անցավ: Մորաքույր Մարջը, զբաղվելով համադամ խորտիկներով, չզգաց Հարրիի թերությունների մասին որևէ ակնարկ անելու կարիքը: Կիտրոնի մերինգով տորթը կլանելու ընթացքում քեռի Վերնոնը բոլորի գլուխը տարավ՝ իր «Գրանինգզ» կոչվող շաղափների գործարանի մասին ծանծրալի պատմություններով, և Հարրիին քննադատելու առիթ կրկին չեղավ: Հետո մորաքույր Պետունիան սուրճ պատրաստեց, և քեռի Վերնոնը մի շիշ բրենդի բացեց:

— Մի քիչ կխմե՞ս, Մա՛րջ:

Մորաքույր Մարջն արդեն բավականին մեծ քանակությամբ գինի էր կլանել, և նրա հսկայական կլոր դեմքն արդեն չափազանց կարմիր էր:

— Թերևս մի կու՜մ բրենդին չէր խանգարի, — կուշտ ու գոհ քրթմնջաց նա, — մի քիչ էլ լցրու... մի քիչ էլ... ա՛յ, լավ է...

Դադլին ուտում էր տորթի արդեն չորրորդ կտորը: Մորաքույր Պետունիան սուրճ էր ֆռթացնում՝ ճկույթը դուրս ցցած ձեռքով բռնած գավաթից: Հարրին ուղղակի երազում էր արագ չքվել դեպի իր ննջասենյակը, բայց հայացքով հանդիպելով քեռի Վերնոնի չար, փոքրիկ աչքերին, հասկացավ, որ ինքը դեռևս չի կարող հեռանալ սեղանից:

— Աա՛հ... — ասաց մորաքույր Մարջը, շրթունքները չփչփացնելով և դատարկ գավաթը դրեց սեղանին, — փառահեղ սնունդ էր, Պետունիա... Իմ ամենօրյա ընթրիքը սովորաբար մի թավա տապակած միս ու կարտոֆիլ է... — նա հաճույքով մի լավ գլտաց և ձեռքով թփթիացրեց իր թվիդածածկ, մեծածավալ ստամոքսին: — Հիմա տեսնում եմ, թե ինչով է սնվում մեր ծագը, — շարունակեց նա՝ խորամանկ աչքով անելով Դադլին: — Կներե՛ք, բայց ես գտնում եմ, որ տղան միանգամայն առողջ չափեր ունի... Դու իսկական տղամարդուն վայել չափերի մարդ կդառնաս, երբ հասունանաս, Դադուն՝րիկ... Ճի՛շտ հորդ պես... Հա՛, ինձ մի կում էլ բրենդի լցրու՛, Վերնո՛ն... Հապա մի էս մեկին նայե՛ք...

Նա գլուխը թափ տվեց Հարրիի կողմը, որի ստամոքսն անմիջապես կծկվեց: «Ուղեցույցը...» արագ մտածեց նա:

— Ուշադրություն դարձրե՛ք, թե ինչ չարոգի, թերաճ տեսք ունի: Շների հետ էլ է այդպես լինում: Անցած տարի ստիպված էի գնդապետ Ֆաբստերին խնդրել, որ նման մի լակոտի խեղդի ավազանի մեջ: Առնետի պես մանրիկ մի բան էր ստացվել, թույլ... թերաճ...

Հարրին ուժերը լարած փորձում էր հիշել իր Ուղեցույցի տասներկուերորդ էջը, որտեղ բացատրվում էր, թե ինչ հմայանքով կարելի է վնասազերծել ցախավելի վրա արված անհնազանդության չարադավքը:

— Միշտ էլ ասել եմ, որ սրա նման դեպքերում ոչինչ չես կարող անել: Արյան հետ է գալիս: Վատ արյունը, այսպես թե այնպես, իրեն ցույց կտա: Ես, իհարկե, ոչինչ չեմ ուզում ասել քո ընտանիքի դեմ, Պետունիա, չնեղանա՛ս, — նա իր բահի պես լայն ափով թփթիացրեց մորաքույր Պետունիայի ոսկրոտ ձեռքին, — բայց ձեր ընտանիքում քույրդ կկվի ծու էր: Ցավոք, հենց լավագույն ընտանիքներում են այդպիսիք ծնվում: Հետո թողեց-փախավ իր նման մի քաշկորուկ անբանի հետ, և արդյունքը, խնդրեմ, ձեր աչքի առաջ է:

Հարրին հայացքով իր ափսեն էր ծակում, գրեթե ոչինչ չլսելով ականջների մեջ բարձրացող խշշոցից: «Պոչից ամուր բռնեք ձեր

ցախավելը...», մտածում էր նա, բայց ոչ մի կերպ չէր կարողնում հիշել, թե հետո ինչ էր գրված: Մորաքույր Մարջի ծայրը մխրճվում էր նրա ուղեղի մեջ քեռի Վերնոնի շաղափներից մեկի պես:

— Այդ Փոթթերը, — ասաց մորաքույր Մարջը, ձեռքն առնելով բրենդիի շիշը և ևս մի «կում» ավելացնելով իր գավաթի մեջ ու մի «կում» էլ թափելով սփռոցին, — այդպես էլ չիմացանք, թե ինչով էր զբաղվում:

Քեռի Վերնոնը և մորաքույր Պետունիան գերլարված տեսք ունեին: Նույնիսկ Դադլին գլուխը բարձրացրեց իր տորթից ու պլշած աչքերով նայեց ծնողներին:

— Ն-նա... չէր աշխատում, — ասաց քեռի Վերնոնը՝ թուուցիկ հայացք նետելով Հարրիի վրա, — գործազուրկ էր:

— Այդպես էլ գիտեի, — ասաց մորաքույր Մարջը, մի մեծ կում ըմպելով իր գավաթից, և կզակը սրբեց թևքով, — առանց խնայողությունների, առանց մասնագիտության, ծույլ ու անբան, չնթող-բնթողի մեկը, որը...

— Դա ճիշտ չէ՛, — հանկարծ ասաց Հարրին: Սեղանի շուրջը նստածներն անմիջապես սսկվեցին: Հարրին ոտքից գլուխ դողում էր: Նա դեռ երբեք այդքան բարկացած չէր եղել իր ամբողջ կյանքում:

— ԷԼԻ ԼՅՆԵ՞Մ ԲՐԵՆԴԻ... — անսպասելի գոռաց քեռի Վերնոնը, որը ձեփ-ձերմակ էր դարձել: Նա ամբողջ շիշը դատարկեց մորաքույր Մարջի գավաթի մեջ, — Տղա՛... — մռնչաց նա Հարրիի վրա, — Գնա՛ քնելու, շու՛տ:

— Ո՛չ, Վերնո՛ն, — գկրտաց մորաքույր Մարջը, ձեռքը վեր բարձրացնելով և իր փոքրիկ արնակալած աչքերը սևեռեց Հարրիի աչքերի մեջ: — Շարունակի՛ր, տղա՛, շարունակի՛ր... Պաշտպանի՛ր ծնողներիդ... Հպարտանում ես, հա՞, ծնողներովդ, որ իրենց վերջը ավտովթարում գտան... Չեմ գարմանա, եթե երկուսն էլ խմած-հարբած լինեին:

— Նրանք ավտովթարում չե՛ն մահացել, — ասաց Հարրին, չնկատելով, թե ինչպես էր ոտքի կանգնել:

— Նրանք մահացել են ավտովթարում, դու՛, լկտի փոքրիկ ստախո՛ս, և քեզ որպես բեռ են թողել իրենց պատվարժան աշխատավոր ազգականների ուսերին, — ճչաց մորաքույր Մարջը՝ կատաղությունից ասես ուռչելով: — Դու մի ամբարտավա՛ն, անշնորհակա՛լ, փոքրի՛կ...

Բայց մորաքույր Մարջը հանկարծ դադարեց խոսել: Մի պահ թվաց, թե նա պարզապես բարկությունից չի գտնում հարմար բառերը: Նա կարծես

սկսել էր ուռչել անարտահայտելի անսահման բարկությունից... և չէր դադարում ուռչել և... ուռչել... Նրա հսկայական կարմիր դեմքը սկսեց լայնանալ, մանրիկ աչքերը դուրս ցցվեցին ակնակապիճներից, իսկ բերանն այնպես ձգվեց, որ նա ծպտուն անգամ հանել չէր կարող: Հաջորդ վայրկյանին նրա թվիդե բաձկոնի կոճակները սկսեցին ձտձտոցով պոկվել ու դետուդեն թռչել՝ ծնգոցով հարվածելով պատերին, — իսկ նա շարունակում էր ուռչել հրեշավոր չափերի փուչիկի նման, ստամոքսը դուրս էր ցցվում նրա թվիդե կորսաժից, իսկ մատները հաստանում էին սալամի երշիկի պես:

— ՄԱՐԶ, — միասին գոռացին քեռի Վերնոնն ու մորաքույր Պետունիան, երբ մորաքույր Մարջի ամբողջ մարմինը նստած տեղից սկսեց օդ բարձրանալ՝ ուղղվելով դեպի առաստաղը: Նա արդեն լրիվ կլոր էր, ինչպես մի հսկայական օդապարիկ, խոզանման ձստիկ աչքերով, իսկ ոտքերն ու ձեռքերը ծիծաղելի դուրս էին ցցված այդ հրեշավոր փուչիկից, մինչ նա անօդնական լողում էր օդի մեջ՝ բարալիկ ծայնով ծվծվացող ձայներ հանելով: Ղասաբը, խելագար կատաղությամբ հաչալով և վազքի մեջ հատակի վրա սայթաքելով, նետվեց իր տիրուհու հետևից:

— Ոոոոոոո՜չ...

Քեռի Վերնոնը բռնեց Մարջի հաստ ոտքից և փորձեց նրան իջեցնել գետնին, բայց ինքն էլ քիչ մնաց թռչեր նրա հետևից: Հաջորդ վայրկյանին Ղասաբն առաջ նետվեց ու ամբողջ ծնոտով կախվեց քեռի Վերնոնի ազդրից:

Հարրին դուրս նետվեց ճաշասենյակից, մինչև որևէ մեկի մտքով կանցներ կանգնեցնել նրան, և միանգամից գնաց դեպի աստիճանների տակի խորդանոցը: Խորդանոցի դուռը նրա հայացքից ասես պայթեց ու կրնկի վրա բացվեց: Մի քանի վայրկյանից նա իր ճամպրուկը հասցրեց շքամուտքի դռան մոտ, սրընթաց վեր վազեց աստիճաններով, նետվեց մահճակալի տակ, բարձրացրեց հատակի թուլացած տախտակը և դուրս քաշեց գրքերով ու նվերներով բարձի երեսը: Հետո դուրս գլորվեց մահճակալի տակից, ճանկեց Հեդվիգի վանդակը և աստիճաններով հետ սլացավ դեպի շքամուտքի դուռը, ճիշտ այն պահին, երբ քեռի Վերնոնը դուրս թռավ ճաշասենյակից՝ տաբատի վրա արյան հետքերով:

— ԱՆՄԻՋԱՊԵՍ ՎԵՐԱԴԱՐՁԻՐ, — գոռաց նա, — ՎԵՐԱԴԱՐՁԻՐ ԵՎ ՇՏԿԻՐ ՆՐԱՆ:

Բայց Հարրին փոթորկում էր ամբարիշտ կատաղությունից: Նա ոտքի հարվածով բացեց իր ճամպուկը, ճանկեց իր կախարդական փայտիկը և ցցեց քեռի Վերնոնի վրա:

— Ինքն էր մեղավոր, — ասաց Հարրին շատ արագ շնչելով, — և ստացավ այն, ինչին արժանի էր: Չմոտենա՛ս:

Նա առանց շրջվելու շոշափեց շքամուտքի դռան բռնակը:

— Ես հեռանում եմ, — ասաց Հարրին, — ես արդեն կուշտ եմ ձեր ամեն ինչից:

Հաջորդ պահին նա արդեն դրսում էր, մութ ու դատարկ փողոցում, մի ձեռքով իր հետևից քարշ էր տալիս ծանր ճամպուկը, իսկ մյուսով բռնել էր Հեդվիգի դատարկ վանդակը:

Գլուխ 3. Գիշերային ասպետի ավտոբուսը

Հարրին իր ծանր ճամպուկը քարշ տալով քայլեց մի քանի փողոցով և կանգ առավ միայն, երբ հասավ Մագնոլիա Քրեսենթ օդակաձև փողոցին, որտեղ նա պարզապես ուժասպառ փլվեց ցածր պարիսպներից մեկի վրա: Մի քանի րոպե նա մնաց լուռումունջ, անշարժ նստած՝ ականջ դնելով իր սրտի խելագար բաբախումին: Բարկությունը դեռ եռում էր երակների մեջ:

Բայց մութ փողոցում տասը րոպե միայնակ մնալուց հետո մեկ այլ զգացում պարուրեց նրան՝ խուճապը: Ո՛ր կողմից էլ նայում էր, ինքը երբեք դեռ ավելի մեծ փորձանքի մեջ չէր եղել: Անելանելի վիճակում էր՝ մենմենակ, մութ մագլական աշխարհում և պատկերացում անգամ չունեի, թե ուր էր գնալու: Իսկ ամենավատն այն էր, որ քիչ առաջ նա շատ լուրջ կախարդանք էր կատարել, ինչը նշանակում էր, որ արդեն կարող էր իրեն Հոգվարթսից հեռացված համարել: Այս անգամ նա իրոք անհերքելիորեն և գիտակցաբար խախտել էր Ղեռախասների հրաշագործության սահմանափակման Օրենքը և այն էլ այնպե՛ս չարամտորեն, որ զարմացած էր, թե ինչու Նախարարության մարդիկ արդեն չեն գալիս իր հետևից այդ մութ փողոցով:

Հարրին դողդողաց և աջուձախ նայեց Մագնոլիա Քրեսենթ փողոցի երկայնքով: Հիմա ի՞նչ է լինելու իր հետ: Իրեն կարող են նույնիսկ ձերբակալել, կամ անգամ մեկընդմիջտ արտաքսել հրաշագործական աշխարհից: Նա մտածեց Ռոնի ու Հերմիոնայի մասին և ավելի ընկճվեց: Հարրին համոզված էր, որ անկախ այն բանից՝ իրեն հանցագործ կճանաչեն, թե՛ ոչ, Ռոնը և Հերմիոնան անմիջապես օգնության կհասնեն իրեն: Բայց երկուսն էլ այդ պահին հեռու էին, իսկ առանց Հեդվիգի նա ոչ մի կերպ չէր կարող մի լուր ուղարկել նրանց:

Նա նույնիսկ մագլական փող չունեի իր հետ: Ճիշտ է, դեռ մի քիչ հրաշագործական ոսկի կար ճամպուկի խորքերում թաքցրած քսակի մեջ, բայց իր ամբողջ կարողությունը, որը ժառանգել էր հրաշագործ ծնողներից, Լոնդոնում էր՝ հրաշագործների Գրինգոթս բանկի պահոցում: Նա երբեք չի կարողանա իր ճամպուկը քարշ տալով Լոնդոն հասնել, եթե միայն...

Հարրին հայացքն իջեցրեց իր կախարդական փայտիկի վրա, որը դեռ ամուր սեղմած պահել էր ձեռքում: Եթե իրեն արդեն հեռացրել են դպրոցից (նրա սիրտը սկսեց ավելի արագ բաբախել, ասես ուզում էր դուրս թռչել կոկորդից), և մեկ հրաշագործությունից դժվար թե իր մեղքն ավելի ծանրանա: Ինքը Անտեսանելիության թիկնոց ունի, որը ժառանգություն էր ստացել հորից: Կախարդի իր ճամպուկը, որպեսզի այն փետուրի պես թեթև դառնա, կկապի ցախավելից, կհագնի Անտեսանելիության թիկնոցը և այդպես կթռչի Լոնդոն... Հետո բանկի պահոցից կհանի իր կարողությունը և... կապրի մերժված ու մեկուսի, թափառական կյանքով: Դա մի ահասարսուռ հեռանկար էր, իհարկե, բայց նա չէր կարող ընդմիշտ նստած մնալ այդ ցածր պարիսպին: Շատ շուտով նրան կնկատեն մազլ ոստիկանները, և նա ստիպված կլինի բացատրել, թե ուշ գիշերով ինչ գործ ունի փողոցում՝ միայնակ, մի ճամպուկ լի հրաշագործական գրքերով, ցախավելով ու մի դատարկ թռչնավանդակով:

Հարրին կրկին բացեց իր ճամպուկը և դեսուդեն հրեց իրերը՝ փնտրելով Անտեսանելիության թիկնոցը, բայց մինչև գտնելը հանկարծ ինքնաբերաբար ուղղվեց և շուրջը նայեց:

Մի տարօրինակ ծակծկոց զգաց ծոծրակին: Հարրին այնպիսի զգացում ուներ, ասես իրեն հետևում էին: Բայց փողոցն ամայի էր, և ոչ մի լուսավոր պատուհան անգամ չէր երևում փողոցի վրա գտնվող մեծ քառակուսի տներում:

Նա կրկին թեքվեց իր ճամպուկի վրա, բայց գրեթե նույն վայրկյանին մեջքն ուղղեց ու շրջվեց՝ ձեռքի մեջ ջղաձգորեն սեղմելով իր կախարդական փայտիկը: Նա ավելի շուտ զգացել էր, քան լսել: Ինչ-որ մեկը կամ ինչ-որ բան կանգնած էր նրա թիկունքում գտնվող ավտոտնակի և ցանկապատի միջև ընկած նեղ արահետի վրա: Հարրին աչքի պոչով նայեց այդ մութ արահետին: Եթե միայն դա մի շարժում աներ, ինքը գոնե կիմանար, թե դա ինչ էր, ընդամենը մի փողոցային կատու՞, թե ուրիշ ինչ-որ բան:

— Լու՛մոս, — չորացած շրթունքներով մրմնջաց նա, և կախարդական փայտիկի ծայրից այնքան ուժեղ լույս սփռվեց, որ գրեթե կուրացրեց նրան: Նա փայտիկը գլխից բարձր պահեց, լուսավորելով թիվ երկու տան ավազաքարով սվաղած ցանկապատն ու ավտոտանակի դուռը, որոնց միջև

արահետի վրա Հարրին հստակ տեսավ լուսից փայլատակող աչքերով ինչ-որ մեծ ու անորոշ մութ ուրվագիծ:

Հարրին հետ քայլեց: Նրա ոտքը կպավ ճամպրուկին, նա հետ սայթաքեց ու մեջքի վրա ընկավ գետնին: Կախարդական փայտիկը դուրս թռավ նրա ձեռքից, երբ ինքնաբուխ շարժումով ձեռքը մի կողմ նետեց՝ անսպասելի անկումի մեջ հենարան փնտրելով: Նա ամբողջ մարմնով փռվեց փողոցի եզրով ձգվող ջրատար առվի մեջ, որը բարեբախտաբար չոր էր: Սակայն հենց նույն պահին մի խլացուցիչ ԲԱՄՓ լսվեց, և Հարրին իրենից անկախ վեր բարձրացրեց ձեռքը, որպեսզի աչքերը պաշտպանի կուրացնող լուսից:

Վախից ու անակնկալից լիաթոք գոռալով, նա հետ հրեց իրեն մայթի վրա և ճիշտ ժամանակին: Մի զույգ հսկայական անիվներ ճաճանչափայլ լուսարձակների տակ ճռռալով կանգնեցին ճիշտ այնտեղ, որտեղ մեկ վայրկյան առաջ պառկած էր Հարրին: Նա գլուխը բարձրացրեց և տեսավ, որ դա երեք հարկանի և աչք ծակելու չափ վառ մորեգույն մի ավտոբուս էր, որը կարծես երկնքից ընկավ: Ավտոբուսի դիմահար լայն ապակու վրա տանիքի տակ մեծ ոսկեգույն տառերով գրված էր՝ «Ասպետի ավտոբուսը»:

Կես վայրկյան Հարրին մտածեց, որ ինքը խելքը թռցրել է ասֆալտի վրա ընկնելուց: Հետո ավտոբուսից դուրս թռավ վառ մորեգույն համազգեստով ուղեկցողը և առանց ուշադրություն դարձնելու այն հանգամանքի վրա, որ իր շուրջը խոր գիշեր էր, սկսեց շատ բարձրաձայն ու արագ խոսել:

— Բարի գալու՛ստ «Ասպետի ավտոբուսը», անտեր ու որբ մնացած վիուկների ու կախարդների հրատապ փոխադրամիջոցը: Առաջ մեկնե՛ք ձեր կախարդական փայտիկ բռնող ձեռքը, բարձրացե՛ք ավտոբուս, և մենք կտանե՛նք ձեզ, ուր կամենաք: Իմ անունը Սթեն Շամփայք է, և այս երեկո ես կլինեմ ձեր ուղեկցող սպասավորը:

Մի շնչով ասելով այդ ամենը, սպասավորը հանկարծ լռեց: Միայն այդ պահին նա նկատեց Հարրին, որը դեռ պառկած էր մայթեզրի վրա: Հարրին գետնից ձանկեց իր կախարդական փայտիկը և արագ ոտքի կանգնեց: Ավելի մոտիկից նայելով տղային, նա նկատեց, որ Սթեն Շամփայքը հագիվ երկու-երեք տարով մեծ կլիներ իրենից, ամենաշատը տասնութ կամ տասնինը տարեկան, գլխարկի տակից դուրս ցցված մեծ ականջներով և ճակատին ու քթին դավաճանաբար ցցված տարիքային պզուկներով:

— Էդ ի՞նչ էիր անում... գետնին... — հարցրեց Սթենը մի կողմ թողնելով իր մասնագիտական ոճն ու առողջամտությունը:

— Ընկել էի, — պատասխանեց Հարրին:

— Ի՞նչ էիր կորցրել, — քրքջաց Սթենը:

— Ես դիտմամբ չէի ընկել, — ասաց Հարրին բարկացած: Նրա ջինսի ծնկներից մեկը պատռվել էր, իսկ մյուս ձեռքի ափը, որով հենարան էր փնտրում ընկնելիս, արյունոտվելու չափ քերծվել էր: Հանկարծ նա հիշեց իր ընկնելու պատճառը և արագ շրջվեց դեպի ավտոտնակի ու պարիսպի միջև ընկած արահետը: Ամբողջ անցումը վառ լուսավորված էր ավտոբուսի լուսարձակների կուրացնող լույսով, բայց արահետը դատարկ էր:

— Էդ ինչի՞ն էս նայում, — կրկին հարցրեց Սթենը:

— Այնտեղ մի մեծ սև բան կար, — ասաց Հարրին, անվստահ ցույց տալով արահետը, — ոնց որ շուն լիներ... բայց շատ մեծ էր...

Նա շրջվեց ու նայեց Սթենին, որի բերանը կիսաբաց էր: Տհաճության զգացումով Հարրին նկատեց, որ Սթենի հայացքը կանգնեց իր ճակատի սպիի վրա:

— Էդ ի՞նչ ա ճակատիդ, — կտրուկ հարցրեց Սթենը:

— Ոչի՛նչ, — շտապ պատասխանեց Հարրին և ճակատի մազափնջով ծածկեց իր սպին: Եթե Հրաշագործության նախարարությունում արդեն սկսել են փնտրել իրեն, ապա նա բոլորովին չէր պատրաստվում որևէ բանով հեշտացնել նրանց գործը:

— Անունդ ինչ ա՞, — շարունակեց հարցաքննել Սթենը:

— Նեվիլ Լոնգբոթոմ, — ասաց Հարրին մտքին եկած առաջին իսկ ծանոթ անունը: — Ուրեմն, ուրեմն այս ավտոբուսը, — նա փորձեց շեղել Սթենի ուշադրությունը, — ասացիք, կտանի ինձ, ուր ուզե՞մ:

— Յե՛՛կ, — հպարտությամբ ասաց Սթենը, — ուր ուզենաս, եթե միայն ուզածդ տեղը գետնի վրա է: Ջրի տակ մտնել չենք կարող, — ըը՛րր, — ասաց նա կրկին կասկածամիտ տեսք ստանալով, — Բա դու մեզ չկանչեցի՞ր... Բա փայտիկդ չբարձրացրի՞ր...

— Այո՛, — արագ ասաց Հարրին: — Լսի՛ր, ի՞նչ արժե մինչև Լոնդոն:

— Տասնմեկ սիքել, — ասաց Սթենը, — բայց տասներեք սիքելով տաք շոկոլադ էլ կստանաս, իսկ տասնհինգ սիքելով կստանաս նաև տաք ջրով ջերմակ և մի ատամի խոզանակ, ինչ գույնի ուզես:

Հարրին կրկին քրքրեց ճամպուրուկի մեջ, հանեց իր փողի քսակը և մի քանի արծաթյա մետաղադրամ լցրեց Սթենի ափի մեջ: Հետո նրանք երկուսով վերցրին նրա ճամպուրուկը՝ աշխատելով ցած չգցել ճամպուրուկի վրա դրված Հեդվիգի վանդակը և բարձրացրին ավտոբուսի մեջ:

Ավտոբուսի ներսում անսպասելի շատ տեղ կար, բայց նստատեղերի փոխարեն՝ վարագույրներով ծածկված պատուհանների երկայնքով, կանգնած էին վեց բավականին մեծ երկաթյա մահճակալներ: Պատերը ներսից երեսապատված էին կարմիր փայտով, որոնք տաք, կարմրավուն շողքերով անդրադարձնում էին մահճակալներից յուրաքանչյուրի կողքին կախված մոմակալների սփռած լույսը: Ավտոբուսի վերջում զբաղեցրած մահճակալից գիշերային թասակով մի փոքրամարմին հրաշագործ քնի մեջ մրթմրեց:

— Հիմա պետք չէ, շնորհակալ եմ: Ես զբաղված եմ... խխունջ եմ թթու դնում, — և քնի մեջ շրջվեց մյուս կողքի վրա:

— Քո մահճակալը սա է, — շշնջաց Սթենը՝ Հարրիի ճամպուրուկը մտցնելով վարորդի հետևում կանգնած մահճակալի տակ: Իսկ վարորդը դեկի առաջ նստած էր մի հարմարավետ բազկաթոռի մեջ:

— Ծանոթացի՛ր, սա մեր վարորդն է, Էռնի Փրանգը: Է՛ռնի, սա Նեվիլ Լոնգբոթոմն է:

Էռնի Փրանգը տարեց դյուր էր և աննկարագրելի հաստ ապակիներով ակնոց էր կրում: Նա գլխով ողջունեց Հարրիին, որը կրկին նյարդայնորեն ձակատին քաշեց իր մազափունջը և նստեց մահճակալին:

— Շարժվեցի՛նք, Է՛ռն, — ասաց Սթենը՝ նստելով վարորդի կողքին դրված բազկաթոռի մեջ:

Կրկին խլացուցիչ ԲԱՄՓ լսվեց, և հաջորդ պահին՝ «Ասպետի ավտոբուսի» անհավանական արագության թափից, Հարրին գամվեց իր մահճակալին: Ինքն իրեն մի կերպ պոկելով մահճակալից, Հարրին դուրս նայեց մուռ պատուհանից և տեսավ, որ իրենք սլանում են արդեն լրիվ ուրիշ փողոցով: Սթենը ակնհայտորեն գերագույն հաճույք էր ստանում՝ դիտելով Հարրիի դեմքին ականա հայտնված, ուժգնացող ապշանքի արտահայտությունը:

— Մենք էս կողմերում էինք մինչև քո կանչը, — ասաց նա, — իսկ հիմա որտե՞ղ ենք, Է՛ռնի, Ուելսում չե՞նք:

— Ընդհըմ, — ասաց Էռնին:

— Իսկ ինչպե՞ս է ստացվում, որ մազվները չեն լսում ավտոբուսի ծայնը,
— անկեղծորեն հետաքրքրված հարցրեց Հարրին:

— Նրա՞նք... — արհամարհանքով ասաց Սթենը. — Նրանք ի՞նչ են լսում, որ մեզ լսեն... Չէ՛, նրանք ընդհանրապես լավ չեն լսում, ոչ էլ տեսնում են: Երբեք ոչինչ չեն տեսնում:

— Լավ կանես, գնա՛ս արթնացնես մադամ Մարշին, Սթե՛ն, — ասաց Էռնին, — մի րոպեից կհասնենք Աբերգավեն:

Սթենը անցավ Հարրիի կողքով և նեղ պտուտակաձև աստիճաններով բարձրացավ երկրորդ հարկ: Հարրին շարունակեց պատուհանից դուրս նայել՝ հետզհետե ավելի նյարդայնանալով: Էռնին այնպես էր պտտում ղեկը, ասես բնավ չէր հասկացել դրա օգտագործման իմաստը: «Ասպետի ավտոբուսը» խելագար պտույտներ էր գործում և անդադար բարձրանում հետիոտների մայթի վրա, բայց անհավատալիորեն ոչնչի հետ չէր ընդհարվում, որովհետև փողոցները լուսավորող լապտերների սյուները, հեռախոսախցիկները, փոստարկղները ուղղակի մի կողմ էին թռչում ավտոբուսի ճանապարհից և իրենց տեղը վերադառնում նրա անցնելուց հետո:

Սթենը ցած իջավ՝ կանաչած դեմքով մի վիուկի ուղեկցությամբ, որը ոտքից գլուխ փաթաթված էր ճամփորդական թիկնոցի մեջ:

— Տե՛ղ հասանք, մադամ Մա՛րշ, — երջանիկ տեսքով ասաց Սթենը, երբ Էռնին ոտքը սեղմեց արգելակին, և բոլոր մահճակալները մոտ կես մետր սահեցին դեպի ավտոբուսի առաջակողմը: Մադամ Մարշը ջղածիգ շարժումով մի թաշկինակ սեղմեց բերանին և փայտացած ոտքերով դոփդոփելով, ցած գլորվեց աստիճաններից: Սթենը նրա հետևից դուրս նետեց նրա պայուսակը, և դռները շրխկոցով փակվեցին: Կրկին լսվեց խլացուցիչ ԲԱՄՓ-ը, և ավտոբուսը սլացավ մի նեղ գյուղական փողոցով՝ ճանապարհից փախցնելով վախեցած ծառերին:

Հարրին, միևնույն է, չէր կարողանա քնել, նույնիսկ եթե այնպիսի ավտոբուսի մեջ չլիներ, որը պայթյունանման խլացուցիչ ծայներ չէր հանում և մի ակնթարթում հարյուր մղոն տարածություն չէր անցնում: Նրա ստամոքսը կծկվեց, երբ նա մեկնվեց մահճակալին՝ մտածելով, թե ինչ է սպասվում իրեն,

և արդյոք Ղարգլիներին հաջողվեց մորաքույր Մարջին իջեցնել առաստաղից:

Սթենը բացել էր Մարգարե օրաթերթի վերջին համարը և լեզուն դուրս ցցած թերթ էր կարդում: Առաջին էջի վրա տպագրված առաջատար հոդվածի մեծ լուսանկարից դանդաղ թարթող աչքերով Հարրիին էր նայում՝ ներս ընկած այտերով ու մինչև ուսերը հասնող կեղտոտ գզգզված մազերով, մի մարդ: Մարդու դեմքը տարօրինակ ծանոթ էր:

— Այդ մարդը... — ասաց Հարրին, մի պահ մոռանալով իր հոգսերի մասին, — այսօր նրա մասին խոսում էին մազլական լուրերում:

Սթենլին նայեց առաջին էջին ու քրթմնջաց:

— Սիրիուս Բլեքը, — ասաց նա՝ գլխով անելով, — բա իհարկե նրա մասին կխոսեն մազլական լուրերում: Նե՛վիլ, դու հո երկնքից չ՞ես իջել:

Նա նշանակալից քրթմնջաց Հարրիի ապշահար արտահայտության վրա և թերթից անջատելով առաջին էջը՝ մեկնեց Հարրիին:

— Քեզ պետք է ավելի շատ թերթ կարդալ, Նե՛վիլ:

Հարրին թերթը բարձրացրեց մոմի լույսին մոտ ու սկսեց կարդալ:

ԲԼԵՔԸ ԴԵՌ ԱԶԱՏՈՒԹՅԱՆ ՄԵՋ Է

Ինչպես այսօր հայտնեց Հրաշագործության նախարարության ենթաքարտուղարը, Սիրիուս Բլեքը, որն Ազքաբանի ամրոցում երբևէ բանտարկված, ամենահանրահայտ հանցագործներից մեկն է, առայժմ ազատության մեջ է:

«Մենք ոչ մի ջանք չենք խնայում Բլեքին գտնելու և կրկին ձերբակալելու համար — այսօր մեր թղթակցին հայտնեց Հրաշագործության նախարար Կորնիլիուս Ֆաջը, — և ուստի խնդրում ենք հրաշագործ հասարակությանը՝ խուճապի չմատնվել»:

Ֆաջը որոշակի քննադատության արժանացավ Ղյուբերի միջազգային համադաշնության անդամների կողմից՝ այս ճգնաժամի մասին մազլական Վարչապետին իրազեկելու համար:

«Ես չէի կարող ձեռնպահ մնալ նման քայլից, — ասաց անչափ վրդովված Ֆաջը, — Բլեքը խելագար է: Նա ծայրահեղ վտանգավոր է անխտիր բոլոր նրանց համար, ովքեր դժբախտություն կունենան հայտնվելու նրա ճանապարհին, հրաշագործ, թե՛ մազլ: Վարչապետն ինձ խոստացել է, որ ոչ մեկին ոչ մի խոսք չի ասի Բլեքի ինքնության մասին: Եվ վերջապես, ո՞վ կհավատա նրան, եթե անգամ ասի»:

Մենք մազլներին տեղեկացրել ենք, որ Բլեքը զինված է ատրճանակով (դա մետաղից ծուլված խողովականման փողով մազլական սարք է, որը նրանք օգտագործում են միմյանց սպանելու համար), իսկ հրաշագործ հասարակությունը առայժմ ապրում է ահ ու սարսափով, որ ամեն րոպե կարող է կրկնվել այն զարհուրելի սպանողը, որը տեղի ունեցավ տասներկու տարի առաջ, երբ Բլեքը մեկ մահասփյուռ անեծքով սպանեց տասներեք մարդու:

Հարրին նայեց նկարի մեջ պատկերված մարդու դեմքին, Սիրիուս Բլեքի ներս ընկած, անփայլ աչքերին, որոնք նրա հյուծված դեմքին կենդանություն տվող միակ մասն էին: Հարրին երբեք չէր հանդիպել որևէ վամպիրի, բայց տեսել էր նրանց նկարները Ինքնապաշտպանություն սև ուժերից դասի ժամանակ: Իսկ Բլեքը՝ մոմի պես անգույն դեմքով և ներս ընկած մութ աչքերով, շատ նման էր վամպիրի:

— Վախենալու տեսք ունի, չէ՞, — ասաց Սթենը, որը դիտում էր Հարրին, մինչ վերջինս զբաղված էր լրագիրը կարդալով:

— Նա սպանել է տասներեք մարդու՞, — հարցրեց Հարրին և վերադարձրեց էջը Սթենին, — և ընդամենը մե՞կ անեծքով:

— Յե՛ւր, — ասաց Սթենը, — Եվ օրը ցերեկով ու մի քանի տասնյակ վկաների աչքի առաջ: Մեծ աղմուկ էր բարձրացել, հիշու՞մ ես էդ օրը, Է՛ռնի:

— Ըը՛հըմ, — մռայլ հաստատեց Էռնին:

Սթենը ձգվեց իր բազկաթռչի մեջ և ձեռքերը ծոծրակին դրած հետ մեկնվեց, որպեսզի ավելի լավ տեսնի Հարրին:

— Բլեքը Գիտես-թե-ում մարդկանցից էր, — ասաց Սթենը:

— Ի՞նչ... Վոլդեմորթի՞, — ասաց Հարրին առանց մտածելու:

Նույնիսկ Սթենի պզուկները սպիտակեցին: Էռնին այնպես ուժեղ ցնցեց ավտոբուսի դեկը, որ մի ամբողջ գյուղական տուն ստիպված եղավ տեղից պոկվել ու մի կողմ թռչել ավտոբուսի ճանապարհից:

— Խելքդ թռցրե՞լ ես, — գոռաց Սթենը, — անունը ինչու՞ բարձրաձայն ասացիր:

— Ներեցե՛ք, — հապշտապ ասաց Հարրին, — ներեցե՛ք, ես մոռացել էի:

— Մոռացել էիր... — ասաց Սթենը թույլ ձայնով. — Ուուու՛հ... Ո՛նց է սիրտս խփում...

— Ուրեմն... Ուրեմն Բլեքը Գիտես-թե-ում կողմնակիցների՞ց էր, — փորձեց նրա ուշադրությունը շեղել Հարրին:

— Հա՛... — ասաց Սթենը կուրծքը շփելով, — հա՛... նրա մարդկանցից էր: Շա՛տ մոտ էր Գիտես-թե-ում հետ: Ասում են... որ երբ փոքրիկ Հարրի Փոթթերը Գիտես-թե-ում հախից եկավ, — Հարրին կրկին նյարդայնացած ճակատին իջեցրեց իր մազափունջը, — Գիտես-թե-ում բոլոր կողմնակիցներին բռնեցին ու ձերբակալեցին: Ճիշտ չե՞մ ասում, Է՛ռնի: Նրանցից շատերը արդեն գիտեին, որ Գիտես-թե-ում համար ամեն ինչ վերջացած է և առանց դիմադրության հանձնվեցին, բայց միայն ոչ Սիրիուս Բլեքը: Ասում են, որ Գիտես-թե-ում անհետանալուց հետո Բլեքը որոշել էր ինքը դառնալ նրա մարդկանց առաջնորդը: Ինչևէ, Բլեքին հայտնաբերեցին ու շրջապատեցին մի մազլական փողոցում, բայց Բլեքը հանեց իր կախարդական փայտիկը և ամբողջ փողոցը տակնուվրա արեց ու մի հարվածով սպանեց տասներկու մազլների և մի հրաշագործի: Պատկերացնու՞մ ես, ի՛նչ ահավոր է եղել... Եվ էդ ամենից հետո գիտե՞ս, թե ինչ արեց Բլեքը, — շարունակեց Սթենը դրամատիկ շշուկով:

— Ի՞նչ, — հարցրեց Հարրին:

— Ծիծաղեց... — ասաց Սթենը: — ...Հա՛, հենց էդպես, փողոցի մեջտեղում մեռած մարդկանց մեջ կանգնած, սկսեց ծիծաղել, ու երբ Հրաշագործության նախարարության իրավապահ ուժերը տեղ հասան, նա

հանձնվեց առանց դիմադրության ու գնաց նրանց հետ՝ շարունակելով ծիծաղել: Պարզ չէ՞, որ կատարյալ գիժ է: Ճիշտ չե՞մ ասում, Է՛ռնի: Գիժ է, չէ՞:

— Եթե նույնիսկ գիժ չի եղել մինչև Ազքաբան գնալը, հիմա արդեն հաստատ խելքը թռցրած կլինի, — ասաց Էռնին ցածր ձայնով: — Ես ինքս ինձ կպայթեցնեմ, բայց ոտքս չեմ դնի էնտեղ, — սրթսրթալով շարունակեց նա, — ամեն դեպքում նա ստացավ իր արժանին... իր արած ամեն ինչի համար...

— Էն ժամանակ ստիպված էին մի մե՛ծ պատմություն հորինել ամեն ինչ կոծկելու համար, չէ՞, Է՛ռնի, — շարունակեց Սթենը, — Մի ամբողջ փողոց տակնուվրա էր եղել պայթյունից, և էդքան մազվներ էին մեռել: Ի՞նչ ասացին, Է՛ռնի, իբր ի՞նչ է տեղի ունեցել...

— Գազի պայթյուն, — մրթմրթաց Էռնին:

— Իսկ հիմա նա բանտից փախել է, — ասաց Սթենը, կրկին զննելով Բլեքի հյուծված դեմքով լուսանկարը լրագրի առաջին էջի վրա: — Մինչև հիմա երբեք ոչ մեկին չի հաջողվել փախչել Ազքաբանից, ճիշտ չե՞մ ասում, Է՛ռնի: Հետաքրքիր է, թե ոնց է հաջողացրել: Սարսափելի է, չէ՞: Ի՞նչ ես կարծում, Է՛ռնի, ի՞նչ շանսեր ունի Ազքաբանի բանտապահների դեմ:

Էռնին հանկարծ դողդողաց:

— Ուրիշ բանի մասին խոսիր, հա՞, Սթե՛ն: Ազքաբանի բանտապահների մասին մտածելուց անգամ ամբողջ մարմնով փշաքաղվում եմ:

Սթենը դժկամությամբ մի կողմ դրեց թերթը, և Հարրին գլուխը շրջեց ու սկսեց ավտոբուսի պատուհանից դուրս նայել: Նա չէր կարողանում գլխից վանել այն միտքը, թե մի քանի օրից ինչ պիտի պատմի Սթենը իր ուղևորներին:

«Լսե՞լ եք Հարրի Փոթթերի մասին: Պատկերացնու՞մ եք, պայթեցրել է իր մորաքրոջը: Հենց նույն գիշեր մեր ավտոբուսով ուզում էր Լոնդոն փախչել, ասես ոչ մի բան էլ չէր արել: Ճիշտ չե՞մ ասում, Է՛ռնի»:

Հարրին մտածեց, որ ինքը նույնպես Բլեքի նման խախտել է հրաշագործների օրենքը: Արդյոք իրեն նույնպես Ազքաբան կուղարկե՞ն մորաքույր Մարջին փուչիկի պես ուռցնելու համար: Հարրին գրեթե ոչինչ չգիտեր հրաշագործական բանտի մասին, թեև բոլորը դրա մասին խոսում էին ծայրահեղ ահաբեկված: Հագրիդը՝ Հոգվարթսի հանդավարների պահապանը, անցած տարի երկու ամիս եղավ այնտեղ: Հարրին երբեք չի

մոռանա Հագրիդի սարսափը, երբ նրան ասացին, թե ուր են տանում իրեն, իսկ Հագրիդը նրա իմացած ամենաքաջ մարդկանցից մեկն էր:

«Ասպետի ավտոբուսը» շարունակում էր առաջ սլանալ մթության մեջ՝ իր ճանապարհից աջուձախ փախցնելով ծառերը, թփերը, արգելափակող սյուները և հեռախոսային խցիկները: Իսկ Հարրին՝ անհանգիստ ու թշվառ պառկած էր փափուկ անկողնում: Որոշ ժամանակ անց Սթենը հիշեց, որ Հարրին վճարել է տաք շոկոլադի համար և որոշեց նրան շոկոլադ մատուցել, բայց գավաթի պարունակությունը գրեթե լրիվ թափեց Հարրիի բարձին, երբ ավտոբուսը Անգլեսիից շեշտակի թռավ Աբերդին: Գիշերային խալաթներով ու հողաթափիկներով վիուկներն ու կախարդները մեկը մյուսի հետևից ցած էին իջնում ավտոբուսի վերին հարկերից՝ իրենց կանգառներում դուրս գալու համար: Սակայն բոլորն ակնհայտորեն շատ ուրախ էին, որ վերջապես իջնում են ավտոբուսից:

Վերջում մնաց Հարրին:

— Հիմա հերթը քոնն է, Նե՛վիլ, — ասաց Սթենը, ձեռքերը շփելով, — ու՞ր ենք գնում Լոնդոնում:

— Շեղածիգ փողոց, — ասաց Հարրին:

— Գնացի՛նք Շեղածիգ փողոց, — ասաց Սթենը, — պինդ բռնվի՛ր...

ԲԱՄՓ...

Նրանք փոթորկի պես անցան Չեյրինգ Քրոս Ռոուդով: Հարրին նստեց ու սկսեց նայել, թե ինչպես են բարձրահարկ շենքերն ու առանձնատները սեղմվում, որպեսզի ճանապարհի տան «Ասպետի ավտոբուսին»: Երկնքի թանձր կապույտն արդեն սկսել էր նոսրանալ: Նա մի սենյակ կվարձի «Ծակ տաշտ» պանդոկում, մի քանի ժամ սուսուփուս կմնա իր սենյակում և բանկի բացվելուն պես կգնա Գրինգոթս, իսկ հետո...

Էռնին սեղմեց արգելակները, և «Ասպետի ավտոբուսը» անիվները ճռռացնելով կանգնեց մի շատ խղճուկ տեսքով փոքր պանդոկի առաջ, որը հենց «Ծակ տաշտն» էր, և որի հետնամուտքից կարելի էր դուրս գալ Շեղածիգ փողոց:

— Շնորհակալություն՛ն, — ասաց Հարրին Էռնիին:

Նա ցած թռավ աստիճաններից և օգնեց Սթենին, որ իր ճամպրուկն ու Հեդվիգի վանդակն իջեցնի փողոցի մայթին:

— Դե՛հ, — ասաց Հարրին, — ցտեսություն՛ն:

Բայց Սթենի ուշադրությունը Հարրիից շեղվել էր ուրիշ ուղղության վրա: Նա ավտոբուսի դռան մեջ կանգնած, աչքերը չռած նայում էր «Ծակ տաշտի» մուտքին:

— Փա՛ռք աստծո՛ւ, Հա՛րրի, — ասաց մի ձայն:

Մինչև Հարրին կհասցնեն շրջվել, մի ձեռք իջավ նրա ուսին: Միևնույն ժամանակ Սթենը բացականչեց,

— Աչքերիս չեմ հավատում, Է՛ռնի, Է՛ռնի... Արի՛, տե՛ս...

Հարրին վեր նայեց իր ուսին դրված ձեռքի տիրոջը, և ասես միանգամից մի թաս սառույց լցվեց նրա ստամոքսի մեջ: Նրա կողքին կանգնած էր ոչ այլ ոք քան ինքը՝ Կորնիլիուս Ֆաջը, Հրաշագործության նախարարը:

Սթենը անմիջապես ցած թռավ ավտոբուսից:

— Ի՞նչ... ինչպե՞ս կոչեցիք Նեվիլին, պարոն Նախարա՛ր, — հուզված հարցրեց նա:

Ֆաջը, որը մի հաստամարմին կարճահասակ տղամարդ էր, մանր զոլերով բրդյա կտորից կարված թիկնոցով, շատ մրսած ու հոգնած տեսք ուներ:

— Նեվիլի՞ն, — կրկեց նա խոժոռվելով, — ի՞նչ Նեվիլ... Սա Հարրի Փոթթերն է:

— Ախր ես գիտեի, չէ, — երջանկացած բացականչեց Սթենը: — Է՛ռնի, Է՛ռնի... Ապա մի կռահի՛ր, թե ով է Նեվիլը... Է՛ռնի, նա Հարրի Փոթթերն է: Ախր ես տեսա նրա սպին:

— Այո՛, — շփոթված ասաց Ֆաջը, — շատ բարի... Անչափ ուրախ եմ, որ «Ասպետի ավտոբուսը» քեզ վերցրել է ճանապարհից: Բայց մենք շատ զբաղված ենք և հենց հիմա պետք է մտնենք «Ծակ տաշտ»:

Ֆաջը առանց ձեռքը Հարրիի ուսից բարձրացնելու՝ թեթև ուղղորդեց նրան դեպի պանդոկի դուռը: Բաց դռնից երևացող վաճառասեղանի հետևում հայտնվեց ձեռքի մեջ լապտեր բռնած մի կուզիկ կերպարանք: Դա Թոմմ էր, տարիքից չորացած, անատամ պանդոկապանը:

— Գտա՞ք նրան, պարոն Նախարա՛ր, — ասաց Թոմմը: — Ի՞նչ մատուցեմ ձեզ. զարեջու՞ր, բրենդի՞:

— Թերևս ամենաճիշտը կլինի թեյ խմել այս ժամին: Մեզ մի թեյնիկ թեյ բերե՛ք, — ասաց Ֆաջը, որը ձեռքը դեռ չէր հեռացրել Հարրիի ուսից:

Բարձրաձայն փըֆ-փըֆոց ու քըստ-քըստոց լսվեց նրանց թիկունքից, և պանդոկի դռների մեջ հայտնվեցին Էռնին ու Սթենը՝ բեռնված Հարրիի ճամպրուկով ու Հեդվիգի վանդակով և սկսեցին ոգևորված իրենց շուրջը նայել:

— Ինչու՞ չասացիր մեզ, թե ով ես, Նե՛վիլ, — ասաց Սթենը, գլխով անելով Հարրիին, մինչ Էռնիի՝ բու հիշեցնող, ակնոցավոր դեմքը պլշած աչքերով ցցվել էր նրա ուսի հետևից:

— Թեյը մատուցե՛ք առանձին սենյակում, խնդրում եմ, — կարգադրեց Ֆաջը:

— Ցտեսությու՛ն, — Սթենին ու Էռնին ասաց Հարրին՝ իրեն անչափ թշվառ զգալով: Իսկ Թոմը խոնարհվելով հրավիրեց Ֆաջին իրեն հետևել վաճառասեղանի հետևում ընկած միջանցքով:

— Ցտեսությու՛ն, Նե՛վիլ, — գվարթ պատասխանեց Սթենը:

Ֆաջը Թոմի լապտերի լույսի տակ Հարրիին առաջ հրեց դեպի նեղ անցումը, որը նրանց դուրս բերեց մի փոքր հյուրասենյակ: Թոմը մատները ճրթացրեց և բուխարին բոցավառվեց մտերմիկ կրակով: Նա խոնարհվելով դուրս եկավ սենյակից:

— Նստի՛ր, Հա՛րրի, — ասաց Ֆաջը՝ ցույց տալով կրակի մոտ դրված աթոռը:

Հարրին նստեց, զգալով, որ ամբողջ մարմնով փշաքաղվել է՝ չնայած բուխարուց տարածվող ջերմությանը: Ֆաջը հանեց իր զուլավոր թիկնոցը և մի կողմ նետեց, հետո՝ ազդրերի վրա վեր քաշելով մուգ կանաչ գույնի կոստյումի տաբատը, նստեց Հարրիի դիմաց:

— Ես Կորնիլիուս Ֆաջն եմ, Հա՛րրի, Հրաշագործության նախարարը:

Հարրին շատ լավ գիտեր, թե նա ով էր: Նա արդեն մի անգամ տեսել էր Ֆաջին, բայց Ֆաջը չգիտեր այդ մասին, որովհետև այն ժամանակ Հարրին անտեսանելիության թիկնոցով էր:

Կրկին հայտնվեց պանդոկապան Թոմը՝ գիշերազգեստի վրա մի գոգնոց կապած, և ձեռքերի մեջ բռնած մի սկուտեղ՝ թեյնիկով, գավաթներով ու մի ափսե լի բլիթներով: Նա սկուտեղը դրեց սեղանին, Հարրիի և Ֆաջի միջև ու դուրս գնաց՝ իր հետևից կամացուկ փակելով դուռը:

— Ա՛խ, Հա՛րրի, — ասաց Ֆաջը թեյ լցնելով գավաթների մեջ, — որքա՛ն անհանգստություն պատճառեցիր այսօր մեզ բոլորիս: Չեմ կարող

չխոստովանել, որ ուղղակի խելքահան էինք եղել: Մի՞թե կարելի էր այդպես փախչել մորաքրոջ տնից: Ես արդեն սկսել էի մտածել, որ... բայց դու ողջ ես ու անվնաս, իսկ այս պահին դա է ամենակարևորը:

Ֆաջն ինքն իր համար մի բլիթի վրա կարագ քսեց ու ափսեն հրեց դեպի Հարրին:

— Կե՛ր, Հա՛րրի: Շատ հյուծված ու ցնցված տեսք ունես: Իսկ հիմա... երևի կուրախանաս լսելով, որ մենք կարգավորել ենք օրիորդ Մարջորի Դարզլիի ուռչելու հետ կապված փոքրիկ տհաճ միջադեպը և հոգացել ենք բոլոր հետևանքների մասին: Մի քանի ժամ առաջ Հրաշագործական դժբախտ պատահարների բաժնից երկու ներկայացուցիչ գործուղվեցին Բեկտենինների նրբանցք: Օրիորդ Դարզլին վերականգնվել է, և նրա ուղեղից ջջնվել են այսօրվա տհաճ պատահարի հետ կապված հիշողությունները: Լավ է, որ ամեն ինչ ի վերջո լավ ավարտվեց:

Ֆաջը իր թելի գավաթի հետևից ժպտաց Հարրիին: Այդ պահին նա ավելի շուտ նման էր զարմկին թեթև կշտամբող հորեղբոր: Հարրին՝ ականջներին չհավատալով, բերանը բացեց, որպեսզի մի բան ասի և կրկին փակեց:

— Ա՛հ, հասկանում եմ, որ անհանգստացած ես մորաքրոջդ ու նրա ամուսնու արձագանքով, — ասաց Ֆաջը: — Դեհ, չեմ թաքցնի, որ նրանք ծայրահեղ բարկացած էին, բայց պատրաստ են քեզ ընդունել հաջորդ ամռանը, եթե միայն Ծննդյան տոների ու Ջատիկի արձակուրդներին մնաս Հոգվարթսում:

Հարրիի կոկորդից հագիվ լսելի ձայն դուրս եկավ:

— Ես միշտ Հոգվարթսում եմ մնում Ծննդյան և Ջատիկի տոներին, — ասաց նա, — և ընդհանրապես չեմ ուզում երբևէ վերադառնալ Բեկտենինների նրբանցքը:

— Չեղավ, չեղավ, սիրելի՛ս... Այդպես չեղավ... Ես համոզված եմ, որ դու այլ կերպ կմտածես, երբ մի փոքր հանգստանաս:

Հարրիի մտքով չանցավ հակաճառել Ֆաջին: Նա դեռ անհանգիստ սպասում էր, թե Ֆաջն ինչ է ասելու իր ճակատագրի մասին:

— Այսպիսով ամեն ինչ կմնա այնպես, ինչպես առաջ էր, — ասաց Ֆաջը, կարագ քսելով երկրորդ բլիթի վրա, — մնում է որոշել, թե մինչև Հոգվարթս գնալը որտեղ պիտի անցկացնես վերջին երկու շաբաթը: Ես առաջարկում եմ, որ մի սենյակ վերցնես հենց այստեղ «Ծակ տաշտ» պանդոկում և...

— Սպասե՛ք, իսկ իմ պատի՞ժը, — արդեն չհամբերելով, մի շնչով ասաց Հարրին: Ֆաջը աչքերը թարթեց:

— Պատի՞ժը...

— Ես խախտել եմ օրենքը, — ասաց Հարրին, — Ղեռահասների հրաշագործությունը սահմանափակող օրենքը...

— Օ՛հ, սիրելի՛ս, մենք չենք պատրաստվում պատժել քեզ դրա նման փոքրիկ անկարգության համար, — բացականչեց Ֆաջը՝ անհամբերությամբ թափահարելով իր բլիթը, — դա դժբախտ պատահար էր: Մենք մարդկանց Ազքաբան չենք ուղարկում մորաքույրներից փուչիկ սարքելու համար:

Բայց դա բոլորովին նման չէր Հրաշագործության նախարարության հետ Հարրիի ունեցած նախորդ փորձին:

— Անցյալ տարի, ես պաշտոնական նախազգուշացում ստացա Հրաշագործության նախարարությունից միայն այն պատճառով, որ մի տնային ալփ մորաքրոջս տանը տորթը զցեց հատակին, — խոժոռվելով ասաց Հարրին, — և ինձ զգուշացրին, որ ես կհեռացվեմ Հոգվարթսից, եթե կրկին որևէ հրաշագործություն կատարվի այդ տանը:

Եթե միայն Հարրիի աչքերն իրեն չէին խաբում, Ֆաջը հանկարծ շատ շփոթված տեսք ընդունեց:

— Հանգամանքները փոխվել են, Հա՛րրի... Մենք պետք է հաշվի առնենք, որ ներկա պայմաններում... Անշուշտ, դու հո չե՞ս ուզում հեռացվել դպրոցից:

— Իհարկե չեմ ուզում, — արագ ասաց Հարրին:

— Այդ դեպքում, էլ ինչու՞ ես անհանգստանում, — կեղծ ծիծաղեց Ֆաջը: — Մի բլիթ վերցրու՛, իսկ ես գնամ տեսնեմ, արդյոք թոմը հասցրե՞ց քեզ համար սենյակ պատրաստել:

Ֆաջը դուրս եկավ սենյակից, իսկ Հարրին շարունակեց անթարթ նայել նրա հետևից: Ինչ-որ շատ տարօրինակ բան էր կատարվում: Ինչու՞ էր Ֆաջն իրեն սպասում «Ծակ տաշտում», եթե ոչ՝ պատժելու համար: Եվ դրանից բացի, ինչու՞ պիտի Հրաշագործության Նախարարն անձամբ զբաղվի Ղեռահասների օրինազանց վարքագծի հետ կապված գործով:

Ֆաջը վերադարձավ պանդոկապան թոմի հետ միասին:

— Տասնմեկերորդ սենյակն ազատ է, Հա՛րրի, — ասաց Ֆաջը: — Կարծում եմ այնտեղ քեզ հարմար կլինի: Միայն մի բան պիտի խնդրեմ քեզնից և հուսով եմ, որ կհասկանաս ինձ: Չեմ ուզում, որ դուրս գաս

մագլական Լոնդոն, եղա՞վ: Բավարարվի՛ր Շեղածիգ փողոցով: Եվ խնդրում եմ, մթնելուց առաջ կամ առնվազն մինչև ժամը յոթը վերադարձիր... Հուսով եմ, որ կկատարես խնդրանքս: Թոմին նույնպես խնդրել եմ, որ հետևի քեզ:

— Լավ, — դանդաղ ասաց Հարրին, — բայց ինչու՞...

— Մենք ուղղակի չենք ուզում քեզ կրկին կորցնել, — ասաց Ֆաջը կեղծ ծիծաղելով: — Ո՛չ մի դեպքում... Այսպես մենք գոնե գիտենք, թե դու որտեղ ես...

Ֆաջը բարձրածայն մաքրեց կոկորդը և վերցրեց իր բարակ զոլերով թիկնոցը:

— Դեհ, ես գնացի: Շատ զբաղված եմ, դեռ այնքա՛ն բան պիտի հասցնեմ անել այսօր:

— Որևէ լուր կա՞ Բլեքից, — հարցրեց Հարրին:

Ֆաջի մատները սահեցին թիկնոցի արծաթյա ճարմանդով:

— Ի՛նչ եմ լսում... Արդեն գիտե՞ս... Ո՛չ, ցավոք դեռ ոչ մի լավ նորություն, բայց դա միայն ժամանակի հարց է: Ազքաբանի բանտապահներից դեռ երբեք ոչ ոք չի փախել... և ես նրանց դեռ երբեք այդքան բարկացած չեմ տեսել:

Ֆաջը ջղածիգ ցնցվեց:

— Դեհ, ցտեսություն:՝ն:

Նա ձեռքն առաջ մեկնեց, իսկ Հարրին նրա ձեռքը սեղմելիս հանկարծ մի միտք հղացավ:

— Ըըմ, պարոն Նախարա՛ր... Կարո՞ղ եմ ձեզնից մի բան խնդրել:

— Իհարկե, — ժպտաց Ֆաջը:

— Հոգվարթսի երրորդ-դասարանցիներին թույլատրվում է Հոգսմիդ այցելել: Բայց իմ մորաքույրն ու նրա ամուսինը չստորագրեցին թույլտվության երկտողի տակ: Գուցե դու՞ք ստորագրեք ինձ համար:

Ֆաջը միանգամից շփոթվեց:

— Ա՛հ, — ասաց նա, — ո՛չ, ո՛չ... Ների՛ր ինձ, Հա՛րրի, բայց ես ո՛չ քո ծնողն եմ, ո՛չ խնամակալը...

— Բայց դուք Հրաշագործության նախարարն եք, — ասաց Հարրին եռանդուն ոգևորությամբ, — եթե դուք ինձ թույլտվություն տաք...

— Ո՛չ, ների՛ր, Հա՛րրի, բայց կանոնները պետք է հարգել, — ասաց Ֆաջը առանց արտահայտության: — Գուցե դու կարողանաս Հոգսմիդ այցելել

հաջորդ տարի: Ես նույնիսկ գտնում եմ, որ ավելի լավ է, որ այս տարի... հըմ... քանի դեռ... հըմ... Ես արդեն ուշանում եմ... Քեզ բարի ժամանց «Ծակ տաշտում», Հա՛րրի:

Եվ մի վերջին ժպիտով Ֆաշը դուրս եկավ սենյակից: Թոմն առաջ եկավ ու խոնարհվեց Հարրիի առաջ:

— Եկեք իմ հետևից, պարոն Փո՛թթեր, — ասաց նա, — ես արդեն վերև եմ բարձրացրել ձեր ճամպուկը:

Հարրին գեղեցիկ փայտյա աստիճաններով հետևեց Թոմին և մոտեցավ մի դռան, որի վրա բրոնզից ձուլված փայլուն թվերով ամրացված էր «11» փոքրիկ ցուցանակը: Թոմը բանալիով բացեց դուռը:

Ներսում շատ հարմարավետ մեծ մահճակալ կար և մի քանի կտոր խնամքով փայլեցրած փայտյա կահույք: Բուխարու մեջ ուրախ ճարճատում էր կրակը, իսկ հագուստի պահարանի գլխին նստած էր...

— Հե՛ղվիզ, — անասելի ուրախությամբ բացականչեց Հարրին:

Ձյունաճերմակ բուն կտուցով կլթկլթացրեց ու ցած թռավ, որպեսզի նստի Հարրիի առաջ մեկնած թևին:

— Շատ խելացի թռչուն է ձեր բուն, — քրթմնջաց Թոմը, — նա թռավ եկավ ձեր գալուց հինգ րոպե հետո: Եթե որևէ բանի կարիք ունենաք, պարոն Փո՛թթեր, անմիջապես ասե՛ք ինձ:

Նա կրկին խոնարհվեց ու դուրս եկավ:

Հարրին երկար անշարժ նստեց մահճակալին՝ ցրված շոյելով Հեղվիզի գլուխը: Պատուհանից դուրս արագորեն լուսանում էր, և երկինքը մուգ կապույտից դառնում էր թավշակապույտ, հետո ավելի բաց կապույտ, հետո պողպատագույն և վերջապես սկսեց դանդաղ շառագունել: Դժվար էր հավատալ, որ ընդամենը մի քանի ժամ առաջ ինքը դեռ Բեկտենիների նրբանցքում էր, որ նրան չեն հեռացրել Հոգվարթսից, և որ մինչև դասերի սկսվելը նրան սպասվում էր լրիվ ինքնուրույն երկու շաբաթ, և ամենակարևորը՝ առանց Դարզլիների:

— Ի՛նչ տարօրինակ գիշեր էր, Հե՛ղվիզ, — ասաց Հարրին ու հորանջեց, և նույնիսկ ակնոցը չհանելով՝ մեկնվեց մահճակալին ու անմիջապես քնեց:

Գլուխ 4. «Ծակ տաշտը» պանդուկում

Մի քանի օր պահանջվեց, որպեսզի Հարրին վարժվեր իր անսպասելի տարօրինակ ազատությանը: Դեռ երբեք կյանքում հնարավորություն չէր ունեցել արթնանալ՝ երբ ուզենար, կամ ուտել՝ ինչ մտքովն անցներ: Նա նույնիսկ կարող էր գնալ՝ ուր ուզում էր, միայն Շեղաձիգ փողոցի սահմաններում անշուշտ, բայց քանի որ այդ երկար, ոլոր-մոլոր, սալահատակված փողոցը երկու կողմից լի էր աշխարհի ամենազարմանահրաշխանություններով ու կրպակներով, Հարրին ոչ մի ցանկություն չուներ՝ խախտել մագլական աշխարհի դուրս չգալու մասին Ֆաշին տված իր խոստումը:

Ամեն առավոտ Հարրին նախաճաշում էր «Ծակ տաշտը» պանդուկում, որտեղ նա կարող էր ժամերով նստել ու դիտել մյուս այցելուներին: Ո՛վ ասես չէր գալիս «Ծակ տաշտը»: Տարբեր գյուղերից գալիս էին զվարճալի հագնված, փոքրամարմին, տարեց վիուկներ, ովքեր մի օրով քաղաք էին եկել գնումներ անելու: Մի գավաթ տաք մեղրագինի խմելու և զրուցելու համար գալիս էին շատ վայելուչ տեսքով, արժանապատիվ գիտնական դուրսհաններ, ովքեր ժամեր շարունակ կարող էին վիճաբանել «Տրանսֆիզուրացիան այսօր» ամսագրի վերջին համարում տպագրված հոդվածի նոր տեսական դրույթների շուրջը: Գալիս էին վայրագ տեսքով ասկետ դուրսեր, բամբ ձայնով խոսող աջոջ-մաջոջ թզուկներ և մի անգամ նույնիսկ մեկը, որն, ամենայն հավանականությամբ, ապաշխարած վամպիր էր և հաստ բրդյա բալակլավայով լրիվ ծածկված դեմքով, նստեց անկյունի սեղանի մոտ ու մի ափսե հում լյարդ պատվիրեց:

Նախաճաշից հետո Հարրին մտնում էր պանդուկի հետնաբակը, հանում իր կախարդական փայտիկը և հարվածում աղբարկղից վեր ձախից երրորդ աղյուսին, հետո կամարակապ անցումով մտնում Շեղաձիգ փողոց:

Հարրին երկար արևոտ օրերով հերթով հետազոտում էր բոլոր խանութները, և ճաշում, կամ պաղպաղակ ուտում վառ գունավոր հովանոցներով բացօթյա սրճարաններում, որտեղ գրեթե բոլոր այցելուները

սովորաբար կամ զբաղված էին՝ միմյանց ցուցադրելով իրենց գնումները. «...Մի տե՛ս, թե ինչ են գնել այսօր: Սա լուսնադիտակ է, ծերու՛կ... Այսօրվանից փրկված ենք բոլոր ծանծրալի լուսնային քարտեզներից...», կամ քննարկում էին Սիրիուս Բլեքի գործը. «...Անձամբ ես երեխաներիս մենակ դուրս չեմ թողնի մինչև չիմանամ, որ նրան կրկին փակել են Ազքաբանում...»:

Հարրին այլևս ստիպված չէր իր ամառային առաջադրանքները կատարել սավաններով ծածկված լապտերի լույսի տակ: Նա կարող էր հանգիստ նստել Ֆլորիան Ֆորտեսքյուի «Պաղպաղակի սրահի» արևկող, բացօդյա մասում և բարեհաջող ավարտել իր բոլոր ռեֆերատներն ու կոնսպեկտները, և դեռ շատ հաճախ՝ անձամբ Ֆլորիան Ֆորտեսքյուի օժանդակությամբ, որը բացի վիուկների միջնադարյան հրկիզումների մասին խոր պատմական գիտելիքներից, նաև կես ժամը մեկ Հարրին հյուրասիրում էր անվճար սանդիներով (Լոնդոնում այդպես են անվանում հատապտուղով, քաղցր օշարակով, ընկույզով, հարած սերուցքով պաղպաղակի աղանդերը):

Հենց որ Հարրին համալրեց իր քսակը ոսկյա գալեոնների, արծաթյա սիքելների և բրոնզյա նաթերի պաշարով, ինչի համար այցելել էր Գրինգոթս բանկի իր անձնական պահոցը, նրանից մեծ ինքնատիրապետում պահանջվեց, որպեսզի ամբողջ փողը միանգամից չծախսի: Նա ստիպված էր ինքն իրեն անդադար հիշեցնել, որ ինքը դեռ հինգ տարի պիտի սովորի Հոգվարթսում, և թե ինչքան ստորացուցիչ կլինի խնդրել Ղարզիներին, որ փող տան իրեն իր հրաշագործական գրքերի համար, ինչը նրանք, իհարկե, մեծ գոհունակությամբ երբեք չեն անի, որպեսզի կարողանար հերոսաբար դիմանալ՝ ոսկյա քարերով «Քարկտիկ» խաղի մի գեղեցիկ լրակազմ գնելու գայթակղությանը (դա քարկտիկի հրաշագործական տարատեսակն է, որտեղ երբ քարով խփում ես հակառակորդի քարին, վերջինս անտանելի զզվելի հոտ է փստացնում իր տիրոջ քթին): Նրան անչափ գայթակղում էր նաև Ծիր կաթին միգամածության կատարելապես ճշգրիտ շարժվող մոդելը՝ տեղադրված մի մեծ, կլոր, ապակյա անոթի մեջ, ինչը կարող էր նշանակել, որ աստղագիտության իր բոլոր դասերի տնային աշխատանքները կարելի էր համարել արդեն կատարված: Բայց այն, ինչն իսկապես հզոր փորձության ենթարկեց Հարրիի կամքի ուժը, գտնվում էր նրա ամենասիրած խանութում,

որը Հարրին այցելեց «Ծակ տաշտը» ժամանելուց մեկ շաբաթ անց: Ռա, անշուշտ, «Քվիդիչի բարձրորակ պիտույքներ» խանութն էր:

Հետաքրքրվելով, թե ինչու է խանութում ամբոխ հավաքվել, նա մի կերպ առաջ սողոսկեց հուզված ու ոգևորված վիուկների և կախարդների միջով ու հասավ խանութի պատի տակ նոր տեղադրված բարձր պատվանդանին, որի վրա ցուցադրված էր Հարրիի երբևէ տեսած ամենաշքեղ ու ամենաարագընթաց ցախավելը:

— Հենց նոր է դուրս եկել... սա նախատիպն է... — իր ընկերներին ասում էր քառակուսի կզակով երիտասարդ մի կախարդ:

— Պա՛պ, պա՛պ, սա է չէ՞ աշխարհում ամենաարագ շարժվող ցախավելը, — ծղրտաց տարիքով Հարրիից փոքր մի տղա՝ քաշելով հոր թևից:

— Իռլանդիայի միջազգային հավաքականը արդեն սրա նման յոթ գեղեցկուհի է պատվիրել, — բազմությամբ տեղեկացրեց խանութի տերը: — Իսկ նրանք Աշխարհի Գավաթի ամենահավանական հաղթողներն են:

Հարրիի տեսադաշտը փակող խոշորամարմին վիուկը մի կողմ գնաց, և Հարրին վերջապես կարողացավ կարդալ, թե ինչ էր գրված ցախավելի կողքին փակցված ցուցանակի վրա.

«Հ Ր Ա Ց Ո Ւ Ք»

«Այս մարզական ցախավելը հրաշագործական մտքի վերջին զարգացումների կատարյալ նվաճումն է և ունի հացենու փայտից ալմաստի փոշիով հղկված, բացառիկ շրջահոսելի, շքեղատես կոթ, որի վրա ձեռքով փորագրված է ցախավելի արտադրության սերիական համարը:

Ցախավելի պոչի համար հատիկ առ հատիկ ընտրված կեչու ձյուղերից յուրաքանչյուրն աերողինամիկ կատարելություն է, ինչի շնորհիվ «Հրացուլքը» դրսևորում է անգերազանցելի

հավասարակշռություն և գործողությունների բացառիկ ճշտություն:

«Հրացուլքը» կարող է 0-ից մինչև 150 մղոն ժամ արագության հասնել տասը վայրկյանում և օժտված է անթերի ու անխափանելի արգելակման հնայանքով:

Գինը հարցրեք վաճառողից»:

Գինը հարցրեք վաճառողից... Հարրին նույնիսկ կռահել անգամ չէր ուզում, թե քանի ոսկի արժեք այդ հրաշքը: Նա իր ամբողջ կյանքում դեռ երբեք ոչինչ ավելի շատ չէր ցանկացել, սակայն նա դեռ ոչ մի քվիդիչի խաղ տանուլ չէր տվել իր «Նիմբուս երկու հազարով», և ի՞նչ իմաստ ուներ Գրինգոթսի պահոցը «Հրացուլքի» համար դատարկելը, երբ նա արդեն մի առաջնակարգ ցախավել ուներ: Հարրին գինը չհարցրեց, բայց գրեթե ամեն օր վերադառնում էր «Հրացուլքին» նայելու համար:

Հարրին, այդուհանդերձ, որոշ գնումների կարիք ուներ: Նա այցելեց դեղագործի խանութը, որպեսզի համալրի հնայաթուրմերի բաղադրամասերի իր պաշարները, և քանի որ նրա բոլոր պարեգոտները մի քանի մատնաչափ կարճացել էին թևերի և ընդհանուր երկարության մեջ, այցելեց նաև «Մադամ Մալքինի Պարեգոտներ բոլոր առիթների համար» սրահը և նոր պարեգոտներ գնեց իր համար: Նրա ամենակարևոր գնումը մի քանի նոր դասագրքեր էին, որոնց թվում էին նաև այդ տարի սկսվող երկու նոր առարկաների գրքերը. «Կախարդական Կենդանիների Խնամքը» և «Բախտագուշակությունը»:

Հարրին մեծ անակնկալ էր սպասում գրախանութի ցուցափեղկում: Գեղեցիկ ոսկետառ կազմերով և մեծ սալաքարեր հիշեցնող չափերով գրքերի փոխարեն գրախանութի ցուցափեղկում երկաթյա ձաղերով մեծ վանդակ էր տեղադրված, որի մեջ խլվրտում էին մոտ հարյուր հատոր «Հրեշների հրեշավոր գրքեր»: Ամենուրեք թափված էին պատառոտված էջեր ու թղթի կտորներ, որոնք աջուձախ էին թռչում, երբ գրքերն սկսում էին

զգվռտվել մեկը մյուսի հետ և, կազմերը սպառնալից բացուխուսի անելով, կատաղի հարձակվում միմյանց վրա:

Հարրին գրպանից հանեց իր գրքերի ցանկը և առաջին անգամ ընթերցեց, թե ինչ էր գրված այնտեղ: «Հրեշների հրեշավոր գիրքը» պատվիրված էր Կախարդական կենդանիների խնամք առարկայի համար: Հարրին միայն այդ պահին հասկացավ, թե ինչու էր Հագրիդը նամակի մեջ գրել, որ «Հրեշների հրեշավոր գիրքն» այս տարի կարող է իրեն օգտակար լինել: Նա անմիջապես հանգստություն զգաց, որովհետև սկսել էր կասկածել, որ Հագրիդն օգնության կարիք է ունենալու մի նոր սարսափազդու ձեռնասուն կենդանի խնամելու գործում:

Երբ Հարրին մտավ «Ֆլարիշ և Բլոթս» գրախանութը, կառավարիչի օգնականը շտապեց նրան ընդառաջ:

— Հոգվա՞րթս... — կարճ հարցրեց նա: — Եկել եք ձեր նոր գրքերը վերցնելու՞...

— Այո՛, — ասաց Հարրին, — ինձ պետք է...

— Մի կողմ քաշվե՛ք, — ասաց խանութի կառավարիչի օգնականը, Հարրիին անհամբերությամբ մի կողմ հրելով իր ճանապարհից: Նա մի զույգ շատ հաստ ձեռնոցներ հագավ, ձեռքն առավ մի երկար ու հաստ ձեռնափայտ և շարժվեց դեպի «Հրեշավոր» գրքերի վանդակը:

— Սպասե՛ք... — արագ ասաց Հարրին, — ես դրանից արդեն ունեմ:

— Ունե՞ք... — աննկարագրելի հանգստությամբ հարցրեց կառավարիչի օգնականը: — Փա՛ռք Աստծո... Առավոտից ի վեր արդեն հինգ անգամ կծել են ինձ:

Պատահուովոր թղթի ուժեղ խզրտոց լսվեց, «Հրեշների հրեշավոր» երկու գրքեր հարձակվել էին երրորդի վրա և երկու կողմից ձգելով ձղրտում էին այն:

— Վերջացրե՛ք... Հանգի՛ստ... Հանգի՛ստ... Բաց թողե՛ք... — գոռաց կառավարիչի օգնականը և, իր ձեռնափայտը մտցնելով վանդակի մեջ, սկսեց հեռու վանել կռվարար գրքերին: — Այլևս երբե՛ք սրանց վաճառքի չեմ դնի... Երբե՛ք... Խելագարվել կարելի է... Ես էլ կարծում էի, որ ավելի վատ լինել չի կարող, երբ վաճառքի համար պահեստավորել էինք «Անտեսանելիության Անտեսանելի գրքի» երկու հարյուր օրինակ... Ինչքա՛ն փող ներդրեցինք դրանց մեջ... և ոչ մի հատիկ գիրք այդպես էլ

չկարողացանք գտնել... Իսկ ուրի՞շ... Ուրիշ ինչո՞վ կարող եմ օգտակար լինել ձեզ:

— Օհ, այո՛, — ասաց Հարրին ստուգելով իր գրացանկը, — Ինձ պետք է Կասանդրա Վլաբատսկայի «Ապագայի վերժանումը» գիրքը:

— Ա՛հ, այս տարի սկսում եք Բախտագուշակություն սովորել, չէ՞... — ասաց կառավարիչի օգնականը և, ձեռնոցները հանելով, Հարրին ուղեկցեց դեպի խանութի խորքը, որտեղ կանգնած էր գուշակությանը նվիրված գրքերի ցուցասեղանը:

Փոքր սեղանի վրա շարված էին բազմաթիվ հատորներ, որոնց վերնագրերը ազդարարում էին. «Անկանխատեսելիի կանխատեսումը», «Ապահովագրեք ձեզ անսպասելի ցնցումներից և հիասթափություններից», «Երբ ճակատագիրը երես է թեքում ձեզնից...»: Իսկ պատին փակցված կատալոգային ցանկի մեջ այբբենական կարգով թվարկված էին գուշակության մի քանի տասնյակ տարատեսակներ՝ Ածխահմայություն, Աղահմայություն, Աստղահմայություն, Արևահմայություն, Բառահմայություն, Գարեհմայություն, Երագահմայություն, Թվահմայություն, Թեյահմայություն, Թղթահմայություն, Թռչնահմայություն, Ժամահմայություն, Լուսնահմայություն, Ծաղկահմայություն, Հրահմայություն, Ձեռնահմայություն, Սրճահմայություն, Ջրահմայություն, Քարահմայություն... Հարրիի ծնոտը զարմանքից կախ ընկավ, մինչ նա կարդում էր հմայական գիտությունների ցանկը:

— Ահա՛, խնդրե՛մ, — ասաց կառավարիչի օգնականը, որը բարձրացել էր մի փոքր աստիճանի վրա և մի հաստափոր, սև կազմով գիրք էր վերցրել վերին դարակից, — «Ապագայի վերժանումը», — և բացելով ցանկը շարունակեց, — ...շատ լավ ուղեցույց է տարրական բախտագուշակության հիմունքների ճանաչման համար... ձեռնագուշակություն... բյուրեղյա գնդեր... սուրճի նստվածք... թռչնի փորոտիք...

Բայց Հարրին նրան չէր լսում: Նրա աչքն ընկել էր մեկ ուրիշ գրքի կազմի վրա, որը բախտագուշակության մյուս գրքերի հետ միասին դրված էր փոքր սեղանին. «Մահվան նախանշանները. Ինչ անել, երբ գիտես, որ վատթարագույնը մոտենում է»:

— Օ՛հ, ես ձեր տեղը լինեի, նույնիսկ չէի բացի այդ գիրքը, — զվարթ ասաց կառավարիչի օգնականը, տեսնելով, թե ինչին է սևեռում նայում Հարրին, — կսկսեք մահվան նախանշաններ տեսնել ամենուրեք և ամեն ինչի

մեջ: Այդքանը միայն բավական է, որ ցանկացած մարդ սկսի մահու չափ վախենալ ամեն ինչից:

Բայց Հարրին շարունակում էր նայել գրքի կազմին: Նկարագարող կազմի վրա պատկերված էր արջի չափ մեծ ու բրդոտ, փայլատակող աչքերով մի սև շուն, որը շատ ծանոթ տեսք ուներ...

Կառավարիչի օգնականը «Ապագայի վերծանումը» գիրքը խոթեց Հարրիի գիրկը:

— Ուրի՞շ... — հարցրեց նա:

— Այո... — ասաց Հարրին աչքերը հեռացնելով շան պատկերից և ցրված նայելով իր գրացանկի մեջ, — ըն՛մ... ինձ պետք են երրորդ դասարանի համար «Տրանսֆիգուրացիա» և «Հմայախոսքերի ժողովածու»:

Տասը թույլե անց Հարրին դուրս եկավ «Ֆլարիշ և Բլոթս» գրախանութից՝ բեռնված իր նոր դասագրքերով և ուղևորվեց դեպի «Ծակ տաշտը» պանդոկը՝ գրեթե չնկատելով, թե ուր էր գնում և անդադար ընդհարվելով իրեն ընդառաջ եկող անցորդների հետ:

Մեծ ծանրություն զգալով ծնկների մեջ՝ նա բարձրացավ իր սենյակը և գրքերը լցրեց մահճակալի վրա: Ինչ-որ մեկն արդեն հասցրել էր հավաքել ու մաքրել սենյակը: Պատուհանները բաց էին, և սենյակը ողողված էր արևի զվարթ շողերով: Հարրին լսում էր, ինչպես էին շենքի հակառակ, անտեսանելի, մագլական կողմում դղրդոցով անցնում ավտոբուսները և իր պատուհանների տակ Շեղածիգ փողոցով անցնող ամբոխի խուլ ժխորը: Նա հանկարծ ինքն իրեն տեսավ լվացարանի վերևում պատին փակցված հայելու մեջ:

— Դա չէր կարող մահվան նախանշան լինել, — ասես ինքն իրեն մարտահրավեր նետելով ասաց նա հայելու մեջ իր արտացոլմանը: — Ես արդեն խուճապի մեջ էի, երբ տեսա այդ գազանին Մագնոլիա Քրեսենթ փողոցում: Դա ընդամենը մի փողոցային շուն էր...

Եվ նա, ինքնաբերաբար, ձեռքը բարձրացրեց ու փորձեց հարթել անհնազանդ մազափունջը:

— Ոչինչ չի ստացվի, սիրելի՛ս... Այդ մենամարտում դու միշտ տանուլ ես տալու, — ծղրտան ծայնով ասաց հայելին:

Մեկ շաբաթից Հարրին սկսեց ամենուրեք փնտրել Ռոնին ու Հերմիոնային: Ամեն օր, դասերի սկիզբը մոտենում էր ևս մեկ օրով, և Հոգվարթսի բազմաթիվ ուսանողներ շտապում էին այցելել Շեղաձիգ փողոցը՝ դարոցական գնումների համար: Հարրին «Քվիդիչի բարձրորակ պիտույքներ» խանութում հանդիպեց իր գրիֆինդորցի ընկերներ՝ Շեյմուս Ֆինիգանին և Դին Թոմասին: Նրանք նույնպես բերանները բաց հիանում էին «Հրացուլքի» տեսքով: «Ֆլարիշ և Բլոթս» գրախանութի դռան մոտ նա հանդիպեց նաև իսկական Նեվիլ Լոնգբոթոմին, որն անչափ մոռացկոտ, կլորաթուշ տղա էր: Հարրին կանգ չառավ նրա հետ շատախոսելու, որովհետև այդ պահին Նեվիլի տատը նախատում էր նրան իր նոր գնած գրքերի կապոցը կորցնելու համար: Հարրին հուսով էր, որ նրա տատը երբեք չի իմանա, որ ինքը Հրաշագործության նախարարությունից փախչելիս իրեն Նեվիլի տեղն էր դրել:

Արձակուրդների վերջին օրը Հարրին արթնացավ՝ մտածելով, որ առնվազն վաղը Հոգվարթսի ձեպընթացում հաստատ կտեսնի Ռոնին ու Հերմիոնային: Նա վեր կացավ, հագնվեց, գնաց վերջին անգամ նայելու «Հրացուլք» ցախավելին և փողոցում քայլելով մտածում էր, թե որտեղ է ձաշելու, երբ ինչ-որ մեկը հանկարծ կանչեց նրան.

— Հա՛րրի... ՀԱ՛ՐՐԻ...

Երկուսն էլ այնտեղ էին՝ Ֆլորիան Ֆորտեսքյուի «Պաղպաղակի սրահի» բացօդյա սեղաններից մեկի մոտ նստած: Ռոնը աննկարագրելի պեպենոտ, իսկ Հերմիոնան անսովոր թուխ, արևակեզ, ու երկուսն էլ ոգևորված ձեռքով էին անում իրեն:

— Վերջապե՛ս, — ասաց Ռոնը, բերանը մինչև ականջները բաց ժպտալով, երբ Հարրին մոտեցավ նրանց սեղանին ու նստեց նրանց կողքին, — մենք գնացինք «Ծակ տաշտը», բայց այնտեղ ասացին, որ դու դուրս ես եկել: Մենք գնացինք «Ֆլարիշ և Բլոթս», հետո «Մադամ Մալփինի մոտ» և...

— Ես իմ բոլոր գնումները դեռ անցած շաբաթ եմ արել, — բացատրեց Հարրին, — իսկ որտեղի՞ց գիտեիք, որ ես «Ծակ տաշտում» եմ մնում:

— Հայրիկից, — ուղղակի ասաց Ռոնը:

Պարոն Ուիզլին, որն աշխատում էր Հրաշագործության նախարարությունում, անշուշտ լսած կլիներ մորաքույր Մարջի հետ պատահած ամբողջ պատմության մասին:

— Դու իրոք փուչիկի պես ուռցրել ես մորաքրո՞ջդ, Հա՛րրի, — շատ լուրջ ծայնով հարցրեց Հերմիոնան:

— Ես դիտմամբ չեմ արել, — պատասխանեց Հարրին, մինչ Ռոնը ոռնում էր ծիծաղից գալարվելով, — ես ուղղակի... կորցրի ինքնատիրապետումս...

— Ոչ մի ծիծաղելի բան չեմ տեսնում, Ռո՛ն, — կտրուկ ասաց Հերմիոնան: — Անկեղծ ասած, ես շատ զարմացած եմ, որ Հարրին չեն հեռացրել դպրոցից:

— Ես էլ եմ զարմացած, — խոստովանեց Հարրին, — Ի՛նչ հեռացնելու մասին է խոսքը, ես համոզված էի, որ ինձ կձերբակալեն, — նա բազմանշանակ նայեց Ռոնին, — իսկ հայրիկդ գիտի՞, թե Ֆաջն ինչու չձերբակալեց ինձ:

— Երևի գիտի... Որովհետև դա դու ես արել, — Ռոնը ուսերը թոթվեց, դեռ շարունակելով ծիծաղել, — հանրահայտ Հարրի Փոթթերը... Ես չեմ ուզում պատկերացնել անգամ, թե Նախարարությունը ի՞նչ կաներ ինձ հետ, եթե ես մորաքրոջս փուչիկի պես ուռցրած լինեի: Եվ հաշվի առեք, որ նրանք նախ ստիպված պիտի լինեին գտնել, թե որտեղ եմ ես թաղված, որովհետև մայրիկն ինձ արդեն սպանած ու թաղած կլիներ նման բան անելու համար: Ինչևէ, այսօր երեկոյան հայրիկը մեզ հետ է լինելու, ինքդ կարող ես հարցնել նրանից: Այս գիշեր մենք բոլորս մնալու ենք «Ծակ տաշտում»: Հերմիոնան նույնպես մնում է մեզ հետ: Ուրեմն վաղը բոլորս միասին կգնանք Քինգզ Քրոս կայարան:

Հերմիոնան գլխով արեց և վերջապես ինքն էլ ժպտաց.

— Մայրիկն ու հայրիկը ինձ այս առավոտ թողեցին «Ծակ տաշտում» իմ բոլոր իրերի հետ միասին:

— Գերազա՛նց է, — անչափ երջանիկ զգալով իրեն՝ ասաց Հարրին: — Արդեն հասցրե՞լ եք գնել ձեր բոլոր նոր գրքերն ու պիտույքները:

— Տե՛ս ինչ ունեմ, — ասաց Ռոնը և, մի երկար ու բարակ տուփ հանելով պայուսակից, բացեց այն, — լրիվ նոր է՝ իմ սեփական կախարդական փայտիկը: Տասնչորս մատնաչափ, ուռնու փայտից, միեղջյուրի պոչամազով: Մեր բոլոր նոր գրքերն էլ ենք գնել, — նա մատնացույց արեց

աթոռի տակ դրված մեծ տոպրակը, — Ո՞նց է քեզ համար «Հրեշների հրեշավոր գիրքը»: Վաճառողը քիչ մնաց լաց լինել, երբ ասացինք, որ երկու հատ ենք ուզում:

— Իսկ դա ի՞նչ է, — հարցրեց Հարրին մատնացույց անելով Հերմիոնայի աթոռի տակ դրված ոչ թե մեկ, այլ երեք տոպրակները:

— Ես այս տարի ավելի շատ նոր առարկաներ եմ ընտրել քան դուք, մոռացե՞լ եք, — ասաց Հերմիոնան: Սրանք իմ բոլոր նոր գրքերն են. Արիֆմանտիկա, Կախարդական կենդանիների խնամք, Բախտագուշակություն, Անտիկ ռուների ուսումնասիրություն և Մազլական ուսումնասիրություններ:

— Ինչի՞նչ են պետք Մազլական ուսումնասիրությունները, — ասաց Ռոնը, Հարրին նշանացի նայելով և աչքերը ձակատի տակ ոլորելով, — դու ինքդ մազլածին ես: Քո մայրիկն ու հայրիկը մազլներ են: Դու արդեն ամեն ինչ գիտես մազլների մասին:

— Բայց անչափ հետաքրքիր կլինի ուսումնասիրել մազլներին կախարդների տեսակետից, — ասաց Հերմիոնան լրջությամբ:

— Հերմիոնա, իսկ դու այս տարի ընդհանրապես քնել կամ ուտել պատրաստվու՞մ ես, — հարցրեց Հարրին, մինչ Ռոնը շարունակում էր քթի տակ ծիծաղել: Հերմիոնան բանի տեղ չդրեց նրանց:

— Ես դեռ տասը գալեոն փող ունեմ, — ասաց նա, ստուգելով իր քսակի պարունակությունը, — սեպտեմբերին իմ ծննդյան օրն է, մայրիկն ու հայրիկը ինձ մի քիչ փող են տվել, որպեսզի ես ինձ համար ծննդյան նվեր գնեմ:

— Գուցե մի լավ գի՞րք գնես, — անմեղ տեսքով հարցրեց Ռոնը:

— Ո՛չ, այս անգամ գիրք չեմ գնի, — սառնասրտորեն ասաց Հերմիոնան: — Ես ուզում եմ մի բու գնել: Ի վերջո Հարրին ունի Հեդվիգին, դու ունես Էրրոլին:

— Էրրոլն իմը չէ, — ասաց Ռոնը, — Էրրոլն ընտանեկան բու է: Իմը Բոքոնն է, — Ռոնը պոչից բռնած գրպանից հանեց իր առնետին, — և, իմիջիայլոց, ես պետք է նրան անասնաբույժի մոտ տանեմ, — ասաց նա և Բոքոնին դրեց սեղանին՝ իրենց դիմաց, — Եգիպտոս կատարած ճամփորդությունը նրա վրա շատ վատ է ազդել:

Բոքոնը, իրոք, սովորականից ավելի նիհար էր և ակնհայտորեն կորցրել էր իր թավ բեղիկների կեսը:

— Այստեղից ոչ հեռու կախարդական կենդանիների խանութ կա, — ասաց Հարրին, որն արդեն փակ աչքերով կարող էր զբոսնել Շեղաձիգ փողոցում: — Գնա՛նք տեսնե՛նք, գուցե որևէ դեղ գնենք Բոքոնի համար, իսկ Հերմիոնան կարող է իրեն մի բու ընտրել:

Նրանք վճարեցին պաղպաղակի համար և կտրելով փողոցը մտան կենդանաբանական խանութը:

Ներսում պտտվելու տեղ չկար: Պատերը ծայրից ծայր ծածկված էին կենդանիների վանդակներով: Սրահի օդը հագեցած էր կենդանական սուր հոտերով: Զվարթ ու ժխորաձայն, ուղղակի անտանելի աղմուկ էր տիրում, որովհետև վանդակների բնակիչները բոլորը միաժամանակ և միահամուռ ճռվողում էին, ծվծվացնում, սվսվացնում, կղթում, ծղրտում, ֆշշացնում և փստփստացնում: Վաճառասեղանի հետևում կանգնած վիուկը խորհուրդներ էր տալիս մի հաճախորդի՝ երկզլխանի տրիտոն խնամելու մասին, և Հարրին, Ռոնն ու Հերմիոնան սպասեցին, որ նա վերջացնի, իսկ մինչ այդ սկսեցին դիտել վանդակների բնակիչներին:

Վանդակներից մեկում նստած էին մի գույգ վառ մորեգույն, հսկայական դողոշներ և, թաց բերանները չփչփացնելով ճաշում էին կանաչ, մսալի ճանճերով: Պատուհանի մոտ արևկող պառկած, թանկարժեք քարերով զարդարված զրահապատյանով շողշողում էր հսկայական չափի մի կրիա: Իրենց ապակյա վանդակի պատով դանդաղ դեպի վեր էին սողում մի քանի գույգ վառ նարնջագույն թունավոր խխունջներ, իսկ նրանց կողքի վանդակում մի չաղ, սպիտակ ճագար փուչիկի պայթյունի նման ծայնով չորս վայրկյանը մեկ կերպափոխվում էր մետաքսյա բարձր գլանագլխարկի և նորից փոթոցով սպիտակ ճագար դառնում: Կողքի երեք վանդակներից այցելուներին էին դիտում տարբեր գույների մի քանի կատուներ, հաջորդը մի անասելի աղմկոտ վանդակ էր՝ երկու-երեք գույգ սևագլուխ ագռավներով, պատի տակ դրված էր մանանեխի գույնի ծիծաղաշարժ մորթե գնդակներով մի մեծ զամբյուղ, որոնք անդադար բազմաձայն բվվում ու գվվում էին, իսկ վաճառասեղանի վրա դրված էր աշխույժ, սև առնետներով լի մի ընդարձակ վանդակ: Առնետները իրենց երկար մերկ պոչերը կծկելով մրցում էին, թե ով ավելի բարձր ու հետաքրքիր պտույտներով գլուխկոնժի կտա:

Երկզլխանի տրիտոնով հաճախորդը հեռացավ, և Ռոնը մոտեցավ վաճառասեղանին:

— Չե՞ք նայի իմ առնետին, — հարցրեց Ռոնը վիուկին, — ինչ վերադարձել ենք Եգիպտոսից, մի քիչ գույնը գցել է:

— Դրեք վաճառասեղանի վրա ու անշարժ պահեք, — ասաց վիուկը գրպանից հանելով սև ապակիներով ծանր ակնոցը:

Ռոնը Բոքոնին հանեց բաձկոնի ներսի գրպանից և տեղադրեց վաճառասեղանի վրա՝ նրա ցեղակից առնետների վանդակի կողքին, որոնք անմիջապես դադարեցին գլուխկոնծի տալ և խռնվեցին վանդակի ճաղերի մոտ՝ Բոքոնին ավելի լավ տեսնելու համար:

Ճիշտ ինչպես Ռոնի ունեցած գրեթե ամեն ինչը, Բոքոն առնետը նրան հասել էր ժառանգությամբ (առաջ նա եղել էր Ռոնի մեծ եղբայր Փերսիի կենդանին) և արդեն մի քիչ մաշված տեսք ուներ: Հատկապես վանդակից ծիկրակող փայլվիւն մորթիով աշխույժ առնետների կողքին՝ խեղճ Բոքոնը շատ քնձռոտ տեսք ուներ:

— Հըմ, — ասաց վիուկը՝ Բոքոնին պոչից բռնած վեր բարձրացնելով, — քանի՞ տարեկան է այս ծերուկը:

— Չգիտեմ, — ասաց Ռոնը, — կարծում եմ, որ բավականին ծեր է, որովհետև առաջ իմ մեծ եղբոր կենդանին է եղել:

— Ի՞նչ հրաշալի կարողություններ ունի, — հարցրեց վիուկը ավելի մոտիկից գննելով Բոքոնին:

— Ըըմ... — մտածելով ասաց Ռոնը: — Անկեղծ ասած, Բոքոնը երբեք ոչ մի հետաքրքիր կարողություն կամ շնորհք չի ցուցաբերել:

Վիուկի հայացքը մի պահ կանգնեց Բոքոնի ձախ, կծուտած ականջի վրա, հետո սահեց նրա դիմացի թաթերից մեկի վրա, որի մատներից մեկը պակասում էր, և նա լեզվով բարձրաձայն ցուցտացրեց.

— Սրան ինչ է, մսաղացո՞վ եք անցկացրել, — ասաց նա:

— Բոքոնն արդեն այդպես էր, երբ Փերսիի համար գնել էին նրան, — արդարանալով ասաց Ռոնը:

— Սրա նման հասարակ կամ, ինչպես ասում են, այգու առնետները սովորաբար երեք տարուց ավելի երկար չեն ապրում, — ասաց վիուկը, — եթե ձեզ ավելի երկարակյաց կենդանի է պետք, կարող եք ընտրել սրանցից մեկնումեկին...

Նա մատնացույց արեց սև առնետներին, որոնք անմիջապես սկսեցին գլուխկոնծի տալ ու թռվալ:

— Ցուցամուկներ... — մրթմրթաց Ռոնը:

— Իսկ եթե չեք ուզում փոխարինել ձեր կենդանուն, կարող եմ առաջարկել Առնետային վիտամիններ, — ասաց վիուկը՝ վաճառասեղանի տակի դարակից հանելով մի փոքր կարմիր սրվակ:

— Լավ, — ասաց Ռոնը, — ի՞նչ պետք է վճարեմ... ՎՎԱԱ՛ն...

Ռոնը գլուխը շեշտակի ցած իջեցրեց, երբ հսկայական, վառ դեղնակարմիր մի մագագունդ ճախրելով ցած ընկավ ամենաբարձր վանդակից ուղիղ Ռոնի գլխին և խելագար ֆշացնելով նետվեց Բոքոնի վրա:

— Ո՛՛՛, ԾՈՒՌԹԱ՛Թ, Ո՛՛՛, — գոռաց վիուկը, բայց Բոքոնը մի կտոր օձառի պես դուրս թռավ նրա ձեռքից, չռված ոտքերով վայրէջք կատարեց գետնի վրա ու հատակը չանգռտելով խելագար արագությամբ նետվեց դեպի դուռը:

— Բոքո՛ն... — գոռաց Ռոնը՝ առնետի հետևից դուրս նետվելով խանութից: Հարրին վազեց Ռոնի հետևից:

Գրեթե տասը րոպե պահանջվեց Բոքոնին գտնելու համար, որը պատասպարվել էր «Քվիդիչի բարձրորակ պիտույքներ» խանութի մուտքի մոտ դրված աղբարկղի մեջ: Ռոնը տերևի պես դողդողացող առնետին նորից խցկեց իր բաձկոնի գրպանը և գլուխը շփելով մեջքն ուղղեց:

— Դա ի՞նչ էր...

— Կամ մի շատ մեծ կատու էր, կամ մի շատ փոքր վագր, — ասաց Հարրին:

— Իսկ Հերմիոնան ու՞ր է:

— Երևի բու է ընտրում խանութում:

Բազմամարդ փողոցով նրանք հետ շարժվեցին դեպի կենդանաբանական խանութը: Նոր էին մոտեցել դռանը, երբ Հերմիոնան ինքը դուրս եկավ, բայց նրա գրկում բվով վանդակ չէր: Նա իր գրկում քնքուշ բռնած բերում էր մի հսկայական գաֆրանագույն թավամազ կատվի:

— Դու գնեցիր այդ հրեշի՞ն... — ասաց Ռոնը՝ զարմանքից մոռանալով բերանը փակել:

— Շա՛տ սիրունիկ փիսիկ է, չէ՞, — ասաց Հերմիոնան գնայլված իր փիսոյով:

Ճաշակին ընկեր չկա, մտածեց Հարրին: Կատվի գաֆրանագույն մորթին շատ երկար ու թավամազ էր, բայց կենդանին ակնհայտորեն բավականին

ծուռթաթ էր, իսկ մռութը շատ դժգոհ արտահայտություն ուներ, կարծես ամբողջ թափով վազելիս մռութով հարվածել էր պատին ու ճգմել: Քանի որ Բոքոնը արդեն չէր երևում, կատուն Հերմիոնայի գրկում ծվարած ինքնագոհ մռռում էր:

— Հերմիոնա, այդ գազանը քիչ մնաց գլխամաշկս հաներ, — բողոքեց Ռոնը:

— Նա դիտմամբ չարեց... Դիտմամբ չարեցիր չէ՞, Ծուռթաթ... — սվսվացնելով հարցրեց Հերմիոնան՝ դիմելով իր փիսոյին:

— Իսկ Բոքոնը, — շարունակեց Ռոնը, մատնացույց անելով իր ուռած ծոցագրպանը, — նրան հանգիստ է պետք... ռելաքսացիա... այսինքն նյարդերի թուլացում: Ի՞նչ ռելաքսացիա, եթե այդ գազանը ամբողջ ժամանակ մոտերքում լինի:

— Լավ հիշեցրի՛ր... Դու մոռացար վերցնել Առնետային վիտամինները, — ասաց Հերմիոնան փոքրիկ կարմիր սրվակը մտցնելով Ռոնի ձեռքը, — և մի՛ անհանգստացիր: Ծուռթաթը կապրի իմ ննջարանում, իսկ Բոքոնը՝ քո: Ոչ մի խնդիր չեմ տեսնում: Խեղճ Ծուռթաթ... Վաճառող վիուկն ասաց, որ նա շատ վաղուց է խանութում սպասում իր տիրոջը: Ոչ ոք մինչև հիմա չի ուզեցել սրա նման սիրուն փիսոյին տուն տանել:

— Շա՛տ հետաքրքիր է, թե ինչու, — սարկաստիկ ասաց Ռոնը, և բոլորն ուղղվեցին դեպի «Ծակ տաշտը»:

Պանդոկի սրահում նրանք տեսան պարոն Ուիզլիին, որը բարի մոտ նստած «Մարգարե» օրաթերթի վերջին համարն էր կարդում:

— Հա՛րրի... — ժպտալով ասաց նա՝ գլուխը վեր բարձրացնելով թերթից, — ինչպե՞ս ես:

— Շատ լավ, շնորհակալությու՛ն, — ասաց Հարրին, երբ նրանք երեքով միացան պարոն Ուիզլիին՝ ծանրաբեռնված իրենց բազմաթիվ գնումներով:

Պարոն Ուիզլին թերթը ցած դրեց, և Հարրին առաջին էջի վրա կրկին տեսավ Սիրիուս Բլեքի իրեն արդեն ծանոթ լուսանկարը:

— Դեռ չե՞մ բռնել նրան, — հարցրեց Հարրին:

— Ո՛չ, — պատասխանեց պարոն Ուիզլին՝ հանկարծ ծայրահեղ մռայլ տեսք ընդունելով: — Բոլորիս կտրել են Նախարարության մեր առօրյա աշխատանքներից և կցել նրան որոնող ուժերին, բայց առայժմ ոչ մի հաջողություն:

— Իսկ եթե մենք նրան բռնենք, մեզ պարգև կտա՞ն, — հարցրեց Ռոնը, — ի՞նչ լավ կլիներ՝ մի քիչ էլ փող ստանայինք:

— Ծիծաղելի բաներ ես ասում, Ռո՛ն, — ասաց պարոն Ուիզլին, հազիվ կարողանալով թաքցնել իր ծայրահեղ անհանգստությունը, — Բլեքն այնպիսի անձնավորություն չէ, որը թույլ կտա մի տասներեք տարեկան դեռահասի բռնել իրեն: Դա Ագքաբանի բանտապահների գործն է, և թո՛ղ նրանք էլ զբաղվեն դրանով: Խնդրում եմ քեզ, որ նման հիմարությունները գլխիցդ հանես:

Այդ պահին տիկին Ուիզլին մտավ պանդոկ՝ բեռնված գնումների փաթեթներով, իսկ նրա հետևից՝ երկվորյակ եղբայրներ Ֆրեդն ու Ջորջը, ովքեր այդ տարի Հոգվարթսի հինգերորդ դասարանցի էին: Նրանց հետևից ներս մտան նորընտիր Առաջին աշակերտ Փերսին և Ուիզլիների ամենակրտսեր զավակն ու միակ դուստր Ջինին:

Ջինին, որը միշտ էլ անտարբեր չէր եղել Հարրիի նկատմամբ, նրան տեսնելով ավելի շփոթվեց քան երբևէ, երևի որովհետև Հարրին անցյալ տարի Հոգվարթսի վերջին քառորդում փրկել էր նրա կյանքը: Նա կասկարմիր կտրեց և հազիվ լսելի ողջույն մրթմրեաց՝ նույնիսկ չնայելով Հարրիի կողմը: Փերսին սակայն հանդիսավոր ու շատ մեծավարի առաջ մեկնեց ձեռքը, կարծես կյանքում առաջին անգամ էր տեսնում Հարրիին և շատ պաշտոնական արտահայտությամբ ասաց.

— Հա՛րրի, ուրախ եմ տեսնել քեզ:

— Ողջո՛ւյն, Փե՛րսի, — ասաց Հարրին, մեծ ջանք գործադրելով, որպեսզի չծիծաղի:

— Հուսամ լա՞վ ես, — նույնպիսի վերամբարձ տոնով շարունակեց Փերսին թափահարելով նրա ձեռքը: Իրավիճակը շատ նման էր հեռուստացույցով լուրերի ժամանակ ցուցադրվող քաղաքական գործիչների հանդիպման արարողությանը:

— Շատ լավ եմ, շնորհակալությու՛ն:

— Հա՛րրի, — ասաց Ֆրեդը արմունկով մի կողմ հրելով Փերսին իր ճանապարհից և խոր գլուխ տվեց Հարրիին, — ուղղակի զնայված եմ, բարեկա՛մս:

— Հիասքա՛նչ է, — ասաց Ջորջը, մի կողմ հրելով Ֆրեդին և իր հերթին զավթելով Հարրիի ձեռքը, — անկարող եմ նկարագրել հիացմունքս:

Փերսին խոժոռվեց:

— Վերջացրե՛ք... — ասաց տիկին Ուիզլին:

— Մայրի՛կ... — ասաց Ֆրեդը, կարծես հենց նոր տեսավ տիկին Ուիզլին և անմիջապես ճանկեց նրա ձեռքը, — իրոք, որքան սքանչելի է տեսնել քեզ:

— Ասացի, բավական է, — ասաց տիկին Ուիզլին՝ իր գնումները լցնելով մի դատարկ բազկաթռի մեջ: — Ողջու՛յն, Հա՛րրի, սիրելի՛ս: Կարծում եմ, արդեն լսել ես մեր ամենամեծ նորության մասին, — նա մատնացույց արեց Փերսիի կրծքին փայլփլող նոր կրծքանշանը, մենք արդեն երկրորդ Առաջին աշակերտն ունենք մեր ընտանիքում — ասաց նա՝ հպարտությամբ կուրծքը դուրս ցցելով:

— Եվ վերջինը, — մրթմրեաց Ֆրեդը քթի տակ:

— Դրանում չեմ կասկածում, — խոժոռվելով կտրուկ ասաց տիկին Ուիզլին, — ես արդեն նկատել եմ, որ ձեզ նույնիսկ Ավագ էլ չեն ընտրել:

— Ինչնե՞րի՞ս է պետք Ավագ լինելը, — ասաց Ջորջը՝ նման գաղափարից անգամ խորշած տեսք ընդունելով, — բա մեզ պե՞տք է, որ մեր ուրախ կյանքը փոխենք Ավագի ծանծրալի գոյության հետ:

Ջինին քրքշաց:

— Ի՛նչ օրինակ եք ցույց տալիս ձեր քոջը, — բարկացավ տիկին Ուիզլին:

— Ջինին ուրիշ եղբայրներ էլ ունի ընդօրինակելու համար, մայրի՛կ, — գոռոզաբար ասաց Փերսին, — ես վերև եմ բարձրանում ընթրիքի համար հագուստս փոխելու...

Փերսին հեռացավ, և Ջորջը թեթևացած շունչ քաշեց:

— Մենք փորձեցինք նրան փակել բուրգերից մեկում, — տեղեկացրեց նա Հարրիին, — բայց մայրիկը բացահայտեց մեր դավադրությունը:

Այդ երեկո ընթրիքն իսկապես շատ ուրախ և հաճելի մթնոլորտում անցավ: Պանդոկապան Թոմը ճաշասրահում երեք սեղան միացրել էր իրար, և բոլոր յոթ Ուիզլիները, Հարրին ու Հերմիոնան, բոլորը միասին մի երկար սեղանի մոտ նստած համտեսեցին Թոմի խոհանոցի հինգ տարբեր համեղագույն ճաշատեսակները:

— Ինչպե՞ս ենք վաղը Քինգզ Քրոս կայարան հասնելու, պա՛պ, — հարցրեց Ֆրեդը, երբ հերթը հասավ գայթակղիչ տեսքով շոկոլադե փուդինգին:

— Նախարարությունը մեզ երկու ավտոմեքենա է հատկացրել, — ասաց պարոն Ուիզլին:

Բոլորը նայեցին նրան:

— Ինչու՞, — հետաքրքրված հարցրեց Փերսին:

— Անկասկած, որովհետև դու մեզ հետ ես, Փե՛րսի, — ասաց Ջորջը լրջությամբ, — մեքենաների թևերին փոքրիկ դրոշներ կլինեն՝ մեծ ոսկեգույն Ա.Ա. տառերով...

— ...այսինքն՝ Անմիխիթար Ավանակ, — շարունակեց Ֆրեդը:

Բոլորը բացի Փերսիից ու տիկին Ուիզլիից փնջացրին՝ ափսեների վրա կախելով գլուխները:

— Ինչու՞ է Նախարարությունը մեքենաներ տրամադրում մեզ, հայրի՛կ, — կրկին հարցրեց Փերսին արժանապատիվ ձայնով:

— Դեհ, քանի որ մենք այլևս մեքենա չունենք, — ասաց պարոն Ուիզլին, — և քանի որ ես այնտեղ եմ աշխատում, նրանք ինձ ուղղակի շնորհ են անում...

Նրա ձայնը բավականին համոզիչ էր, բայց Հարրին չէր կարող չնկատել, որ խոսելիս պարոն Ուիզլիի ականջները ճիշտ այնպես կարմրեցին, ինչպես Ռոնինը, երբ նա իրեն ճնշման տակ էր զգում:

— ...Նաև լավ աշխատանքի համար, — ավելացրեց տիկին Ուիզլին, — պատկերացնու՞մ եք, թե քանի ճամպրուկ ու կապոց ունեք բոլորդ միասին վերցրած: Ի՛նչ տեսարան կլինի մազլական մետրոյում... Հուսով եմ, բոլորդ արդեն հավաքել եք ձեր ճամպրուկները, չէ՞...

— Ռոնը դեռ չի տեղավորել իր նոր իրերը, — ասաց Փերսին տառապյալ ձայնով, — նա իր ունեցած ամեն ինչը լցրել է իմ մահճակալի վրա:

— Ռո՛ն, դու լավ կանես հենց հիմա գնաս և ամեն ինչ տեղավորես, որովհետև առավոտյան մենք ուղղակի ժամանակ չենք ունենա, — կարգադրեց տիկին Ուիզլին իր դիմաց նստած Ռոնին, որը խոժոռված նայեց Փերսիին:

Ընթրիքից հետո բոլորը շատ կուշտ էին ու քնկոտ: Մեկը մյուսի հետևից նրանք բարձրացան իրենց սենյակները հաջորդ օրվա վերջին

պատրաստությունները տեսնելու համար: Ռոնն ու Փերսին Հարրիի կողքի սենյակում էին մնում: Նա նոր էր փակել ու կողպել իր ճամպուկը, երբ պատի հետևից բարկացած ծայներ լսեց ու գնաց տեսնելու, թե ինչ էր կատարվում այնտեղ:

Թիվ տասներկու սենյակի դուռը կրնկի վրա բաց էր, և Փերսին բարկացած գոռում էր.

— Ես այստեղ էի դրել՝ մահճակալիս կողքի փոքր սեղանի վրա: Ես շատ լավ եմ հիշում, թե փայլեցնելուց հետո որտեղ դրեցի:

— Ես մատով չեմ կպել դրան, եղա՞վ, — ամբողջ ուժով գոռում էր Ռոնը:

— Ի՞նչ է պատահել, — հարցրեց Հարրին:

— Առաջին աշակերտի կրծքանշանս անհետացել է, — ասաց Փերսին կատաղած շրջվելով դեպի Հարրին:

— Հա՛, Բոքոնի վիտամիններով սրվակն էլ է անհետացել, — ասաց Ռոնը ցաքուցրիվ դուրս թափելով իր ճամպուկի պարունակությունը, — չգիտեմ, գուցե բարի սեղանի՞ն եմ թողել... Գնամ տեսնեմ:

— Դու ոչ մի տեղ չե՛ս գնա, մինչև չգտնես իմ շքանշանը, — գոռում էր Փերսին:

— Ես ինքս կիջնեմ Բոքոնի վիտամինների հետևից, ես արդեն հավաքել եմ իմ ճամպուկը, — ասաց Հարրին և աստիճաններով ցած իջավ:

Հարրին արդեն անցել էր ճաշասրահից մինչև բարի սեղան ընկած ճանապարհի մեծ մասը, որտեղ այդ ժամին արդեն լրիվ մութ էր, երբ առանձին հյուրասենյակից լսեց մեկ ուրիշ զույգ բարկացած ծայներ: Մեկ վայրկյան անց նա ճանաչեց տեր և տիկին Ուիզլիների ծայները: Նա մի պահ տատանվեց՝ չուզենալով ցույց տալ նրանց, որ ինքն ականատես է եղել նրանց ընտանեկան վեճին և ուզում էր արագ հեռանալ, երբ խոսակցության մեջ հնչած իր սեփական անունը ստիպեց նրան կանգ առնել և մոտենալ հյուրասենյակի դռանը:

— ...իմաստ չունի նրանից գաղտնի պահելը, — տաքացած ասում էր պարոն Ուիզլին, — Հարրին իրավունք ունի իմանալ: Ես փորձեցի համոզել Ֆաջին, բայց նա պնդում է, որ Հարրիի հետ շարունակենք փոքր երեխայի պես վարվել: Տղան արդեն տասներեք տարեկան է և...

— Արթու՛ր, ճշմարտությունը կահաբեկի նրան, — ասաց տիկին Ուիզլին:
— Դու ինչ է, իսկապես ուզու՞մ ես, որ նա դպրոց գնա գլխին կախված նման

սպառնալիքից ծանրացած հոգեկան վիճակով... Ի սեր աստծո՛, ոչ մի կարիք չկա այս պահին պղտորել նրա ուղեղը... Ոչինչ չիմանալով՝ նա ամռվազն անհոգ կլինի ու կկարողանա կենտրոնանալ դասերի վրա...

— Ես բոլորովին չեմ ուզում նրան հոգեկան տառապանք պատճառել: Ես ուզում եմ, որ նա զգոն լինի, — հակահարվածեց պարոն Ուիլլին: — Ինքդ էլ շատ լավ գիտես, թե ինչի են ընդունակ և՛ Հարրին, և՛ Ռոնը: Արդեն երկու անգամ հասցրել են լինել Արգելված անտառում: Բայց այս տարի չի կարելի թույլ տալ, որ Հարրին կրկին նման բան անի: Երբ մտածում եմ, թե ինչ կարող էր պատահել նրա հետ այն գիշեր, երբ փախել էր տնից, ուղղակի տեղ չեմ գտնում ինձ... Դու ինքդ պատկերացնո՞ւմ ես, թե ինչ կարող էր լինել, եթե «Ասպետի ավտոբուսը» նրան ճանապարհից չվերցներ: Ես պատրաստ եմ նույնիսկ գրագ գալ, որ մինչև առավոտ Նախարարությունը կգտներ միայն նրա անկենդան մարմինը:

— Բայց նա ողջ է, ու իրեն շատ լավ է զգում, ուրեմն ի՞նչ իմաստ ունի...

— Մո՛լլի, ասում են, որ Սիրիուս Բլեքը խելագար է և, ամենայն հավանականությամբ, հենց այդպես էլ կա, բայց նա կարողացել է փախչել Ազքաբանից, պատկերացնո՞ւմ ես, Ազքաբանի՛ց... իսկ մինչև օրս բոլորը համոզված էին, որ դա անհնար է: Արդեն երեք շաբաթ է, ինչ ազատության մեջ է, և ոչ մեկը նույնիսկ նրա ստվերն էլ չի տեսել: Ինձ համար միևնույն է, թե ինչ է ասում Ֆաջը «Մարգարեի» լրագրողներին: Բլեքի գտնվելու տեղի մասին մենք ճիշտ այնքանը գիտենք, որքան ինքնաշխատ կախարդական փայտիկների: Միակ բանը, որ հաստատ գիտենք, դա Բլեքի ուզածն է...

— Բայց Հարրին անվտանգության մեջ կլինի Հոգվարթսում:

— Մենք համոզված էինք, որ Ազքաբանը ապահով էր Բլեքի նման հանցագործին պահելու համար: Եթե Բլեքը կարողացավ դուրս պրծնել Ազքաբանից, կարող է նույն հաջողությամբ ներթափանցել նաև Հոգվարթս:

— Բայց ոչ մի ապացույց չկա, որ Բլեքն իրականում ընկած է Հարրիի հետևից:

Խուլ դմփոց լսվեց, և Հարրին համոզված էր, որ պարոն Ուիլլին բռնկեցով հարվածեց սեղանին:

— Մո՛լլի, քանի՞ անգամ պիտի ասեմ քեզ... Դրա մասին մամուլի ներկայացուցիչներին ոչինչ չի ասվել, որովհետև Ֆաջը չի ուզում, որ այդ կապակցությամբ աղմուկ բարձրանա: Բայց Ֆաջն ինքը գնացել էր Ազքաբան

Բլեքի փախուստի գիշերը: Բանտապահները Ֆաջին հայտնել են, որ Բլեքը վերջերս քնի մեջ խոսում էր և միշտ նույն բառերն էր ասում... Նա Հոգվարթսում է... Նա Հոգվարթսում է... Բլեքը մտազար է, Մոլլի: Նա տարված է այդ գաղափարով: Նա Հարրիի մահն է ուզում: Եթե ուզում ես իմանալ իմ անձնական կարծիքը, նա մտածում է, որ Հարրիին սպանելով ինքը կկարողանա վերականգնել Գիտես-թե-ում հզորությունը: Բլեքն ամեն ինչ կորցրեց այն գիշեր, երբ Հարրին կանգնեցրեց Գիտես-թե-ում, իսկ նա տասներկու տարի ժամանակ է ունեցել Ազքաբանի խցում իր փախուստի և վրիժառության ծրագրերը մանրամասն մշակելու համար...

Լռություն տիրեց: Հարրին ավելի մոտեցավ դռանը՝ հուսահատորեն ձգտելով ավելին լսել:

— Ի՞նչ ասեմ, Ա՛րթուր... Արա՛, ինչը ճիշտ ես գտնում: Բայց դու մոռանում ես Ալբուս Դամբլդորի մասին: Ես համոզված եմ, որ Հոգվարթսում ոչինչ չի կարող սպառնալ Հարրիին, քանի դեռ Դամբլդորը դպրոցի Տնօրենն է: Ենթադրում եմ, որ նա արդեն գիտի այս ամենի մասին:

— Իհարկե գիտի: Մենք նույնիսկ թույլտվություն ենք խնդրել նրանից, որպեսզի Ազքաբանի բանտապահները պահակակետեր դնեն դպրոցի հանդավարների մուտքերի մոտ: Դա նրան բոլորովին դուր չեկավ իհարկե, բայց նա համաձայնվեց:

— Դուր չեկավ... Ինչու՞ պիտի դուր չգար, եթե բանտապահները կարող են բռնել Բլեքին:

— Դամբլդորը չի սիրում Ազքաբանի բանտապահներին, — մռայլ ասաց պարոն Ուիզլին, — ոչ էլ ես եմ նրանց սիրում... բայց երբ գործ ունես Բլեքի նման կախարդի հետ, երբեմն ստիպված ես համագործակցել նույնիսկ նրանց հետ, ում կգերադասեիր ընդհանրապես երբեք չհանդիպել: Եթե նրանք փրկեն Հարրիին, ես երբեք այլևս ոչ մի վատ բառ չեմ ասի նրանց հասցեին, — հոգնած ասաց պարոն Ուիզլին: — ...Ուշ է արդեն, Մոլլի, լավ կանենք գնանք քնելու...

Հարրին լսեց շարժվող աթոռների ծայրը և հնարավորինս արագ շտապեց ճաշասրահով անցնել դեպի բարի վաճառասեղանը: Սենյակի դուռը բացվեց, և մի քանի վայրկյան անց հեռացող ոտնաձայներից նա կռահեց, որ տեր և տիկին Ուիզլիները բարձրացան աստիճաններով:

Առնետի վիտամիններով սրվակն ընկած էր սեղանի տակ, որտեղ նրանք ընթրում էին: Հարրին սպասեց մինչև տեր և տիկին Ուիզլիների ննջասենյակի դուռը փակվեց, հետո ինքն էլ սրվակը ձեռքին բարձրացավ երկրորդ հարկ:

Ֆրեդն ու Ջորջը թաքնված էին երկրորդ հարկի աստիճանահարթակի ստվերների մեջ և անձայն քրքջում էին՝ լսելով, թե ինչպես է Փերսին քարուքանդ անում իր ու Ռոնի սենյակը՝ փորձելով գտնել Առաջին աշակերտի կրծքանշանը:

— Մեզ մոտ է, — շշնջաց Ֆրեդը Հարրիի ականջին, — Մենք փորձում էինք այն կատարելագործել:

Կրծքանշանի վրա այժմ գրված էր Անուղղելի Ապուշ:

Հարրին ինքն իրեն ստիպեց ծիծաղել և առնետի վիտամիններով սրվակը Ռոնին տալուց հետո ներսից փակեց իր սենյակի դուռն ու մեկնվեց անկողնու մեջ:

Ուրեմն Սիրիուս Բլեքը բանտից փախել է իր պատճառով: Դա ամեն ինչ բացատրում էր: Ֆաջն այդքան մեղմ վարվեց իր հետ, որովետև անչափ ուրախ էր, որ իրեն դեռ ողջ տեսավ: Նա ստիպեց, որպեսզի Հարրին խոստանա, որ դուրս գա Շեղածիգ փողոցից, որտեղ նրան հետևող բազմաթիվ կախարդներ և վիուկներ կային: Իսկ վաղը նա երկու մեքենա է ուղարկում Նախարարությունից, որպեսզի Ուիզլիների հետ միասին իրեն բարեհաջող գնացք նստեցնեն:

Հարրին պառկած լսում էր կողքի սենյակից դեռ խուլ արձագանքող գոռգոռոցը և զարմանում, որ ինքը բոլորովին էլ վախեցած չէր: Սիրիուս Բլեքը տասներեք մարդ էր սպանել ընդամենը մեկ անեծքով: Տեր և տիկին Ուիզլիներն ակնհայտորեն մտածում էին, որ Հարրին կահաբեկվի և խուճապի կմատնվի, եթե իմանա ճշմարտությունը: Բայց Հարրին միանգամայն համաձայն էր տիկին Ուիզլիի հետ, որ աշխարհում ամենաապահով վայրը Ալբուս Դամբլդորի կողքին է: Ո՞վ չգիտեր, որ Ալբուս Դամբլդորը միակ անձնավորությունն է, ումից վախենում էր Լորդ Վոլդեմորթը: Իհարկե, Բլեքը նույնպես, անգամ որպես Լորդ Վոլդեմորթի աջ ձեռքը, պետք է նույնքան վախենա Դամբլդորից, որքան իր տերը:

Եվ հետո այնտեղ պիտի լինեին նաև Ազքաբանի բանտապահները, որոնց մասին այդքան շատ էին խոսում բոլորը: Նրանք կարծես խելագարվելու աստիճան սարսափեցնում էին բոլորին, և եթե նրանք

պահակակետեր ունենան դպրոցի մուտքերի մոտ, ապա ներս սողոսկելու Բլեքի բոլոր փորձերը դատապարտված են անհաջողության:

Ամենից շատ Հարրին անհանգստացնում էր այն հանգամանքը, որ նման պայմաններում Հոգսմիդ այցելելու իր բոլոր շանսերը հավասարվում են զրոյի: Ոչ ոք թույլ չի տա իրեն դուրս գալ ապահով ամրոցից, քանի դեռ Բլեքին չեն բռնել: Հարրին նույնիսկ համոզված էր, որ իր ամեն քայլին մեծագույն ուշադրությամբ կհետևեն, քանի դեռ վտանգը չի անցել:

Նա խոժոռ հայացքը գամեց մութ առաստաղին: Մի՞թե կարծում են ինքը չի կարող հոգալ իր համար: Նա արդեն երեք անգամ մենամարտել է Լորդ Վոլդենորթի հետ ու հաղթել նրան: Այդքանից հետո մի՞թե կարելի է նրան անօգնական համարել...

Հանկարծ Մագնոլիա Քրեսենթում հանդիպած գազանի կերպարը վառ պատկերվեց նրա հիշողության մեջ: «Ի՞նչ անել, երբ գիտես, որ վատթարագույնը մոտենում է...»

— Ես թույլ չե՛մ տա ոչ ոքի սպանել ինձ, — բարձրաձայն ասաց Հարրին:

— Ա՛յ, ոգի եմ ասել, սիրելի՛ս... — քնկոտ ձայնով արձագանքեց պատից կախված հայելին:

Գլուխ 5. Ագրայելը

Հաջորդ առավոտյան Թոմն արթնացրեց Հարրիին: Նա, սովորականի պես անատամ ժպտալով, սկուտեղի վրա թեյ էր բերել Հարրիի համար: Հարրին արագ հագնվեց և երբ համոզվում էր դժգոհ Հեդվիգին, որպեսզի մտնի վանդակի մեջ, Ռոնը շրխկոցով բացեց դուռը և ներխուժեց նրա սենյակը՝ ճանապարհին սվիթերը քաշելով գլխին և անչափ բարկացած ու խոժոռ:

— Որքան շուտ նստենք գնացք, այնքան ավելի լավ, — մռայլ ասաց նա: — Գոնե Հոգվարթսում կազատվեմ Փերսիից: Հիմա արդեն մեղադրում է ինձ, իբր թեյ եմ կաթացրել իր թանկագին Պենելոպե Քլերվորթերի լուսանկարի վրա: Դեհ, գիտես... սիրահարված է... — վերջին խոսքն ասելիս Ռոնը այնպես ծռմռեց քիթումռութը, ասես մի զգվելի բան էր կերել: — Իրականում, այդ Պենելոպեի դեմքը սկի կարգին չի էլ երևում լուսանկարի մեջ: Գլուխը մտցրել է շրջանակի տակ, որպեսզի քթի պզուկները չերևան:

— Ես քեզ մի բան պիտի ասեմ, — սկսեց Հարրին, բայց Ֆրեդն ու Ջորջն աղմուկով ներխուժեցին, որպեսզի Ռոնին շնորհավորեն՝ Փերսիին կրկին հունից հանելու համար:

Բոլորը միասին իջան ներքև, որտեղ պարոն Ուիզլին շատ մռայլ ու խոժոռ դեմքով ընթերցում էր «Մարգարե» օրաթերթի առաջին էջը, իսկ տիկին Ուիզլին Հերմիոնային ու Ջինիին պատմում էր, թե ինչպես էր ինքը մի անգամ Սիրահարության էլեքսիր եփել դեռահաս տարիքում, և երեք աղջիկներով բոլորը միասին չարաճճի քրքջում էին:

— Ի՞նչ էիր ասում, — հարցրեց Ռոնը Հարրիին, երբ բոլորը նստեցին սեղանի շուրջը:

— Հետո՛, — կարճ պատասխանեց Հարրին, երբ Փերսին վրդովված ու փոթորկալից ներխուժեց ճաշասրահ:

Մեկնումի պահին շուրջը տիրող բացարձակ քաոսում Հարրին խոսելու ոչ մի հնարավորություն չունեցավ ո՛չ Ռոնի, ո՛չ Հերմիոնայի հետ: Բոլորն իրենց ճամպրուկներով, փաթեթներով, թռչնավանդակներով, մեծագույն դժվարությամբ աշխատելով միմյանց չխանգարել, ցած իջան «Ծակ

տաշտի» նեղ աստիճաններով և խմբվեցին շքամուտքի դռան առաջ: Ճամպրուկների կույտը պարզապես ահռելի էր, հետոն էլ Հեդվիգի ու Հերմեսի վանդակները: Հերմեսը Փերսիի շվշվան բուն էր (այդ տեսակի բվերը փոքրամարմին են, գլխին պոզիկների նման ծոպավոր փետուրներ ունեն, բնակվում են հիմնականում Հյուսիսային Ամերիկայում և վայում են շատ յուրահատուկ շվշվոցով): Ճամպրուկների կույտի մոտ հատակին դրված էր կափարիչով մի փոքր ծղոտե զամբյուղ, որը մե՛կ անտանելի ֆշֆշոց էր արձակում, մե՛կ նեղացած փքփքոց:

— Հանգի՛ստ, Ծուռթա՛թ, հանգի՛ստ, — փաղաքշանքով ասում էր Հերմիոնան ծղոտե զամբյուղին, — գնացքի մեջ բաց կթողնեմ քեզ:

— Ոչ մի դեպքու՛մ, — փրփրեց Ռոնը, — իսկ խեղճ Բոքոնը ի՞նչ պիտի անի, քո կարծիքով, հը՞...

Ռոնը մատնացույց արեց իր կուրծքը, որտեղ մի ուռած գունդ էր գոյացել, ինչն ակնհատորեն նրա ծոցագրպանում կծկված Բոքոնն էր:

Պարոն Ուիզլին, որը դրսում սպասում էր Նախարարության ուղարկած ավտոմեքենաներին, գլուխը դռնից ներս մտցրեց.

— Եկել են, — հայտնեց նա: — Հարրի՛, դուրս արի՛:

Պարոն Ուիզլին Հարրիին շատ մոտ քայլելով, մայթի կարճ հատվածով ուղեկցեց նրան մինչև երկու հնաոճ մուգ կանաչ գույնի ավտոմեքենաներից առաջինը: Երկու մեքենաներն էլ վարում էին շրջապատի վրա շատ կասկածամիտ հայացքներ նետող աչալուրջ դյուր-վարորդները: Երկուսն էլ կրում էին գմրուխտագույն թավշյա կոստյումներ:

— Ներս մտի՛ր, Հա՛րրի, — ասաց պարոն Ուիզլին կասկածամտորեն վերուվար նայելով փողոցին:

Հարրին նստեց մեքենայի հետևի նստարանին: Շատ շուտով նրան միացան Հերմիոնան, Ռոնը և ի մեծագույն դժգոհություն վերջինիս՝ Փերսին:

Ճանապարհը մինչև Քինգզ Քրոս կայարան (համեմատած «Ասպետի ավտոբուսով» Հարրիի գիշերային ճամփորդության հետ) բացարձակ միապաղաղ էր ու անհետաքրքիր: Հրաշագործության նախարարության ավտոմեքենաները շատ հնաոճ տեսք ունեին, թեև Հարրին նկատեց, որ բանուկ փողոցում նրանք հաջողացնում էին այնքան նեղ տեղերով առաջ սողոսկել, որ քեռի Վերնոնի նոր ծառայողական մեքենան անկասկած չէր կարողանա հաղթահարել: Քինգզ Քրոս կայարան հասան գնացքի մեկնումից

քսան րոպե առաջ: Նախարարության վարորդներն ազատ շարժասայլակներ գտան և բեռնաթափեցին ճամպուրկները: Հետո մատները գլխարկների եզրերին հպելով հրաժեշտ տվեցին պարոն Ուիզլին ու մեկնեցին՝ ինչ-որ կերպ հաջողացնելով հայտնվել կանաչ լույսի սպասող մեքենաների մեծ հերթի առաջին շարքում:

Պարոն Ուիզլին Հարրիից ոչ մի քայլ չէր հեռանում կայարանում, մինչև բոլորը միասին հասան ինը և երեք քառորդ կառամատույց տանող աղյուսե սյանը:

— Ուրեմն այսպես, — գործնական տոնով ասաց նա՝ կրկին կասկածամտորեն նայելով շուրջը, — եկեք զույգերով ներս մտնենք, քանի որ այսօր իրոք շատ ենք: Ես ու Հարրին առաջինը կգնանք:

Հարրիի շարժասայլակն առաջ հրելով և ակնհայտորեն շատ հետաքրքրված ներքաղաքային թիվ 125 գնացքով, որը հենց այդ պահին ժամանեց իններորդ կառամատույցը, Պարոն Ուիզլին քայլեց դեպի ինը և տասը կառամատույցների միջև ընկած սյունը: Նշանացի հայացք նետելով Հարրիին, նա, ասես հանգստանալու համար, շինծու անտարբերությամբ հենվեց սյանը: Հարրին կապկեց նրա շարժումները:

Հաջորդ պահին երկուսն էլ կողքանց ներս ընկան կարծր սյան միջով ու հայտնվեցին ինը և երեք քառորդ կառամատույցում: Հոգվարթսի Ճեպլնթաքի ալ կարմիր շոգեքարշն իր տեղում էր՝ փքփքոցով ծուխ ու գոլորշի տարածելով կառամատույցի վրա, որտեղ մարդաշատ անցուդարձ էր: Բազմաթիվ վիուկներ ու կախարդներ եկել էին ուղեկցելու գնացքով Հոգվարթս մեկնող իրենց երեխաներին:

Հանկարծ Փերսին ու Ջինին հայտնվեցին Հարրիի թիկունքում: Նրանք շնչասպառ էին լինում, երևում էր, որ սյան միջով վազքով էին անցել:

— Ա՛հ, Պենելոպեն այնտեղ է, — զմայլված հայացքով ասաց Փերսին, մազերը հարթեց և քաջվարդի պես կարմրեց:

Ջինին ու Հարրին իրար նայեցին և արագ շրջվեցին, որպեսզի ծիծաղը թաքցնեն: Իսկ Փերսին կուրծքն այնպես առաջ ցցեց, որ անհնար կլիներ չնկատել այն զարդարող կրծքանշանը, և կատվաքայլ ուղղվեց դեպի երկար, գանգուր մազերով աղջիկը:

Հենց որ մնացած Ուիզլիներն ու Հերմիոնան նույնպես միացան նրանց, Հարրին ու պարոն Ուիզլին առաջնորդեցին բոլորին դեպի գնացքի վերջին

վագոնը, որը կարծես լրիվ դատարկ էր: Նրանք ճամպրուկները ներս մտցրին, Հեդվիգին ու Ծուռթաթին տեղավորեցին բեռնադարակների վրա և դուրս եկան գնացքից՝ միմյանց ցտեսություն ասելու:

Տիկին Ուիգլին հերթով համբուրեց իր բոլոր զավակներին, հետո Հերմիոնային և վերջապես Հարրիին: Վերջինս մի փոքր ամոթխած շիկնեց, բայց շատ գոհ էր, երբ տիկին Ուիգլին մի անգամ էլ սրտանց գրկեց նրան:

— Հա՛րրի, սիրելի՛ս, զգույշ կլինե՛ս, եղա՞վ, — ասաց նա տարօրինակ փայլող աչքերով: Հետո բացեց իր հսկայական կանացի պայուսակն ու ասաց: — Ես բոլորիդ համար բրդուճներ եմ սարքել: Ահա վերցրու՛, Ռո՛ն... Ռ՛ջ, ապխտած մսով չեն... Ֆրե՞դ: Ու՞ր կորավ Ֆրեդը: Ահա քոնը, սիրելի՛ս...

— Հարրի՛, — կամացուկ ասաց պարոն Ուիգլին, — մի թույլ եմ մոտեցի՛ր:

Պարոն Ուիգլին գլխով արեց դեպի լապտերակիր սյուներից մեկը, և Հարրին գնաց նրա հետևից՝ մյուսներին թողնելով խմբված տիկին Ուիգլիի շուրջը:

— Մեկնելուց առաջ ես քեզ մի բան պիտի ասեմ, — լարված ձայնով ասաց պարոն Ուիգլին:

— Ամեն ինչ կարգին է, պարոն Ուի՛գլի, — ասաց Հարրին, — ես արդեն գիտեմ:

— Գիտե՞ս: Որտեղի՞ց գիտես:

— Ես... ընմ... պատահաբար լսեցի, թե ինչի մասին էիք խոսում դուք և տիկին Ուիգլին երեկ երեկոյան: Ես դիտմամբ չէի... այդպես ստացվեց, — արագ ավելացրեց Հարրին, — ներեցե՛ք...

— Բոլորովին չէի ուզեմ, որ այդպես իմանայիր այդ մասին, — ասաց պարոն Ուիգլին շատ անհանգստացած:

— Բան չկա... Ազնիվ խոսք, ամեն ինչ կարգին է: Այսպես դուք չեք դրժել պարոն Ֆաջին տված ձեր խոստումը, իսկ ես գիտեմ, թե ինչ է կատարվում:

— Հա՛րրի, դու պետք է որ անչափ վախեցած լինես:

— Բոլորովին՛, — անկեղծորեն ասաց Հարրին, — ես վախեցած չեմ, իրո՛ք, — ավելացրեց նա, որովհետև պարոն Ուիգլին թերահավատությամբ էր նայում նրան:

— Ես բոլորովին չեմ փորձում հերոս լինել, բայց, ամենայն լրջությամբ եմ ասում, Սիրիուս Բլեքը չի կարող Վոլդեմորթից ավելի վատը լինել:

Պարոն Ուիզլին ցնցվեց, լսելով անունը, բայց դրա մասին ոչինչ չասաց:

— Հա՛րրի, ես գիտեի, որ դու շատ ավելի դիմացկուն նյութից ես կառուցված, քան կարծում է Ֆաջը, և շատ ուրախ եմ, որ վախեցած չես, բայց...

— Ա՛րթուր, — կանչեց տիկին Ուիզլին, որն արդեն զբաղված էր բոլորին հերթով գնացքի մեջ հրելով, — Ա՛րթուր, ի՞նչ ես անում այդտեղ: Հիմա ուր որ է գնացքը կշարժվի:

— Գալի՛ս եմ, Մո՛լլի, — ասաց պարոն Ուիզլին, բայց կրկին շրջվեց դեպի Հարրին և շարունակեց խոսել շատ ավելի ցածր ձայնով ու ավելի արագ: — Ինձ լսի՛ր, ուզում եմ, որ ինձ խոստանա՛ս...

— ...Որ ինձ լավ կպահեմ ու ամրոցից ոչ մի տեղ չեմ գնա, — նրա խոսքը մռայլ կտրեց Հարրին:

— Ո՛չ միայն, — շարունակեց պարոն Ուիզլին, որն այդ պահին շատ ավելի լուրջ տեսք ուներ, քան Հարրին երբևէ տեսել էր նրան, — Հա՛րրի, երդվի՛ր, որ չես գնա փնտրելու Սիրիուս Բլեքին:

Հարրին ապշահար նայեց պարոն Ուիզլիին:

— Ի՞նչ...

Ուժեղ սուլոց լսվեց: Ուղեկցող սպասավորները սկսեցին աղմուկով փակել վագոնների դռները և ստուգել արդեն փակվածները:

— Խոստացի՛ր ինձ, Հա՛րրի, — ասաց պարոն Ուիզլին, սկսելով ավելի արագ խոսել, — որ ինչ էլ պատահի...

— Ինչու՞ պիտի խելքիս հանկարծ փչի գնալ փնտրել մեկին, ով ուզում է սպանել ինձ, — ապշահար հարցրեց Հարրին:

— Երդվի՛ր, ինչ էլ որ լսես...

— Ա՛րթուր, շտապի՛ր, — անհանգիստ բղավեց տիկին Ուիզլին:

Գնացքի տակից գոլորշու թանձր շիթեր ժայթքեցին: Գնացքը սկսեց շարժվել: Հարրին վազեց դեպի իրենց վագոնի դուռը: Ռոնը դուռը բացեց ու հետ կանգնեց, որ ճանապարհ տա նրան: Հետո բոլորը դուրս կախվեցին սրահակի պատուհանից և սկսեցին ձեռքով անել տեր և տիկին Ուիզլիներին, մինչև գնացքը մտավ շրջադարձի մեջ, ու նրանք կորան տեսադաշտից:

— Ես պետք է ձեզ հետ առանձին խոսեմ, — կիսաձայն ասաց Հարրին Ռոնին ու Հերմիոնային, երբ գնացքն սկսեց արագություն հավաքել:

— Գնա՛ այստեղից, Զի՛նի, — կարգադրեց Ռոնը:

— Օհ, ի՞նչ սիրալիր ես, — բորբոքվեց Ջինին, բայց նեղացած հեռացավ վագոնի միջանցքով:

Հարրին, Ռոնն ու Հերմիոնան սկսեցին շարժվել վագոնի միջանցքով դեպի իրենց գբաղեցրած խցիկը, որը վագոնի ամենավերջում էր: Սակայն խցիկում արդեն մի ուղևոր կար: Մի անծանոթ մարդ էր նստած պատուհանի մոտ՝ թիկնոցի մեջ փաթաթված ու խոր քնած: Հարրին, Ռոնը և Հերմիոնան մի պահ տատանվեցին խցիկի շեմին: Հոգվարթսի ձեպընթացը միայն Հոգվարթսի ուսանողների համար էր, և մինչև այդ օրը իրենք դեռ երբեք որևէ մեծահասակ ուղևորի գնացքում չէին տեսել, բացառությամբ այն կլորաթուշ վիուկի, որը քաղցրավենիքի շարժասայլակն էր տանում-բերում:

Այդ անծանոթի հագին ծայրահեղ մաշված ու անշուք դյութական հագուստ էր՝ տեսանելի կարկատված մի քանի տեղից: Մարդը շատ հիվանդ ու հոգնած տեսք ուներ: Նա բավականին երիտասարդ էր երևում, թեև նրա բաց շագանակագույն մազերի մեջ արծաթափայլ թելեր կային:

— Ի՞նչ եք կարծում, ո՞վ կարող է լինել, — շշուկով հարցրեց Ռոնը, երբ երեքն էլ պատուհանից հնարավորինս հեռու նստեցին ու փակեցին խցիկի դուռը:

— Պրոֆեսոր Ռ.Ջ. Լուպին, — ի պատասխան անմիջապես շշնջաց Հերմիոնան:

— Ի՞նչ իմացար:

— Ճամպրուկի վրա է գրված, — պատասխանեց Հերմիոնան՝ մատնացույց անելով մարդու գլխից վեր, բեռնադարակի վրա դրված, մաշված ճամպրուկը, որը կապկպված էր մի քանի տեղից հանգուցված պարանով: Պրոֆեսոր «Ռ.Ջ. Լուպին» անունը դրոշմված էր ճամպրուկի կողերից մեկին՝ արդեն գունաթափվող տառերով:

— Հետաքրքիր է, ի՞նչ է դասավանդում, — հարցրեց Ռոնը, խոժոռ նայելով պրեֆոսոր Լուպինի գունատ կիսադեմին:

— Ակնհայտ է, — կրկին պատասխանեց Հերմիոնան, — դպրոցում միայն մեկ թափուր տեղ կա՝ «Ինքնապաշտպանություն սև ուժերից»:

Հարրին, Ռոնը և Հերմիոնան արդեն հասցրել էին երկու ուսուցիչ ունենալ Սև ուժերից ինքնապաշտպանության առարկայից: Երկուսն էլ ընդամենը մեկ տարի էին դիմացել: Դպրոցում լուրեր էին պտտվում, իբր ուսուցչի այդ պաշտոնի վրա չարակնիք կա:

— Հուսանք, որ գոնե կարգին ուսուցիչ կլինի, — կասկածանքով ասաց Ռոնը, — այնպիսի տեսք ունի, ասես անգամ կատակով արված մի լավ հմայանքից շունչը կփչի: Ինչևէ... — Նա շրջվեց դեպի Հարրին, — Ի՞նչ էիր ուզում ասել մեզ:

Հարրին պատմեց այն ամենը, ինչ լսել էր տեր և տիկին Ուիզլիների վեճից և այն զգուշացման մասին, որը քիչ առաջ արեց պարոն Ուիզլին: Երբ նա վերջացրեց, Ռոնը ասես գլխին հարված էր ստացել, իսկ Հերմիոնան նստած էր կլոր աչքերով և ձեռքերը սեղմած բերանին: Վերջապես նա ձեռքերն իջեցրեց ու ասաց.

— Սիրիուս Բլեքը բանտից փախել է, որ գա քո հետևի՞ց... Օհ, Հա՛րրի... դու պետք է շատ ու շատ զգույշ լինես: Հա՛րրի, առաջվա պես չպետք է գնաս փորձանքի հետևից:

— Ես ինքս երբեք չեմ գնում փորձանքի հետևից, — փշփշոտած ասաց Հարրին, — փորձանքը, սովորաբար, ինքն է գալիս իմ հետևից:

— Չեմ հասկանում... Ուրեմն որքա՛ն հաստագլուխ պիտի լինի Հարրին, որ ինքը գնա փնտրելու մի մտազար ցնդածի, որն ուզում է սպանել իրեն, — դողդողալով հարցրեց Ռոնը:

Լուրը նրանք ավելի վատ ընդունեցին, քան Հարրին սպասում էր: Ե՛վ Ռոնը, և՛ Հերմիոնան, երկուսն էլ կարծես ավելի վախեցած էին Բլեքից, քան ինքը:

— Ոչ ոք չգիտի, ինչպես է նրան հաջողվել դուրս պրծնել Ազքաբանից, — երկյուղած ասաց Ռոնը: — Ոչ ոք երբեք նման բան չի կարողացել անել: Եվ մի՛ մոռացեք, որ նա առավել խիստ պահվող բանտարկյալներից մեկն էր:

— Բայց նրան անպատճառ կբռնեն, չէ՞, — լրջությամբ հարցրեց Հերմիոնան. — Ուզում էի ասել, նույնիսկ մագլներին են ոտքի հանել նրան փնտրելու համար:

— Սա ի՞նչ ձայն է, — հանկարծ հարցրեց Ռոնը:

Ինչ-որ տեղից թույլ կամացուկ սուլոց էր գալիս: Նրանք անհանգստացած իրենց շուրջը նայեցին:

— Քո սնդուկից է գալիս, Հա՛րրի, — ասաց Ռոնը, ոտքի կանգնելով ու ձեռքը մեկնելով դեպի բեռնադարակը: Մի րոպե անց նա արդեն Հարրիի սնդուկից պարեգոտների ու հագուստի միջից հանել էր գրպանի ալքացույցը:

Սարքը Ռոնի ափի մեջ շարունակում էր շատ արագ պտտվել և վառ լույս արձակել:

— Սա ի՞նչ է, ալքացույց... — հետաքրքրված հարցրեց Հերմիոնան, տեղից վեր կանգնելով, որ ավելի լավ տեսնի:

— Հա՛... բայց ասեմ, որ էս մեկը շա՛տ էժանագին տեսակից է, — ճիշտ սրա նման աղմուկ-աղաղակ էր բարձրացրել, երբ Հարրիին ուղարկելու համար կապում էի Էրրոլի ոտքին:

— Իսկ դու այդ պահին որևէ անվստահելի բա՞ն էիր անում, — կասկածամտորեն հարցրեց Հերմիոնան:

— Ո՛չ... Դե՛հ, եթե ճիշտն ասեմ... ինձ ուղղակի արգելել էին Էրրոլին օգտագործել փոստ ուղարկելու համար: Դեհ, գիտես... Նրան հիմա հեռու տեղ չենք ուղարկում... Բայց ուրիշ էլ ինչպե՞ս կարող էի Հարրիին հասցնել նրա ծննդյան նվերը:

— Հետ մտքու՛ ճամպրուկի մեջ, — խորհուրդ տվեց Հարրին, քանի որ ալքացույցը շարունակում էր ականջ ծակող շվշվոցը, — թե չէ կարճացնի նրան:

Նա գլխով արեց դեպի պրոֆեսոր Լուպինը: Ռոնը ալքացույցը կոխեց արտակարգ տհաճ տեսքով քեռի-վերնոնի-կիասգուլպաներից մեկի մեջ, ինչից ծայնը բավականին խլացավ, հետո փակեց սնդուկի կափարիչը:

— Հոգսմիդում կտանենք ալքացույցների վերանորոգման արհեստանոց, — ասաց Ռոնը՝ հետ նստելով իր տեղը: — Նման սարքերը վաճառում են «Դերվիշ և Ախտար», հրաշագործական սարքերի ու գործիքների խանութում: Ֆրեդն ու Ջորջն են ինձ պատմել:

— Իսկ դու շա՞տ բան գիտես Հոգսմիդի մասին, — հետաքրքրված հարցրեց Հերմիոնան, — լսել եմ, որ դա միակ լրիվ հրաշագործական ավանն է ամբողջ Բրիտանիայում:

— Հա՛... էդպես էլ կա, — ասաց Ռոնը երազկոտ տոնով, — բայց ես դրա համար չեմ որ ուզում եմ Հոգսմիդ գնալ: Ուղղակի ուշքս գնում է վերջապես «Մեղրադմբուզ» մտնելու համար:

— Իսկ դա ի՞նչ է, — հարցրեց Հերմիոնան:

— Քաղցրավենիքի խանութ է, — ասաց Ռոնը անչափ երազկոտ արտահայտությամբ, — այնտեղ ամե՛ն ինչ կա... Պղպեղով այսիկնե՛ր... որ բերանդ ես դնում, ականջներիցդ ծուխ է դուրս գալ... ու մեծ տռուզ

շոկոբլիթներ... որ ուղղակի տրաքվում են ելակով հարած սերուցքից... ու գժվելու տարբեր համերի շաքար-փետուրներ, որ կարող են դասարանում հանգիստ բերանդ դնել ու այնպիսի տեսք ունենալ, ասես մտածում ես հաջորդ նախադասությունը գրելու մասին...

— Հոգսմիդն իսկապես շատ հետաքրքիր վայր է երևում, չէ՞, — ոգևորված ասաց Հերմիոնան: — Հմայագործության հանրահայտ պատմական վայրերի քարտեզում գրված է, որ այդ ավանը եղել է 1612թ. գոբլինյան ապստամբության զխավոր հավաքատեղին: Իսկ Հոգսմիդում գտնվող «Այսահար տունը» համարվում է ամբողջ Բրիտանիայում ամենաչարքոտած ու այսահար շինությունը:

— Հա՛... բա բռնցքի մեծության մարմելադի գնդակները... եթե հաջողացնես լրիվ բերանդ կոխել, կսկսես մի քանի մատնաչափ գետնից վեր լեվիտացիայի մեջ ճախրել, քանի դեռ բերանումդ մինչև վերջ չի հալվել, — երազկոտ շարունակեց Ռոնը, որը բացարձակապես ոչ մի բառ չէր լսել Հերմիոնայի ասածից:

Հերմիոնան շրջվեց ու նայեց Հարրիին:

— Ի՛նչ լավ կլինի, չէ՞, երբ բոլորս միասին գնանք զբոսնելու Հոգսմիդում:

— Հա՛, շատ լավ կլինի, — մռայլ ասաց Հարրին: — Միայն թե դուք երկուսդ կզբոսնեք ու հետո կպատմեք ինձ:

— Այսի՞նքն...

— Ես չեմ կարող գալ ձեզ հետ: Դարզլիներն իմ թույլտվության թուղթը չստորագրեցին: Ֆաջն էլ չստորագրեց:

Ռոնը սարսափահար տեսք ընդունեց:

— Քեզ չի թույլատրվում Հոգսմիդ գնա՞լ: Բայց... չեղավ, չեղավ... էդ ո՞նց... ՄըքԳոնագալը քեզ թույլտվություն կտա՞, կամ դպրոցից ուրիշ մեկը:

Հարրին դառն ծիծաղեց: Գրիֆինդոր տան Ավագ դասախոս պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը շատ խիստ անձնավորություն էր:

— ...կամ կհարցնենք Ֆրեդից ու Ջորջից: Նրանք անգիր գիտեն դպրոցի բոլոր գաղտնի ելքերն ու ամրոցի շրջակայքի ծակուծուկերը:

— Ռո՛ն, — կտրուկ ասաց Հերմիոնան, — ուշքի արի՛: Կարծում եմ, որ Հարրին ընդհանրապես և հատկապես գաղտնի չպետք է դուրս գա ամրոցից, քանի դեռ Բլեքին չեն բռնել:

— Հա՛... Լսեցի՞ր... Ա՛յ, սրա նման մի բան էլ ՄըքԳոննագալը կասի, եթե նրանից թույլտվություն խնդրեմ, — դառնացած ասաց Հարրին:

— Բայց եթե մենք նրա հետ լինենք, — աքլորացած առարկեց Ռոնը, — Բլեքն ուղղակի չի՛ համարձակվի...

— Օ՛Ֆ, Ռո՛ն, վեջրացրու՛ այդ հիմարությունը... — նրա խոսքը կտրեց Հերմիոնան, — Բլեքը տասից ավելի մարդ է սպանել, այն էլ օրը ցերեկով, բանուկ փողոցի մեջտեղում, բոլորի աչքի առաջ: Իսկապե՞ս կարծում ես, որ մի մազաչափ իսկ կվախենա հարձակվել Հարրիի վրա միայն այն պատճառով, որ մենք նրա հետ ենք:

Խոսելիս Հերմիոնան քանդում էր Ծուռթաթի զամբյուղի կապերը:

— Բաց չթողնե՛ս դրան, — անհանգստացած ասաց Ռոնը, բայց արդեն ուշ էր: Ծուռթաթը թեթև դուրս ցատկեց զամբյուղից, ամբողջ մարմնով ձգվեց, հորանջեց ու թռավ ուղիղ Ռոնի ծնկներին: Ռոնի ուռած գրպանը սկսեց դողդողալ, և նա Ծուռթաթին մի կողմ քշեց:

— Փը՛շտ... Կորի՛ր այստեղից:

— Ռո՛ն, չհամարձակվե՛ս, — բարկացած ասաց Հերմիոնան:

Ռոնը պատրաստվում էր պատասխանել Հերմիոնային, բայց այդ պահին պրոֆեսոր Լուպինը ցնցվեց: Պատանիները շունչները պահած նայեցին նրան, բայց նա պարզապես գլուխը շրջեց ու շարունակեց քնել մի փոքր կիսաբաց բերանով:

Հոգվարթսի ճեպընթացը շարունակում էր առաջ սլանալ դեպի հյուսիս, և պատուհանից դուրս բնապատկերները դառնում էին ավելի վայրի ու ավելի մութ, իսկ երկնքում կուտակվում էին ամպրոպային ամպերը: Վազոնի միջանցքում զվարթ անցուդարձ էր: Խցիկի դռների կողքով անդադար հետ ու առաջ էին վազվզում: Ծուռթաթը տեղավորվեց ազատ նստարաններից մեկի վրա ու իր տափակ մեռուրը Ռոնի կողմը դարձրած, դեղին կլոր աչքերը Ռոնի ծոցագրպանին անթարթ հառած, սկսվեց:

Ժամը մեկին քաղցրավենիքի շարժասայլակով կլորաթուշ վիուկը հասավ նրանց խցիկի դռան մոտ:

— Ի՞նչ եք կարծում, չարթնացնե՞նք նրան, — ամաչելով հարցրեց Ռոնը, գլխով անելով պրոֆեսոր Լուպինի կողմը, — այնպիսի տեսք ունի, որ նրան բնավ չէր խանգարի մի կտոր բան ուտել:

Հերմիոնան զգուշորեն մոտեցավ պրոֆեսոր Լուպինին:

— Ըըմ... Պրոֆեսոր, — հարցրեց նա, — ներեցե՛ք, պրոֆեսոր...

Լուպինը չչարժվեց:

— Մի՛ անհանգստացիր, սիրելի՛ս, — ասաց վիուկը՝ Հարրիին փոխանցելով մի մեծ կույտ մրգային օշարակով լցոնած կաթսայածև կարկանդակներ, — եթե քաղցած լինի, երբ արթնանա, կասեք, որ ես գնացքի առաջին վագոնում եմ՝ վագոնավարի կողքին:

— Հուսով եմ, նա իսկապես քնած է, — կամացուկ ասաց Ռոնը, երբ վիուկը փակեց խցիկի դուռը: — Այսինքն, ուզում էի ասել, չի մեռել, չէ՞:

— Ո՛չ, ո՛չ... շնչում է, — շշնջաց Հերմիոնան, վերցնելով Հարրիի փոխանցած կաթսայածև կարկանդակը:

Թեև նա բնավ հետաքրքիր ուղեկից չէր, այդ պրոֆեսոր Լուպինը, բայց նրա ներկայությունը խցիկում իր լավ կողմերն ուներ: Կեսօրից հետո, երբ սկսեց անձրևել, լրիվ պղտորելով պատուհանից դուրս փոփոխվող բնապատկերը, նրանք կրկին ոտնաձայներ լսեցին միջանցքում, և խցիկի դռների մեջ հայտնվեցին այն երեք անձնավորությունները, ում նրանք ընդհանրապես չէին ուզենա երբևէ կրկին տեսնել: Դռների մեջ հայտնվեց Դրաքո Մալֆոյը, իր թիկնապահներ՝ Վինսենթ Քրեբի ու Գրեգորի Գոյլի հետ միասին:

Դրաքո Մալֆոյն ու Հարրին թշնամիներ էին՝ սկսած այն օրից, երբ ամենաառաջին անգամ Հոգվարթսի ճեպընթացով դպրոց էին գնում: Մալֆոյը գունատ, սուր դիմագծերով տղա էր՝ Սլիզերին տնից: Անցած տարի նա էր Սլիզերինի քվիդիչի թիմի Որսորդը, նույն դիրքում, ինչ Հարրին՝ Գրիֆինդորի թիմում: Իսկ Քրեբի ու Գոյլի կյանքի իմաստը կարծես Մալֆոյին ծառայելն էր: Երկուսն էլ թիկնեղ էին ու մկանուտ: Քրեբն ավելի բարձրահասակ էր, փուղինգ-բեյսին՝ այսինքն գլխին հագած թասի նման կարճ կտրված սանրվածքով և շատ հաստ պարանոցով: Գոյլը նույնիսկ ավելի կարճ, խոզանակի պես ցցված մազեր ուներ և գորիլայի պես երկար ձեռքեր:

— Մի տեսեք, թե ո՛վ է այստեղ, — ասաց Մալֆոյը իր սովորական միալար ու ծույլ ձայնով, մի կողմ քաշելով խցիկի դուռը: — Փոթին ու Վիզելը:

Քրեբն ու Գոյլը հռհռացին ապուշ տրոլների նման:

— Լսել եմ, այս ամառ հայրդ վերջապես մի բուռ ոսկի էր գցել ձեռքը, Ուի՛զլի, — ասաց Մալֆոյը: — Մայրիկդ ուրախությունից կաթվածահար չեղա՞վ:

Ռոնը այնքան արագ ոտքի ցատկեց, որ Ծուռթաթի զամբյուղը նետեց հատակին: Պրոֆեսոր Լուպինը բարձրաձայն խռմփացրեց:

— Սա ո՞վ է, — հարցրեց Մալֆոյը և Լուպինին տեսնելիս մի քայլ նահանջելով:

— Նոր ուսուցիչ է, — ասաց Հարրին, որը նույնպես ոտքի էր ելել, եթե պետք լիներ Ռոնին հետ պահելու համար: — Ինչ-որ բա՞ն էիր ուզում ասել, Մա՛լֆոյ:

Մալֆոյի գունատ աչքերը նեղացան: Նա բոլորովին էլ հիմար չէր, որ կռիվ սկսեր որևէ ուսուցչի քթի տակ:

— Գնա՛նք այստեղից, — շինծու վրդովված ասաց նա Քրեբին ու Գոյլին, և եռյակն անհետացավ:

Հարրին ու Ռոնը կրկին նստեցին: Ռոնը նյարդայնացած շփում էր բռունցքները:

— Ես այս տարի չեմ պատրաստվում կուլ տալ Մալֆոյի կեղտոտ ելույթներից ոչ մեկը, — բարկացած ասաց նա, — ես կատակ չեմ անում: Եթե թեկուզ մի անգամ մի ծուռ բան ասի իմ ընտանիքի հասցեին, ես նրա վիզը կոլորեմ:

Ռոնը երկու ձեռքով մի կատաղի շարժում արեց օդի մեջ:

— Ռո՛ն... — ֆշացրեց Հերմիոնան՝ մատնացույց անելով պրոֆեսոր Լուպինին, — զգու՛յշ...

Բայց պրոֆեսոր Լուպինը դեռ խոր քնած էր:

Անձրևը սաստկանում էր, իսկ գնացքն արագ սլանում էր դեպի հյուսիս: Պատուհանը լրիվ անթափանց էր ու գորշ: Շարունակում էր մթնել: Շուտով բոլոր միջանցքներում ու բեռնադարակների գլխին միացան լապտերները: Գնացքն առաջ էր սլանում, անձրևը թմբկահարում էր պատուհանն ու տանիքը, քամին ոռնում էր, բայց պրոֆեսոր Լուպինը դեռ քնած էր:

— Երևի արդեն հասնում ենք, — ասաց Ռոնը առաջ թեքվելով, որպեսզի պրոֆեսոր Լուպինի գլխի վրայով նայի արդեն լրիվ սև պատուհանին:

Հագիվ էին բառերը դուրս թռել նրա շրթունքներից, երբ գնացքը հանկարծ սկսեց դանդաղեցնել ընթացքը:

— Հիասքանչ է, — ասաց Ռոնը, ոտքի կանգնելով և պրոֆեսոր Լուպինի կողքով զգուշությամբ առաջ անցնելով, որպեսզի պատուհանից դուրս նայի, — ես արդեն սովից մեռնում եմ: Էլ չեմ համբերում, ու՛ր էր թե շուտ հասնեինք տոնական ընթրիքին:

— Չի կարող պատահել, որ արդեն տեղ հասած լինենք, — ասաց Հերմիոնան ստուգելով իր ժամացույցը:

— Այդ դեպքում ինչու՞ դանդաղեցինք:

Գնացքն, իրոք, ավելի ու ավելի էր դանդաղում: Եվ երբ գնացքի անիվների աղմուկը սկսեց մարել, պատուհանին խփող քամու և անծրի ծայնը ավելի հստակ լսվեց:

Հարրին, որը բոլորից մոտ էր նստած դռանը, վեր կացավ, որպեսզի նայի, թե միջանցքում ինչ էր կատարվում: Բոլոր խցիկներից հետաքրքրված գլուխներ էին ցցված:

Գնացքը մի վերջին ցնցումով կանգնեց, և կողքի խցիկներից լսված թրմփոցներից կարելի էր գլխի ընկնել, որ ճամպուրակները թափվեցին բեռնադարակներից: Հետո առանց նախազգուշացման բոլոր լույսերը հանկարծ մարեցին, և ամեն ինչ ընկղմվեց բացարձակ մթության մեջ:

— Ի՞նչ է կատարվում, — Հարրիի թիկունքից լսվեց Ռոնի ծայնը:

— Վա՛խ, — ֆշշացրեց Հերմիոնան, — Ռո՛ն, դա իմ ոտքն էր:

Հարրին մթության մեջ խարխափելով հետ ընկավ իր նստարանին:

— Կարծում ես գնացքը փչացա՞վ:

— Ի՞նչ իմանամ...

Մի սվսվոց լսվեց, և Հարրին տեսավ Ռոնի մութ ստվերային ուրվագիծը, որն արմունկով սրբում էր պատուհանը՝ դրսում որևէ բան տեսնելու համար:

— Դրսում ինչ-որ բան է շարժվում, — տեղեկացրեց Ռոնը: — Ոնց որ ինչ-որ մարդիկ են բարձրանում գնացք:

Հանկարծ խցիկի դուռը մի կողմ սահեց և ինչ-որ մեկը շատ ցավոտ տրորելով Հարրիի ոտքերը փռվեց հատակին:

— Օ՛յ, ներեցե՛ք... Դուք գիտե՞ք, թե ինչ է կատարվում... Վա՛խ... Ներեցե՛ք...

— Ողջու՛յն, Նե՛վիլ, — ասաց Հարրին կուրորեն շոշափելով շրջապատն ու Նեվիլին պարեգոտից բռնած վեր ձգելով հատակից:

— Հա՛րրի, դու՞ ես... Ի՞նչ է կատարվում...

— Գաղափար չունենմ: Այստեղ նստի՛ր:

Բարձր \$22ոց լսվեց և ցավի տոնքոց: Նեվիլը հաստատ փորձել էր նստել Ծուռթաթի վրա:

— Ես կգնամ ու կհարցնեմ մեքենավարին, թե ի՞նչ է կատարվում, — լսվեց Հերմիոնայի վճռական ձայնը: Հարրին զգաց, որ նա անցավ իր կողքով, լսեց ինչպես դուռը կրկին մի կողմ սահեց և հետո մի դմփոց ու ևս երկու ցավի տոնքոց:

— Ո՞վ էր...

— Ո՞վ էր:

— Ջինի՞...

— Հերմիոնա՞...

— Ի՞նչ ես անում այստեղ:

— Ես Ռոնին եմ փնտրում:

— Ներս արի՛ ու նստի՛ր:

— Ո՛չ այստեղ, — շտապեց հայտնել Հարրին: — Այստեղ ես եմ:

— Վա՛խ... — կրկին ասաց Նեվիլը:

— Լռությու՛ն, — հանկարծ լսվեց մի թավ խռպոտ ձայն:

Պրոֆեսոր Լուպինը վերջապես արթնացել էր: Հարրին ինչ-որ շարժում լսեց նրա անկյունում: Բոլորը լռեցին:

Փափուկ ճրթոց լսվեց, և խցիկը լցվեց դողդողացող լույսով: Պրոֆեսոր Լուպինը նրանց էր նայում՝ բաց ափի մեջ բռնած մի բուռ լուսատու կրակով լուսավորելով սրահը: Լույսի ցուլքերը լուսավորել էին նրա հոգնած, մոխրագույն դեմքը, բայց աչքերը շատ զգոն էին ու անհանգստացած:

— Բոլորդ մնացե՛ք ձեր տեղերում, — ասաց նա նույն ցածր խռպոտ ձայնով և դանդաղ ոտքի կանգնեց՝ առաջ պարզելով լուսատու կրակով ափը:

Բայց դուռը մի կողմ սահեց, մինչև Լուպինը կհասցնեի ձեռքը մեկնել դռան բռնակին:

Դռան մեջ, Լուպինի ձեռքի լույսով լուսավորված, կանգնած էր մի թիկնոցավոր, բարձրահասակ անձնավորություն, որի գլուխը գրեթե հասնում էր առաստաղին: Դեմքը լրիվ ծածկված էր կնգուղով:

Հարրիի աչքերը ցած սահեցին, և այն, ինչը նա տեսավ, տակնուվրա արեց նրա ստամոքսը: Թիկնոցի ծալքերից դուրս երևում էր մի ձեռք, որը

փայլփլում էր գորշ անկենդան ցուքով: Ղա մի անչափ նիհար ու ոսկրային, գրեթե քայքայված մաշկով, ահասարսուռ ձեռք էր, ասես երկար ժամանակ ջրում մնացած մեռելի ձեռք լիներ...

Ձեռքը երևաց ընդամենը կես ակնթարթ: Թիկնոցավոր արարածը կարծես զգաց Հարրիի հայացքը և ձեռքն արագ ներս քաշեց թիկնոցի սև ծալքերի մեջ:

Հետո թիկնոցավոր արարածը, ինչ էլ որ այն լիներ, երկար, դանդաղ, խռիռոցով օդ ներշնչեց, ասես փորձում էր շրջապատից ներծծել իր համար օդից ավելի արժեքավոր մի բան:

Անտանելի ցուրտ տարածվեց բոլորի վրա: Հարրին զգաց, որ շունչը ցրտից կտրվեց, ասես սառեց ու մնաց թոքերում: Ցուրտը մաշկից ներս թափանցեց: Ցուրտը մտավ կրծքի մեջ, հասավ սրտին...

Հարրիի աչքերը ոլորվեցին հոնքերի տակ: Նա կուրացավ ու սկսեց խեղդվել ցրտից: Ականջների մեջ հոսող ջրի խշշոց լսվեց: Նա սկսեց ցած ընկնել, և խշշոցն ավելի ու ավելի ուժեղացավ...

Իսկ հետո, հեռու-հեռվից հանկարծ մի ահավոր ճիչ լսեց... Ճիչեր... Ինչ-որ մեկն օգնության էր կանչում... Հարրին ուզում էր օգնության նետվել, ով էլ որ լիներ կանչողը... Փորձեց ձեռքերը շարժել, բայց չկարողացավ... Շուրջը թանձր, սպիտակ մառախուղ էր... Մառախուղը նրա մեջ էր...

— Հա՛րրի, Հա՛րրի: Քեզ ի՞նչ եղավ: Հա՛րրի, լսու՞մ ես...

Ինչ-որ մեկը թեթև ապտակում էր նրա այտերին:

— Ի-ի՞նչ...

Հարրին աչքերը բացեց: Լապտերները վառ լուսավորում էին խցիկը, իսկ հատակը նրա տակ դղրդում էր: Հոգվարթսի ճեպընթացը կրկին շարժվում էր, և լույսերը կրկին վառվել էին: Սակայն նա հատակին էր: Կարծես ցած էր սահել նստած տեղից: Ռոնն ու Հերմիոնան ծնկել էին նրա կողքին, իսկ նրանց գլուխներից վեր երևում էին պրոֆեսոր Լուպինի ու Նեվիլի դեմքերը: Հարրին իրեն անչափ հիվանդ էր զգում: Երբ ձեռքը մեկնեց, որ ակնոցը բարձրացնի քթին, զգաց, որ ճակատը ծածկված է քրտինքով:

Ռոնն ու Հերմիոնան, թևերի տակից բռնած, բարձրացրին նրան ու նստեցրին նստարանին:

— Ո՞նց ես, ի՞նչ եղավ քեզ հետ, — նյարդայնացած հարցրեց Ռոնը:

— Հա՛... — ասաց Հարրին, արագ նայելով դեպի դուռը: Կնգուղավոր արարածն անհետացել էր: — Ի՞նչ կատարվեց: Ու՞ր է այն... այն արարածը... Ո՞վ էր ճշում:

— Ոչ ոք չի ճշացել, — ասաց Ռոնը՝ ավելի նյարդայնանալով:

Հարրին շուրջը նայեց վառ լուսավորված խցիկի մեջ: Զինին ու Նեվիլը անթարթ իրեն էին նայում, երկուսն էլ անչափ գունատ էին:

— Բայց ես լսեցի... Ինչ-որ մեկը ճշում էր:

Ուժեղ ճրթոց լսվեց, ինչից բոլորը ցնցվեցին: Պրոֆեսոր Լուպինը մի մեծ ու հաստ շոկոլադե սալիկ էր ջարդում:

— Վերցրու՛, — ասաց նա մի մեծ կտոր շոկոլադե մեկնելով Հարրիին, — Կե՛ր... Սա կօգնի:

Հարրին շոկոլադը վերցրեց, բայց չկերավ:

— Դա ի՞նչ էր, — հարցրեց նա Լուպինին:

— Ագրայել էր, — պատասխանեց Լուպինը, որը շոկոլադե էր բաժանում մյուսներին, — Ագքաբանի բանտապահներից մեկը

Բոլորը նայեցին նրան: Պրոֆեսոր Լուպինը ճմրթեց շոկոլադի թուղթը և դրեց գրպանը:

— Կե՛ր, — կրկնեց նա՝ դիմելով Հարրիին, — դա կօգնի: Ես պետք է խոսեմ մեքենավարի հետ, ներեցե՛ք:

Նա դուրս քայլեց Հարրիի կողքով և անհետացավ միջանցքում:

— Համոզվա՞ծ ես, որ արդեն լավ ես զգում քեզ, Հա՛րրի, — հարցրեց Հերմիոնան, անհանգիստ դիտելով Հարրիին:

— Չեմ հասկանում... Ի՞նչ կատարվեց, — ասաց Հարրին, դեմքից սրբելով քրտինքը:

— Դեհ... այդ արարածը... Ագրայելը... կանգնեց դռան շեմին ու շուրջը նայեց... Ուզում եմ ասել, կարծես նայում էր, որովհետև դեմքը չէր երևում... իսկ դու... դու...

— Դու կարծես ուշաթափվեցիր... կամ ընկար ինչ-որ նոպայի մեջ... — ասաց Ռոնը, որը դեռ վախեցած տեսք ուներ: — Դու հանկարծ փայտացար, ցած սահեցիր ու նստածդ տեղից ընկար հատակին... ու սկսեցիր ցնցվել:

— Իսկ պրոֆեսոր Լուպինը քո վրայով առաջ քայլեց, կանգնեց ագրայելի դիմաց ու դուրս քաշեց իր կախարդական փայտիկը, — շարունակեց Հերմիոնան, — հետո պրոֆեսոր Լուպինն ասաց. «Սիրիուս Բլեքն այստեղ չի

թաքնվում: Գնա՛:» Բայց ագրայելը տեղից չշարժվեց, և Լուպինը ինչ-որ բան մրթմրթաց ու մի արծաթագույն բան դուրս թռավ նրա կախարդական փայտիկից, և այդ արարածը չքվեց...

— Ուու՛հ, ի՛նչ սարսափելի էր, — ասաց Նեվիլը սովորականից ավելի բարակ ձայնով: — Ջգացի՞ք ինչքան ցուրտ էր, երբ այդ բանը ներս մտավ:

— Ես ինձ շատ տարօրինակ էի զգում, — ասաց Ռոնը ուսերը զգվանքով ցնցելով, — այնպիսի զգացում էր, ասես կյանքումս երբեք այլևս չեմ ուրախանալու...

Ջինին, որը կծկվել էր նստարանի անկյունում և նույնքան վատ տեսք ուներ, որքան Հարրին զգում էր իրեն, կամացուկ հեկեկաց: Հերմիոնան մոտեցավ Ջինին ու քնքուշ գրկեց նրան:

— Բայց ինձնից բացի ուրիշ ոչ մեկի ուշքը չգնա՞ց, — ամաչելով ասաց Հարրին:

— Ո՛չ, — ասաց Ռոնը, կրկին անհանգիստ նայելով Հարրին, — Ջինին այնպես էր ցնցվում, ասես այսահարվել էր, բայց...

Հարրին ոչինչ չէր հասկանում: Նա իրեն շատ թույլ էր զգում, մարմինը դեռ դողում էր, կարծես նոր սկսել էր ապաքինվել մի ծանր տենդագին հիվանդությունից: Սակայն նա նաև անսահման ամաչում էր: Ինչու՞ հենց ինքը պետք է այդպես վատանար, երբ ուրիշ ոչ ոքի հետ նման բան չէր կատարվել:

Պրոֆեսոր Լուպինը վերադարձավ: Նա մի պահ կանգնեց դռան շեմին, մինչև ներս մտնելը հերթով նայեց բոլորին ու մի թեթև ժպիտով ասաց.

— Ես այդ շոկոլադը չեմ թունավորել, գիտե՞ս...

Հարրին ինքնաբերաբար մի փոքր շոկոլադ կծեց և մեծագույն զարմանքով հանկարծ զգաց, որ երակներով ջերմություն հոսեց՝ հասնելով ձեռքերի ու ոտքերի մատներին:

— Հոգվարթս կհասնենք տասը րոպեից, — ասաց պրոֆեսոր Լուպինը: — Քեզ լա՞վ ես զգում, Հա՛րրի:

Հարրին չհարցրեց, թե պրոֆեսոր Լուպինը որտեղից գիտի իր անունը:

— Լավ եմ, — մրթմրթաց նա ամոթխած:

Մնացած ամբողջ ճանապարհին գրեթե բոլորը լուռ էին: Վերջապես գնացքը կանգնեց Հոգվարթսի երկաթուղային կայարանում, և մեծ իրարանցում սկսվեց գնացքից դուրս գալու ճանապարհին: Բվերը վայում

էին, կատուները մլավում, իսկ Նեվիլի դողոշը բարձր կռկռում էի նրա գլխարկի տակից: Պատիկ կառամատույցի վրա անտանելի ցուրտ էր: Անձրևն անդադար թափվում էր սառցե սառը շիթերով:

— Առաջի՛ն դասարանցիներ՛ր, այս կո՛ղմը եկեք, — լսվեց ծանոթ ձայնը, և Հարրին, Ռոնը ու Հերմիոնան շրջվեցին տեսնելու կառամատույցի վրա հայտնված հսկա Հագրիդին, որը սարսափահար առաջին դասարանցիներին ձեռքով իր մոտ էր կանչում՝ լճակով ավանդական ճամփորդության առաջնորդելու համար:

— Դուք երեքդ լա՞վ եք, — գոռաց Հագրիդը բազմության գլուխների վրայով: Եռյակը նրան ձեռքով արեց, բայց նրանք հնարավորություն չունեցան խոսել, որովհետև մարդկանց զանգվածը նրանց քշեց տարավ կառամատույցով հակառակ ուղղությամբ: Հարրին, Ռոնն ու Հերմիոնան մնացած ուսանողների հետ միասին դուրս եկան ցեխոտ ճանապարհի վրա, որտեղ ամենաքիչը հարյուր քառանիվ փոստային կառքեր էին սպասում ուսանողներին: Հարրին կարող էր միայն ենթադրել, որ յուրաքանչյուր կառքին մեկական զույգ անտեսանելի ձիեր են լծված, որովհետև կառքերի առաջ ոչ մի կենդանի չէր երևում: Բայց երբ նրանք բարձրացան կառքերից մեկի մեջ և դուռը փակեցին, կառքն ինքն իրեն առաջ շարժվեց՝ ընթացքի մեջ ճռվելով ու վերուվար թռչկոտելով:

Կառքի ներսում բորբոսի ու չոր խոտի հոտ էր գալիս: Հարրին իրեն ավելի լավ էր զգում արդեն՝ ամբողջ շոկոլադն ուտելուց հետո, բայց դեռ թույլ էր: Ռոնն ու Հերմիոնան անդադար կողքանց նրան էին նայում, ասես վախեցած էին, որ նա կարող է հանկարծ նորից ուշաթափվել:

Մինչ կառքը գլորվում էր դեպի զարմանահրաշ նախշերով հսկայական երկաթակուռ դարպասները, որի երկու կողմից բարձր քարե սյուներ էին, յուրաքանչյուրի գլխին մեկական հսկա, թևավոր խոյի արծանով, Հարրին տեսավ կնգուղներն առաջ քաշած ու թիկնոցների մեջ փաթաթված ևս երկու ագրայելների, որոնք սարսափազդու պահապանների պես կանգնած էին դարպասների երկու կողմերում: Սառը գլխապտույտի ալիքը նորից սկսեց բարձրանալ նրա ներսում՝ ասես սպառնալով ևս մեկ ուշաթափությամբ: Հարրին հետ ընկավ չոր նստարանին և աչքերը փակեց, քանի դեռ անցնում էին դարպասներով: Կառքը արագություն հավաքեց դեպի ամրոցը տանող երկար զառիվեր ճանապարհի վրա: Հերմիոնան դուրս էր նայում նեղիկ

պատուհանից՝ դիտելով հետզհետե մոտեցող բազմաթիվ աշտարակները։
Վերջապես կառքը կանգ առավ, և Հերմիոնան ու Ռոնը դուրս եկան։

Երբ Հարրին նույնպես դուրս քայլեց կառքից, մի միալար ու անչափ բավարարված ձայն հնչեց ուղիղ նրա ականջի մեջ։

— Ուշքդ գնացել էր, հա՞, Փո՛թեր։ Լոնգբոթոմը ճի՞շտ է ասում։ Դու ուշաթափվե՞լ էիր։

Մալֆոյը, հաճույքից փայլող դեմքով և չար առկայծող աչքերով, արմունկով մի կողմ հրեց Հերմիոնային, որպեզի փակի Հարրիի ճանապարհը դեպի ամրոցի քարե աստիճանները։

— Չքվի՛ր, Մա՛լֆոյ, — սեղմած ատամներով ասաց Ռոնը։

— Դու՞ էլ ես ուշաթափվել, Ուի՛զլի, — բարձրաձայն հարցրեց Մալֆոյը։
— Քե՞զ էլ վախեցրեց խեղճուկրակ ծերուկ ագրայելը, Ուի՛զլի։

— Ինչ-որ խնդիր կա՞, — ասաց մի ցածր թավ ձայն։ Պրոֆեսոր Լուպինն էր, որը հենց այդ պահին իջնում էր հաջորդ կառքից։

Մալֆոյն ամբարտավան հայացքով երկար նայեց պրոֆեսոր Լուպինին՝ զննելով նրա պարեգոտի կարկատած հատվածները և ջարդված կողպեքով ու լարանով փաթաթված, մաշված կողերով ճամպրուկը։ Ձայնի մեջ հազիվ նկատելի հեգնանքով նա ասաց.

— Օհ, ո՛չ... ըըմ... պրոֆե՛սոր, — հետո ինքնագոհ ժպտաց Քրեբին ու Գոյլին և աստիճաններով առաջնորդեց նրանց դեպի ամրոցը։

Հերմիոնան թփթիացրեց Ռոնի մեջքին, որ նա շարժվի, և նրանք երեքով միացան աստիճաններով դեպի վեր շտապող ուսանողներին, անցան հսկայական կաղնեփայտե դռներով ու մտան վիթխարի շքասրահը, որը լուսավորված էր կայծկլտող ջահերով և որտեղից սկսվում էր դեպի վերին հարկերը տանող մի զարմանահրաշ ու շքեղ մարմարյա աստիճանաշար։

Դեպի Մեծ սրահ տանող դռները բաց ու հյուրընկալ սպասում էին ուսանողներին։ Հարրին բոլորի հետ միասին ուղղվեց դեպի Մեծ սրահ, բայց հազիվ էր դռների միջով տեսել հմայված առաստաղը, որն այդ երեկո սև էր ու ամպամած, երբ մի բարձր ձայն լսվեց նրանց թիկունքից։

— Փո՛թեր, Գրե՛յնջեր, մոտեցե՛ք ինձ։

Հարրին ու Հերմիոնան զարմացած շրջվեցին։ Գրիֆինդոր տան ավագ դասախոս, տրանսֆիգուրացիայի ուսուցիչ պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը նրանց էր կանչում ուսանողների գլուխների վրայով։ Նա շատ խիստ տեսքով վիուկ

էր, հետ սանրված ու ծոծրակին ամուր կապի մեջ հավաքված մազերով և քառակուսի շրջանակներով ակնոցի հետևից նայող սուր աչքերով: Հարրին չարագույժ կանխազգացումով ուսանողների միջով քայլեց դեպի պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը: Ամեն անգամ, երբ պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը նրա անունն էր տալիս, Հարրին այնպիսի զգացում էր համակում, ասես ինքն ինչ-որ վատ բան էր արել:

— Կարիք չկա անհանգստանալ, ես ընդամենը երկու խոսք պետք է ասեմ ձեզ իմ աշխատասենյակում, — ասաց նա երկուսին, — իսկ դուք, առաջ անցե՛ք, Ուի՛զլի:

Ռոնը նայեց, ինչպես պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը, Հարրին ու Հերմիոնային առաջ թողնելով, տարավ ուրախ շատախոսող ամբոխի միջով:

Հարրին ու Հերմիոնան պրոֆեսորի հետ բարձրացան մեծ մարմարյա աստիճաններով մինչև առաջին աստիճանահարթակն ու միջանցքով քայլեցին դեպի նրա աշխատասենյակը: Հենց որ մտան մեծ, ուրախ ճարճատող բուխարիով փոքր սենյակը, պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը Հարրին ու Հերմիոնային նշան արեց, որ նստեն: Նա ինքը նստեց իր գրասեղանի հետևում և կտրուկ ասաց.

— Պրոֆեսոր Լուպինը մի բու էր ուղարկել գնացքից՝ տեղեկացնելով, որ դու քեզ վատ ես զգացել, Փո՛թեր:

Մինչև Հարրին կհասցնեի պատասխանել, դուռը թակեցին և մադամ Պոմֆրին՝ ամրոցի հիվանդապահուհին, անհանգստացած ներս մտավ:

Հարրին զգաց, որ մինչև մազարմատները կարմրեց: Արդեն իսկ վատ էր, որ հենց ինքն էր ուշաթափվել գնացքում: Կարծես դա բավական չէր, դեռ բոլորն էլ աղմուկ-աղաղակ էին բարձրացնում այդ կապակցությամբ, իբր ինչ մի երևելի բան էր արել:

— Ես ինձ լավ եմ զգում, — ասաց նա, — ինձ ոչինչ պետք չէ:

— Օհ, ուրեմն դու՛ ես եղել, հա՞, — ասաց մադամ Պոմֆրին՝ բանի տեղ չդնելով Հարրիի խոսքերը և առաջ թեքվեց, որպեսզի մոտիկից մի լավ զննի նրան: — Ենթադրում եմ, որ կրկին մի վտանգավոր բան ես արել:

— Ագրայել է եղել, Փո՛փի, — պատասխանեց պրոֆեսոր Մըք Գոնագալը:

Նրանք մռայլ հայացքներ փոխանակեցին, և մադամ Պոմֆրին բարկացած ու բորբոքված փնջացրեց.

— Ա՛յ, թե ինչի կարող է հանգեցնել Ազրայելներին դպրոցի շուրջը շարելը,
— մրթմրթաց նա ու, հետ տանելով Հարրիի մազափունջը, ձեռքը դրեց նրա ճակատին: — Առաջին դեպքը չէ: Այո՛, տղայի մեջ ուժ չի մնացել: Արդեն տեսնում եմ, որքան թույլ է: Ի՛նչ սարսափելի արարածներ են դրանք, և ի՛նչ ազդեցություն են ունենում առանց այն էլ նուրբ առողջական վիճակում գտնվող մարդկանց վրա:

— Ես նուրբ չե՛մ, — բարկացած մռնչաց Հարրին:

— Իհարկե նուրբ չես, — ցրված ասաց մադամ Պոմֆրին՝ նույնիսկ չընկալելով նրա ասածի իմաստը:

— Ինչի՞ կարիք ունի տղան, — չոր հարցրեց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը,
— անկողնային հանգի՞ստ: Գուցե այս գիշերն անցկացնի հիվանդանոցային աշտարակու՞մ:

— Ես ինձ լավ եմ զգում, — շտապ ասաց Հարրին՝ տեղից վեր ցատկելով: Այն միտքը, թե ինչ կասի Դրաքո Մալֆոյը, եթե ինքը հիվանդանոցային աշտարակ գնա, կտտանքի պես անտանելի էր:

— Առնվազն շոկոլադ է պետք տալ նրան, — ասաց մադամ Պոմֆրին, որն այդ պահին փորձում էր նայել Հարրիի աչքերի մեջ:

— Ես արդեն կերել եմ, — ասաց Հարրին, — պրոֆեսոր Լուպինը տվեց: Նա մեզ բոլորիս շոկոլադ տվեց:

— Իսկապե՞ս, — հարցրեց մադամ Պոմֆրին՝ զարմացած հավանությամբ,
— ուրեմն վերջապես մի խելքը գլխին ուսուցիչ ունեցանք «Ինքնապաշտպանություն սև ուժերից» առարկայի համար: Ուսուցիչ, որը նաև բուժումները գիտի:

— Համոզվա՞ծ ես, որ լավ ես զգում քեզ, Փո՛թթեր, — ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը:

— Այո՛, — պատասխանեց Հարրին:

— Շատ լավ: Այդ դեպքում, խնդրում եմ, բարի եղիր մեկ-երկու րոպե սպասել դրսում, մինչ ես մի քանի բառ կփոխանակեմ օրիորդ Գրեյնջերի հետ նրա դասացուցակի մասին: Հետո բոլորս միասին կգնանք տոնական ընթրիքին:

Հարրին միջանցք դուրս եկավ Մադամ Պոմֆրիի հետ միասին, որը նրան մենակ թողեց ու շտապեց դեպի հիվանդանոցային աշտարակը՝ քթի տակ ինչ-որ բան մրթմրթալով: Հարրին ստիպված չեղավ երկար սպասել:

Հերմիոնան դուրս եկավ անչափ գոհ տեսքով, իսկ նրա հետևից պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը, և նրանք երեքով մարմարյա աստիճաններով ուղղվեցին դեպի Մեծ սրահը:

Սրահում սրածայր գլխարկների ծով էր: Միաբանությունների երկար սեղաններից յուրաքանչյուրի շուրջը խիտ շարքով նստած էին ուսանողները: Բոլորի դեմքերը զվարթ փայլում էին սեղաններից վեր օդում ճախրող հազարավոր մոմերի լույսից: Պրոֆեսոր Ֆլիթվիքը, որը մի պստիկ մարմնով կախարդ էր՝ գլխի շուրջը խառնիխուռն ծածանվող սպիտակահեր բաշով, սրահից դուրս էր տանում մի հնադարյան ցնցոտիանման գլխարկ ու մի եռոտանի աթոռակ:

— Օհ, — կամացուկ ասաց Հերմիոնան, — ափսո՛ւ որ բաց թողեցինք Տեսակավորման արարողությունը:

Հոգվարթսում նոր ուսանողների միաբանությունը որոշում են Տեսակավորման գլխարկի օգնությամբ: Նորեկները պետք է դնեն գլխարկն ու լսեն գլխարկի որոշումը, ինչը վերջինս բարձրաձայն ազդարարում է ի գիտություն բոլոր ներկաների: Հոգվարթսում կա չորս միաբանություն կամ տուն՝ Գրիֆինդոր, Ռեյվենքլո, Հաֆլփաֆ և Սլիզերին:

Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը շարունակեց քայլել դեպի ուսուցիչների սեղանի մոտ իր դատարկ աթոռը, իսկ Հարրին ու Հերմիոնան փորձեցին հնարավորինս աննկատ հասնել Գրիֆինդորի սեղանին: Բոլորը շրջվում ու նրանց էին նայում, և մի քանիսն անգամ ինչ-որ բան ասելով՝ մատնացույց արեցին Հարրիին: Մի՞թե ազդայելի ներկայությունից ուշաթափվելու պատմությունն այդքան արագ էր հասել բոլորին:

Նա ու Հերմիոնան նստեցին Ռոնի երկու կողմերում, որը նրանց համար տեղեր էր պահել:

— Ի՞նչ է կատարվում, — կիսաձայն հարցրեց նա Հարրիին:

Հարրին սկսկեց շշուկով բացատրել, բայց հենց այդ պահին Տնօրենը ոտքի ելավ իր ամենամյա ելույթի համար, և նա ձայնը կտրեց:

Պրոֆեսոր Ղամբլդորը, թեև շատ ծեր դուրս էր, միշտ լի էր անսահման եռանդով: Նա մի քանի թիզ երկարության հասնող արծաթափայլ մագեր ու մորուք ուներ, կիսալուսնաձև ապակիներով ակնոց էր կրում և աննկարագրելի ծռմռված երկար քիթ ուներ: Նրան հաճախ անվանում էին դարի մեծագույն կախարդը, բայց դա չէր այդ մարդու նկատմամբ Հարրիի

անսահման հարգանքի պատճառը: Ալբուս Դամբլդորին ուղղակի անհնար էր չվստահելը: Եվ մինչ Հարրին դիտում էր, ինչպես էր Դամբլդորը խոնարհվում ուսանողներին, իր մեջ իրոք անասելի հանգստություն և ուժ զգաց այն պահից ի վեր, ինչ ագրայելը բացել էր նրանց խցիկի դուռը գնացքի մեջ:

— Բարի գալու՛ստ, — ասաց Դամբլդորը, մոմերի լույսի տակ ցուցլացնելով իր երկար ու թավ ձերմակ մորուքը, — Բարի գալու՛ստ Հոգվարթսում ևս մեկ ուսումնական տարվա համար: Մի քանի բան պիտի ասեմ բոլորիդ, և քանի որ ասելիքներիցս մեկը շատ լուրջ բնույթ ունի, կարծում եմ, լավ կլինի հասցնել դա ձեր ականջներին, քանի դեռ չեք քնկոտել ու բթացել մեզ սպասվող հրաշալի խնջույքից... — Դամբլդորը կոկորդը մաքրեց ու շարունակեց, — Ինչպես բոլորդ արդեն տեղյակ եք Հոգվարթսի ձեպընթացում կատարված խուզարկությունից, մեր դպրոցը ներկայումս հյուրընկալել է Ազքաբանի պահապան ագրայելներից մի քանիսին, ովքեր այստեղ են Հրաշագործության նախարարության գործով:

Նա մի պահ դադար տվեց, և Հարրին հիշեց պարոն Ուիզլիի ասածը, որ Դամբլդորին բնավ դուր չի գալիս ագրայելների ներկայությունը դպրոցի շրջակայքում:

— Ագրայելները պահպանում են հանդավարների բոլոր մուտքերն ու ելքերը. — շարունակեց Դամբլդորը, — և պիտի հստակ տեղեկացնեն բոլորիդ, որ քանի դեռ նրանք այստեղ են, ոչ ոք չպետք է առանց թույլտվության դուրս գա ամրոցից: Ագրայելներին չեք խաբի խորամանկությամբ կամ ծպտվելով, կամ նույնիսկ անտեսանելիության թիկնոցներով, — ասաց Դամբլդորը, և Հարրին ու Ռոնը միմյանց երեսի նայեցին: — Ագրայելների բնույթի մեջ չի մտնում ընդհանրապես որևէ աղերսանք կամ մեղմացուցիչ հանգամանք ընդունելը: Այդ իսկ պատճառով զգուշացնում եմ բոլորիդ և յուրաքանչյուրիդ, որևէ առիթ չտա՛ք նրանց, որ վնաս պատճառեն ձեզ: Ես հույսս դնում եմ մեր Ավագների և մեր նոր Առաջին տղա և Առաջին աղջիկ աշակերտների վրա: Թո՛ղ ոչ մի ուսանող իրեն հիմար կատակներ թույլ չտա ագրայելների հետ:

Փերսին, որը Հարրիից մի քանի տեղ հեռու էր նստած կուրծքը դուրս ցցեց ու վերից վար ազդեցիկ նայեց իր շուրջը նստածներին: Դամբլդորը կրկին դադար տվեց, նա շատ լուրջ նայեց բոլորին, և ոչ ոք տեղից չշարժվեց ու ձայն չհանեց:

— Հիմա ավելի ուրախ բաների մասին, — շարունակեց նա: — Անչափ ուրախ եմ մեր շարքերում ողջունելու երկու նոր դասախոսների: Նախ և առաջ ողջունենք պրոֆեսոր Լուպինին, որը սիրալիրաբար համաձայնվել է զբաղեցնել Սև ուժերից ինքնապաշտպանության ուսուցչի թափուր տեղը:

Ցաքուցրիվ առանց եռանդի ծափահարություններ եղան: Միայն նրանք ուժեղ ծափահարեցին, ովքեր պրոֆեսորի հետ գնացքում նույն խցիկում էին եղել, այդ թվում և Հարրին: Պրոֆեսոր Լուպինը առանձնահատուկ աղքատիկ տեսք ուներ հատկապես իրենց լավագույն պարեգոտները հագած մյուս ուսուցիչների կողքին:

— Սնեյփին նայի՛ր, — Հարրիի ականջին շշնջաց Ռոնը:

Պրոֆեսոր Սնեյփը՝ Հոգվարթսի հմայադեղերի վարպետը, ուսուցիչների սեղանի մյուս ծայրից անթարթ նայում էր պրոֆեսոր Լուպինին: Բոլորը գիտեին, որ Սնեյփն ինքն էր ուզում զբաղեցնել Սև ուժերից ինքնապաշտպանության ուսուցչի տեղը, բայց նույնիսկ Հարրին, որը սրտանց ասում էր Սնեյփին, ցնցվեց՝ տեսնելով Սնեյփի դեմքի արտահայտությունը: Դա հասարակ բարկություն չէր: Դա ցասումնալից զզվանք էր ու ատելություն: Հարրին չափազանց լավ գիտեր այդ արտահայտությունը: Դա հենց այն նույն արտահայտությունն էր, որը հայտնվում էր Սնեյփի դեմքին ամեն անգամ, երբ վերջինս նայում էր իրեն՝ Հարրիին:

— Ինչ վերաբերում է մեր երկրորդ նոր նշանակմանը, — շարունակեց Դամբլդորը, երբ պրոֆեսոր Լուպինին ողջունող հատուկենտ ծափահարությունները դադարեցին, — ափսոսանքով եմ տեղեկացնում, որ պրոֆեսոր Քեթլբրանը՝ Հեքիաթային արարածների խնամքի ուսուցիչը, թոշակի է անցել անցած տարվա վերջում՝ իր բազմաթիվ թոռների հետ ավելի շատ ժամանակ անցկացնելու համար: Սակայն ուրախ եմ ձեզ տեղեկացնել, որ նրա պաշտոնը կզբաղեցնի ոչ այլ ոք, քան Ռուբեուս Հագրիդը, որը համաձայնվել է այդ դասախոսական աշխատանքը ստանձնել ի լրումն հանդավարների վերահսկողության իր պարտականությունների:

Հարրին, Ռոնը և Հերմիոնան ապշահար նայեցին միմյանց: Հետո երեքն էլ սկսեցին եռանդուն գոռալ ու ծափահարել: Ծափողջույնները հատկապես բուռն էին հնչում Գրիֆինդորի սեղանից: Հարրին տեղից առաջ թեքվեց, որպեսզի տեսնի Հագրիդին: Հսկան կաս-կարմիր էր կտրել և ամոթխած

նայում էր իր աժդահա ձեռքերին՝ ժպիտը թաքցնելով իր թավ, սև մորուքի տակ:

— Ո՛նց գլխի չընկանք, — ոգևորված գոռում էր Ռոնը՝ բռունցքով խփելով սեղանին, — էլ ո՛վ պիտի մեզ համար կծող գիրք պատվիրեր:

Հարրին, Ռոնը ու Հերմիոնան վերջինը դադարեցին ծափահարել, և երբ պրոֆեսոր Ղամբլդորը կրկին սկսեց խոսել, նրանք տեսան, որ Հագրիդն աչքերն էր սրբում սեղանի անձեռոցիկով:

— Դեհ, ինչ... կարևոր բաները դրանք էին, — ասաց Ղամբլդորը, — իսկ հիմա՝ բարի ախորժակ բուրրին:

Նրանց առջև սեղանին դրված ոսկյա սկուտեղներն ու գավաթները միանգամից լցվեցին ուտելիքով ու խմիչքով: Հարրին, հանկարծ անչափ քաղցած զգալով իրեն, ամեն ինչից մի քիչ դրեց իր ափսեի մեջ ու սկսեց ուտել:

Շատ համեղ ընթրիք էր: Դահլիճի պատերն ուրախ արձագանքում էին զրույց ու ծիծաղով և դանակների ու պատառաքաղների չնգչնգոցով: Հարրին, Ռոնն ու Հերմիոնան շտապում էին ընթրիքը վերջացնել, որպեսզի հասցնեն մի քանի խոսք փոխանակել Հագրիդի հետ: Նրանք շատ լավ գիտեին, թե որքա՛ն մեծ նշանակություն կարող էր ունենալ Հագրիդի համար ուսուցիչ դառնալը: Հագրիդը լրիվ կրթություն ստացած կախարդ չէր: Նրան հեռացրել էին Հոգվարթսից ուսման երրորդ տարում, մի հանցագործության համար, որը նա չէր կատարել: Միայն Հարրիի, Ռոնի ու Հերմիոնայի շնորհիվ Հագրիդի ազնիվ անունը վերականգնվեց անցած տարի:

Երբ դդումով ու հարած սերուցքով տորթի վերջին կտորներն անհետացան ոսկյա ափսեների վրայից, Ղամբլդորը հայտարարեց, որ քնելու ժամանակն է, և նրանք կարողացան օգտվել ստեղծված առիթից:

— Շնորհավորում ենք, Հա՛գրիդ, — բացականչեց Հերմիոնան, երբ նրանք մոտեցան ուսուցիչների սեղանին:

— Միայն ձեր շնորհիվ... միայն ձեր երեքի շնորհիվ, — դողդոջուն ձայնով ասաց Հագրիդը՝ իր փայլատակող դեմքը սրբելով անձեռոցիկով: — Ուղղակի հավատս չի գալիս... Մեծագու՛յնը մարդկանցից՝ ինքը Ղամբլդորը... ինքը եկավ իմ խրճիթը, երբ պրոֆեսոր Քեթելբարնը ասաց, որ ուզում է հանգստանալ... Իսկ ես այնքա՛ն էի ուզում այդ գործը... Միշտ եմ ուզեցել...

Ջգացմունքների ալիքին չդիմանալով, նա դեմքը թաքցրեց անձեռոցիկի մեջ, և պրոֆեսոր ՄըքԳոննագալը ձեռքի շարժումով անձայն քշեց եռյակին սեղանի մոտից:

Հարրին, Ռոնն ու Հերմիոնան Գրիֆինդորի ուսանողներին միացան մարմարյա աստիճանների վրա և, շատ հոգնած զգալով իրենց, անցան միջանցքներով, բարձրացան աստիճաններով, կրկին անցան միջանցքներով, կրկին բարձրացան աստիճաններով մինչև հասան Գրիֆինդորի աշտարակում իրենց ընդհանուր սենյակի թաքնված մուտքին:

Պատին կախված մի շատ մեծ դիմանկարից՝ շատ վարդագույն ու բազմածալք զգեստ հագած, մի շատ գեր տիկին երգեցիկ ձայնով հարցրեց.

— Գաղտնաբա՞ռը...

— Գալիս եմ, գալիս եմ, — լսվեց Փերսիի ձայնը ամբոխի հետևից: — Նոր գաղտնաբառն է՝ «ֆորտունա մաժոր»:

— Օհ, ո՛չ, — վհատված ասաց Նեվիլը, որը միշտ դժվարանում էր մտապահել բարդ գաղտնաբառերը:

Դիմանկարի հետևում բացված անցումով նրանք բոլորը ներս մտան Գրիֆինդորի ընդհանուր սենյակը: Հետո տղաներն ու աղջիկները բարձրացան իրենց առանձին հարկաբաժինները: Հարրին բարձրացավ պտուտակավոր աստիճաններով՝ մտքերից լրիվ դատարկ գլխով: Նա միայն մեկ զգացում ուներ՝ պարզապես անսահման ուրախ էր, որ կրկին դպրոցում էր: Վերջապես հասան մեծ ամպիոլանիներով հինգ մահճակալներով իրենց ծանոթ կլոր ննջարանը, և Հարրին շուրջը նայեց ու զգաց, որ վերջապես տուն է եկել:

Գլուխ 6. Թեյի տերևներն ու արծվի մագիլները

Երբ Հարրին, Ռոնը և Հերմիոնան հաջորդ առավոտյան նախաճաշելու իջան Մեծ դահլիճ, առաջին հերթին տեսան Դրաքո Մալֆոյին, որը զվարճացնում էր մի մեծ խումբ սլիգերինցիների՝ ականհայտորեն շատ ծիծաղելի պատմություն պատմելով նրանց։ Երբ անցնում էին խմբի մոտով, Մալֆոյն անչափ ծիծաղելի դերասանությամբ ցուցադրեց, թե ինչպես է ինքն ուշաթափվում, և ամբողջ խումբը որոտալից հռհռաց։

— Բանի տեղ մի՛ դիր, — ասաց Հերմիոնան, որը գալիս էր Հարրիի հետևից։ — Ուղղակի մի՛ նկատիր նրան։ Չարժե դրան ընդհանրապես ուշադրություն դարձնել...

— Հե՛յ, Փո՛թթեր, — ծղրտաց Փանսի Փարքինսոնը, որը մոպս պատլիկ շնիկի նման կճատ քթով սլիգերինցի աղջիկ էր, — Փո՛թթեր... Ազրայելները գալի՛ս են, Փո՛թթեր... Ուուուուու՛ու...

Հարրին փլվեց Գրիֆինդորի սեղանի մոտ Ջորջ Ուիզլիի կողքին ազատ նստատեղի վրա։

— Երրորդ դասարանի նոր դասացուցակն է, — ասաց Ջորջը, թղթերի մի տրցակ փոխանցելով նրան։ — Քեզ ի՞նչ է եղել, Հա՛րրի։

— Մալֆոյը, — կարճ ասաց Ռոնը՝ Ջորջի մյուս կողքին նստելով սեղանի մոտ և հայացքով շանթեր ուղարկելով դեպի Սլիգերինի սեղանը։

Ջորջը հենց այն պահին բարձրացրեց աչքերը, երբ Մալֆոյը նորից ձևացնում էր իբր ինքը սարսափից ուշաթափվում է։

— Էդ տհաս պարծենկո՞տը, — հանգիստ ասաց նա, — երեկ երեկոյան էդքան աքլորացած չէր, երբ ազրայելները գնացքի մեր վագոնն էին խուզարկում։ Ինքը չէ՞ր, որ վախից շփոթվելով մտավ մեր խցիկն ու էնքան էր գլուխը կորցրել, որ տեղը չէր բերում, թե ուր է մտել, չէ՞, Ֆրեդ։

— Վախից քիչ մնաց տակն աներ, — ասաց Ֆրեդը մի արհամարհական հայացք նետելով Մալֆոյի կողմը։

— Անկեղծ ասած, ես ինքս էլ երջանիկ չէի, — խոստովանեց Ջորջը։ — Շա՛տ այլանդակ արարածներ են էդ ազրայելները...

— Դրանց տեսքից ոնց որ ներսումդ ինչ-կա-չկա սառչի... — ասաց Ֆրեդը։

— Բայց դուք չուշաթափվեցիք, — կիսածայն ասաց Հարրին:

— Մոռացի՛ր դրա մասին, Հա՛րրի, — ասաց Ջորջը քաջալերիչ ձայնով:

— Հայրիկը մի անգամ ստիպված էր Ազքաբան գնալ Նախարարության գործերով, հիշու՞մ ես, Ֆրե՛դ: Երբ վերադարձավ էնքան թույլ էր, որ առանց պատճառի սկսում էր դողալ: Հայրիկն ասաց, որ դրանից ահավոր տեղ նույնիսկ դժվար է պատկերացնել... Ազրայելները մարդկանցից ու շրջապատից դուրս են ծծում բոլոր երջանիկ մտքերն ու հիշողությունները: Բանտարկյալներից շատերը չեն դիմանում ու խելագարվում են:

— Ամեն դեպքում դեռ կտեսնենք, թե Մալֆոյը որքան երջանիկ տեսք կունենա այս տարվա մեր առաջին քվիդիչի խաղից հետո, — ասաց Ֆրեդը:
— Խաղաշրջանի առաջին խաղը՝ Գրիֆինդոր ընդդեմ Սլիզերինի, չեք մոռացել, չէ՞:

Այն միակ անգամը, երբ Հարրին ու Մալֆոյը դեմառդեմ խաղացել էին քվիդիչում, Մալֆոյն, անկասկած, տանուլ էր տվել: Այդ հիշողությունից քիչ ավելի բացված տրամադրությամբ՝ Հարրին իր ափսեի մեջ տապակած երշիկ ու լոլիկ դրեց:

Հերմիոնան զբաղված էր իր նոր դասացուցակն ուսումնասիրելով:

— Օօ՛հ, ի՛նչ լավ է... Այսօր մի քանի նոր առարկաներ ենք սկսում, — երջանիկ տեսքով ասաց նա:

— Հերմիո՛նա, — խոժոռվելով ասաց Ռոնը, երբ ուսի վրայով մի կողքանց հայացք նետեց Հերմիոնայի նոր դասացուցակին, — դու քո դասացուցակը լրիվ խառնել են: Տե՛ս, քեզ օրական տասը առարկա են գրել: Ստացվում է, որ նույն ժամին պիտի վազես մի քանի տարբեր դասերի: Էդ ո՞նց ես հասցնելու:

— Ես կհասցնեմ: Ես ամեն ինչի մասին արդեն պայմանավորվել եմ պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալի հետ:

— Լուրջ ես ասու՞մ, — չէր համակերպվում Ռոնը ծիծաղելով, — չե՞ս տեսնում, այսօր առավոտվա համար ի՞նչ են գրել: Ժամը ինը՝ Բախտագուշակություն: Իսկ դրա տակ նորից ժամը ինը՝ Մագլական ուսումնասիրություններ: Իսկ... — աչքերին չհավատալով Ռոնը ավելի առաջ թեքվեց, որ մոտիկից տեսնի, — դրա տակ նորից, ժամը ինը՝ Արիֆմանտիկա... Ես համոզված եմ, որ դու շատ օժտված ու ջանասեր

աշակերտ ես, Հերմիոնա, բայց ոչ ոք այսքանը չի կարող հասցնել: Ո՞նց պիտի միաժամանակ երեք դասարանում լինես:

— Ի՞նչ հիմարություններ ես դուրս տալիս, — կարճ ասաց Հերմիոնան, — իհարկե չեմ կարող միաժամանակ երեք դասարանում լինել:

— Այդ դեպքում...

— Ջեմն ինձ փոխանցի՛ր, — ասաց Հերմիոնան:

— Բայց...

— Օհ, Ռոն, ինչո՞վ է քեզ խանգարում իմ դասացուցակը: Հետո ինչ, որ մի քիչ ավելի խիտ է, քան քոնը, թո՛ղ դա քեզ չանհանգստացնի, — նեղսրտած ասաց Հերմիոնան: — Ասացի չէ՞, որ ամեն ինչի մասին արդեն պայմանավորվել եմ պրոֆեսոր ՄըքԳոննագալի հետ:

Հենց այդ պահին Հագրիդը մտավ Մեծ դահլիճ: Նա հագել էր իր երկար, խլուրդենու վերարկուն և շատ ցրված տեսքով, աժդահա ձեռքերից մեկից կախված մի սատկած ժանտաքիս էր ձոճում: Ուսուցիչների սեղանին մոտենալու ճանապարհին նա հանկարծ տեսավ իր հարազատ եռյակին:

— Լա՞վ եք, — հարցրեց նա ուրախացած: — Էսօր իմ ամենա-ամենա առաջին դասին եք գալու... Հենց ճաշից հետո... Ժամը հինգից ոտի վրա եմ, որ ամեն ինչ տեղը-տեղին պատրաստեմ... Հուսով եմ լավ կլինի... Ուու՛ֆ... Ես ու հանկարծ՝ ուսուցիչ... Փու՛հ... Ազնիվ խոսք...

Նա լայնաբերան ժպտաց բոլորին և, իր սատկած ժանտաքիսը թափահարելով, ուղղվեց դեպի ուսուցիչների սեղանը:

— Շատ հետաքրքիր է, թե ի՞նչ էր պատրաստում առավոտվանից, — ասաց Ռոնը, ձայնի մեջ թեթև անհանգստությամբ:

Մեծ դահլիճն սկսեց դատարկվել, երբ բոլորը շտապեցին իրենց առաջին դասին: Ռոնը նայեց դասացուցակին:

— Լավ կանենք շարժվենք: Տե՛ս, Բախտագուշակությունը Հյուսիսային աշտարակի ամենավերին հարկում է: Միայն աստիճաններով մինչև վերև բարձրանալը տասը րոպե կտևի...

Նրանք արագ վերջացրին իրենց նախաճաշը, ցտեսություն ասացին Ֆրեդին ու Ջորջին և դուրս եկան Դահլիճից: Երբ անցնում էին Սլիդերինի սեղանի մոտով, Մալֆոյը կրկին ձևացրեց իբր ուշաթափվում է: Դահլիճում ծիծաղի ոռնոցներ լսվեցին Հարրիի հետևից:

Մինչև Հյուսիսային աշտարակը ամբողջ ամրոցով անցնող ճանապարհը կարճ չէր: Նույնիսկ երկու տարի Հոգվարթսում ապրելը բավարար չէր, որ հիշեին ու մտապահեին ամրոցի բոլոր գաղտնի անցումներն ու ծակուծուկերը, որոնք ի լրումն դեռ անդադար փոփոխվելու սովորություն ունեին, իսկ Հյուսիսային աշտարակի ներսում նրանք մինչև այդ օրը դեռ ընդհանրապես չէին էլ եղել:

— Պետք է... որ... մի... ուրիշ... կարճ... ճանա... պարհ էլ... լինի... — շնչակտուր ասում էր Ռոնը՝ բարձրանալով արդեն յոթերորդ երկար աստիճանաշարով, որի վերջում նրանք հայտնվեցին մի լրիվ անծանոթ հարկաբաժնում: Շուրջը բացարձակ դատարկություն էր, և քարե գորշ պատի վրա կախված մի շատ մեծ ու գրեթե ոչինչ չպատկերող նկարից բացի ուրիշ ոչինչ չկար: Նկարը բնապատկեր էր, եթե այդպես կարելի էր անվանել նկարի մի ծայրից մյուսը ձգվող խոտով ծածկված հարթ դաշտի տեսարանը:

— Կարծում եմ, պետք է այս կողմը գնանք, — ասաց Հերմիոնան, գլուխն առաջ թեքելով դեպի աջ ձգվող դատարկ միջանցքը:

— Դժվար թե, — առարկեց Ռոնը: — Այդ միջանցքը դեպի հարավ է տանում: Տե՛ս, նույնիսկ լիճն է երևում պատուհանից...

Հարրին մինչ այդ դիտում էր տարօրինակ բնապատկերը: Կանաչ խոտի վրա հայտնվել էր գորշ խալերով մի շատ չաղ ձիուկ և անտարբեր, դանդաղ քայլելով արածում էր: Հարրին սովոր էր, որ Հոգվարթսի նկարների պատկերները կարող են ֆրֆռալ ամրոցում՝ այցելության գնալով միմյանց տարբեր նկարներում, բայց միշտ մեծագույն հետաքրքրությամբ էր դիտում նրանց: Հաջորդ պահին մի կարճահասակ ու գիրուկ ասպետ հայտնվեց նկարի աջ կողմի շրջանակի տակից, ոտքից գլուխ զրահազգեստ հագած և կաղալով վազեց ձիուկի հետևից: Դատելով նրա ծնկներին կպած խոտի շյուղերից, կարելի էր ենթադրել, որ նա քիչ առաջ ձիուկից ցած էր ընկել:

— Ահա՛ — գոռաց ասպետը՝ տեսնելով Հարրին, Ռոնին ու Հերմիոնային, — այս ի՞նչ ստահակներ են խախտել իմ անձնական տիրույթների սահմանները: Եկել եք ծիծաղելու իմ անկման վրա, հա՞... Ի զե՛ն, ստոր արարծնե՛ր, պաշտպանվե՛ք, դավաճան շնե՛ր:

Նրանք ապշահար դիտում էին, ինչպես փոքրիկ ասպետը պատյանից դուրս քաշեց իր թուրը և սկսեց կատաղի թափահարել այն՝ անհամբեր բարկությունից տեղում վեր-վեր ցատկոտելով: Բայց թուրը չափազանց

երկար էր նրա համար, և հատկապես ուժեղ մի շարժումից հետո նա կորցրեց հավասարակշռությունը և բերանքսիվայր փռվեց խոտերի մեջ:

— Քեզ ի՞նչ պատահեց, — հարցրեց Հարրին, մոտենալով բնապատկերին, — հո չվնասվեցի՞ր...

— Հեռու՛... Պարծենկոտ ստահա՛կ... Չմոտենա՛ս... Դու՛, ողորմելի սրիկա՛...

Ասպետը բռնեց իր թրի դաստապանից ու վրան հենվելով վեր բարձրացավ գետնից, բայց թրի շեղբը խոր խրվեց հողի մեջ, ու թեև նա ամբողջ ուժով սկսեց դուրս քաշել թուրը, չկարողացավ հողից հանել այն: Վերջապես, նա նորից նստեց խոտին ու վեր բարձրացրեց սաղավարտի երեսկալը, որպեսզի զովացնի քրտնած դեմքը:

— Լսի՛ր, — ասաց Հարրին՝ օգտվելով ասպետի հոգնած լռությունից, — մենք փնտրում ենք Գիշերային աշտարակը: Գուցե դու գիտե՞ս ճանապարհը:

— Արշավա՞նք... — Ասպետի կատաղությունը կես ակնթաթում հօդս ցնդեց: Նա ոտքի թռավ ու բացականչեց. — Իմ հետևի՛ց, բարեկամներ՛ր, մենք կա՛մ կհասնեն՛ք մեր վսեմ նպատակին, կա՛մ հանուն հաղթանակի խիզախաբար կմեռնեն՛ք ազնիվ պայքարում:

Նա մի անգամ էլ ապարդյուն փորձեց թուրը դուրս քաշել հողից, հետո փորձեց բարձրանալ իր չաղ ձիուկի մեջքին, բայց նույնպես ապարդյուն, ու շրջվելով դեպի միջանցքում կանգնածները, նույն վերամբարձ տոնով բացականչեց.

— Ուստի կարշավենք հետիո՛տն, իմ ազնիվ տյա՛րք և չքնաղ օրիո՛րդ... Հառա՛ջ, հառա՛ջ...

Եվ բարձր չխկչխկացնելով իր զինագզեստը՝ վազեց դեպի նկարի շրջանակի ձախակողմյան ծայրն ու չքվեց տեսադաշտից:

Հարրին, Ռոնն ու Հերմիոնան շտապեցին դեպի ձախ տանող միջանցքով՝ ուղղակի վազելով նրա գրահագզեստի չխկչխկոցի հետևից: Մերթնդներթ նրանք տեսնում էին ասպետին առջևում կախված որևէ նկարի մեջ վազելիս:

— Գոտեպնդվե՛ք, քաջարի բարեկամներ՛ր, փորձությունները դեռ առջևում են, — գոռում էր ասպետը, և նրանք տեսան նրան առջևի նկարներից մեկում՝ լայն կրինոլինե փեշերով երկար գույնզգույն շրջագզեստներով մի խումբ տազնապահար կանանց կողքին, որոնց նկարը

կախված էր մի աստիճանահարթակի պատի վրա, որտեղից սկսվում էր դեպի վեր գնացող մի նեղ պտուտակածն աստիճանաշար:

Բարձրածայն հևալով՝ Հարրին, Ռոնը և Հերմիոնան սկսեցին բարձրանալ շատ բարձր աստիճաններով պտուտակածն ու հետզհետե ավելի նեղացող աստիճաններով, անսովոր ճանապարհով դեպի վեր շտապելուց անտանելի գլխապտույտ վաստակելով, մինչև վերջապես, ծայներ լսեցին իրենց գլխավերևում, և հասկացան, որ հասել են իրենց դասարանին:

— Գնաք բարո՛վ, — մաղթեց ասպետը՝ գլուխը մտցնելով շատ մռայլ տեսքով վանականների մի խմբակային դիմանկարի մեջ: — Գնաք բարո՛վ իմ քաջարի զինակիցներ: Եթե երբևէ ազնիվ սրտի ու երկաթյա բազկի կարիք ունենաք, կանչե՛ք սիր Քադոգանին:

— Հա՛, հա՛, բա ո՛նց, անպայման կկանչենք քեզ, — մրթմրթաց Ռոնը, երբ ասպետն անհետացավ, — եթե երբևէ մի ցնդածի կարիք ունենանք, անպայման քեզ կկանչենք:

Նրանք վեր մագլցեցին վերջին մի քանի աստիճաններով ու հայտնվեցին մի պստիկ աստիճանավանդակի վրա, որտեղ արդեն խմբվել էին իրենց գրեթե բոլոր մյուս համադասարանցիները, ու զարմացած նայեցին իրենց շուրջը: Պստիկ աստիճանավանդակի վրա ոչ մի դուռ չկար: Ռոնը բոթեց Հարրիին ու մատնացույց արեց առաստաղը, որտեղ մի կլոր սահադռնակ կար՝ վրան փակցված բրոնզե ցուցանակով.

— Սիբիլա Թրեյլոնի, Բախտագուշակության ուսուցիչ, — կարդաց Հարրին և սրտնեղած հարցրեց, — լա՛վ, իսկ ինչպե՞ս պիտի այնտեղ հասնենք:

Ասես ի պատասխան նրա հարցի, սահադռնակը հանկարծ բացվեց ու մի արծաթագույն սանդուղք իջավ ուղիղ Հարրիի ոտքերի մոտ: Բոլոր ծայները լռեցին:

— Քեզնից հետո, — ժպտալով ասաց Ռոնը, և Հարրին սկսեց վեր մագլցել սանդուղքով:

Նա հայտնվեց իր տեսած ամենատարօրինակ դասարանում: Ըստ էության դա նույնիսկ նման էլ չէր դասարանի: Ավելի շուտ նման էր հնաոճ թեյարանի նման կահավորված մի ձեղնահարկի: Ամենաքիչը քսան փոքր կլոր սեղաններ կային ներսում, բոլորի շուրջը դրված էին մոմլաթապատ չթով երեսարկված բազկաթոռներ և փչովի, կլոր ու տռուզ, բարձանման

ցածր աթոռակներ: Ամեն ինչ լուսավորված էր աղոտ կարմրավուն լույսով: Պատուհանների բոլոր վարագույրները ծածկված էին: Պատերից կախված բազմաթիվ լապտերների վրա մուգ կարմիր անձեռոցիկներից լուսամփոփներ կային: Հեղձուցիչ շոգ էր, իսկ հազար ու մի մանրուքներով բեռնված քարե դարակով բուխարու մեջ այրվող ճյուղերից հիվանդագին քաղցր բուրմունք էր տարածվում: Կրակի վրա տաքանում էր մի մեծ պղնձյա թեյնիկ: Կլոր պատերի երկայնքով ամրացված դարակները ծանրաբեռնված էին փոշոտ փետուրներով, մոմերի կապոցներով, մաշված խաղաքարտերի բազմաթիվ տրցակներով, անթիվ անհամար կաթնագույն բյուրեղյա գուշակության գնդերով և տարածև ու տարագույն թեյի գավաթների մի հսկայական հավաքածուով:

Ռոնը հայտնվեց Հարրիի կողքին, և նրանց մյուս համադասարանցիները մեկը մյուսի հետևից նույնպես հավաքվեցին նրանց շուրջը:

— Որտե՞ղ է նա, — հարցրեց Ռոնը:

Հանկարծ ստվերներից հնչեց մի ցածր կրծքային ձայն:

— Բարի գալու՛ստ, — ասաց ձայնը: — Ի՛նչ լավ է, վերջապես, հանդիպել ձեզ ֆիզիկական աշխարհում:

Հարրիի առաջին տպավորությունն այն էր, որ սենյակի մեջ հայտնվեց մի չափազանց մեծ, փայլվիլուն ու թափանցիկ ծալած թևերով ծղրիդ: Պրոֆեսոր Թրեյլոնին մտավ բուխարուց ընկնող լույսի մեջ, և բոլորը տեսան, որ դա մի շատ նիհար, անորոշ տարիքի կին էր, հսկայական ակնոցով, որի տակ նրա աչքերը սովորական չափից մի քանի անգամ ավելի խոշոր էին երևում: Պրոֆեսոր Թրեյլոնին փաթաթվել էր փայլքերով ծածկված շղարշե մեծ շալի մեջ: Նրա երկար ու բարակ պարանոցից կախված էին անհամար շղթաների և գույնզգույն հուլունքների շարաններ, իսկ ձեռքերն ու դաստակները զարդարված էին բազմաթիվ ապարանջաններով ու մատանիներով:

— Նստեցե՛ք, զավակնե՛րս, նստեցե՛ք, — ասաց նա և բոլորը սկսեցին մագլցել շատ բարձր անհարմար բազկաթոռների վրա կամ տառացիորեն սուզվել ցածր ու փափուկ բարձանման աթոռակների մեջ: Հարրին, Ռոնը և Հերմիոնան նստեցին միևնույն սեղանի շուրջը:

— Բարի գալու՛ստ Բախտագուշակության դասարան, — ասաց պրոֆեսոր Թրեյլոնին, և ինքն էլ նստեց բուխարու առաջ դրված, փայտից տաշված, թռչնային թևերի տեսքով, բազկակալներով մի բազկաթոռի մեջ:

— Իմ անունը պրոֆեսոր Թրելոնի է: Հնարավոր է, որ դուք ինձ առաջ չեք տեսել, որովհետև ես խուսափում եմ մարդաշատ վայրերից: Դպրոցի հասարակական կյանքի թոհուրոհը պղտորում է իմ Ներքին տեսողության աչքը:

Ոչ ոք, բնականաբար, ոչինչ չպատասխանեց այդ տարօրինակ նախաբանին: Պրոֆեսոր Թրելոնին նրբագեղ վերադասավորեց իր շալի ծալքերը և շարունակեց:

— Ուրեմն դուք որոշել եք Բախտագուշակություն սովորել, որը բոլոր հրաշագործական արվեստներից ամենադժվարինն է: Պետք է հենց սկզբից զգուշացնեմ ձեզ, որ եթե օժտված չեք «ներքին տեսողությամբ», ես շատ քիչ բան կկարողանամ սովորեցնել ձեզ: Գրքերը չեն կարող շատ բան տալ այս բնագավառում...

Այդ խոսքերը լսելուն պես՝ Հարրին ու Ռոնը ժպտալով նայեցին Հերմիոնային, որը շատ զարմացած տեսք էր ընդունել այն նորությունից, որ գրքերը չեն կարող օգտակար լինել այդ առարկան ուսումնասիրելիս:

— Բազմաթիվ վիուկներ ու կախարդներ օժտված են աղմկարար ու տպավորիչ հրաշքներ, հանկարծակի հայտնություններ, կամ անհետացումներ ցուցադրելու տաղանդներով, սակայն անկարող են տեսնել ապագան քողարկող վարագույրներից անդին, — շարունակեց պրոֆեսոր Թրելոնին՝ իր հսկայական փայլփլուն աչքերը հերթով սևեռելով աշակերտների նյարդային դեմքերին: — Դա մի շնորհ է, որը շատ քչերին է հասու: Դու՛, տղա, — հանկարծ ասաց նա՝ դիմելով Նեվիլին, որն անակնկալից քիչ մնաց ցած ընկներ իր աթոռակի վրայից, — տատիկդ իրեն լա՞վ է զգում:

— Կարծում եմ, այո՛, — վախվորած ասաց Նեվիլը:

— Ես քո տեղն այդքան համոզված չեի լինի, սիրելի՛ս, — ասաց պրոֆեսոր Թրելոնին՝ իր երկար գմբուխտե ականջօղերով արտացոլելով բուխարու կրակները:

Նեվիլը թուքը կուլ տվեց, իսկ պրոֆեսոր Թրելոնին հանդարտ շարունակեց:

— Այս տարի մենք ձեզ հետ միասին կուսումնասիրենք Բախտագուշակության սկզբունքները: Առաջին քառորդում մենք կգբաղվենք թեյահմայությամբ, ինչը ապագայի վերծանումն է թեյի տերևների միջոցով:

Հաջորդ քառորդում մենք կսկսենք ձեռնագուշակություն ուսումնասիրել: Իմիջիայլոց, սիրելի՛ս, — նա հանկարծ կտրուկ շրջվեց դեպի Փարվաթի Փաթիլը, — զգուշացի՛ր կարմրահեր տղամարդուց:

Փարվաթին մի սարսափահար հայացք նետեց Ռոնի վրա, որը հենց նրա կողքին էր նստած, և իր աթոռը հեռացրեց նրանից:

— Ամառային քառորդում, — շարունակեց պրոֆեսոր Թրելոնին, — մենք կանցնենք բյուրեղահմայության ուսումնասիրությանը, և բյուրեղյա գնդի միջոցով ապագայի վերծանության գործնական պարապմունքներ կունենանք, եթե իհարկե արդեն վերջացրած լինենք հրահմայությունը: Դժբախտաբար մեր դասերի ընթացքը փոքր-ինչ կխախտվի փետրվարին՝ բավականին վատ հարբուխի համաճարակի պատճառով: Ես ինքս հարբուխից կկորցնեմ ծայնս: Իսկ Ջատիկի տոների նախօրեին մեզնից մեկն ընդմիշտ կլքի մեզ:

Շատ լարված լռություն տիրեց այդ հայտարարությունից հետո, բայց պրոֆեսոր Թրելոնին կարծես չնկատեց:

— Սիրելի՛ս, — ասաց նա՝ դիմելով իրեն բոլորից մոտ նստած Լավենդեր Բրաունին, որը վախեցած հետ քաշվեց իր աթոռի մեջ, — ինձ չե՞ս փոխանցի ամենամեծ արծաթյա թեյամանը:

Լավենդերը թեթևացած շունչ քաշեց և, ոտքի կանգնելով, դարակից վերցրեց հսկայական թեյամանը ու դրեց սեղանին՝ պրոֆեսոր Թրելոնիի առաջ:

— Շնորհակալություն, սիրելի՛ս: Հա՛, իմիջիայլոց, այն, ինչից շատ ես վախենում, կկատարվի ուրբաթ օրը՝ հոկտեմբերի տասնվեցին:

Լավենդերը դողաց:

— Իսկ հիմա խնդրում եմ, բոլորդ զույգերի բաժանվե՛ք: Մեկական թեյի գավաթ վերցրե՛ք դարակներից և մոտեցե՛ք ինձ, որ թեյ լցնեմ: Հետո կնստեք ու կխմեք թեյը: Խմե՛ք ամբողջ թեյը նույնիսկ տերևներն ու թեփուկները մինչև մնա զուտ նստվածքը: Հետո նստվածքը ձախ ձեռքով երեք անգամ շփե՛ք գավաթի պատերով ու գավաթը դեպի դուրս շրջե՛ք ափսեի վրա: Սպասե՛ք մինչև թեյի վերջին կաթիլը դուրս հոսի, հետո գավաթը տվե՛ք ձեր զույգին, որպեսզի նա ընթերցի այն ձեզ համար: Թեյի նստվածքի պատկերները կմեկնաբանեք օգտվելով «Ապագայի վերծանումը» գրքի հինգերորդ և վեցերորդ էջերից: Ես կքայլեմ զույգից զույգ և կօգնեմ ձեզ իմ

հրահանգներով: Օհ, սիրելի՛ս, — ասաց նա՝ բռնելով Նեվիլի ձեռքից, երբ վերջինս պատրաստվում էր վեր կենալ տեղից, — առաջին գավաթը կոտրելուց հետո, խնդրում եմ, ընտրի՛ր կապույտ նախշերովը: Ես լավ հիշողություններ ունեմ կապված վարդագույն նախշերով գավաթների հետ:

Եվ իրոք, հագիվ էր Նեվիլը հասել թեյի գավաթներով դարակներից մեկին, երբ հստակ լսվեց ջարդվող ճենապակու զրնգոցը: Պրոֆեսոր Թրելոնին աղբի բահիկն ու խոզանակը ձեռքին անձայն մոտ ճախրեց Նեվիլին և ասաց, — կապույտներից մեկը, սիրելի՛ս, եթե չես առարկում, իհարկե... շնորհակալություն...

Հարրին ու Ռոնը թեյով լի գավաթներով վերադարձան իրենց սեղանիկի մոտ և աշխատեցին հնարավորինս արագ խմել այրող տաք ու թույլ դառնահամ թեյը: Հետո նստվածքը շփեցին գավաթի պատերով, ինչպես ցույց էր տվել պրոֆեսոր Թրելոնին, շրջեցին գավաթներն ափսեների վրա, մի քիչ սպասեցին մինչև չորանան ու փոխանակեցին միմյանց հետ:

— Եվ այսպես, — ասաց Ռոնը, երբ նրանք երկուսն էլ բացեցին դասագրքերը հինգերորդ և վեցերորդ էջերի վրա: — Ի՞նչ ես տեսնում իմ բաժակում:

— Թաց թեյի տերևների մի գունդ նստվածք, — ասաց Հարրին: Փակ պատուհաններով սենյակի քաղցր բուրմունքով գերհագեցած օդը նրան այնպես էր բթացրել, որ արդեն քունը տանում էր:

— Բացե՛ք ձեր մտքերը, սիրելիներ՛ս, և թույլ տվե՛ք ձեր աչքերին տեսնել ճղճիմ աշխարհից անդին, — խորհրդավոր ծայնով բացականչեց պրոֆեսոր Թրելոնին սենյակի թանձր քաղցրաբույր մուժի միջից:

Հարրին փորձեց հավաքել ինքն իրեն:

— Տեսնում եմ... բաժակիդ մեջ մի ծուռումուռ խաչ կա... — ասաց նա և տեսածի մեկնաբանությունը փնտրելով «Ապագայի վերծանումը» գրքում, շարունակեց, — դա նշանակում է, որ պիտի մի շարք փորձություններով անցնես ու տառապես... Կներե՛ս... Այստեղ մի բան էլ կա, որը արևի նման է: Սպասի՛ր... Ահա՛... Դա նշանակում է.... մեծ երջանկություն... Ուրեմն դու կտառապես, բայց վերջում շատ երջանիկ կլինես...

— Թե ինձ հարցնող լինի, կասեմ, որ քո Ներքին աչքը կիսաբաց է, — ասաց Ռոնը, և երկուսով փոթկացին անզուսպ ծիծաղից, բայց ստիպված էին ծայները կտրել, երբ պրոֆեսոր Թրելոնին նայեց նրանց կողմը:

— Հիմա իմ հերթն է... — Ճակատը լարումից կնճռոտելով՝ ասաց Ռոնը և նայեց Հարրիի թեյի գավաթի մեջ: — Ուրեմն... այստեղ մի կլոնձ թեյի տերև կա, որը եթե էս կողմից նայենք, ոնց որ գլանագլխարկ լինի... հըըմ... Գուցե դա նշանակում է, որ պիտի աշխատանքի ընդունվես Հրաշագործության նախարարությունում...

Նա բաժակը շրջեց մյուս կողմով:

— Բայց եթե էս կողմից եմ նայում, ավելի շատ ոնց որ մի մեծ կաղին լինի... իսկ դա ի՞նչ է նշանակում... — Ռոնը արագ աչքի անցկացրեց «Ապագայի վերժանումը» դասագրքի իր օրինակը, — ...անսպասելի հաջողություն, անակնկալ հարստություն... Գերազանց է, ուրեմն ինձ մի քիչ պարտքով փող կտաս: Ու... ա՛յ, էստեղ մի բան էլ կա, — նա կրկին գավաթը շրջեց, — որը շատ նման է... նման է... մի կենդանու... Հա՛, եթե սա գլուխն է... ուրեմն էս կենդանին շատ նման է մի... բեհեմոթի... չէ՛՝ ոչխարի...

Պրոֆեսոր Թրելոնին շեշտակի պտտվեց Հարրիի փռթկոցի վրա:

— Թույլ տուր տեսնեմ դա, սիրելի՛ս, — ասաց նա, հանդիմանությամբ դիմելով Ռոնին: Հետո ձեռքն առաջ մեկնեց ու Հարրիի գավաթը դուրս թռցրեց նրա ձեռքից: Բոլորն անմիջապես սսկվեցին ու սպասեցին, թե նա ինչ կասի:

Պրոֆեսոր Թրելոնին երկար, անթարթ նայեց գավաթի մեջ՝ դանդաղ պտտելով այն ժամացույցի սլաքի հակառակ ուղղությամբ:

— Սա բազե է... Սիրելի՛ս, դու մահացու թշնամի ունես:

— Ո՛վ չգիտի դա, — ասաց Հերմիոնան բարձրաձայն շշուկով: Պրոֆեսոր Թրելոնին երկար նայեց նրան:

— Իրոք, բոլորը գիտեն, — ասաց Հերմիոնան: — Բոլորը գիտեն Հարրիի և Գիտեք-թե-ում մասին:

Հարրին ու Ռոնը միասին նայեցին Հերմիոնային՝ զարմանքի ու հիացմունքի խառն արտահայտությամբ: Դեռ երբեք չէին լսել, որ Հերմիոնան այդպես խոսեր որևէ ուսուցչի հետ: Պրոֆեսոր Թրելոնին որոշեց չպատասխանել: Նա իր հսկայական աչքերը կրկին իջեցրեց Հարրիի գավաթի մեջ և շարունակեց պտտել այն:

— Մահակ... նշանակում է հարձակում... Ա՛խ, ա՛խ, սիրելի՛ս, սա բնավ երջանիկ գավաթ չէ...

— Իսկ ինձ թվաց, թե դա գլանագլխարկ է, — աչքերն ապուշ-ապուշ թարթելով՝ ասաց Ռոնը:

— Գանգ է սա... Վտանգ կա ճանապարհիդ, տղա՛ս...

Բոլորն անթարթ, ասես հիպնոսված նայեցին պրոֆեսոր Թրելոնին, որը մի վերջին անգամ պտտեց գավաթը, հանկարծ աղմուկով շունչ քաշեց ու անսպասելի ճչաց:

Կրկին ջարդվող ապակու շրխկոց լսվեց: Նեվիլը փշրեց երկրորդ գավաթը: Պրոֆեսոր Թրելոնին սուզվեց մի ազատ բազկաթռչի մեջ, ապարանջաններով ու մատանիներով փայլփլող ձեռքը սեղմեց կրծքին ու աչքերը փակեց:

— Ա՛խ, տղա՛ս, իմ խեղճ, դժբախտ տղա՛... Օօ՛օ, ո՛չ, ո՛չ... Ավելի մեծահոգի կլինի ոչինչ չասել... Ո՛չ, մի՛ խնդրեք, որ ասեմ...

— Ի՞նչ տեսաք, պրոֆեսոր, — անմիջապես տագնապած հարցրեց Դին Թոմասը: Բոլորը ոտքի կանգնեցին ու պարանոցները երկարացնելով հավաքվեցին Հարրիի ու Ռոնի սեղանիկի շուրջը՝ աշխատելով ավելի մոտ սեղմվել պրոֆեսոր Թրելոնի բազկաթռչին, որպեսզի տեսնեն, թե ինչ կար Հարրիի գավաթի մեջ:

— Սիրելի՛ս, — ասաց պրոֆեսոր Թրելոնին՝ դրամատիկորեն բացելով իր հսկայական աչքերը, — գավաթիդ մեջ... Դժխեմ կա:

— Ի՞նչ... — զարմացավ Հարրին:

Նա հաստատ գիտեր, որ դասարանում մյուսներն էլ ոչինչ չհասկացան: Դին Թոմասը ուսերը թոթվեց, իսկ Լավենդեր Բրաունը շատ հետաքրքրված նայում էր Հարրիին, բայց բոլոր մյուսները սարսափահար դեմքերով ձեռքները սեղմել էին բերաններին:

— Դժխե՛մ, սիրելի՛ս, Դժխե՛մ... — ճչում էր պրոֆեսոր Թրելոնին, որը շատ ցնցված էր երևում այն հանգամանքից, որ Հարրին իրեն չէր հասկանում: — Հսկա, շան ուրվական, որը պահպանում է եկեղեցական գերեզմանոցները: Դա օմեն է, սիրելի՛ս, չարագույժ կանխանշան, վատթարագույնը բոլոր չարագույժ կանխանշաններից, որը մա՛հ է գուժու՛մ:

Հարրիի ստամոքսը տակնուվրա եղավ: Նա անմիջապես հիշեց այն շանը, որին տեսել էր «Ֆլարիշ և Բլոթս» գրախանութի «Մահվան կանխանշանները» գրքի կազմի վրա: Հետո այն մյուս շանը՝ Մագնոլիա Քրեսեննո փողոցում...

Լավ ենդեր Բրաունը նույնպես ձեռքերը սեղմեց բերանին: Բոլորը կլոր աչքերով նայում էին Հարրիին, բոլորը բացի Հերմիոնայից, որը տեղից վեր էր կացել ու պտտվելով կանգնել պրոֆեսոր Թրեյլոնիի աթոռի հետևում:

— Չեմ կարծում, թե դա Դժխենի նման է, — անտարբեր ծայնով ասաց նա:

Պրոֆեսոր Թրեյլոնին անթաքույց հակակրանքով վարից վեր նայեց Հերմիոնային:

— Ների՛ր ինձ, որ նման բան եմ ասում, սիրելի՛ս, բայց քո շուրջը շատ քիչ աուրա եմ տեսնում: Ապագայի նկատմամբ շատ քիչ ընկալողական արծագանք կա քո մեջ:

Շեյմուս Ֆինիգանը գլուխն էր օրորում:

— Դժխենի նման է, եթե ա՛յ, այսպես նայենք, — ասաց նա՝ կկոցելով աչքերը, — բայց, եթե այստեղից նայեք, ավելի շատ իշուկի նման է, — ասաց նա գլուխը դեպի ձախ թեքելով:

— Լավ, վերջապես բոլորդ վերջնական որոշում կայացրեք, հա՞, շուտով կմեռնեմ, թե՛ ոչ, — բարկացած ասաց Հարրին՝ նույնիսկ ինքն իրեն զարմացնելով սեփական ծայնի խստությամբ: Բոլորը մեկ մարդու պես խուսափեցին նայել նրա դեմքին:

— Կարծում եմ այսքանով մեր այսօրվա դասը կավարտենք, — ասաց պրոֆեսոր Թրեյլոնին, իր առեղծվածային ծայնով: — Այո՛... բոլորին խնդրում եմ հավաքել իրերը...

Բոլորը պրոֆեսոր Թրեյլոնիին լուռ վերադարձրին իրենց թեյի գավաթները, հավաքեցին գրքերն ու փակեցին պայուսակները: Նույնիսկ Ռոնն էր խուսափում նայել Հարրիի աչքերի մեջ:

— Մինչև մեր հաջորդ հանդիպումը, — ասաց պրոֆեսոր Թրեյլոնին երազկոտ ծայնով, — թո՛ղ բարի բախտը ձեզ հետ լինի... Օհ, դու՛, սիրելի՛ս, — ասաց նա՝ մատը ցցելով Նեվիլի վրա, — հաջորդ անգամ ուշանալու ես, ուստի ինձ կհիշեցնես, որ լրացուցիչ տնային աշխատանք տամ քեզ, որպեսզի մյուսներից հետ չմնաս:

Հարրին, Ռոնը և Հերմիոնան լուռ իջան պրոֆեսոր Թրեյլոնիի սանդուղքով և հետզհետե լայնացող պտուտակած աստիճաններով ու գնացին պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալի Կերպափոխման դասին: Այնքան երկար տևեց, մինչև գտան նրա դասարանը, որ թեև ժամանակից շուտ էին դուրս եկել

Բախտագուշակության դասից, բայց միևնույն է, հազիվ ժամանակին տեղ հասան:

Հարրին մի նստարան ընտրեց լսարանի վերջում, այնպիսի զգացումով սակայն, ասես նստել էր մի վառ լուսավորված պատվանդանի վրա: Ամբողջ դասարանը մերթընդմերթ վախեցած հայացքներ էր նետում նրա վրա, ասես նա ամեն վայրկյան կարող էր անկենդան փռվել հատակին: Նա գրեթե չէր լսում պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալի ասածները անիմագների մասին (անիմագները կախարդներ են, ովքեր իրենց կամքով կարող են կերպափոխվել տարբեր կենդանիների), և նույնիսկ չէր էլ նայում, երբ պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալն ինքը նրանց բոլորի աչքի առաջ կերպափոխվեց մի թավամազ գորշ գուլավոր փիտոյի՝ աչքերի շուրջը ակնոցի քառակուսի շրջանակներ հիշեցնող բծերով:

— Ի՞նչ է կատարվում այսօր բոլորիդ հետ, — ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը, մի թեթև փքոցով կրկին ինքն իրեն կերպափոխվելով, և խիստ նայեց բոլորին: — Չեմ ուզում ասել, թե դա մեծ նշանակություն ունի ինձ համար, բայց սա առաջին անգամն է, որ իմ կերպափոխումը ոչ մի ծափահարության չարժանացավ դասարանի կողմից:

Բոլորի գլուխները կրկին թեքվեցին դեպի Հարրին, բայց ոչ ոք ոչինչ չասաց: Հետո Հերմիոնան ձեռքը վեր բարձրացրեց:

— Պրոֆեսոր, մենք ձեր դասից առաջ գնացել էին Բախտագուշակության մեր առաջին դասին: Կանխանշաններ էինք կարդում թեյի տերևներով ու...

— Ա՛յ, թե ինչ, — ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը, հանկարծ խոժոռվելով: — Կարիք չկա ավելին ասել, օրիորդ Գրեյնջեր: Ասացե՛ք միայն, թե ձեզնից ո՞վ պիտի մեռնի այս տարի:

Բոլորն ապշահար նայեցին նրան:

— Ես, — վերջապես ասաց Հարրին:

— Պարզ է, — ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը, Հարրիին շաղափելով իր սև հուլունքանման աչքերով: — Այդ դեպքում ձեզ չի խանգարի իմանալ, Փո՛թեր, որ Սիբիլա Թրեյլոնին ամեն տարի մի ուսանողի մահ է գուժում՝ սկսած այն օրից, ինչ Հոգվարթս է եկել: Բարեբախտաբար, ոչ մեկը մինչև օրս դեռ չի մեռել: Մահվան օմեններ տեսնելը նոր դասարան ողջունելու նրա սիրած ոճն է: Եթե միայն չլինեք իմ անսասան սկզբունքը՝ երբեք վատ չխոսել գործընկերների մասին... — պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը դադար տվեց, և

բոլորը նկատեցին, ինչպես էին ուռչել նրա քթանցքները, սակայն նա ավելի հանգիստ ձայնով շարունակեց, — բախտագուշակությունը հրաշագործության ամենաանհավաստի ճյուղերից մեկն է: Չեմ թաքցնի ձեզնից, որ ես երբեք համբերություն չեմ ունեցել այդ առարկան ուսումնասիրելու համար: Իսկական տեսողությամբ օժտված անձնավորությունները շատ հազվադեպ են պատահում, իսկ պրոֆեսոր Թելոնին...

Նա կրկին լռեց ու հետո շատ գործնական տոնով ասաց.

— Իմ կարծիքով դուք շատ առողջ տեսք ունեք, Փո'թթեր, այնպես որ կներե՛ք, եթե մահվան կանխագուշակության առիթով չազատեմ ձեզ տնային աշխատանքը կատարելու պարտականությունից: Սակայն անշուշտ, եթե մեռնեք, կազատվեք այն հանձնելու անհրաժեշտությունից:

Հերմիոնան սրտանց ծիծաղեց: Հարրին իրեն շատ ավելի լավ զգաց, պրոֆեսոր Թելոնիի բժժեցնող օժանելիքային բուրմունքով գերհագեցած, շոգ ու կարմրալույս կիսախավար դասասենյակից հեռու: Նույնիսկ ծիծաղելի էր մի գունդ թեյի տերևներից վախենալը: Սակայն դեռ ոչ բոլորն էին համոզվել դրանում: Ռոնը դեռ շատ անհանգստացած էր երևում, իսկ Լավենդերը բոլորին հերթով շշնջում էր.

— Իսկ Նեվիլի գավա՞թը... Իսկ Նեվիլի գավա՞թը...

Երբ տրանսֆիգուրացիայի դասն ավարտվեց, նրանք միացան ճաշելու համար դեպի Մեծ դահլիճ շտապող ուսանողներին:

— Ռո'ն, քիթդ վեր պահի՛ր, — ասաց Հերմիոնան, մեծ ափսեով ախորժալի բուրող շոգեխաշած բանջարեղենը հրելով նրա ուղղությամբ, — չլսեցի՞ր ինչ ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը:

Ռոնը իր ափսեի մեջ մեծ գդալով բանջարեղեն դրեց, պատառաքաղը վերցրեց, բայց չսկսեց ուտել:

— Հա՛րրի, — ասաց նա, շատ ցածր լուրջ ձայնով, — դու վերջերս մոտակայքում ոչ մի մեծ սև շուն չես տեսել, չէ՞:

— Հա՛, տեսել եմ, — մռայլ ասաց Հարրին: — Տեսել եմ մեկին հենց այն գիշեր, երբ հեռացա Ռարդլիններից:

Ռոնը չնգոցով ցած գցեց պատառաքաղը:

— Փողոցներում այնքա՛ն թափառական շներ կան, — հանգիստ ասաց Հերմիոնան:

Ռոնը այնպես նայեց Հերմիոնային, ասես վերջինս խելագարված լիներ:

— Հերմիոնա, եթե Հարրին Դժխեն է տեսել, դա... դա շատ վատ է, — ասաց նա: — Իմ... իմ հորեղբայր Բիլիուսը նույնպես Դժխեն տեսավ ու մահացավ քսանչորս ժամ չանցած:

— Ջուգադիպություն, — անհոգ ասաց Հերմիոնան՝ իր համար դղումի հյութ լցնելով բաժակի մեջ:

— Դու չգիտես, ինչի մասին ես խոսում, — բարկացած ասաց Ռոնը, — Դժխենի մասին հիշատակումն անգամ հերիք է, որ շատ կախարդներ սարսափից խելքները թռցնեն:

— Եվ դրանցից մեկը հիմա նստած է հենց մեր աչքի առաջ, — հեգնանքով ասաց Հերմիոնան: — Ուրեմն, Դժխեն տեսնելուն պես վախից մեռնում են, հա՞: Այսինքն Դժխենը ոչ թե մահվան կանխանշանն է, այլ մահվան պատճառը: Եվ Հարրին դեռ մեզ հետ է, որովհետև այնքան ապուշ չէ, որ մի սև շուն տեսնելուն պես մտածի, լավ կանեմ շունչս փչեմ, քանի դեռ ուշ չի:

Ռոնը, առանց որևէ բան արտասանելու, բերանը բացուխովի արեց ու կլոր աչքերով նայեց Հերմիոնային, որն առանց այլևայլության բացեց իր պայուսակը, հանեց Արիֆմանտիկայի նոր դասագիրքը և հենեց հյութի սափորին:

— Կարծում եմ, որ Բախտագուշակությունը շատ անորոշ գիտություն է, — ասաց նա՝ փնտրելով գրքի մեջ իրեն հարկավոր էջը: — Եթե ինձ հարցնեք, կասեմ, որ չափազանց շատ են չհիմնավորված կռահումները:

— Այն բաժակում Դժխենը բոլորովին էլ անորոշ չէր, գիտե՞ս... — արդեն տաքացած ասաց Ռոնը:

— Բայց դու այնքան էլ համոզված չէիր ինքդ, երբ Հարրին ասում էիր, որ դա ոչխար է, — սառնասրտորեն հակահարվածեց Հերմիոնան:

— Պրոֆեսոր Թրելոնին ասաց, որ դու ճիշտ աուրա չունես: Քեզ ուղղակի դուր չի գալիս գոնե մեկ առարկայից առաջինը չլինելու գաղափարը:

Ռոնը ցավոտ տեղի էր կպել: Հերմիոնան թրմփոցով փակեց Արիֆմանտիկայի գիրքն ու այնպես շրխկացրեց սեղանին, որ մսի ու գազարի կտորները մեծ ափսեից շատրվանի պես վեր ցայտեցին:

— Եթե Բախտագուշակությունից առաջադիմելը նշանակում է մահվան կանխանշաններ տեսնել մի գդալ թաց թեյի տերևների մեջ, ապա ես

համոզված չեմ, որ ցանկություն ունեմ ընդհանրապես ուսումնասիրել այդ առարկան: Այդ դասը բացարձակ ցնդաբանություն է համեմատած Արիֆմանտիկայի դասի հետ:

Նա ձեռքը վերցրեց իր պայուսակը և բարկացած հեռացավ սեղանից:

Ռոնը խոժոռված նայեց նրա հետևից:

— Ինչի՞ մասին էր խոսում, — հարցրեց նա Հարրիից, — դեռ չի էլ հասցրել գոնե մեկ անգամ գնալ Արիֆմանտիկայի դասի, ինչի՞ց իմացավ:

Հարրին ուրախ էր ճաշից հետո ամրոցից դուրս գալու հնարավորության համար: Երեկվա անձրևից հետո երկինքը մաքուր էր, բաց մոխրագույն: Խոտը թարմ էր ու թաց: Ջով ու մաքուր օդը ներշնչելով՝ նրանք ուղղվեցին դեպի Հագրիդի խրճիթը, որտեղ աշակերտները պետք է հավաքվեին Կախարդական կենդանիների խնամքի առաջին դասին:

Ռոնն ու Հերմիոնան չէին խոսում իրար հետ: Հարրին լուռ քայլում էր նրանց կողքով: Շուտով հասան զառիվայր մարգագետիններին, որոնք Հագրիդի խրճիթի մոտով տանում էին ուղիղ դեպի Արգելված անտառը: Միայն առջևում տեսնելով իրենց համար ամենից տհաճ երեք ծանոթ գլուխները՝ նրանք գլխի ընկան, որ այդ դասը Սլիգերինի հետ համատեղ են ունենալու: Մալֆոյը շատ աշխույժ շարժումներով խոսում էր Քրեբի ու Գոյլի հետ, որոնք մերթընդներթ ծիծաղից փոթկում էին: Հարրին համոզված էր, որ նրանք կրկին իր մասին էին խոսում:

Հագրիդը նրանց սպասում էր իր խրճիթի մոտ: Խլուրդենուց կարված երկար վերարկուն հագին՝ ձիգ ու լարված կանգնած, նա անհամբերությամբ սպասում էր իր առաջին աշակերտներին: Վարագորսի բողար ժանիքը փռված էր գետնին նրա ոտքերի մոտ:

— Դեհ արագ եկե՛ք, շտապե՛ք, — բղավեց նա մոտեցող աշակերտներին: — Էսօր մի իսկական անակնկալ ունեմ ձեզ համար: Մե՛ծ դաս է սպասվում բոլորիդ: Բոլորն էստե՞ղ են: Շատ լավ է: Դեհ ուրեմն եկեք իմ հետևից:

Մի պահ Հարրին սարսափով մտածեց, որ Հագրիդը պատրաստվում է իրենց Անտառ տանել: Հարրին արդեն հասցրել էր այնքան տհաճ հիշողություններ կուտակել Արգելված անտառից, որ իր կարծիքով մինչև

կյանքի վերջն իրեն կբավարարեր: Բայց Հագրիդը նրանց առաջնորդեց ծառերի եզրով ձգվող մի արահետով, և հինգ րոպե անց նրանք հայտնվեցին ծառերով շրջապատված մի փարախի ցանկապատի մոտ: Փարախում ոչինչ չկար:

— Բոլորդ հավաքվե՛ք ցանկապատի մոտ, — կարգադրեց նա: — Էնպես կանգնե՛ք, որ բոլորիդ համար տեսանելի լինի: Իսկ հիմա, առաջին հերթին եկե՛ք բացենք դասագրքերը:

— Ինչպե՞ս, — ասաց մի սառը, միալար ծայն, որն անկասակած Դրաքո Մալֆոյինն էր:

— Հը՞... — զարմացած արձագանքեց Հագրիդը:

— Ինչպե՞ս պիտի բացենք մեր դասագրքերը, — կրկնեց Մալֆոյը: Նա պայուսակից հանեց «Հրեշների հրեշավոր գրքի» իր օրինակը, որը կապկաված էր պարանի կտորով: Մյուսները նույնպես հանեցին իրենց գրքերը: Մի քանիսը Հարրիի պես գոտիններով էին կապել դրանք, մյուսները հսկայական սեղմակներ էին հագցրել գրքերին կամ պարզապես մտցրել էին նեղ տոպրակների մեջ:

— Ոչ ո՞ք... Ոչ ոք գլխի չի՞ ընկել, թե ինչպես է պետք բացել գիրքը... — այնպես շփոթված հարցրեց Հագրիդը, ասես մի բարձր պատից էր ցած ընկել:

Բոլորը գլուխներն օրորեցին:

— Պետք էր շոյե՛լ գրքի կազմը, — ասաց Հագրիդը, ասես դա ակնհայտից էլ ակնհայտ էր: — Տեսե՛ք...

Նա Հերմիոնայի ձեռքից վերցրեց նրա գիրքը և պատռեց գրքին փաթաթված սոսնձապատ երիզը: Գիրքն անմիջապես փորձեց կծել նրան, բայց Հագրիդն իր հսկայական ցուցամատով շոյեց գրքի կազմը և այն իրոք, ասես հաճույքից ցնցվեց ու բացվելով, անշարժացավ Հագրիդի ձեռքերի մեջ:

— Օ՛հ, էս ի՛նչ դժբո ենք բոլորս, ո՛նց չէինք գլխի ընկել, — փռթկաց Մալֆոյը: — Ընդամենը պետք էր շոյե՛լ գիրքը...

— Ես... Ես կարծեցի, որ շատ ծիծաղելի կլինի... — ասաց Հագրիդը շփոթված նայելով Հերմիոնային:

— Օ՛հ, ի՛նչ ծիծաղելի է, — ասաց Մալֆոյը: — Իրոք շատ սրամիտ էր, այնպիսի գրքեր պատվիրելը, որոնք կարող են կծոտել մեր ձեռքերը:

— Ելույթդ վերջացրու՛, Մա՛լֆոյ, — հանգիստ ասաց Հարրին: Հագրիդը շփոթված էր ու վհատված: Հարրին անչափ ուզում էր, որ Հագրիդի առաջին դասը հնարավորինս հաջող անցներ:

— Լավ... լավ... ուրեմն... — ասաց Հագրիդը, որը կարծես բոլորովին կորցրել էր մտքի թելը, — ուրեմն... ուրեմն գրքերը բացեցիք... և... և... հիմա մեզ պետք են կախարդական կենդանիները... Հա՛... Ուրեմն ես կգնամ նրանց հետևից: Հիմա, հիմա կտեսնեք...

Նա մեծ քայլերով հեռացավ դեպի Անտառ ու դուրս եկավ տեսադաշտից:

— Աստվա՛ծ իմ, ինչի՞ է վերածվել այս դպրոցը, — շատ բարձրաձայն ասաց Մալֆոյը: — Այստեղ արդեն օգրներն են դաս տալիս: Հայրիկս կաթվածահար կլինի, եթե իմանա:

— Ձայնդ կտրի՛ր, Մա՛լֆոյ, — կրկնեց Հարրին:

— Զգույշ, Փո՛թեր, հետևիցդ ագրայել է գալիս:

— Օօօօօօօ՛օ, — ձգաց Լավենդեր Բրաունը՝ մատը ցցելով դեպի փարախի խորքը:

Նրանց ընդառաջ գալիս էին տասնյակ անչափ տարօրինակ արարածներ, որոնց նմանների գոյության մասին անգամ Հարրին երբեք պատկերացում չէր ունեցել: Այդ արարածները ծիու մարմին ունեին, ծիու հետևի ոտքեր և ծիու թավամազ պոչեր: Բայց առջևից՝ գլուխն ու ոտքերը հսկա արծվի գլուխ ու չանչեր էին, իսկ կենդանիների կողերի վրա ծավված էին իսկական արծվային փետրավոր թևեր: Կենդանիների փետրածածկ հսկա գլուխները գինված էին սպառնալից վտանգավոր տեսքով աժդահա պողպատագույն կտուցներով, որոնց երկու կողմից փայլփլում էին հսկայական, վառ զաֆրանագույն աչքերը: Առջևի ոտքերի ահարկու մագիլներից ամեն մեկը մոտ մեկ ոտնաչափ երկարություն ուներ: Կենդանիներից յուրաքանչյուրի վզին մի հաստ կաշվե վզնոց կար, որից մի երկար շղթա էր միացված: Բոլոր շղթաները վերջանում էին Հագրիդի ձեռքերի մեջ, որը կենդանիների հետևից վազելով նույնպես հայտնվեց փարախում:

— Հո՛ւյ, հո՛ւյ, կա՛նգ ա՛ռ, — թոքերի ամբողջ ուժով գոռաց նա՝ ցնցելով շղթաները, երբ կենդանիները մոտեցան ցանկապատին, որտեղ հավաքված էր դասարանը: Բոլորը մի փոքր հետ քաշվեցին, երբ Հագրիդը հասավ նրանց ու կենդանիներին կապեց ցանկապատից:

— Հիպոգրիֆներ են, — երջանիկ տեսքով գոռաց Հագրիդը ձեռքով ցույց տալով կենդանիներին: — Ի՛նչ սիրուն են, չէ՞...

Հարրին իրականում հասկանում էր, թե Հագրիդն ինչ նկատի ուներ: Հենց որ անցավ կես-թռչուն, կես-ծի, տարօրինակ ու ահարկու արարածներին տեսնելու առաջին ցնցումը, նա ինքնաբերաբար սկսեց հիանալ հիպոգրիֆների փետուրներից մինչև մորթին փայլփլուն ծածկույթով ու կենդանիների հպարտ կեցվածքով: Կենդանիներից յուրաքանչյուրը տարբեր գույն ուներ՝ գորշաձերմակ, բրոնզագույն, աշխետ, շառատ, շագանակագույն, խայտախարիվ և մրի պես սևաթույր:

— Հը՛, ո՞նց են, — ասաց Հագրիդը, ձեռքերն իրար շփելով ու հերթով բոլորի դեմքերին նայելով, — եթե ուզում եք, կարող եք ավելի մոտիկ գալ...

Ոչ ոք ցանկություն չարտահայտեց: Հարրին, Ռոնը և Հերմիոնան, սակայն, զգուշությամբ մոտեցան ցանկապատին:

— Հիմա... Հիպոգրիֆների մասին առաջին հերթին պետք է իմանալ, որ սրանք չա՛տ հպարտ արարածներ են, — ասաց Հագրիդը: — Հիպոգրիֆները շատ շուտ են վիրավորվում, շատ նեղացկոտ են: Երբեք կոպիտ չլինեք սրանց հետ, առավել ևս չվիրավորեք, որովհետև դա կարող է լինել ձեր կյանքում արած վերջին բանը:

Մալֆոյը, Քրեբն ու Գոյլը չէին լսում: Նրանք կիսաձայն ինչ-որ բան էին քչփչում, և Հարրին մի տիպա՛կ կանխագագացում ուներ, որ նրանք դավադրում են խափանել Հագրիդի դասը:

— Միշտ պիտի սպասեք, մինչև հիպոգրիֆն ինքն անի առաջին քայլը, — շարունակեց Հագրիդը: — Շատ քաղաքավարի կենդանի է: Ուրեմն նախ պիտի մի քանի քայլ անեք նրան ընդառաջ... հարգալից խոնարհվեք ու սպասեք... Եթե նա ձեզ պատասխան խոնարհվի, ուրեմն կարող եք ձեռք տալ նրան: Եթե չխոնարհվի, ուրեմն փասափուսեքդ պիտի հավաքեք ու հեռու փախչեք: Որովհետև այս մագիլները շատ ուժեղ են ու եթե խփեցին, մե՛ծ վնաս կհասցնեն... Դե՛հ... Ո՞վ է ուզում առաջինը փորձել:

Դասարանի մեծ մասն առանց մի խոսք իսկ ասելու շարունակեց նահանջել: Նույնիսկ Հարրին, Ռոնը և Հերմիոնան երկմտեցին: Հիպոգրիֆները ցնցում էին իրենց սարսափազդու գլուխները և քամի բարձրացնելով պարզում հզոր թևերը: Կարծես նրանց բոլորովին դուր չէր գալիս ցանկապատին կապված լինելը:

— Ոչ ո՞ք... — հարցրեց Հագրիդը, աղերսական նայելով եռյակին:

— Ես կմոտենամ, — ասաց Հարրին:

Թիկունքից ուժեղ տնքոցներ լսվեցին, և Լավենդերն ու Փարվաթին շնչացին:

— Օօ՛օ, ո՛չ, Հա՛րրի, մոռացա՞ր թեյի տերևների մասին:

Հարրին բանի տեղ չդրեց նրանց: Նա մագլցեց փարախի ցանկապատի վրայով:

— Ա՛յ, տղա եմ ասել, Հա՛րրի, — գոչեց Հագրիդը: — Դեհ, հիմա տեսնե՛նք, տեսնե՛նք, թե ոնց կնստես Կացնակտուցի մեջքին:

Նա քանդեց շղթաներից մեկը, խմբից առանձնացրեց գորշ հիպոգրիֆին և վզից հանեց նրա կաշվե վզնոցը: Ցանկապատի մյուս կողմում կանգնած երեխաները շունչները պահեցին: Մալֆոյի աչքերը չարական նեղացան:

— Հիմա հանգի՛ստ, Հա՛րրի, — կամացուկ ասաց Հագրիդը: — Աչքերի մեջ նայի՛ր ու աշխատի՛ր չթարթել: Հիպոգրիֆները չեն վստահում մարդուն, եթե նա չափազանց շատ է թարթում աչքերը...

Հարրիի աչքերն անմիջապես սկսեցին ջրակալել, բայց նա ոչ մի անգամ չթարթեց: Կացնակտուցը իր հսկայական սրածայր գլուխը շրջեց ու զաֆրանագույն կատաղի աչքերից մեկով նայեց Հարրիին:

— Ստացվեց, — ասաց Հագրիդը, — ստացվեց, Հա՛րրի... իսկ հիմա խոնարհվի՛ր նրան...

Հարրիին այնքան էլ դուր չեկավ խոնահրվելուց ծոծրակը Կացնակտուցի հսկա կտուցի համար բացելը, բայց նա արեց Հագրիդի ասածը: Նա կարճ խոնարհվեց ու վեր նայեց:

Հիպոգրիֆը դեռ գոռոզ կեցվածքով նրան էր նայում: Կենդանին տեղից չշարժվեց:

— Ա՛հ, — ասաց Հագրիդն անհանգստացած: — Լա՛վ... Հիմա կամաց հետ-հետ գնա՛, առանց շտապելու, Հա՛րրի, կամա՛ց...

Բայց հանկարծ, ի մեծագույն զարմանք Հարրիի, հիպոգրիֆը կքեց իր առջևի մագիլավոր ոտքերը և անկասկած մի նրբագեղ կքանիստ արեց՝ գլուխը խոնարհելով Հարրիի առաջ:

— Ապրե՛ս, Հա՛րրի, — ոգևորված գոչեց Հագրիդը, — Ստացվե՛ց, հիմա կարող ես ձեռք տալ նրան: Շոյի՛ր նրա կտուցը: Դեհ, մի՛ վախեցիր, կտուցը շոյի՛ր:

Անկեղծորեն մտածելով, որ ամենաբարձր պարզևն իր համար այդ պահին նահանջը կլիներ, Հարրին դանդաղ մոտեցավ հիպոգրիֆին և ծեռքը մեկնեց դեպի նրա գլուխը: Նա մի քանի անգամ շոյեց կենդանու կտուցը: Իսկ հիպոգրիֆը ծուլորեն փակեց աչքերը, ասես գերագույն հաճույք զգալով դրանից:

Ամբողջ դասարանը սկսեց ծափահարել, բոլորը՝ բացի Մալֆոյից, Քրեբից ու Գոյլից, ովքեր անչափ հիասթափված տեսք ունեին:

— Լավ էր, Հա՛րրի, — ասաց Հագրիդը, — կարծում եմ, որ նա կարող է նույնիսկ թույլ տալ, որ հեծնես իրեն:

Դա արդեն չափազանց շատ էր, նույնիսկ հանուն Հագրիդի որևէ բան անելու Հարրիի պատրաստակամության համար: Դրանից բացի Հարրին սովոր էր ցախավելին և համոզված չէր, որ հիպոգրիֆի վրա հեծնելը նույն բանը կլինի:

— Ուղղակի մազլիիր մեջքին, հենց թևերի ծալքի հետևից, — ասաց Հագրիդը, — միայն զգույշ, ոչ մի փետուր չպոկես, դա նրան դուր չի գա...

Հարրին մի ոտքը բարձրացրեց և ինքն իրեն վեր հրեց Կացնակտուցի մեջքին: Կացնակտուցն ուղղեց առջևի ոտքերը: Հարրին նույնիսկ չգիտեր, թե որտեղից է պետք բռնվել: Իր առջև գտնվող ամեն ինչ ծածկված էր փետուրներով:

— Հառա՛ջ... — մռնչաց Հագրիդը, շրմփացնելով հիպոգրիֆի գավակին:

Առանց նախազգուշացման չորսական մետր բացվածքով հսկայական թևերը պարզվեցին Հարրիի երկու կողմերի վրա, և նա հազիվ հասցրեց գրկել հիպոգրիֆի վիզը, երբ այն ուղղակի տեղից պոկվեց ու վեր սուրաց: Դա բոլորովին նման չէր ցախավելին, և Հարրին հաստատ գիտեր, թե ինքն ինչն էր գերադասում: Հիպոգրիֆի թևերը անհարմար խփում էին նրա կողերին, դիպչում ոտքերին և ամեն խփոցի հետ այնպիսի զգացում էին ստեղծում նրա մոտ, ասես հաջորդ պահին պիտի ցած ընկներ: Փայլուն հարթ փետուրները սահում էին մատների տակից, իսկ նա չէր համարձակվում ավելի ամուր բռնվել դրանցից: Իր հարազատ «Նիմֆուս երկու հազարի» սահուն շարժման փոխարեն նա առաջ ու հետ էր հրվում հիպոգրիֆի մեջքին, կենդանու աժդահա թևերի ամեն մի շարժման հետ:

Կացնակտուցը մի անգամ պտտեց նրան փարախի շուրջը ու վայրէջք կատարեց: Հարրին իրականում հենց վայրէջքի պահից էր վախենում: Երբ

կենդանու հարթ պարանոցը առաջ կքվեց, Հարրին ինքն իրեն հետ հրեց՝ վախենալով, որ գլուխկոնծի կտա կենդանու մեծ կտուցի վրայով: Հետո նա մի ծանր դմփոց զգաց, երբ կենդանու երկու զույգ անհավասար վերջույթները կպան գետնին, և հազիվ կարողացավ պահել իրեն կենդանու մեջքին ու կրկին ուղիղ նստել:

— Ապրե՛ս, Հա՛րրի, — գոռաց Հագրիդը, երբ կրկին բոլորը՝ բացի Մալֆոյից, Քրեբից ու Գոյլից սկսեցին ծափահարելով ողջունել նրան: — էլ ո՞վ է ուզում փորձել:

Հարրիի հաջողությունից քաջալերված՝ մյուսները նույնպես ցանկապատի վրայով զգուշությամբ մտան փարախը: Հագրիդը մեկ-մեկ քանդեց հիպոգրիֆների շղթաները, և շուտով ամբողջ քարափում բոլոր աշակերտներն ու կենդանիները բաժանվել էին միմյանց խոնարհվող փոքրիկ խմբերի: Նեվիլը անդադար հետ ու առաջ էր փախչում իրեն բաժին հասած հիպոգրիֆից, որն ասես բնավ չէր պատրաստվում ի պատասխան խոնարհվել նրա կքանիստերին: Ռոնն ու Հերմիոնան ծանոթություն էին հաստատում շագանակագույն հիպոգրիֆի հետ, մինչ Հարրին դիտում էր:

Մալֆոյը, Քրեբն ու Գոյլը մոտեցել էին Կացնակտուցին: Կենդանին խոնարհվել էր Մալֆոյին, որն այդ պահին գոռոզ մեծամտությամբ թմփթմփացնում էր նրա կտուցին:

— Սրանից էլ հեշտ բան, — միալար ծոր տվեց Մալֆոյը այնքան բարձր, որ Հարրին լսի: — Գիտեի, որ պետք է շատ հեշտ լինի, եթե անգամ Փոթթերը կարող է անել... Գրազ կգամ, որ այս անասունը ճնձղուկից ավելի վտանգավոր չէ... Վտանգավոր չես, չէ՞... — դիմեց նա հիպոգրիֆին: — Ա՛յ, դու՛, այլանդակ անասուն:

Հաջորդ վայրկյանին օդի մեջ փայլատակեցին կենդանու պողպատյա մագիլները: Մալֆոյն անտանելի բարձր ծղրտոց արձակեց, ու մի ակնթարթ անց Հագրիդը հմուտ ըմբշամարտիկի պես բազուկների մեջ առավ Կացնակտուցի գլուխն ու կաշվե վզնոցը հագցրեց վզին՝ միևնույն ժամանակ հետ պահելով նրան Մալֆոյի վրա հարձակվելու մղումներից: Իսկ Դրաքոն կծկված ընկել էր խոտերի մեջ պարեգոտի թևքի վրա ծաղկող արյան բծով ու թոքերում եղած ամբողջ ուժով ծղրտալով գոռում էր.

— Մեռնու՛մ եմ, մեռնու՛մ եմ, — ամբողջ դասարանն անասելի խուճապի մատնվեց: — Մեռնու՛մ եմ... Օգնեցե՛ք... Անասունը սպանե՛ց ինձ:

— Չես մեռնում, — ասաց քաթանի պես սպիտակած Հագրիդը, — մեկնումեկդ օգնե՛ք ինձ դուրս տանեմ նրան այստեղից:

Հերմիոնան վազեց բացելու փարախի դարպասը, մինչ Հագրիդը փետուրի նման գետնից բարձրացրեց Մալֆոյին ու վազեց դեպի ելքը: Երբ անցնում էր Հարրիի մոտով, նա տեսավ, որ Մալֆոյի թևին մի երկար խորաբաց վերք կար, որից արյուն էր կաթում խոտին: Հագրիդը Մալֆոյին գրկած գառիվեր լանջով վազքով նետվեց դեպի ամրոցը:

Կախարդական կենդանիների խնամքի դասին մասնակից անչափ ցնցված աշակերտները նույնպես ուղղվեցին դեպի ամրոցը: Բոլոր սլիզբերինցիները վրդովված մեղադրանքներ էին գոռում Հագրիդի հասցեին:

— Նրան պետք է անմիջապես հեռացնել ուսուցչի պաշտոնից, — բոլորից բարձր գոռում էր Փանսի Փարքինսոնը արցունքներով ողողված դեմքով:

— Մալֆոյն էր մեղավոր, — նետեց Դին Թոմասը, և Քրեբն ու Գոյլը բռնունքները սպառնալից թափահարեցին նրա ուղղությամբ:

Քարե աստիճաններով բարձրացան ու մտան շքամուտքի ամայի դահլիճը:

— Ես գնում եմ Հիվանդանոցային աշտարակը, որ տեսնեմ, ինչպես է նա — ասաց Փանսին, ու բոլորը լուռ նայեցին, ինչպես նա վազքով բարձրացավ մարմարե աստիճաններով: Սլիզբերինցիները, դեռ վրդովված բողոքներ մրթմրթալով Հագրիդի հասցեին, թեքվեցին դեպի ստորգետնյա զնդանում գտնվող իրենց ընդհանուր սենյակը: Հարրին, Ռոնը և Հերմիոնան բարձրացան Գրիֆինդորի աշտարակը:

— Կարծում եք նրան ոչ մի լուրջ բան չի՞ պատահել, — անհանգստացած հարցրեց Հերմիոնան:

— Իհարկե ոչ մի լուրջ բան չի պատահել: Նույնիսկ եթե մի բան էլ պատահած լիներ, մադամ Պոմֆրին երկու վարկյանում կկարկատի, — ասաց Հարրին, որը շատ ավելի խոր վերքեր ու վնասվածքներ բուժելու բարեհաջող փորձ ուներ հրաշագործ հիվանդապահուհու խնամքով:

— Ափսո՛ս, իրոք որ շատ վատ բան պատահեց Հագրիդի հենց առաջին դասին, — ասաց Ռոնը շատ մտախոգ տեսքով: — Կարող եք չկասկածել անգամ, որ Մալֆոյն ամեն ինչ կանի նրա կյանքը դժոխքի վերածելու համար...

Նրանք առաջիններից էին, որ Մեծ դահլիճ մտան ընթերելու՝ հույս ունենալով այնտեղ տեսնել Հագրիդին, բայց նա այնտեղ չէր:

— Նրան գործից չեն հանի չէ՞, ի՞նչ եք կարծում, — անհանգստացած հարցրեց Հերմիոնան, չդիպչելով անգամ իր մտով փուդինգին:

— Շա՛տ անարդարացի կլինի, — ասաց Ռոնը, որը նույնպես ոչինչ չէր կարողանում ուտել:

Հարրին դիտում էր Սլիգերիների սեղանը: Մի մեծ խումբ, այդ թվում Քրեբն ու Գոյլը, հավաքվել էր սեղանի կողքին և կլանված քննարկում էր միջադեպը: Հարրին համոզված էր, որ նրանք պայմանավորվում էին, թե ինչ պիտի ասեն Մալֆոյի հետ պատահածի մասին:

— Համենայնդեպս, դժվար թե մեկնումեկն ասի, որ դպրոցում մեր առաջին օրը անհետաքրքիր կամ ձանձրալի անցավ, — մռայլ նկատեց Ռոնը:

Ընթրիքից հետո նրանք բարձրացան Գրիֆինդորի ընդհանուր սենյակը և փորձեցին կատարել պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալի հանձնարարած տնային աշխատանքը, բայց երեքն էլ անդադար կտրվում էին իրենց գրքերից ու աշտարակի պատուհանից դուրս նայում Հագրիդի խրճիթի ուղղությամբ:

— Հագրիդի պատուհանից լույս է երևում, — հանկարծ ասաց Հարրին:

Ռոնը նայեց իր ժամացույցին:

— Եթե շտապենք, ապա կհասցնենք տեսնել նրան այսօր, դեռ շատ ուշ չէ...

— Զգիտեմ, — դանդաղ ասաց Հերմիոնան, և Հարրին տեսավ, որ նա ծածուկ հայացք գցեց իր վրա:

— Ինձ արգելված չէ քայլել ամրոցի հանդավարներում, — ասաց նա հատուկ շեշտելով իր ասածը: — Սիրիուս Բլեքը չի կարող անցնել ազրայելների կողքով:

Եվ այսպես երեքն էլ իրենց գրքերը մի կողմ դրեցին և դիմանկարի շրջանակով դուրս գալով, ուղևորվեցին դեպի Հագրիդի խրճիթը, համենայնդեպս, շատ գոհ, որ շքամուտքի դահլիճում ոչ ոքի չհանդիպեցին, քանի որ այնքան էլ համոզված չէին, թե անթույլատրելի բան չէին անում:

Խոտը դեռ թաց էր և մթնշաղի մեջ գրեթե սև էր երևում: Հասնելով Հագրիդի խրճիթին՝ դուռը թակեցին: Ներսից ի պատասխան մի մռնչոց լսվեց.

— Մտե՛ք...

Հագրիդը մինչև արմունկները քշտած տնային վերնաշապիկով նստած էր փայտե մեծ սեղանի մոտ: Վարագորսի բողար ժանիքը, գլուխը հագրիդի ծնկներին դրած, նստած էր հատակին՝ նրա աթոռի կողքին: Առաջին իսկ հայացքից նրանց համար պարզ էր, որ Հագրիդը խմած էր: Սեղանին, նրա առաջ գրեթե դույլի մեծության մի մեծ անագե գավաթ էր դրված, և նա մեծ դժվարությամբ էր աչքերն ուղիղ պահում՝ նրանց նայելիս:

— Ռեկորդ սահմանեցի, — ասաց նա լեզուն հազիվ պտտելով, երբ ճանաչեց նրանց: — Հաստատ Հոգվարթսի պատմության մեջ դեռ այնպիսի ուսուցիչ չի եղել, որ մի օրից ավելի չդիմանար:

— Քեզ հո չե՞ն հեռացրել գործից, Հա՛գրիդ, — ուժեղ շունչ քաշելով ասաց Հերմիոնան:

— Դեռ ոչ, — ասաց Հագրիդը թշվառությամբ և մի մեծ կում խմեց իր գավաթից, — բայց դա միայն ժամանակի հարց է: Հիմա Մալֆոյն ինչ ուզենա կանի...

— Ինչպե՞ս է նա, — հարցրեց Ռոնը, երբ բոլորը նստեցին սեղանի մոտ: — Հո վնասվածքը շատ լուրջ չէ՞ր:

— Մադամ Պոմֆրին էնպես կարկատեց, որ տեղն էլ չի մնա, — ասաց Հագրիդը սեղանին նայելով, — բայց նա անդադար գոռում է, որ ցավից կմեռնի... Ստիպել է, որ ձեռքը վիրակապերով փաթաթեն... Տնքում է ու տնքում...

— Դերասանություն է անում, — անմիջապես ասաց Հարրին: — Մադամ Պոմֆրին դրանից էլ բարդ բաներ է բուժել: Անցած տարի նույնիսկ ամբողջ ձեռքիս ոսկորներն աճեցրեց: Չկասկածես, որ Մալֆոյն այս իրավիճակից կքամի ինչ ուզենա:

— Դպրոցի հոգաբարձուներին երևի արդեն տեղեկացրել են... — հուսահատ ասաց Հագրիդը: Հիմա կասեն, որ չափազանց մեծ կենդանիներից են սկսել հենց առաջին օրվանից: Նրանք կասեն, որ հիպոգրիֆներին պետք է թողնեի վերջում... իսկ սկզբի համար պետք է ընտրեի... ֆլոբեր-թրթուրներ, կամ դրա նման անշառ մի բան... որ հարմար լիներ առաջին դասին... Ես եմ մեղավոր...

— Դու մեղավոր չես, մեղավորը Մալֆոյն է, Հա՛գրիդ, — ասաց Հերմիոնան, ամենայն լրջությամբ:

— Մենք վկա ենք, — ասաց Հարրին, — դու զգուշացրիր, որ հիպոգրիֆը կարող է հարձակվել, եթե վիրավորենք նրան: Դա Մալֆոյի խնդիրն է, նա քեզ ուղղակի չէր լսում: Մենք Դամբլդորին կպատմենք, թե իրականում ինչ է կատարվել:

— Հա՛, մի՛ անհանգստացիր, Հա՛գրիդ, մենք քեզ մենակ չենք թողնի, — ասաց Ռոնը:

Հանկարծ մեծ արցունքներ ժայթքեցին Հագրիդի բզեզների նման մուր, մեծ աչքերի անկյուններից: Նա երկու ձեռքով գրկեց Հարրիին ու Ռոնին և սեղմեց իր կրծքին՝ ճրթճրթացնելով նրանց ոսկորները:

— Կարծում եմ, որ բավականին շատ ես խմել, Հա՛գրիդ, — ասաց Հերմիոնան վճռականորեն: Նա սեղանից վերցրեց Հագրիդի գավաթն ու գնաց այն դատարկելու:

— Աաա՛, գուցե նա ճիշտ է ասում, — գրմռաց Հագրիդը, իր պողպատյա գրկից բաց թողնելով Հարրիին ու Ռոնին, ովքեր մի կողմ թռան՝ հագիվ շնչելով ու կողերը շփելով: Հագրիդն աղմուկով բարձրացավ աթոռից և օրորվող քայլերով խրճիթից դուրս գնաց Հերմիոնայի հետևից: Շուտով նրանք մի ուժեղ ճողփյուն լսեցին:

— Այդ ի՞նչ է անում, — նյարդայնացած ասաց Հարրին, երբ Հերմիոնան վերադարձավ դատարկ գավաթը ձեռքին:

— Գլուխը մտցրեց ջրի տակառի մեջ, — ասաց Հերմիոնան և գավաթը դրեց դարակին:

Հագրիդը վերադարձավ թաց մորուքով ու մազերով և ափերով տրորելով աչքերը:

— Ա՛յ, այսպես ավելի լավ է, — ասաց նա՝ մեծ թավամազ շան պես գլուխը թափ տալով ու ջուր ցայտելով բոլորի վրա: — Լսե՛ք, ի՛նչ լավ արեցիք, որ եկաք ինձ տեսնելու, իրոք...

Հագրիդը հանկարծ անշարժացավ՝ նայելով Հարրիին, կարծես միայն այդ պահին ճանաչեց նրան:

— Քո կարծիքով դու ի՞նչ ես անում էստեղ, հը՞... — որոտաց նա՝ հանկարծ տեղում քարանալով: — Քեզ ոչ մի դեպքում չի կարելի ֆրֆռալ շրջակայքում մութն ընկնելուց հետո, Հա՛րրի... Իսկ դուք երկուսդ... Դուք նրան թույլ եք տվել... Ինչի՞ մասին էիք մտածում...

Հագրիդը մոտեցավ Հարրիին, բռնեց նրա ձեռքն ու քաշեց դեպի դուռը:

— Արի՛, — ասաց նա բարկացած: — Հենց հիմա քեզ ամրոց կտանեն: Ու վա՛յ քեզ, թե նորից բռնեն մութն ընկնելուց հետո ամրոցից դուրս ֆրֆռալիս: Հավատա՛ ինձ, չարժե, որ իմ նմանի համար քեզ էդքան մեծ վտանգի ենթարկես:

Գլուխ 7. Բոխտխիճը պահարանում

Մալֆոյը դասերին չհայտնվեց մինչև հինգշաբթի առավոտ, երբ սլիզերինցիներն ու գրիֆինդորցիները Հմայադեղերի համատեղ դասի էին, և դասն արդեն հասել էր գրեթե կեսին: Նա քիթը վեր ցցած գոռոզ տեսքով մտավ զնդան՝ աջ ձեռքը վիրակապերի մեջ փաթաթված ու մետաքսյա մեծ թաշկինակով կախ տված պարանոցից: Նա այնպես գոռոզ ու հպարտ էր քայլում, ասես ինչ-որ մի սարսափելի ճակատամարտից փրկված միակ հաղթած հերոսը լիներ:

— Ինչպե՞ս ես զգում քեզ, Ռա՛քո, — սվսվացնելով հարցրեց Փանսի Փարքինսոնը, — շա՞տ է ցավում:

— Հա՛, — ասաց Մալֆոյը՝ դեմքին անտանելի ցավին քաջաբար դիմացող մարդու արտահայտություն տալով: Բայց Հարրին տեսավ, որ նա ծածուկ աչքով արեց Քրեբին ու Գոյլին, երբ Փանսին գլուխը շրջեց:

— Տեղավորվե՛ք, տեղավորվե՛ք, — ասաց պրոֆեսոր Սնեյփը ծուլորեն:

Հարրին ու Ռոնը մռայլ նայեցին միմյանց: Սնեյփը երբեք չէր ասի՝ Տեղավորվե՛ք, եթե իրենք ուշացած մտներն դասարան, այլ անպատճառ հմայապատիժ կտար իրենց: Բայց Մալֆոյին միշտ հաջողվում էր չոր դուրս գալ Սնեյփի դասերին տեղի ունեցող ցանկացած իրավիճակից: Սնեյփը Սլիզերին տան ավագ դասախոսն էր և սովորաբար միայն իր միաբանության աշակերտներին էր ընդառաջում կամ տեղ տալիս մյուսներից առաջ:

Այդ դասին նրանք մի նոր հմայաթուրմ էին պատրաստում, որը կոչվում էր Զահելացնող էլեքսիր: Մալֆոյն իր կաթսան ցուցադրաբար դրեց Հարրիի ու Ռոնի կողքին, այնպես որ նրանք երեքով նույն սեղանի վրա պիտի պատրաստեին իրենց բաղադրամասերը:

— Սը՛ր, — Մալֆոյը դիմեց Սնեյփին, — սը՛ր, ինձ օգնություն է պետք երիցուկի արմատները կտրատելու համար... Ձեռքս...

— Ուի՛զլի, կտրատե՛ք Մալֆոյի արմատները, — ասաց Սնեյփը՝ առանց նրանց նայելու:

Ռոնը աղյուսի պես կարմրեց:

— Ձեռքիդ ոչ մի բան էլ չի՛ եղել, — ֆշշացրեց նա Մալֆոյին:

Մալֆոյը փոթկաց քթի տակ:

— Ուի՛զլի, դու լսեցիր, թե պրոֆեսոր Սնեյփն ինչ ասաց, կտրատի՛ր այս արմատները:

Ռոնը կատաղած ձեռքն առավ իր դանակը, մոտ քաշեց Մալֆոյի արմատները և սկսեց կոպտորեն կտրատել դրանք, այնպես որ բոլոր կտորները տարբեր չափերի ստացվեցին:

— Պրոֆե՛սոր, — իր միալար ծայնով բողոքեց Մալֆոյը, — Ուիզլին ուղղակի հաշմուն է իմ արմատները, սը՛ր:

Սնեյփը մոտեցավ նրանց սեղանին և իր երկար ու կեռ քթի վրայով նայեց սեղանին լցված արմատներին, հետո մի տհաճ ժպիտ հայտնվեց նրա ուղիղ ու ծանր մազերով բոլորված, գունատ դեմքին:

— Քո արմատները տուր Մալֆոյին, Ուի՛զլի, իսկ ինքդ վերցրու նրա արմատները

— Բայց, սը՛ր...

Ռոնը արդեն տասնհինգ րոպե զգուշորեն ու ջանասիրաբար կտրատում էր իր արմատները՝ բացարձակապես հավասար մանրիկ կտորների:

— Հենց հիմա, — ասաց Սնեյփը շատ վտանգավոր ծայնով:

Ռոնը իր սեփական գեղեցիկ կտրատված արմատները սեղանի վրա հրեց Մալֆոյի ուղղությամբ, հետո կրկին ձեռքն առավ դանակը:

— Եվ սը՛ր, ինձ պետք է կեղևահան անել գրահապատ-թուզը, — ասաց Մալֆոյը, հազիվ զսպված ծիծաղից խզված ծայնով:

— Փո՛թեր, կեղևահան արա՛ Մալֆոյի գրահապատ-թուզը, — ասաց Սնեյփը, այնպիսի զզվանքով նայելով Հարրիին, ինչպես ուրիշ ոչ ոքի վրա երբեք չէր նայում:

Հարրին վերցրեց Մալֆոյի գրահապատ-թուզը, մինչ Ռոնը փորձում էր վերականգնել այն արմատները, որոնք արդեն ինքը պետք է օգտագործեր իր Զահելացնող էլեքսիրի համար: Հարրին, որքան կարող էր արագ կեղևահան արեց Մալֆոյի գրահապատ-թուզը և առանց որևէ բառ ասելու սեղանի վրա հետ գլորեց այն Մալֆոյին: Վերջինս դեռ երբեք այդքան բավարարված ու հաղթական չէր ժպտացել, քան այդ պահին:

— Ձեր հարազատ ընկեր Հագրիդին տեսե՞լ եք վերջերս, — չարանենգ ժպտալով կամացուկ հարցրեց նրանց Մալֆոյը:

— Քո գործը չի, — նյարդայնացած ասաց Ռոնը, աչքերը չկտրելով իր գործից:

— Վախենամ, շատ երկար չմնա ուսուցչի պաշտոնում, — ասաց Մալֆոյը, ծայնի մեջ շինծու ափսոսանքով, — Հայրիկս շատ է վհատվել իմ ստացած վնասվածքի պատճառով:

— Խոսի՛ր, խոսի՛ր, Մալֆո՛յ, եթե շատ ես ուզում, որ քեզ մի իսկական վնասվածք հասցնեն, — կիսածայն մռնչաց Ռոնը:

— Նա ստիպված կլինի հաշվետվություն տալ Հոգաբարձուների խորհրդին և Հրաշագործության նախարարությանը: Հայրիկս շատ մեծ կապեր ունի, ինչպես գիտեք: Իսկ սրա նման երկար բուժում պահանջող վնասվածքը... — նա մի խոր, կեղծ հոգոց հանեց: — Ով գիտի, գուցե ձեռքս այլևս երբեք չվերականգնվի:

— Ուրեմն, ահա՛ թե ինչու ես դերասանություն անում, — ասաց Հարրին, պատահաբար գլխատելով չորացրած մորեխին, որին պետք է շերտատեր, որովհետև բարկությունից ձեռքերը դողում էին, — ուզում ես Հագրիդին հեղինակազրկես ու գործից հանել տաս:

— Մասամբ, — ասաց Մալֆոյը՝ ծայնը շշուկի աստիճանի իջեցնելով, — մասամբ, Փո՛թեր, բայց ես ուրիշ շահեր էլ ունեմ... Ուի՛զլի, շերտատի՛ր իմ մորեխները:

Մի քանի կաթսա նրանցից հեռու կանգնած Նեվիլը մեծ խնդրի առաջ էր հայտնվել: Հմայադեղերի դասերին Նեվիլն ուղղակի տառապում էր՝ պարբերաբար ու կանոնավոր ենթարկվելով պրոֆեսոր Սնեյփի անկարեկից հոգեբանական ճնշմանն ու ֆիզիկական ծաղրուծանակին: Հմայադեղերի դասն արդեն վախի բարդույթ էր առաջացրել Նեվիլի մոտ, իսկ պրոֆեսոր Սնեյփի նկատմամբ տածած սարսափից իրավիճակն ավելի էր վատթարանում: Նրա հմայաթուրմը, որը ենթադրաբար պիտի վառ կանաչ գույնի լիներ, հանկարծ վերածվել էր...

— Նարնջագույն է, Լոնգբո՛թոմ, — ասաց Սնեյփը, մեծ գդալով մի քիչ թուրմ բարձրացնելով կաթսայից՝ այնպես, որ բոլորը տեսնեն: — Նարնջագույն... Ասա՛ ինձ, տղա՛, քո այդ հաստ գանգի մեջ որևէ բան ընդհանրապես կարո՞ղ է մտնել: Չլսեցի՞ր, որ հստակ ու բոլորի համար լսելի ասացի, որ միայն մեկ առնետի փայծախ է պետք: Չլսեցի՞ր, որ ասացի մի

քանի կաթիլ տգրուկի հյութը բավական է: Ես ի՞նչ պիտի անեմ, որ քո հաստ գլուխը որևէ բան մտնի, Լոնգբո՛թոմ:

Նեվիլը բազուկի պես կարմրել ու ամբողջ մարմնով դողում էր: Նա այնպիսի տեսք ուներ, ասես հրես-հրես պիտի սկսեր արտասվել:

— Խնդրում եմ, սը՛ր, — ասաց Հերմիոնան, — խնդրում եմ, թույլ տվեք օգնեմ Նեվիլին, նա դեռ կարող է ամեն ինչ շտկել:

— Բավական է մեջ ընկնե՞ք՝ ցուցադրվելու ձեր անհագուրդ ցանկությամբ, օրիորդ Գրե՛յնջեր, — ասաց Սնեյփը սառը ձայնով, և Հերմիոնան Նեվիլի պես կարմրեց, — Լոնգբո՛թոմ, դասի վերջում, մենք քո սարքած հմայաթուրմից մի քանի կաթիլ կխմեցնենք քո ձեռնասուն դողոշին ու կտեսնենք, թե ինչ կկատարվի նրա հետ: Գուցե դա խրախուսի քեզ ամեն ինչ ճիշտ անել:

Սնեյփը հեռացավ՝ վախից շնչելու մասին մոռացած Նեվիլի կողքից:

— Օգնի՛ր, — շշուկով տնքաց նա Հերմիոնային:

— Հե՛յ, Հա՛րրի, — ասաց Շեյմուս Ֆինիգանը, առաջ թեքվելով, որ Հարրիից վերցնի նրա բրոնզե կշեռքը, — լսե՞լ ես. Մարգարե օրաթերթում այս առավոտ գրել էին, որ Սիրիուս Բլեքին տեսնող է եղել:

— Որտե՞ղ, — արագ հարցրին Հարրին ու Ռոնը: Սեդանի մյուս կողմից Մալֆոյը վեր նայեց՝ գլուխն առաջ թեքելով, որպեսզի լսի նրանց խոսակցությունը:

— Էստեղ մոտակայքում, — ասաց Շեյմուսը, որը շատ ոգևորված տեսք ուներ: — Նրան մի մազլ կին է տեսել: — Անշուշտ այդ կինը իրականում սկի չի էլ հասկացել, թե ով է Սիրիուս Բլեքը: Մազլները համոզված են, որ նա հասարակ հանցագործ է: Այդ կինը վերցրել է հեռախոսն ու զանգահարել է թեժ կապի հեռախոսային գծին: Բայց մինչև Հրաշագործության նախարարության օպերատիվ արձագանքի խումբը տեղ է հասել, Բլեքն անհետացել է:

— Էստեղ մոտակայքում... — կրկնեց Ռոնը, նշանացի նայելով Հարրիին: Նա շրջվեց ու տեսավ, որ Մալֆոյն անթարթ իրենց է նայում:

— Ի՞նչ, Մա՛լֆոյ... Կլպելու ուրիշ բան չունե՞ս:

Բայց Մալֆոյի աչքերը չարական փայլում էին և անթարթ կենտրոնացած էին Հարրիի վրա: Նա առաջ թեքվեց ու ասաց.

— Կարծում ես, կկարողանա՞ս մեն-մենակ բռնել Բլեքին, Փո՛թեր:

— Հա՛, հենց այդպես, — ասաց Հարրին անհոգ ծայնով:

Մալֆոյի բարակ բերանը ոլորվեց չար ժպիտի մեջ:

— Եթե ես քո տեղը լինեի, — կամացուկ ասաց նա, — արդեն մի բան արած կլինեի: Առնվազն մամայի բալիկի պես չէի մնա դպրոցում թաքնված: Ես ինքս կգնայի նրան փնտրելու:

— Ինչե՞ր ես դուրս տալիս, Մալֆոյ, — կոպտորեն նրա խոսքը կտրեց Ռոնը:

— Դու չգիտե՞ս, Փո՛թեր, — արտաշնչեց Մալֆոյը նեղացնելով իր գունատ աչքերը:

— Ի՞նչը չգիտեմ:

Մալֆոյը ցածրաձայն չարական ծիծաղեց:

— Իհարկե, վախենու՛մ ես կյանքդ վտանգի ենթարկել, — ասաց նա: — Ստածում ես, թո՛ղ ագրայելներն իրենց գործն անեն, չէ՞... Ես քո տեղը լինեի, անպայման վրեժխնդիր կլինեի: Ես ինքս նրան կբռնեի:

— Ինչի՞ մասին ես խոսում, — բարկացած ասաց Հարրին, բայց այդ պահին Սնեյփը դիմեց բոլորին:

— Արդեն պետք է բոլոր բաղադրամասերն ավելացրած վերջացրած լինեիք: Այս հմայաթուրմը մինչև խմելը պետք է թողնել, որ մի քանի րոպե ինքն իրեն հանգիստ եփվի: Հավաքե՛ք ամեն ինչ, քանի դեռ եռում է, իսկ հետո մենք միասին կփորձարկենք Լոնգբոթոմի եփած հմայաթուրմը...

Քրեբն ու Գոյլը բացահայտ ծիծաղեցին, դիտելով ինչպես էր Նեվիլը քրտնում՝ տազնապահար խառնելով իր կաթսայի պարունակությունը: Հերմիոնան շրթունքներն աննկատ շարժելով շշուկով հրահանգներ էր տալիս նրան, այնպես, որ Սնեյփը չտեսնի: Հարրին ու Ռոնը հավաքեցին չօգտագործած բաղադրամասերը ու գնացին զնդանի անկյունում գտնվող լվացարանում ձեռքերն ու շերտփները լվանալու:

— Ի՞նչ էր ուզում ասել Մալֆոյը, — կիսաձայն հարցրեց Հարրին՝ ձեռքերը մտցնելով սառցեսառը ջրի շիթի տակ, որը լվացարանի մեջ էր թափվում գարգոյլի բերանից: — Ինչու՞ պիտի ես ուզենամ վրեժխնդիր լինել Բլեքից: Նա ինձ դեռ ոչ մի բան չի արել:

— Նա ինքն էլ չգիտի, թե ինչ է ասում, — կատաղած ասաց Ռոնը, — ուղղակի անպայման ուզում է հրահրել քեզ, որպեսզի մի հիմար բան անես...

Դասի վերջում Սնեյփը հանդիսավորությամբ մոտեցավ Նեվիլին, որը կծկվել էր իր կաթսայի կողքին:

— Բոլորդ հավաքվե՛ք շուրջս, — ասաց Սնեյփը՝ փայլեցնելով իր սև աչքերը, — և տեսե՛ք, թե ինչ է կատարվելու Լոնգբոթոմի դոդոշի հետ: Եթե Լոնգբոթոմը այնուամենայնիվ կարողացել է Ջահելացնող էլեքսիր ստանալ, ուրեմն դոդոշն ընդամենը շերեփուկ կդառնա, իսկ եթե, ինչու՞ն է ոչ մի կասկած չունեն, ամեն ինչ սխալ է արել, նրա դոդոշն, ամենայն հավանականությամբ, կսատկի:

Գրիֆինդորցիները վախվորած սսկվեցին, բայց սլիզբերինցիները շատ ոգևորված տեսք ունեին: Սնեյփը ծախ ձեռքով վերցրեց Թրևորի դոդոշին և աջ ձեռքով մի փոքրիկ գդալ մտցրեց Նեվիլի կաթսայի մեջ, որի պարունակությունը արդեն կանաչավուն գույն էր ստացել: Սնեյփը գդալից մի քանի կաթիլ լցրեց Թրևորի կոկորդը:

Մի պահ լարված լռություն տիրեց: Թրևորը կուլ տվեց լուծույթը, գլխացու փոթոցով կերպափոխվեց շերեփուկի, որն սկսեց տեղում անհանգիստ պտտվել Սնեյփի ափի մեջ:

Գրիֆինդորցիները բուռն ծափահարեցին: Սնեյփը՝ հիասթափված քնծիծաղով մի փոքրիկ սրվակ հանեց իր պարեգոտի գրպանից, մի քանի կաթիլ հեղուկ կաթեցրեց Թրևորի վրա, և դոդոշը կրկին հայտնվեց իր հասուն կերպով:

— Հինգ միավոր են հանում Գրիֆինդորից, — ասաց Սնեյփը՝ բոլոր դեմքերից սրբելով ժպիտները: — Ես ձեզ ասացի, որ չօգնեք նրան, օրիորդ Գրեյնջեր: Դասը վերջացավ: Ազա՛տ եք:

Երբ Հարրին, Ռոնն ու Հերմիոնան զնդանից բարձրանում էին դեպի շքամուտքի դահլիճ, Հարրին դեռ մտածում էր Մալֆոյի ասածի մասին, մինչ Ռոնը կատաղությունից փրփրում էր՝ Սնեյփի արածի կապակցությամբ:

— Հինգ միավոր Գրիֆինդորից, որովհետև հմայաթուրմը լավ էր պատրաստված: Ինչու՞ ոչինչ չասացիր, Հերմիո՛նա: Պիտի ասեիր, որ Նեվիլն ինքն է եփել իր հմայաթուրմը:

Հերմիոնան չպատասխանեց: Ռոնը շուրջը նայեց:

— Էս ու՞ր կորավ:

Հարրին նույնպես պատվեց: Նրանք կանգնած էին ամենավերին աստիճանին և դիտում էին իրենց կողքով բարձրացող մյուս համադասարանցիներին, ովքեր Մեծ դահլիճ էին շտապում՝ ճաշելու:

— Նա մեր հետևից էր գալիս, — ասաց Ռոնը խոժոռվելով:

Մալֆոյն անցավ նրանց կողքով՝ քայլելով Քրեբի ու Գոյլի միջև: Նա կրկին ծիծաղից փռթկաց՝ նայելով Հարրիին ու դուրս եկավ տեսադաշտից:

— Ահա նա, — ասաց Հարրին:

Հերմիոնան թեթևակի շնչասպառ, աստիճաններով դեպի վեր էր շտապում: Մի ձեռքով բռնել էր իր հսկայական պայուսակը, իսկ մյուս ձեռքով ինչ-որ բան էր մտցնում իր պարեգոտի գրպանը:

— Ի՞նչպես արեցիր, — հարցրեց Ռոնը:

— Ի՞նչը, — ի պատասխան հարցրեց Հերմիոնան՝ քայլելով նրանց կողքով:

— Մի թույլ առաջ մեր հետևից էիր գալիս, իսկ հաջորդ պահին դեռ նոր ես բարձրանում աստիճաններով:

— Ի՞նչ, — Հերմիոնան փոքր-ինչ շփոթված տեսք ուներ: — Օհ... հա՛, ես մի բան էի մոռացել, ստիպված էի վերադառնալ: Օհ ո՛չ...

Հերմիոնայի պայուսակի կարը ճռռոցով բացվեց: Հարրին բնավ չզարմացավ, որովհետև խեղճ պայուսակի մեջ ամենաքիչը տասներկու հաստափոր ու ծանր գրքեր էին խցկված:

— Ինչու՞ ես այս բոլոր գրքերը հետդ ման ածում, — հարցրեց Ռոնը:

— Դու գիտես, թե ես քանի առարկա եմ անցնում այս տարի, — շնչակտուր ասաց Հերմիոնան: — Կարո՞ղ ես մի թույլ բռնել սա, բռնի՛ր հա՞, խնդրում եմ:

— Բայց... — Ռոնը շուռումուռ էր տալիս գրքերը՝ նայելով դրանց կազմերին, — բայց այս առարկաներից ոչ մեկն այսօր դու չունես: Այսօր կեսօրից հետո միայն Ինքնապաշտպանություն սև ուժերից կա:

— Օհ, ճիշտ է, — ցրված ասաց Հերմիոնան և բոլոր գրքերը նորից տեղավորեց իր պայուսակի մեջ: — Երբեք մի համով բան լինի ճաշին, ուղղակի սովամահ եմ լինում, — ավելացրեց նա ու քայլերն արագացրեց դեպի Մեծ դահլիճ:

— Դու՞ էլ այնպիսի զգացում ունես, ասես Հերմիոնան ինչ-որ բան է թաքցնում մեզնից, — հարցրեց Ռոնը:

Պրոֆեսոր Լուպինը դասարանում չէր, երբ նրանք ներս մտան այդ տարվա իրենց առաջին՝ Ինքնապաշտպանություն սև ուժերից, դասին: Բոլորը նստեցին, հանեցին իրենց գրքերը, գրչափետուրներն ու մագաղաթային թղթերը և խոսում էին տարբեր բաներից, երբ պրոֆեսորը վերջապես ներս մտավ դասարան: Լուպինը թեթև ժպտաց և իր քրքրված հին պայուսակը դրեց ուսուցչական սեղանին: Նա նույնքան հնամաշ տեսք ուներ, ինչ առաջին անգամ, երբ տեսել էին նրան գնացքում, բայց քիչ ավելի առույգ էր երևում, կարծես հասցրել էր մի քանի անգամ կուշտ ուտել:

— Բարև ձեզ, — ասաց նա, — բոլորին խնդրում եմ պահել դասագրքերը: Այօրվա մեր դասը գործնական է լինելու: Ձեզ պետք կլինեն միայն ձեր կախարդական փայտիկները:

Մի քանի հետաքրքրված հայացքներ փոխանակվեցին դասարանում, բայց բոլոր գրքերը հավաքվեցին: Նրանք մինչև այդ օրը դեռ երբեք գործնական պարապմունք չէին ունեցել Ինքնապաշտպանություն սև ուժերից դասից, չհաշված, իհարկե, անցած տարվա այն անմոռանալի դասը, երբ նրանց նախորդ ուսուցիչը դասարանում ազատ արձակեց մի վանդակ կոռնուոլյան դցուկներին:

— Շատ լավ, — ասաց պրոֆեսոր Լուպինը, երբ տեսավ, որ բոլորը պատրաստ են, — իսկ հիմա բոլորդ եկեք իմ հետևից:

Բոլորը՝ զարմացած, բայց անչափ հետաքրքրված, ոտքի կանգնեցին և սենյակից դուրս եկան պրոֆեսոր Լուպինի հետևից, որն առաջնորդեց նրանց ամայի միջանցքներով, հետո մի շրջադարձ արեց, ու մտավ հաջորդ միջանցքը, որտեղ առաջինը, ինչ տեսան, Փիվզն էր՝ ամրոցի փոլթերգեյստը: Փիվզն օդի մեջ գլխիվայր կախված՝ զբաղված էր դռներից մեկի բանալու անցքի մեջ ծամոն խոթելով:

Փիվզը վեր էլ չնայեց, նույնիսկ երբ պրոֆեսոր Լուպինը մոտեցավ ու կանգնեց նրանից կես մետր հեռավորության վրա: Հետո Փիվզը գլուխկոնծի

տալով ուղիղ կախվեց օդի մեջ ու, կորաքիթ մաշիկներով կարճիկ ոտքերով արագ բալետային պտույտներ կատարելով, սկսեց երգել.

— Լու՛ս-նոտ Լու՛-պո, Լու՛ս-նոտ Լու՛-պո, Լու՛-պին, Լու՛-պո, — երգում էր Փիվզը, — Լու՛ս-նոտ Լու՛-պո, Լու՛ս-նոտ, Լու՛-պո, Լու՛-պին, Լու՛-պո...

Լպիրշ ու անտանելի ինչպես միշտ, Փիվզը սովորաբար գոնե որևէ ձևական հարգանք էր ցուցադրում ուսուցիչների նկատմամբ: Բոլորն արագ նայեցին պրոֆեսոր Լուպինին, որպեսզի տեսնեն նրա արձագանքը այդ խայտառակ անհարգալից պահելածին: Ի զարմանք բոլորի՝ Լուպինը դեռ ժպտում էր:

— Քո տեղը լինեի, Փի՛վզ, անմիջապես բանալու անցքից կհանեի ծամոնը, — շատ բարեհամբույր ասաց նա, — պարոն Ֆիլչը չի կարողանա խորդանոց մտնել իր ցախավելների հետևից:

Ֆիլչը Հոգվարթս ամրոցի պարեկն էր, միշտ անտանելի ջղային, բոլորին ատող, կյանքում չկայացած սքիբ կախարդ, որը ճակատագրի հանդեպ իր վրեժը հանում էր խեղճ ուսանողներից, և ինչ-որ առումով նաև ամրոցի փոլթերգեյստ Փիվզից, որն այդ պահին ոչ մի ուշադրություն չդարձրեց պրոֆեսոր Լուպինի վրա և ի պատասխան միայն շատ անպարկեշտ փոթոց հանեց:

Պրոֆեսոր Լուպինը ճարահատյալ խոր շունչ քաշեց ու ձեռքը տարավ գրպանը՝ իր կախարդական փայտիկի հետևից:

— Բոլորդ ուշադիր ինձ նայե՛ք, — ասաց նա՝ հետ նայելով ուսի վրայով, — սա մի շատ հեշտ ու անչափ օգտակար հմայախոսք է, — նա իր կախարդական փայտիկը ուսից վեր բարձրացրեց և վերից վար ուղղելով Փիվզի վրա, ասաց.

— Վաղիվա՛գի...

Ատրճանակից արձակած գնդակի արագությամբ ծամոնը դուրս թռավ բանալու անցքից ու խրվեց Փիվզի ծախ քթանցքի մեջ: Փիվզը տեղում գլուխկոնձի տվեց ու ծակված փուչիկի նման վնգոցով, անհասկանալի հայիոյանքներ գոռալով, սլացավ միջանցքով ու տեսադաշտից անհետացավ:

— Տպավորի՛չ էր, սը՛ր, — ասաց Դին Թոմասը՝ հիացմունքից կլորացած աչքերով:

— Շնորհակալություն, Դին, — ասաց պրոֆեսոր Լուպինը ու իր կախարդական փայտիկը կրկին դրեց գրպանը: — Շարունակե՞նք:

Նրանք շարունակեցին ճանապարհը, բայց դասարանն արդեն շատ ավելի մեծ հարգանքով էր նայում աղքատիկ ու հնամաշ հագնված պրոֆեսոր Լուպինին: Նա նրանց առաջնորդեց ևս մեկ միջանցքով և կանգ առավ ուղիղ ուսուցչանոցի դռների առաջ:

— Ներս մտե՛ք, խնդրե՛մ, — ասաց պրոֆեսոր Լուպինը՝ բացելով դուռը և մի կողմ քաշվեց, որպեսզի բոլորին առաջ թողնի:

Ուսուցչանոցը մի երկար սենյակ էր, որի պատերը երեսապատված էին կաղնեփայտե լայն տախտակներով, իսկ ամբողջ կահավորանքը բազմաթիվ հին ու նոր, բոլորովին տարբեր ոճերի աթոռներ ու բազկաթոռներ էին: Ուսուցչանոցում միայն մի հոգի կար, և այդ մի հոգին պրոֆեսոր Սնեյփն էր, որը նստած էր ցածր, խոր բազկաթոռի մեջ և դիտում էր նրանց, մինչ դասարանը սենյակ էր մտնում: Սնեյփի աչքերը փայլատակեցին, և մի շատ չարագույժ ժպիտ խաղաց նրա շրթունքներին: Երբ պրոֆեսոր Լուպինը ներս մտավ ու շրջվեց, որ դուռը ծածկի իր հետևից, Սնեյփն ասաց.

— Դուռը մի՛ ծածկիր, Լուպի՛ն: Ես բոլորովին ցանկություն չունեմ ականատես լինելու այստեղ կատարվածին:

Նա ոտքի կանգնեց և իր սև պարեգուտը հետևից ծածանելով դուրս գնաց սենյակից: Դռան շեմին նա կրունկների վրա շրջվեց ու ասաց.

— Երևի ոչ ոք դեռ չի զգուշացրել քեզ, Լուպի՛ն, բայց այս դասարանում մի երևույթ կա՝ Նեվիլ Լոնգբոթոն անունով: Խորհուրդ կտամ ոչ մի դժվար բան չվստահել նրան, եթե միայն օրիորդ Գրեյնջերը կողքին չէ, որպեսզի ականջին ճիշտ հրահանգներ փսփսա:

Նեվիլը կաս-կարմիր կտրեց: Հարրին աչքերը փայլեցրեց Սնեյփի վրա: Հերիք չի ճնշում ու ստորացնում է Նեվիլին իր սեփական դասերին, դեռ ուրիշ դասախոսների մոտ էլ նսենացնում է նրան:

Պրոֆեսոր Լուպինը հոնքերը վեր բարձրացրեց:

— Իսկ ես հույս ունեի, որ հենց Նեվիլը կօգնի ինձ մեր գործողության առաջին փուլում, — ասաց նա, — և համոզված եմ, որ կատարելապես կանի ամեն ինչ:

Նեվիլի դեմքը, եթե միայն դա հնարավոր էր, նույնիսկ ավելի կարմրեց: Սնեյկին ամուր սեղմեց շրթունքները, բայց լուռ հեռացավ՝ իր հետևից փակելով դուռը:

— Իսկ հիմա, — ասաց պրոֆեսոր Լուպինը՝ գլխով հրավիրելով դասարանին դեպի սենյակի խորքը, որտեղ ոչինչ չկար բացի հագուստի մի հին պահարանից, որի մեջ ուսուցիչները պահեստային պարեգոտներ էին պահում: Երբ պրոֆեսոր Լուպինը մոտեցավ ու կանգնեց պահարանի մոտ, պահարանը հանկարծ ուժեղ ղլտբլտոցով ցնցվեց ու խփվեց պատին:

— Մի՛ անհանգստացեք, — հանգիստ ասաց պրոֆեսոր Լուպինը, երբ մի քանիսը վախեցած հետ ցատկեցին պահարանի կողքից: — Այս պահարանի մեջ ընդամենը մի բոխոխիձ կա:

Սակայն շատերն այն կարծիքին չէին, թե այդ առիթով անհանգստանալու կարիք չկա: Նեվիլը պրոֆեսոր Լուպինին նայեց անասելի ահաբեկված հայացքով, իսկ Շեյմուս Ֆինիգանը զգուշավորությամբ նայեց պահարանի դռան հենց այդ պահին խտխտացող բռնակին, ասես ինչ-որ մեկը ներսից պտտում էր բռնակը, որ դուրս գար:

— Բոխոխիձները սիրում են մութ, փակ տարածքները, — ասաց պրոֆեսոր Լուպինը, — հագուստի պահարանները, մահճակալների տակի մութ անկյունները, լվացարանների տակի պահարանները: Մի անգամ նույնիսկ մեկին բռնեցի հատակին դրվող ժամացույցի փայտյա պահարանի մեջ: Այս մեկն այստեղ տեղավորվել էր դեռ երեկ կեսօրից հետո, և ես տնօրենից թույլտվություն խնդրեցի, որ դասախոսները նրան առայժմ ձեռք չտան, որպեսզի իմ երրորդ դասարանցիների հետ կարողանամ մի գործնական պարապմունք անցկացնել... Եվ այսպես, առաջին հարցը, որը պետք է տանք ինքներս մեզ՝ իսկ ի՞նչ է բոխոխիձը:

Հերմիոնան ձեռքը վեր բարձրացրեց:

— Դա իր արտաքին տեսքը կամայաբար փոխող արարած է, — ասաց նա, — Բոխոխիձը կարող է ցանկացած տեսք ընդունել, և ընդ որում այնպիսի տեսք, որն իր կարծիքով կվախեցնի իրեն տեսնողին:

— Հիանալի է: Դրանից ավելի լավ ես ինքս չէի կարողանա սահմանել, — ասաց պրոֆեսոր Լուպինը, և Հերմիոնան գոհունակությամբ փայլեց: — Այսպիսով մթության մեջ պահարանում նստած բոխոխիձը դեռ ոչ մի տեսք չունի: Նա դեռ չգիտի, թե ինչը կվախեցնի դռան մյուս կողմում կանգնած

անծին: Ոչ ոք չգիտի, թե ինչ տեսք ունի բոխոխիձը, երբ այն մենակ է: Բայց հենց որ դուրս թողնեն նրան, նա անմիջապես կընդունի այն տեսքը, որից առավել շատ է վախենում մեզնից նրան ամենամոտ կանգնածը: Իսկ դա նշանակում է, — շարունակեց պրոֆեսոր Լուպինը, որոշելով անտեսել Նեվիլի ահաբեկված ցնցումները, — որ մենք այս պահին մի մեծ առավելություն ունենք բոխոխիձի նկատմամբ, մինչև սկսելը: Դու արդեն գլխի՞ ես ընկել, Հա՛րրի:

Փորձել պատասխանել ուսուցչի հարցին, երբ կանգնած ես Հերմիոնայի կողքին, որը ձեռքն օդի մեջ ցցած, կրունկների վրա վերուվար է ճռձվում՝ բավականին շփոթեցնող էր, բայց Հարրին, այնուամենայնիվ, հանդգնեց.

— Ըըմ... որովհետև մենք այստեղ շատ ենք, այն ուղղակի չի իմանա, թե ո՞ր մեկիս վախեցնող տեսք ընդունի:

— Հիանալի է, — ասաց պրոֆեսոր Լուպինը, և Հերմիոնան ձեռքն իջեցրեց մի փոքր հիասթափված տեսքով: — Միշտ ավելի լավ է ընկերովի գործ ունենալ բոխոխիձի հետ: Նա դրանից ընկնում է շփոթության մեջ, չի իմանում, ինչ դառնա՝ անգլուխ մեռել, թե՞ միս ուտող թրթուր: Մի անգամ ինքս եմ տեսել, ինչպես բոխոխիձը հենց այդպիսի մի սխալ կատարեց՝ փորձելով միևնույն ժամանակ վախեցնել երկու հոգու և անգլուխ թրթուրի կերպարանք ընդունեց: Երկուսն էլ ծիծաղից բռնել էին փորները: Բոխոխիձին վանող հմայանքը շատ հասարակ է, բայց այդ հմայանքը կատարելու համար մտքի կենտրոնացում է պահանջվում: Առաջին հերթին պետք է հասկանալ, որ բոխոխիձին վերացնող միակ և անդիմադրելի հմայանքը ծիծաղն է: Ձեզ պետք է ընդամենը ստիպել նրան ընդունել մի այնպիսի ձև, որը կարող է ձեզ անչափ զվարճացնել: Հիմա մենք նախ կփորձենք կատարել հմայանքն առանց փայտիկների... Իմ հետևից կրկնեք խնդրում եմ... Ռիդի՛քուլուս:

— Ռիդի՛քուլուս, — ասացին բոլորը միասին:

— Լավ, — ասաց պրոֆեսոր Լուպինը, — շատ լավ: Բայց, վախենամ, այդքանը հեշտ մասն էր: Հասկանու՞մ եք, միայն այդ բառն ինքնին բավական չէ: Եվ ահա թե որտեղ է մեզ պետք քո օգնությունը, Նե՛վիլ:

Պահարանը կրկին ցնցվեց, թեև ոչ այնքան ուժեղ, որքան Նեվիլը, որն առաջ քայլեց այնպիսի տեսքով ասես պիտի կախաղանի տախտակամած բարձրանար:

— Շատ լավ, Նե՛վիլ, — ասաց պրոֆեսոր Լուպինը, — Առաջին հերթին պետք է խոստովանես, թե աշխարհում ամենից շատ ի՞նչից ես վախենում:

Նեվիլի շրթունքները շարժվեցին, բայց նրա կոկորդից ոչ մի ձայն դուրս չեկավ:

— Չլսեցի, Նե՛վիլ, կներե՛ս, — գվարթ ասաց պրոֆեսոր Լուպինը:

Նեվիլը ահաբեկված աչքերով նայեց շուրջը, ասես ինչ-որ մեկին աղերսելով օգնել իրեն, հետո հագիվ լսելի ձայնով, գրեթե շշուկով ասաց.

— Պրոֆեսոր Սնեյփից...

Գրեթե բոլորը ծիծաղից փռթկացին: Նույնիսկ Նեվիլն ինքը, ասես ներողություն հայցելով ժպտաց: Սակայն պրոֆեսոր Լուպինը շատ մտազբաղ տեսք ընդունեց:

— Պրոֆեսոր Սնեյփից, ասում ես... Հըըմ... Նե՛վիլ, եթե չեմ սխալվում դու տատիկիդ հետ ես ապրում, չէ՞:

— Ըըըմ... այո՛, — նյարդայնացած ասաց Նեվիլը, — Բայց... ես... բայց ես չեի ուզենա, որ բոխոխիճը տատիկիս տեսքն ընդուներ:

— Ո՛չ, ո՛չ, դու ինձ սխալ հասկացար, — ասաց պրոֆեսոր Լուպինը ժպտալով, — Ես ուզում էի հարցնել քեզ, գուցե պատմես, թե ինչպիսի զգեստներ է սովորաբար կրում տատիկդ:

Նեվիլն ապշահար տեսք ստացավ, բայց ասաց.

— Դեհ... միշտ նույն գլխարկն է դնում... Մի շատ բարձր գլխարկ է՝ անգղի խրտվիլակով զարդարված... Միշտ երկար զգեստ է հագնում... սովորաբար կանաչ գույնի... և երբեմն աղվեսի մորթուց օծիք է կապում վզին...

— Իսկ պայուսակ բռնու՞մ է... — հուշեց պրոֆեսոր Լուպինը:

— Մի մեծ կարմիր պայուսակ է բռնում, — ասաց Նեվիլը:

— Բարի՛, — ասաց պրոֆեսոր Լուպինը: — Կարող ես այդ հագուստները շատ հստակ պատկերացնել մտքումդ:

— Այո՛, — անվստահությամբ ասաց Նեվիլը, ակնհայտորեն անհանգստացած, թե հետո ինչ է լինելու:

— Երբ բոխոխիճը դուրս թռչի այս պահարանից, Նե՛վիլ, և տեսնի քեզ, անմիջապես կընդունի պրոֆեսոր Սնեյփի տեսքը, — ասաց Լուպինը, — իսկ դու ա՛յ, այսպես կբարձրացնես կախարդական փայտիկդ ու կասես. — Ռիդի՛քուլուս, — և միտքդ կկենտրոնացնե՛ս տատիկիդ հագուստների վրա: Եթե ամեն ինչ լավ ընթանա, ապա բոխոխիճ-պրոֆեսոր-Սնեյփի գլխին

կհայտնվի տատիկիդ խտրվիլակ անգղով գլխարկը, նրա սև պարեգոտը կդառնա տատիկիդ երկար կանաչ զգեստը, իսկ ձեռքի մեջ կհայտնվի տատիկիդ կարմիր պայուսակը:

Ամբողջ դասարանը սկսեց գալարվել անգուսպ ծիծաղից: Պահարանը կատաղի ցնցվեց:

— Եթե Նեվիլի մոտ ամեն ինչ բարեհաջող ստացվի, բոխոխիճը նրանից հետո ուշադրությունը կկենտրոնացնի մեզնից հաջորդի վրա, — ասաց պրոֆեսոր Լուպինը, — հիմա խնդրում եմ, բոլորդ մի պահ մտածեք և նախ հիշեք, թե ինչից եք առավելապես վախենում և պատկերացրեք, թե ինչպես կարող եք ստիպել ձեզ սարսափեցնող արարածին ծիծաղելի տեսք ստանալ...

Սենյակն անմիջապես լռեց: Հարրին սկսեց մտածել... Ինչի՞ց եմ աշխարհում ամեն ինչից շատ վախենում: Առաջին միտքը կանգնեց Լորդ Վոլդեմորթի վրա՝ լրիվ վերականգնված Վոլդեմորթի: Բայց մինչև ինքը կսկսեր մի հնարավոր հակահարձակում ծրագրել բոխոխիճ-Վոլդեմորթի նկատմամբ, մի ահարկու պատկեր հայտնվեց նրա մտքում... Կիսափտած, փայլփլուն ձեռքը, որը թաքնվեց սև թիկնոցի տակ... Սև կնգուղի տակից անտեսանելի բերանի օդ ներծծող երկար խզխզան ձայնը... Հետո ցուրտը, որն այնպես էր համակել նրա մարմինն ու շունչը, որ ինքը կարծես խեղդվում էր...

Հարրին մանրադող ցնցվեց ու հապշտապ շուրջը նայեց՝ հույս ունենալով, որ ոչ ոք չնկատեց: Բայց բոլորը զբաղված էին սեփական վախերով: Շատերը փակ աչքերով էին կանգնած: Ռոնը փակ աչքերով ինքն իրեն մրթմրթում էր. «Ոտքերը պոկի՛ր, ոտքերը պոկի՛ր», և Հարրին համոզված էր, որ ինքը գիտեր, թե ինչի մասին էր մտածում Ռոնը՝ իր մեծագույն սարսափ սարդերի:

— Բոլորդ պատրա՞ստ եք, — հարցրեց պրոֆեսոր Լուպինը:

Հարրին վախի մի սուր ծակոց զգաց սրտում: Նա դեռ պատրաստ չէր: Ինչպե՞ս կարելի է ագրայելին ծիծաղելի տեսքով պատկերացնել: Բայց նա չէր ուզում ավելի երկար ժամանակ խնդրել, բոլոր մյուսները գլխով էին անում և վեր քշտում թևքերը:

— Նե՛վիլ, մենք բոլորս մի փոքր հետ կկանգնենք, — ասաց պրոֆեսոր Լուպինը, — որպեսզի քեզ ազատ մարտադաշտ թողնենք, եղա՞վ: Ես առաջ

կկանչեմ ամեն հաջորդին... Իսկ հիմա բոլորդ հե՛տ... Տե՛ղ տվեք Նեվիլին, նրան գործելու համար ազատ տարածք է պետք:

Բոլորը նահանջեցին՝ սեղմվելով պատերին և Նեվիլին միայնակ թողնելով պահարանի կողքին: Նա շատ գունատ ու վախեցած տեսք ուներ, բայց մյուսների պես վեր էր քշտել պարեգոտի թևքերը և պատրաստ կանգնած էր՝ կախարդական փայտիկը ձեռքում բարձր պահած:

— Երեք հաշվիս, Նե՛վիլ, — ասաց պրոֆեսոր Լուպինը, որն իր սեփական կախարդական փայտիկով նշան էր առել պահարանի բռնակին, — Մեկ... երկու... երեք...

Մի փունջ կայծեր ժայթքեցին պրոֆեսոր Լուպինի կախարդական փայտիկի ծայրից ու հարվածեցին պահարանի բռնակին: Պահարանի դուռը կրնկի վրա բացվեց: Կեռաքիթ ու սպառնալից պրոֆեսոր Սնեյփը դուրս եկավ պահարանից և աչքերը փայլեցրեց Նեվիլի վրա:

Նեվիլը նահանջեց, իր կախարդական փայտիկը բարձր պահած, և բերանը անծայն բացուխուփ անելով ինչ-որ բան ասաց: Սնեյփը խոյացել էր նրա գլխին և ձեռքը պարեգոտի ծալքերի մեջ մտցնելով ինչ-որ բան էր փնտրում:

— Ռե-ռ... Ռիդի՛քուլուս, — ծղրտաց Նեվիլը:

Պայթող փուչիկի նման փռթկոց լսվեց, և Սնեյփը սայթաքեց պարեգոտի երկար փեշի վրա, սակայն նրա հագին բոլորովին էլ սև պարեգոտ չէր, այլ հնաոճ ժանյակներով զարդարված մի կանաչ զգեստ, իսկ գլխին խոյացել էր տեղ-տեղ ցեցը կերած անգղի խրտվիլակով զարդարված կանացի գլխարկը, իսկ երբ ձեռքը դուրս բերեց զգեստի ծալքից՝ ձեռքի մեջ ճոճվում էր մի մեծ ալ կարմիր պայուսակ:

Դասարանը ճայթեց ծիծաղի որոտից, բոխոխիճը շփոթված անշարժացավ, և պրոֆեսոր Լուպինը գոռաց.

— Փարվա՛թի, առա՛ջ...

Փարվաթին վճռական դեմքով առաջ քայլեց: Սնեյփն աչքերը հառեց նրա վրա: Կրկին մի բարձր ճրթոց լսվեց և այնտեղ, որտեղ պրոֆեսոր Սնեյփն էր կանգնած, հայտնվեց մի արնաշաղղախ, վիրակապված մումիա, դատարկ ակնախոռոչները հառած Փարվաթիի վրա, ու սկսեց շատ դանդաղ, քարշ տալով ոտքերն ու վեր բարձրացնելով փայտացած ձեռքերը, քայլել նրա կողմը.

— Ռիդի՛քուլուս, — խրոխտ ճչաց Փարվաթին:

Վիրակապերից մեկն ընկավ մումիայի ոտքի տակ և հաջորդ քայլն անելիս այն խճճվեց սեփական վիրակապերի մեջ ու երեսնիվայր փռվեց հատակին.

— Շե՛յմոս, — գոռաց պրոֆեսոր Լուպինը:

Շեյմոսը Փարվաթիից առաջ նետվեց:

Կրկին ճրթոց լսվեց և այնտեղ, որտեղ մումիան էր փռվել գետնին, մի կին հայտնվեց՝ մինչև հատակը հասնող սև մազերով և մեռելային կանաչ մաշկի տակից թափանցող գանգով: Դա մահագույժ բանշի էր... Նա բացեց իր մեծ բերանը, և մի անդրշիրիմային ձայն ներխուժեց սենյակ, մի երկար երերուն վայուն, որից Հարրիի մազերը ծոծրակի վրա բիզ-բիզ կանգնեցին:

— Ռիդի՛քուլուս, — ամբողջ ուժով գոռաց Շեյմոսը:

Բանշիի ձայնը հանկարծ խզվեց, նա սկսեց հազալ ու երկու ձեռքով բռնեց կոկորդը... ձայնը կտրվել էր...

Ճրթոց և բանշին դարձավ մի առնետ, որը տեղում պտտվելով իր պոչն էր որսում, հետո կիրկին ճրթոց՝ և բոխոխիճը դարձավ բոժոժավոր օձ, որն սկսեց գալարվել ու պարուրվել՝ հարձակման պատրաստվելով... Կրկին ճրթոց՝ ու հատակին հայտնվեց մեն մի հատիկ արյունոտ ակնագունդ...

— Արդեն կատարյալ շփոթության մեջ է, — գոռաց Լուպինը, հիմա շունչը կփչի... Դի՛ն...

Դինը առաջ շտապեց:

Ճրթոց՝ և ակնագունդը դարձավ մի անդամահատված ձեռք, որը վեր թռավ ու սկսեց խեցգետնի պես մատների վրա կողքանց շարժվել հատակի վրա:

— Ռիդի՛քուլուս, — գոռաց Դինը:

Շրխկոց լսվեց, և ձեռքը հայտնվեց մկան թակարդի մեջ:

— Գերազա՛նց է... Ռո՛ն, հաջորդը դու ես:

Ռոնը առաջ ցատկեց:

Ճրթոց...

Մի քանիսը սարսափից ճչացին: Երկու մետր բարձրությամբ հսկա մի սարդ, հաստ սև մազերով ծածկված երկար ոտքերով հայտնվեց հատակին ու շարժվեց դեպի Ռոնը՝ կլթկլթացնելով ածելիների նման սուր ծնոտները: Մի պահ Հարրիին թվաց, թե Ռոնը սարսափից քարացել է: Հետո...

— Ռիդիքուլուս, — անչափ բարձր գոռաց Ռոնը, և սարդի ոտքերն անհետացան, իսկ նրա մարմինը գնդակի պես ընկավ հատակին ու սկսեց տեղում պտտվել: Լավենդեր Բրաունը ճչաց ու գնդակ-սարդի ճանապարհից մի կողմ փախավ, իսկ այն գլորվեց ու կանգնեց Հարրիի ոտքերի առաջ: Նա պատրաստ բարձրացրեց իր կախարդական փայտիկը, բայց...

— Այս կո՛ղմը, — հանկարծ գոռաց պրոֆեսոր Լուպինը և առաջ նետվեց: Ճրթոց...

Անոտ սարդն անհետացավ: Մի քանի վայրկյան բոլորն իրենց շուրջն էին նայում, որ տեսնեն, թե ուր կորավ այն: Հետո տեսան Լուպինի առջև օդում կախված մի մեծ արծաթափայլ գունդ, և վերջինս իմիջիայլոց, գրեթե ծուլլ ծայնով ասաց.

— Ռիդիքուլուս...

Ճրթոց...

— Առաջ անցի՛ր, Նե՛վիլ, և դրա վերջը տու՛ր, — ասաց Լուպինը, երբ բոխոխիճը մեծ խավարասերի տեսքով մեջքի վրա շրմփաց հատակին:

Ճրթոց, և Սնեյփը վերադարձավ: Այս անգամ Նեվիլը շատ վճռական տեսքով առաջ նետվեց ու գոչեց.

— Ռիդիքուլուս, — և բոլորը կրկին կես վայրկյան դիտեցին Սնեյփին ժանյակազարդ զգեստով, մինչև Նեվիլը նրա տեսքից բռնկվեց անզուսպ ծիծաղով... Բոխոխիճը պայթեց ու, վերածվելով ծխի հազարավոր փոքրիկ քուլաների, անհետացավ:

— Գերազա՛նց էր, — բացականչեց պրոֆեսոր Լուպինը, երբ ամբողջ դասարանը սկսեց ոգևորված ծափահարել: — Գերազա՛նց էր, Նե՛վիլ: Բոլորդ հիանալի կատարեցիք գործնական առաջադրանքը: Ապա մի տեսնե՛նք... հինգական միավոր բոխոխիճին հաղթած յուրաքանչյուր գրիֆինդորցու... իսկ Նեվիլին՝ տասը միավոր, որովհետև նա երկու անգամ արեց դա: Եվս հինգական միավոր Հերմիոնային ու Հարրիին:

— Բայց ես ոչինչ չարեցի, — առարկեց Հարրին:

— Դու և Հերմիոնան դասի հենց սկզբից ճիշտ պատասխանեցիք իմ հարցերին, Հա՛րրի, — գվարթ ասաց Լուպինը: — Շատ լավ էր, գերազանց դաս էր: Տնային աշխատանքի համար դասագրքից կընթերցեք բոխոխիճների մասին գլուխը և ամփոփ կշարադրեք... Առաջադրանքը կհանձնեք երկուշաբթի: Վե՛րջ:

Ոգևորված ու զվարթ շատախոսելով դասարանը դուրս եկավ ուսուցչանոցից: Հարրին սակայն բնավ զվարթ չէր: Պրոֆեսոր Լուպինը դիտավորյալ թույլ չտվեց իրեն պայթեցնել բոխոխիձին: Ինչու՞: Գուցե պատճառն այն էր, որ նա տեսել էր Հարրի ուշաթափությունը գնացքում, և կարծում էր, որ նա համարձակություն չի ունենա: Գուցե մտածեց, որ Հարրին կրկին կուշաթափվի:

Բայց ուրիշ ոչ ոք կարծես ոչինչ չէր նկատել:

— Տեսա՞ք բանշիի հախից ոնց եկա, — գրեթե գոռում էր Շեյմուսը:

— Իսկ ձեռքը, ձեռքը... — գոռում էր Ղինը՝ սեփական ձեռքը թափահարելով:

— Բա Սնեյփը՝ էդ գլխարկը գլխին...

— Իսկ իմ մումիա՞ն...

— Հետաքրքիր է, ինչու՞ է պրոֆեսոր Լուպինը վախենում բյուրեղյա գնդերից, — մտազբաղ ասաց Լավենդերը:

— Դա Ինքնապաշտպանություն սև ուժերից առարկայի լավագույն դասն էր, որը երբևէ ունեցել ենք երեք տարում, — ասաց Ռոնը ոգևորված, երբ վերադառնում էին դասարան՝ պայուսակները վերցնելու:

— Իսկապես, նա շատ լավ ուսուցչի տպավորություն թողեց, — հավանությամբ ասաց Հերմիոնան, — բայց շատ կուզենայի, որ ինձ էլ հերթ հասած լինեիր բոխոխիձի հետ:

— Իսկ ի՞նչ պիտի լինեիր դա, — քթի տակ ծիծաղելով՝ ասաց Ռոնը, — տոնային աշխատանք, որը տասը միավորի փոխարեն միայն ինը միավորով է գնահատվե՞լ:

Գլուխ 8. Չաղ կոմսուհու փախուստը

Շատ շուտով Ինքնապաշտպանությունը սև ուժերից առարկան դարձավ բոլոր աշակերտների ամենասիրելի դասը: Միայն Դրաքո Մալֆոյն էր դժգոհ, և սլիգերինցիների նրա ոհմակն անդադար բամբասում էր պրոֆեսոր Լուպինի հասցեին:

— Մի դրա շորերին նայե՛ք, — բարձր շուկով ասում էր Մալֆոյը պրոֆեսոր Լուպինի հետևից, — ճիշտ այնպես է հագնվում, ինչպես մեր հին տնային դովլաթը:

Բայց ուրիշ ոչ ոք չէր նկատում պրոֆեսոր Լուպինի կարկատած հագուստը: Նրա հաջորդ դասերը նույնքան հետաքրքիր էին, որքան և առաջինը: Բոխոխիճներից հետո նրանք ուսումնասիրեցին կարմիր-գլխարկներին: Դրանք գոբլիններին շատ նման զգվելի պստիկ արարածներ են, ովքեր հայտնվում են այն վայրերում, որտեղ արյունահեղություն է եղել՝ ամրոցների զնդաններում, որտեղ կտտանքների են ենթարկել գերիներին կամ բանտարկյալներին, ամայացած մարտադաշտերի խրամատներում, որտեղ հազարավոր մարդիկ են սպանվել, և սպասում են մոլորված անցորդներին, որպեսզի իրենց փոքրիկ մահակներով բժժեցնեն ու գերեն նրանց: Կարմիր-գլխարկներից հետո անցան կապալաներին: Դրանք ջրամբարներում և լճերում ապրող ահարկու տեսքով արարածներ են՝ ոտքից գլուխ թեփուկներով ծածկված, կապիկի գլխով ու գորտի մարմնով մարդաչափ ջրալքներ են, թաղանթավոր մատներով երկար վերջույթներով: Կապալաները խոր ու ամայի լճերում դարանակալում են տարաբախտ ու անզգույշ լողորդներին ու ջրի տակ քաշում նրանց:

Հարրին ուղղակի երագում էր, որ իր մյուս բոլոր դասերը նույնքան բարեհաջող լինեին, որքան Ինքնապաշտպանությունը սև ուժերից: Ամենից վատը հմայադեղերի դասերն էին: Վերջին օրերին Սնեյփը կարծես առանձնահատուկ ջգրոտ տրամադրություն ուներ, և կարելի էր կռահել, թե ինչու: Սնեյփի տեսքն ընդունած բոխոխիճի մասին պատմությունը, և թե ինչպես էր Նեվիլը մտովին նրան հագցրել իր տատիկի հագուստները, հրդեհի արագությամբ տարածվեց ամբողջ դպրոցում: Բնականաբար,

Սնեյփին բնավ չզվարճացրեց այդ պատմությունը: Նրա աչքերը սպառնալից փայլատակում էին ամեն անգամ, երբ հիշատակվում էր պրոֆեսոր Լուպինի անունը: Սնեյփը սկսեց Նեվիլին նույնիսկ ավելի շատ ճնշել ու նսեմացնել:

Հարրիի համար անտանելի ծանծրալի էին դարձել նաև պրոֆեսոր Թրելունիի հեղծուցիչ աշտարակում անցկացրած ժամերը: Նա ոչ միայն պետք է իր համար անիմաստ ձևերով նշաններ ու խորհրդանշաններ վերծաներ, այլ անդադար փորձեր անտեսել պրոֆեսոր Թրելունիի արցունքներով լցվող աչքերը, ամեն անգամ, երբ նա նայում էր իր վրա: Հարրին չէր կարող հավանել պրոֆեսոր Թրելունիի դասերը, նույնիսկ թեև դասարանում շատերը պրոֆեսոր Թրելունիին վերաբերվում էին հմայված ակնածանքի հասնող խորին հարգանքով: Փարվաթի Փաթիլն ու Լավենդեր Բրաունը սովորություն էին դարձրել այցելել պրոֆեսոր Թրելունիի աշտարակը ճաշի ընդմիջման ժամերին և միշտ վերադառնում էին՝ սեփական գերազանցության գիտակցումից ուռած-փքված, շատ ջղայնացնող տեսքով: Այնպես էին իրենց պահում, ասես իրենք մի բան էին իմացել, ինչը չգիտեին ուրիշները: Նրանք նաև սովորություն էին դարձրել շշուկի անցնել Հարրիի հետ խոսելիս, կարծես նա արդեն մահվան մահճում էր պառկած և հոգևարքի վերջին թուփերն էր ապրում:

Ոչ ոք իրականում չէր հավանում Կախարդական կենդանիների խնամք առարկայի դասերը, որոնք, առաջին՝ արկածներով լի դասից հետո, դարձել էին անտանելի տաղտկալի: Հագրիդը կարծես լրիվ կորցրել էր ինքնավստահությունը: Նրանք հիմա դաս-դասի հետևից սովորում էին ինչպես խնամել ֆլոբեր-թրթուրների, որոնք հրաշագործական աշխարհում գոյություն ունեցող թերևս ամենածանծրալի արարածներն են:

— Ու՞մ են պետք էս ճիճուները, որ ինչ-որ մեկի մտքովն անցնի խնամել սրանց, — ասաց Ռոնը, մի ամբողջ ժամ մանր կտրատված հազարի տերևներ խցկելով զզվելի ֆլոբեր-թրթուրների կոկորդները:

Հոկտեմբերի սկզբին, սակայն, Հարրիի ժամանակը լցվեց նաև մեկ ուրիշ զբաղմունքով, մի բան, որն այնքան հաճելի էր նրան, որ կարող էր հատուցել ծանծրալի դասերի տհաճությունը: Մոտենում էր քվիդիչի խաղաշրջանը, և Օլիվեր Վուդը, Գրիֆինդորի մարզական թիմի կապիտանը, մի հինգշաբթի երեկոյան իր խաղակիցներին ժողովի կանչեց՝ քննարկելու նոր խաղաշրջանի մարզական մարտավարությունը:

Քվիդիչի թիմում յոթ խաղացող կա՝ երեք Հետախույզ, որոնց գործը բրդուճով (ֆուտբոլի գնդակի մեծության կարմիր գնդակ) գոլ խփելն է հակառակորդի դարպասների մեջ (դրանք խաղադաշտի յուրաքանչյուր ծայրում գտնվող տասնհինգ մետր բարձրությամբ ձողերի գլխին ցցված օղեր են), երկու Պաշտպան, որոնք զինված են երկու ծանր մահակներով՝ Բրետների հարձակումները հետ մղելու համար (երկու ծանր սև գնդակներ, որոնք պտտվում են խաղացողների շուրջը՝ ձգտելով ցախավելներից ցած գցել նրանց), Դարպասապահը, որը պաշտպանում է օղակաձև դարպասները, և Որսորդը, որի գործը բոլորից դժվարն է՝ Որսորդը պիտի բռնի Ոսկյա բանբերը (ընկույզի մեծության մի թևավոր գնդակ), որը բռնելուն պես խաղը վերջանում է, և որը բռնող թիմը ստանում է միանգամից հարյուր հիսուն միավոր:

Օլիվեր Վուդը թիկնեղ, տասնյոթ տարեկան պատանի էր՝ Հոգվարթսի վերջին, յոթերորդ դասարանում: Նրա ծայնի մեջ հստակ հուսահատություն էր լսվում, երբ իր ներածական խոսքով դիմեց, արդեն մթամած քվիդիչի դաշտի եզրին գտնվող, ցուրտ հանդերձարանում հավաքված իր վեց թիմակիցներին:

— Սա մեր վերջին շանսն է... իմ վերջին շանսը՝ նվաճել Հոգվարթսի Քվիդիչի գավաթը, — ասաց նա՝ հետուառաջ քայլելով իր թիմակիցների առաջ: Ես կլքեմ ձեզ այս ուսումնական տարվա վերջում: Եվ այլևս ուրիշ հնարավորություն չեմ ունենա... Գրիֆինդորը յոթ տարի շարունակ չի հաղթել Գավաթի մրցումներում, իսկ պատճառը զուտ անհավատալի անհաջողակությունն է եղել... Խելագարվել կարելի է... Նման անմխիթար տարաբախտություն մի մարզական թիմի կյանքում... Ինչ ասես, որ չեկավ մեր գլխին... Է՛լ վտանգավոր վնասվածքներ... Է՛լ լավագույն խաղացողի ճարահատյալ փոխարինում... Իսկ անցած տարի մրցումներն ուղղակի դադարեցվեցին... — Վուդը ծանր շունչ քաշեց և այնպիսի դառնությամբ թուրք կուլ տվեց, ասես հիշելուց անգամ՝ կոկորդը վիրավորանքից խցանվում էր:

— Բա խելագարվելու բան չի՞, որ այդ ամենի հետ միասին, մենք հո գիտենք, որ մեր թիմը՝ ԼԱՎԱ-ԳՈՒՅՆ-ԹԻՄՆ-Է-ԱՄ-ԲՈՂՋ-ԴՊ-ՐՈ-ՑՈՒՄ... — ասաց նա՝ բռունցքով խփելով իր մյուս ձեռքի ափի մեջ, բոլորին շատ ծանոթ, մոլագար փայլող աչքերով:

— Մենք երեք հիանալի հետախույզ ունենք:

Վուդը մատը ցցեց Ալիսիա Սփինթի, Անջելինա Ջոնսոնի և Քեթի Բելի վրա:

— Մենք երկու անգուգական պաշտպան ունենք:

— Հերի՛ք է, Օ՛լիվեր, դու մեզ ստիպում ես կարմրել, — միասին ասացին Ֆրեդ ու Ջորջ Ուիլիսները՝ ձևացնելով իբր ամաչում են:

— Եվ մենք մի այնպիսի Որսորդ ունենք, որը դեռ երբեք ոչ մի խաղ տանուլ չի տվել, — Վուդը կատաղի հպարտությամբ մռնչաց ու աչքերը փայլեցնելով նայեց Հարրիին: — Վերջապես ես... — ավելացրեց Օլիվերը մի պահ մտածելուց հետո:

— Մենք կարծում ենք, որ դու լավագույն դարպասապահն ես, Օ՛լիվեր, — ասաց Ջորջը:

— Բոլոր դարպասապահների դարպասապահը, — ավելացրեց Ֆրեդը:

— Բանն այն է, — շարունակեց Վուդը, նորից թափ հավաքելով, — որ Քվիդդիչի Գավաթը, առնվազն վերջին երկու տարիներին պետք է մեր անունը կրեր իր վրա: Այն օրից ի վեր, ինչ Հարրին միացավ թիմին, ես համոզված էի, որ Գավաթը մերն է լինելու: Բայց մենք շատ անարդարացիորեն չստացանք այն, իսկ այս տարի Գավաթի վրա մեր թիմի անունը տեսնելու մեր վերջին հնարավորությունն է...

Վուդն այնքան հուսահատ էր խոսում, որ նույնիսկ Ֆրեդն ու Ջորջը կարծես կարեկցանքով լցվեցին:

— Օ՛լիվեր, այս տարի Գավաթը մերը կլինի, — ասաց Ֆրեդը:

— Մենք կհաղթենք, Օ՛լիվեր, — ասաց Անջելինան:

— Չկասկածե՛ս, — ասաց Հարրին:

Թիմը վճռականությամբ լի սկսեց մարզական պարապմունքները՝ շաբաթական երեք երեկո: Եղանակը հետզհետե ավելի ցուրտ ու թաց էր դառնում, գիշերներն՝ ավելի մութ, բայց ո՛չ ցեխը, ո՛չ քամին ու անձրևը չէին խամրեցնում քվիդիչի բաղձալի Գավաթը շահելու Հարրիի հիասքանչ անուրջները:

Մի երեկո պարապմունքից հետո Հարրին վերադարձավ Գրիֆինդորի ընդհանուր սենյակը, սառած ու փայտացած, բայց բավարարված պարապմունքի ընթացքով և բոլորին գտավ անասելի գրգռված ու հուզված վիճակում:

— Ի՞նչ է պատահել, — հարցրեց նա Ռոնին ու Հերմիոնային, ովքեր նստած էին բուխարու մոտ սենյակի երկու լավագույն բազկաթոռներին և Աստղաբաշխության դասի համար ինչ-որ աստղային քարտեզ էին լրացնում:

— Այս շաբաթ Հոգսմիդի առաջին այցելության օրն է, — ասաց Ռոնը, մատը ցցելով հայտարարությունների հնամաշ ցուցատախտակին փակցված տեղեկաթերթիկի վրա, — հոկտեմբերի վերջին շաբաթը՝ Բոլոր սրբերի օրը:

— Գերազանց է, — ասաց Ֆրեդը, որը դիմանկարի բացվածքով մտել էր Հարրիի հետևից: — Ես արդեն վաղուց պետք է գնայի Ջոնկոյի մոտ: Իմ Նեխահոտ ականիկներն արդեն գրեթե վերջացել են:

Հարրին փլվեց Ռոնի կողքին ազատ աթոռներից մեկի վրա՝ զգալով, որ իր բարձր տրամադրությունը իրենից անկախ մթագնում է: Հերմիոնան առանց խոսքերի հասկացավ նրան:

— Հա՛րրի, ես համոզված եմ, որ հաջորդ անգամ դու կկարողանաս գալ մեզ հետ, — ասաց նա: — Բլեքին անպայման շուտով կբռնեն: Նրան արդեն մի անգամ տեսել են:

— Բլեքը հո հիմար չի, որ քիթը Հոգսմիդ խոթի, — ասաց Ռոնը: — ՄըքԳոնագալին ասա՛, խնդրի՛ր, որ ինքը թողնի քեզ, Հա՛րրի, ո՛վ գիտի հաջորդ անգամը երբ կլինի:

— Ռո՛ն, — հանդիմանությամբ ասաց Հերմիոնան, — Հարրին պետք է դպրոցում մնա:

— Նա հո միակ երրորդ դասարանցին չի, որը թույլտվություն չի ստացել, — ասաց Ռոնը, — գնա՛, գնա՛ ՄըքԳոնագալի մոտ, Հա՛րրի:

— Հա՛, կարծում եմ, որ այդպես էլ կանեմ, — ասաց Հարրին՝ մտքում հաստատ որոշում կայացնելով:

Հերմիոնան բերանը բացեց, որ առարկի, բայց հենց այդ պահին Ծուռթաթը թեթև թռավ նրա գիրկը: Մի մեծ սատկած սարդ էր ցցված նրա բերանից:

— Հիմա ի՞նչ, անպայման հենց մեր առաջ պիտի ուտի էդ զգվանքին, — ասաց Ռոնը, դեմքը ծռմռելով:

— Ապրի՛ Ծուռթաթը, — քնքշորեն ասաց Հերմիոնան, — Ծուռթաթն այդ հրեշին ի՞նքն է բռնել, հա՞... մեն-մենա՞կ... — նույն սվսվան առոգանությամբ հարցրեց Հերմիոնան:

Ծուռթաթը սկսեց դանդաղ ծամել իր սարդին՝ զաֆրանագույն աչքերն ամբարտավան գամելով Ռոնի վրա:

— Դրան հեռու պահիր ինձնից, խնդրում եմ, — ասաց Ռոնը ջղայնացած, վերադառնալով իր աստղային քարտեզին: — Հեռու պահիր իմ պայուսակից, ի՞նչ կլինի... Բոքոնը քնած է պայուսակիս մեջ:

Հարրին հորանջեց: Նա իրականում շատ էր ուզում գնալ քնելու, բայց նա նույնպես պիտի վերջացներ իր աստղային քարտեզը: Հարրին մոտ քաշեց իր պայուսակը, հանեց մի մագաղաթե թուղթ, թանաք, գրչափետուր և սկսեց աշխատել:

— Կարող ես իմից արտագրել, թե ուզում ես, — ասաց Ռոնը՝ քարտեզի վրա գանգուր գեղագրով նկարելով վերջին աստղի անունը, և քարտեզը մեկնեց Հարրիին:

Հերմիոնան, որը երբեք չէր արդարացնում միմյանցից արտագրելը, պինդ կոճկեց շրթունքները, բայց ոչինչ չասաց: Ծուռթաթը դեռ անթարթ նայում էր Ռոնին, ռիթմիկ շարժումներով ճոճելով իր թավամազ պոչի ծայրը: Հետո առանց զգուշացման հանկարծ առաջ ցատկեց:

— Օ՛Յ, — գոռաց Ռոնը՝ վեր բարձրացնելով իր պայուսակը, իսկ Ծուռթաթն իր բոլոր չորս թաթերի ճանկերը խրեց պայուսակի մեջ ու սկսեց կատաղաբար պոկոտել այն: — ՀԵՌՈՒ՛Մ, ԱՊՈՒՇ ԿԵՆԴԱՆԻ...

Ռոնը փորձեց փախցնել պայուսակը Ծուռթաթից, բայց Ծուռթաթը չէր պոկվում, ֆշֆշացնում էր ու չանգռտում:

— Ռո՛ն, չվնասե՛ս նրան, — ձգաց Հերմիոնան:

Ամբողջ ընդհանուր սենյակը դիտում էր տեսարանը: Ռոնը պայուսակը աջուձախ էր պոկում, իսկ Ծուռթաթը կախված էր պայուսակից: Հանկարծ պայուսակը բացվեց ու Բոքոնը սարսափահար դուրս թռավ միջից:

— ԲՈՆԵ՛Ք ԿԱՏՎԻ՛Ն, — գոռաց Ռոնը, երբ Ծուռթաթը բաց թողեց քրքրված պայուսակն ու ցած թռնելով սկսեց հետապնդել սարսափահար Բոքոնին:

Ջորջ Ուիզլին ամբողջ մարմնով նետվեց Ծուռթաթի վրա, բայց վրիպեց:

Բոքոնը սրընթաց անցավ մոտ քսան զույգ ոտքերի արանքով ու խցկվեց մի հին կոմոդի տակ: Ծուռթաթը հատակին սահելով կանգնեց կոմոդի առաջ, պոչն ու հետույքը վեր ցցելով, կուրծքն ու փորը հպեց գետնին ու իր առջևի ծուռ թաթով սկսեց կատաղի քրքրել կոմոդի տակը:

Ռոնը և Հերմիոնան մոտ շտապեցին: Հերմիոնան մեջքից գրկեց ու բարձրացրեց Ծուռթաթին ու հեռու տարավ նրան: Ռոնը փորի վրա պառկեց հատակին և Բոքոնին պոչից բռնած մեծագույն դժվարությամբ հանեց կոմոդի տակից:

— Ապա նայի՛ր այս խեղճ կենդանուն, — կատաղած ասաց նա Հերմիոնային, պոչից բռնած Բոքոնին ճոճելով նրա առաջ: — Խեղճից միայն կաշին ու ոսկորն է մնացել: Քո գազան կատվին հեռու պահի՛ր սրանից:

— Ծուռթաթը չի հասկանում, որ դա սխալ է, — ասաց Հերմիոնան դողացող ձայնով, — բոլոր կատուներն էլ առնետ են բռնում, Ռո՛ն:

— Ինչ-որ բան այն չէ այդ կենդանու հետ, — ասաց Ռոնը, որը փորձում էր համոզել խելագար թփրտացող Բոքոնին նորից մտնել իր գրպանը: — Նա լսեց ինձ, երբ ասացի, որ Բոքոնը պայուսակիս մեջ է:

— Օհ, ինչպիսի՛ հիմարություն, — ասաց Հերմիոնան անհամբերությամբ, — Ծուռթաթը շատ լավ հոտառություն ունի, Ռո՛ն, քո կարծիքով էլ ինչպես պիտի...

— Այդ կատուն աչք է դրել Բոքոնի վրա, — ասաց Ռոնը, անտեսելով սենյակում գտնվողներին, ովքեր արդեն սկսել էին հռիռալ զվարճալի տեսարանի վրա: — Իսկ Բոքոնը այդ կատվից ավելի առաջ է եկել այստեղ, և խեղճ կենդանին հիվանդ է:

Ռոնը անցավ ընդհանուր սենյակով և փրփրած հեռացավ դեպի տղաների ննջարանը տանող աստիճաններով:

Հաջորդ առավոտյան Ռոնը դեռ նեղացած էր Հերմիոնայից և Հերբալոգիայի դասին նույնիսկ մի բառ չփոխանակեց նրա հետ, թեև ինքը, Հարրին ու Հերմիոնան միասին աշխատում էին փքասիսեռի միևնույն թփի վրա:

— Ինչպե՞ս է Բոքոնը, — վախվորած հարցրեց Հերմիոնան, մինչ նրանք բույսից կտրում էին հաստիկ կարմիր պատիճներն ու դրանց միջից փայլվիլուն սիսեռահատիկները դատարկում մի փայտյա թասի մեջ:

— Թաքնվել է մահճակալիս տակ ու անդադար դողում է, — բարկացած ասաց Ռոնը, սիսեռահատիկները թասի կողքով լցնելով ջերմոցի հատակին:

— Զգու՛յշ, Ուի՛զլի, զգու՛յշ... — գոռաց պրոֆեսոր Սաժիլը, երբ սխեռահատիկները հենց նրանց աչքերի առաջ սկսեցին ծլել, ոլորվելով աճել ու ծաղիկ տալ:

Հաջորդ դասը Տրանսֆիզուրացիան էր, այսինքն՝ Կերպափոխությունը: Հարրին որոշել էր դասից հետո պրոֆեսոր ՄըքԳոննագալին խնդրել, որ թույլ տա իրեն մյուսների հետ միասին Հոգսմիդ գնալ: Դասարան մտնելու համար նա դռների մոտ հերթ էր կանգնել և փորձում էր կենտրոնանալ ու մի լավ մտածել, թե ինչ փաստարկներ պիտի բերի հոգուտ իր խնդրանքի: Հանկարծ նրա ուշադրությունը շեղեց հերթի առաջին շարքում տիրող իրարանցումը:

Լավենդեր Բրաունը լաց էր լինում: Փարվաթին գրկել էր ընկերուհուն և ինչ որ բան էր բացատրում Շեյմոս Ֆինիգանին ու Դին Թոմասին, ովքեր լուրջ մտահոգված տեսք ունեին:

— Ի՞նչ է պատահել, Լա՛վենդեր, — անհանգիստ հարցրեց Հերմիոնան, երբ նա, Հարրին ու Ռոնը մոտեցան դռներին:

— Այս առավոտ մի նամակ է ստացել տնից, — շշնջաց Փարվաթին, — նրա Բինքի ճագարին աղվեսն է խեղդել:

— Օ՛հ, — ասաց Հերմիոնան, — ցավում եմ, Լա՛վենդեր:

— Ես պետք է գլխի ընկնեի, որ վատ բան է պատահելու, — ողբերգական ծայնով ասաց Լավենդերը: — Գիտե՞ք, թե այսօր ամսի քանիսն է:

— Այսօր հոկտեմբերի տասնվեցն է... Այն, ինչից վախենում ես, կկատարվի հոկտեմբերի տասնվեցին... Հիշեցի՞ք... Նա ճիշտ էր... Նա ճիշտ էր...

Ամբողջ դասարանը հավաքվեց Լավենդերի շուրջը: Շեյմոսը լուրջ տեսքով գլուխն էր օրորում: Հերմիոնան մի պահ տատանվեց ու հարցրեց.

— Դու իրոք, վախենու՞մ էիր, որ աղվեսը կխեղդի Բինքիին:

— Դեհ, պարտադիր չէր, որ դա աղվես լիներ, — ասաց Լավենդերը՝ արցունքոտ աչքերով նայելով Հերմիոնային, — բայց ես անկասկած վախենում էի, որ նա կսատկի, մի՞թե ակնհայտ չէ:

— Օ՛հ, — ասաց Հերմիոնան ու կրկին մի պահ մտածեց: — Ուրեմն Բինքին արդեն ծեր ճագա՞ր էր:

— Վոհ-հո՛չ, — հեկեկալով պատասխանեց Լավենդերը, — նա դեռ ծա-հա-հա-գու՛կ էր:

Փարվաթին ավելի ամուր գրկեց ընկերուհու ուսերը:

— Այդ դեպքում, ինչու՞ էիր վախենում, որ պիտի սատկի, — ասաց Հերմիոնան:

Փարվաթին աչքերը փայլեցրեց նրա վրա:

— Դեհ, եկե՛ք տրամաբանորեն նայենք պատահածին, — ասաց Հերմիոնան, շրջվելով դեպի մյուս հավաքվածները: — Ուզում եմ ասել, Բինքին նույնիսկ այսօր էլ չի սատկել... Ճիշտ չե՞մ ասում: Լավենդերն ուղղակի այսօր է իմացել այդ մասին, — Լավենդերը բարձրաձայն հեկեկաց, — և նա ոչ մի կերպ չէր կարող վախենալ հենց դրանից, որովհետև դա նրա համար այսօր իսկական ցնցում եղավ:

— Մի՛ լսիր Հերմիոնային, Լա՛վենդեր, — ասաց Ռոնը բարձրաձայն, — նա ուրիշների կենդանիներին կարևոր չի համարում:

Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը շատ ճիշտ ժամանակին բացեց դասարանի դուռը: Հերմիոնան ու Ռոնը կարող էին կես ակնթարթից ձեռնամարտի մեջ մտնել, և երբ ներս մտան դասարան, նստեցին Հարրիի երկու կողմերում ու ամբողջ դասին ընդհանրապես չխոսեցին միմյանց հետ:

Հարրին դեռ չէր որոշել, թե ինչ պիտի ասի պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալին, երբ հնչեց դասի վերջն ազդարարող զանգը: Բայց ՄըքԳոնագալն ինքն առաջինը խոսեց Հոգսմիդի մասին:

— Մի թույլ ուշադրություն, խնդրում եմ, — կանչեց նա, երբ բոլորն ուղղվեցին դեպի դուռը: — Քանի որ այստեղ բոլորդ էլ իմ միաբանությունից եք, ուրեմն չմոռանաք մինչև Բոլոր սրբերի օրն ինձ հանձնել Հոգսմիդ այցելելու թույլտվության լրացված ձևերը: Առանց լրացված ձևի ոչ ոք գյուղ չի գնա: Չմոռանա՛ք:

Նեվիլը ձեռքը վեր բարձրացրեց:

— Ներեցե՛ք, Պրոֆե՛սոր, ես... կարծես կորցրել եմ...

— Տատիկդ քո թույլտվության ձևն ինձ փոստով է ուղարկել, Լոնգբո՛թոմ, — ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը, — նա երևի մտածել է, որ այդպես ավելի ապահով կլինի: Այդքա՛նը... Հիմա կարող եք գնալ:

— Հիմա խնդրի՛ր, — ֆշացրեց Ռոնը Հարրիին:

— Օհ, բայց... — սկսեց Հերմիոնան:

— Գնա՛, Հա՛րրի, — համառորեն պնդեց Ռոնը:

Հարրին սպասեց մինչև համադասարանցիները դուրս գան, հետո նյարդայնացած ուղղվեց դեպի պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալի սեղանը:

— Այո՛, Փո՛թեր:

Հարրին խոր շունչ քաշեց:

— Պրոֆեսո՛ր, իմ մորաքույրն ու նրա ամուսինը... ընմ... մոռացել են ստորագրել թույլտվության ձևը, — ասաց նա:

Պրոֆեսոր ՄըքԳոննագալն իր քառակուսի ակնոցի վրայով նայեց նրան, բայց ոչինչ չպատասխանեց:

— Դուք... ընմ... ի՞նչ եք կարծում... ընմ... ես կարող եմ... կարո՞ղ եմ ես... ընմ... բոլորի հետ միասին Հոգսմիդ գնալ:

Պրոֆեսոր ՄըքԳոննագալը նայեց իր գրասեղանին դրված թղթերին և սկսեց վերադասավորել դրանք:

— Փո՛թեր, ցավում եմ, բայց չեք կարող, — ասաց նա: — Դուք լսեցիք, ինչ ասացի: Առանց լրացված ձևի ոչ ոք գյուղ չի՛ գնա: Դա Հոգվարթսում ընդունված կարգն է:

— Բայց... պրոֆեսո՛ր, իմ մորաքույրն ու նրա ամուսինը, դուք գիտեք, նրանք մազլ են, նրանք իրականում չեն պատկերացնում Հոգվարթսի կանոններն ու կարգը, — ասաց Հարրին, մինչ Ռոնը արագ-արագ գլխով անելով քաջալերում էր նրան, — եթե միայն դուք ինքներդ ինձ թույլտվություն տաք...

— Բայց ես չեմ կարող քեզ թույլտվություն տալ, — ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոննագալը՝ ոտքի կանգնելով և սկսեց թղթերը վերադասավորել դարակի մեջ: — Ձևի մեջ հստակ նշված է, որ ծնողը կամ խնամակալը պետք է թույլտվություն տա: — Նա գլուխը բարձրացրեց ու շատ տարօրինակ արտահայտությամբ նայեց Հարրին: Արդյոք կարեկցա՞նք էր դա... — Ցավում եմ, Փո՛թեր, բայց դա իմ վերջին խոսքն է: Լավ կանես շտապես, որ չուշանաս հաջորդ դասից:

Ուրիշ ելք չկար: Ռոնը մի շարք անբարեհունչ անուններ տվեց պրոֆեսոր ՄըքԳոննագալի հասցեին, ինչն անչափ ջղայնացրեց Հերմիոնային, որի դեմքը ստացել էր. «Ես-ասում-էի-որ-այդպես-կլինի-և-շատ-էլ-լավ-է-որ-այդպես-եղավ» արտահայտությունը, ինչից Ռոնը նույնիսկ ավելի բարկացավ, իսկ Հարրին ստիպված էր դիմանալ նաև բոլոր կողմերից շատ բարձր լսվող

ուրախ ու երջանիկ շատախոսությանը՝ Հոգսմիդում սպասվող վայելքների և դրանց այցելելու հերթականության ու ծրագրերի մասին:

— Մի՛ մոռացիր, որ այդ օրը միշտ տոնական ընթրիք է լինում, — ասում էր Ռոնը՝ փորձելով բարձրացնել Հարրիի տրամադրությունը, — մոռացե՞լ ես, Բոլոր սրբերի օրվա տոնական ընթրիքը:

— Հա՛... — մռայլ ասաց Հարրին, — տոնական ընթրիք է լինելու, բա ո՛նց...

Բոլոր սրբերի օրվա տոնական ընթրիքը միշտ արտակարգ իրադարձություն էր լինում, բայց ամեն ինչ շատ ավելի համեղ կլիներ երեկոյան, եթե ցերեկով նա բոլորի հետ միասին մի քանի ժամ կարողանար Հոգսմիդում գբոսնել: Ոչինչ չէր կարող բարձրացնել նրա տրամադրությունը և փարատել անարդարացի միայնության զգացումը: Դին Թոմասը նույնիսկ առաջարկեց թույլտվության ձևի վրա կեղծել քեռի Վերնոնի ստորագրությունը, բայց Հարրին արդեն ասել էր պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալին, որ քեռի Վերնոնը այն չի ստորագրել: Ուրեմն այդ խաղը չէր ստացվի: Ռոնը կասկածանքով առաջարկեց Անտեսանելիության թիկնոցը, բայց Հերմիոնան անմիջապես հիշեցրեց Ռոնին, թե ինչ ասաց Դամբլդորն ագրայելների մասին, որոնք տեսնում են Անտեսանելիության թիկնոցի միջով: Փերսին լցրեց Հարրիի համբերության բաժակի վերջին կաթիլը՝ փորձելով հուսադրել ու սփռվել նրան:

— Գիտե՞ս, Հա՛րրի, շատ իզուր են այդքան աղմուկ բարձրացնում Հոգսմիդի շուրջը: Մե՛ծ բան... Կարող ես համոզված լինել, որ մի առանձնապես յուրահատուկ տեղ էլ չի, — ասաց նա լրջորեն: — Հա՛, ասենք թե քաղցրավենիքի խանութը լավն է, բայց «Ջոնկոյի Կատակասերների խանութը», անկեղծ ասած, ուղղակի վտանգավոր է, և այո՛, մեկ էլ, իհարկե, արժե տեսնել «Այսահար տունը»: Բայց իրոք, Հա՛րրի, դրանից բացի այնտեղ ուրիշ ոչ մի հետաքրքիր բան չկա:

Բոլոր սրբերի օրվա առավոտյան Հարրին արթնացավ մյուսների հետ միասին և իջավ նախաճաշելու խոր վիատության զգացումով, թեև ամեն գնով ջանում էր իրեն սովորականի պես պահել:

— Մենք քեզ մի մեծ տոպրակ կոնֆետ կբերենք «Մեղրադմբուզից», — ասաց Հերմիոնան՝ հուսահատ կարեկցանքով նայելով նրան:

— Հա՛, մի ամբողջ տոպրակ ամեն ինչից, — ասաց Ռոնը: Հարրիի հիասթափության դառնությունը ստիպել էր, որ նա ու Հերմիոնան վերջապես մոռանան Ծուռթաթի կապակցությամբ իրենց գժտությունը:

— Մի՛ անհանգստացեք ինձ համար, — ասաց Հարրին՝ հուսալով, որ իր ծայրը շատ հանգիստ ու իմիջիայլոց հնչեց: Կհանդիպենք տոնական ընթրիքի ժամանակ: Ձեզ բարի ժամանց:

Նա բոլորին ուղեկցեց մինչև շքամուտքի դահլիճը, որտեղ պարեկ Ֆիլչը կաղնեփայտե մեծ դռան շեմին կանգնած երկար ցուցակով ստուգում էր դուրս եկողներին՝ կասկածամտորեն նայելով իր կողքով անցնող բոլորի դեմքերին, որպեսզի թույլ չտա անիրավասու որևէ մեկին դռներից դուրս ծլկել:

— Ամրոցում ես մնում, Փո՛թեր, — գոռաց Մալֆոյը, որը դուրս գալու համար հերթի մեջ էր կանգնած Քրեբի ու Գոյլի հետ միասին, — վախենում ես անցնել ազրայելների կողքով:

Հարրին բանի տեղ չդրեց նրան և միայնակ ուղղվեց մարմարյա աստիճաններով դեպի վեր ու ամայի միջանցքներով վերադարձավ Գրիֆինդորի աշտարակը:

— Գաղտնաբա՞ռը, — ասաց Չառլ Կոմսուհին՝ ցնցումով արթնանալով կիսանինջից:

— «Ֆորտունա մաժոր», — ասաց Հարրին անտարբեր:

Դիմանկարը բացվեց, և նա ներս մագլցեց իրենց ընդհանուր սենյակը, որը լի էր շատախոսող առաջին և երկրորդ դասարանցիներով և մի քանի բարձր դասարանցի ուսանողներով, ովքեր հավանաբար այնքան հաճախ էին եղել Հոգսմիդում, որ հույս չունեին որևէ նորություն տեսնել այնտեղ, ուստի գերադասել էին մնալ ամրոցում:

— Հա՛րրի... Հա՛րրի... Ողջու՛յն, Հա՛րրի...

Երկրորդ դասարանցի Քոլին Քրիվին էր, որը խորագույն ակնածանքով էր վերաբերվում Հարրիին և երբեք առիթը բաց չէր թողնում նրա հետ դեսից-դենից խոսելու համար:

— Դու Հոգսմիդ չե՞ս գնում, Հա՛րրի: Ինչու՞ չես գնում... — Քոլինը ոգևորված նայեց իր ընկերներին, — կարող ես գալ մեզ հետ մատել, Հա՛րրի:

— Ըրըմ... Ո՛չ, շնորհակալ եմ, Քո՛լին, — ասաց Հարրին, որը բնավ ցանկություն չուներ մի խումբ առաջին և երկրորդ դասարանցիների ցուցադրել իր ձակատի սպին: — Ես պետք է գրադարան գնամ... Գործ ունեմ...

Դրանից հետո նրան ուրիշ բան չէր մնում, քան շրջվել ու կրկին դուրս գալ դիմանկարի բացվածքի միջով:

— Եվ ի՞նչ իմաստ ուներ ինձ իզուր արթնացնելը... — նեղսրտած ասաց Չադ Կոմսուիին նրա հետևից:

Հարրին անտրամադիր քստքստացնելով գնաց գրադարանի ուղղությամբ, բայց կես ճանապարհին միտքը փոխեց: Աշխատելու կամ գիրք կարդալու ոչ մի ցանկություն չուներ: Նա շրջվեց ու դեմառդեմ հայտնվեց Ֆիլչի առաջ, որն արդեն ճանապարհ էր դրել Հոգսմիդ գնացող վերջին ուսանողներին:

— Ի՞նչ ես անում այստեղ, — կասկածամտորեն մռնչաց Ֆիլչը:

— Ոչի՛նչ, — ասաց Հարրին ճշմարտությունը:

— Ոչի՛նչ, — ասես թքեց Ֆիլչը, տհաճորեն դողացնելով ծնոտը, — ասա՛ նրան, ով կհավատա... Ու՞մ ես լրտեսում մեն-մենակ... Ինչու՞ քո մյուս լկտի ընկերների հետ Հոգսմիդ չես գնացել՝ Նեխահոտ ականիկներ, Սրտխառնոցի փոշի ու Վնգացող ձիճուներ գնելու համար, հը՞...

Հարրին ուսերը թոթվեց:

— Վերադարձի՛ր ձեր ընդհանուր սենյակը, — նետեց Ֆիլչը, և աչքերից կրակ թափելով կանգնեց ու նայեց, մինչև Հարրին՝ կողմնատար միջանցք մտնելով, դուրս եկավ տեսադաշտից:

Բայց Հարրին չվերադաձավ ընդհանուր սենյակ: Նա մի աստիճանաշար բարձրացավ՝ մտածելով գուցե այցելի թռչնատուն, տեսնի, թե Հեդվիգն ինչպես է, և քայլում էր մեկ ուրիշ միջանցքով, երբ սենյակներից մեկից մի ծայն կանչեց նրան.

— Հարրի՞...

Հարրին հետ քայլեց, որ տեսնի, թե ով էր իրեն կանչում, և հանդիպեց պրոֆեսոր Լուպինին, որը դուրս էր նայում իր աշխատասենյակից:

— Ի՞նչ ես անում այստեղ, — ասաց Լուպինը Ֆիլչից լրիվ տարբեր առոգանությամբ: — Ինչու՞ ես մենակ, իսկ ու՞ր են Ռոնն ու Հերմիոնան:

— Հոգսմիդ... — կարճ ասաց Հարրին՝ աշխատելով ծայնով չմատնել իր վիատությունը:

— Ա՛հ... — ասաց Լուպինը և մի պահ դիտեց Հարրիին: — Գուցե մտնե՞ս: Հենց նոր փոստը ստացա մեր հաջորդ դասի համար պատվիրված ծանոթով: Չե՞ս ուզում գրինդիլո տեսնել:

— Ի՞նչ, — հարցրեց Հարրին:

Նա Լուպինի հետևից մտավ վերջինիս աշխատասենյակը: Անկյունում դրված էր մի շատ մեծ ու թափանցիկ ջրով լի տակառ: Հիվանդագին կանաչ գույնի մի արարած էր լողում ջրի մեջ՝ պստիկ սուր պոզերով, երկար շոշափուկանման մատներով և, հպվելով տակառի պատին, ծամածռություններ էր անում իրեն նայողներին:

— Ջրային ալք է, — ասաց Լուպինը, մտազբաղ զննելով գրինդիլոյին: — Սրա հետ մեծ դժվարություններ չեք ունենա, համենայնդեպս ո՛չ կապականերից հետո, որոնք շատ ավելի վտանգավոր արարածներ են: Սրանց հաղթելու գաղտնիքը նրանց երկար մատների ցանցից ազատվելու մեջ է: Նկատեցի՞ր, թե որքան երկար մատներ ունի: Թեև շատ ուժեղ են, բայց միևնույն ժամանակ նաև՝ փխրուն:

Գրինդիլոն բերանը լայն բացեց՝ մերկացնելով իր կանաչ ատամները, և թաղվեց տակառի անկյունում գտնվող ծովախոտի մեծ կույտի մեջ:

— Մի գավաթ թեյ կխմե՞ս, — ասաց Լուպինը՝ հայացքով փնտրելով իր թեյնիկը, — հենց նոր ինքս էի մտածում մի գավաթ թեյ խմելու մասին:

— Հաճույքով, — ամաչելով ասաց Հարրին:

Լուպինը իր կախարդական փայտիկով խփեց թեյնիկին և հանկարծ մի շիթ գոլորշի հայտնվեց թեյնիկի քթից:

— Նստի՛ր, — ասաց Լուպինը բացելով փոշոտ տեսքով մետաղյա մի տուփի կափարիչը, — ես միայն թեյի տոպրակներ ունեմ: Բայց համարձակվում եմ ենթադրել, որ արդեն հասցրել ես ձանձրանալ թեյի տերևներից:

Հարրին նայեց նրան: Լուպինի աչքերը չարաճճի փայլում էին:

— Որտեղի՞ց գիտեք այդ մասին, — հարցրեց Հարրին:

— Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալն ասաց ինձ, — պատասխանեց Լուպինը՝ Հարրիին փոխանցելով թռած եզրով թեյի գավաթը: — Դու չե՞ս անհանգստանում, չէ՞...

— Ո՛չ, — ասաց Հարրին:

Նա մի պահ մտածեց Լուպինին պատմել Մագնոլիա Քրեսենթ փողոցում տեսած շան մասին: Բայց չէր ուզում, որ Լուպինը մտածեր, թե ինքը վախկոտ է, հատկապես քանի որ Լուպինը կարծես մտածում էր, որ ինքը չէր կարող անգամ մի բոխոխիճի հախից գալ:

Երևի Հարրիի մտքերն ինչ-որ չափով արտահայտվել էին նրա դեմքին, որովհետև Լուպինն ասաց.

— Քեզ ինչ-որ բա՞ն է անհանգստացնում, Հա՛րրի:

— Ո՛չ, — ստեց Հարրին: Նա մի կում թեյ խմեց ու նայեց տակառի միջից իր վրա բռնեցքը թափահարող գրինդիլոյին: — Այո՛, — հանկարծ միտքը փոխելով ասաց նա՝ թեյի գավաթը ցած դնելով Լուպինի սեղանին, — այն օրը, երբ մենք պարապում էին բոխոխիճի հետ...

— Այո... — անշտապ ասաց Լուպինը:

— Ինչու՞ չթողեցիք, որ ես կանգնեմ բոխոխիճի առաջ, — կտրուկ ասաց Հարրին:

Լուպինը հոնքերը վեր բարձրացրեց:

— Ես կարծում էի, որ դա ակնհայտ էր քեզ համար, Հա՛րրի, — ասաց նա շատ զարմացած ձայնով:

Հարրին, որը սպասում էր, թե Լուպինը կժխտի, որ նման բան է արել, անակնկալի եկավ:

— Ինչու՞... — ասաց նա կրկին:

— Ինչու... — պատասխանեց Լուպինը թեթևակի խոժոռվելով, — ես ենթադրեցի, որ քո առջև կանգնելով՝ բոխոխիճը կընդունի Լորդ Վոլդեմորթի կերպարանքը:

Հարրին անթարթ նայեց նրան: Նա ոչ միայն բոլորովին չէր սպասում նման պատասխանի, դեռ ավելին՝ Լուպինը շատ հանգիստ արտասանեց Վոլդեմորթի անունը: Միակ մարդը, որը Հարրիի մոտ երբևէ բարձրաձայն արտասանել էր այդ անունը (բացի հենց իրենից) եղել էր պրոֆեսոր Դամբլդորը:

— Պարզվում է, որ ես սխալվել եմ, — ասաց Լուպինը՝ դեռ խոժոռ նայելով Հարրիին: — Ես մտածեցի, որ այնքան էլ լավ գաղափար չէ՝ թույլ տալ Լորդ Վոլդեմորթին մարմնական ձև ստանալ ուսուցչանոցում: Ես ենթադրեցի, որ բոլորը մեծ խուճապի մեջ կընկնեն:

— Ես նույնպես սկզբում մտածեցի Վոլդեմորթի մասին, — ասաց Հարրին ազնվորեն, — բայց հետո... հետո հիշեցի ազրայելներին...

— Պարզ է... — մտազբաղ ասաց Լուպինը: — Դեհ... անկեղծ ասած... Ես տպավորված եմ: — Նա մեղմ ժպտաց Հարրիի դեմքին հայտնված զարմանքի վրա: — Դա նշանակում է, որ այն, ինչից դու ամենից շատ ես վախենում, հենց վախն է: Իրոք շատ իմաստուն է, Հարրի:

Հարրին չգիտեր ինչ պատասխաներ ու մի քիչ էլ թեյ խմեց:

— Ուրեմն դու մտածում էիր, որ ես կարծում եմ, թե դու չես կարող հաղթել բոխոխիձին, — խորաթափանցորեն ասաց Լուպինը:

— Ընմ... Հա՛... — ասաց Հարրին: Հանկարծ նա իրեն շատ ավելի երջանիկ զգաց: — Պրոֆեսոր Լուպի՛ն, գիտե՞ք, այդ ազրայելները...

Նրա խոսքը կտրեց դռան վրա լսված թակոցը:

— Մտե՛ք, — ասաց Լուպինը:

Դուռը բացվեց, ու ներս մտավ Սնեյփը: Նա ձեռքի մեջ բռնած մի մեծ, բարձր գավաթ էր բերում, որից թեթև գոլորշի էր բարձրանում: Սնեյփը մի պահ կանգնեց՝ տեսնելով Հարրիին, և նեղացրեց իր մութ աչքերը:

— Ա՛հ, Սեվե՛րուս, — ասաց Լուպինը՝ ժպտալով: — Շատ շնորհակալ եմ: Խնդրում եմ այստեղ դի՛ր, իմ սեղանին:

Սնեյփը ցած դրեց գոլորշի արծակող գավաթը՝ հայացքը դարձնելով մե՛կ Հարրիին, մե՛կ Լուպինին:

— Ես Հարրիին գրինդիլո էի ցույց տալիս, — ասաց Լուպինը՝ բարեհամբույր մատնանշելով թափանցիկ տակառը:

— Զարմանահրաշ արարած է, — ասաց Սնեյփը՝ նույնիսկ մեկ անգամ չնայելով գրինդիլոյի կողմը: — Պետք է անմիջապես խմես դա, Լու՛պին:

— Այո՛, այո՛... Հենց հիմա կխմեմ, — ասաց Լուպինը:

— Ես մի ամբողջ կաթսա եմ պատրաստել, — շարունակեց Սնեյփը: — Եթե ավելին պետք լինի...

— Երևի լավ կլինի, որ վաղը նույնպես խմեմ: Շնորհակալություն՝ն, Սեվե՛րուս:

— Չարժե, — ասաց Սնեյփը, բայց նրա աչքերի փայլը Հարրիին բոլորովին դուր չեկավ: Նա առանց ժպտալու դուրս եկավ սենյակից՝ ևս մի զգուշավոր հայացք զցելով նրանց վրա:

Հարրին հետաքրքրված նայեց գավաթին: Լուպինը ժպտաց:

— Պրոֆեսոր Սնեյփը սիրալիրաբար դեղաթուրմ է պատրաստել ինձ համար, — ասաց նա, — ես ինքս երբեք հմուտ չեմ եղել դեղաթուրմեր եփելու գործում, իսկ այս մեկն առանձնահատուկ բարդ է: — Նա սեղանից վերցրեց գավաթն ու հոտոտեց այն: — Շատ ավստս, որ շաքարից ուժը լրիվ կկորցնի, — ավելացրեց նա և մի կույմ անելով, ամբողջ մարմնով ցնցվեց:

— Ինչու՞... — սկսեց Հարրին և կիսատ թողեց հարցը: Լուպինը նայեց նրան ու պատասխանեց նրա անավարտ հարցին:

— Վերջերս ինձ մի քիչ վատ եմ զգում, — ասաց նա, — այս դեղաթուրմը միակ բանն է, որ օգնում է ինձ: Բախտս շատ է բերել, որ աշխատում եմ պրոֆեսոր Սնեյփի կողքին: Շատ քիչ կախարդներ կան, որ ի վիճակի են նման բարդության դեղաթուրմ պատրաստել:

Պրոֆեսոր Լուպինը մի կույմ էլ արեց, իսկ Հարրիի մոտ մի խելագար ցանկություն հայտնվեց՝ դուրս հրել գավաթը նրա ձեռքերից:

— Պրոֆեսոր Սնեյփին շատ են հետաքրքրում սև արվեստները, — արագ դուրս տվեց նա:

— Իսկապե՞ս... — ասաց Լուպինը, նույնիսկ չձևացնելով իբր հետաքրքրվեց Հարրիի ասածով և մի կույմ էլ խմեց դեղաթուրմից:

— Որոշ մարդկանց կարծիքով... — սկսեց Հարրին ու տատանվեց, բայց հետո մի շնչով շարունակեց, — որոշ մարդկանց կարծիքով նա պատրաստ է ամեն ինչ անել Ինքնապաշտպանություն սև ուժերից առարկայի ուսուցչի տեղի համար:

Լուպինը մինչև վերջ խմեց գավաթի պարունակությունը և մի դառը ծամածռություն արեց:

— Ըըըմ... Ի՛նչ զգվելի էր, — ասաց նա: — Ղեհ ինչ, Հա՛րրի, ես լավ կանեմ վերադառնամ իմ գործին: Այսօր դեռ կհանդիպենք տոնական ընթրիքին:

— Ճիշտ է, — ասաց Հարրին ցած դնելով իր դատարկ գավաթը:

Լուպինի դատարկ գավաթից դեռ գոլորշի էր բարձրանում:

— Ահա և մե՛նք, — ասաց Ռոնը, — Էնքա՛ն ենք բերել, որքան կարող էինք տեղավորել մեր գրպաններում:

Վառ գույներով թղթերի մեջ փաթաթված կոնֆետները լցվեցին Հարրիի գոգը: Երեկոյան աղջամուղջ էր, և Ռոնն ու Հերմիոննան հենց նոր էին վերադարձել Ընդհանուր սենյակ, երկուսն էլ սառը քամուց կարմրած այտերով և այնքան շողշողուն աչքերով, ասես կյանքում իրենց ամենաերջանիկ օրն էին անցկացրել:

— Շնորհակալություն՝ն, — ասաց Հարրին՝ կույտի միջից վերցնելով պղպեղով սև պստիկ այսիկների փաթեթը: — Դեհ, պատմե՛ք, թե ինչի նման էր Հոգսմիդը: Ու՞ր գնացիք:

— Ըստ էության ամեն տեղ մտանք. գնացինք «Դերվիշ ու Ախտար» հրաշագործական գործիքների խանութը, հետո մտանք «Զոնկոյի Կատակասերների խանութը», դրանից հետո գնացինք «Երեք ցախավել» պանդոկը ու մի-մի գավաթ փրփրակալած տաք մեղրագինի խմեցինք, ու էլի մի շարք ուրիշ տեղեր...

— Մտանք Փոստը, Հա՛րրի... Դու նույնիսկ չես կարող պատկերացնել՝ երկու հարյուր բու, և բոլորը նստած են դարակների վրա, ու բոլորը գունային կոդեր ունեն՝ կախված այն բանից, թե որքան արագ ես ուզում, որ նամակդ կամ ծանրոցդ տեղ հասնի:

— «Մեղրադմբուզում» նոր տեսակի սերուցքային կոնֆետներ կային, նրանք անվճար հյուրասիրում էին բոլորին, քեզ համար էլ ենք բերել:

— Մեզ թվաց, թե «Երեք ցախավելում» մի օգրի տեսանք: Էլ ո՛վ ասես, որ չի լինում այդ պանդոկում...

— Երեն՛կ կարողանայինք քեզ մի քիչ մեղրագինի բերել, ցրտին տաքացնում է, իսկ շոգին՝ զովացնում:

— Իսկ դու ի՞նչ ես արել, — անհանգստացած հարցրեց Հերմիոննան: — Պարապե՞լ ես:

— Ո՛չ, — ասաց Հարրին, — Լուպինը ինձ մի գավաթ թեյ հյուրասիրեց: Հետո Սնեյփը եկավ...

Նա պատմեց ընկերներին գոլորշի արձակող գավաթի մասին: Ռոնի ծնոտը կախ ընկավ ու բաց բերանով լսելուց հետո նա հարցրեց.

— Լուպինը խմե՞ց... Գժվե՞լ է...

Հերմիոննան նայեց իր ժամացույցին:

— Լավ կանենք ներքև իջնենք, տոնական ընթրիքը հինգ րոպեից կսկսվի...

Նրանք դիմանկարի բացվածքով դուրս եկան և ձանապարհին դեռ քննարկելով Սնեյփին, միացան դեպի Մեծ դահլիճ շտապող ուսանողական բազմությանը:

— Բայց եթե նա... դեհ, հասկանում եք ինձ... — Հերմիոնան նյարդայնորեն շուրջը նայելով ձայնը իջեցրեց, — եթե նա փորձեր թունավորել Լուպինին, ապա դա չէր անի Հարրիի ներկայությամբ:

— Հա՛, գուցե ճիշտ ես, — ասաց Հարրին, երբ հասան շքամուտքի սրահը և մտան Մեծ դահլիճ: Դահլիճը զարդարված էր հարյուրավոր դդումների մեջ տեղադրված հազարավոր մոմերով: Մոմերից վեր անհանգիստ դեսուդեն էր թռչում կենդանի չղջիկների մի ամբողջ ամպ, իսկ ավելի վեր առաստաղի տակ ծածանվում էին բազմաթիվ երկար ու նեղ կրակագույն դրոշներ, որոնք փոթորկալից ամպերից մթամած առաստաղի տակ ճոճվում էին փայլվիլուն ջրային օձերի պես:

Ուտելիքն աննման էր: Նույնիսկ Հերմիոնան ու Ռոնը, ովքեր արդեն պայթում էին «Մեղրադմբուզի» կոնֆետներից, կարողացան ամեն ինչից երկրորդ բաժինն էլ ուտել: Հարրին աչքը չէր կտրում ուսուցչական սեղանից: Պրոֆեսոր Լուպինը, ինչպես միշտ, շատ զվարթ տեսք ուներ և աշխույժ զրուցում էր փոքրիկ պրոֆեսոր Ֆլիթվիլի հետ, որը Հոգվարթսի Հմայախոսքերի դասի ուսուցիչն է: Հարրին, երկար սեղանով դեմքից դեմք տանելով աչքերը, հասավ Սնեյփին: Գուցե դա նրան թվում էր, բայց գուցե, իրո՞ք, Սնեյփի աչքերը սովորականից ավելի հաճախ էին շանթահարում Լուպինին:

Տոնական ընթրիքի վերջում բոլորին անակնկալ էր սպասում: Հոգվարթսի մշտաբնակ ուրվականները մի ամբողջ բեմադրություն էին պատրաստել: Նրանք բոլորը դուրս թռան պատերից ու մեծ շքերթով անցան բոլորի աչքի առաջ: Գրիֆինդորի ուրվական Գրեթե Անգլուխ Նիքը, բուռն ծափահարությունների արժանացավ, վերացուցադրելով իր սեփական անհաջող գլխատման արարողությունը:

Այնպիսի մի հիասքանչ երեկո էր, որ Հարրիի տրամադրությունը նույնիսկ Մալֆոյը չէր կարող փչացնել: Երբ դուրս էին գալիս դահլիճից, նա բազմության միջից Հարրիի հետևից գոռաց, որ ազրայելները նրան բարևներ են ուղարկում:

Հարրին, Ռոնը և Հերմիոնան մյուս գրիֆինդորցիների հետևից միջանցքներով գնացին դեպի Գրիֆինդորի աշտարակը, բայց երբ հասան այն միջանցքը, որի վերջում Չառլ Կոմսուիու դիմանկարն էր կախված, տեսան, որ ուսանողները խռնվել են դիմանկարի առաջ և բազմության անհանգսիտ ձայներից պարզ էր, որ առջևում ինչ-որ վատ բան էր կատարվել:

— Ինչու՞ ոչ ոք ներս չի մտնում, — հետաքրքվեց Ռոնը:

Հարրին գլուխների վրայով փորձեց տեսնել, թե առջևում ինչ էր կատարվում: Դիմանկարը կարծես փակ էր:

— Առաջ թողե՛ք ինձ, խնդրում եմ, — լսվեց Փերսիի կտրուկ ձայնը, և իր կարևորության գիտակցումով մի կողմ հրելով բոլորին, նա ճեղքեց բազմությունը և առաջ անցավ: — Ի՞նչ է կատարվում այստեղ: Չի կարող պատահել, որ բոլորդ մոռացած լինեք գաղտնաբառը: Ներեցե՛ք... Թույլ տվե՛ք... Ես դպրոցի Առաջին աշակերտն եմ:

Հետո լռություն տիրեց, որը սառը քամու պես տարածվեց դիմանկարի մոտից: Հանկարծ լսվեց Փերսիի հուզմունքից բարակած ձայնը.

— Մեկնումեկդ այստեղ կանչեք պրոֆեսոր Դամբլդորին, արա՛գ:

Բոլորի գլուխները հետ շրջվեցին, վերջում կանգնածները ձգվել էին ոտքերի մատների վրա, որպեսզի ավելի լավ տեսնեն, թե ինչ էր կատարվում նկարի մոտ:

— Ես ի՞նչ է կատարվում, — ասաց հենց այդ պահին եկած Զինին:

Հաջորդ պահին պրոֆեսոր Դամբլդորն արդեն միջանցքում էր և երկու մասի ճեղքվող բազմության միջով շտապում էր դեպի դիմանկարը: Գրիֆինդորցիները միմյանց սեղմվեցին նրան ճանապարհ տալու համար, և Հարրին, Ռոնն ու Հերմիոնան, օգտվելով առիթից, նրա հետևից ավելի մոտեցան դիմանկարին:

— Օ՛ո, մա՛մա, — բացականչեց Հերմիոնան ու բռնեց Հարրիի ձեռքը:

Չառլ Կոմսուիին դիմանկարի մեջ չէր, իսկ դիմանկարն այնպես էր քրքրված, որ նկարից զուլ-զուլ պատռված շերտեր էին թափված հատակին: Կտավից կիսով չափ պոկված, մեծ բզկտված պատառները կախված էին շրջանակից:

Դամբլդորն արագ դիտեց ավերված դիմանկարը և խիստ ու զգոն աչքերով շրջվեց դեպի բազմությունը: Այդ պահին դեպի Դամբլդորն էին շտապում պրոֆեսորներ ՄըքԳոնագալը, Լուպինը և Սնեյփը:

— Պետք է գտնել նրան, — ասաց Դամբլդորը — պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալ, խնդրում եմ անմիջապես գնացեք պարոն Ֆիլչի մոտ և խնդրեք նրան, որ Չադ Կոմսուիլուն փնտրի ամրոցի բոլոր նկարներում:

— Բախտների կբերի, թե գտնեք, — լսվեց մի ճղճղան ձայն:

Փոլթերգեյստ Փիվզն էր՝ բազմության գլխին կախված, շատ երջանիկ տեսքով, ինչպես միշտ, երբ ականատես էր լինում, որև խառնաշփոթի, դժբախտ պատահարի կամ արտառոց միջադեպի:

— Ի՞նչ ես ուզում ասել, Փի՛վզ, — հանգիստ հարցրեց Դամբլդորը, և Փիվզի լայնաբերան ժպիտը մի փոքր մարեց: Նա չէր համարձակվում իրեն լկտի պահել կամ անհարգալից արտահայտվել Դամբլդորի ներկայությամբ: Նա անմիջապես շողոքորթ երանգ տվեց իր ճղճղան ձայնին ու ասաց.

— Ամաչու՛մ է, Ձե՛րդ Տնօրինություն, սը՛ր: Չի ուզում, որ իրեն այդ վիճակում տեսնեն: Ուուու՛հ, ահավոր տեսք ունի... Տեսա, թե ոնց էր փախչում չորրորդ հարկի բնապատկերի միջով, սը՛ր: Թաքնվել էր ծառերի հետևում: Խելագարի պես ինչ-որ անկապ ու սարսափելի բաներ էր գոռում, — զվարթ ու երջանիկ տեղեկացրեց նա ու ավելացրեց՝ կեղծ կարեկցանքով, — խեղճ աղջիկ...

— Ասա՞ց, թե ով է արել, — հանգիստ հարցրեց Դամբլդորը:

— Օհ, այո՛, Ձերդ Պրոֆեսորություն, — ասաց Փիվզը, այնպիսի հանդիսավորությամբ, ինչպես կասեր ծեռքերի մեջ պայթելու պատրաստ ռումբ բռնած չարախինդ ահաբեկիչը, — ասաց, որ ՆԱ շատ բարկացավ, երբ ինքը հրաժարվեց ՆՐԱՆ ներս թողնել... Պատկերացնու՞մ եք... — Փիվզը գլուխկոնծի տվեց ու, գլխիվայր օդի մեջ կախված, ոտքերի արանքից լայնաժպիտ նայեց Դամբլդորին: — Շա՛տ կատաղածի մեկն է... այդ Սիրիուս Բլեքը:

Գլուխ 9. Դժխեն պարտությունը

Պրոֆեսոր Դամբլդորը բոլոր գրիֆինդորցիներին հետ ուղարկեց Մեծ դահլիճ, որտեղ տասը թույլ անց նրանց միացան Հաֆլուփաֆի, Ռեյվենքլոյի և Սլիզերինի ուսանողները՝ բոլորն անչափ շփոթված ու անհանգստացած:

— Ես և ուսուցիչները պետք է ամրոցում մանրակրկիտ զննում կատարենք, — հայտարարեց պրոֆեսոր Դամբլդորը, երբ պրոֆեսորներ ՄըքԳոնագալն ու Ֆլիթվիքը փակեցին Դահլիճի բոլոր դռները: — Վախենամ, որ ձեր իսկ անվտանգության համար ստիպված կլինեք գիշերն անցկացնել այստեղ: Խնդրում եմ բոլոր Ավագներին հերթապահության կանգնել Դահլիճի դռների մոտ և դրա համար պատասխանատու եմ թողնում դպրոցի Առաջին տղա և Առաջին աղջիկ աշակերտներին: Ցանկացած խախտմամ մասին պետք է անմիջապես զեկուցվի ինձ, — ավելացրեց նա՝ դիմելով Փերսին, որն առանձնահատուկ հպարտ ու կարևոր տեսք ուներ այդ պահին: — Ջեկուցագրերը կուղարկե՛ք ուրվականներից մեկնումեկի միջոցով:

Պրոֆեսոր Դամբլդորը մի պահ կանգ առավ՝ պատրաստվելով դուրս գալ Դահլիճից և ասաց.

— Օ՛հ, քիչ էր մնում մոռանայի... Ձեզ որոշ բաներ են պետք...

Եվ կախարդական փայտիկի իմիջիայլոց շարժումով բոլոր երկար սեղանները սավառնեցին դեպի Դահլիճի ծայրերն ու շարվեցին պատերի տակ: Մի շարժում ևս, և Դահլիճի ամբողջ հատակը ծածկվեց հարյուրավոր փափուկ ու հարմարավետ մորեգույն քնապարկերով:

— Բարի գիշե՛ր, բոլորին, — ասաց պրոֆեսոր Դամբլդորը՝ իր հետևից ծածկելով դուռը:

Դահլիճն անմիջապես սկսեց ոգևորված բզզալ: Գրիֆինդորցիները դպրոցի մյուս ուսանողներին պատմում էին կատարվածի մասին:

— Բոլորդ անմիջապես տեղավորվե՛ք քնապարկերում, — գոռաց Փերսին: — Արա՛գ, արա՛գ, վե՛րջ խոսակցություններին: Լույսերը կմարեն տասը թույլից:

— Ես կողմը եկե՛ք, — ասաց Ռոնը Հարրիին ու Հերմիոնային:

Նրանք երեք քնապարկ վերցրին գետնից և քարշ տվեցին դեպի մի անկյուն:

— Կարծում եք Բլեքը դեռ ամրոցում է, — մտահոգված շշնջաց Հերմիոնան:

— Դամբլդորը հաստատ այդպես է կարծում, — ասաց Ռոնը:

— Բախտներս բերեց, որ հենց այս գիշեր որոշեց ամրոց մտնել, գիտե՞ք, — ասաց Հերմիոնան, մինչ նրանք հագուստներով մտնում էին քնապարկերի մեջ ու հատակին պառկելով հարմար տեղավորվում արմունկների վրա, որպեսզի մի քիչ էլ խոսեն, — հենց այն երեկո, երբ բոլորս Աշտարակում չէինք...

— Երևի ժամանակի զգացողությունը կորցրել է՝ անդադար փախուստի մեջ լինելով, — ասաց Ռոնը, — գլխի չի ընկել, որ այսօր Բոլոր սրբերի օրն է: Այլապես բերանը փրփուր կտրած հենց այստեղ կհարձակվեր:

Հերմիոնան մանրադող ցնցվեց:

Բոլորը միմյանց նույն հարցն էին տալիս.

— Ինչպե՞ս է կարողացել Բլեքը ներս մտնել:

— Գուցե նա գիտի ինչպես երևութել... — ասաց մի քանի քայլ հեռու նստած մի ռեյվենքլոցի: — ...Դեհ գիտեք, երբ ուղղակի օդի մեջ անհետանում ես ու հայտնվում, որտեղ ուզենաս:

— Երևի ծպտվել է... — ասաց հաֆլըփաֆցի մի հինգերորդ դասարանցի:

— Կարող էր և ցախավելով ներս թռչել... — առաջարկեց Դին Թոմասը:

— Ազնիվ խո՛ւք, ժողովու՛րդ, մի՞թե ես ընդհանրապես միակ անձն եմ այստեղ, որը կարողացել է Հոգվարթսի պատմությունը, — բարկացած ասաց Հերմիոնան Հարրիին ու Ռոնին:

— Երևի... — ասաց Ռոնը: — Իսկ ի՞նչ կա որ...

— Լավ կլիներ, որ բոլորդ վերջապես իմանայիք, որ այս ամրոցը միայն պատերով չի պաշտպանվում, — ասաց Հերմիոնան: — Այստեղ ինչ տեսակի ասեք հմայանքներ ու կախարդանքներ կան, որոնք թույլ չեն տա, որևէ մեկին կեղծիքով կամ գաղտնի ներս մտնել: Ի գիտություն ձեզ, ամրոցում ոչ ոք չի կարող երևութել, որովհետև երևութելու հմայանքն այստեղ ուղղակի չի գործում: Եվ շա՛տ կուզենայի տեսնել, թե այդ ինչպե՛ս պիտի ծպտվեր, որ կարողանար ագրայելներին հիմարացնել: Նրանք հսկում են ամրոցի բոլոր մուտքերը և նույնիսկ երկինքը: Եթե նա թռչելով գար, նույնպես աննկատ չէր

անցնի նրանց կողքով: Էլ չասեն Ֆիլչի մասին, որը գիտի ամբողջ բոլոր գաղտնի անցումները: Նրան անմիջապես կհայտնաբերեն...

— Լույսերը կհանգեն մի քանի վայրկյանից, — գոռաց Փերսին: — Բոլորդ մտե՛ք քնապարկերը, և այլևս ոչ մի խոսակցություն:

Բոլոր մոմերը միանգամից մարեցին: Միակ լույսերը Դահլիճում գալիս էին արծաթափայլ ուրվականներից ու հնայված առաստաղից: Ուրվականները ճախրում էին օդի մեջ՝ մտահոգված խոսելով Ավագների հետ, իսկ հնայված առաստաղից վեր գտնվող երկինքը ցուցում էր հազարավոր աստղերով: Եթե միայն չլիներ սրահում տիրող ցածր շշուկների ֆստոցը, կարող էր թվալ, որ իրենք պառկած են բաց երկնքի տակ:

Ամեն ժամ որևէ ուսուցիչ հայտնվում էր Դահլիճում, որպեսզի ստուգեր իրավիճակը: Առավոտյան ժամը երեքին մոտ, երբ ուսանողներից շատերը վերջապես քնել էին, եկավ պրոֆեսոր Դամբլդորը: Հարրին տեսավ, ինչպես նա լուռ, միայն աչքերով փնտրեց Փերսին, որն աչալուրջ, անծայն քայլում էր քնապարկերի միջև՝ անբասիր կատարելով իրեն վստահված պարտականությունը և փսփսալու համար հանդիմանելով դեռ չքնածներին: Փերսին այդ պահին շատ մոտ էր կանգնած Հարրին, Ռոնին ու Հերմիոնային, ովքեր արագ ձևացրին իբր արդեն խոր քնած են, երբ լսեցին Դամբլդորի մոտեցող ոտնաձայները:

— Որևէ հետք գտա՞ք, պրոֆեսոր, — շշուկով հարցրեց Փերսին:

— Ո՛չ: Այստեղ ամեն ինչ կարգի՞ն է:

— Ամեն ինչ մեր վերահսկողության տակ է, սը՛ր:

— Բարի՛... Հիմա արդեն անիմաստ է բոլորին քնից հանելը: Ես ժամանակավոր պահապան եմ գտել Գրիֆինդորի աշտարակի մուտքի համար: Վաղն առավոտյան արդեն կարող ես գրիֆինդորցիներին տանել իրենց աշտարակը:

— Իսկ Չադ Կոմսուիի՞ն, սը՛ր:

— Թաքնվել է երկրորդ հարկի Արգիլշիրյան քարտեզի մեջ: Ակնհայտ է, որ նա մերժել է ներս թողնել Բլեքին առանց գաղտնաբառի, իսկ վերջինս բարկությունից հարձակվել է նրա վրա: Դեռ շատ ընկճված է, բայց հենց որ հանգստանա, պարոն Ֆիլչին կկարգադրեմ վերականգնել նրա դիմանկարը:

Հարրին լսեց Դահլիճի դռան ճռռոցը և ուրիշ մոտեցող ոտնաձայներ:

— Տնօրե՞ն... — Սնեյփին էր: Հարրին շունչը պահեց, ձգտելով ոչ մի բառ բաց չթողնել: — Ամբողջ երրորդ հարկը ստուգեցինք: Այնտեղ չէ: Ֆիլչը ստուգել է զնդանները: Անտեղ էլ չէ:

— Իսկ Աստղադիտարանի աշտարա՞կը, պրոֆեսոր Թրելոնիի սենյա՞կը, Բվանո՞ցը...

— Ամենուրեք ստուգել ենք...

— Շատ լավ, Սեվե՛րուս: Ես չեի էլ կարծում, թե Բլեքն այստեղ երկար կմնա:

— Որևէ ենթադրություն ունե՞ք, թե ինչպես է կարողացել ներս մտնել, պրոֆե՛սոր, — հարցրեց Սնեյփը:

Հարրին գլուխը մի քիչ բարձրացրեց ձեռքից, որպեսզի մյուս ականջով էլ ազատ լսի:

— Բազմաթիվ, Սեվե՛րուս... և մեկը մյուսից ավելի անհավանական:

Հարրին մի քիչ բացեց աչքերը և կկոցած նայեց այնտեղ, որտեղ կանգնած էին Դամբլդորն ու Սնեյփը: Դամբլդորը մեջքով էր կանգնած, և նրա դեմքը չէր երևում, բայց Հարրին հստակ տեսնում էր Փերսիի ուշադրությունից շողշողացող դեմքը և Սնեյփի բարկացած կիսադեմը:

— Դուք հիշու՞մ եք մեր գրույցը, Տնօրե՛ն... Հիշու՞մ եք, ինչ ասացի ձեզ մինչև... մինչև կիսամյակի սկսվելը, — ասաց Սնեյփը, որը խոսում էր սեղմած շրթունքներով, ասես փորձելով հասկացնել Փերսիին, որ նա ավելորդ է իրենց կողքին:

— Հիշում եմ, Սեվե՛րուս, — ասաց Դամբլդորը, և նրա ծայնի մեջ հստակ նախազգուշացում հնչեց:

— Բլեքը ոչ մի կերպ չէր կարող դպրոց մտնել առանց ներսից նրան ցուցաբերված օգնության: Հիշու՞մ եք, որ ես մտահոգություն հայտնեցի, երբ դուք կատարեցիք այդ նշանակումը...

— Ես համոզված եմ, որ ամրոցում չկա մեկը, ով կօգներ Բլեքին ներս մտնել, — ասաց Դամբլդորն այնպիսի տոնով, որից հասկանալի էր, որ խոսակցության թեման նա համարում էր փակված, ուստի Սնեյփը ոչինչ չպատասխանեց, — Հիմա ես պետք է գնամ ազրայելների մոտ, — ասաց Դամբլդորը, — ես նրանց խոստացել եմ տեղեկացնել, երբ մեր որոնումներն ավարտված համարենք:

— Իսկ նրանք ցանկություն չհայտնեցի՞ն օգնել մեզ, սը՛ր, — հարցրեց Փերսին:

— Օհ, այո՛, — ասաց Ղամբլդորը շատ սառը, — բայց ոչ մի ազրայել այս ամբողջ չի մտնի, քանի դեռ ես եմ այստեղ Տնօրենը:

Փերսին մի փոքր շփոթված տեսք ստացավ: Ղամբլդորը դուրս եկավ Ղահլիճից, արագ ու անձայն քայլերով: Սնեյփը մի պահ կանգնած մնաց, մեծագույն վրդովմունքով դիտելով Տնօրենին, հետո ինքն էլ դուրս գնաց:

Հարրին կողքանց նայեց Ռոնին ու Հերմիոնային: Երկուսն էլ բաց աչքերով նրան էին նայում, և նրանց աչքերի մեջ արտացոլվում էր աստղային երկինքը:

— Ի՞նչ է նշանակում այս ամենը, — գրեթե անձայն հարցրեց Ռոնը:

Հաջորդ մի քանի օրերի ընթացքում դպրոցում Սիրիուս Բլեքից բացի ուրիշ ոչ մի բանի մասին չէին խոսում: Իսկ նրա ամբողջ մտնելու եղանակի մասին կռահումներն ու տեսությունները հետզհետե ավելի ու ավելի անհավատալի էին դառնում: Հաֆլփաֆցի Հաննա Աբոթը հերբալոգիայի հաջորդ դասին պատմում էր բոլորին, ովքեր միայն կլսեին իրեն, իբր Բլեքը կարող է ծաղկող թփի տեսք ընդունել:

Չաղ Կոմսուիու դիմանկարի պատառոտված կտավը հանեցին պատից և ժամանակավորապես փոխարինեցին սիր Քադոգանի և նրա չաղ, գորշ խալերով ձիուկի դիմանկարով: Ոչ ոք ուրախ չէր այդ կապակցությամբ: Օր չէր լինում, որ սիր Քադոգանը ներսուդուրս անողների առնվազն կեսին մարտահրավեր չնետեր և ամենաքիչը երկու անգամ չփոխեր գաղտնաբառը, որն ամեն անգամ ավելի ծիծաղելի ու ավելի բարդ էր լինում, ո՛չ միայն դժվար մտապահվող, այլ նաև դժվար արտասանվող, ինչն անչափ ջղայնացնում էր բոլորին:

— Կատարյալ գիժ է, — բարկացած ասաց Շեյմուս Ֆինիգանը Փերսին, — չե՞նք կարող, ինչ է, մի ուրիշ դիմանկար դնել:

— Մյուս բոլոր դիմանկարները հրաժարվել են այս գործից, ոչ մեկը բացի սիր Քադոգանից ցանկություն չհայտնեց այստեղ կանգնել, — պատասխանեց Փերսին, — բոլորը վախեցած են Չաղ Կոմսուիու հետ կատարվածից: Սիր Քադոգանը միակն էր, ով քաջություն ունեցավ կամավոր ստանձնելու այս գործը:

Սիր Քաղոզանը, սակայն, ամենից քիչ էր անհանգստացնում Հարրիին: Հիմա նրան խստորեն հետևում էին: Ուսուցիչները որևէ պատճառ էին գտնում նրա հետ միասին միջանցքով քայլելու համար, և Փերսի Ուիլզին (Հարրին շատ էր կասկածում, որ նա գործում էր իր մոր գաղտնի խնդրանքով) ամենուրեք հետևում էր նրան մի անչափ մեծամիտ ու գոռոզ պահապան շան նման: Կարծես այդ ամենը քիչ էր, պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը Հարրիին կանչեց իր աշխատասենյակը այնպիսի վիատ ու մռայլ արտահայտությամբ, որ Հարրին նույնիսկ մտածեց, թե ինչ-որ մեկը մահացել է:

— Այլևս իմաստ չունի թաքցնել քեզնից, Փո'թեր, — ասաց նա շատ լուրջ ձայնով, — Ես գիտեմ, որ դա խորապես կցնցի քեզ, բայց Սիրիուս Բլեքը...

— Գիտեմ, որ նա իմ հետևից է եկել, — ասաց Հարրին ծանծաղ ձայնով, — ես լսեցի, երբ Ռոնի հայրիկը պատմում էր նրա մայրիկին: Պարոն Ուիլզին աշխատում է Հրաշագործության նախարարությունում:

Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալն անչափ շփոթվեց: Մի քանի վայրկյան նա անթարթ նայեց Հարրիին, հետո ասաց.

— Պարզ է: Այդ դեպքում, Փո'թեր, դու կհասկանաս ինձ, ինչու եմ կարծում, որ անթույլատրելի են քվիդիչի քո երեկոյան պարապմունքները: Մութ գիշերով, քվիդիչի դաշտում մեն-մենակ, ընդամենը քո թիմակիցների հետ միասին, դու միանգամայն անպաշտպան ես լինում, Փո'թեր:

— Բայց մեր առաջին խաղն այս շաբաթ օրն է լինելու, — վրդովմունքից կորցնելով ինքնատիրապետումը առարկեց Հարրին, — Ես պետք է մարզվեմ, պրոֆես'որ:

Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը սկեռուն նայեց նրան: Հարրին գիտեր, որ նա ինքը խորապես հետաքրքրված էր Գրիֆինդորի մարզական թիմի հաջողություններով, ի վերջո հենց նա առաջարկեց որ իրեն որպես Որսորդ ընդունեն ուսման առաջին իսկ տարում: Հարրին շունչը պահած սպասեց պրոֆեսորի արձագանքին:

— Հըմ... — պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը տեղից վեր կացավ և պատուհանից դուրս նայեց քվիդիչի մարզադաշտին, որը հազիվ էր նշմարվում անծրևի թանձր վարագույրի հետևում: — Ի՞նչ ասեմ... Աստված վկա՛, ես անչափ ուզում եմ, որ մենք վերջապես շահենք Քվիդիչի Գավաթը... բայց միևնույն է, Փո'թեր... ես ինձ ավելի հանգիստ կզգամ, եթե բոլոր

մարզումների ժամանակ մի ուսուցիչ լինի ձեզ հետ: Լա՛վ: Ես կխնդրեմ մադամ Հուլին հետևել ձեր մարզական պարապմունքներին:

Քվիդիչի առաջին խաղի մոտենալուն զուգընթաց եղանակը հետզհետե ավելի ու ավելի էր վատանում: Մադամ Հուլի հսկողությամբ Գրիֆինդորի անկոտրում թիմը, սակայն, ավելի ջերմեռանդ էր պարապում, քան երբևէ: Հետո, շաբաթօրյա խաղից առաջ, իրենց վերջին մարզական պարապմունքի ժամանակ Օլիվեր Վուդը մի տհաճ նորություն բերեց թիմին:

— Մենք Սլիդերինի հետ չենք խաղալու, — ասաց նա շատ բարկացած տեսքով: — Հենց նոր Ֆլինտի հետ խոսեցի: Վաղը նրանց փոխարեն պիտի խաղանք Հաֆըլփաֆի հետ:

— Ինչու՞... — միաձայն հարցրին բոլորը:

— Ֆլինտի պատրվակն այն է, որ իրենց Որսորդի ձեռքը դեռ լրիվ չի բուժվել, — ատամները կատաղությունից կրճտացնելով ասաց Վուդը: — Բայց ինձ համար ակնհայտ է, թե ինչու են նրանք հրաժարվում: Չեն ուզում նման եղանակին խաղալ: Կարծում են, որ եղանակը կնվազեցնի հաղթելու իրենց շանսերը...

Ամբողջ օրը հորդառատ անձրև էր գալիս, և ուժեղ քամի էր փչում, և մինչ Վուդը խոսում էր, նրանք հեռավոր որոտի ձայն լսեցին:

— Մալֆոյի ձեռքին ոչինչ էլ չի եղել, — ասաց Հարրին կատաղած, — նա դերասանություն է անում:

— Ես շատ լավ գիտեմ դա, բայց մենք ոչինչ չենք կարող ապացուցել, — դառնացած ասաց Վուդը, — Իսկ մենք մեր ամբողջ մարտավարությունը մշակել ենք՝ համոզված լինելով, որ խաղալու ենք Սլիդերինի դեմ, իսկ հիմա դրա փոխարեն, խնդրե՛մ, ինչը չէինք էլ սպասում՝ Հաֆըլփաֆ... Իսկ նրանց խաղի ոճը լրիվ ուրիշ է: Նրանք նոր կապիտան ունեն, որը համ էլ նրանց նոր Որսորդն է՝ Սեդրիկ Դիգորին:

Անջելինան, Ալիսիան ու Քեթին հանկարծ փոթկացին:

— Ձեզ ի՞նչ եղավ, — հարցրեց Վուդը՝ խոժոռվելով այդ թեթևամիտ պահելաձևի վրա:

— Դա այն բարձրահասակ ու բարետես տղան է, չէ՞, — ասաց Անջելինան:

— Ուժեղ ու միշտ լուռ... — ասաց Քեթին, և բոլոր երեքը կրկին փռթկացին:

— Հա՛, լուռ է, որովհետև վախենում է բերանը բացել... որովհետև հենց բերանը բացի բոլորը կհասկանան, որ այնքան բուք է, որ երկու բառ էլ չի կարող կապել իրար, — ջգրոտ ասաց Ֆրեդը: — Չեմ հասկանում, թե ինչու ես անհանգստանում, Օ՛լիվեր: Հաֆըլփաֆին մենք բմբլահան կանենք առանց դժվարության: Վերջին անգամ, երբ նրանց հետ էինք խաղում, Հարրին հինգ թուպեում բռնեց բանբերը, մոռացե՞լ ես:

— Մենք այն ժամանակ բացարձակապես այլ պայմաններում էին խաղում, — աչքերը չռելով գոռաց Վուդը, — Դիգորին շատ ուժեղ թիմ է հավաքել: Նա գերազանց Որսորդ է: Ես հենց սրանից էլ վախենում էի, որ նման թեթևամիտ արձագանք կտաք այդ նորությանը: Մենք չպետք է թուլանանք: Մենք պետք է շարունակենք ծիգ ու լարված մնալ: Սլիգերինցիք փորձում են հիմարացնել մեզ: Բայց մենք կհաղթե՛նք:

— Օ՛լիվեր, հանգստացի՛ր, — ասաց Ֆրեդը, մի քիչ տագնապած: — Մենք շատ լուրջ ենք վերաբերվում Հաֆըլփաֆին... Լուրջ եմ ասում:

Խաղից մի օր առաջ քամին հասավ ուժգնության գերագույն աստիճանին, և անձրևը նույնիսկ ավելի ուժեղ էր թափվում, քան երբևէ: Միջանցքներում և դասարաններում այնքան մութ էր, որ լրացուցիչ ջահեր ու լապտերներ բերվեցին: Սլիգերինի թիմը, իրոք, շատ ինքնագոհ տեսք ուներ, և բոլորից շատ՝ Մալֆոյը:

— Ա՛խ, եթե միայն ձեռքս ավելի լավ լիներ, — ծանր հոգոցով ասում էր նա, մինչ փոթորիկը ծեծում էր պատուհանները:

Հարրին բացի հաջորդ օրվա խաղից ուրիշ բանի մասին չէր կարող մտածել: Օլիվեր Վուդը դասերի արանքում նույնիսկ հասցնում էր բռնեցնել նրան միջանցքներում և հրահանգներ ու խորհուրդներ տալ շարժումների կամ հնարքների մասին: Վուդի երրորդ դասախոսությունը, սակայն, այնքան երկար տևեց, որ երբ Հարրին ուշքի եկավ, հանկարծ հայտնաբերեց, որ արդեն տասը թուպե ուշացել է Ինքնապաշտպանություն սև ուժերից դասից, և վազքով նետվեց դեպի իր դասարանը, մինչ Վուդը շարունակում էր գոռալ նրա հետևից:

— Դիզորին շատ արագ շրջադարձ ունի, Հա՛րրի, ուրեմն պիտի փորձես մեռյալ հանգույցով առաջ անցնել նրանից:

Հարրին հատակի վրա սահելով կանգնեց Ինքնապաշտպանություն սև ուժերից դասարանի դռան առաջ, դուռը դեպի իրեն ձգեց ու ներս ընկավ:

— Ներեցե՛ք ուշացման համար, պրոֆեսոր Լուպի՛ն, ես...

Բայց ուսուցչական սեղանից նրան էր նայում ոչ թե պրոֆեսոր Լուպինը, այլ՝ Սնեյփը:

— Այս դասը սկսվել է տասը րոպե առաջ, Փո՛թեր, իսկ դա նշանակում է, որ հենց նոր Գրիֆինդորը տասը միավոր կորցրեց: Նստե՛ք:

Բայց Հարրին տեղից չշարժվեց:

— Որտե՞ղ է պրոֆեսոր Լուպինը, — ասաց նա:

— Նա այսօր իրեն չափազանց վատ է զգում դաս վարելու համար, — չար ժպտալով ասաց Սնեյփը: — Ես կարծեմ ասացի ձեզ, որ նստեք:

Բայց Հարրին մնաց տեղում կանգնած:

— Իսկ ի՞նչ է պատահել նրան:

Սնեյփի սև աչքերը փայլատակեցին:

— Նրա կյանքին առայժմ ոչինչ չի սպառնում, — ասաց նա, այնպիսի տեսքով, ասես շատ էր ափսոսում դրա համար: — Եվս հինգ միավոր Գրիֆինդորից, և եթե ես ստիպված լինեմ կրկին հրավիրել ձեզ նստելու՝ կլինի հիսուն:

Հարրին դանդաղ քայլեց դեպի իր նստարանը և նստեց: Սնեյփը նայեց դասարանին:

— Ինչպես ասում էի, մինչև Փոթերի կողմից ընդհատվելը, պրոֆեսոր Լուպինը ոչ մի գրանցում չի թողել ձեր անցած թեմաների մասին:

— Ես կարող եմ ասել ձեզ, սը՛ր, մենք անցել ենք բոխոխիճներ, կարմիր-գլխարկներ, կապալաներ և գրինդիլոներ թեմաները — շտապեց տեղեկացնել Հերմիոնան, — և այսօր մենք պետք է սկսեինք ուսումնասիրել...

— Լռությու՛ն, — սառն ասաց Սնեյփը: — Ես ձեզնից տեղեկություններ չխնդրեցի: Ես ընդամենը կարծիք էի հայտնում պրոֆեսոր Լուպինի դասավանդման անկազմակերպ ոճի մասին:

— Նա Ինքնապաշտպանություն սև ուժերից առարկայից երբևէ մեր ունեցած լավագույն ուսուցիչն է, — համարձակորեն ասաց Դին Թոմասը, և

ամբողջ դասարանում հավանության մրմունջ անցավ: Սնեյփին ավելի սպառնալից տեսք ընդունեց, քան երբևէ:

— Դուք շատ շուտ եք բավարարվում: Լուպինը ձեզ տնային աշխատանք գրեթե չի տալիս: Նույնիսկ առաջին դասարանցիները կարող են գլուխ հանել կարմիր-գլխարկներից ու գրինդիլոներից: Այսօր մենք կքննարկենք...

Հարրին դիտում էր Սնեյփին, որն առաջ թերթեց դասագիրքը, գրեթե մինչև վերջին գլուխը, մինչդեռ հաստատ գիտեր, որ իրենք դեռ այնտեղ չեն հասել:

— ...դարձվոր մարդագայլերին, — ասաց Սնեյփը:

— Բայց, սը՛ր, — առարկեց Հերմիոնան, չկարողանալով զսպել իրեն, — մենք այսօր պետք է սկսեինք ուսումնասիրել ճահճապայիկներին, մեզ համար դեռ շուտ է զբաղվել դարձվոր մարդագայլերի թեմայով:

— Օրիորդ Գրեյնջե՛ր, — ասաց Սնեյփը, շատ սպառնալից հանգիստ ձայնով, — ինձ թվում էր, թե ես եմ վարելու այս դասը, ոչ դուք: Իսկ ես ձեզ ասում եմ, որ բացեք երեք հարյուր իննսունչորս էջը, — նա նայեց ամբողջ դասարանին: — Դա բոլորին է վերաբերում: Արա՛գ:

Դառնացած ու դժգոհ հայացքներ նետելով միմյանց վրա և քթի տակ մրթմրթալով՝ ամբողջ դասարանը բացեց գրքերը:

— Ո՞վ կասի ինձ, ինչպե՞ս ենք դարձվոր մարդագայլին տարբերում իսկական գայլից, — հարցրեց Սնեյփը:

Բոլորը մնացին անշարժ նստած, բոլորը բացի Հերմիոնայից, որի ձեռքը սովորականի պես վեր բարձրացավ օդի մեջ:

— Ոչ մե՞կը... — ասաց Սնեյփը՝ անտեսելով Հերմիոնային: Նրա դեմքին կրկին ծաղկեց իր սովորական չարագույժ ժպիտը: — Ի՛նչ եմ տեսնում, մի՞թե ուզում եք ասել ինձ, որ պրոֆեսոր Լուպինը ձեզ նույնիսկ տարրական սահմանումների հետ չի ծանոթացրել:

— Մենք արդեն ասացինք ձեզ, — հանկարծ ասաց Փարվաթին, — մենք դեռ չենք հասել դարձվոր մարդագայլերին, մենք դեռ...

— Լռությու՛ն, — նետեց Սնեյփը: — Շա՛տ լավ... շա՛տ լավ... Մտքովս էլ չէր անցնի, որ երբևէ կհանդիպեմ մի երրորդ դասարանցու, որն ի վիճակի չէ տեսնելիս ճանաչել դարձվոր մարդագայլին... Ես պետք է զեկուցեմ պրոֆեսոր Դամբլդորին, թե դուք որքան հետ եք մնացել...

— Ներեցեք, սը՛ր, — ասաց Հերմիոնան, որի ձեռքը դեռ բարձր օդի մեջ էր, — դարձվոր մարդագայլերը իսկական գայլերից տարբերվում են մի շարք տարբերանշաններով: Մարդագայլի մոռութը...

— Սա արդեն երկրորդ անգամն է, որ դուք խոսում եք առանց թույլտվության, օրիորդ Գրեյնջեր, — ասաց Սնեյփը շատ հանգիստ ձայնով: — Հինգ միավոր Գրիֆինդորից, ձեզ ամենագետ գիտունիկի տեղ դնելու համար:

Հերմիոնան կաս-կարմիր կտրեց, ձեռքն իջեցրեց և արցունքներով լի աչքերը հառեց սեղանին: Ակնհայտ էր, թե որքան էր ամբողջ դասարանը ատում Սնեյփին, քանզի բոլորը, մեկ մարդու պես աչքերը փայլեցնելով, անթարթ նայեցին նրան, որովհետև նրանցից յուրաքանչյուրն ամենաքիչը մեկ անգամ երբևէ «ամենագետ գիտունիկ» էր անվանել Հերմիոնային, իսկ Ռոնը, որը Հերմիոնային «ամենագետ գիտունիկ» էր անվանում շաբաթական առնվազն ութ անգամ, բարձրաձայն ասաց.

— Դուք հարց տվեցիք, իսկ նա գիտի պատասխանը: Ի՞նչ իմաստ ունի հարց տալը, եթե չեք ուզում լսել պատասխանը:

Բոլորն անմիջապես հասկացան, որ Ռոնը չափն անցավ: Սնեյփը շատ դանդաղ քայլելով մոտեցավ Ռոնին: Ամբողջ դասարանը շունչը պահեց:

— Հմայապատի՛ժ, Ուի՛զլի, — ասաց Սնեյփը մետաքսյա ձայնով, դեմքը շատ մոտեցնելով Ռոնի դեմքին: — Եվ եթե ես երբևէ կրկին լսեմ, թե ինչպես եք դուք քննադատում իմ մանկավարժական մեթոդները, դուք շատ կափսոսաք դրա համար:

Ամբողջ դասի ընթացքում ոչ մեկն այլևս ոչ մի ծպտուն չհանեց: Բոլորը լուռ նստած գրառումներ էին անում գրքից դարձվոր մարդագայլերի մասին, մինչ Սնեյփը մեծ գիշատիչ կատվի պես անձայն ֆրֆռում էր դասարանում՝ քննարկելով պրոֆեսոր Լուպինի հետ նրանց կատարած նախորդ աշխատանքները:

— Շատ վատ է բացատրված... Իսկ սա լրիվ սխալ է... Կապպաներն առավել հաճախ հանդիպում են Մոնդուլիայում... Եվ պրոֆեսոր Լուպինը այս աշխատանքը գնահատել է ութ միավոր՝ տասի՞ց... Ես այս աշխատանքին երեք միավոր կտայի...

Երբ վերջապես զանգը հնչեց, Սնեյփը նրանց շարունակեց պահել դասարանում:

— Ձեզնից յուրաքանչյուրը կգրի և ինձ կհանձնի մի ակնարկ դարձվոր մարդագայլերին ճանաչելու և սպանելու եղանակների մասին: Երկուական փաթեթ մագաղաթ, մինչև երկուշաբթի առավոտ: Ժամանակն է, որպեսզի վերջապես որևէ մեկը ձգի այս դասարանի կապերը: Ուի՛զլի, մնացե՛ք... Մենք պետք է պայմանավորվենք ձեր հմայապատժի մասին:

Հարրին ու Հերմիոնան մյուսների հետ միասին դուրս եկան դասարանից: Հասնելով անվտանգ հեռավորության՝ բոլորն սկսեցին վրդովված բողոքել Սնեյփից:

— Սնեյփը երբեք իրեն այդպես չի պահել Ինքնապաշտպանության մեր մյուս ուսուցիչների նկատմամբ, անգամ եթե նա ինքն է ուզում այդ գործը, — ասաց Հարրին Հերմիոնային: — Ի՞նչ ունի Լուպինի դեմ: Ի՞նչ ես կարծում, գուցե բոխոխիճի համար է վիրավորվել նրանից:

— Չգիտեմ, — մտազբաղ ասաց Հերմիոնան, — բայց իրոք շատ կուզենայի, որ պրոֆեսոր Լուպինը շուտով լավանար...

Ռոնը նրանց միացավ հինգ րոպե անց և կատաղությունից ուղղակի կրակ ու ծուխ էր ցայտում քթանցքներից:

— Գիտե՞ք թե այդ... — (նա Սնեյփին այնպիսի մի անուն տվեց, որ Հերմիոնան կշտամբանքով ասաց՝ Ռո՛ն), — ...ինչ հմայապատիժ տվեց ինձ: Ես պետք է հիվանդանոցային աշտարակում մաքրեմ գիշերանոթները... առանց հրաշագործության՝ հասարակ, մազլական եղանակով:

Ռոնը ձեռքերը բռնցքների մեջ սեղմեց ու սկսեց խոր շնչել:

— Ա՛խ, երնե՛կ Բլեքը թաքնված լինելը Սնեյփի աշխատասենյակում... Ա՛խ, ու՛ր էր թե նրա վերջը տար...

Հաջորդ առավոտյան Հարրին շատ վաղ արթնացավ քնից, այնքան վաղ, որ նույնիսկ դեռ մութ էր: Մի պահ նրան թվաց, թե քանու ոռնոցն արթնացրեց իրեն, հետո մի սառը շունչ զգաց ծոծրակին և տագնապած նստեց անկողնում:

Փիվզ փոլթերգեյստը ճախրում էր նրա գլխավերևում և ինչքան ուժ ուներ, փչում էր ուղիղ նրա ականջի մեջ:

— Քո կարծիքով ի՞նչ ես անում, հը՞ ... — կատաղած գոռաց Հարրին:

Փիվզը թշերը կրկին ուռցրեց, փռթկոցով օդ դուրս փչեց ու հետ-հետ թռչելով վնգոցով դուրս թռավ սենյակի փակ դռան միջով՝ շարունակելով ինքնագոհ կշկշալ:

Հարրին ձեռքը մեկնեց իր զարթուցիչին և նայեց ժամին: Առավոտյան չորս անց կես էր: Անիծելով Փիվզին՝ նա կրկին մեկնվեց մահճակալին ու փորձեց նորից քնել, բայց արթուն վիճակում արդեն անչափ դժվար էր անտեսել դրսում մոլեգնող փոթորկի ոռնոցները: Քամին կատաղի հարվածում էր ամրոցի քարե պատերին և ճռճացնում Արգելված անտառի ծառերը: Մի քանի ժամից նա պետք է քվիդիչի մարզադաշտում լինի և խաղա՝ մարտնչելով այդ փոթորկի դեմ: Սակայն շուտով նա հրաժարվեց կրկին քնելու փորձերից, վեր կացավ, հագնվեց, վերցրեց իր «Նիմբուս երկու հազար» սիրելի ցախավելը և կամացույց դուրս եկավ ննջարանից:

Ննջարանի դուռը բացելուն պես մի փափուկ բան քսվեց նրա ոտքերին՝ ննջարան սողոսկելու ակնհայտ մտադրությամբ: Հարրին ճիշտ ժամանակին հասցրեց ցած թեքվել ու թավամազ պոչից բռնած հետ քաշել Ծուռթաթին աստիճանավանդակի վրա:

— Գիտե՞ս ինչ, կարծում եմ, որ Ռոնը ճիշտ է ասում քո մասին, — կասկածամտորեն ասաց Հարրին Ծուռթաթին: — Այս ամրոցում մի ամբողջ բանակ մկներ կան, գնա՛, որսա՛ որ մեկին ուզում ես... Գնա՛... — ավելացրեց նա՝ աստիճաններով թեթև ցած հրելով Ծուռթաթին, — հանգիստ թո՛ղ խեղճ Բոքոնին:

Ընդհանուր սենյակում փոթորկի ձայնը նույնիսկ ավելի բարձր էր լսվում:

Հարրին շատ լավ գիտեր, որ խաղը ոչ մի դեպքում չի հետաձգվի: Քվիդիչի խաղերը երբեք չեն հետաձգվում այնպիսի չնչին պատճառներով ինչպես ամպրոպային փոթորիկները: Այնուամենայնիվ, նա սկսել էր տագնապել: Վուդը միջանցքում իրեն ցույց տվեց Սեդրիկ Դիգորիին, որը հինգերորդ դասարանցի բարձրահասակ տղա էր, շատ ավելի խոշոր քան ինքը՝ Հարրին: Որսորդները սովորաբար փոքրամարմին են լինում ու արագաշարժ, բայց Դիգորիի քաշը նման եղանակային պայմաններում կարող էր առավելություն տալ նրան, որովհետև քամին նրան չէր քշի՝ դանդաղեցնելով թռիչքի ընթացքը:

Հարրին բուխարու առաջ նստած մի կերպ անցկացրեց մինչև լուսաբաց մնացած ժամերը, մերթընդմերթ տեղից վեր թռչելով, որպեսզի

աստիճաններից հետ բերի դեպի տղաների ննջարանը սողոսկելու գաղտագողի փորձեր անող Ծուռթաթին: Վերջապես Հարրին մտածեց, որ երևի արդեն նախաճաշի ժամն է, և միայնակ դուրս եկավ դիմանկարի անցքից:

— Կանգի՛ր... Շրջվի՛ր ու կռվի՛ր, դու՛, գջլոտ, անտեր թափառական շու՛ն... — ոռնաց սիր Քադոգանը:

— Ա՛հ... ձայնդ կտրի՛ր, — ասաց Հարրին հորանջելով:

Նա մի փոքր ուշքի եկավ մի մեծ ափսե քաղցր տաք շիլայի շնորհիվ և մինչև դանդաղ հասավ ջեմով կարմրացրած հացին, թիմի մյուս խաղակիցները նույնպես հավաքվեցին:

— Դաժան խաղ է լինելու, — ասաց Վուդը և ինքը ոչինչ չկերավ:

— Վերջացրու՛, Օ՛լիվեր, բավական է անհանգստանաս, — ասաց Ալիսիան՝ փորձելով սփոփել նրան, — մեզ համար անծրեղ ոչ մի նշանակություն չունի:

Բայց իրականում միայն անծրեղ չէր: Քվիդիչն այնպիսի ժողովրդականություն էր վայելում, որ չնայած անծրեղին՝ ամբողջ դպրոցը սովորականի պես հավաքվել էր խաղը դիտելու, բայց բոլորը մարզադաշտ էին վազում գլուխները կախ քամուն ընդառաջ՝ ջարդելով ու կորցնելով իրենց անծրեղային հովանոցները:

Հանդերձարան մտնելուց առաջ Հարրին տեսավ Մալֆոյին, Քրեբին ու Գոյլին, ովքեր մարզադաշտ գնալու ճանապարհին մի մեծ հովանոցի տակ կծկված ծիծաղելով իրեն էին մատնացույց անում:

Ամբողջ թիմը հագավ ալ կարմիր մարզական հանդերձանքը և սկսեց սպասել Վուդի սովորական նախախաղային ագևորիչ ճառին, բայց նա ոչինչ չասաց, Նա մի քանի անգամ փորձեց ինչ-որ բան ասել, տարօրինակ կոկորդային ձայներ հանեց, հետո հուսահատ գլուխը թափ տվեց ու գլխով նշան արեց բոլորին, որ հետևեն իրեն:

Քամին այնքան ուժեղ էր, որ նրանք սկսեցին կողքի վրա սայթաքել մինչ քայլում էին դեպի մարզադաշտի կենտրոնը: Եթե նույնիսկ հանդիսատեսների բազմությունը ողջունում էր նրանց, նրանք ոչինչ չլսեցին հզոր որոտի պատճառով: Անծրեղ անխնա խփում էր Հարրիի աչքերին: Նա պատկերացում չունեց, թե նման վիճակում ինչպես է ընդհանրապես տեսնելու բանքերը:

Հաֆըլփաֆցիները, վառ դեղին գույնի հանդերձանքով, մյուս կողմից էին մոտենում մարգահրապարակի կենտրոնին: Կապիտանները մոտեցան իրար ու միմյանց ձեռք սեղմեցին: Դիգորին ժպտաց Վուդին, բայց Օլիվերի ծնոտներն ասես զմռսված լինեին, և նա միայն թեթև գլխով արեց: Հարրին տեսավ, ինչպես բերանը բացուխուփ անելով, որպեսզի մոլեգին քամու ծայնի մեջ գոնե շրթունքների շարժումից հասկանան իր ասածը, մադամ Հուչը կարգադրեց.

— Նստե՛ք ցախավելներին:

Հարրին ճողփյունով ցեխից բարձրացրեց աջ ոտքն ու հեծնեց «Նիմբուս երկու հազարը»: Մադամ Հուչը սուլիչը դրեց բերանը և ուժեղ սուլեց, բայց սուլիչի ծայնը շատ թույլ ու հեռավոր հնչեց: Բոլորը օդ բարձրացան:

Հարրին արագ վեր սլացավ, սակայն նրա «Նիմբուսը» թեթևակի ճոճվում էր քամու հարվածներից: Ձգտելով ցախավելը հնարավորինս կայուն պահել՝ նա մխրճվեց անձրևի թանձր վարագույրի մեջ ու մի պտույտ կատարեց մարգադաշտի վրա:

Առաջին իսկ մի քանի րոպեների ընթացքում Հարրին հասցրեց մինչև ոսկորները թրջվել ու անտանելի սառել: Ակնոցի թաց ապակիների պատճառով նա գրեթե անկարող էր տեսնել իր թիմակիցներին, ուր մնաց թե՛ բանբերը: Նա հետ ու առաջ էր թռչում դաշտի վրա, անցնում մշուշված կարմիր ու դեղին ուրվագծերի կողքով, գաղափար իսկ չունենալով, թե ինչ էր կատարվում խաղի ընթացքում: Քամին այնքան ուժեղ էր, որ ոչ մի մեկնաբանություն չէր լսվում: Հանդիսատեսները թաքնված էին անձրևային թիկնոցների և ծալծլվող հովանոցների ստվար բազմության տակ: Երկու անգամ Հարրին հազիվ փրկվեց բրետի հարվածից: Նրա տեսողությունը այնքան մշուշված էր ակնոցի ապակին խավարեցնող անձրևից, որ նա նույնիսկ չէր նկատում, թե ինչպես էին դրանք մոտենում իրեն:

Նա կորցրել էր ժամանակի զգացողությունը: Գրեթե անհնար էր ցախավելն ուղիղ պահել: Երկինքը մթնում էր, ասես գիշերը որոշել էր ավելի շուտ սկսվել: Երկու անգամ Հարրին քիչ մնաց ընդհարվել մեկ ուրիշ խաղացողի հետ, առանց նույնիսկ կռահելու՝ իր թիմակիցն էր դա, թե՛ հակառակորդ թիմից մեկը: Բոլորն այնքան թաց էին, և անձրևն այնքան վարար էր գալիս, որ նա հազիվ էր տարբերում, թե ով-ով էր երկնքում:

Կայծակի առաջին հարվածի հետ լսվեց մադամ Հուլի սուլոցը: Հարրին հագիվ տեսավ անձրևից մշուշված Վուդի ուրվագիծը, որը ծեռքով բոլորին ցած էր կանչում: Ամբողջ թիմը ճողփյուններով վայրէջք կատարեց ցեխի մեջ:

— Ես թայմ-աութ ուզեցի, — գոռաց Վուդը իր թիմակիցներին: — Այստեղ եկե՛ք, մտե՛ք ծածկի տակ:

Նրանք վազեցին դեպի մարզադաշտի ծայրը և մտան մի մեծ հովանոցի տակ: Հարրին հանեց իր ակնոցն ու շտապեց հանդերձանքի փեշով մաքրել ապակիները:

— Հաշիվն ի՞նչ է:

— Մենք հիսուն միավորով առաջ ենք, — ասաց Վուդը, — բայց եթե բանքերը շուտով չբռնենք, ստիպված ենք լինելու գիշերը խաղալ:

— Ես որևէ բան բռնելու ոչ մի հնարավորություն չունեմ սրանով, — հուսահատ ասաց Հարրին՝ թափահարելով ակնոցը:

Հենց այդ պահին Հերմիոնան հայտնվեց նրա ուսի մոտ: Նա թիկնոցը պահել էր գլխին և անբացատրելիորեն ուրախ ժպտում էր:

— Ես մի գաղափար ունեմ, Հա՛րրի: Ակնոցդ ինձ տուր, շու՛տ:

Նա ակնոցը մեկնեց Հերմիոնային, մինչ մյուսները զարմացած նրանց էին նայում: Հերմիոնան իր կախարդական փայտիկով խփեց ակնոցին ու ասաց.

— Իմփե՛րվիուս... — և ակնոցը հետ մեկնեց Հարրիին, — ...Վերցրու՛, հիմա ապակիներին ջուր չի կաչի:

Վուդն այնպիսի տեսք ուներ, ասես մի քիչ էլ ու... կգրկեր ու կհամբուրեր Հերմիոնային:

— Հիանալի աղջիկ է, — խռպոտ գոռաց նա Հերմիոնայի հետևից, որը հետ վազեց դեպի հանդիսատեսների հարթակները: — Շատ լա՛վ, թի՛մ, գնացի՛նք հաղթանակի հետևից:

Հերմիոնայի հմայանքն իսկապես ազդեց: Հարրին իր ամբողջ կյանքում դեռ երբեք այդպես չէր սառել ու թրջվել, բայց նա գոնե տեսնում էր: Վճռականությամբ լի նա առաջ քշեց իր ցախավելը փոթորկալից քամու միջով՝ աչալուրջ փնտրելով բանքերը բոլոր ուղղություններով: Նա հասցրեց խուսափել Բրետից և սուզվել Դիգորիի տակ, որը սուրում էր իրեն ընդառաջ...

Որոտի ևս մեկ ուժեղ ճայթյուն լսվեց, որին անմիջապես հետևեց կայծակի եռաժանին: Խաղը հետզհետե ավելի ու ավելի վտանգավոր էր դառնում: Հարրին պետք է շատ արագ գտներ ու բռներ բանբերը:

Նա շրջվեց՝ մտադրվելով հետ սուրալ մարզադաշտի կենտրոնով, բայց հենց այդ պահին կայծակի ևս մեկ հարված փայլատակեց՝ լուսավորելով հանդիսատեսների հարթակները, և Հարրին հանկարծ մի բան տեսավ, ինչը լրիվ շեղեց նրա ուշադրությունը: Հարթակներից մեկի վրա ամենավերին դատարկ շարքում երկնքի մեջ հստակ ուրվագծված, անշարժ կանգնած էր մի հսկայական, բրդոտ, սև շուն:

Հարրիի թմրած ձեռքերը սահեցին ցախավելի թաց ու ողորկ կոթից և «Նիմֆուսը» մի քանի մետր ցած սուզվեց: Ճակատից հետ նետելով թաց մազափունջը, նա հետ շրջվեց դեպի հարթակը, բայց շունն անհետացել էր:

— Հա՛րրի, — լսվեց Վուդի տազնապալից գոռոցը Գրիֆինդորի դարպասների կողմից, — Հա՛րրի, թիկունքից...

Հարրին կատաղի շարժումով հետ նայեց: Սեդրիկ Դիգորին ներքևից վեր էր սուրում և ուղիղ նրանց միջև մի պստիկ ոսկյա կետիկ էր պսպղում անծրևի շիթերի արանքներում...

Տազնապի ալիքով, Հարրին իրեն առաջ նետեց ցախավելի կոթին ու վնգավով պտտվեց դեպի բանբերը.

— Շարժվի՛ր... — մռնչաց նա իր «Նիմֆուսին», մինչ քամին անխնա մտրակում էր դեմքը: — Ավելի արա՛գ...

Բայց այդ պահին մի շատ տարօրինակ բան կատարվեց: Չարագույժ, անբնական լռություն տիրեց ամբողջ մարզադաշտի վրա: Քամին թեև մի մազաչափ իսկ չէր թուլացել, ասես մոռացավ ոռնալ: Այնպիսի տպավորություն էր, կարծես ինչ-որ մեկն անջատեց աշխարհի ծայնը, կարծես Հարրին հանկարծ խլացավ... Ի՞նչ էր կատարվում...

Հետո մի սահմեկեցնող ծանոթ սառնություն հեղեղի պես լցվեց նրա վրա ու պարուրեց նրան ներսից, և հենց այդ պահին նա նկատեց, որ ինչ-որ շարժում սկսվեց մարզադաշտում...

Մինչև կհասցներ մտածել անգամ, Հարրին աչքերը հեռացրեց բանբերից ու ցած նայեց:

Ամենաքիչը հարյուր ագրայելներ, կնգուղների տակ թաքնված դեմքերի մութ խոռոչները վեր ցցած, կանգնած էին ուղիղ նրա տակ: Ասես սառցային

ջուր էր լցվում նրա կուրծքը, քարացնելով բոլոր ներքին օրգանները: Հետո նա կրկին լսեց այն ծանոթ ձիչը... Ինչ-որ մեկը ճչում էր... Ինչ-որ կին էր ճչում նրա գլխի մեջ...

— Ո՛չ... թո՛ղ Հարրիին... ո՛չ... թո՛ղ Հարրիին, խնդրում եմ... ո՛չ Հարրիին...

— Մի կողմ քաշվի՛ր, դու՛, հիմար աղջի՛կ... Մի կողմ քաշվի՛ր, հենց հիմա...

— Ո՛չ Հարրիին, խնդրում եմ... Ո՛չ... Ինձ վերցրու նրա փոխարեն...

Թմրեցնող, անթափանց սպիտակ մշուշ լցվեց Հարրիի ուղեղը... Ի՞նչ էր անում... Ինչու՞ էր թռչում... Պետք է օգներ այդ կնոջը... պետք է հասցներ փրկել նրա... նա հիմա կմեռնի... նրան հիմա կսպանեն...

Հարրին ընկավ... Նա ընկնում էր ու ընկնում սառցե մառախուղի միջով...

— Ո՛չ Հարրիին, խնդրում եմ... Խղճա՛... Խնայի՛ր...

Մի ահարկու ձայն սկսեց հռչակել ի պատասխան կնոջ աղերսներին...

Կինը դեռ ճչում էր և... Հարրին կորցրեց գիտակցությունը:

— Ի՛նչ լավ է, որ գետինը այդքան թաց էր... Անձրևից լրիվ փափուկ ցեխ էր դարձել:

— Ես մտածեցի, որ նա չի փրկվի:

— Բայց նույնիսկ ակնոցը չի կոտրվել...

Հարրին լսում էր շշուկով ձայները, բայց դրանք նրա համար ոչ մի իմաստ չունեին: Նա չէր հասկանում, թե որտեղ էր ինքը, կամ ինչպես էր այդտեղ հայտնվել, կամ թե ինչ էր անում մինչև այդտեղ հայտնվելը: Մարմնի բոլոր մասնիկները ցավում էին, ասես նրան երկար ու դիտավորյալ ծեծել էին հավասարապես բոլոր կողմերից:

— Ի՛նչ ահավոր էր... Նման սարսափելի տեսարան դեռ ամբողջ կյանքումս չեմ տեսել...

Սարսափելի... ահարկու... սահմեկեցնող... սև կերպարանքներ... սառնություն... ձիչեր...

Հարրին կտրուկ բացեց աչքերը: Նա պառկած էր հիվանդանոցային աշտարակի ընդհանուր սրահում: Գրիֆինդորի քվիդիչի թիմը, ոտքից գլուխ

ցեխակորույս, նստոտած էր նրա մահճակալի շուրջը: Ռոնը և Հերմիոնան նույնպես այդտեղ էին, այնպիսի տեսքով, ասես հենց նոր էին դուրս եկել լողավազանից:

— Հա՛րրի, — ասաց Ֆրեդը, որն աննկարագրելի գունատ էր երևում ցեխի տակից, — Ինչպե՞ս ես զգում քեզ:

Հարրիի հիշողությունը սկսեց արագացված ընթացքով վերականգնվել: Կայծակը... Դժխեմը... Բանբերը... Ագրայելները...

— Ի՞նչ կատարվեց, — ասաց նա այնպես կտրուկ նստելով մահճակալի մեջ, որ բոլորը ցնցվեցին:

— Դու ընկար, — պատասխանեց Ֆրեդը, — ամենաքիչը... քսան մետր բարձրությունից...

— Մենք մտածեցինք, որ կմեռնես, — ասաց Ալիսիան, որը դողդողում էր նստած տեղում:

Հերմիոնան կամացուկ հեծկլտաց: Նրա աչքերն անչափ կարմիր էին:

— Բայց խաղը... — ասաց Հարրին, — ... խաղն ի՞նչ եղավ: Կարո՞ղ ենք շարունակել...

Ոչ ոք ոչինչ չասաց: Սարսափելի ճշմարտությունը քարի պես սուզվեց Հարրիի գիտակցության մեջ:

— Մենք... մենք ինչ է... տանուլ տվեցի՞նք...

— Դիգորին բռնեց բանբերը, — ասաց Ջորջը, — հենց քո ընկնելուց հետո: Նա չէր հասկացել, թե ինչ կատարվեց: Երբ հետ նայեց ու տեսավ քեզ գետնին մեկնված, փորձեց նույնիսկ չեղյալ հայտարարել խաղը... Ասաց որ, կրկնախաղ է պահանջում... Բայց ամեն ինչ արդարացի էր, ոչ մի խախտում չէր եղել... Նրանք ազնիվ հաղթանակ տարան... Նույնիսկ Վուդն ընդունեց:

— Իսկ Վուդն ու՞ր է, — հարցրեց Հարրին, հանկարծ հասկանալով, որ նրան մյուսների հետ չի տեսնում:

— Դեռ ցնցուղ է ընդունում, — ասաց Ֆրեդը: — Հաստատ փորձում է խեղդվել ցնցուղի տակ:

Հարրին դեմքը սեղմեց ծնկներին ու մատները խրեց մազերի մեջ: Ֆրեդը բռնեց նրան ուսից և ուժեղ ցնցեց:

— Վե՛րջ, Հա՛րրի, դու ոչ մի անգամ բանբերը բաց չես թողել:

— Գոնե մի անգամ վաղ թե ուշ պիտի բաց թողնեիր, չէ՞, — ասաց Ջորջը:

— Եվ դեռ ամեն ինչ չի վերջացել, — շարունակեց Ֆրեդը: — Մենք հարյուր միավորով կորցրինք այս խաղը, ճի՞շտ է... Ուրեմն, եթե Հաֆըլփաֆը տանուլ տա Ռեյվենքլոյին, իսկ մենք հաղթենք և՛ Ռեյվենքլոյին, և՛ Սլիդերինին...

— Հաֆըլփաֆը պետք է տանուլ տա ամենաքիչը երկու հարյուր միավորով, — նկատեց Ջորջը:

— Իսկ եթե նրանք հաղթե՞ն Ռեյվենքլոյին...

— Ձև չկա... Ռեյվենքլոն շատ ուժեղ է: Բայց եթե Սլիդերինը տանուլ տա Հաֆըլփաֆին...

— Ամեն ինչ կախված է միավորներից, այսպես թե այնպես, ամենաքիչը հարյուր միավորի տարբերություն կա:

Հարրին ոչինչ չասաց: Նա լուռ պառկած էր: Խաղն իրենք տանուլ տվեցին... Առաջին անգամ կյանքում նա տանուլ տվեց քվիդիչի խաղը...

Տասը րոպեից եկավ մադամ Պոմֆրին և քշեց ցեխակորույս թիմակիցներին՝ ասելով, որ Հարրին հանգիստ է պետք:

— Ավելի ուշ կգանք քեզ տեսության, — խոստացավ Ֆրեդը: — Հերի՛ք է ինքդ քեզ ուտես, Հա՛րրի, միևնույն է, դու ամենաուժեղ Որսորդն ես, որ երբևէ եղել է Գրիֆինդորում:

Թիմը դուրս գնաց՝ իր հետևից ցեխի մեծ հետքեր թողնելով հատակին: Մադամ Պոմֆրին անչափ դժգոհ նայեց նրանց թողած հետքերին ու դուռը ծածկեց: Ռոնն ու Հերմիոնան ավելի մոտ նստեցին մահճակալին:

— Դամբլդորին երբեք այդքան բարկացած չեմ տեսել, — ասաց Հերմիոնան բեկբեկուն ձայնով: — Ցասումից ուղղակի մոլեգնել էր: Նա դուրս վազեց դաշտ, հենց այն պահին, երբ դու ընկնում էիր, ու քեզ վրա ուղղեց իր կախարդական փայտիկը: Հենց դա էլ փրկեց քեզ, կարծում եմ, որովհետև գետնին խփվելուց առաջ անկումդ դանդաղեց: Հետո նա կրկին թափ տվեց իր կախարդական փայտիկն ագրայելների վրա: Ինչ-որ արծաթագույն ճառագայթներ ուղարկեց ու բոլոր ագրայելները փախան դաշտից... Նա գոռաց, որ ագրայելներն իրավունք չունենին մտնել դպրոցի տարածքը: Բոլորս լսեցինք ինչպես էր գոռգոռում նրանց հետևից...

— Հետո քեզ հմայանքով դրեց մի պատգարակի վրա, — շարունակեց Ռոնը, — և պատգարակի կողքից քայլելով մինչև դպրոց եկավ քեզ հետ: Բոլորը կարծում էին, որ դու...

Ռոնի ծայնը խզվեց, բայց Հարրին նույնիսկ չնկատեց: Նա մտածում էր իր վրա ազդայելների ունեցած ազդեցություն մասին... Նա մտածում էր այն կնոջ ծայնի մասին... Հետո վեր նայեց և տեսնելով Ռոնի ու Հերմիոնայի հուսահատ, մտահոգ դեմքերը, փորձեց փոխել խոսակցության թեման՝ նրանց մտահոգությունը ցրելու համար:

— Որևէ մեկը վերցրե՞ց իմ «Նիմբուսը»:

Ռոնն ու Հերմիոնան վախվորած նայեցին միմյանց:

— Ըըմ...

— Ի՞նչ, — ասաց Հարրին՝ նայելով մե՛կ մի դեմքին, մե՛կ մյուս:

— Դեհ ... երբ ընկար... քամին ցախավելը քշեց անտառի կողմը... — տատանվելով ասաց Հերմիոնան:

— Ե՞վ...

— Եվ այն դիպավ... այն դիպավ... Օհ, Հա՛րրի, այն դիպավ Կռվազան ուռենուն:

Հարրիի ներսը տակնուվրա եղավ: Կռվազան ուռենին շատ ահաբեկիչ ծառ էր, որը միայնակ կանգնած էր Արգելված անտառի առաջ փռված դաշտում:

— Ե՞վ... — հարցրեց նա՝ վախենալով հնարավոր պատասխանից:

— Դեհ, դու հո գիտես Կռվազան ուռենուն, — ասաց Ռոնը: — Այն... այն չի սիրում, երբ իրեն դիպչում են:

— Պրոֆեսոր Ֆլիթվիքը բերեց, երբ դեռ ուշքի չէիր եկել, — ասաց Հերմիոնան շատ կամացուկ:

Նա ծեռքը դանդաղ ցած մեկնեց ու հատակից մի տոպրակ բարձրացրեց: Հետո տոպրակի պարունակությունը դատարկեց մահճակալին: Մի կույտ տաշեղներ ու ջարդոտված շյուղեր՝ այն ամենը, ինչ մնացել էր Հարրիի հավատարիմ ու ի վերջո պարտված ցախավելից:

Գլուխ 10. Ելուզականների քարտեզը

Մաղամ Պոմֆրին պնդեց, որ Հարրին հիվանդանոցային աշտարակում մնա ոչ միայն շաբաթ օրվա գիշերը, այլ նաև ամբողջ կիրակին: Հարրին ո՛չ առարկեց, ո՛չ բողոքեց, բայց թույլ չտվեց նրան, որ դեն նետի իր ջարդուփշուր եղած «Նիմբուս երկու հազարի» մնացորդները: Նա շատ լավ էր հասկանում, որ իրեն հիմարի պես էր պահում, որ «Նիմբուսն» անհնար էր վերականգնել, բայց միևնույն ժամանակ այնպիսի զգացողություն ուներ, ասես մի հարազատ ընկերոջ էր կորցրել:

Նրա մոտ անդադար այցելուներ էին գալիս, և բոլորն անկեղծորեն ծգտում էին բարձրացնել նրա տրամադրությունը: Հագրիդը նրան մի փունջ ականջխուլիկ կոչվող ծաղիկներ էր ուղարկել, որոնց կոկոններն ականջ խլացնող գմբոցով միանգամից բացվում էին դեղին կաղամբների գլուխների պես ու անակնկալից անմիտ ծիծաղ առաջացնում բոլոր ներկաների մոտ: Իսկ Զինի Ուիզլին, անխնա կարմրելով, հայտնվեց առողջության բարենաղթանքների բացիկով, որը նա ինքն էր պատրաստել, և որը ծղրտան ծայնով առողջության մաղթանքներ էր երգում այնքան երկար, մինչև Հարրին ճարահատյալ խոթեց այն մրգերի մեծ, ծանր սկահակի տակ, որպեսզի ծայնը կտրի: Գրիֆինդորի մարզական թիմը կրկին այցելեց նրան կիրակի առավոտյան: Այս անգամ Վուդը նույնպես նրանց հետ էր: Օլիվերը կոտրված, գրեթե անկենդան ծայնով ասաց, որ ինքը մի մազաչափ իսկ չի մեղադրում Հարրիին իրենց պարտության մեջ: Ռոնն ու Հերմիոնան միայն ուշ գիշերով, քնելուց առաջ հեռացան Հարրիի մոտից: Բայց ոչ մեկի ասածը կամ արածը չէր կարող իսկապես բարձրացնել Հարրիի տրամադրությունը, որովհետև ոչ մեկը մինչև վերջ չգիտեր, թե իրականում ինչն էր անհանգստացնում նրան:

Նա ոչ ոքի չպատմեց իր տեսած Դժխեմի մասին, նույնիսկ Ռոնին ու Հերմիոնային, որովհետև համոզված էր, որ Ռոնը խուճապի մեջ կընկնի, իսկ Հերմիոնան կսկսի ծաղրել իրեն: Սակայն փաստը մնում էր փաստ, որ նա արդեն երկրորդ անգամ էր Դժխեմ տեսնում, և երկու անգամ էլ նախանշանը տեսնելուց հետո հազիվ էր փրկվել մահից: Առաջին անգամ քիչ մնաց

ընկներ «Ասպետի ավտոբուսի» անիվների տակ, երկրորդ անգամ քսան մետր բարձրությունից ընկավ ցախավելից: Արդյո՞ք Դժխենը կշարունակի հետապնդել նրան մինչև ինքն ի վերջո մեռնի: Արդյո՞ք մնացած ամբողջ կյանքում պիտի անդադար հետ նայի սև գազանին տեսնելու վախից:

Դրանից բացի կային նաև ազրայելները. ամեն անգամ նրանց մասին մտածելիս, Հարրին իրեն հիվանդ ու ստորացած էր զգում: Բոլորն էլ ասում էին, որ ազրայելները սարսափելի են, բայց ոչ ոք չէր ուշաթափվում, երբ դրանցից մեկնումեկը հայտնվում էր մոտակայքում... Ոչ ոք չէր լսում սեփական մեռնող ծնողների վերջին ճիչերը... Իսկ Հարրին գիտեր, թե ում ծայն էր հնչում իր գլխում: Հարրին լսում էր այդ բառերը, լսում էր դրանք կրկին ու կրկին՝ հիվանդանոցային աշտարակում անքուն պառկած ժամերին, լսում էր անդադար՝ դիտելով լուսնի լույսով ողողված առաստաղի վրա պարող ստվերները: Ամեն անգամ, երբ ազրայելները մոտենում էին նրան, նա սկսում էր լսել իր մոր վերջին ճիչերը, երբ նա փորձում էր Լորդ Վոլդեմորթից փրկել իր՝ Հարրիի կյանքը.... Լսում էր Վոլդեմորթի սատանայական ծիծաղը, երբ նա սպանում էր իր մորը... Հարրին մերթնդմերթ ընկնում էր մղձավանջների մեջ՝ սուզվելով կիսափտած մեռելային ձեռքերով, քարացած մարմնի զգացողությամբ ու հոգետանջ աղաչանքներով լի երազների մեջ և ցնցվելով արթնանում, որպեսզի կրկին ականջ դնի իր գլխում անդադար հնչող մոր ծայնին:

Ուղղակի փրկություն էր երկուշաբթի առավոտյան դարոցի սովորական աղմուկի և իրարանցման մեջ կրկին վերադառնալը, որտեղ նա ստիպված էր մտածել այլ բաների մասին, նույնիսկ Դրաքո Մալֆոյի ծաղրածանակին դիմանալու գնով: Մալֆոյը հաջողացնում էր ամենուրեք նրա կողքին հայտնվել՝ անթաքույց տոնելով Գրիֆինդորի պարտությունը: Նա վերջապես հանել էր վիրակապերը և արդեն երկու ձեռքով էր կրկին ու կրկին շատ տպավորիչ, ծաղրական պատկերում Հարրիի անկումը ցախավելից: Զնդանում հմայադեղերի ամբողջ հաջորդ դասին Մալֆոյը ազրայել էր կապկում: Ռոնը վերջապես չդիմացավ և կոկորդիլոսի մի մեծ ու լարծուն

սիրտ նետեց Մալֆոյի վրա, որը շրմփոցով հարվածեց ուղիղ նրա երեսին և առիթ տվեց Սնեյփին, որ հիստուն միավոր հանի Գրիֆինդորից:

— Եթե Սնեյփը կրկին վարի Ինքնապաշտպանություն սև ուժերից դասը, ես կասեմ, որ հիվանդ եմ ու դասի չեմ գա, — ասաց Ռոնը, երբ նրանք ճաշից հետո շարժվում էին դեպի Լուպինի դասարանը: — Դու առաջինը գնա՛, Հերմիոն՛ա, տե՛ս, ով է դասարանում:

Հերմիոնյան գլուխը ներս մտցրեց դասարանի դռնից:

— Լա՛վ, կարող եք գալ:

Պրոֆեսոր Լուպինը վերադարձել էր իր գործին: Նա իրոք այնպիսի տեսք ուներ ասես հիվանդ էր եղել: Նրա հնամաշ հագուստները կարծես ավելի էին կախվել նիհար ուսերից, իսկ աչքերի տակ մութ ստվերներ էին երևում: Այնուամենայնիվ, նա ժպտաց դասարանին, երբ բոլորը ներս մտան ու սկսեցին տեղավորվել: Բոլորը միանգամից սկսեցին բողոքել Սնեյփի պահելաձևից, որը փոխարինել էր Լուպինին, քանի դեռ վերջինս հիվանդ էր:

— Արդարացի չէ՛, նա ընդամենը փոխարինող էր, ի՞նչ իրավունք ուներ մեզ այդքան տնային աշխատանք տալ:

— Մենք դեռ ոչինչ չգիտենք դարձվոր մարդագայլերի մասին:

— Երկու փաթեթ մագաղա՛թ....

— Իսկ դուք ասացի՞ք պրոֆեսոր Սնեյփին, որ մենք այդ թեման դեռ չենք անցել, — մի փոքր խոժոռվելով՝ հարցրեց Լուպինը:

Բողոքների բլբլոցը նորից ժայթքեց բոլոր կողմերից:

— Այո՛, բայց նա ասաց, որ մենք հետ ենք մնում:

— ... նա մեզ չէր լսում...

— ... երկու՛ փաթեթ մագաղաթ...

Պրոֆեսոր Լուպինը ժպտաց՝ նայելով վրդովված դեմքերին:

— Մի՛ անհանգստացեք: Ես կխոսեմ պրոֆեսոր Սնեյփի հետ: Դուք ստիպված չեք լինի գրել այդ ակնարկը:

— Օհ, ո՛չ, — ասաց Հերմիոնյան՝ շատ հիասթափված տեսքով, — ես իմս արդեն վերջացրել եմ:

Դասն անչափ հետաքրքիր և ուրախ անցավ: Պրոֆեսոր Լուպինը դասարան էր բերել մի մեծ ապակյա վանդակ, որի մեջ ճահճապայիկ կար: Դա շատ փխրուն ու անվնաս տեսքով, մի ոտանի արարած էր, կարծես ծխով լի թափանցիկ պղպջակներից կազմված մարմնով:

— Միայնակ ճամփորդներին մոլորեցնում-զցում է ճահիճների մեջ, — ասաց պրոֆեսոր Լուպինը, մինչ դասարանը գրառումներ էր անում: — Նկատեցի՞ք, որ ձեռքից կապված լապտերանման մի բան ունի: Թռչում է մարդկանց առաջ, մարդիկ ուրախացած հետևում են լույսին, իսկ հետո...

Ճահճապայիկը կապվ վանդակի ապակուն ու խմբիսմական ծայն հանեց:

Երբ զանգը հնչեց, բոլորը հավաքեցին իրենց իրերը և ուղղվեցին դեպի դուռը: Հարրին գնաց բոլորի հետ միասին...

— Մի րոպե սպասի՛ր ինձ, Հա՛րրի, — կանչեց Լուպինը, — մի բան եմ ուզում ասել քեզ:

Հարրին հետ եկավ ու դիտեց ինչպես պրոֆեսոր Լուպինը մութ գործվածքի կտորով ծածկեց ճահճապայիկի վանդակը:

— Լսել եմ խաղի մասին, — ասաց Լուպինը, շրջվելով դեպի իր սեղանը և գրքերը դասավորելով պայուսակի մեջ, — շատ եմ ցավում քո ցախավելի համար: Վերանորոգելու որևէ հնարավորություն կա՞:

— Ո՛չ, — ասաց Հարրին, — միայն տաշեղներ են մնացել:

Լուպինը ծանր հոգոց հանեց:

— Կռվազան ուռենին տնկեցին հենց այն տարի, երբ ես ընդունվեցի Հոգվարթս: Աշակերտները լուրջ չէին վերաբերվում դրան, և շատերը սկզբում խաղ էին անում՝ գրագ գալով, թե ով ավելի շատ կմոտենա ծառի բնին ու կհասցնի ձեռք տալ: Հետո մի անգամ մի տղա Դեյվի Գադջին անունով քիչ մնաց զրկվեր աչքից, ու մեզ բոլորիս արգելեցին մոտենալ ծառին: Պարզ է, որ ոչ մի ցախավել փրկության հույս չէր կարող ունենալ՝ դիպչելով Կռվազան ուռենուն:

— Իսկ ագրայելների մասին նու՞յնպես լսել եք, — ոչ առանց դժվարության հարցրեց Հարրին:

Լուպինը արագ նայեց նրան:

— Այո՛, լսել եմ: Երբեք դեռ չեմ տեսել պրոֆեսոր Դամբլդորին այդքան բարկացած: Համոզված եմ, որ մյուսները նույն բանը կասեն: Վերջերս ագրայելները սկսել էին իրենց շատ անհանգիստ պահել... Կատաղել էին, որ Դամբլդորը չի թողնում նրանց ամբողջ տարածքը մտնել... Ենթադրում եմ, որ նրա՞նք էին քո անկման պատճառը:

— Այո՛, — ասաց Հարրին: Նա սկզբում տատանվեց, բայց հետո այն հարցը, որն ինքն ուզում էր տալ, հանկարծ դուրս ժայթքեց բերանից, մինչև

կհասցներ անգամ ուժ գործադրել իրեն զսպելու համար: — Բայց ինչու...
Ինչու՞ են նրանք այդպես ազդում հենց ինձ վրա: Գուցե ես ուղղակի...

— Դա ոչ մի կապ չունի թուլության հետ, — հասկանալով Հարրիի միտքը արագ ասաց պրոֆեսոր Լուպինը: Ազդայելները մյուսներից ավելի շատ են ազդում քեզ վրա, որովհետև քո անցյալում այնպիսի սարսափների կան, որոնց նմանը ուրիշները չեն վերապրել:

Ձմեռային արևի մի շող ներս ընկավ պատուհանից՝ լուսավորելով Լուպինի տեղ-տեղ արծաթափայլ մազերը և երիտասարդ դեմքը:

— Ազդայելներն աշխարհում ապրող ամենազազրելի արարածներից են: Նրանք բնակվում են ամենամութ, ամենակեղտոտ վայրերում, սնվում և բարգավաճում են ավերածության ու թշվառության հաշվին, նրանք խմում են շրջապատից խաղաղությունը, հույսը և երջանկությունը: Նույնիսկ մազկներն են զգում նրանց ներկայությունը, թեև չեն կարող տեսնել նրանց: Թե շատ մոտենաս ազդայելին, այն դուրս կծծի քեզնից բոլոր լավ զգացմունքներդ և երջանիկ հիշողություններդ, եթե կարողանա, կշարունակի սնվել քեզնով այնքան ժամանակ, մինչև վերածի քեզ իր նման մի անհոգի ու չար, թշվառ արարածի: Քեզ կմնան միայն կյանքիդ ամենադժբախտ հիշողությունները: Իսկ այն ամենավատը, ինչը կատարվել է քեզ հետ, Հա՛րրի, բավական է, որ ցանկացած մեկին ցախավելից ցած գլորի: Դու ամաչելու բան չունես:

— Երբ նրանք մոտենում են ինձ, — ասաց Հարրին անթարթ նայելով Լուպինի սեղանին և զգալով, որ կոկորդը սեղմվում է, — ես սկսում եմ լսել, թե ինչպես է Վոլդեմորթը սպանում մայրիկիս...

Լուպինը մի հանկարծակի շարժում կատարեց ձեռքով, ասես ուզում էր բռնել Հարրիի ուսը, բայց միտքը փոխեց: Մի պահ լռություն տիրեց, հետո...

— Ինչու՞ էին եկել խաղին, — դառնացած հարցրեց Հարրին:

— Նրանք քաղց են զգում, — հանգիստ ասաց Լուպինը, շրխկոցով փակելով իր պայուսակը: — Դամբլդորը թույլ չի տալիս նրանց դպրոցի տարածք մտնել, և նրանց մարդկային զգացմունքների պաշարը վերջացել է... Չեն կարծում, թե նրանք կարող էին դիմանալ քվիդիչի դաշտի շուրջը հավաքված մեծ երջանիկ ամբոխից սնվելու գայթակղությանը: Պատկերացրու՛, որքա՛ն ոգևորություն... բուռն զգացմունքներ... դա նրանց համար ուղղակի խրախճանք է եղել:

— Կարելի է պատկերացնել, թե ինչ ահավոր տեղ է Ազքաբանը, — կամացուկ ասաց Հարրին: Լուպինը մռայլ գլխով արեց:

— Ազքաբան ամրոցը կառուցված է ափից բավականին հեռու ծովում գտնվող մի փոքրիկ կղզու վրա: Բայց ո՛չ պատերը, ո՛չ ջուրը նույնիսկ պետք չեն բանտարկյալներին պահելու համար, որովհետև բոլորն այնտեղ թակարդի մեջ են՝ իրենց սեփական մտքերի բանտում, անկարող թեկուզ մեկ ուրախ միտք ունենալ: Բանտարկյալներից շատերը մի քանի շաբաթից ավելի երկար չեն դիմանում, ուղղակի խելագարվում են:

— Բայց Սիրիուս Բլեքը փախել է այնտեղից, — դանդաղ ասաց Հարրին, — նա կարողացել է դուրս պրծնել...

Լուպինի պայուսակը ցած ընկավ սեղանից, և նա ստիպված էր արագ առաջ թեքվել, որպեսզի բռնի այն:

— Այո՛, — ասաց նա մեջքն ուղղելով, — երևի Բլեքը նրանց դիմակայելու մի ձև է գտել: Երբեք չէի կարծի, թե դա հնարավոր է... Ենթադրվում է, որ ազրայելները կախարդից խմում են նաև նրա բոլոր կախարդական ուժերը, եթե նա չափազանց երկար է մնում իրենց հետ...

— Բայց գնացքում դուք հետ քշեցիք ազրայելին, — հանկարծ հիշեց Հարրին:

— Կան որոշակի պաշտպանական միջոցներ, — ասաց Լուպինը: — Բայց գնացքում ընդամենը մեկ ազրայել կար: Որքան շատ լինեն նրանք, այնքան ավելի դժվար կլինի նրանց դիմադրելը:

— Ի՞նչ պաշտպանական միջոցներ, — անմիջապես հարցրեց Հարրին: — Կարո՞ղ եք սովորեցնել ինձ:

— Ես չեմ ձևացնի, իբր փորձագետ եմ ազրայելներին դիմակայելու մեջ, Հա՛րրի... իրականում լրիվ դրա հակառակն է...

— Բայց եթե ազրայելները ևս մեկ քվիդիչի խաղի գան, ես պետք է պատրաստ լինեմ հետ մղել նրանց:

Լուպինը նայեց Հարրիի վճռական դեմքին, մի պահ տատանվեց, հետո ասաց.

— Լավ... շատ լավ: Ես կփորձեմ օգնել քեզ: Բայց վախենամ, մենք չենք կարող ոչինչ սկսել մինչև հաջորդ կիսամյակը: Շատ անելիքներ ունեմ մինչև ծմեռային արձակուրդները: Անհարմար պահ ընտրեցի հիվանդանալու համար:

Հուսադրված, որ Լուսինի խոստացած հակա-ազրայելական դասերի շնորհիվ այլևս երբեք կրկին չի լսի մոր մահվան ու հոգևարքի ճիչերը, ինչպես նաև ոգևորված այն բարեհաջող հանգամանքից, որ նոյեմբեր ամսվա վերջում կայացած քվիդիչի խաղում Ռեյվենքլոն բմբլահան արեց Հաֆըլփաֆին, Հարրիի տրամադրությունը բավականին բարձրացավ: Գրիֆինդորը ի վերջո դեռ չէր կորցրել Գավաթը նվաճելու հնարավորությունը, թեև նրանք չէին կարող ևս մեկ պարտություն թույլ տալ իրենց: Վուլդ կրկին բռնկվեց մոլագար եռանդով և թիմին նույնքան անխնա էր մարզում, որքան միշտ՝ անտեսելով նույնիսկ մինչև դեկտեմբեր ծգված սառն անձրևները: Հարրին այլևս ոչ մի ազրայել չտեսավ հանդավարներում: Դամբլդորի ցասումը, ըստ երևույթին, թույլ չէր տալիս նրանց ներս մտնել մուտքերի մոտ իրենց պահակակետերից:

Կիսամյակի ավարտից երկու շաբաթ առաջ, երկինքը հանկարծ դարձավ կուրացնող փայլատ ձերմակ, իսկ ցեխոտ հանդավարները մի առավոտ ծածկվեցին չոր ու փայլվիլուն եղուրձով: Ամրոցի ներսում նախածննդյան տոների մթնոլորտ էր տիրում: Հնայախոսքերի ուսուցիչ պրոֆեսոր Ֆլիթվիքն արդեն զարդարել էր իր դասարանը մեղմ լույսով առկայծող գնդերով, որոնց վրա մոտիկից նայելիս կարելի էր տեսնել գնդերի մեջ նստած նրբագեղ լուսատու շահարիկներին: Բոլոր ուսանողները երջանիկ քննարկում էին ձմեռային արձակուրդների իրենց ծրագրերը: Ե՛վ Ռոնը, և՛ Հերմիոնան որոշեցին, որ իրենք մնալու են Հոգվարթսում, ու թեև Ռոնը ասաց, որ ինքը չի կարող երկու շաբաթ նույն տանիքի տակ մնալ Փերսիի հետ, իսկ Հերմիոնան պատճառաբանեց, որ իրեն պետք է շարունակել պարապել գրադարանում նույնիսկ արձակուրդներին, Հարրին շատ լավ էր հասկանում, որ նրանք մնում էին դպրոցում իրեն միայնակ չթողնելու համար, և անչափ շնորհակալ էր նրանց:

Ի մեծագույն ուրախություն բոլորի, բացի Հարրիից, մինչև արձակուրդները կար Հոգսմիդ այցելության ևս մեկ օր՝ կիսամյակի վերջին շաբաթ օրը:

— Ի՛նչ լավ է, — ուրախացավ Հերմիոնան, — Կարող ենք Ծննդյան տոների բոլոր գնումներն այնտեղ կատարել: Մայրիկս ու հայրիկս շա՛տ կհավանեն «Մեղրադմբուզի» Անանուխով ատամի թելը:

Արդեն համակերպված այն մտքի հետ, որ ինքը պետք է շաբաթ օրով ամրոցում մնացող միակ երրորդ դասարանցին լինի, Հարրին Վուդից վերցրեց «Հաղթական ցախավել» ավանախը և որոշեց ամբողջ շաբաթ օրը նվիրել քվիդիչի տարբեր, հանրահայտ խաղերի և հատկապես մարզական ցախավելների նկարագրությունների ընթերցանությանը: Թիմային մարզումների ժամանակ նա թռչում էր դպրոցական ցախավելներից մեկով, որը մի զառամյալ «Ասուպ» էր, շատ դանդաղաշարժ ու անդադար ցնցվող, մի հնադարյան մարզական գործիք: Նրան անպայման պետք էր մի նոր ցախավել գնել:

Հոգսմիդ այցելության շաբաթ օրվա առավոտյան Հարրին հաճելի ժամանց մաղթեց Ռոնին ու Հերմիոնային, ովքեր փաթաթվել էին ձմեռային թիկնոցների և տաք շարֆերի մեջ, հետո մարմարյա աստիճաններով միայնակ վեր բարձրացավ և ուղղվեց դեպի Գրիֆինդորի աշտարակը: Դրսում սկսել էր ծյուն գալ, և ամրոցը շատ լուռ էր ու հանդարտ:

— Փսսսսստ... Հա՛րրի...

Նա շրջվեց ու երրորդ հարկի միջանցքի մեջտեղում տեսավ Ֆրեդին ու Ջորջին, ովքեր, կիսով չափ թաքնված միաչքանի սապատավոր վիուկի արձանի հետևում, նշաններով իրեն էին կանչում:

— Ի՞նչ եք անում այստեղ, — անչափ հետաքրքրված հարցրեց Հարրին, — ինչու՞ ինքներդ էլ Հոգսմիդ չեք գնում:

— Մենք հատուկ եկել ենք, որ մինչև Հոգսմիդ գնալը քեզ մի տոնական ողջույն հայտնենք, — ասաց Ֆրեդը, շատ առեղծվածային աչքով անելով նրան, — այստեղ արի՛...

Նա գլխով արեց դեպի միաչքանի սապատավոր արձանից ձախ դատարկ դասարանի դուռը: Հարրին Ֆրեդի ու Ջորջի հետևից ներս մտավ: Ջորջն անձայն փակեց դուռը, շրջվեց ու լայն ժպտալով նայեց Հարրիին:

— Ծննդյան տոնի վաղ նվեր ունենք քեզ համար, Հա՛րրի, — բազմիմաստ ասաց նա:

Ֆրեդը ինչ-որ բան հանեց իր թիկնոցի ներսի գրպանից և վերամբարձ կքանիստով դրեց սեղաններից մեկին: Դա մի մեծ, քառակուսի ու շատ հնամաշ, դատարկ մագաղաթի կտոր էր: Հարրին ավելի մոտիկից նայեց, իրոք, մագաղաթի վրա ոչինչ գրված չէր: Հարրին սկսեց կասկածել, որ դա Ֆրեդի ու Ջորջի չարաճճի կատակներից մեկն է:

— Իսկ սա ին՞չ է:

— Սա, Հա՛րրի, մեր հաջողության գաղտնիքն է, — ասաց Ջորջը, քնքշորեն շոյելով մագաղաթի կտորը:

— Չկարծես, թե առանց ավստսանքի ենք տալիս քեզ, սրտիցս ուղղակի արյուն է կաթում, այս անուշիկից բաժանվելու կապակցությամբ, — ասաց Ֆրեդը, — բայց երեկ երեկոյան մենք խորհուրդ արեցինք ու որոշեցինք, որ հիմա այն քեզ ավելի շատ է պետք, քան մեզ:

— Ամեն դեպքում մենք սա արդեն ծայրից ծայր անգիր գիտենք, — ասաց Ջորջը, — և իրականում սա մեզ այլևս պետք էլ չի: Ուստի մենք քեզ ենք փոխանցում այս գանձը:

— Եվ ի՞նչ պետք է անեն այս հնամաշ մագաղաթի կտորի հետ, — անտարբեր հարցրեց Հարրին:

— Մագաղաթի կտորի՞... — ասաց Ֆրեդը՝ աչքերն այնպիսի ծամածռությամբ փակելով, ասես Հարրին հենց նոր մահացու վիրավորանք հասցրեց իրեն: — Բացատրի՛ր, նրան Ջո՛րջ:

— Դեհ... երբ դեռ նոր էինք դպրոց ընդունվել, Հա՛րրի, Հոգվարթսի մեր առաջին տարում, երբ դեռ ջահել էինք, անհոգ ու անմեղ...

Հարրին փռթկաց: Նա ընդհանրապես կասկածում էր, թե Ֆրեդն ու Ջորջը երբևէ անմեղ են եղել իրենց կյանքում:

— ...Դեհ, ըստ էության, ընդամենը ուզում էի ասել ավելի անմեղ, քան հիմա ենք, շատ արագ ընկանք Ֆիլչի անբարեհաճ ուշադրության տակ:

— Մի խոսքով, մենք թրիքառումք էինք դրել միջանցքում, և Ֆիլչը, չգիտես ինչու, շատ էր վրդովվել այդ կապակցությամբ:

— Բայց բախտներս այդ անգամ երևի իրոք շատ բերեց, որ նա մե՛ծ աղմուկ-աղաղակով բռնեց մեզ ու քարշ տվեց իր աշխատասենյակը... ու, դեհ, գիտես նրան, սովորականի պես սկսեց ելույթ ունենալ իր մշտական սպառնալիքներով...

— ... հմայապատիժ...

— ... փորաթափություն...

— ... մաշկահանություն...

— ... ոտի բութ մա՛տ...

— ... և մենք հենց այդ պահին նրա փաստաթղթային պահարաններից մեկում նկատեցինք մի դարակ, որի վրա գրված էր՝ «Բռնագրավված և շատ վտանգավոր իրեր»

— Միայն չասե՛ք, թե դուք... — ասաց Հարրին՝ ակամա սկսելով ժպտալ:

— Ա՛յ-ա՛յ, իսկ դու ի՞նչ կանեիր, մեր տեղը լինեիր, — շարունակեց Ֆրեդը,
— Ջորջը մի փոքր խառնաշփոթ ստեղծեց՝ ևս մեկ թրիքառումը պայթեցնելով, և իրարանցումից օգտվելով, ես մտա նրա աշխատասենյակը, բացեցի դարակն ու վերցրեցի առաջին իսկ պատահած բանը, ինչը հենց սա էր:

— Իրականում մեր արածն այնքան էլ մեծ բան չէր, քան կարող է թվալ առաջին հայացքից, գիտե՞ս, — շարունակեց Ջորջը: — Մենք համոզված ենք, որ Ֆիլչը նույնիսկ չգիտեր էլ, թե ինչպես է սա աշխատում: Ամենայն հավանականությամբ, ընդամենը որոշ կասկածներ ուներ, թե սա ինչ է իրենից ներկայացնում, այլապես չէր բռնագրավի:

— Իսկ դուք գիտե՞ք, թե սա ինչպես է աշխատում:

— Իհա՛րկե, — ասաց Ֆրեդը՝ քթի տակ ծիծաղելով: — Այս փոքրիկ գեղեցկուհին մեզ ավելի շատ բան է սովորեցրել, քան դպրոցի բոլոր ուսուցիչները միասին վերցրած:

— Դուք ինձ արդեն անչափ գայթակղեցիք, — ասաց Հարրին, նայելով հին քրքրված մագաղաթի, կտորին.

— Իրո՞ք, — ասաց Ջորջը:

Նա հանեց իր կախարդական փայտիկը, թեթևակի հպվեց մագաղաթին և հանդիսավորությամբ ասաց.

— Ազնվորեն երդվում եմ, որ ոչ մի լավ բան անելու մտադրություն չունեմ:

Եվ անմիջապես բարակ թանաքի գծեր հայտնվեցին թղթի վրա ու սկսած հենց այն կետից, որտեղ հպվեց Ջորջի կախարդական փայտիկը, սարդոստայնի պես տարածվեցին մագաղաթի ամբողջ մակերեսով: Հետո գծերը միացան, խաչաձևվեցին ու ձգվեցին դեպի մագաղաթի բոլոր անկյունները, հետո մագաղաթի վերևի եզրի տակ հայտնվեցին կանաչ տառերով գրված ինչ-որ բառեր, որոնք ազդարարում էին.

Օրինազանց հրաշակերտ իրերի հանդուգն վարպետներ,
արկածապատիվ տյարք՝

Լուսնոտը, Բրդոտը, Սմբակն ու Մտրակը,
գաղտնագործաբար ներկայացնում են.

ԵԼՈՒԶԱԿՆԵՐԻ ՔԱՐՏԵԶԸ

Եվ դա իրոք մի քարտեզ էր, որը ներկայացնում էր ամբողջ Հոգվարթս ամրոցի ու շրջապատի հանդավարների մանրամասն հատակագիծը: Բայց քարտեզի հիրավի հրաշալի առանձնահատկությունը՝ քարտեզի վրա ամենուրեք ինքնուրույն շարժվող պատիկ թանաքի կետիկներն էին, յուրաքանչյուրը պիտակավորված՝ կետիկի կողքին մանրատառ գրված անունով: Այդ կետիկները՝ շարժվելով ամրոցի հատակագծի վրա, ցույց էին տալիս իրական ժամանակում բոլոր բնակիչների գտնվելու վայրերը: Ապշահար Հարրին թեքվեց քարտեզի վրա: Մի պիտակավորված կետիկ վերին ձախ անկյունում ներկայացնում էր պրոֆեսոր Դամբլդորին, որը մի գծով հետուառաջ էր շարժվում իր աշխատասենյակում, մեկ ուրիշ կետիկ պարեկի կատու Միսիգ Նորիսն էր, որը բոլոր անկյունները հոտոտելով ֆրֆռում էր երկրորդ հարկի միջանցքում: Փոլթերգեյստ Փիվզն այդ պահին թռչկոտում էր Զինագարդերի դահլիճում: Եվ մինչ Հարրիի աչքերը վերուվար էին շարժվում ծանոթ միջանցքներով, նա ևս մի անակնկալ նկատեց:

Քարտեզի վրա բազում անցումներ ու միջանցքներ կային, որոնք նրան միանգամայն անծանոթ էին: Եվ կային նաև ուղիներ, որոնք տանում էին ուղիղ դեպի...

— ...Հոգսմիդ, — ասաց Ֆրեդը՝ մատը տանելով անցումներից մեկի վրայով: — Նման ուղիները յոթն են: Ֆիլչը գիտի այս չորսի մասին, — Ֆրեդը հերթով մատնանշեց դրանք, — բայց մենք համոզված ենք, որ մեզնից բացի ուրիշ ոչ ոք չգիտի այս մյուս երեքի մասին: Կարող ես մոռանալ այս մեկը, որն սկսվում է չորրորդ հարկի միջանցքի մեծ հայելու հետևում: Մինչև անցած ծմեռ սրանից հաճախ էինք օգտվում, բայց ստորգետնյա միջանցքը տեղ-տեղ նստել է ու արդեն լրիվ անանցանելի է դարձել: Չենք կարծում, թե որևէ

մեկը կարող է օգտվել նաև այս մեկից, որովհետև սկսվում է Կռվազան ուռնում արմատների տակից: Բայց. ա՛յ, այս մեկը, տեսնու՞մ ես, հենց այս մեկը դուրս է գալիս «Մեղրադմբուզի» նկուղում: Հարյուր անգամ ենք երևի սրանով անցել: Եվ եթե նկատեցիր, մուտքը այս սենյակի կողքին է, հենց միաջքանի պառավ ջադուի սապատի տակից:

— Լուսնոտ, Բրդոտ, Սմբակ ու Մտրակ, — խոր հոգոցով ասաց Ջորջը և քնքշորեն շոյեց քարտեզի վերնագիրը, — մենք ձեզ այնքա՛ն բանով ենք պարտական:

— Ազնիվ մարդիկ, ովքեր անխոնջ աշխատել են օրինազանցների նոր սերունդներին օգնելու համար, — հանդիսավորությամբ ասաց Ֆրեդը:

— Ճիշտ է, — կարճ ասաց Ջորջը, — չմոռանա՛ս ջնջել ամեն անգամ օգտագործելուց հետո:

— ... Թե չէ ո՛վ ասես կարող է կարդալ, — նախազգուշացրեց Ֆրեդը:

— Կախարդական փայտիկդ նորից կդնես քարտեզի վրա ու կասես. «Արկածը հաջողվեց», ու ամեն ինչ կջնջվի:

— Ուստի, երիտասարդ Հա՛րրի, — ասաց Ֆրեդը անգուգական կապկելով Փերսիի կերպարը, — ...լավ կպահե՛ս քեզ:

— Կտեսնվե՛նք «Մեղրադմբուզում», — ասաց Ջորջն ու աչքով արեց:

Երկվորյակները սենյակից դուրս եկան՝ քթի տակ ինքնագոհ ծիծաղելով:

Հարրին երկար մնաց կանգնած՝ դիտելով հրաշալի քարտեզը: Միսիգ Նորիսի կետիկը ձախ թեքվեց ու կանգնեց հատակի վրա ինչ-որ բան հոտոտելու: Եթե Ֆիլչն իսկապես սրա մասին չգիտի... ինքն ընդհանրապես ստիպված չի լինի անցնել ագրայելների մոտով...

Բայց հենց այդ պահին հուզմունքից թմրած անդամներով կանգնած Հարրիի հիշողության մեջ դուրս լողաց այն, ինչը մի անգամ ասել էր պարոն Ուիլլին:

Երբեք մի՛ վստահիր որևէ մտածող բանի, եթե չես տեսնում, թե որտեղ է գտնվում նրա ուղեղը:

Այս քարտեզը այն վտանգավոր հրաշակերտ առարկաներից մեկն էր, որոնց մասին զգուշացնում էր պարոն Ուիլլին... Օրինազանց հրաշակերտ իրերի հանդուգն վարպետներ... Բայց հետո Հարրին հիմնավոր պատճառաբանում գտավ՝ ինքն իրեն համոզելու համար... Ինքն ընդամենը ուզում էր օգտվել դրանից Հոգսմիդ գնալու համար: Ինքը հո չէր

պատրաստվում որևէ բան գողանալ կամ որևէ մեկի վրա հարձակվել... և հետո՝ Ֆրեդն ու Ջորջը տարիներ շարունակ օգտագործել են այս իրը, ու ոչ մի սարսափելի բան էլ չի եղել նրանց հետ...

Հարրին մատը մինչև վերջ տարավ «Մեղրադմբուզ» տանող ճանապարհով: Եվ հանկարծ, ասես կատարելով ինչ-որ մեկի հրամանները, փաթաթեց քարտեզը, մտքեց իր պարեգոտի ներսի գրպանը և շտապեց դեպի դասարանի դուռը: Մի մատնաչափ կիսաբաց արեց ու դուրս նայեց: Միջանցքում ոչ ոք չկար: Մեծագույն զգուշությամբ դուրս եկավ սենյակից և անմիջապես մտավ միաչքանի վիուկի արձանի հետևը:

Հետո ի՞նչ պիտի աներ... Նա կրկին հանեց քարտեզը և ի մեծագույն զարմանք իրեն տեսավ, որ մի նոր թանաքի կետիկ է հայտնվել քարտեզի վրա, պիտակավորված՝ Հարրի Փոթթեր: Այդ կետիկը քարտեզի վրա կանգնած էր ճիշտ այնտեղ, որտեղ կանգնած էր իսկական Հարրին, մոտավորապես երրորդ հարկի միջանցքի մեջտեղում: Հարրին մեծագույն ուշադրությամբ դիտեց այն: Իր փոքրիկ թանաքային նմանակը մազաչափ կախարդական փայտիկով խփում էր վիուկի արձանին: Հարրին հանեց իր իսկական կախարդական փայտիկը և խփեց արձանին: Ոչինչ չկատարվեց: Նա հետ նայեց քարտեզին: Մի փոքրիկ խոսակցական պղպջակ էր հայտնվել իրեն նշանավորող թանաքի կետիկի կողքին: Պղպջակի մեջ մի բառ էր գրված՝ Դիսենդիում:

— Դիսենդիում, — շշնջաց Հարրին՝ կրկին փայտիկով խփելով արձանին:

Անմիջապես արձանի սապատի մեջ մի ձեղք բացվեց, այնքան նեղ, որ մեջը հազիվ կարող էր սողոսկել մի շատ նիհար անձնավորություն: Հարրին արագ վերուվար նայեց միջանցքով, հետո կրկին պահեց քարտեզը, սկզբում գլուխը խցկեց ձեղքի մեջ հետո ինքն իրեն առաջ հրեց:

Բավականին երկար ժամանակ առաջ սահեց, մթության մեջ, կարելի էր ենթադրել միայն, որ սահում էր մի քարե, նեղ ու ողորկ, զառիվայր միջանցքով և վայրէջք կատարեց սառը խոնավ հողի վրա: Նա ուղիղ կանգնեց ու նայեց շուրջը: Կատարյալ մութ էր: Նա բարձրացրեց իր կախարդական փայտիկը և կամացուկ ասաց.

— Լու՛մոս, — ու տեսավ, որ գտնվում է մի շատ նեղ, ցածր առաստաղով, հողակերտ անցումի մեջ: Նա կրկին հանեց քարտեզը, մի անգամ հպվեց իր

կախարդական փայտիկով ու կամացուկ ասաց, — Արկածը հաջողվեց: — միանգամից քարտեզը դատարկվեց ու դարձավ մի կտոր մագաղաթ: Նա խնամքով ծալեց այն ու դրեց իր պարեգոտի ներսի գրպանը, հետո ուժեղ սրտխփոցով, միևնույն ժամանակ անասելի հուզված ու զգուշավոր առաջ քայլեց:

Անցումը ոլորվում էր, պտտվում ու առաջ տանում, ասես մի հսկայական ճագարի փորած թունել լիներ: Հարրին առաջ էր շտապում՝ սայթաքելով անհարթ գետնի վրա, լուսավորության համար բարձր պահած իր կախարդական փայտիկը:

Այնպիսի տպավորություն էր, ասես արդեն մի քանի ժամ քայլում էր, բայց Հարրին սրտապնդվում էր «Մեղրադմբուզի» մասին մտքերով: Երևի գրեթե մեկ ժամից անցումն սկսեց վեր բարձրանալ: Հարրին շնչասպառ արագացրեց քայլերը: Ոտքերն արդեն սառել էին:

Տասը ռոպեից հասավ քարե աստիճանների, որոնք վեր էին բարձրանում և վերևում մթության մեջ կորչում տեսադաշտից: Զգուշուրեն, որ ոչ մի ձայն չհանի, Հարրին սկսեց բարձրանալ: Հարյուր աստիճան, երկու հարյուր աստիճան... նա արդեն հաշիվն էլ կորցրեց և միայն ոտքերի տակ էր նայում... հետո առանց նախազգուշացման գլուխը կպավ մի կարծր բանի:

Դա կարծես նկուղային սահադռնակ լիներ: Հարրին մի պահ կանգնեց՝ ականջ դնելով վերևից եկող ձայներին: Բայց վերևից ոչինչ չէր լսվում: Շատ դանդաղ նա սկսեց դեպի վեր հրել սահադռնակը ու բացելով այն՝ հատակից վեր բարձրացրեց գլուխը:

Վերևում փայտյա արկղներով ու տուփերով լի մի նկուղ էր: Հարրին դուրս մագլցեց սահադռնակից ու ծածկեց այն: Դռնակի ուրվագիծն այնքան լավ խառնվեց փոշոտ հատակի հետ, որ չիմացող մարդը նույնիսկ չէր էլ նկատի, թե այդտեղ դռնակ կար: Հարրին նկուղում փայտյա աստիճաններ նկատեց և սկսեց անձայն շարժվել դեպի աստիճանները: Հիմա արդեն նա հստակ ձայներ էր լսում վերևից, չհաշված բացվող դռան զանգակի ծնգոցն ու փակվող դռան գմփոցը:

Մինչ մտածում էր, թե ինչ է անելու, հանկարծ մի շատ ավելի մոտ բացվող դռան ձայն լսվեց, ինչ-որ մեկը պատրաստվում էր նկուղ իջնել:

— ...Եվ մի արկղ էլ մարմելադե խխունջներ կբերես, սիրելի՛ս, արդեն լրիվ սրբեցին-տարան, — ասաց մի կանացի ձայն:

Մի զույգ ծանր ոտքեր հայտնվեցին աստիճանների վրա ու սկսեցին ցած իջնել: Հարրին թաքնվեց մի հսկայական արկղի հետևում և սպասեց, որ ոտնաձայներն իր կողքով անցնեն: Նա լսեց, ինչպես մարդն արկղներ էր տեղաշարժում դիմացի պատի տակ: Դրանից լավ առիթ լինել չէր կարող:

Հարրին արագ ու անձայն, գլխիկոր դուրս եկավ իր թաքստոցից և սկսեց մազլցել փայտյա աստիճաններով: Հետ նայելով տեսավ մի հսկայական թիկունք ու արկղի մեջ խորասուզված մի փայլփլուն ճաղատ գլուխ: Հարրին հասավ աստիճանների վերևի դռանը, կամացուկ դուրս սողոսկեց դռան միջով ու հայտնվեց «Մեղրադմբուզի» վաճառասեղանի հետևում: Նա կռացավ, գրեթե չորեքթաթ մի կողմ գնաց ու մեջքն ուղղեց, ասես ինչ-որ բան էր գցել գետնին:

«Մեղրադմբուզն» այնքան լի էր Հոգվարթսի ուսանողներով, որ ոչ մեկի մտքով չանցավ երկու անգամ նայել Հարրիի վրա: Նա խառնվեց ամբոխին և սկսեց ծիծաղը զսպելով իր շուրջը նայել՝ պատկերացնելով, թե ինչպիսի արտահայտություն կստանար Ղադլիի խոզային մռուրը, եթե տեսներ, թե որտեղ էր գտնվում Հարրին այդ պահին:

Շուրջբոլորը տասնյակ դարակներ էին, բոլորը լի աշխարհի ամենաախորժատես ու աներևակայելի կոնֆետներով ու քաղցրեղենով: Սերուցքով և ընկույզով կարամելային բուրմունքով նուգայի փափուկ խորանարդիկներ, կոկոսի քաղցր պաստեղի քառակուսի վարդագույն շերտիկներ, չաղլիկ մեղրագույն թոֆիներ, հարյուրավոր հավասար շարքերով շարված տարբեր տեսակի շոկոլադներ, կար նաև մի մեծ տակառ ամեն-համի-սիսեռահատիկներ, և մեկ ուրիշ տակառ շվշվան մեղրականիկներ, մեկն էլ Ռոնի նկարագրած լեվիտացնող մարմելադե գնդակներով, իսկ մյուս պատի վրա գտնվում էին տպավորիչ առանձնահատկություններով քաղցրեղենները՝ Դրաբլի-սուպեր-պղպշող-փչովի-ծամոնները (որոնցից սենյակը լցվում էր տերեփուկի կապույտ գույնի պղպշակներով, որոնք մի քանի օր շարունակ կարող են առանց պայթելու թռվռալ օդի մեջ), բերանում ըստ ատամների շերտավորվող Անանուխով ատամի թելի կծիկներ, սև պղպեղով պստիկ այսիկներ (դնում ես բերանդ ու հետո բազմագույն կրակներ դուրս փչում ի մեծագույն զվարճանք բոլոր հանդիսատեսների), շաքարած մկնիկներ (ուտելուց լսում ես, ինչպես են ատամներիդ տակ ճստճստում ու ծվծվում), անանուխով գորտնահավվայի

կտորներ (շատ իրական թռչկոտում են ստամոքսիդ մեջ), նուրբ թելիկներով շաքարած-փետուրներ և պայթուցիկ բոնբոն կոնֆետներ:

Հարրին առաջ խցկվեց վեցերորդ դասարանցիների մի խմբի միջով և խանութի հեռավոր անկյունում տեսավ պատին փակցված մի ցուցանակ «Անսովոր ու արտառոց համեր»: Ռոնն ու Հերմիոնան ցուցանակի տակ կանգնած ուսումնասիրում էին սկուտեղի վրա շարված արնահամ շաքարաքլորների տեսականին: Հարրին կամացուկ կանգնեց նրանց հետևում:

— Ուրըը՛ղղղ, — զզվանքով ասաց Հերմիոնան, — ո՛չ, Հարրին սրանք չի հավանի, կարծում եմ, որ սրանք վամպիրների համար են:

— Իսկ սրա՞նք, — ասաց Ռոնը՝ Հերմիոնայի քթի տակ մտցնելով խիտ օշարակի մեջ սառած խավարասերներով կոզինաղի ապակյա տուփը:

— Էլ ի՞նչ կուզեիք, իհարկե ո՛չ, — ասաց Հարրին:

Ռոնը քիչ մնաց տուփը ձեռքից ցած գցեր:

— Հարրի՞... — ծղրտաց Հերմիոնան: — Ի՞նչ ես անում այստեղ: Ինձպես... ինչպե՞ս...

— Վաու՛ու... — ասաց Ռոնը՝ անչափ տպավորված, — դու սովորել ես երևութե՞լ...

— Իհարկե ոչ, ոչ մի բան էլ չեմ սովորել, — ասաց Հարրին: Նա ծայրն այնքան իջեցրեց, որ վեցերորդ դասարանցիներից ոչ մեկն իրեն չլսի, և պատմեց նրանց Ելուզակների քարտեզի մասին:

— Ոնց թե... բա ինչու Ֆրեդն ու Ջորջն ինձ երբեք չեն պատմել դրա մասին, — վրդովված ասաց Ռոնը, — ես նրանց եղբա՛յրն եմ...

— Բայց Հարրին մտադիր չէ պահել այն իր մոտ, — շատ խիստ ասաց Հերմիոնան, ասես քարտեզը պահելու գաղափարն անգամ ծիծաղելի էր: — Նա կվերադառնա ու կհանձնի այն պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալին, չէ՞, Հա՛րրի:

— Մտքովս էլ չի անցնի նման հիմար բան անել: Ոչ մեկին էլ չեմ հանձնի, — ասաց Հարրին:

— Գժվե՞լ ես, — ասաց Ռոնը՝ աչքերը չռելով Հերմիոնայի վրա: — Հանձնե՞լ դրա նման արտակարգ բա՞նը...

— Եթե ես հանձնեմ, ստիպված կլինեմ բացատրել, թե որտեղից եմ վերցրել: Ու Ֆիլչը կհամաճառի, որ Ֆրեդն ու Ջորջն իր դարակից են թըցրել դա:

— Իսկ ի՞նչ կասես Սիրիուս Բլեքի մասին, — ֆշացրեց Հերմիոնան: — Ամենայն հավանականությամբ, նա ինքն է օգտվում այդ անցումներից մեկից:

Ուրիշ էլ ինչպե՞ս կարող էր ամբողջ մտնել: Ուսուցիչները պետք է իմանան սրա մասին:

— Նա չի կարող ներս մտնել որևէ անցումով, — արագ ասաց Հարրին: Քարտեզի վրա յոթ գաղտնի թունել կա, ճի՞շտ է: Ֆրեդն ու Ջորջը կարծում են, որ Ֆիլչն արդեն գիտի դրանցից չորսի մասին: Իսկ մյուս երեքից մեկը փլված է, այնպես որ ոչ ոք չի կարող այնտեղով անցնել: Մեկը դուրս է բերում ուղիղ Կռվազան ուռենու տակ, այսինքն կրկին ոչ ոք չի կարող դուրս գալ դրանով: Մնաց այն մեկը, որով ես եմ եկել քիչ առաջ: Եթե ինձ հետ նկուղ իջնեք, կտեսնեք, որ դրա մուտքը գրեթե անտեսանելի է, եթե միայն հաստատ չգիտես, թե որտեղ է այն գտնվում:

Հարրին մի պահ տատանվեց: Իսկ եթե Բլեքը գիտի, որ այնտեղ անցում կա: Ռոնը, սակայն, նշանակալից հագով կոկորդը մաքրեց և մատնացույց արեց խանութի դռան վրա ներսից փակցված ազդագիրը:

ՀՐԱՇԱԳՈՐԾՈՒԹՅԱՆ ՆԱԽԱՐԱՐՈՒԹՅԱՆ

ՀՐԱՄԱՆՈՎ

Հաճախորդներին հիշեցնում ենք, որ մինչև բոլոր պաշտոնական հրահանգների փոփոխությունը, ամեն գիշեր մայրամուտից հետո ազրայելները կշրջեն Հոգսմիդի փողոցներով՝ Հոգսմիդի բնակիչների և այցելուների անվտանգությունը ապահովելու նպատակով:

Այդպես կլինի մինչև Սիրիուս Բլեքի բարեհաջող կալանավորումը: Ուստի խորհուրդ էնք տալիս բոլոր գնումները կատարել մինչև մայրամուտը:

Շնորհավո՛ր Սուրբ Ծնունդ:

— Տեսա՞ք, — կամացուկ ասաց Ռոնը: — Շատ կուզենայի տեսնել, թե ոնց է Բլեքը փորձելու «Մեղրադմբուզ» մտնել, երբ ագրայելներ են վխտում գյուղի բոլոր փողոցներում: Ինչևէ, Հերմիոնա, «Մեղրադմբուզի» տերերը հո կլսեին, որ ինչ-որ մեկը մտել է նրանց նկուղը: Ճիշտ չե՞մ ասում: Նրանք հենց խանութի վերևում են ապրում:

— Այո, բայց... բայց... — Հերմիոնան կարծես մտքում ուրիշ ապացույց էր որոնում: — Ինձ լսե՛ք, երկու՛սդ էլ, Հարրին, միևնույն է, ոչ մի դեպքում չպետք է գա Հոգսմիդ, նա ստորագրված թույլտվության ձև չունի: Եթե որևէ մեկը նրան հայտնաբերի, նա այնպիսի մեծ փորձանքի մեջ կընկնի, որ չեք էլ պատկերացնում... Եվ հիմա, իմիջիայլոց, դեռ շատ ժամանակ կա մինչև մայրամուտը: Իսկ եթե Սիրիուս Բլեքը ցերեկո՞վ հայտնվի այս կողմերում: Հենց հիմա՞...

— Մե՛ծ հանդգնություն պիտի ունենա այս եղանակին Հարրիի հետևից գալու համար, — ասաց Ռոնը, գլխով անելով մինչև գրեթե ապակու կենտրոնը սառցե հաստ եղյամով ծածկված պատուհանները, որոնց հետևում երևում էր ձնաբուքը: — Լա՛վ, էլ մի՛ շարունակիր, Հերմիոնա: Սուրբ Ծնունդ է շուտով: Հարրին արժանի է մի փոքր ուրախանալու:

Հերմիոնան շրթունքը կծեց՝ անչափ մտախոգ տեսք ընդունելով:

— Հիմա ինչ է, հո չե՞ս պատրաստվում մատնել ինձ, — հարցրեց նրան Հարրին՝ լայն ժպտալով:

— Օհ, ի՛նչ ես դուրս տալիս, իհարկե ո՛չ, բայց... ազնիվ խոսք, Հա՛րրի...

— Շվժվան մեղվականիկները տեսա՞ր, Հա՛րրի, — ասաց Ռոնը՝ ձանկելով նրա ձեռքը և իր հետևից տանելով նրան մեղվականիկների տակառի մոտ: — Իսկ մարմելադե խխունջները... Իսկ թթու պղպջակները... Ֆրեդը մի անգամ ինձ տվել էր մի հատ, երբ դեռ յոթ տարեկան էի, լեզվիս վրա ուղիղ մեջտեղում մի ծակ էր բացել: Հիշում եմ ինչպես էր մաման Ֆրեդին դնգստում ցախավելով... — Ռոնը մտազբաղ երազկոտ նայեց թթու պղպջակների տուփին, — Ի՞նչ ես կարծում Ֆրեդը գոնե մի կտոր խավարասերով կոզինադ կուտի՞, եթե ասեմ, որ գետնընկույզով է:

Երբ Ռոնն ու Հերմիոնան վճարեցին իրենց բոլոր գնումների համար, երեքով միասին դուրս եկան «Մեղրադմբուզից»: Դրսում թեթև ձնաբուք էր:

Հոգսմիդն ասես Ծննդյան տոների բացիկ լինել, իր փոքրիկ կղմինդրածածկ տանիքներով տնակներով և խանութների վառ ձևավորված

ցուցափեղկերով: Ամեն ինչ ծածկված էր խրթխրթան ձյան հաստ շերտով: Բոլոր դռների վրա Սուրբ Ծննդյան պսակներ էին կախված, իսկ ծառերի միջև հմայված փոքրիկ մոմերի շղթաներ էին կապված:

Հարրին դողդողաց, ի տարբերություն մյուս երկուսի, նա թիկնոց չուներ: Նրանք փողոցն ի վեր քայլեցին՝ գլուխներն իջեցնելով քամուն ընդառաջ, Ռոնը և Հերմիոնան իրենց շարժերի միջից մերթնդներթ գոռում էին Հարրին:

— Սա Փոստն է...

— Հրեն «Ջոնկոյի» խանութը...

— Այսպես կարող ենք հասնել մինչև «Այսահար տունը»:

— Գիտե՞ս ինչ, — ասաց Ռոնը, ատամները կրճտացնելով, — չգնա՞նք «Երեք ցախավել» մի-մի գավաթ մեղրագինի խմենք:

Հարրին պետք չէր երկրորդ անգամ առաջարկել: Քամին սառնաշունչ էր, և նրա մատները ցրտից փայտացել էին: Եվ եռյակը փողոցն անցավ ու մի քանի րոպեից մտավ փոքրիկ պանդոկը:

Այնտեղ անտանելի մարդաշատ էր, աղմկոտ, տաք ու ծխակորույս: Միջին տարիքի, կլորամարմին ու բավականին սիրունատես մի կին վաճառասեղանի մոտ սպասարկում էր մի խումբ ամբարտավան տեսքով դիմաքերի:

— Դա մադամ Ռոզմերթան է, — ասաց Ռոնը: — Գնամ խմիչք վերցնեմ մեզ համար, — ավելացրեց նա՝ թեթև կարմրելով:

Հարրին ու Հերմիոնան բազմության միջով գնացին դեպի սենյակի խորքը, որտեղ մի փոքր ազատ սեղան կար պատուհանի և բուխարու միջև կանգնած շատ գեղեցիկ զարդարված Ծննդյան ծառի կողքին: Ռոնը հինգ րոպեից վերադարձավ՝ հետը բերելով երեք մեծ ապակյա գավաթ փրփրակալած տաք մեղրագինի:

— Շնորհավո՛ր Սուրբ Ծնու՛նդ, — ասաց նա երջանիկ ժպտալով ու բարձրացրեց իր գավաթը:

Հարրին մի մեծ կում արեց: Կարծես կյանքում երբեք դրանից ավելի համեղ բան չէր խմել: Խմիչքն անմիջապես ներսից տաքացրեց նրա բոլոր մասնիկները:

Հանկարծ քամու մի պոռթկում խառնեց նրա մազերը: «Երեք ցախավելի» դուռը կրկին բացվել էր: Հարրին հայացքը դռան կողմը դարձրեց իր գավաթի եզրի վրայով ու քիչ մնաց խեղդվեց:

Պրոֆեսորներ ՄըքԳոնագալն ու Ֆլիթվիքը ձնաբուքի քուլաներով պարուրված ներս մտան պանդոկ: Իսկ նրանց հետևից մտավ Հագրիդը, որը կլանված գրուցում էր մի կարճահասակ ու հաստամարմին մարդու հետ: Մարդու գլխին լայմի կանաչ գույնի գլանազլխարկ էր, իսկ հագին՝ բարակ զուլերով բրդյա թիկնոց: Հարրին անմիջապես ճանաչեց Հրաշագործության նախարար Կորնիլիուս Ֆաջին:

Նույն վայրկյանին Ռոնն ու Հերմիոնան երկուսով ձեռքները դրեցին Հարրիի գլխին ու ցած հրեցին նրան աթոռից՝ սեղանի տակ: Կրծքին լցված մեղրագինուց թրջված և աշխատելով հնարավորինս անտեսանելի կծկվել սեղանի տակ, Հարրին ձեռքի մեջ սեղմեց իր դատարկ գավաթն ու սկսեց դիտել ուսուցիչների և Ֆաջի ոտքերը, որոնք շարժվեցին դեպի բարը, մի քիչ կանգնեցին այնտեղ և հետո շրջվելով սկսեցին քայլել ուղիղ իրենց ուղղությամբ:

Ինչ-որ տեղ նրա գլխավերևում լսվեց Հերմիոնայի շշնջոցը.

— Մոբիլիա՛րբուս...

Նրանց կողքին կանգած Ծննդյան տոնածառը մի քանի մատնաչափ վեր բարձրացավ հատակից մի կողմի վրա ճախրեց օդի մեջ ու փափուկ վայրէջք կատարեց ուղիղ նրանց սեղանիկի առաջ՝ լրիվ ծածկելով նրանց սենյակում գտնվողներից: Անթարթ նայելով խիտ ստորին ճյուղերի միջով, Հարրին տեսավ, ինչպես նրանց կողքի սեղանից հեռացան չորս աթոռների ոտքերը, հետո լսեց ուսուցիչների ու Նախարարի հոգոցներն ու տնքոցները և բոլորը նստեցին սեղանի շուրջը:

Հետո փայլփլուն բարձրակրունկ կոշիկներով ևս մի զույգ ոտքեր մոտեցան սեղանին, և Հարրին լսեց կանացի նրբահունչ մի ձայն:

— Թեյ, դեղին շահոքրամով...

— Իմն է, — ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալի ձայնը:

— Չորս պինտ մեխակով ու դարչինով տաք մեղրանեկտար...

— Այստե՛ղ, Ռոզմե՛րթա, — ասաց Հագրիդը:

— Կեռասի օշարակով սպիտակ լիմոնադ՝ սառույցով ու հովանոցով:

— Ըմմմ, — ասաց պրոֆեսոր Ֆլիթվիքը՝ չպչպացնելով շրթունքները:

— Ուրեմն ձերը կարմիր հաղարջով ռոմն է, Նախարար:

— Շնորհակալություն՝ն, Ռոզմե՛րթա, անուշի՛կս, — ասաց Ֆաջի ձայնը: — Ի՛նչ հաճելի է կրկին քեզ տեսնել: Մի գավաթ էլ քեզ համար վերցրու և արի նստի՛ր մեզ հետ...

— Շատ շնորհակա՛լ եմ, Նախարար...

Հարրին հետևեց փայլփլուն կրունկներին, որոնք գնացին վաճառասեղանի մոտ ու վերադարձան: Նրա սիրտն այնպես էր խփում, ասես ուր որ է պետք է կոկորդից դուրս թռչեր: Ինչու՞ իր մտքով չանցավ, որ սա կիսամյակի վերջին շաբաթ օրն էր: Եվ ինչքա՞ն երկար պիտի նրանք նստեն այդտեղ: Իրեն ժամանակ էր պետք նախ «Մեղրադմբուզ» մտնելու և հետո երկար անցումով ամրոց հասնելու համար... Հերմիոնայի ոտքը նյարդային ցնցվում էր նրա կողքին:

— Եվ ի՞նչ գործով եք եկել մեր կորած-մոլորած անտառը, Նախարար, — լսվեց մադամ Ռոզմերթայի ձայնը:

Հարրին տեսավ, ինչպես Ֆաջի մարմինը գոտկատեղից ցած անհանգիստ տրորվեց աթոռի մեջ, և նա սեղանի տակ մատներով աննկատ կատարեց՝ գաղտնալսող հմայանք խափանող մի շարժում, իսկ հետո հանգիստ ձայնով ասաց.

— Էլ ի՞նչը կարող էր ինձ այստեղ բերել, անուշի՛կս, եթե ոչ Սիրիուս Բլեքը: Ենթադրում եմ, որ լսել ես, թե ինչ է կատարվել դպրոցում Բոլոր սրբերի օրը:

— Լսել եմ ինչ-որ բաներ, — ընդունեց մադամ Ռոզմերթան:

— Դու ինչ է, ամբողջ պանդոկի՞ն ես պատմել, Հա՛գրիդ, — ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը կշտամբանքով:

— Իսկապե՞ս կարծում եք, որ Բլեքը դեռ այս կողմերում է, Նախարար, — շնչաց մադամ Ռոզմերթան:

— Համոզված եմ, — կարճ ասաց Ֆաջը:

— Գիտե՞ք, որ ազրայելները երկու անգամ խուզարկել են իմ պանդոկը, — ասաց մադամ Ռոզմերթան, ձայնի մեջ թեթևակի տագնապով: — Մահու չափ վախեցրին բոլոր հաճախորդներին... Ամեն խուզարկությունից հետո երկու օր ոչ ոք խանութ չի մտնում... Գիտե՞ք, Նախարար, բոլորովին բարենպաստ չէ բիզնեսի համար:

— Ռոզմեն'րթա, անուշի'կս, հավատա, որ ես քեզնից պակաս չեմ խորշում այս ամենից, — ասաց Ֆաջը շփոթված, — ուղղակի անհրաժեշտ միջոցներ են... շատ տհաճ և անբարենպաստ, բայց իրոք... Քիչ առաջ տեսա մի քանիսին: Ուղղակի կատաղած են Ղամբլդորի վրա, որ թույլ չի տալիս ամրոցի հանդավարներում նույնպես խուզարկել:

— Եվ ոչ մի դեպքում թույլ չի տա, — կտրուկ ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը: — Ձեր կարծիքով ինչպե՞ս կարելի է դասավանդել երեխաներին, երբ այդ սարսափները ճախրում են ամենուրեք:

— Ճի'շտ է, ճի'շտ է, — բարալիկ ծայնով ծղրտաց պրոֆեսոր Ֆլիթվիքը, որի ոտքերը աթոռից կախված ճոճվում էին՝ չհասնելով գետնին:

— Միևնույն է, — առարկեց Ֆաջը, — նրանց այստեղ լինելու միակ նպատակը ձեզ պաշտպանելն է մի շատ ավելի վատ բանից... Բոլորս գիտենք, թե ինչի է ընդունակ Բլեքը...

— Գիտեք ի՞նչ, ես, ճիշտն ասած, մինչև օրս դեռ կասկածներ ունեմ դրանում, — մտազբաղ ասաց մադամ Ռոզմեն'րթան: — Բոլոր այն մարդկանցից, ովքեր անցան մուտք կողմը, ամենաանհավանականը Սիրիուս Բլեքն էր... Ախր ես նրան շատ լավ եմ հիշում, երբ դեռ փոքր տղա էր Հոգվարթսում սովորելու տարիներին: Եթե այն ժամանակ ինձ մեկնումեկը պատմեր, թե ինչ կստացվի այդ տղայից, ես կասեի, որ նա չափազանց շատ է մեղրանեկտար է խմել:

— Դու ուղղակի ճշմարտությունը չգիտես, Ռոզմեն'րթա, — ջգրոտ կոպտությամբ ասաց Ֆաջը, — նրա արածի ամենավատ մասն այնքան էլ հանրահայտ չէ:

— Ամենավա՞տ... — ասաց մադամ Ռոզմեն'րթան՝ անչափ հետաքրքրված ծայնով, — ի՞նչը կարող է ավելի վատ լինել, քան այդքան անմեղ մարդկանց սպանելը...

— Կան մի շարք հանգամանքներ... — ասաց Ֆաջը.

— Չեմ կարող հավատալ: Ի՞նչը կարող է դրանից էլ վատը լինել:

— Ասացիք, որ հիշում եք նրան Հոգվարթսում սովորելու տարիներին, Ռոզմեն'րթա, — կիսածայն ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը, — իսկ հիշու՞մ եք, թե ովքեր էին նրա ամենամոտ ընկերները:

— Իհարկե հիշում եմ, — ասաց մադամ Ռոզմեն'րթան, կամացուկ ծիծաղելով: — Երբեք մեկին առանց մյուսի չէիր տեսնի: Քանի՛ անգամ են

այստեղ միասին եկել, ուու՛հ... Ի՛նչ ուրախ ու սրամիտ երեխաներ էին, ո՛նց էին ծիծաղեցնում ինձ... Երկվորյակների պես անբաժան՝ Սիրիուս Բլեքը և Ջեյմս Փոթթերը:

Հարրին ուժեղ գմկոցով ձեռքից ցած գցեց իր գավաթը: Ռոնը ոտքով հրեց նրան:

— Ճիշտ այդպես, — ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը, — Բլեքն ու Փոթթերը: Դպրոցական փոքրիկ, գվարձասեր հրոսակախմբի պարագլուխները: Երկուսն էլ փայլուն ընդունակությունների տեր, անկասկած նույնիսկ արտակարգ փայլուն... և միևնույն ժամանակ... համենայնդեպս Հոգվարթսում իմ եղած տարիներին, չեմ հիշում նրանցից ավելի մեծ չարաճճի ու հանդուգն երկու օրինազանցների:

— Չգիտեմ, — ծիծաղեց Հագրիդը, — Ֆրեդ ու Ջորջ Ուիզլիները միանգամայն կարող են մրցել նրանց հետ, նույնիսկ գրագ կգայի:

— Կարելի էր կարծել, որ Բլեքն ու Փոթթերը եղբայրներ էին, — գրույցին միացավ պրոֆեսոր Ֆլիթվիքը, — երկու անբաժան ընկերներ...

— Իսկապես, անբաժան էին, — շարունակեց Ֆաջը, — Փոթթերը Բլեքին իր բոլոր ընկերներից ավելի շատ էր վստահում: Ոչինչ չփոխվեց, երբ նրանք ավարտեցին դպրոցը: Բլեքը Ջեյմսի և Լիլիի հարսանիքի խաչեղբայրն էր: Հետո Հարրիի կնքահայրը դարձավ: Հարրին անշուշտ ոչ մի գաղափար չունի այդ մասին: Պատկերացնու՞մ եք, թե ինչ տանջալից կլինի նրա համար այդ միտքը:

— Ինչու՞, որովհետև Բլեքը միացավ Գիտեք-թե-ում կողմնակիցների՞ն, — շշնջաց մադամ Ռոզմերթան:

— Դրանից էլ վատ, սիրելի՛ս... — Ֆաջը ձայնը իջեցրեց և շարունակեց մի տեսակ խռպոտ գռմռոցով, — շատ քչերը գիտեն ամբողջ պատմությունը... Փոթթերները գիտեին, որ Գիտեք-թե-ով ուզում է հարձակվել նրանց վրա: Դամբլդորը, որն անշուշտ անխոնջ պայքարում էր Գիտեք-թե-ում դեմ, մի շարք շատ օգտակար լրտեսներ ուներ: Լրտեսներից մեկը նրան տեղեկացրել էր այդ մասին, իսկ նա հասցրել էր զգուշացնել Ջեյմսին ու Լիլիին: Հենց նա էր խորհուրդ տվել նրանց թաքնվել: Դեհ, իհարկե, այդքան էլ հեշտ բան չէր Գիտեք-թե-ումից թաքնվելը: Դամբլդորը նրանց ասել էր, որ թաքնվելու նրանց լավագույն հանարվորությունը Ֆիդելիուս հմայանքն է:

— Իսկ ինչպե՞ս է գործում այդ հմայանքը, — շունչը պահած հարցրեց մադամ Ռոզմերթան: Պրոֆեսոր Ֆլիթվիլը կոկորդը մաքրեց ու սկսեց բարալիկ ծայնով բացատրել:

— Անչափ բարդ հմայանք է: Ենթադրվում է, որ գաղտնիքը պետք է կենդանի հոգու մեջ պահվի: Ուստի գաղտնիքը վստահվում է մեկ ընտրյալ անձի, որին կոչում են Գաղտնապահ և Ֆիդելիուս հմայանքի շնորհիվ այն դառնում է անբացահայտելի, եթե միայն հենց ինքը Գաղտնապահը չբացի այն: Իսկ քանի դեռ Գաղտնապահը հրաժարվում էր խոսել, Գիտեք-թե-ով կարող էր տարիներ շարունակ քար առ քար փնտրել այն գյուղում, որտեղ ապրում էին Լիլին ու Ջեյմսը ու երբեք չէր գտնի նրանց, նույնիսկ եթե պատուհանից ներս նայեր նրանց հյուրասենյակի մեջ:

— Ուրեմն Բլեքն էր Փոթերների Գաղտնապահը, — շնչաց մադամ Ռոզմերթան:

— Բնականաբար, — ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը, — Ջեյմս Փոթերը Դամբլդորին ասել էր, որ Բլեքն ավելի շուտ կմեռնի քան կասի, թե որտեղ են իրենք, որ Բլեքն ինքն էլ է ուզում թաքնվել... բայց, միևնույն է, Դամբլդորը շատ անհանգիստ էր: Հիշում եմ, որ նա ինքն իրեն առաջարկեց լինել Փոթերների Գաղտնապահը:

— Դամբլդորը կասկածու՞մ էր Բլեքին, — արագ հարցրեց մադամ Ռոզմերթան:

— Նա համոզված էր, որ Փոթերներին շատ մոտ ինչ-որ մեկը շարունակ տեղեկացնում էր Գիտեք-թե-ում նրանց բոլոր տեղաշարժերի մասին, — մռայլ ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը: — Իրոք, մի որոշ ժամանակ նա կասկածում էր, որ մեր կողմից մեկը դավաճան է, և անդադար տեղեկություններ է փոխանցում Գիտեք-թե-ում:

— Բայց Ջեյմս Փոթերը պնդեց, որ Գաղտնապահը լինի Բլեքը:

— Այո՛, պնդեց... — ծանր ասաց Ֆաջը, — իսկ հետո, մի շաբաթ էլ չէր անցել Ֆիդելիուս հմայանքի կատարումից...

— Մի՞թե Բլեքը դավաճանեց նրանց, — արտաշնչեց մադամ Ռոզմերթան:

— Այո՛, դավաճանեց: Բլեքը հոգնել էր իր երկակի դերից, նա արդեն պատրաստ էր բացեփաց հայտարարել, որ ինքը Գիտեք-թե-ում կողմնակիցներից է, և կարծես ծրագրել էր դա անել հենց Փոթերների մահվան կապակցությամբ: Բայց ինչպես և հայտնի է բոլորիս, Գիտեք-թե-ում

մեծ հիասթափություն էր սպասում հանձինս փոքրիկ Հարրի Փոթթերի, որի շնորհիվ էլ նա գտավ իր վերջը: Կորցնելով իր հզորությունը և իշխանությունը, Սև Լորդը կործանվեց՝ Բլեքին թողնելով հիրավի շատ ծանր կացության մեջ: Գիտեք-թե-ով փաստորեն անհետացավ այն պահին, երբ Բլեքն արդեն ցույց էր տվել դավաճանի իր իսկական դեմքը: Եվ Բլեքն ուրիշ ընտրություն չունե՛ր՝ բացի փախուստից:

— Անամո՛թ, դարձվո՛ր, դավաճա՛ն — մռնչաց Հագրիդը այնքան ուժեղ, որ պանդոկում հավաքված մարդկանց կեսն անմիջապես լռեց:

— Շ222222... — ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոննագալը:

— Ես հենց նույն օրն եմ հանդիպել նրան, — մռնչաց Հագրիդը: — Երևի ես վերջին մարդն էի, ում հետ նա խոսեց մինչև իր վերջին զարհուրելի գործը, մինչև էն բոլոր խեղճ մարդկանց սպանելը: Ես Հարրիին հանեցի Լիլիի ու Ջեյմսի տան ավերակներից, երբ նրանք արդեն սպանված էին: Խեղճ փոքրիկին դուրս բերեցի բեկորների տակից մի մեծ արյունոտ սպի ճակատի՛ն... որբացա՛ծ... ու... ու հենց էդ պահին հանկարծ հայտնվեց Սիրիուս Բլեքը՝ իր մեծ թռչող մոտոցիկլի վրա նստած: Նույնիսկ մտքովս չանցավ, թե ինչ էր անում էնտեղ: Ես չգիտեի, որ նա էր Լիլիի ու Ջեյմսի Գաղտնապահը: Կարծեցի, որ ուղղակի լսել է նորությունները Գիտեք-թե-ում հարձակման մասին և եկել է, որ տեսնի, թե ինչով կարող է օգնել: Լրիվ գունատ էր ու դողում էր մոլագարի պես: Ու գիտե՞ք, թե ես ինչ արեցի... ԵՍ ՍՓՈՓԵՑԻ ԷՂ ՄԱՐԴԱՍՊԱՆԻՆ... ԷՂ ԴԱՎԱՃԱՆԻՆ, — արդեն գոռոցի անցնելով թնդաց Հագրիդը:

— Հա՛գրիդ, խնդրում եմ... — ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոննագալը: — Քեզ մի՛ կորցրու, կամաց խոսի՛ր:

— Որտեղի՞ց իմանայի, որ նա Լիլիի ու Ջեյմսի համար չէր էդքան վհատվել... Որտեղի՞ց իմանայի, որ նա Գիտեք-թե-ում կործանումից էր էդպես սարսափած: Իսկ հետո նա ինձ ասաց. «Ինձ տուր Հարրիին, Հա՛գրիդ, ես նրա կնքահայրն եմ: Ես կհոգամ նրա համար...» Հա՛... Բայց ես հրաման էի ստացել Դամբլդորից, ու ես Բլեքին ասացի «Ո՛չ»: Դամբլդորն ասել էր, որ Հարրին պետք է գնա իր մորաքրոջ ու քեռայրի մոտ: Բլեքը սկզբում վիճեց, բայց հետո համաձայնեց: Ասաց, որ իր մոտոցիկլը վերցնեմ Հարրիին տեղ հասցնելու համար: Ասաց, որ իրեն այլևս պետք չի գա... Հա, էդպես էլ ասաց: Ես հենց էդ պահին պիտի գլխի ընկնեի, որ ինչ-որ սխալ բան

էր կատարվում: Նա շատ էր սիրում իր մոտոցիկլը: Ինչու՞ պիտի հենց էնպես ինձ տար: Ինչու՞ պիտի մոտոցիկլն այլևս պետք չլիներ իրեն... Հետո հասկացա, որ մոտոցիկլի վրա նստած մարդուն շատ ավելի հեշտ է գտնելը: Դամբլդորը գիտեր, որ նա էր եղել Փոթթերների Գաղտնապահը: Իսկ Բլեքը գիտեր արդեն, որ էդ գիշեր ինքը պիտի փախչեր, գիտեր, որ մի քանի ժամից Նախարարությունը պետք է ձերբակալեր իրեն: Իսկ պատկերացնում եք, թե ինչ կլիներ, եթե ես Հարրիին տայի նրան: Գրագ կգամ, որ ծովը կնետեր խեղճ փոքրիկին՝ իր լավագույն ընկերոջ որբ զավակին: Որովհետև, երբ հրաշագործն անցնում է մութ կողմը, նրա համար այլևս ոչինչ գոյություն չունի, ո՛չ պատիվ, ո՛չ սեր, ո՛չ մի սրբություն, ոչի՛նչ...

Երկար լռություն հաջորդեց Հագրիդի պատմությանը: Հետո մադամ Ռոզմերթան որոշակի բավարարությամբ ասաց.

— Բայց նրան չհաջողվեց փախչել, չէ՞, Հրաշագործության նախարարությունը բռնեց նրան հենց հաջորդ օրը:

— Ավա՛ղ, եթե միայն այդպես լիներ, — դառնությամբ ասաց Ֆաջը: — Մենք չէինք առաջինը: Նրան գտնողը խեղճ Փիթեր Փեթիգրյուն էր, Փոթթերների մյուս ընկերներից մեկը: Վշտից խելագարված, անկասկած, և իմանալով, որ Բլեքը Փոթթերների Գաղտնապահն էր, նա ինքը գնաց Բլեքի հետևից:

— Փեթիգրյու... այն փոքրիկ թմբկիկ տղան, որը միշտ վազվզում էր նրանց շուրջը Հոգվարթսում, — ասաց մադամ Ռոզմերթան:

— Բլեքն ու Փոթթերը նրա համար հերոս-աստվածներ էին, — ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը: — Երբեք այդպես էլ նրանց լիզային չհասավ: Առանձահատուկ տաղանդներով օժտված չէր, ինչպես մյուս երկուսը: Ես հաճախ թերևս չափազանց խիստ էի վարվում նրա հետ: Կարո՞ղ եք պատկերացնել, թե որքան եմ ես... որքան եմ ափսոսում հիմա դրա համար...

— Նրա ձայնը այնպես խռպոտեց, կարծես հանկարծակի հարբուխ ստացավ:

— Բա՛վ է, բա՛վ է, Մինե՛րվա, — բարեսրտորեն ասաց Ֆաջը, — Փեթիգրյուն մահացավ հերոսի մահով: Վկա մագլները, անշուշտ, նրանց հիշողությունները մենք հետո մաքրեցինք, պատմեցին մեզ, թե ինչպես Փեթիգրյուն կանգնեցրեց Բլեքին: Ասացին, որ նա լաց էր լինում, ասում էր՝ «Լիլին ու Ջեյմսը, Սի՛րիուս... Ինչպե՞ս կարողացար...» — Եվ հետո նա ձեռքը

մեկնել էր, որ հաներ իր կախարդական փայտիկը, և անշուշտ, Բլեքն ավելի արագաշարժ էր... Եվ Փեթիգրյուից մի բուռ փոշի էլ չէր մնացել...

Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը քիթը մաքրեց և խռպոտ ձայնով ասաց.

— Հիմար տղա... անմիտ հերոսություն... Նա միշտ էլ անհույս էր մենամարտերում... Չէր էլ կարող Բլեքին հավասար լինել... Պիտի թողներ Նախարարությանը...

— Ես ասեմ ձեզ, եթե ես Բլեքին փոքրիկ Փեթիգրյուից առաջ պատահեի, էլ իզուր ժամանակ չէի կորցնի կախարդական փայտիկի վրա, ուղղակի նրա կողերը կջարդեի, — մռնչաց Հագրիդը:

— Դու գաղափար իսկ չունես, թե ինչի մասին ես խոսում, Հա՛գրիդ, — կտրուկ ասաց Ֆաջը: — Ոչ ոք չէր կարողանա Բլեքի հախից գալ բացի Հրաշագործության նախարարության հատուկ նշանակության իրավապահ գումարտակի Ալֆա ջոկատի կախարդներից: Այդ ժամանակ ես փոխնախարար էի Հրաշագործական տարերային աղետների բաժնում, և գործի բերումով առաջիններից մեկն էի, ովքեր դեպքի վայր ժամանեցին Բլեքի կատարած ոճրագործությունից հետո: Երբեք չեմ մոռանա այն սպանված մարդկանց... Ի՛նչ ահավոր տեսարան էր... Նույնիսկ մինչև հիմա մղձավանջներ եմ տեսնում: Ուղիղ փողոցի մեջտեղում պայթյունից խոր փոս էր առաջացել, այնքան խոր, որ նույնիսկ վնասել էր կոյուղու գիծը: Ամենուրեք ընկած էին անկենդան մարմիններ... Մազկները ճչում են... Բլեքը փողոցի կենտրոնում կանգնած ծիծաղում էր... Իսկ նրա առաջ, գետնին ընկած էր այն, ինչը մնացել էր խեղճ Փեթիգրյուից... մի կույտ արյունոտ ցնցոտիներ և մարմնի մի քանի... մի քանի մասեր...

Ֆաջի ձայնը բեկվեց: Լսվեց ինչպես հինգ քթեր մեկը մյուսի հետևից թաշկինակներով մաքրվեցին:

— Դեհ, Ռոզմե՛րթա, հիմա արդեն ամբողջ պատմությունը գիտես — ասաց Ֆաջը խռպոտ ձայնով: — Բլեքին ձերբակալեցին Հրաշագործության նախարարության հատուկ նշանակության իրավապահ գումարտակի Ալֆա ջոկատի տասներկու կախարդները, Փեթիգրյուն հետմահու Առաջին կարգի Մեռլինի շքանշան ստացավ, ինչը, կարծում եմ, մի փոքր սփոփանք եղավ նրա խեղճ մոր համար: Իսկ Բլեքն այդ օրվանից Ազքաբանում է եղել:

Մադամ Ռոզմերթան խոր հոգոց հանեց:

— Իսկ դա ճի՞շտ է, որ նա խելագարվել է, Նախարա՛ր:

— Երնե՛կ կարողանայի ասել, որ այո՛, — դանդաղ ասաց Ֆաջը: — Անշուշտ, իր տիրոջ կործանումը որոշակի հոգեկան ազդեցություն ունեցավ նրա վրա: Փեթիգրյուի և բոլոր այդ մազլների սպանությունը կարելի էր որակավորել միայն որպես հուսահատ ու անդունդի եզրին կանգնած մարդու արարք... դաժան, անհմաստ սպանություններ... Այդուհանդերձ, ես տեսա Բլեքին Ազքաբան կատարած իմ վերջին այցելության ժամանակ: Գիտե՞ք, բանտարկյալներից շատերն իրենց խցերում, իրոք խելագար տեսք ունեին, խոսում էին իրենք իրենց հետ, ոչ մի մարդկային կամ խելամիտ բան չէր մնացել շատերի մեջ... Բայց ես ուղղակի ցնցվեցի, երբ տեսա, թե որքան նորմալ էր երևում Բլեքը: Նա շատ իմաստալից խոսեց ինձ հետ: Ուղղակի սահմեկեցնող էր նույնիսկ... Այնպիսի տպավորություն էր, ասես ընդամենը մահու չափ ձանձրացած է... Հարցրեց, արդյոք կարո՞ղ եմ իրեն թողնել ձեռքիս լրագիրը: Շատ սիրալիր կլինի ձեր կողմից, ասաց, եթե այդ լրագիրն ինձ թողնեք... Ասաց, իբր անչափ կարոտում է խաչբառերը... Ես ուղղակի ապշել էի, թե որքան քիչ ազդեցություն ունեն ազրայելները նրա վրա... Իսկ նա, իմիջիայլոց, ամենախիստ վերահսկվող բանտարկյալներից մեկն էր... Ազրայելները գիշեր-ցերեկ չէին հեռանում նրա բանտախցի դռան մոտից:

— Բայց ի՞նչ եք կարծում, հիմա ի՞նչ կա նրա մտքին, — հարցրեց մադամ Ռոզմերթան: — Աստված հեռու տանի, Նախարա՛ր, նա հո չի՞ փորձում կրկին միանալ Գիտեք-թե-ում...

— Կհամարձակվեմ ասել, որ դա... ըըը... ըստ երևույթին նրա վերջնական նպատակն է, — ասաց Ֆաջը՝ խուսափելով ուղիղ պատասխանից: — Բայց մենք հույս ունենք բռնել Բլեքին, մինչև նա կհասցնի իրականացնել իր ծրագրերը: Պետք է խոստովանեմ, թե ինչից եմ ամենաշատը վախենում: Համաձայն չե՞ք, որ մի բան է՝ Գիտեք-թե-ով միայնակ ու առանց կողմնակիցների, և մի ուրիշ բան է... Պատկերացրե՛ք, թե ինչ կկատարվի, եթե նա միանա իր ամենահավատարիմ ծառային: Ես ուղղակի ցնցվում եմ՝ պատկերացնելով, թե այդ չարքն այդ դեպքում որքան արագ կկարողանա կրկին ոտքի կանգնել...

Լսվեց փայտին դրված ապակու շրխկոցը: Ինչ-որ մեկը սեղանին դրեց իր բաժակը:

— Կորնիլիուս, եթե պատրաստվում եք ընթրել Տնօրենի հետ, մենք լավ կանենք շտապենք ամրոց վերադառնալ, — ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը:

Հարրիի դիմաց սեղանի տակ երևացող զույգ-զույգ ոտքերը մեկը մյուսի հետևից կանգնեցին, թիկնոցների փեշերը ծածանվեցին, և մադամ Ռոզմերթայի փայլվիլուն կրունկներն անհետացան բարի վաճառասեղանի հետևում: «Երեք ցախավել» պանդոկի դուռը կրկին բացվեց, և ծնախառն քամու ևս մեկ կատաղի պորթկում ներս խուժեց: Ուսուցիչները հեռացան:

— Հարրի՞...

Ռոնի և Հերմիոնայի դեմքերը հայտնվեցին սեղանի տակ: Երկուսն էլ ցնցված նրան էին նայում՝ անկարող որևէ բան ասել:

Գլուխ 11. Հրացուքը

Հարրին հետո չէր կարող հստակ հիշել, թե ինչպես հասավ «Մեղրադմբուզի» նկուղը, ինչպես թունելի միջով վերադարձավ ամրոց: Հիշում էր միայն, որ վերադարձի ճանապարհը շատ ավելի կարճ թվաց, ինքը նույնիսկ չնկատեց էլ, թե ինչպես տեղ հասավ, որովհետև նրա գլուխը թնդում էր պատահաբար լսած խոսակցությունից:

Ինչու՞ ոչ ոք ոչինչ չէր ասել իրեն: Ղամբղորը, Հագրիդը, պարոն Ուիզլին, Կորնիլիուս Ֆաշը... Ինչու՞ ոչ մեկը երբեք չէր ասել իրեն, որ իր ծնողները մահացել են իրենց լավագույն ընկերոջ դավաճանության պատճառով:

Ռոնը և Հերմիոնան ամբողջ ընթրիքի ժամանակ նյարդայնացած հետևում էին Հարրին՝ չհամարձակվելով մի բառ իսկ ասել իրենց լսածի մասին, որովհետև Փերսին իրենց շատ մոտ էր նստած: Երբ բարձրացան մարդաշատ ընդհանուր սենյակը, հայտնաբերեցին, որ Ֆրեդն ու Ջորջը, խելահեղ ուսանողական ոգևորության կրքով, կես տասնյակ թրիքառումբեր էին պայթեցրել միջանցքում՝ կիսամյակի ավարտի կապակցությամբ: Հարրին, որը պատրաստ չէր պատասխանելու Ֆրեդի ու Ջորջի հարցերին Հոգսմիդ կատարած իր ճամփորդության մասին, կամացուկ վեր բարձրացավ իրենց դատարկ ննջարանը և գնաց ուղիղ դեպի իր մահճակալի կողքին կանգնած փոքրիկ պահարանը: Նա մի կողմ հրեց գրքերը և շատ արագ գտավ այն, ինչը փնտրում էր՝ հրաշագործական լուսանկարներով կաշեպատ ավբոնը, որը Հագրիդն էր տվել նրան երկու տարի առաջ: Ավբոնը լի էր իր մայրիկի ու հայրիկի հրաշագործական լուսանկարներով: Նա նստեց մահճակալին, բոլոր կողմերից քաշեց իր ամպիովանու վարագույրները և սկսեց թերթել էջերը, մինչև վերջապես գտավ...

Նա կանգ առավ իր ծնողների հարսանեկան լուսանկարի վրա: Ահա իր հայրիկը՝ երջանիկ լայն ժպիտով նայում էր իրեն, իսկ նրա խառնիխուռն սև մազերը, ճիշտ Հարրիի մազերի նման անհնազանդ ցցված են բոլոր ուղղություններով: Ահա իր մայրիկը, երջանկությունից շողշողացող դեմքով՝ հայրիկի ձեռքը բռնած, կանգնած նրա կողքին: Իսկ այնտեղ... դա պետք է որ

նա լինի... Իր հոր լավագույն ընկերը... որին առաջ Հարրին ուշադրություն չէր դարձրել այդ նկարում:

Եթե նա չիմանար, որ խոսքը միևնույն մարդու մասին էր, երբեք գլխի չէր ընկնի, որ հենց Բլեքն էր այդ հին լուսանկարում: Այս մարդու դեմքը գունատ ու հյուժված չէր: Ընդհակառակը, սա մի անչափ բարեստ երիտասարդ էր, հմայիչ ու ծիծաղաշատ ժպիտով: Հնարավոր է, որ նա արդեն սկսել էր ծառայել Վոլդեմորթին: Հնարավոր է, որ նա արդեն ծրագրել էր իր կողքին կանգնած երկու մարդկանց սպանությունը: Հասկանում էր արդյոք, որ իրեն տասներկու տարի բանտարկություն է սպասվում Ագքաբանում... Տասներկու երկար տարիներ, որոնք անձանաչելի կդարձնեն իրեն:

Բայց ագրայելները նրա վրա չեն ազդում, մտածեց Հարրին, անթարթ նայելով մարդու երիտասարդ, բարեստ ու ծիծաղկոտ դեմքին: Ուրեմն նա չի լսի, ինչպես է մայրիկս ճշում, երբ նրանք մոտենան իրեն:

Հարրին շրխկոցով փակեց ալբոմը, առաջ թեքվեց ու կրկին խցկեց այն դարակի մեջ: Հետո հանվեց, հանեց ակնոցն ու մտավ անկողին՝ հոգալով, որ վարագույրներն իրեն լրիվ փակեն արտաքին աշխարհից:

Ննջարանի դուռը բացվեց:

— Հարրի՞... — լսվեց Ռոնի անվստահ ձայնը:

Բայց Հարրին չպատասխանեց՝ ձևացնելով իբր քնած է: Նա լսեց, ինչպես Ռոնը կրկին հեռացավ, և շրջվելով մեջքի վրա, աչքերը լայն բացած հառեց ամպիովանու առաստաղին:

Անհաղթահարելի ատելության մի զգացում ծակեց Հարրիի սիրտը և թույնի պես տարածվեց նրա հոգում: Նա տեսնում էր, ինչպես է մթության միջից Բլեքը ծիծաղում իր վրա, ասես ալբոմի լուսանկարը փակցված էր իր լայն բացված աչքերի առաջ: Նա դիտում էր կինոնկարի պես միմյանց հաջորդող դրվագները. ահա Սիրիուս Բլեքը փոշիացնում է Փիթեր Փեթիգրյուին (որը նրա պատկերացումով շատ նման էր Նեվիլ Լոնգբոթոմին): Նա նույնիսկ լսում էր (թեև գաղափար իսկ չուներ, թե ինչպես էր հնչում Բլեքի ձայնը) ցածր, խռպոտ մի մրթմրեց. «Կատարվե՛ց, միլո՛րդ... Փոթթերներն ինձ իրենց Գաղտնապահն են դարձրել...»: Իսկ հետո լսվեց մեկ ուրիշ ձայն, մոլագար ծիծաղող այն ձայնը, որը Հարրին լսում էր ամեն անգամ, երբ ագրայելները մոտենում էին իրեն...

— Հա՛րրի, դու... դու ահավոր տեսք ունես:

Հարրին այդպես էլ չկարողացավ քնել ամբողջ գիշեր և ննջեց միայն լուսաբացին մոտ: Նա արթնացավ, երբ ննջարանը արդեն դատարկ էր: Հագնվեց և պտտվող աստիճաններով ցած իջավ ընդհանուր սենյակը, որտեղ նույնպես ոչ ոք չկար բացի Ռոնից ու Հերմիոնայից: Ռոնը բազկաթոռներից մեկում նստած անանուխով գորտնահավվա էր ուտում ու շփում վեր-վեր թռչող ստամոքսը, իսկ Հերմիոնան իր տնային աշխատանքները բացել էր երեք սեղանների վրա:

— Էս ու՞ր են բոլորը, — հարցրեց Հարրին:

— Գնացել են: Այսօր ածակուրդների առաջին օրն է, մոռացե՞լ ես, — ասաց Ռոնը, մոտիկից դիտելով Հարրիին: — Գրեթե ճաշի ժամն է, իմիջիայլոց: Ես արդեն պատրաստվում էի մի քանի թոպեից գալ քեզ արթնացնելու:

Հարրին փլվեց բուխարու կողքին բազկաթոռներից մեկի մեջ: Պատուհաններից դուրս դեռ ձյուն էր գալիս: Ծուռթաթը, մի մեծ, գափրանագույն փալասի նման փռվել էր բուխարու առաջ ու կարծես կարագի պես քսված լիներ գետնին:

— Դու իրոք շատ վատ տեսք ունես, գիտե՞ս, — կրկնեց Հերմիոնան, մտահոգ նայելով նրա դեմքին:

— Ես լավ եմ, — ասաց Հարրին:

— Հա՛րրի, ինձ լսի՛ր, — ասաց Հերմիոնան՝ հայացքներ փոխանակելով Ռոնի հետ, — մենք չենք կասկածում, որ դու անչափ վհատվել ես այն ամենի կապակցությամբ, ինչ լսեցինք երեկ: Բայց դու չպետք է որևէ հիմարություն անես:

— Օրինակ ի՞նչ, — հարցրեց Հարրին:

— Օրինակ փորձես գնալ Բլեքի հետևից, — կտրուկ ասաց Ռոնը:

Հարրին համոզված էր, որ նրանք նույնիսկ խաղացել էին այդ խոսակցությունը, քանի դեռ ինքը քնած էր: Նա ոչինչ չասաց:

— Դու նման բան չես անի, չէ՞, Հա՛րրի, — ասաց Հերմիոնան:

— Որովհետև Բլեքն արժանի չէ, որ մարդ մեռնի նրա պատճառով, — ասաց Ռոնը:

Հարրին անթարթ նայեց նրանց: Նրանք, կարծես, ոչինչ էլ չէին հասկացել:

— Դուք գիտե՞ք, թե ես ինչ եմ տեսնում ու լսում, ամեն անգամ, երբ ազդայել է մոտենում ինձ:

Ռոնն ու Հերմիոնան գլուխները թափ տվեցին՝ շատ զգուշավոր հայացքներով նայելով նրան:

— Ես լսում եմ, ինչպես է մայրս ճչում և աղաչում Վոլդեմորթին, որ նա ինձ չսպանի: Եվ եթե երբևէ մարդ լսի, ինչպես է իր մայրն այդպես ճչում մեռնելուց առաջ, հավատացե՛ք ինձ, նա դա ոչ մի դեպքում, երբեք չի մոռանա: Եվ երբ մարդ հանկարծ իմանում էր, որ իր հայրը մի ընկեր ուներ, որը համարվում էր նրա լավագույն վստահված ընկերը, և այդ ընկերը դավաճանել է նրան ու մատնել նրա գտնվելու վայրը Վոլդեմորթին...

— Դու ոչինչ չես կարող անել, — ցնցված ասաց Հերմիոնան: — Ազդայելները կբռնեն Բլեքին ու հետ կտանեն Ազքաբան, և դա դեռ քիչ է նրա համար:

— Դուք ինքների լսեցիք, թե Ֆաշն ինչ ասաց: Ազքաբանը Բլեքի վրա չի ազդում՝ այնպես ինչպես նորմալ մարդկանց վրա: Դա նրա համար համազոր պատիժ չի, ինչպես բոլոր մյուսների:

— Ուրեմն ի՞նչ ես ասում, — շատ լարված տեսքով հարցրեց Ռոնը, — ուզում ես ի՞նքդ սպանես Բլեքին, թե՛ ո՞նց...

— Հիմար բաներ ես ասում, — խուճապահար ծայնով նրա խոսքը կտրեց Հերմիոնան, — Հարրին ոչ մեկին էլ չի ուզում սպանել, չէ՞, Հա՛րրի:

Կրկին Հարրին չպատասխանեց: Նա ինքը չգիտեր, թե ինչ էր ուզում անել: Նա միայն գիտեր, որ քանի դեռ Բլեքն ազատության մեջ էր, ոչինչ չանելու գաղափարն ուղղակի անտանելի էր իր համար:

— Մալֆոյը գիտի, — կտրուկ ասաց նա, — հիշու՞մ ես, ինչ ասաց ինձ Հմայադեղերի դասին, — «Եթե ես քո տեղը լինեի, ես ինքս կորսայի նրան... Ես նրանից վրժեխնդիր կլինեի...»

— Ուրեմն դու պատրաստվում ես բանի տեղ չդնել մեր ասածներն ու հետևել Մալֆոյի խորհրդի՞ն, — կատաղած գոռաց Ռոնը: — Ինձ լսի՛ր, հա՞... Դու գիտե՞ս, թե Նախարարությունը ինչ հանձնեց Փեթիգրյուի մորը, որպես նրա որդուց մնացած մասունք, այն բանից հետո, երբ Բլեքը մաքրեց նրա հաշիվները... Հայրիկն է պատմել ինձ. Առաջին կարգի Մեռլինի շքանշան և

մի փոքր տուփի Փեթիգրյուի ցուցամատով: Ղա էր նրանից մնացած ամենամեծ կտորը: Բլեքը խելագար է, Հա՛րրի, և շատ վտանգավոր:

— Մալֆոյի հայրը երևի պատմել է նրան, — ասաց Հարրին՝ կարծես չլսելով Ռոնին: — Նա Վոլդեմորթի ամենամտերիմ յուրայիններից էր:

— Ասա՛ Գիտեք-թե-ում, հա՞... — բարկացած ընդհատեց նրան Ռոնը:

— ...Ուրեմն ականհայտ է, որ Մալֆոյը գիտեր, որ Բլեքն աշխատում էր Վոլդեմորթի համար:

— ...Եվ Մալֆոյն ուղղակի կերջանկանա, եթե տեսնի քեզ Փեթիգրյուի պես միլիոն կտոր դառած: Ուշքի արի՛... Մալֆոյը երևի ամեն օր աղոթում է, որ դու ինքդ քեզ սպանել տաս մինչև քվիդիչի խաղը:

— Հա՛րրի, խնդրում եմ, — ասաց Հերմիոնան, արցունքներից փայլող աչքերով, — խնդրում եմ, խելամիտ եղի՛ր: Բլեքը ահավոր, ահավոր բան է արել, բայց դու... դու ինքդ քեզ վտանգի մի՛ ենթարկիր... Բլեքի ուզածն էլ հենց դա է... Օհ, Հա՛րրի, դու մի շատ մեծ ծառայություն մատուցած կլինես Բլեքին, եթե գնաս նրան փնտրելու: Քո մայրիկն ու հայրիկը երբեք չէին ուզենա, որ դու նման վտանգի ենթարկես քեզ: Նրանք երբեք չէին ուզենա, որ դու գնաս Բլեքի հետևից:

— Ես երբեք չեմ իմանա, թե նրանք ինչ կուզենային, որովհետև, Բլեքի շնորհիվ ես երբեք չեմ խոսել նրանց հետ, — կարճ լռությունից հետո ասաց Հարրին:

Լռություն տիրեց: Ծուռթաթը գետնին թավալ գալով գմայլանքով ձգվեց ամբողջ մարմնով ու սկսեց ճանկերը սրել բազկաթռռի վրա: Ռոնի գրպանը դողդողաց:

— Լավ, — ասաց Ռոնը, ականհայտորեն շտապելով փոխել խոսակցության թեման, — հիմա արձակուրդներ են: Սուրբ Ծնունդ է շուտով: Եկեք ցած իջնենք ու գնանք... գնանք Հագրիդին տեսնելու: Մենք նրան վաղուց չենք այցելել:

— Ո՛չ, — արագ ասաց Հերմիոնան, — Հարրին չպետք է ամրոցից դուրս գա, Ռո՛ն:

— Հա՛... Գնացի՛նք, — ասաց Հարրին տեղում ձգվելով, — իսկ ես կհարցնեմ Հագրիդին, թե ինչու նա երբեք Բլեքի անունը չի տվել՝ ծնողներիս մասին պատմելիս:

Սակայն Սիրիուս Բլեքի հետագա քննարկումը բոլորովին չէր մտնում Ռոնի ծրագրերի մեջ:

— Կամ գուցե շախմատ խաղանք, — արագ առաջարկեց նա, — կարող ենք «Թսան քարկտիկ» խաղալ: Փերսին այստեղ է թողել իր խաղը:

— Ո՛չ, գնում ենք Հագրիդի մոտ, — վճռականորեն ասաց Հարրին:

Եվ այսպես նրանք ննջարաններից վերցրին իրենց թիկնոցները և միասին դուրս եկան դիմանկարի բացվածքով («Կանգնե՛ք ու կռվե՛ք, դու՛ք, վախկոտ թափառական շնե՛ր»), հետո ցած իջան ամայի ամրոցով և դուրս եկան շքամուտքի կաղնեփայտե դռներով:

Նրանք դանդաղ քայլեցին զառալանջով՝ իրենց հետևից խոր հետքեր թողնելով փայլիլուն, փխրուն ծյան մեջ, թրջելով ու սառեցնելով գուլպաներն ու թիկնոցների փեշերը: Արգելված անտառն այնպիսի տեսք ուներ, ասես հմայված լիներ, ամեն մի ծառը կարծես արծաթաջրված լիներ, իսկ Հագրիդի տնակը շաքարապատ տորթի էր նման:

Ռոնը դուռը ծեծեց, բայց ներսից պատասխան չեկավ:

— Հո դուրս չի՞ գնացել... Գուցե տանը չի՞... — ասաց Հերմիոնան, որը դողդողում էր իր թիկնոցի տակ:

Ռոնը ակնաջը հպեց դռանը:

— Ինչ-որ տարօրինակ ձայն է գալիս ներսից, — ասաց նա: — Դուք էլ լսեք... Ժանիքը չի՞...

Հարրին ու Հերմիոնան նույնպես ականջները հպեցին դռանը: Ներսից լսվեցին մի շարք ցածրաձայն բեկբեկուն վայուններ:

— Կարծում եմ, որ ճիշտ կանենք գնանք մեկնումեկին օգնության կանչենք, — անչափ նյարդայնացած ասաց Ռոնը:

— Հա՛գրիդ, — կանչեց Հարրին, ուժեղ հարվածելով դռանը: — Հա՛գրիդ, այդտե՞ղ ես:

Ծանր քայլերի ձայն լսվեց, հետո դուռը ճռռոցով բացվեց: Հագրիդը կանգնած էր դռան մեջ ուռած ու կարմրած աչքերով, կաշվե կիսաբաձկոնի վրա հստակ երևացող արցունքի փայլիլուն հետքերով:

— Դուք էլ եք լսե՞լ... — հեկեկալով մռնչաց նա, ու գլուխը գցեց Հարրիի ուսին:

Հագրիդը, որն առնվազն երկու անգամ ավելի բարձրահասակ էր նորմալ մարդուց և անհայտ անգամ ավելի ծանր, բոլորովին հեշտ բեռ չէր: Հարրին

քիչ մնաց փռվեր գետնին, և այդպես էլ կաներ, եթե միայն Ռոնն ու Հերմիոնան օգնության չհասնեին: Նրանք երկու կողմից բռնեցին Հագրիդին թևերի տակից, ու Հարրիի հետ միասին երեքով հետ տարան խրճիթի մեջ: Հագրիդը թույլ տվեց, որ իրեն տանեն մի աթոռի մոտ ու նստեցնեն սեղանի առաջ և ամբողջ իրանով ընկավ սեղանի վրա ու, գլուխը թաղելով արմունկների մեջ, սկսեց հուսահատ հեկեկալ: Երբ գլուխը բարձրացրեց, ամբողջ դեմքն ու մորուքը թաց էին արցունքներից:

— Հա՛գրիդ, ի՞նչ է պատահել, — շնչակտուր հարցրեց Հերմիոնան:

Հարրին պաշտոնական տեսքով մի բաց նամակ նկատեց սեղանին:

— Սա ի՞նչ է, Հա՛գրիդ:

Հագրիդի հեկեկոցները կրկնապատկվեցին, բայց նա նամակը հրեց դեպի Հարրին: Վերջինս վերցրեց այն ու բարձրաձայն կարդաց:

Հարգելի պրն Հագրիդ,

Ձեր վարած դասի ժամանակ հիպոգրիֆի կողմից ուսանողի վրա կատարած հարձակման կապակցությամբ հարուցված գործի հետաքննության արդյունքում Վտանգավոր արարածների օտարման հանձնաժողովն ընդունում է պրոֆեսոր Դամբլդորի հավաստումներն առ այն, որ Դուք ոչ մի պատասխանատվություն չեք կրում ցավալի պատահարի համար:

— Բայց դա շատ լավ է, Հա՛գրիդ, — ասաց Ռոնը, թփթիացնելով Հագրիդի ուսին: Սակայն Հագրիդը շարունակում էր հուսահատ հեկեկալ, և իր հսկայական ձեռքերից մեկով նշան արեց, որ Հարրին շարունակի կարդալ:

Այդուհանդերձ, մենք մտահոգված ենք դպրոցի տարածքում վերոհիշյալ հիպոգրիֆի հետագա բնակության նպատակահարմարության կապակցությամբ:

Ուստի Վտանգավոր արարածների օտարման հանձնաժողովը որոշել է ընթացք տալ պրն Լուցիուս Մալֆոյի պաշտոնական հայցին:

Գործի լսումը կկայանա ապրիլի 20-ին:

Խնդրում ենք Ձեզ անձամբ, հիպոգրիֆի հետ միասին ներկայանալ Հանձնաժողովի լոնդոնյան գրասենյակ:

Մինչ այդ հիպոգրիֆը պետք է պահվի փակի տակ:

Հարգանքով...

Նամակի տակ թվարկված էին դպրոցի հոգաբարձուների անունները:

— Օ՛հ, — ասաց Ռոնը, — բայց դու ասում էիր, որ Կացնակտուցը վատ հիպոգրիֆ չի, Հա՛գրիդ: Գրազ գանք, որ կալստա:

— Դու չես ճանաչում Հանձնաժողովում նստած գարգոյլներին... Դրանց անունից միայն սիրտս խառնում է. Վտանգավոր արարածների օտարման հանձնաժողով... — հեկեկաց Հագրիդը, աչքերը թեքերով սրբելով: — Նրանք այդպես են կոչում ընդհանրապես բոլոր հետաքրքիր արարածներին:

Հագրիդի խրճիթի անկյունից մի անակնկալ ծայն լսվեց, և Հարրին, Ռոնն ու Հերմիոնան շեշտակի շրջվեցին: Կացնակտուց անունով հիպոգրիֆը անկյունում պառկած և ինչ-որ բան էր կծմծում, որից արյուն էր կաթում՝ տարածվելով ամբողջ հատակին:

— Չէի կարող նրան միայնակ կապած թողնել ձների մեջ, — հեկեկալով շարունակեց Հագրիդը — Լրիվ միայնա՛կ... Ծննդյան տոնի օրո՛վ...

Հարրին, Ռոնը և Հերմիոնան միմյանց նայեցին։ Նրանք համամիտ չէին Հագրիդի հետ՝ վերջինիս վտանգավոր նախասիրությունների հարցում։ Այն, ինչը նրա համար հետաքրքիր արարած էր, ուրիշ մարդիկ սովորաբար սարսափազդու հրեշ էին համարում։ Մյուս կողմից Կացնակտուցն իրականում շատ անվնաս էր երևում։ Ըստ էության, եթե Հագրիդի սովորական չափանիշներով դատեին, այն նույնիսկ շատ պուպուշիկ, ծեռնասուն կենդանի էր։

— Դու պետք է մի լավ պաշտպանություն կազմակերպես, Հա՛գրիդ, — ասաց Հերմիոնան, նստելով նրա կողքին ու ձեռքը դնելով Հագրիդի աժդահա բազկին։ Ես համոզված եմ, որ դու կարող ես ապացուցել, որ Կացնակտուցն անվնաս է։

— Իմաստ չունի... — շարունակեց հեկեկալ Հագրիդը։ — Այդ օտարման դեերը... նրանք բոլորը Լուցիուս Մալֆոյի գրպանում են, բոլորը վախենում են նրանից... Իսկ եթե ես գործը տանուլ տամ, Կացնակտուցին...

Հագրիդը չկարողացավ բարձրաձայն ասել, թե ինչ կանեն Կացնակտուցին, միայն ձեռքը կոկորդի տակով տարավ, ու մի ուժեղ վայունդ գլուխը կրկին զրմփացրեց սեղանին դրված արմունկներին։

— Իսկ Դամբլդո՞րը, Հա՛գրիդ, — ասաց Հարրին։

— Նա արդեն չափից դուրս շատ բան է արել ինձ համար, — տնքաց Հագրիդը, — Նրա գլուխն առանց էն էլ խառն է... Պիտի էդ դժոխքի ծնունդ ազրայելներին ամրոցից հեռու պահի... Պիտի ամրոցը Սիրիուս Բլեքից պաշտպանի...

Ռոնը և Հերմիոնան արագ նայեցին Հարրիին, ասես սպասում էին, որ նա կսկսի հանդիմանել Հագրիդին, որ Բլեքի մասին ամբողջ ճշմարտությունը իրեն չի ասել։ Բայց Հարրին չէր կարող իրեն նման բան թույլ տալ, ո՛չ նման թշվառ ու վախեցած վիճակում գտնվող Հագրիդի հետ։

— Ինձ լսի՛ր, Հա՛գրիդ, — ասաց նա, — չի կարելի հուսահատվել։ Հերմիոնան ճիշտ է ասում, քեզ ուղղակի լավ պաշտպանություն է պետք։ Կարող ես մեզ որպես վկա կանչել։

— Ինձ թվում է, որ ինչ-որ տեղ կարդացել եմ հիպոգրիֆի-հասցրած-վնասվածքի-հետ-կապված-մի-գործի մասին, — մտազբաղ ասաց

Հերմիոնան, — որտեղ հիպոգրիֆին արդարացրել են: Ես կբացեմ բոլոր հին մատյանները, Հա՛գրիդ, և կիմանամ, թե այդ մյուս դեպքում ի՞նչ է եղել: Դրական ավարտով նախադեպը կարող է օգնել:

Հագրիդը սկսեց նույնիսկ ավելի բարձր ոռնալ: Հարրին ու Հերմիոնան նայեցին Ռոնին, ասես նրանից օգնություն աղերսելով:

— Ըըըըմ.... մի գավաթ թեյ չսարքե՞մ, — հարցրեց Ռոնը:

Հարրին թարս նայեց նրան:

— Հա՛, մայրիկս միշտ թեյ է պատրաստում, երբ ինչ-որ մեկը վհատված է, — ուսերը թոթվելով մրթմրեաց Ռոնը:

Վերջապես, օգնության և օժանդակության բազում հավաստիքներ լսելուց հետո, մի գավաթ գոլորշի արձակող թեյի առաջ նստած, Հագրիդը քիթը մաքրեց սեղանի սփռոցի մեծության մի թաշկինակով և ասաց.

— Ճիշտ եք: Ես չեմ կարող ինձ թույլ տալ հուսահատվել: Պիտի հավաքեմ ինձ...

Որսաշուն ժանիքը վախվորած դուրս եկավ սեղանի տակից և գլուխը դրեց Հագրիդի ծնկին:

— Վերջերս ինձ լրիվ կորցրել եմ, — ասաց Հագրիդը, մի ձեռքով շոյելով ժանիքի գլուխը և մյուս ձեռքով շարունակելով թաշկինակով սրբել դեմքը: — Անհանգստանում էի... Կացնակտուցի համար... ու լրիվ աչքաթող էի արել դասերը...

— Քո դասերը մեզ շատ են դուր գալիս, — անմիջապես ասաց Հերմիոնան:

— Հա՛... բա ո՛նց... — ասաց Ռոնը, սեղանի տակ մատները խաչելով: — Ըըըմ, իսկ ինչպե՞ս են ֆլոբեր-թրթուրները...

— Սատկել են, — մռայլ ասաց Հագրիդը: — Չափից դուրս շատ էին հազար կերել:

— Օհ, ո՛չ, — ասաց Ռոնը, շրթունքը չարաձձիորեն դողացնելով:

— Իսկ էդ ագրայելներն ուղղակի գժվեցնում են ինձ, — ասաց Հագրիդը, հանկարծ ցնցվելով իր աժդահա մարմնով: — Ամեն անգամ ստիպված եմ անցնել նրանց կողքով, երբ ուզում եմ մի գավաթ բան խմել «Երեք ցախավելում»: Ոնց որ նորից Ագքաբանում լինեմ:

Նա հանկարծ լռեց ու թեյ ֆռթացրեց: Հարրին, Ռոնը և Հերմիոնան շունչները պահած նրան էին նայում: Հագրիդը առաջ երբեք չէր պատմել

իրենց Ազքաբանում անցկացրած իր կարճ բանտարկության մասին: Մի փոքր դադարից հետո, Հերմիոնան վախվորած հարցրեց.

— Շա՞տ ահավոր էր, Հա՛գրիդ...

— Նույնիսկ պատկերացնել չեք կարող, — շատ կամաց ասաց Հագրիդը: — Երբեք դրա նման ուրիշ տեղում չեմ եղել: Կարծում էի, թե գժվում եմ... Գլխումս անդադար սարսափելի մտքեր էին պտտվում... Հիշում էի էն օրը, երբ ինձ հեռացրին Հոգվարթսից... Մեկ էլ էն օրը, երբ հայրիկս մահացավ... Հետո էն օրը, երբ ստիպված էի Նորբերթին հեռու ուղարկել...

Հագրիդի աչքերը կրկին արցունքով լցվեցին: Նորբերթը նորածին վիշապիկ էր, որի ծուն Հագրիդը շահել էր թղթախաղով:

— Ազքաբանում մի քիչ մնալուց հետո, սկսում ես մոռանալ, թե ով ես... ու ընդհանրապես... չես ուզում ապրել... Կյանքը մի տեսակ անիմաստ է դառնում... Ես սկսել էի մտածել, որ լավ կլինի, եթե քնեմ ու այլևս չարթնանամ... Երբ ինձ բաց թողեցին, ոնց որ նորից ծնված լինեի... Կյանքը հեղեղի պես նորից լցվեց հոգուս մեջ... Դրանից ուժեղ երջանկության զգացում դեռ կյանքումս չեմ ունեցել: Իսկ ագրայելները նույնիսկ չէին ուզում ինձ բաց թողնել...

— Բայց դու անմեղ էիր... — ասաց Հերմիոնան:

Հագրիդը փնջացրեց:

— Կարծում ես դա նրանց համար որևէ նշանակություն ունի՞... Նրանց համար միևնույն է: Նրանց ուզածն էն է, որ մի քանի հարյուր մարդ լինի իրենց կղզում փակված, որ ինչքան ուզենան ծծեն նրանց երջանիկ հիշողություններն ու բոլոր ուրախ զգացմունքերը, դրանից ավելի նրանց ոչինչ չի հետաքրքրում... Նրանց համար ոչ մի նշանակություն չունի ով է մեղավոր, ով՝ անմեղ:

Հագրիդը մի պահ լռեց, նայելով իր թեյի մեջ, հետո արդեն հանգիստ ասաց.

— Մտածում էի, գուցե ուղղակի բաց թողնեմ Կացնակտուցին... քչեմ, որ թռչի-զնա... բայց արի ու բացատրի հիպոգրիֆին, որ պետք է թաքնվել ու մարդկանցից հեռու մնալ: Ու... ու... վախենում եմ... շա՛տ եմ վախենում օրենքը խախտել...

Նա հայացքը վեր բարձրացրեց ու արցունքով լի աչքերով նայեց նրանց դեմքերին: Արցունքների առվակները կրկին հոսեցին նրա մեծ այտերի ու մորուքի վրայով:

— Չեմ ուզում երբևէ նորից Ազքաբան գնալ:

Հագրիդի խրճիթ կատարած այցելությունը, թեև ոչ մեկի տրամադրությունը առանձնապես չբարձրացրեց, այդուհանդերձ, ճիշտ այնպիսի ազդեցություն ունեցավ Հարրիի վրա, ինչպիսին ցանկանում էին Ռոնն ու Հերմիոնան: Թեև Հարրին, անշուշտ, ոչ մի վայրկյան չէր մոռանում Բլեքի մասին, նա չէր կարող անդադար միայն վրեժի մասին մտածել, եթե ուզում էր օգնել Հագրիդին հաղթել Վտանգավոր Արարածների օտարման հանձնաժողովում Կացնակտուցի գործի լսումի ժամանակ: Ուստի Հարրին, Ռոնն ու Հերմիոնան հենց հաջորդ օրը գնացին գրադարան, և իրենց դատարկ ընդհանուր սենյակ վերադարձան՝ բեռնված գրքերով և օրենսդրական հատորներով, որոնք պետք էին Կացնակտուցի պաշտպանության ծրագիրը պատրաստելու համար: Երեքով նստեցին ուրախ ճարձատող բուխարու առաջ և սկսեցին համբերատարությամբ թերթել հսկայական փոշոտ հատորների էջերը՝ ընթերցելով վերահսկողությունից դուրս եկած ասպատակող գազանների հանրահայտ դեպքերի մասին, և մերթնդմերթ խոսելով միմյանց հետ, երբ որևէ հետաքրքիր կամ նշանակալի բանի էին հանդիպում:

— Մի բան գտա, լսե՛ք... այս դեպքը կատարվել է 1772 թվականին... և հիպոգրիֆին մեղադրել են ու ըըըմ... մահապատժի ենթարկել... տեսե՛ք, թե ինչ են արել խեղճի հետ, ի՛նչ ահավոր է...

— Ա՛յ, սա, կարծես, կարող է օգնել... 1296 թվականին մի մանթիկոր հարձակվել էր մարդու վրա և մանթիկորին թողեցին, որ հեռանա... օհ, ո՛չ... պատճառն այն էր, որ բոլորն անչափ վախեցած էին մանթիկորից և չգտնվեց մեկը, որ կամավոր մոտիկ գնար մանթիկորին...

— Ո՛վ չէր վախենա կենդանի մանթիկորից, ուուուու՛հ, մարդու գլխով, առյուծի մարմնով ու կարիճի պոչով մի հրեշ...

— Բայց հիպոգրիֆին չես համեմատի մանթիկորի հետ:

Մինչ այդ, ամբողջ ամրոցն ընդունեց իր սովորական նախատոնական հիասքանչ զարդարանքը, չնայած այն հանգամանքին, որ ամրոցում գրեթե ոչ մի ուսանող չէր մնացել այդ գեղեցկությունը վայելելու համար: Միջանցքների երկայնքով կախված էին փշարմավի և ճագոմի հաստ դրասանգներ, առեղծվածային լույսեր էին վառվում բոլոր գրահազգեստների միջից, իսկ Մեծ դահլիճը կրկին տասներկու շքեղ մեծ տոնածառ էր հյուրընկալել, որոնք փայլփլում էին հազարավոր ոսկյա աստղիկներով: Միջանցքները լցվել էին ուտելիքների հրապուրիչ ախորժաբեր հոտերով: Ծննդյան տոնի երեկոյան գծվեցնող բուրմունքները նույնիսկ այնքան ուժեղ էին, որ Բոքոնը մերթընդմերթ քիթը դուրս էր ցցում Ռոնի գրպանում իր այժմ մշտական դառած ապաստարանից ու հոտոտում օդը:

Ծննդյան տոնի առավոտյան Հարրին արթնացավ Ռոնի բարձի հարվածից:

— Օ՛յ-օ՛յ... նվերներ... — հինգ տարեկանի պես մահճակալի վրա թռչկոտելով գոռաց Ռոնը:

Հարրին ձեռքը մեկնեց ակնոցին և, ննջարանի կիսախավարի մեջ աչքերը կկոցելով, փորձեց ինչ-որ բան տեսնել իր մահճակալի վրա, որտեղ փաթեթների մի փոքր կույտ էր հայտնվել: Ռոնը արդեն պատռում էր իր նվերների փաթեթները:

— Եվս մեկ գործած սվիտեր մամայից... կրկի՛ն բազուկի գույնի... քեզ էլ հաստատ ուղարկած կլինի, բացի՛ր փաթեթը, տե՛ս քոնը ի՞նչ գույնի է...

Տիկին Ուիզլին Հարրիին ուղարկել էր կրծքին Գրիֆինդորի ասեղնագործ առյուծով ալ կարմիր սվիթեր, նաև նուշով ու չամիչով լցոնած տասնյակ տնական կարկանդակներ, մի մեծ կտոր Ծննդյան Տոնի տորթ և մի տուփ ընկույզի փխրուն խրթխրթան ձողիկներ: Բոլոր նվերները հերթով բացելուց հետո Հարրին փաթեթների տակ տեսավ մի երկար ու բարակ տարօրինակ փաթեթ:

— Դա ի՞նչ է, — հետաքրքրված հարցրեց Ռոնը, մի կողմ դնելով՝ հենց այդ պահին հերթական փաթեթից հանած մի գույգ շագանակագույն հաստ գուլպաները:

— Զգիտեմ...

Հարրին անհամբերությամբ պատռեց փաթեթավորման թուղթը և մոռանալով շնչել նայեց թղթի միջից անկողնու վրա ընկած հիասքանչ,

փայլփլուն կոթով ցախավելին, որը գլորվեց մինչև մահճակալի ոտնափայտը և թրխոցով կանգնեց: Ռոնը, ցաքուցրիվ անելով իր նվերները, ցած թռավ մահճակալից, որպեսզի ավելի մոտիկից նայի:

— Աչքերիս չեմ հավատու՛մ... — ասաց նա խռպոտ շշուկով:

«Հրացուլք» էր: Ճիշտ այնպիսի մի ցախավել, որը տեսնելու համար Հարրին Շեղաձիգ փողոցում ամեն օր գնում էր Ցախավելների բարձրորակ պիտույքների խանութը: Ցախավելի ողորկ կոթը փայլեց, երբ Հարրին վերցրեց այն: Ձեռքի մեջ անմիջապես զգաց հիասքանչ գործիքի թրթիռը, ասես այն կենդանացավ իր հպումից: Հարրին անմիջապես բաց թողեց այն: Ցախավելը կախվեց օդի մեջ՝ ճիշտ այնպիսի բարձրության վրա, ասես հրավիրում էր հեծնել իրեն: Հարրիի աչքերը կանգնեցին ոսկեզօծ սերիական համարի վրա, որը դաջված էր կատարելապես ողորկ կոթին՝ ցախավելի գեղատես ու բացառիկ շրջահոսելի պոչի և անբասիր հավասար շարված, կեչու շյուղերի միացման գծից վեր:

— Ո՞վ կարող է ուղարկած լինել քեզ սա, — հարցրեց Ռոնը՝ հուզմունքից կտրված ձայնով:

— Տե՛ս, որևէ երկտող կամ բացիկ չկա՞ թղթի մեջ, — ասաց Հարրին:

Ռոնը քրքրեց «Հրացուլքի» փաթեթավորումը:

— Ոչ մի բան... Ու՛հ, գրողն ինձ տանի, էս ո՞վ է էսքան փող ծախսել քեզ համար:

— Հիա՛... — ասաց Հարրին՝ նոր զգալով, թե իրականում որքան ապշած է ինքը: — Գրագ կգամ, որ ո՛չ Ղարգլիները:

— Գրագ գանք, որ Ղամբլդորն է, — ասաց Ռոնը, ապշահար պտտվելով «Հրացուլքի» շուրջը, և աչքերով շոյելով ցախավելի ամեն մի փառապանծ մատնաչափը: — Անտեսանելիության թիկնոցը նույնպես նա էր քեզ ուղարկել... առանց բացիկում ասելու, որ ինքն է...

— Բայց դա իմ հորն էր պատկանում, — ասաց Հարրին, — Ղամբլդորն ուղղակի ինձ փոխանցեց այն: Ինչու՞ պիտի հարյուրավոր գալեոններ ծախսեր ինձ համար: Նա չի կարող ուսանողներին սրա նման նվերներ անել:

— Ա՛յ, թե ինչու չի ասում, որ դա իրենից է, — փաստարկեց Ռոնը, — որպեսզի Մալֆոյի նման ապուշներից մեկնումեկն առիթ չունենա հայտարարելու, թե տնօրենը հովանավորչություն է ցույց տալիս... Հե՛յ, Հա՛րրի... — Ռոնը հանկարծ գալարվեց անզուսպ ծիծաղից, — Մալֆո՛յը...

Պատկերացնում ես, թե ինչ կկատարվի նրա հետ, երբ քեզ տեսնի սրա վրա: Ուուու՛հ... նախանձից կտրաքվի... Սա միջազգային չափանիշներին համապատասխանող ցախավել է... Ա՛խ... ի՛նչ եմ ասել...

— Աչքերիս չեմ հավատում, — մրթմրթաց Հարրին՝ ձեռքով շոյելով «Հրացուլքի» կորը, մինչ Ռոնը քրքջոցով թավալվում էր Հարրիի մահճակալի մեջ, պատկերացնելով Մալֆոյի արձագանքը:

— Բայց ո՞վ...

— Ես գիտեմ, — ասաց Ռոնը՝ ինքն իրեն հավաքելով, — գիտեմ, թե ով կարող էր ուղարկել սա... Լուպի՛նը:

— Ի՞նչ, — ասաց Հարրին և արդեն ինքը սկսեց ծիծաղել, — Լուպի՞նը... Ի՞նչ ես խոսում, եթե այդքան ոսկի ունենար, ինքն իր համար գոնե մի նոր պարեգոտ կգներ:

— Հա, բայց նա քեզ շատ է հավանում, — ասաց Ռոնը: — Եվ նա ամրոցում չէր, երբ քո «Նիմֆուսը» փշուր-փշուր եղավ: Նա կարող էր լսել այդ մասին և որոշել գնալ Շեղաձիգ փողոց ու նոր ցախավել գնել քեզ համար:

— Այսինքն ինչպե՞ս թե ամրոցում չէր, — զարմացավ Հարրին, — Նա հիվանդ էր հենց այն օրը, երբ մենք քվիդիչ էինք խաղում:

— Համենայնդեպս, հիվանդանոցային աշտարակում չէր, — ասաց Ռոնը: — Ես այնտեղ էի, մոռանում ես, որ գիշերանոթներն էի մաքրում՝ Սնեյփի հմայապատիժով:

Հարրին խոժոռ նայեց Ռոնին:

— Լուպինը չէր կարող իրեն սրա նման շռայլություն թույլ տալ:

— Ինչի՞ վրա եք երկուսդ այդպես քրքջում:

Հերմիոնան ներս մտավ տնային խալաթով և Ծուռթաթին գրկած, որը շատ դժգոհ մշուր էր արել՝ վզին հագցրած վզնոցի կապակցությամբ:

— Դրան էստեղից հեռու տա՛ր, — ասաց Ռոնը, շտապելով որսալ Բոքոնին իր մահճակալի խորքերից և խցկելով նրան իր պիժամայի գրպանը: Բայց Հերմիոնան նրան չէր էլ լսում: Նա Ծուռթաթին գցեց Շեյմոսի դատարկ մահճակալին և բերանը բաց նայեց «Հրացուլքին»:

— Օհ, Հա՛րրի... Ո՞վ է ուղարկել քեզ սա:

— Գաղափար չունեմ, — ասաց Հարրին: Ոչ մի բացիկ կամ երկտող չկար հետը:

Ի մեծագույն զարմանք Հարրիի այդ նորությունը ո՛չ ոգևորեց, ո՛չ ուրախացրեց, ո՛չ էլ նույնիսկ զարմացրեց Հերմիոնային: Ընդհակառակը՝ նա մռայլվեց ու շրթունքը կծեց:

— Քեզ ի՞նչ եղավ, — ասաց Ռոնը:

— Չգիտեմ, — դանդաղ ասաց Հերմիոնան, — բայց մի քիչ տարօրինակ չէ՞... Ուզում եմ ասել, որ սա շատ լավ ցախավել է, չէ՞:

Ռոնը ջղայնացած հոգոց հանեց.

— Սա աշխարհում լավագույն ցախավելն է, Հերմիոնա:

— Ուրեմն այն պետք է իսկապես շատ թանկ լինի:

— Ամենայն հավանականությամբ, ավելի թանկ արժե, քան Սլիզերինի բոլոր ցախավելները միասին վերցրած, — երջանիկ ասաց Ռոնը:

— Լավ... Իսկ ո՞վ պիտի Հարրիին սրա նման թանկարժեք մի բան ուղարկեր, և առավել ևս անանուն, — ասաց Հերմիոնան:

— Ի՞նչ հոգ, — ասաց Ռոնը անհամբերությամբ: — Հա՛րրի, թույլ կտա՞ս մի անգամ քշեմ: Թույլ կտա՞ս...

— Չեմ կարծում, թե որևէ մեկն ընդհանրապես պետք է նստի այս ցախավելին, առայժմ, — շատ կտրուկ ասաց Հերմիոնան:

Հարրին ու Ռոնը նայեցին նրան:

— Իսկ քո կարծիքով Հարրին էլ ի՞նչ կարող է անել սրանով՝ հատա՞կը մաքրել... — ասաց Ռոնը:

Բայց մինչև Հերմիոնան կհասցնեի պատասխանել, Ծուռթաթը Շեյմոսի մահճակալից թռավ ուղիղ Ռոնի կրծքին:

— ԿՈՐԻՐ... ՓԸՇՏ... ԴՈՒՐՍ... ՏԱՐ... ՍՐԱՆ... ԱՅՍԵՂԻՑ , — գոռում էր Ռոնը, մինչ Ծուռթաթի մագիլները պատառոտում էին նրա պիժամայի կուրծքը, իսկ Բոքոնը փրկվելու փորձեր էր անում, աշխատելով փախչել Ռոնի ուսի վրայով: Ռոնը պոչից բռնեց Բոքոնին և փորձեց ոտքի հարվածով Ծուռթաթին հեռու տշել, բայց վրիպեց ու կպավ Հարրիի մահճակալի մոտ դրվաց սնդուկին, ինչից սնդուկը շուռ եկավ, իսկ Ռոնը սկսեց ցավից թռչկոտել մի ոտքի վրա:

Ծուռթաթի մորթին հանկարծ բիզ-բիզ կանգնեց: Սենյակը լցվեց ականջ ծակող, սուր ֆստոցով: Գրպանի ալքացույցը դուրս գլորվեց քեռի Վերնոնի հին գուլպայից և սկսեց փայլփլելով հոլի պես ֆռռալ հատակին:

— Լրիվ մոռացել էի դրա մասին, — ասաց Հարրին՝ կռանալով, որ գետնից վերցնի ալքացույցը, — այս գուլպաները ես հագնում եմ միայն այն ժամանակ, երբ ուրիշ մաքուր գույգ չեմ ունենում:

Ալքացույցը շարունակեց պտտվել ու սուլել նրա ափի վրա: Իսկ Ծուռթաթը ֆշշացնում էր ու փքփքացնում ալքացույցի վրա:

— Լավ կանես կատվին դուրս տանես էստեղից, Հերմիոնա, — կատաղած ասաց Ռոնը՝ Հարրիի մահճակալին նստած շփելով ոտքի բութ մատը: — Չե՞ս կարող մի կերպ դրա ծայրը կտրել, — ավելացրեց նա դիմելով Հարրիին, երբ Հերմիոնան կատվին գրկած դուրս եկավ սենյակից: Իսկ Ծուռթաթի դեղին աչքերը չարագույժ փայլեցին Ռոնի վրա:

Հարրին ալքացույցը հետ խցկեց գուլպաների մեջ ու նետեց սնդուկը: Դրանից հետո սենյակում լռություն տիրեց, և միայն Ռոնի ցավի ու կատաղության խուլ տնքոցներն էին լսվում: Բոքոնը կծկվել էր Ռոնի ձեռքերի մեջ ու դողում էր: Հարրին արդեն վաղուց չէր տեսել Բոքոնին Ռոնի գրպանից դուրս և շատ տհաճ անակնկալի եկավ՝ տեսնելով մի ժամանակ տռուզ ու ծույլ Բոքոնին այդքան նիհար ու նյարդային, տեղ-տեղ մորթուց թափված մազերով:

— Այնքան էլ լավ տեսք չունի, կարծես, — ասաց Հարրին:

— Ստրեսի մեջ է, — ասաց Ռոնը: — Իրեն շատ ավելի լավ կզգար, եթե այդ բրդոտ հոգեառը նրան հանգիստ թողներ:

Բայց Հարրին, հիշելով Հրաշագործական կենդանիների խանութում աշխատող կնոջ ասածը առնետների կյանքի եռամյա տևողության մասին, մտածեց, որ եթե միայն Բոքոնը այնպիսի հրաշագործական հատկություններ չունի, որոնք դեռ չի բացահայտել, ապա նա ուղղակի ծերացել է՝ հասնելով իր կյանքի վերջին: Եվ չնայած Ռոնի հաճախակի բողոքներին, որ Բոքոնը ձանձրալի է և ոչ մի բանի պետք չէ, նա համոզված էր, որ Ռոնը իրեն շատ լքված կզգա, եթե Բոքոնը սատկի:

Այդ առավոտ Ծննդյան տոնի ոգին դեռ այնքան էլ ուժեղ չէր Գրիֆինդորի ընդհանուր սենյակում: Հերմիոնան Ծուռթաթին փակեց աղջիկների ննջարանում, բայց չէր կարող ներել Ռոնին՝ կատվին քացի տալու փորձի

համար: Ռոնը իր հերթին դեռ փրփրում էր Բոքոնին ուտելու Ծուռթաթի վերջին փորձի կապակցությամբ: Հարրին ի վերջո հրաժարվեց հաշտեցնել նրանց և իրեն նվիրեց մի երանելի զբաղմունքի՝ «Հրացուլքը» ուսումնասիրելու հրաշալի ժամանցին, ինչի համար նա ցախավելն իր հետ իջեցրել էր ընդհանուր սենյակ: Զգիտես ինչու, դա կարծես անչափ նյարդայնացնում էր Հերմիոնային, թեև նա ոչինչ չէր ասում, բայց անդադար մռայլ հայացքներ էր ձգում «Հրացուլքի» վրա, ասես ցախավելը նույնպես իրեն թույլ էր տվել քննադատել իր կատվին:

Ճաշի ժամին նրանք իջան Մեծ դահլիճ, և հայտնաբերեցին, որ մեծ սեղանները կրկին հավաքվել էին պատերի տակ, և ուղիղ դահլիճի մեջտեղում մի մեծ սեղան էր զգված տասներկու հոգու համար: Պրոֆեսորներ Ղամբլդորը, ՄըքԳոնագալը, Սնեյփը, Սածիլը և Ֆլիթվիքն արդեն նստած էին սեղանի մոտ, ամրոցի պարեկ Ֆիլչը նույնպես, որը հանել էր իր սովորական առօրյա գորշ երկարափեշ բաձկոնը և մի շատ հին ու բորբոսնած տեսքով տոնական պոչավոր բաձկոն էր հագել: Հարրիից, Ռոնից ու Հերմիոնայից բացի ընդամենը ևս երեք ուսանող կար՝ երկու ծայրահեղ նյարդային ու ամաչկոտ առաջին դասարանցիներ և մի թթված դեմքով հինգերորդ դասարանցի սլիգերիների:

— Շնորհավո՛ր Սուրբ Ծնու՛նդ— ասաց Ղամբլդորը, երբ Հարրին, Ռոնը և Հերմիոնան մոտեցան սեղանին: — Քանի որ այսօր այսքան քիչ ենք, իմաստ չունեն միաբանությունների սեղանների մոտ մենակ-մենակ նստելը... նստե՛ք, նստե՛ք:

Հարրին, Ռոնը և Հերմիոնան կողք-կողքի նստեցին սեղանի ծայրին:

— Ճարձայթիկնե՛ր, — ասաց Ղամբլդորը մեծագույն ոգևորությամբ և չարաճճի ժպտալով՝ Սնեյփին մեկնեց մի մեծ արծաթագույն ճարձայթիկ: Վերջինս դժկամությամբ բռնեց ճարձայթիկի ծայրն ու ձգեց: Փամփուշտի գմբոցի նման ճայթյունով ճարձայթիկը երկու կես եղավ և միջից դուրս ընկավ մի մեծ, սրագագաթ կախարդական գլխարկ, որի լայն եզրը զարդարված էր անգղի խրտվիլակով:

Հարրին անմիջապես հիշեց բոխոխիճին, հայացքով հանդիպեց Ռոնին, և երկուսն էլ ինքնաբերաբար ժպտացին: Սնեյփի շրթունքները բարակեցին և նա գլխարկը հրեց դեպի Ղամբլդորը, որն անմիջապես վերցրեց այն ու մեծագույն հաճույքով դրեց գլխին իր թասակի փոխարեն:

— Դեհ, վրա տվե՛ք... — բարեսիրտ ժպտալով հրավիրեց նա բոլորին:

Երբ Հարրին իր ափսեի մեջ կարմրացրած կարտոֆիլ էր դնում, հանկարծ Մեծ դահլիճի դռները կրկին բացվեցին: Պրոֆեսոր Թրելոնին ներս սահեց ու ձախրեց դեպի սեղանի կողմը, կարծես ոտքերը գետնին չէր կպցնում, այլ անիվների վրա էր գլորվում: Նրա հագին տոնական առիթին համապատասխան փայլքերով զարդարված կանաչ զգեստ էր, ինչից նա աննկարագրելիորեն նմանվել էր մի չափազանց մեծ փայլվիլուն ծղրիդի:

— Սիբիլլա, ինչպիսի՜ հաճելի անակնկալ, — ասաց Դամբլդորը՝ ոտքի կանգնելով:

— Այսօր ես բյուրեղահմայությամբ էի տարված, Տնօրե՛ն, — ասաց պրոֆեսոր Թրելոնին, իր ամենա-առեղծվածային, ամենաանհաղորդ ծայնով, — և մեծագույն զարմանքով տեսա, թե ինչպես եմ լքում իմ մեկուսի կեսօրյա նախաճաշը և գալիս ձեզ միանալու: Ո՛վ եմ ես, որպեսզի հրաժարվեմ ճակատագրի ակնարկներից: Ուստի անմիջապես շտապեցի ցած իջնել իմ աշտարակից և խնդրում եմ ներել իմ ուշացումը...

— Անշու՛շտ, անշու՛շտ, — ասաց Դամբլդորը՝ աչքերը փայլեցնելով, — հիմա մի աթոռ կկազմակերպեմ ձեզ համար:

Եվ նա իրոք իր կախարդական փայտիկով ասես օդից մի աթոռ իջեցրեց, որը մի պահ օդի մեջ կախված մնաց, հետո խուլ դնոցով ընկավ հատակին պրոֆեսորների Սնեյփի և ՄըքԳոնագալի միջև: Պրոֆեսոր Թրելոնին սակայն չնստեց: Նրա հսկայական աչքերը անցան սեղանի վրայով, և նա հանկարծ մի կամացուկ ճիչ արձակեց:

— Ես չեմ համարձակվի, Տնօրե՛ն: Եթե ես նստեմ սեղանի մոտ, մենք տասներեք հոգի կլինենք: Դրանից անբարենպաստ ոչինչ չի կարող լինել նոր սկսվող տարվա համար: Երբեք մի՛ մոռացեք, որ երբ տասներեքն են միասին ձաշում, ապա սեղանից առաջին հեռացողը մյուսներից առաջ կհեռանա կյանքից:

— Մի՛ անհանգստացիր մեզ համար, Սիբիլլա, — անհամբերությամբ ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը: — Նստի՛ր խնդրում եմ, թե չէ հնդուհավը շուտով կսառչի:

Պրոֆեսոր Թրելոնին տատանվեց, հետո աչքերը փակ և բերանը ամուր սեղմած, ասես մեծ ներքին ջանքերով ինքն իրեն ստիպեց նստել աթոռին, կարծես ամեն վայրկյան սպասում էր, որ մի կայծակ պիտի շանթահարի

սեղանը: Պրոֆեսոր ՄըքԳոնազալը մի մեծ շերեփի մտքրեց ամենամոտ գտնվող ապուրամանի մեջ:

— Փորոտիքով ապու՞ր, Սիբի՛լլա:

Պրոֆեսոր Թրելոնին անտեսեց նրան: Բացելով աչքերը նա կրկին նայեց շուրջը և ասաց.

— Իսկ որտե՞ղ է սիրալիր պրոֆեսոր Լուպինը:

— Վախենամ խեղճ տղան իրեն կրկին վատ է զգում, — ասաց Դամբլդորը՝ ձեռքերով նշան անելով, որ բոլորն սկսեն հյուրասիրվել: — Շատ ափսոս, որ հենց Սուրբ Ծննդյան օրը պիտի կրկին վատ զգար իրեն:

— Բայց անկասկած դու արդեն գիտեիր այդ մասին, Սիբի՛լլա: — ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնազալը՝ բարձրացնելով հոնքերը:

Պրոֆեսոր Թրելոնին մի շատ սառը հայացք պարզեց պրոֆեսոր ՄըքԳոնազալին:

— Անշուշտ գիտեի, Մինե՛րվա, — հանգիստ ասաց նա, — բայց ես սովորություն չունեմ ցուցադրելու իմ ամենագիտությունը: Ես շատ հաճախ եմ ինձ այնպես պահում, ասես Ներքին տեսողություն չունեմ, որպեսզի խուսափեմ ուրիշներին անհանգստություն պատճառելուց:

— Օհ, դա շատ բան է բացատրում, — ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնազալը ակնհայտ հեզմանքով:

Պրոֆեսոր Թրելոնի ձայնը հանկարծ կորցրեց իր առեղծվածային ելևէջները:

— Մինե՛րվա, ի գիտություն քեզ ասեմ, որ տեսել եմ խեղճ պրոֆեսոր Լուպինին սպասվող ապագան և համոզված եմ, որ նա այնքան էլ երկար չի մնա մեզ հետ: Ինձ թվում է, որ նա ինքն էլ գիտի, որ իրեն քիչ ժամանակ է մնացել և ակնհայտորեն ուղղակի փախավ, երբ առաջարկեցի բյուրեղի մեջ նայել իր ապագան:

— Պատկերացնում եմ, — չոր ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնազալը:

— Կասկածում եմ, թե պրոֆեսոր Լուպինին անմիջական վտանգ է սպառնում, — ասաց Դամբլդորը, շատ զվարթ, բայց թերևս քիչ բարձր ձայնով, ինչը վերջակետ դրեց պրոֆեսոր ՄըքԳոնազալի և պրոֆեսոր Թրելոնի երկխոսությանը, և ավելացրեց, — Սեվե՛րուս, կրկին դեղաթու՞րմ ես սարքել նրա համար:

— Այո՛, Տնօրե՛ն, — ասաց Սնեյփը:

— Բարի՛, — ասաց Ղամբլդորը: Ուրեմն նա շատ արագ ոտքի կկանգնի...
Դե՛րեկ, երբեւէ փորձե՞լ ես խոզի ապխտած մսով այս տափակ երշիկներից,
սրանց ասում են՝ չիպոլետտի... Աննկարագրելի համեղ են

Առաջին դասարանցին մինչև մազերի արմատները կարմրեց՝ իր վրա
զգալով Ղամբլդորի ուշադրությունը, և դողացող ձեռքերով սեղանից վերցրեց
երշիկով սկուտեղը:

Պրոֆեսոր Թրելոնին իրեն գրեթե նորմալ պահեց մինչև Սուրբ Ծննդյան
ճաշի ավարտը, որը մոտ երկու ժամ տևեց: Արդեն այնքան կուշտ Սուրբ
Ծննդյան շքեղ ուտեստներից, որ քիչ էր մնում պայթեին և դեռ գլխներին
կրելով իրենց ճարձայթիկներից դուրս թռած գլխարկները, Հարրին ու Ռոնը
առաջինը վեր կացան սեղանից և պրոֆեսոր Թրելոնին բարձրաձայն ճչաց.

— Ա՛խ սիրելիներս, ձեզնից ո՞ր մեկն առաջինը կանգնեց... Ո՞ր մեկը:

— Չգիտեմ, — ասաց Ռոնը՝ հոնքերի տակից նայելով Հարրիին:

— Չեմ կարծում, թե դա կարող է ընդհանրապես որևէ նշանակություն
ունենալ, — սառն ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը, — եթե իհարկե կացինով
զինված մի խելագար փայտահատ նրանց չի սպասում շքամուտքի
դահլիճում:

Նույնիսկ Ռոնը ծիծաղեց: Պրոֆեսոր Թրելոնին անչափ վիրավորված
տեսք ընդունեց:

— Գալի՞ս ես, — Հերմիոնային հարցրեց Հարրին:

— Ո՛չ, — քթի տակ ասաց Հերմիոնան, — ես խոսելու բան ունեմ
պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալի հետ:

— Երևի ուզում է մի քանի լրացուցիչ առարկաներ էլ վերցնել եկող
կիսամյակում, — հորանջելով ասաց Ռոնը, մինչ շքամուտքի դահլիճով գնում
էին դեպի մարմարյա աստիճանները, որտեղ խելագար փայտահատի
ներկայության ոչ մի նշան չէր երևում:

Հասնելով դիմանկարի բացվածքին նրանք սիր Քադոգանին գտան Սուրբ
Ծննդյան տոնական երեկույթի բուռն ընթացքում, որին մասնակցում էին մի
խումբ վանականներ և Հոգվարթսի մի քանի նախկին Տնօրեններ ու սիր
Քադոգանի չաղ ծիուկը: Նա իր սաղավարտի երեսկալը բարձրացրած կենաց
էր ասում մեղրանեկտարով լի մեծ գավաթով:

— Շնորհավո՛ր Սուրբ Ծնու՛նդ... Գաղտնաբա՞ռը...

— «Ողորմելի վախկոտ շուն», — ասաց Ռոնը:

— Հենց նմանից եմ լսում, սը՛ր, — լսվեց սիր Բադոգանի գոռոցը, երբ դիմանկարը առաջ ճռճվեց՝ նրանց առաջ բացելով մուտքը:

Հարրին միանգամից բարձրացավ ննջարան, վերցրեց «Հրացուլքն» ու ցախավելի խնամքի պիտույքներով տուփը, որը Հերմիոնան էր նվիրել իրեն ծննդյան կապակցությամբ և ցած բերեց ընդհանուր սենյակ՝ փորձելով իր պիտույքներով մի բան անել «Հրացուլքի» համար: Բայց ցախավելն ուղղակի կատարյալ էր՝ պոչի թելիկներն այնքան հավասար էին, այնքան ողորկ, որ հարթելու բան էլ չկար, իսկ կոթն այնպես էր փայլում, որ փայլեցնելու կարիք էլ չկար: Հարրին ու Ռոնը պարզապես զնայված նայում էին ցախավելին, երբ դիմանկարը մի կողմ գնաց և ընդհանուր սենյակ մտան Հերմիոնան ու պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը:

Թեև պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը Գրիֆինդոր տան ավագ դասախոսն էր, Հարրին միայն մեկ անգամ էր տեսել նրան իրնեց ընդհանուր սենյակում, և այն էլ մի շատ վշտալի հայտարարություն անելու կապակցությամբ: Հարրին ու Ռոնը երկուսն էլ «Հրացուլքից» բռնած, վախվորած նայեցին նրան: Հերմիոնան շրջանցեց նրանց, նստեց աթոռներից մեկին ու ձեռքը վերցնելով մոտակա գիրքը թաքնվեց դրա հետևում:

— Ուրեմն հենց սա է... — ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը և, աչքերը «Հրացուլքին» հառած, մոտեցավ բուխարուն, — օրիորդ Գրեյնջերը քիչ առաջ ինձ տեղեկացրեց, որ դու մի ցախավել ես ստացել, Փո՛թեր:

Հարրին ու Ռոնը նայեցին Հերմիոնային: Գրքից բարձր Հերմիոնայի ձակատը կարմրեց, իսկ գիրքը նա գլխիվայր էր բռնել:

— Կարելի՞ է, — ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը, բայց առանց պատասխանի սպասելու, ձեռքը մեկնեց ու գրեթե ուժով դուրս քաշեց «Հրացուլքը» նրանց ձեռքերից: Նա շատ մանրամասն զննեց այն կոթից մինչև պոչը: — Հըըմմ... Եվ ոչ մի երկտո՞ղ կամ բացի՞կ, Փո՛թեր:

— Ո՛չ, — կարճ ասաց Հարրին:

— Պարզ է... — ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը: — Ցավում եմ, սակայն ստաված եմ լինելու վերցնել սա, Փո՛թեր:

— Ի-ի-ի՞նչ, — ասաց Հարրին՝ ոտքի ցատկելով: — Ինչու՞...

— Պետք է ստուգել ցախավելը: Հնարավոր է, որ ցախավելի վրա չարադավք է արվել, — ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը: — Անշուշտ ես

ինքս փորձագետ չեմ, բայց համարձակվում եմ ասել, որ մադամ Հուլը և պրոֆեսոր Ֆլիթվիքը կդավադերժեն այն:

— Կդավադերժե՞ն... — կրկնեց Ռոնը, ասես պրոֆեսոր ՄըքԳոննագալը խելագարված լիներ:

— Մի քանի շաբաթ կարող է տևել, — ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոննագալը: — Դուք այն հետ կստանաք, երբ մենք համոզվենք, որ սրա վրա ոչ մի չարադավք չի արված:

— Ցախավելի հետ ամեն ինչ կարգին է, — ասաց Հարրին՝ թեթևակի դողացող ծայրով: — Ազնի՛վ խոսք, պրոֆե՛սոր:

— Չենք կարող հաստատ իմանալ, մինչև չստուգենք, Փո՛թեր, — ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոննագալը, բավականին բարեսրտորեն, — քանի դեռ ոչ ոք չի թռչել սրանով, չենք կարող համոզված լինել դրանում: Իսկ թռչելու մասին խոսք լինել անգամ չի կարող, մինչև չհամոզվենք, որ սրա վրա ոչ ոք չարադավք չի արել: Մի՛ անհանգստացիր, ես քեզ կտեղեկացնեմ դավադերժման ընթացքի մասին:

Պրոֆեսոր ՄըքԳոննագալը կրունկների վրա պտտվեց և դուրս եկավ դիմանկարի անցքով՝ իր հետ տանելով «Հրացուլքը»: Հարրին անշարժ կանգնած նայեց, ինչպես դուռը փակվեց նրա հետևից, փայլեցնող քուլի սրվակը դեռ ձեռքի մեջ պահած: Ռոնը, սակայն, պտտվեց դեպի Հերմիոնան:

— Ինչու՞ վազեցիր ՄըքԳոննագալի մոտ:

Հերմիոնան մի կողմ նետեց ձեռքի գիրքը: Նա դեռ կաս-կարմիր էր, և տեղից վեր կենալով, շատ վճռական տեսքով կանգնեց Ռոնի առաջ:

— ...Որովհետև ես մտածեցի, իսկ պրոֆեսոր ՄըքԳոննագալը համաձայնեց ինձ հետ, որ այդ ցախավելը, ամենայն հավանականությամբ, Հարրիին ուղարկել է Սիրիուս Բլեքը:

Գլուխ 12. Պատրոնուսը

Հարրին գիտեր, որ Հերմիոնան ամեն ինչ ճիշտ էր արել, բայց միևնույն է, չէր կարողանում մեղմել նրա նկատմամբ հոգում մոլեգնող բարկությունը: Նա ընդամենը մի քանի կարճ ժամերի ընթացքում հասցրեց լինել աշխարհում լավագույն ցախավելի տերը, իսկ հիմա, Հերմիոնայի միջամտության պատճառով, նա չգիտեր արդյոք երբևէ կրկին կտեսնի այդ շքեղ ցախավելը, թե ոչ: Նա միանգամայն համոզված էր, որ ոչ մի չարադավք էլ չկար «Հրացուքի» վրա, բայց համոզված չէր, թե ցախավելն ինչ վիճակում կհասնի իրեն՝ ենթարկվելով բոլոր տեսակի հմայագերծող ու դավադերծող փորձություններին:

Ռոնը ուղղակի կատաղած էր Հերմիոնայի վրա: Նա չէր էլ թաքցնում, որ իր կարծիքով լրիվ նոր «Հրացուքի» հետ հմայագերծող կամ դավադերծող ֆոկլուսներն ուղղակի վնասարար հանցագործություն են: Հերմիոնան, որը շարունակում էր համոզված լինել իր արարքի ողջամտության մեջ, սկսեց խուսափել ընդհանուր սենյակից: Հարրին ու Ռոնը ոչ առանց հիմքերի ենթադրում էին, որ նա ապաստարան էր գտել գրադարանում, և չէին էլ փորձում համոզել նրան ընդհանուր սենյակ վերադառնալ: Ամեն դեպքում երեքն էլ շատ ուրախ էին, երբ Նոր տարվա տոներից հետո դպրոցի մյուս ուսանողները սկսեցին վերադառնալ, և Գրիֆինդորի աշտարակը կրկին կենդանացավ ու աշխուժացավ:

Վուլդը կիսամյակի դասերի սկսվելու նախորդ օրը երեկոյան մոտեցավ Հարրիին:

— Լավ տոնեցի՞ր Սուրբ Ծնունդը, — ասաց նա և, պատասխանի չսպասելով, նստեց նրա կողքին, ձայնը իջեցրեց ու, — ...Հա՛րրի, ես այս օրերին շատ եմ մտածել մեր վերջին խաղի մասին: Եթե ազդայելները մյուս խաղին էլ գան... ուզում եմ ասել... մենք չենք կարող մեզ թույլ տալ, որ դու... դեհ...

Վուլդը խոսքը կտրեց շատ շփոթված տեսքով:

— Ես աշխատում եմ այդ ուղղությամբ, — արագ ասաց Հարրին, — պրոֆեսոր Լուպինը խոստացել է, որ ինձ մի հմայանք կսովորեցնի

ազրայելներին քշելու համար: Այս շաբաթ կսկսենք: Նա ինձ ասաց, որ ժամանակ կունենա Սուրբ Ծնունդից հետո:

— Ահ, — ասաց Վուդը, կարծես փոքր-ինչ սրտապնդված, — այդ դեպքում, ես իսկապես չեմ ուզենա կորցնել քեզ որպես Որսորդի, Հա՛րրի: Իսկ դու նոր ցախավել արդեն պատվիրե՞լ ես:

— Ո՛չ, — ասաց Հարրին:

— Ի՞նչ... Դու լավ կանես շտապես, գիտե՞ս... Չես կարող Ռեյվենքլոյի դեմ խաղալ «Ասուպով»:

— Հարրին «Հրացուլք» է ստացել Սուրբ Ծննդյան տոնին, — ասաց Ռոնը:

— Հրաց... «Հրացու՞լք»... Ո՛չ... Լուրջ եք ասու՞մ... Իսկակա՛ն «Հրացու՞լք»...

— Շատ մի ոգևորվիր, Օ՛լիվեր, — մռայլ ասաց Հարրին: — Ցախավելն այլևս ինձ մոտ չէ: Բռնագրավված է...

Եվ նա Օլիվերին բացատրեց որ որոշ մարդիկ մտահոգություններ ունեն կապված «Հրացուլքի» հետ, և որ այդ պահին ցախավելը չար աչքից ու չար հմայանքներից դավազերծման ընթացքի մեջ էր:

— Դավազերծու՞մ... Բայց ու՞մ մտքով կանցնի չարահմայել «Հրացուլքը»...

— Սիրիուս Բլեքի, — ծանծրացած արտահայտությամբ ասաց Հարրին: — Ենթադրվում է, որ նա իմ հետևից էր Հոգվարթս եկել: Ուստի ՄըքԳոնագալը կարծում է, որ հենց նա էլ կարող էր ինձ նման նվեր ուղարկել:

Չխորանալով այն գաղափարի մեջ, թե ինչու պիտի հանրահայտ մարդասպանը ընկած լիներ իր թիմի Որսորդի հետևից, Վուդը ասաց:

— Բայց Բլեքն ինչու՞ պիտի «Հրացուլք» գներ քեզ համար: Նա ինքը փախուստի մեջ է: Ամբողջ երկիրն է նրան որոնում: Այդ ինչպե՞ս պիտի բոլորի աչքի առաջ, օրը ցերեկով մտներ Քվիդիչի բարձրորակ պիտույքների խանութ ու ցախավել գներ:

— Ես էլ եմ այդպես մտածում, — ասաց Հարրին, — բայց, միևնույն է, ՄըքԳոնագալն ուզում է մինչև վերջ կատարել դավազերծումը:

Վուդը գունատվեց:

— Ես կգնամ ինքս կխոսեմ նրա հետ, Հա՛րրի, — խոստացավ նա: — Ես նրան կհամոզեմ... Ախր «Հրացուլքը» կատակ բան չէ... Իսկակա՛ն

«Հրացուքը» մեր թիմում... Նա մեզնից պակաս չի ուզում, որ Գրիֆինդորը հաղթի... Ես նրան կհամոզեմ ... Պատկերացրե՛ք միայն՝ «Հրացուքը»...

Դասերը սկսվեցին հաջորդ օրը: Առավոտյան առաջին դասը Հագրիդինն էր: Պատկերացնելն անգամ դժվար է, թե ինչ դժկամությամբ բոլորը գնացին դեպի անտառի եզրը՝ հունվար առավոտյան երկու ժամ Հեքիաթային կենդանիների խնամքի դասին, բայց Հագրիդը դասի համար մի մեծ խարույկ էր վառել՝ մեջը երկու տասնյակ կրակասեր սալամանդրերով: Եվ բոլորը մի անսովոր ուրախ ու հետաքրքիր դաս անկցկացրին՝ ծառերի տակից չոր փայտ ու տերևներ հավաքելով, որպեսզի խարույկի կրակը թեժացնեն, մինչ կրակի մեջ հաճույքից թավալվող հրե մողեսները վերուվար էին շարժվում շիկացած սպիտակ գերանների վրայով: Սակայն երկրորդ կիսամյակի Բախտագուշակության առաջին դասն այդքան ուրախ չանցավ: Պրոֆեսոր Թրեյլոնին արդեն սկսել էր նրանց ծեռնագուշակություն դասավանդել, և առաջին հերթին իր պարտքը համարեց տեղեկացնել Հարրիին, որ նրա ափի վրա եղած կյանքի գծի նման կարճ գիծ ինքը դեռ երբեք չի տեսել:

Հարրին անհամբերությամբ էր սպասում Սև ուժերից ինքնապաշտպանություն դասին, հատկապես Վուդի հետ ունեցած իր խոսակցությունից հետո: Նա ուզում էր հնարավորինս շուտ սկսել ազրայելներից ինքնապաշտպանության պարապմունքները:

— Ա՛հ, այո՛, — ասաց Լուպինը, երբ դասի վերջում Հարրին հիշեցրեց նրան իրեն տված խոստումի մասին: — Մի րոպե սպասի՛ր տեսնեն... Ի՞նչ կասես, եթե հանդիպենք հինգշաբթի երեկոյան ժամը ութին... Հրաշագործության պատմության դասարանը բավականին մեծ է... Ինձ պետք է մի քիչ մտածել, թե ինչպես եմ դա անելու... Բնականաբար, չենք կարող իսկական ազրայել բերել դպրոցում մարզվելու համար...

— Լավ տեսք չունի չէ՞, ոնց որ դեռ հիվանդ լինի, — ասաց Ռոնը, երբ երկուսով ճաշի էին գնում: — Ի՞նչ ես կարծում, ինչ էր եղել նրան:

Մի բարձրաձայն ու անհամբեր փնջոց լսվեց նրանց թիկունքից. Հերմիոնան էր: Նա մի մեծ գինազգեստի պատվանդանին նստած վերադասավորում էր իր պայուսակը, որի մեջ այնքան գիրք կար խցկած, որ պայուսակը չէր փակվում:

— Եվ ինչի վրա ես փնջացնու՞մ, — ջղայնացած հարցրեց Ռոնը:

— Քեզ չի վերաբերում ու քեզ հետ ոչ մի կապ չունի, — ասաց Հերմիոնան գոռոզ ձայնով և պայուսակը գցեց ուսին:

— Ունի, — ասաց Ռոնը, — ես ասացի, հետաքրքիր է, թե ինչ էր եղել Լուպինին, իսկ դու...

— Մի՞թե ակնհայտ չէ, — ասաց Հերմիոնան, ուղղակի գժվեցնող վերադասության արտահայտությամբ:

— Եթե մի բան գիտես, որ չես ուզում մեզ ասել, հե՛չ էլ ասես, — նետեց Ռոնը:

— Շատ լավ, — ասաց Հերմիոնան, գոռոզաբար քիթը վեր ցցելով, ու առաջ անցավ:

— Ոչ մի բան էլ չգիտի, — ասաց Ռոնը, արհամարհական հայացք նետելով Հերմիոնայի հետևից: — Ուղղակի ձևեր է թափում, որ նորից սկսենք հետը խոսել:

Հինգշաբթի երեկոյան ժամը ութին Հարրին դուրս եկավ Գրիֆինդորի աշտարակից և ուղղվեց դեպի Հրաշագործության պատմության դասարանը: Երբ տեղ հասավ, դասարանը դատարկ էր, և այնտեղ ոչ ոք չկար, բայց նա իր կախարդական փայտիկով վառեց լույսերը և սկսեց սպասել: Հինգ րոպեից պրոֆեսոր Լուպինը ներս մտավ, իր հետ բերելով մի մեծ ճամպուրկ, և դրեց պրոֆեսոր Բինի գրասեղանին:

— Ղա ի՞նչ է, — հարցրեց Հարրին:

— Եվս մեկ բոխոխիձ, — ասաց Լուպինը՝ հանելով իր թիկնոցը: — Երեքշաբթի օրվանից որս էի անում ամբողջ ամրոցում: Բարեբախտաբար այս մեկին գտա: Թաքնվել էր պարոն Ֆիլչի փաստաթղթերի պահարանում: Սա իսկական ագրայելին ամենամոտիկ արարածն է, ինչի հետ կարող եմք աշխատել: Բոխոխիձն ագրայելի տեսք կընդունի, երբ տեսնի քեզ: Ուրեմն հենց սրա վրա էլ կպարապենք: Կարող եմ պարապմունքներից հետո սրան պահել իմ աշխատասենյակում: Գրասեղանիս տակ մի պահարան կա, որը նրան դուր կգա:

— Օ-քե՛յ, — ասաց Հարրին, ջանալով այնպիսի տեսք ընդունել, ասես ինքը բոլորովին էլ անհանգստացած չէր, և ընդամենը ուրախ էր, որ Լուպինը այդպիսի հիմնալի փոխարինող էր գտել իսկական ագրայելի համար:

— Եվ այսպես... — պրոֆեսոր Լուպինը հանեց իր կախարդական փայտիկը և նշան արեց, որ Հարրին նույնպես իր փայտիկը հանի: — Այն հմայանքը, որը հիմա պիտի փորձեմ սովորեցնել քեզ, Հա՛րրի, շատ բարդ է ու բարձրագույն կախարդական հմտություն է պահանջում, այն շատ ավելի բարդ է, քան Հրաշագործության առաջին մակարդակի հմայանքները և կոչվում է Պատրոնուս:

— Եվ ինչպե՞ս է այն աշխատում, — ասաց Հարրին՝ սկսելով նյարդայնանալ:

— Դեհ, երբ հմայանքն աշխատում է, ապա արդյունքում ստեղծվում Պատրոնուս, — ասաց Լուպինը, — որը, մի տեսակ հակա-ագրայելական պահապան հեշտակի դեր է կատարում քո և ագրայելի միջև:

Հարրին հանկարծ պատկերացրեց իրեն կծկված՝ Հագրիդի նման մեծ ու ձեռքին մի ահագին մահակ բռնած արարածի թիկունքում, իսկ պրոֆեսոր Լուպինը շարունակեց:

— Պատրոնուսը յուրահատուկ դրական լիցք ունեցող ուժ է: Պատրոնուսն ըստ էության հենց այն բաների արտացոլումն է, որոնցով սնվում են ագրայելները՝ հույս, երջանկություն, կենսախնդրություն, բայց Պատրոնուսն ինքը չի կարող հուսահատություն զգալ ողջ մարդու նման, ուստի ագրայելները չեն կարող վնասել դրան: Սակայն պետք է զգուշացնեմ քեզ, Հա՛րրի, որ այս հմայանքը կարող է չափազանց բարդ լինել քեզ համար: Նույնիսկ շատ բարձրակարգ որակավորում ունեցող կախարդները դժվարությամբ են կատարում այն:

— Իսկ ինչի՞ նման է Պատրոնուսը, — հետաքրքրված հարցրեց Հարրին:

— Ամեն մի կախարդ իր յուրօրինակ, միայն իրեն հատուկ Պատրոնուսն է ստեղծում:

— Եվ ինչպես է այն ստեղծվում:

— Հմայախոսքի միջոցով, որը կաշխատի միայն, եթե ճիշտ կենտրոնացնես ուժերդ ու հղես մի կիզակետի վրա, որը պետք է մի շատ երջանիկ հիշողություն լինի:

Հարրին սկսեց երջանիկ հիշողություն պրպտել մտքում: Անշուշտ Դարզլինների հետ կապված ոչ մի երջանիկ հիշողություն միտքը չէր գալիս: Վերջապես նա կանգ առավ այն պահի վրա, երբ առաջին անգամ կյանքում ցախավել էր նստել:

— Լավ, — ասաց նա, ձգտելով հնարավորինս ճշգրիտ հիշել այն հիասքանչ վերելքային զգացումը, որն ինքը վերապրեց ցախավելի վրա նստած օդ բարձրանալիս:

— Հիմա լսի՛ր հմայախոսքը, — ասաց Լուպինը և կոկորդը մաքրելով շարունակեց, — Էքսպե՛քտո պատրո՛նում:

— Էքսպե՛քտո պատրո՛նում, — կրկնեց Հարրին՝ հազիվ զսպելով ծայնի դողը, — Էքսպե՛քտո պատրո՛նում:

— Կենտրոնացա՞ծ ես քո երջանիկ հիշողության վրա:

— Օհ, այո՛, — ասաց Հարրին՝ մտքերն արագ կենտրոնացնելով ցախավելով իր առաջին թռիչքի վրա, — ...Էքսպե՛քտո պատրոնո... նո... պատրո՛նում, ներեցե՛ք... Էքսպե՛քտո պատրո՛նում... Էքսպե՛քտո պատրո՛նում...

Հանկարծ արծաթագույն գոլորշու մի ամպիկ քամու պես արագ դուրս վնգաց նրա կախարդական փայտիկի ծայրից ու մարեց:

— Տեսա՞ք... — ոգևորված ասաց Հարրին, — ... Ինչ-որ բան ստացվեց:

— Շատ լավ էր, — ժպտալով ասաց Լուպինը, — Իսկ հիմա... պատրա՞ստ ես փորձել ազրայելի վրա:

— Այո՛, — վճռականությամբ ասաց Հարրին՝ ափի մեջ ամուր սեղմելով կախարդական փայտիկը, և կանգնեց դատարկ դասարանի կենտրոնում: Նա փորձեց միտքը կենտրոնացած պահել ցախավելով թռիչքի վրա, բայց ինչ-որ ուրիշ բան նույնպես անդադար սողոսկում էր նրա մտքերի մեջ... Վախը... որ հիմա կրկին, հիմա նորից մի վայրկյանից կրկին կլսի մոր ծայնը...

Բայց ինքը չպետք է մտածի այդ մասին, այլապես իրոք նորից կլսի, իսկ նա չէր ուզում, բոլորովին չէր ուզում լսել այդ ծայնը... կամ գուցե իրականում ուզու՞մ էր...

Լուսինը բռնեց ճամպրուկի կափարիչից ու լայն բացեց այն:

Անմիջապես ճամպրուկից վեր խոյացավ ագրայելը՝ կնգուղավոր դեմքը դարձրած դեպի Հարրին, և մի գորշ փայլվիլուն ոսկրացած ծեռք երևաց նրա թկնոցի ծալքից: Դասարանում բոլոր լամպերը թարթեցին ու մարեցին: Ագրայելը դուրս քայլեց ճամպրուկից ու սկսեց դանդաղ ճախրել դեպի Հարրին՝ խռխռոցով օդ ներշնչելով: Ծակող սառնության ալիք անցավ Հարրիի միջով:

— Էքսպե՛քտո պատրո՛նում... — գոռաց Հարրին: — ...Էքսպե՛քտո պատրո՛նում... Էքսպե՛քտո...

Բայց դասարանն ու ագրայելը ճոճվեցին ու տարալուծվեցին նրա աչքերի առաջ... Հարրին կրկին ընկավ փայլատ, անթափանց մառախուղի մեջ, իսկ մոր ծայնը ավելի բարձր հնչեց, քան երբևէ՝ արձագանքելով նրա գլխում:

«Ո՛չ Հարրին... ո՛չ Հարրին... Խնդրում եմ... Կանեմ ինչ ուզես...»

«Մի կողմ քաշվի՛ր... մի կողմ քաշվի՛ր, աղջի՛կ...»

— Հա՛րրի...

Հարրին ցնցումով ուշքի եկավ: Նա մեջքի վրա պառկած էր հատակին: Դասարանի լույսերը կրկին վառվում էին: Կարիք չկար հարցնելու, թե ինչ էր կատարվել:

— Ներեցե՛ք, — կամացուկ ասաց նա, նստելով հատակին և զգալով ինչպես սառը քրտինքը, ճակատի վրայով հոսելով, ակնոցի տակ լցվում էր աչքերը:

— Ո՞նց ես, — ասաց Լուսինը:

— Լավ եմ... — ասաց Հարրին ու ոտքի կանգնեց՝ բռնվելով նստարաններից մեկից:

— Կե՛ր, — ասաց Լուսինը՝ նրան մեկնելով մի շոկոլադե գորտ: — Կե՛ր, մինչև կրկին փորձենք: Ես չեի էլ սպասում, թե առաջին անգամից կստացվի: Ըստ էության, նույնիսկ շա՛տ կգարմանայի, եթե ստացվեր:

— Ամեն անգամ ավելի վատ է դառնում, — մրթմրթաց Հարրին՝ կծելով գորտի գլուխը, — այս անգամ նույնիսկ ավելի բարձր էի լսում մայրիկիս ծայնը, քան անցած անգամ... ու... Վոլդեմորթին...

Լուպինը նույնիսկ սովորականից ավելի գունատվեց:

— Հա՛րրի, եթե չես ուզում, կարող եմք դադարեցնել: Ես կհասականամքեզ...

— Ո՛չ, ուզում եմ, — կատաղի ուժով ասաց Հարրին, շոկոլադե գորտի մնացած կտորը մտցնելով բերանը, — Ես պետք է անեմ դա: Ինչ կլինի, եթե ազրայելները նորից հայտնվեն Ռեյվենքլոյի դեմ խաղի ժամանակ: Ես չեմ կարող ինձ թույլ տալ նորից ուշաթափվել: Եթե այս խաղն էլ տանուլ տանք, ուրեմն կրկին կկորցնենք Քվիդիչի գավաթը:

— Շատ լավ, ուրեմն... — ասաց Լուպինը, — Գուցե մեկ ուրիշ հիշողություն ընտրես, մի շատ երջանիկ հիշողություն... Կենտրոնացի՛ր մի շատ լավ բանի վրա: Նախորդը կարծես այնքան էլ ուժեղ չէր...

Հարրին սկսեց մտածել և վերջապես որոշեց, որ անցած տարի Միաբանությունների մրցույթում Գրիֆինդորի հաղթանակի պահը իրոք արժանի հիշողություն էր: Նա կրկին ամուր սեղմեց իր կախարդական փայտիկը և նորից գրավեց իր դիրքը դասարանի մեջտեղում:

— Պատրաստ ես, — հարցրեց Լուպինը՝ բռնելով ճամպրուկի կափարիչից:

— Պատրաստ եմ, — ասաց Հարրին՝ մեծագույն ջանքերով ձգտելով երջանիկ մտքերով լցնել իր ուղեղը, հիշելով ինչպես էին իրենք տոնում Գրիֆինդորի հաղթանակը, դուրս վանելով այն բոլոր վատ սպասումները, թե ինչ կարող է կատարվել, երբ ճամպրուկի կափարիչը կրկին բացվի:

— Գնացի՛նք, — ասաց Լուպինը՝ կափարիչը մի կողմ հրելով: Սենյակն անմիջապես ցրտեց ու մթնեց: Ազրայելը դուրս ճախրեց և կրկին խռխռոցով օդ ներշնչելով՝ կիսափտած ձեռքը առաջ մեկնեց դեպի Հարրին:

— Էքսպե՛քտո պատրո՛նում... — գոռաց Հարրին, — Էքսպե՛քտո պատրո՛նում... Էքսպե՛քտո պատ...

Սախտակ մառախուղը կրկին պարուրեց նրա զգայարանները... Մեծ ու անորոշ ուրվագծեր սկսեցին շարժվել նրա շուրջը... Հետո մի ուրիշ ծայն լսվեց նրա ուղեղում... Մի տղամարդ էր գոռում խուճապահար ձայնով...

«Լի՛լի, վերցրու՛ Հարրիին ու գնա՛: Դա նա է: Գնա՛: Փախի՛ր: Ես նրան հետ կպահեմ»:

Հետո լսվեցին ինչ-որ մեկի ոտնաձայները... Մի դուռ գմփոցով բացվեց... ու բարձր սրածայն քրքիջ հնչեց...

— Հա՛րրի, Հա՛րրի... Ուշքի արի՛...

Լուպինը խփում էր Հարրիի դեմքին: Այս անգամ մի ամբողջ րոպե տևեց, մինչև Հարրին հասկացավ, թե ինչու էր ինքը պառկած դասարանի փոշոտ հատակին:

— Ես լսեցի հայրիկիս ձայնը, — ծնոտը հագիվ շարժելով՝ ասաց Հարրին: — Դա առաջին անգամն էր, որ երբևէ լսել եմ նրա ձայնը... Նա փորձում էր կանգնեցնել Վոլդեմորթին, որպեսզի մայրիկիս համար փախչելու ժամանակ շահի...

Հարրին հանկարծ հասկացավ, որ իր դեմքը ողողված էր քրտինքի կաթիլների հետ խառնված արցունքներով: Նա գլուխը հնարավորինս ցած կախեց ու դեմքը սրբեց պարեգոտի փեշով, ձևացնելով, իբր կոշիկի կապն է ամրացնում, որպեսզի Լուպինը հանկարծ չտեսնի իր արցունքները:

— Դու լսեցիր Ջեյմսի՞ն, — ասաց Լուպինը շատ տարօրինակ ձայնով:

— Հա՛... — դեմքն արդեն չորացրած վեր նայեց Հարրին: — Իսկ դուք... դուք ճանաչու՞մ էիք հայրիկիս...

— Այո... Ես շատ լավ էի ճանաչում հայրիկիդ, — ասաց Լուպինը: — Մենք ընկերներ էինք Հոգվարթսում սովորելու տարիներին: Լսի՛ր, Հա՛րրի, գուցե այսօր բավական է: Այս հմայանքը իրոք շատ բարդ է... Ես երևի չպետք է նման փորձության ենթարկեի քեզ...

— Ո՛չ, — ասաց Հարրին ու վճռականորեն ոտքի կանգնեց: — Ես մի անգամ էլ կփորձեմ, ես բավարար երջանիկ բաների մասին չեմ մտածում, ա՛յ, թե ինչ... Մի րոպե սպասե՛ք...

Նա սկսեց արպատել իր հիշողության մեջ: Ո՞րն է իրոք երջանիկ հիշողություն... այնպիսի մի հիշողություն, որից կարելի կլիներ մի իսկական ուժեղ Պատրոնուս կերտել...

Այն պահը, երբ ինքն առաջին անգամ իմացավ, որ ինքը կախարդ է և կարող է լքել Դարզլիների տունը ու գնալ Հոգվարթս: Եթե նույնիսկ դա բավարար ուժեղ երջանիկ հիշողություն չէր, ուրեմն նա ընդհանրապես չգիտեր, թե ինչ բան է երջանիկ հիշողությունը... Կենտրոնացնելով բոլոր մտքերն այն պահի վրա, երբ ինքն իմացավ, որ պիտի հեռանա Բեկտենինների նրբանցքից, Հարրին ոտքի կանգնեց և կրկին շրջվեց դեպի ճամպրուկը:

— Պատրա՞ստ ես, — ասաց Լուպինը, որն այնպիսի տեսք ուներ, ասես ինքն իրեն մեղադրում էր դա անելու համար: — Կենտրոնացի՛ր... Գնացի՛նք...

Նա մի կողմ գցեց ճամպուրուկի կափարիչը, և երրորդ անգամ ագրայելը խոյացավ՝ սենյակը լցնելով ցրտով ու մթությամբ:

— Էքսպե՛քտո պատրո՛նում, — գոչեց Հարրին, — Էքսպե՛քտո պատրո՛նում, Էքսպե՛քտո պատրո՛նում...

Հարրիի գլխում կրկին սկսվել էին ճիչերը, բայց այս անգամ այնպիսի տպավորություն էր, ասես դրանք գալիս էին լավ չմիացված ռադիոընդունիչից: Հեռու, ավելի բարձր, կրկին հեռու... և նա դեռ տեսնում էր ագրայելին... Այն կանգ էր առել օդի մեջ... ու հետո մի հսկայական արծաթագույն ստվեր ժայթքեց Հարրիի կախարդական փայտիկից ու կախվեց նրա ու ագրայելի միջև, ու թեև Հարրիի ծնկներն ասես բամբակից լինեին, նա ոտքի վրա կանգնած մնաց... բայց թե որքան երկար կդիմանար, նա ինքը համոզված չէր...

— Ռիդի՛քուլուս, — գոռաց Լուպինը՝ առաջ ցատկելով:

Ուժեղ գմփոց լսվեց, ու Հարրիի միզամած Պատրոնուսն անհետացավ ագրայելի հետ միասին: Հարրին փլվեց մոտակա աթոռին՝ իրեն այնքան հոգնած զգալով, ասես հենց նոր մի ամբողջ մղոն ճանապարհ էր վազել, և ոտքերը հոգնածությունից դողում էին: Աչքի ծայրով նա տեսավ, ինչպես պրոֆեսոր Լուպինը իր կախարդական փայտիկով հետ խցկեց բոխոխիձին ճամպուրուկի մեջ, որը կրկին արծաթագույն գնդի տեսք էր ստացել:

— Գերազա՛նց էր, — ասաց Լուպինը՝ մոտենալով Հարրիին: — Գերազա՛նց էր, Հա՛րրի: Սկզբի համար ուղղակի հրաշալի ստացվեց:

— Մի անգամ էլ եկե՛ք փորձենք, մի վերջին անգամ:

— Ո՛չ, այսօր բավական է, — հաստատական ասաց Լուպինը: — Առաջին օրվա համար նույնիսկ չափազանց շատ էր: Վերցրու՛...

Նա Հարրիին մեկնեց մի մեծ սալիկ «Մեղրադմբուզի» լավագույն շոկոլադներից:

— Կե՛ր մինչև վերջ, թե չէ մադամ Պոմֆրին ինձ կսպանի: Հաջորդ շաբաթ նույն օրը, նույն ժամին:

— Օ-քե՛յ, — ասաց Հարրին: Նա մի կտոր շոկոլադ կծեց ու նայեց, ինչպես էր Լուպինը հանգցնում դասարանի լամպերը, որոնք նորից միացել էին ազրայելի անհետանալուն պես: Մի միտք ծագեց նրա գլխում:

— Պրոֆեսոր Լուպի՛ն, — ասաց նա, — եթե դուք ճանաչել եք հորս, ուրեմն դուք ճանաչել եք նաև Սիրիուս Բլեքին:

Լուպինը շատ արագ շրջվեց:

— Ինչու՞ ես այդպես մտածում, — կտրուկ հարցրեց նա:

— Չգիտեմ... Ես նոր եմ իմացել, որ նրանք ընկերներ են եղել Հոգվարթսում...

Լուպինի լարված դեմքը փոքր-ինչ թուլացավ:

— Այո, ճանաչել եմ, — կարճ ասաց նա, — կամ կարծել եմ, թե ճանաչել եմ: Արդեն ուշ է, Հա՛րրի, լավ կանես վերադառնա:

Հարրին դուրս եկավ դասարանից, քայլեց միջանցքով, թեքվեց մի շրջադարձով, հետո մտավ մի գինազգեստի որմնախորշը և նստեց պատվանդանին, որ իր շոկոլադը վերջացնի՝ ափսոսալով, որ հիշատակել էր Բլեքի անունը: Ակնհայտ էր, որ Լուպինը չէր ուզում խոսել այդ թեմայով: Հարրիի մտքերը հետ ճախրեցին դեպի իր մայրիկն ու հայրիկը...

Նա իրեն լրիվ քամված ու տարօրինակ դատարկ էր զգում, թեև այդքան շատ շոկոլադ էր կերել: Ինչքան էլ սարսափելի հնչեին իր գլխում իր ծնողների կյանքի վերջին պահերի ճիշերը, դրանք նրա միակ հիշողություններն էին իր ծնողների մասին, դա իր ծնողների միակ խոսքերն էին, որ նա կարող էր հիշել, քանի որ իրոք շատ փոքր էր եղել: Բայց նա երբեք չի կարողանա ուժեղ Պատրոնուս ստեղծել, եթե նաև միաժամանակ ծգտի կրկին լսել ծնողների ձայները:

— Նրանք մեռած են, — չոր ասաց նա ինքն իրեն, — նրանք մեռած են, ու նրանցից մնացած արձագանքներին ականջ դնելով՝ դու նրանց հետ չես բերի: Դու լավ կանես հավաքես քեզ, եթե իսկապես ուզում ես շահել Քվիդիչի Գավաթը:

Նա ոտքի կազնեց, շոկոլադի վերջին կտորը խոթեց բերանը և ուղղվեց դեպի Գրիֆինդորի աշտարակը:

Ռեյվենքլոն Սլիգերինի հետ պիտի խաղար կիսամյակի սկզբից մի շաբաթ անց: Սլիգերինը հաղթեց, թեև շատ փոքր հաշվով: Ըստ Վուդի դա շատ լավ նորություն էր Գրիֆինդորի համար, որը երկրորդ տեղը կգրավեր, եթե անգամ հաղթեր միայն Ռեյվենքլոյին: Ուստի նա մարզումների թիվը հասցրեց շաբաթական հինգ անգամի: Իսկ դա նշանակում էր, որ Լուպինի հակա-ազդայելական դասերի հետ միասին, որոնք նույնիսկ ավելի ջլատող էին, քան քվիդիչի վեց մարզումները միասին վերցրած, Հարրին շաբաթական ընդամենը մեկ ազատ երեկո ուներ տնային աշխատանքները կատարելու համար: Նույնիսկ այդ հանգամանքներում նա, համենայնդեպս, արտաքինից այնքան լարված տեսք չուներ որքան Հերմիոնան, որի ահռելի ծանրաբեռնվածությունը վերջապես սկսել էր հոգնեցնել նրան: Ամեն երեկո, առանց բացառության, Հերմիոնային կարելի էր տեսնել ընդհանուր սենյակի մի անկյունում, միանգամից մի քանի սեղանների վրա շարած գրքերով, Արիֆմանտիկայի աղյուսակներով, Ռուների բառարաններով, մազների առօրյան ու մարզական խաղերը նկարագրող դիագրամներով և տրցակ տրցակի վրա շարված խիտ գրառումներով: Նա գրեթե չէր խոսում, կարճ ու ցրված պատասխաններ էր տալիս, երբ որևէ մեկն ընդհատում էր նրան:

— Էս ո՞նց է անում... — մի երեկո մրթմրթալով հարցրեց Ռոնը, մինչ Հարրին զբաղված էր Սնեյփի համար Անբացահայտելի թույների մասին մի զգվելի ռեֆերատ գրելով: Հարրին գլուխը բարձրացրեց: Հերմիոնան հագիվ էր երևում գրքերի կույտի հետևից:

— Իսկ ի՞նչ է անում որ...

— Ո՞նց է հասցնում բոլոր դասերը, — ասաց Ռոնը: — Էսօր առավոտյան լսեցի, երբ խոսում էր պրոֆեսոր Վեկտորի՝ Արիֆմանտիկայի վիուկի հետ: Խոսում էին երեկվա դասի մասին: Բայց Հերմիոնան չէր կարող երեկ Արիֆմանտիկայի դասի լինել, որովհետև մեզ հետ Կախարդական կենդանիների խնամքի դասի էր եկել: Իսկ Էռնի ՄաքՄիլանն ասում է, որ նա Մազական ուսումնասիրությունների ոչ մի դաս բաց չի թողել, իսկ դրանք նույն ժամերին են, ինչ Բախտագուշակությունը, իսկ նա Բախտագուշակությունից էլ ոչ մի անգամ չի բացակայել:

Հարրին այդ պահին ժամանակ չունեի խորհելու Հերմիոնայի անհավանական դասացուցակի մասին: Նա, իրոք, պետք է գլուխ հաներ

Սնեյփի հանձնարարած գրավոր ռեֆերատից: Երկու վայրկյան անց, սակայն, նրան կրկին ընդհատեցին, և այս անգամ Վուդն էր:

— Վատ լուրեր ունեմ, Հա՛րրի: Հենց նոր տեսա պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալին: Գնացել էի հարցնելու «Հրացուլքի» մասին: Նա... ըըմ... մի լավ գոռգոռաց ինձ վրա: Ասաց, որ ես սխալ առաջնահերթություններ եմ ընտրում ինձ համար: Նրա կարծիքով ես Գավաթը շահելու մասին ավելի շատ եմ մտահոգվում, քան՝ քո անվտանգության... Ես երևի չափն անցա... Ես ասացի, որ ինձ համար միևնույն է՝ ցախավելը քեզ ցած կզցի, թե չէ, միայն թե դու բանբերը բռնած լինես: — Վուդը գլուխը թափ տվեց: — Ազնիվ խոսք, այնպես էր գոռում վրաս... լսողն էլ կմտածեր, տեսնես ի՛նչ եմ ասել... Հետո չդիմացա, հարցրի, թե որքան ժամանակ է դեռ պահելու ցախավելը ... — Վուդը պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալի նման դեմքը ծռմռեց ու կապկելով նրա ձայնը ասաց, — Որքան որ անհրաժեշտ լինի... Կարծում եմ, ժամանակն է, նոր ցախավել պատվիրես, Հա՛րրի: «Հաղթական ցախավել» ավանախի վերջում պատվերի ձև կա: Կարող ես «Նիմբուս երկու հազար մեկ» պատվիրել, ճիշտ Մալֆոյի ունեցածի նման:

— Ես չեմ պատրաստվում գնել մի բան, որը Մալֆոյի կարծիքով լավն է, — կարճ ասաց Հարրին:

Հունվար ամիսը աննկատելիորեն դարձավ փետրվար: Ուժեղ սառնամանիքները դեռ շարունակվում էին: Ռեյվենքլոյի դեմ խաղը ավելի ու ավելի էր մոտենում, բայց Հարրին դեռ նոր ցախավել չէր պատվիրել: Նա արդեն տրանսֆիգուրացիայի ամեն դասից հետո պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալին հարցնում էր «Հրացուլքի» մասին: Եվ ամեն անգամ Ռոնը հուսափափազ դեմքով կանգնում էր նրա կողքին, իսկ Հերմիոնան գլուխը շրջած արագաքայլ դուրս էր գալիս դասարանից:

— Ո՛չ, Փո՛թթեր, դեռ չես կարող վերցնել, — երևի տասներկուերորդ անգամ ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը, մինչև նա կհասցներ հարց տալ իրեն: — Արդեն ստուգել վերջացրել ենք բոլոր սովորական չարադավքերը, բայց պրոֆեսոր Ֆլիթվիքը կարծում է, որ ցախավելի վրա կարող է Հոդմադավք արված լինել: Ես քեզ կտեղեկացնեմ, հենց որ ամեն ինչ

ստուգված լինի: Եվ խնդրում եմ, հերիք է հետապնդես ինձ, ես ինքս քեզ կասեմ, երբ վերջացնենք:

Կարծես դա քիչ էր, Հարրիի հակա-ազրայելական դասերն այնքան էլ մեծ հաջողությամբ չէին պսակվում, ինչպես նա հույս ուներ սկզբից: Մի քանի դասից նա կարողանում էր ընդամենը մի անորոշ արծաթագույն ստվեր ստեղծել, ամեն անգամ երբ բոխոխիճ-ազրայելը մոտենում էր իրեն: Բայց նրա պատրոնուսը դեռ շատ թույլ էր ազրայելին հեռու քշելու համար: Պատրոնուսը ընդամենը կիսաթափանցիկ ամպի նման ճախրում էր Հարրիի շուրջը՝ խմելով նրա ամբողջ եռանդը, քանի դեռ նա պայքարում էր ամպն իր շուրջը պահելու համար: Հարրին հետզհետե ավելի ու ավելի էր բարկանում ինքն իր վրա՝ մեղավոր զգալով ծնողների ծայները, թեկուզ նրանց սարսափելի մահից առաջ ասված խոսքերով, լսելու իր գաղտնի ցանկության համար:

— Պետք չէ, — խիստ ասաց պրոֆեսոր Լուպինը չորրորդ պարապմունքի ժամանակ, — դու ինքդ քեզնից չափազանց շատ բան ես պահանջում: Տասներեք տարեկան կախարդի համար նույնիսկ անորոշ ու միգամած պատրոնուսը հսկայական նվաճում է: Չե՞ս նկատել, որ ալևս չես ուշաթափվում:

— Ես կարծում էր, որ պատրոնուսը պետք է գետնով տա ազրայելին կամ հողս ցնդեցնի, — վիատված ասաց Հարրին, — ...չքացնի դրանց...

— Իսկական պատրոնուսը հենց դա էլ անում է, — ասաց Լուպինը: — Բայց դու իրոք շատ մեծ առաջադիմություն ես ունեցել շատ կարճ ժամանակի ընթացքում: Եթե ազրայելները հայտնվեն քվիդիչի հաջորդ խաղի ժամանակ, դու կկարողանաս հեռու պահել նրանց քեզնից, մինչև հասցնես վայրէջք կատարել գետնին:

— Դուք ասացիք, որ ավելի դժվար է, երբ նրանք շատ են, — ասաց Հարրին:

— Ես միանգամայն վստահ եմ քո ուժերի մեջ, — ասաց Լուպինը՝ ժպտալով: — Ես քեզ այսօր ուզում եմ մի նոր բանով հյուրասիրել: Մի խմիչք, որը հաստատ դեռ համտես արած չես լինի: «Երեք ցախավել» պանդոկից եմ բերել:

Նա իր պայուսակից երկու շիշ հանեց:

— Մեղրագինի, — ասաց Հարրին առանց մտածելու, — հա, շատ են սիրում դրանից:

Լուպինը զարմացած հոնքերը բարձրացրեց:

— Օհ, Ռոնն ու Հերմիոնան արդեն մի անգամ բերել են ինձ Հոգսմիդից, — արագ ստեց Հարրին:

— Պարզ է, — ասաց Լուպինը, թեև դեռ կասկածամիտ տեսք ուներ: — Դե՛հ, արի՛ խմենք Ռեյվենքլոյի դեմ Գրիֆինդորի հաղթանակի կենացը: Իհարկե ես որպես ուսուցիչ չպետք է որևէ միաբանության կողմից լինեմ... — արագ ավելացրեց նա:

Նրանք լուռ խմեցին մեղրագինին, մինչև Հարրին գլխի ընկավ, որ կարող է մի հարց տալ, որն իրեն արդեն վաղուց էր հետաքրքրում:

— Իսկ ի՞նչ կա ագրայելի կնգուղի տակ:

Պրոֆեսոր Լուպինը մտազբաղ իջեցրեց իր շիշը:

— Հըմ... Այն մարդիկ, ովքեր իսկապես գիտեն դա, ի վիճակի չեն պատմել... Հասկանու՞մ ես, ագրայելն իր կնգուղն իջեցնում է միայն իր վերջին և վատագույն զենքն օգտագործելու համար:

— Իսկ դա ի՞նչն է:

— Դա կոչում են ագրայելի համբույրը, — ասաց Լուպինը, թեթևակի ծուռ ժպիտով: — Դա հենց այն է, ինչ ագրայելն անում է այն մարդու հետ, ում ուզում է վերջնականապես ոչնչացնել: Ենթադրում եմ, որ երախի նման մի բան պիտի լինի կնգուղի տակ, որովհետև նա իր ծնոտները սեղմում է զոհի բերանին և դուրս է ծծում նրա հոգին:

Մի կում մեղրագինի թռավ Հարրիի կոկորդը:

— Ի՞նչ... նրանք... սպանու՞մ են...

— Օ՛հ, ո՛չ, — ասաց Լուպինը, — դրանից էլ վատը... Մարդը կարող է գոյություն ունենալ առանց հոգու, քանի դեռ ուղեղն ու սիրտը աշխատում են: Բայց մարդն այլևս ոչ մի զգացում, ոչ մի հիշողություն... մարդկային ոչինչ չի ունենա: Դրանից հետո վերականգնվելու ոչ մի հնարավորություն չկա: Մարդն ուղղակի գոյություն ունի... Այդքանը... Ասես մի դատարկ խեցի... Իսկ մարդու հոգին կորած է... ընդմիշտ...

Լուպինը մի կում մեղրագինի խմեց, հետո ասաց.

— Այդպիսի ճակատագիր է սպասվում Սիրիուս Բլեքին: Այսօր եմ կարդացել «Մարգարե» օրաթերթում: Նախարարությունը ագրայելներին թույլ է տվել նրա նկատմամբ կիրառել այդ վերջին միջոցը, երբ գտնեն նրան:

Հարրին ապշահար նստեց՝ մի պահ ահաբեկված մտածելով մարդու բերանից նրա հոգին դուրս ծծելու գաղափարի մասին: Բայց հետո հիշեց Բլեքին:

— Նա արժանի է, — հանկարծ ասաց նա:

— Այդպե՞ս ես կարծում, — առանց արտահայտության ասաց Լուպինը: — Իսկապե՞ս կարծում ես, որ որևէ մեկն արժանի է նման պատժի:

— Այո՛, — վճռականորեն ասաց Հարրին, — որոշ մարդիկ արժանի են... որոշ բաների համար...

Շատ կուզենար Լուպինին պատմել այն խոսակցության մասին, որն ինքը պատահաբար լսել էր «Երեք ցախավել» պանդոկում, այն մասին թե ինչպես է Բլեքը դավաճանել իր ծնողներին, իսկ դա կնշանակեր, որ ինքը պետք է խոստովաներ առանց թույլտվության Հոգսմիդ գնալու մասին, և պարզ էր, որ Լուպինը շատ չէր տպավորվի դրանից: Ուստի նա պարզապես ավարտեց իր մեղրագինին, շնորհակալություն հայտնեց Լուպինին և դուրս եկավ Հրաշագործության պատմության դասարանից:

Հարրին նույնիսկ ափսոսում էր, որ հարցրել էր, թե ինչ կա ագրայելի կնգուղի տակ: Պատասխանը այնքան սահմեկեցնող էր, և նա այնքան մոլորված էր զգում իրեն այդ տհաճ մտքերի մեջ, թե ինչ պիտի զգա մարդը, երբ իրենից այդպես դուրս ծծեն հոգին, որ առանց իր առաջ նայելու մտազբաղ քայլելով միջանցքով՝ աստիճանների մոտ ընդհարվեց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալին:

— Ուղքերիդ տակ նայի՛ր, Փո՛թթեր:

— Ներեցե՛ք, պրոֆե՛սոր:

— Գրիֆինդորի ընդհանուր սենյակում բոլորն անհամբեր քեզ են սպասում: Ի՞նչ ասեմ... Մենք արեցինք այն ամենը, ինչը մեր կարծիքով հնարավոր էր... Եվ կարծես ոչ մի կասկածելի բան չէր արված ցախավելիդ հետ: Երևի պետք է շնորհավորեմ քեզ, Փո՛թթեր... Ինչ-որ տեղ այս աշխարհում մի շատ լավ բարեկամ ունես:

Հարրիի ծնոտը կախ ընկավ: Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալի ձեռքին իր «Հրացուլքն» էր՝ նույնքան հիասքնաչ, որքան առաջին անգամ, երբ տեսել էր այն:

— Ուրեմն կարող եմ վերցնե՞լ, — խզված ձայնով ասաց Հարրին, — լուրջ եք ասում...

— Միանգամայն լուրջ եմ ասում, — ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը, և Հարրին վերջապես տեսավ, որ նա նույնպես կարող էր ժպտալ: — Ենթադրում եմ, որ մինչև շաբաթ օրվա խաղը պիտի մի լավ փորձարկես, չէ՞... Եվ Փո՛թեր, մի խնդրանք ունեմ քեզ, մի անձնական խնդրանք... Հաղթի՛ր այս խաղը... Այլապես սա արդեն ութերորդ տարին կլինի, որ Գավաթն անընդմեջ մերը չէ, ինչը պրոֆեսոր Սնեյփն անցած երեկո սիրալիրաբար հիշեցրեց ինձ:

Անկարող որևէ բառ ասել, Հարրին «Հրացուլքը» ձեռքին բարձրացավ Գրիֆինդորի աշտարակը տանող աստիճաններով: Միջանցքի շրջադարձով թեքվելով՝ նա տեսավ բերանը մինչև ականջները բաց, իրեն ընդառաջ վազող Ռոնին:

— Տվե՞ց... Գերազա՛նց է... Լսի՛ր, իսկ կտա՞ս քշեմ... Վաղը...

— Հա՛, բա ո՛նց... Երբ ուզես... — ասաց Հարրին, այնքան երջանիկ, որքան մի ամբողջ ամիս չէր զգացել իրեն: — Գիտես ի՞նչ, արի՛ գնանք հաշտվենք Հերմիոնայի հետ: Ի վերջո նա միայն իմ լավն էր ուզում...

— Հա՛, ճիշտ ես, — ասաց Ռոնը: — Հիմա, փոփոխության համար գրադարանից տեղափոխվել է ընդհանուր սենյակը... Էլի տնային աշխատանք է անում:

Նրանք թեքվեցին դեպի Գրիֆինդորի աշտարակը տանող միջանցքը և տեսան Նեվիլ Լոնգբոթոմին, որն աղաչում էր սիր Բադոգանին, որպեսզի նա իրեն ներս թողնի:

— Ես նույնիսկ գրել էի գաղտնաբառը, — ասում էր Նեվիլը աղերսական ձայնով, — բայց երևի կորցրել եմ ինչ-որ տեղ...

— Հեքիաթ մի՛ պատմիր, — գոռաց սիր Բադոգանը, հետո նկատելով Հարրիին ու Ռոնին, լրիվ այլ տոնով դիմեց նրանց, — Բարի երեկո, ազնվաբարո տյա՛րք: Եկե՛ք, եկե՛ք կալանեք այս դանդալոշին, որն ուզում է ուժով մտնել իմ պահպանած կացարանը:

— Ուու՛Ֆ, ծայնդ կտրի՛ր, դու էլ... — ասաց Ռոնը, երբ նա ու Հարրին մոտեցան Նեվիլին:

— Կորցրել եմ գաղտնաբառը, — թշվառ տեսքով ասաց Նեվիլը: — Ես նրան ստիպեցի, որ ինձ ասի, թե ինչ գաղտնաբառեր է օգտագործելու այս շաբաթ, որովհետև անդադար փոխում է դրանք, բայց հիմա չգիտեմ, որտեղ եմ թողել այդ թղթի կտորը:

— «Ցախ-մախաթ-ժանգոտ-ասեղ», — ասաց Հարրին սիր Քադոգանին, որը ծայրահեղ հիասթափված տեսքով ու դժկամությամբ առաջ ճռճվեց ու բացեց նրանց առաջ ընդհանուր սենյակի դուռը: Հանկարծ մի հուզված մրմունջ անցավ սենյակով, և բոլորը մի մարդու պես շրջվեցին, իսկ մի ակնթարթ անց բոլորը հիացական բացականչություններով շրջապատեցին Հարրին ու նրա «Հրացուլքը»:

— Որտեղի՞ց քեզ, Հա՛րրի:

— Թույլ կտա՞ս գոնե մի անգամ նստեմ:

— Արդեն քշե՞լ ես, Հա՛րրի:

— Վե՛րջ, Ռեյվենքլուն էլ մեր դեմ ոչ մի շանս չունի, նրանք բոլորը «Մաքրասփյուռ-յոթով» են թռչում:

— Կարելի՞ է ուղղակի բռնեմ, Հա՛րրի:

Մոտ տասը րոպե անց, որի ընթացքում «Հրացուլքը» ձեռքից ձեռք անցավ ու տնտղվեց բոլոր անկյուններից, ամբոխը ցրվեց, և Հարրին ու Ռոնը հնարավորություն ունեցան վերջապես տեսնելու Հերմիոնային, որը սենյակում նրանց չմոտեցած միակ մարդն էր: Հերմիոնան, իր թղթերի վրա թեքված ինչ-որ բան էր գրում՝ ցուցադրաբար չնայելով նրանց կողմը: Հարրին ու Ռոնը մոտեցան նրա սեղանին, և վերջապես նա գլուխը վեր բարձրացրեց:

— Հետ եմ ստացել, — ասաց Հարրին և լայնաբերան ժպտալով բարձրացրեց «Հրացուլքը»:

— Տեսա՞ր, Հերմիո՛նա: Ոչ մի բան էլ չկար, — ասաց Ռոնը:

— Շատ լավ է... բայց կարող էր և լինել, — ասաց Հերմիոնա: — Իսկ հիմա գոնե գիտենք, որ մաքուր է:

— Հա, ճիշտ ես ասում, — ասաց Հարրին: — Լավ, ես սրան վերև տանեմ:

— Ես կտանեմ, — ասաց Ռոնը ոգևորված: — Ես այսօր դեռ Բոքոնին վիտամին չեմ տվել:

Նա վերցրեց «Հրացուքը» և այնպես զգուշությամբ բռնեց, ասես այն ապակուց լիներ ու տարավ տղաների ննջարանը:

— Կարելի՞ է նստել այստեղ, — Հերմիոնային հարցրեց Հարրին:

— Իհարկե, — ասաց Հերմիոնան՝ մի մեծ տրցակ մագաղաթներ տեղափոխելով աթոռի վրա:

Հարրին նայեց խառնիխուռն սեղանին, Արիֆմանտիկայի երկար գրավոր ակնարկին, որի վրա թանաքը դեռ փայլում էր, և Մազլական ուսումնասիրությունների նույնիսկ ավելի երկար ռեֆերատին (Բացատրե՛ք, թե մագլների ինչին է պետք էլեկտրականությունը) և Ռուների թարգմանությանը, որի վրա այդ պահին աշխատում էր Հերմիոնան:

— Ինչպե՞ս ես հասցնում այսքանը, — անկեղծ զարմանքով հարցրեց Հարրին:

— Օհ... դեհ... գիտես... ուղղակի շատ եմ աշխատում, — ասաց Հերմիոնան: Մոտիկից նայելով նրան, Հարրին տեսավ, որ նա գրեթե նույնքան հոգնած տեսք ուներ, որքան Լուպինը:

— Ինչու՞ չես հրաժարվում մի քանի առարկաներից, — հարցրեց Հարրին, դիտելով, թե ինչպես է նա բարձրացնում գրքերը՝ փնտրելով Ռուների բառարանը:

— Չեմ կարող, — ասաց Հերմիոնան այնպիսի տոնով, ասես նյարդային խանգարման եզրին էր:

— Արիֆմանտիկան ուղղակի ահավոր է երևում, — ասաց Հարրին՝ ձեռքն առնելով մի շատ բարդ տեսքով թվային աղյուսակ:

— Օհ, ո՛չ, հիանալի առարկա է, — ասաց Հերմիոնան լրջորեն: — Ես կասեի, նույնիսկ իմ ամենասիրելի առարկան է:

Բայց թե իրականում ի՞նչն էր այդքան հիանալի Արիֆմանտիկայի մեջ Հարրին այդպես էլ չիմացավ, որովհետև հենց այդ պահին մի խուլ ոռնոց արձագանքեց ընդհանուր սենյակում, որը հստակ գալիս էր դեպի տղաների ննջարանը տանող աստիճաններից: Ամբողջ ընդհանուր սենյակն անմիջապես լռեց և քարացած սպասումով նայեց աստիճանաշարի մուտքին: Շտապող ոտնաձայներ լսվեցին, որոնք հետզհետե ավելի ու ավելի էին մոտենում, իսկ հետո Ռոնը ներխուժեց ընդհանուր սենյակ՝ հետևից քարշ տալով մի անկողնային սավան:

— ՆԱՅԻՐ, — գոռաց նա՝ մեծ քայլերով մոտենալով Հերմիոնայի սեղանին, — ՆԱՅԻՐ, ՆԱՅԻՐ, — գոռում էր նա սավանը թափահարելով նրա քթի տակ:

— Ռո՛ն, ի՞նչ է եղել...

— ԲՈՔՈՆԸ, ՏԵ՛Ս, ԲՈՔՈՆԸ...

Հերմիոնան հետ էր թեքվել Ռոնից, ծայրահեղ վիատ ու վախեցած տեսքով: Հարրին նայեց Ռոնի բռնած սավանին: Ինչ-որ կարմիր բծեր կային սավանի վրա: Ինչ-որ հետքեր, որոնք ահավոր նման էին...

— ԱՐՅՈՒՆ, — ոռնաց Ռոնը քար լռության մեջ: — ԲՈՔՈՆԸ ՉԿԱ... ԻՍԿ ԴՈՒՔ ԳԻՏԵ՞Ք. ԹԵ ԻՆՉ ԷՐ ԸՆԿԱԾ ՀԱՏԱԿԻՆ:

— Վ-վ-ոչ... — ասաց Հերմիոնան դողացող ձայնով:

Ռոնը ինչ-որ բան նետեց Հերմիոնայի Ռուների թարգմանության վրա: Հերմիոնան ու Հարրին առաջ թեքվեցին: Տարօրինակ, սեպավոր գրերի վրա ընկած էր մի փունջ գափրանագույն կատվի մազ:

Գլուխ 13. Գրիֆինդորն ընդդեմ Ռեյվենքլոյի

Դա կարծես Ռոնի ու Հերմիոնայի բարեկամության վերջն էր: Նրանք այնքան բարկացած էին միմյանց վրա, որ Հարրին չէր պատկերացնում, թե ինչպես կկարողանան երբևէ հաղթահարել այդ փոխադարձ կրքոտ հակակրանքը:

Ռոնը կատաղած էր, որ Հերմիոնան երբեք լուրջ չէր ընդունում Բոքոնին ուտելու Ծուռթաթի ոտնձգությունները և ոչ մի ջանք չգործադրեց կատվին ավելի խիստ հետևելու համար, ու դեռ շարունակում էր ձևացնել, իբր Ծուռթաթն անմեղ էր՝ Ռոնին առաջարկելով ավելի լավ փնտրել Բոքոնին մյուս տղաների մահճակալների տակ: Հերմիոնան, մյուս կողմից, պնդում էր, որ Ռոնը իրականում ոչ մի ապացույց չունի, թե Ծուռթաթը կերել է Բոքոնին, որ այն զաֆրանագույն մազափունջը տղաների ննջարանում կարող էր մնացած լինել Սուրբ Ծննդյան օրվանից, և որ Ռոնը կանխակալ վերաբերմունք ուներ Ծուռթաթի նկատմամբ, նրան տեսնելու առաջին իսկ օրվանից, երբ Հրաշագործական կենդանիների խանութում Ծուռթաթը թռավ Ռոնի գլխին:

Հարրին համոզված էր, որ Ծուռթաթը կերել էր Բոքոնին, և երբ փորձեց Հերմիոնային ասել, որ բոլոր փաստարկները հենց դրա մասին են խոսում, Հերմիոնան, ինքնատիրապետումը կորցնելով՝ կռվեց նաև Հարրիի հետ:

— Շատ լավ, դու Ռոնին պաշտպանի՛ր... Ես այդպես էլ գիտեի, որ նրան ես պաշտպանելու, — ասաց նա՝ կատաղած գոռալով, — սկզբում Հրացուլքը, հիմա Բոքոնը... Ամեն ինչ իմ մեղքով է, չէ՞... Ուրեմն հանգիստ թո՛ղ ինձ, Հա՛րրի, ես շատ անելիքներ ունեմ:

Ռոնը շատ ծանր տարավ իր առնետի կորուստը:

— Դեհ վերջ տու՛ր, Ռո՛ն, դու՞ չէիր միշտ բողոքում, թե որքան ծանծրալի կենդանի է Բոքոնը, — ասաց Ֆրեդը՝ փորձելով սփոփել նրան, — արդեն չենք էլ հիշում, թե երբվանից էր սկսել գույնը գցել, նա արդեն սատկելու վրա էր: Էդպես նույնիսկ ավելի լավ ստացվեց, թե չէ պատկերացնու՞մ ես, խեղճը պիտի երկար ու տանջալից մեռներ ծերությունից: Իսկ էսպես... հափ ու պըրծ... նա սկի ոչ մի բան էլ չի զգացել:

— Ֆրե՛դ, — ասաց Ջինին վրդովված:

— Նա ընդամենը ուտում էր ու քնում, Ռո՛ն, դու ինքդ էիր ասում, — շարունակեց Ջորջը:

— Նա մի անգամ մեզ համար կծեց Գոյլի մատը, — թշվառ ու անմխիթար ասաց Ռոնը, — հիշու՞մ ես, Հա՛րրի:

— Հա՛, ճիշտ որ, հիշում եմ, — ասաց Հարրին:

— Դա նրա հերոսական պահն էր, — ասաց Ֆրեդը՝ չկարողանալով թաքցնել ծիծաղելու անզուսպ ցանկությունը: — Ուստի թող Գոյլի մատի սպին հավերժ հիշատակ մնա Բոքոնի փառապանծ հերոսական արարքի մասին: Դեհ, վերջացրու՛, Ռո՛ն, հավաքի՛ր քեզ, շատ ես ուզում, գնա՛ Հոգսմիդ ու մի նոր առնետ գնիր քեզ համար: Ի՞նչ իմաստ ունի էդպես սգալ մի առնետի համար:

Ռոնի տրամադրությունը բարձրացնելու վերջին փորձով Հարրին համոզեց նրան, որ իր հետ գնա Ռեյվենքլոյի հետ խաղից առաջ Գրիֆինդորի թիմի նախախաղային վերջին մարզումին, որպեսզի մարզումից հետո սրտի ուզածի չափ թռչի «Հրացուլքով»: Դա իրոք միառժամանակ շեղեց Ռոնի ուշադրությունը Բոքոնից, ուստի նրանք քվիդիչի մարզադաշտ գնացին միասին:

Մադամ Հուչը, որը Հարրին աչքի տակ պահելու համար դեռ գալիս էր դիտելու Գրիֆինդորի մարզումները, նույնքան տպավորված էր «Հրացուլքով», որքան և մյուսները: Նա ձեռքի մեջ վերցրեց ցախավելն ու ծանրութեթև արեց և սկսեց իր մասնագիտական կարծիքը հայտնել մարզական գործիքի մասին:

— Ուշադրություն դարձրու՛ կատարյալ հավասարակշռության վրա: Եթե Նիմբուս չարքը որևէ թերություն ունի, դա պոչամասի աննշան ծանրությունն է, ինչից մի քանի տարուց նրանք սկսում են ավելի կախ ընկած պոչով թռչել: Կոթը նույնպես կատարելագործել են, քիչ ավելի բարակ է, քան Մաքրասփյուռների մոտ: Հիշեցնում է ինձ հի՛ն «Արծաթյա նետը»... Ի՛նչ ափսոս, որ դրանից էլ չեն արտադրում: Ես ինքս «Արծաթյա նետի» վրա եմ սովորել թռչել... Ի՛նչ լավ ցախավել էր...

Նա շարունակեց ծավալվել նույն թեմայի շուրջը և երևի դեռ շատ կխոսեր, եթե Վուդը նրան չընդհատեր.

— Ըրըն... Մադամ Հու՛ն, թույլ կտա՞ք, որ Հարրին վերցնի իր «Հրացուքը»։
Մեզ մարզվելու համար շատ քիչ ժամանակ է մնացել։

— Օհ, իհարկե, վերցրու՛, Փո՛թեր, — ասաց մադամ Հուհը։ — Ես այստեղ
մի տեղ կնստեմ Ուիգլիի հետ միասին...

Մադամ Հուհն ու Ռոնը դուրս եկան խաղաղաշտից ու բարձրացան
հանդիսատեսների հարթակներից մեկի վրա, իսկ Գրիֆինդորի թիմը
հավաքվեց Վուդի շուրջը՝ հաջորդ օրվա խաղից առաջ վերջնական
հրահանգներ ստանալու։

— Հա՛րրի, ես հենց նոր իմացա, թո ով է Ռեյվենքլոյի Որսորդը։ Չորրորդ
դասարանցի Չո Չանգն է։ Շա՛տ լավ խաղացող է, ասեմ քեզ... Ես հույս
ունեի, որ նա իրեն վատ կգգա ու էս խաղին չի մասնակցի։ Անցած խաղին
վնասվածք էր ստացել... — Վուդը սրտանց արտահայտեց իր դժգոհությունը
Չո Չանգի առողջության վերականգնման կապակցությամբ և ավելացրեց, —
մյուս կողմից, նա թռչում է «Գիսաստղ երկու հարյուր վաթսունով», որը շատ
ծիծաղելի տեսք կունենա «Հրացուքի» կողքին։ — Վուդը հրաշունչ
հիացմունքով նայեց Հարրիի ցախավելին և ասաց, — Դեհ, գնացի՛նք։

Եվ վերջապես Հարրին հեծնեց իր «Հրացուքն» ու պոկվեց գետնից։

Նույնիսկ ավելի լավ էր, քան կարող էր պատկերացնել անգամ։
«Հրացուքը» հնազանդվում էր նրա ամենանուրբ ու թեթև հայումին, այն
կարծես ենթարկվում էր ավելի շուտ իր մտքին, քան ձեռքին։ «Հրացուքն»
այնպիսի արագացումով էր թափ առնում, որ խաղաղաշտը Հարրիի աչքերի
առաջ սլանում էր կանաչ ու գորշ մշուշի պես։ Հարրին մի այնպիսի շեշտակի
շրջադարձ կատարեց, որ Ալիսիա Սփինեթը ճչաց։ Հետո նա մի
կատարելապես վերահսկվող անկում ցուցադրեց՝ կրունկներով քսվելով
խոտածածկ դաշտին ու կրկին շեշտակի բարձրացավ տասը, քսան, երեսուն
մետր դաշտից վեր։

— Հար՛րի, ես բաց եմ թողնում բանբերը, — գոռաց Վուդը։

Հարրին շրջվեց ու իր հետևից մի Բրետի տարավ դեպի դարպասները,
առանց դժվարության պոկվեց ու շատ առաջ անցավ Բրետից, հետո
հեշտությամբ խուսափեց, նկատեց բանբերը, գլխապտույտ սուզվեց Վուդի
տակ ու տասը վայրկյանում վստահ բռնեց փոքրիկ գնդակը։

Ամբողջ թիմն սկսեց խելագար ծափահարել ու գոռգոռալ։ Հարրին կրկին
բաց թողեց բանբերը, մի րոպե ժամանակ տվեց, որպեսզի գնդակը հեռանա,

հետո սուրաց գնդակի հետևից՝ օդում ութեր գծելով շրջանցեց մյուսներին և բանքերը նկատեց Քեթի Բելի ծնկի մոտ։ Հեշտությամբ շրջան կատարեց նրա շուրջը ու կրկին բռնեց բանքերը՝ Քեթիի տակից դեպի վեր սուրալով։

Դա իրենց երբևէ ունեցած լավագույն մարզումն էր։ Թիմը՝ «Հրացուլքի» հնարավորություններից ոգևորված, անսխալ կատարեց իր լավագույն մարտավարական շարժումները, և երբ բոլորը կրկին վայրէջք կատարեցին, Վուդը քննադատության ոչ մի առիթ չգտավ, ինչը Ջորջ Ուիգլիի ասելով իրենց թիմի պատմության մեջ առաջին դեպքն էր։

— Զգիտեմ, թե ինչը կարող է խանգարել մեզ վաղը, — ասաց Վուդը։ — Եթե իհարկե դու, Հա՛րրի, արդեն լուծել ես ագրայելների հետ կապված քո խնդիրը։

— Հա՛, — ասաց Հարրին՝ մտածելով իր դեռ թույլ պատրոնուսի մասին։

— Ագրայելները կրկին չեն հայտնվի, Օ՛լիվեր։ Դամբլդորը նրանց լավ քացի է տվել անցած անգամ, — վստահ ասաց Ֆրեդը։

— Հուսանք, որ այդպես կլինի, — ասաց Վուդը։ — Ամեն դեպքում, բոլորիցդ գոհ եմ... Ապրե՛ք դուք... Բոլորս վերադառնում ենք մեր աշտարակը։ Այսօր բոլորդ շուտ կգնաք քնելու...

— Ես մի քիչ էլ կմնամ դաշտում, — ասաց Հարրին Վուդին, — Ռոնը ուզում է մի քիչ թռչել «Հրացուլքի» վրա, — և մինչ թիմի մյուս անդամներն ուղղվեցին դեպի հանդերձարան, Հարրին օդով ուղեկցեց Ռոնին, որը հարթակից իջնելով վազքով մոտեցավ խաղաղաշտի ցանկապատին ու ներս թռավ դաշտ։ Մադամ Հուչը նստած տեղում քնել էր։

— Ահա, նստի՛ր, — ասաց Հարրին՝ Ռոնին փոխանցելով «Հրացուլքը»։

Ռոնը՝ ծայրահեղ ոգևորության ու զգացմունքային վերելքի արտահայտությամբ, հեծնեց ցախավելը և վնգոցով օդ բարձրացավ խտացող մթության մեջ, մինչ Հարրին խաղաշատի եզրով քայլելով՝ նրան էր նայում գետնից։ Մութն արդեն ընկել էր, երբ մադամ Հուչը ցնցվելով արթնացավ քնից, հանդիմանեց Հարրիին ու Ռոնին, որ իրեն չեն արթնացրել և պնդեց, որ նրանք վերադառնան ամրոց։

Հարրին «Հրացուլքը» դրեց ուսին և Ռոնի կողքին քայլելով շարժվեց դեպի արդեն ստվերաշատ ամրոցը՝ Ռոնի հետ քննարկելով «Հրացուլքի» կատարյալ փափուկ սլացքը, անգուգական արագացումը և գնդասեղի ճշտությամբ կատարված շրջադարձները։

Նրանք արդեն անցել էին ճանապարհի կեսը, երբ Հարրին՝ դեպի ծախ նայելով, հանկարծ մի բան տեսավ, որից սիրտն ասես ցատկեց կրծքում: Մի գույգ դեղնականաչավուն աչքեր էին փայլվում մթության մեջ:

Հարրին տեղում քարացավ՝ լսելով ինչպես է սիրտը խփում կողերին:

— Ի՞նչ եղավ, — ասաց Ռոնը:

Հարրին ձեռքով ցույց տվեց խտացող ստվերների վրա: Ռոնը դուրս քաշեց իր կախարդական փայտիկը և ասաց.

— Լու՛մոս...

Լույսի ճառագայթն ընկավ խոտի վրա, կպավ մի ծառի բնին ու լուսավորեց ծառի ճյուղերը: Ծառի տակ թափված տերևների վրա գողեգող կանգնած էր Ծուռթաթը:

— Կորի՛ր այստեղից, — գոռաց Ռոնը և կռնալով մի քար վերցրեց գետնից, բայց մինչև կհասցնել ուղղվել, որպեսզի քարը նետեր, Ծուռթաթն արդեն անհետացել էր՝ թափ տալով իր երկար թավամազ զաֆրանագույն պոչը:

— Տեսա՞ր, — կատաղած ասաց Ռոնը, քարը ձեռքից ցած գցելով, — դեռ թողնում է, որ էդ հոգեառն իր ուզածի չափ ֆրֆռա: Երևի Բոքոնից հետո արդեն հասցրել է մեկ-երկու ծտային աղանդերներ վայելել:

Հարրին ոչինչ չասաց: Նա խոր շունչ քաշեց, որովհետև տեսնելով կատվին հանգստացավ: Մի պահ նա համոզված էր, որ այդ աչքերը պատկանում են Դժխեմին: Նրանք կրկին սկսեցին քայլել ամրոցի ուղղությամբ: Մի փոքր ամաչելով իր խուճապի համար, Հարրին կրկին ոչինչ չպատմեց Ռոնին, ոչ էլ աջ ու ձախ նայեց, քանի դեռ չէին հասել վառ լուսավորված շքամուտքի դահլիճ:

Հարրին հաջորդ առավոտյան նախաճաշի գնաց իր ննջարանի մյուս բոլոր տղաների հետ միասին: Բոլորը կարծես այն կարծիքին էին, թե Հրացուլքն արժանի է յուրօրինակ պատվո պահակախմբի: Երբ Հարրին մտավ Մեծ դահլիճ, բոլորի գլուխները շրջվեցին «Հրացուլքի» ուղղությամբ, և հուզված շշուկներ բարձրացան բոլոր կողմերից: Հարրին գերագույն բավարարությամբ տեսավ, որ Սլիգերինի թիմն ասես շանթահարված լիներ:

— Դու նրա երեսը տեսա՞ր, — ասաց Ռոնը ուրախությունից շողշողալով, ուսի վրայով հետ նայելով Մալֆոյին: — Աչքերին չի հավատում: Ա՛յ, տեսարա՛ն եմ ասել:

Վուդը նույնպես, շողշողում էր «Հրացուլքի» փառքի ճառագայթներում:

— Էստեղ դի՛ր, Հա՛րրի — ասաց նա և, ցախավելը վերցնելով դրեց սեղանի մեջտեղում, ընդ որում այնպես պտտելով կոթը, որ վրան դաջված անունը լավ երևա: Շատ շուտով և՛ Ռեյվենքլո, և՛ Հաֆլուփաֆ սեղաններից սկսեցին խում-խումբ գալ՝ ցախավելը մոտիկից նայելու: Սեդրիկ Դիգորին մոտեցավ ու սրտանց շնորհավորեց Հարրիին՝ իր նախկին «Նիմֆուսի» համար կատարյալ փոխարինում ձեռք բերելու կապակցությամբ: Իսկ Փերսիի ռեյվենքլոցի ընկերուհին՝ Պենելոպե Քլերվորթերը, խնդրեց, որ իրեն թույլ տան ձեռքի մեջ պահել «Հրացուլքը»:

— Տա-տա-տա, Պե՛ննի, դադալություն չկա, — սեթևեթորեն ասաց Փերսին, մինչ նրա ընկերուհին մոտիկից ուսումնասիրում էր «Հրացուլքը»: — Ես ու Պենելոպեն գրագ ենք եկել, — հայտնեց նա թիմին, — տասը գալեոն եմ դրել, որ Գրիֆինդորը կհաղթի:

Պենելոպեն «Հրացուլքը» ցած դրեց, շնորհակալություն հայտնեց Հարրիից ու վերադարձավ իր սեղանի մոտ:

— Հա՛րրի, տե՛ս, հա՛, խայտառակ չանե՛ս ինձ, կհաղթե՛ս, — ասաց Փերսին շշուկով, — Ես տասը գալեոն չունեմ: Գալի՛ս եմ, Պե՛ննի, — և նա մանրաքայլ վազեց ու հասավ իր ընկերուհուն ու նրանք կողք-կողքի շարունակեցին քայլել՝ մեղր ու կարագով կպած երկու հացի կտորի պես:

— Համոզվա՞ծ ես, որ գլուխ կհանես այդ ցախավելից, Փո՛թթեր, — մի սառը միալար ծայն հնչեց Հարրիի ականջի տակ:

Դրաքո Մալֆոյն էր մոտեցել, որպեսզի մոտիկից նայի, իսկ Քրեբն ու Գոյլը, ինչպես միշտ, կանգնած էին նրա թիկունքին:

— Հա՛, չկասկածե՛ս... — իմիջիայլոց ծայնով ասաց Հարրին:

— Բազմաթիվ առանձնահատկություններ ունի, չէ՞, — ասաց Մալֆոյը, չարական փայլեցնելով աչքերը, — միայն ափսոս որ անկարգել չունի հետը, մեկ էլ տեսար հեծյալի կողքով պատահաբար մի ագրայել անցավ:

Քրեբն ու Գոյլը քրքջացին:

— Ափսոս, որ քո «Նիմֆուսին» չես կարող մի լրացուցիչ ձեռք կացնել, Մա՛լֆոյ, — ասաց Հարրին, — գոնե ցախավելի քո փոխարեն պատահաբար բանքեր կբռնեիր:

Ամբողջ Գրիֆինդորի թիմը որոտաց բարձրածայն քրքիջով: Մալֆոյի գունատ աչքերը նեղացան, և նա շտապ հեռացավ: Գրիֆինդորցիք նայեցին,

ինչպես նա միացավ Սիգերինի թիմին, և բոլորը գլուխները միացրած սկսեցին քչիչալ՝ անկասկած Մալֆոյին հարցնում էին, արդյոք Հարրիի ցախավելն իսկական «Հրացուլք» էր, թե՛ ոչ:

Ժամը տասնմեկին քառորդ պակաս, Գրիֆինդորի թիմը գնաց հանդերձարան: Հաֆըլփաֆի դեմ խաղի օրվա հետ համեմատած եղանակը չէր կարող ավելի տարբեր լինել: Սառը, պարզ օր էր, ու թեթև քամի էր փչում: Կարծես ամեն ինչ կարգին էր, և ոչ մի բացահայտ խնդիր չէր երևում, և Հարրին, թեև նրա բոլոր նյարդերը ծայրահեղ լարված էին, սկսեց զգալ այն զգացմունքային վերելքն ու հուզմունքը, որը միայն քվիդիչի խաղը կարող է տալ: Հանդերձարանից լսվում էր, ինչպես ամբողջ դպրոցը հետզհետե հավաքվում է հանդիսատեսների հարթակների վրա: Հարրին հանեց իր սև դպրոցական պարեգոտը, գրպանից վերցրեց կախարդական փայտիկը և մտքրեց անթև շապիկի մեջ, որը պատրաստվում էր հագնել քվիդիչի հանդերձանքի տակից: Նա միայն հույս ուներ, որ փայտիկն իրեն պետք չի գա: Հանկարծ նա մտածեց, արդյոք պրոֆեսոր Լուպինը նույնպես եկել է խաղադաշտ՝ խաղը դիտելու:

— Դուք գիտեք, ինչ անել, — ասաց Վուլդը, երբ բոլորն արդեն պատրաստ էին խաղադաշտ դուրս գալու համար: — Եթե այս խաղը տանուլ տանք, ուրեմն այս տարի էլ Գավաթը չենք տեսնի: Ուղղակի... ուղղակի թռե՛ք այնպես, ինչպես երեկ էիք թռչում, ուրիշ բան ձեզնից չեմ ուզում:

Նրանք դուրս եկան հանդերձարանից և դաշտով քայլեցին որոտածայն ծափահարությունների տակ: Ռեյվենքլոյի թիմը, կապույտ գույնի համազգեստներով, արդեն կանգնած էր խաղադաշտի կենտրոնում: Նրանց Որսորդ Չո Չանգը թիմի միակ աղջիկն էր: Նա Հարրիից մոտ մի գլուխ կարճահասակ էր, և Հարրին, չնայած իր ծայրահեղ հուզմունքին, նկատեց, որ աղջիկն անչափ գեղեցիկ էր: Նա ժպտաց Հարրիին, երբ թիմերը կանգնեցին մեկը մյուսի դիմաց, և Հարրին ստամոքսի մեջ թեթև ցնցում զգաց, ինչը բնավ ոչ մի կապ չէր կարող ունենալ նյարդերի հետ:

— Վու՛դ, Ղե՛վիս, իրար ձեռք սեղմե՛ք, — կարճ ասաց մադամ Հուչը, և Վուլդը սեղմեց Ռեյվենքլոյի կապիտանի ձեռքը:

— Հեծնե՛ք ցախավելները... Իմ սուլոցով... Երեք... Երկու... Մեկ... Շֆյուուուու՛ու...

Հարրին վեր սուրաց, և «Հրացուքն» ավելի արագ ու ավելի վեր բարձրացավ քան մյուս ցախավելները: Նա մի շրջան արեց խաղաղաշտի վրա և սկսեց ոլոր-մոլոր պտտվել՝ փնտրելով բանբերը, միևնույն ժամանակ լսելով խաղի մեկնաբանությունը, որն ինչպես միշտ իրականացնում էր Ուիզլի երկվորյակների մոտիկ ընկեր Լի Ջորդանը:

— ...Ահա բոլորը օդ բարձրացան, և այս խաղի ամենամեծ իրադարձությունը Գրիֆինդորի խաղացող Հարրի Փոթթերի «Հրացուք» ցախավելն է: Համաձայն «Հաղթական ցախավել» ակմանախի, «Հրացուքն» է լինելու ազգային թիմերի նախընտրած ցախավելը եկող տարվա Քվիդիչի Համաշխարհային առաջնության ժամանակ...

— Ջո՛րդան, գուցե անցնես բուն խաղի նկարագրությանը, — ընդհատեց նրան պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալի ձայնը:

— Միանգամայն ճիշտ եք, պրոֆե՛սոր, մի փոքր տեսական տեղեկություն էի տալիս... Իմիջիայլոց, «Հրացուքը» ներկառուցված ինքնաշխատ արգելակներ ունի, և...

— Ջո՛րդան...

— Օ-քե՛յ... Բրդուշը Գրիֆինդորի մոտ է... Գրիֆինդորցի հետախույզ Քեթի Բելն է առջևում...

Հարրին Քեթիի կողքով հակառակ ուղղությամբ վնգոցով սուրաց՝ ոսկեգույն ցուք որոնելով և աչալուրջ նայելով շուրջը ու նկատեց, որ Չո Չանգը պոչի պես հետ չէր մնում իրենից: Անկասկած, այդ աղջիկը շատ լավ էր վարում իր ցախավելը, անդադար կտրում էր Հարրիի ճանապարհը և կարճ անցումներով հասնում նրան՝ ստիպելով Հարրիին փոխել իր ընտրած ուղին:

— Ցույց տու՛ր նրան, թե ինչ արագացում ունես, Հա՛րրի, — կողքից գոռաց Ֆրեդը՝ վնգոցով սուզվելով Բրետի հետևից, որը նշանառած սլանում էր դեպի Ալիսիան:

Հարրին առաջ հրեց Հրացուքը, երբ արդեն մոտեցել էին Ռեյվենքլոյի դարպասներին, և Չոն հետ ընկավ: Ճիշտ այն պահին, երբ Քեթին առաջին գուլը խփեց, բացելով խաղի հաշիվը, և խաղաղաշտի գրիֆինդորյան հանդիսատեսների հատվածը մոլեռանդ ոգևորության ոռնոցներով թնդեցրեց օդը, Հարրին տեսավ բանբերը, որը գետնին շատ մոտ էր թռչում՝ ցանկապատի երկայնքով:

Հարրին շեշտակի սուզվեց: Չոն տեսավ նրա շարժումը և սլացավ նրա հետևից: Հարրին ոգևորությունից ավելոծված զգացմունքներով՝ խելահեղ արագություն էր հավաքում: Բարձունքից սուզվելը նրա անզուգական հմտությունն էր: Մինչև բանբերը մնացել էր երեք մետր...

Ու այդ պահին ռեյվենքլոցի Պաշտպանի կողմից ուղարկված Բրետը հանկարծ հայտնվեց անհայտությունից՝ նշանառած ուղիղ Հարրիի գլխին: Հարրին անշուշտ խույս տվեց, մի մատնաչափ տարածությամբ խուսափելով Բրետի հարվածից, բայց հենց այդ մի քանի կարևոր վայրկյանների ընթացքում բանբերը հասցրեց անհետանալ:

Գրիֆինդորի երկրպագուները մի հիասթափված «օօօօօօօօհ» գոռացին, բայց ռեյվենքլոյի երկրպագուները չզլացան բուռն ծափահարություններով ողջունելու իրենց Պաշտպանին: Ջորջ Ուիզլին իր զգացմունքներն արտահայտեց երկրորդ Բրետին հուժկու հարվածով ուղարկելով ծափահարությունների արժանացած հակառակորդ Պաշտպանի վրա, որը ստիպված էր օդի մեջ մի քանի անգամ գլորվել՝ Բրետից շեշտակի խուսափելու շարժման իներցիայից:

— Գրիֆինդորն է վարում խաղը ութսուն-գրո հաշվով և տեսե՛ք, թե ի՛նչ աննկարագրելի ընթացք ունի «Հրացուլքը»: Փոթթերն իսկական վարպետությամբ ցուցադրում է գործիքի բոլոր անզուգական առանձնահատկությունները: Տեսա՞ք շրջադարձը, «Գիսաստղը» ոչ մի առումով չի կարող համեմատվել «Հրացուլքի» հետ: «Հրացուլքի» ծանրության կետի բացարձակ ճշգրիտ հավասարակշռությունը նկատելի է նույնիսկ այս հեռավորությունից:

— ԶՈ՛ՐԴԱՆ, ՔԵՋ Ի՞ՆՉ Է, ՎՃԱՐԵ՞Ն ԵՆ «ՀՐԱՑՈՒՔԸ» ԳՈՎԱԶԴԵԼՈՒ ՀԱՄԱՐ... ԽԱ՛ՂԸ ՄԵԿՆԱԲԱՆԻ՛Ր...

Ռեյվենքլոն ուշքի էր գալիս, նրանք արդեն երեք գոլ էին խփել, ինչից Գրիֆինդորի առաջատար հաշիվը պակասեց մինչև հիսուն միավոր: Եթե Չոն իրենից շուտ բռնի բանբերը, ապա Ռեյվենքլոն կհաղթի: Հարրին ավելի ցած իջավ, մագապուրծ չընդհարվելով ռեյվենքլոցի Հետախույզի հետ, սուրաց խաղադաշտով՝ սրած աչքերով գրեթե խուճապահար փնտրելով ոսեկգույն ցուլքը: Եվ տեսավ... Բանբերը օդում ցատկոտում էր Գրիֆինդորի դարպասների մոտ...

Հարրին արագություն հավաքեց՝ աչքը չկտրելով ոսկեգույն ցուլից, բայց հաջորդ վայրկյանին Չոն տառաջիորեն օդից հայտնվեց նրա առաջ ու փակեց նրա ճանապարհը:

— ՀԱՐՐԻ, ՋԵՆԹԼՄԵՆՈՒԹՅԱՆ ԺԱՄԱՆԱԿԸ ՉԷ՛... — գոռաց Վուդը, երբ Հարրին խույս տվեց՝ ընդհարումից խուսփելու համար, — ՑԱԾ ՉՑԻ՛Ր ԴՐԱՆ ՑԱԽԱՎԵԼԻՑ, ԵԹԵ ՊԵՏՔ Է...

Հարրին շրջվեց ու տեսավ Չոյի դեմքը: Նա ժպտում էր: Բանբերը կրկին անհետացել էր: Հարրին Հրացուլի քիթը վեր ցցեց և մեկ-երկու վայրկյանից արդեն խաղի մակարդակից մոտ քսան մետր բարձրության վրա էր: Աչքի պոչով նա տեսավ Չոյին, որը կրնկակոխ իրեն էր հետևում... Ըստ երևույթին նա որոշել էր բանբերը փնտրելու փոխարեն աշխատել հետ չմնալ Հարրիից... Շատ լավ, եթե որոշել է պոչի պես հետևել իրեն, ուրեմն թող պատրաստ լինի հետևանքներին...

Հարրին կրկին սուզվեց, և Չոն, կարծելով, որ նա տեսել է բանբերը, փորձեց հետևել նրան: Հարրին շեշտակի դադարեցրեց անկումը, իսկ Չոն վնգալով շարունակեց սուզվել: Հարրին փամփուշտի պես արագ կրկին վեր սլացավ ու արդեն երրորդ անգամ տեսավ բանբերը, որը բարձր ցուլցում էր՝ դաշտի ռելվենքլոյական հատվածում:

Նա արագացրեց ընթացքը, ներքևում իրենից տասը մետր ցածր մակարդակի վրա Չոն նույնպես արագություն հավաքեց: Հարրին հաղթում էր, հասնում էր բանբերին, ևս մեկ վայրկյան և...

— Օ՛հ, — ճչաց Չոն ձեռքով՝ ինչ-որ բան ցույց տալով:

Շեղվելով բանբերից, Հարրին ցած նայեց:

Երեք ագրայելներ, երեք բարձրահասակ, սև կնգուղավոր ագրայելներ, դաշտից իրեն էին նայում:

Հարրին էլ ժամանակ չկորցրեց մտածելու վրա: Ձեռքն օծիքից ներս մտցնելով դուրս քաշեց իր կախարդական փայտիկը և թոքերում եղած ամբողջ ուժով ուղղակի ոռնաց.

— Էքսպե՛քտո պատրո՛նում...

Ինչ-որ արծաթափայլ սպիտակ, բայց որոշակիորեն ֆիզիկական ձև ունեցող ահռելի չափերի մի բան դուրս ժայթքեց կախարդական փայտիկ ծայրից: Հարրին հաստատ գիտեր, որ այդ սպիտակ մարմինը շանթի պես ուղիղ գնաց ագրայելների ուղղությամբ, բայց նա չկանգնեց արդյունքը

տեսնելու՝ զարմանալիորեն պարզ ու հստակ մտքով, նա կրկին առաջ նայեց... արդեն հասել էր: Նա առաջ մեկնեց կախարդական փայտիկով ձեռքը և հանգիստ, ասես ծառից խնձոր էր պոկում, մատները փակեց պստիկ, թփրտացող բանքերի վրա:

Լսվեց մադամ Հուչի սուլիչի ձայնը: Հարրին պտտվեց օդի մեջ ու տեսավ իր ուղղությամբ սլացող վեց ալ կարմիր մշուշված ուրվագծեր: Հաջորդ պահին ամբողջ թիմն այնպես էր սեղմել նրան բոլոր կողմերից, որ նա քիչ մնաց ցած ընկներ ցախավելից: Ներքևից լսվում էին ուրախությունից խելագարված գրիֆինդորցիների ոռնոցները:

— Ա՛յ, տղա եմ ասել, ա՛յ, տղա եմ ասել, — գոռում էր Վուդը:

Ալիսիան, Անջելինան ու Քեթին այնքան պաչպչեցին Հարրիին, որ նա զգացմունքներից բժժել էր: Ֆրեդն այնպես էր գրկել նրա պարանոցը, որ Հարրին մտածեց, որ եթե ինքն այդ պահին ցախավելից ցած ընկնի, ապա իր գլուխը կմնա Ֆրեդի գրկում: Բացարձակ քաոսի մեջ թիմը, այնուամենայնիվ, վայրէջք կատարեց: Հարրին ցած թռավ ցախավելից ու տեսավ, որ գրիֆինդորցիների մի ստվար զանգված Ռոնի առաջնորդությամբ խաղաղաշտով խելագար վազելով իրենց էր մոտենում: Մինչև կհասցներ ուշքի գալ, ամբոխը նրան հասավ ու շրջապատեց:

— Այո՛րոո... — գոռում էր Ռոնը՝ Հարրիի ձեռքը դեպի վեր քաշելով, — այո՛, այո՛, այո՛...

— Ապրե՛ս, Հա՛րրի, — ասաց Փերսին իրոք շատ երջանիկ տեսքով: — Տասը գալեոնի մասին հիմա Պենելոպեն պետք է մտածի:

— Հա՛րրի, դու հերոս ես — գոռում էր Շեյմոս Ֆինիգանը:

— Հզո՛ր տեսարան էր... — թնդաց Հագրիդը գրիֆինդորցիների ամբոխի վրայով:

— Իրոք շատ տպավորիչ պատրոնուս էր, — մի հանգիստ ձայն կամացուկ ասաց Հարրիի ականջին:

Հարրին արագ շրջվեց ու տեսավ պրոֆեսոր Լուպինին, որը և՛ ցնցված, և՛ շատ գոհ տեսք ուներ:

— Ազրայելներն այս անգամ ինձ վրա ոչ մի ազդեցություն չունեցան, — ոգևորված ասաց Հարրին, — ես ոչինչ չզգացի...

— Պատճառը երևի այն էր, որ դրանք... ըըմ... իսկական ազրայելներ չէին, — ասաց պրոֆեսոր Լուպինը: — Արի՛, ինքդ տե՛ս:

Նա դուրս բերեց Հարրիին ամբոխից և իր հետ տարավ մինչև դաշտի վերջը:

— Ա՛յ, թե վախեցրիր պարոն Մալֆոյին... — ասաց Լուպինը:

Հարրին, դեռ չկարողանալով հասկանալ իրավիճակը, նայեց Լուպինի ցույց տված տեսարանին: Խառնաշփոթ կույտի մեջ անօգնական, գետնին ընկած թավալվում էին Մալֆոյը, Քրեբը, Գոյլը և Սլիզերինի թիմի կապիտան Մարկուս Ֆլինտը: Բոլորը խճճվել էին երկար, սև կնգուղներով պարեգոտների մեջ և ապարդյուն փորձում էին ազատվել դրանց ծալքերից: Այնպիսի տպավորություն էր, ասես Մալֆոյը կանգնած էր եղել Գոյլի ուսերին: Նրանց գլխին խոյացել էր ծայրահեղ բարկացած, գրեթե մոլեգին կատաղությամբ բռնկված դեմքով պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը:

— Ինչպիսի՜ անվայել արարք, — գոռում էր նա: — Ստոր ու փոքրոգի փորձ՝ խափանել Գրիֆինդորի Որսորդի խաղը: Հմայապատիժ բոլորին և հիսուն միավոր Սլիզերինից... Ես անմիջապես կհայտնեմ այս մասին պրոֆեսոր Ղամբլդորին, չկասկածե՛ք... Ահա և նա ինքն է այստեղ գալիս...

Եթե ընդհանրապես որևէ բան կարող էր ավելի ուժեղացնել Գրիֆինդորի կատարյալ հաղթանակի զգացողությունը, ապա դա հենց այդ տեսարանն էր: Ռոնը, որը բոլորին աջ ու ձախ հրմշտելով, վազելով եկավ կանգնեց Հարրիի կողքին, քիչ էր մնում պայթեր ծիծաղից՝ դիտելով, թե ինչպես էր Մալֆոյը պայքարում սև երկար պարեգոտից ազատվելու համար, մինչ Գոյլի գլուխը դեռ անհույս խրված էր երկար զգեստի խճճված ծալքերի մեջ:

— Գնացի՛նք, Հա՛րրի, — ասաց Ջորջը ամբոխի միջով մոտենալով նրան, — քեֆ ենք անում Գրիֆինդորի ընդհանուր սենյակում, հենց հիմա:

— Լավ, — ասաց Հարրին՝ այնքան երջանիկ ու անհոգ զգալով իրեն, որքան վաղուց չէր զգացել: Ամբողջ թիմը՝ դեռ ալ կարմիր հանդերձանքով, գրիֆինդորցիներով շրջապատված դուրս եկավ մարզադաշտից և աղմուկ-աղաղակով վերադարձավ ամրոց:

Այնպիսի զգացում էր, ասես իրենք արդեն շահել էին Քվիդդիչի գավաթը: Խնջույքը տևեց ամբողջ օրը, ամբողջ երեկո ու մինչև ուշ գիշեր: Ինչ-որ մի պահի Ֆրեդ ու Ջորջ Ուիզլիներն անհետացան ու երկու ժամից

վերադարձան հետները բերելով մեղրագինիով ու դդումի ֆշֆշան հյութով բազմաթիվ շշեր ու մի քանի տոպրակ բազմազան քաղցրավենիք, որը վաճառվում է միայն «Մեղրադմբուզում»:

— Այդ ինչպե՞ս կարողացաք, — բացականչեց Անջելինա Ջոնսոնը, երբ Ջորջն սկսեց անանուխով գորտնահալվա նետել ուրախ բազմությանը:

— Լուսնոտի, Բրդոտի Սմբակի ու Մտրակի, օգնությամբ, — կամացուկ փսփսաց Ֆրեդը Հարրիի ականջին:

Միայն մեկ անձնավորություն չէր միացել խնջույքին: Անհավատալի էր, բայց Հերմիոնան, նստած էր անկյունում՝ համառորեն փորձելով ընթերցել մի հսկայական գիրք՝ «Բրիտանացի մագլների կենցաղն ու սոցիալական սովորույթները» վերնագրով: Հարրին հեռացավ սեղանից, որտեղ Ֆրեդն ու Ջորջը սկսել էին ֆոկլուսներ ցույց տալ մեղրագինու դատարկ շշերով, և մոտեցավ Հերմիոնային:

— Դու գոնե խաղին եկե՞լ էիր, — հարցրեց նա:

— Իհարկե եկել էի, — ասաց Հերմիոնան, տարօրինակ բարձր ձայնով՝ հայացքը գրքից վեր չբարձրացնելով: — Եվ շատ ուրախ եմ, որ մենք հաղթեցինք, և կարծում եմ, որ դու շատ լավ խաղացիր, բայց ես պետք է սա կարդամ վերջացնեմ մինչև երկուշաբթի:

— Դեհ վերջացրու՛, Հերմիո՛նա, արի գոնե մի բան կեր, — ասաց Հարրին, ուսի վրայով հետ նայելով Ռոնին ու մտածելով, արդյո՞ք նրա տրամադրությունը արդեն այնքան լավ է, որ ինքն սկսի միջնորդել մարտական կացիները թաղելու նախաձեռնությամբ:

— Չեմ կարող, Հա՛րրի, ես դեռ չորս հարյուր քսաներկու էջ կարդալիք ունեմ, — ասաց Հերմիոնան, արդեն փոքր-ինչ հիստերիկ տոնով: — Ամեն դեպքում... — շարունակեց նա՝ նույնպես նայելով Ռոնին, — նա չի ուզում, որ ես ծեղ միանամ:

Դրանում կասկած չկար, որովհետև հենց այդ պահին Ռոնը որոշեց հայտարարել.

— Եթե Բոքոնը զոհ գնացած չլիներ մի հոգեառ արարածի ստամոքսին, ես հիմա նրան կտայի այս ճանձերով ու նուշով նուգայից, խեղճ Բոքոնի սիրած քաղցրավենիքն էր:

Հերմիոնայի աչքերից արցունքներ ժայթքեցին: Մինչև Հարրին կհասցներ որևէ բան ասել, նա իր հսկայական գիրքը դրեց թևի տակ և, դեռ աչքերից

արցունք թափելով, վազեց դեպի աղջիկների ննջարանի աստիճաններն ու հեռացավ:

— Չե՞ս կարող չէ հանգիստ թողնել նրան, — Ռոնին կամացուկ հանդիպմանեց Հարրին:

— Ո՛չ, — համառորեն ասաց Ռոնը, — Եթե նա թեկուզ մի փոքր ցույց տա, որ զղջում է... Բայց նա իրեն այնպես է պահում, ասես Բոքոնը արծակուրդների է գնացել:

Գրիֆինդորի խնջույքն ավարտվեց միայն, երբ արդեն կեսգիշերն անց հայտնվեց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը իր շոտլանդական բրդից վանդակավոր տնային խալաթով ու մազերին հագցրած գիշերային ցանցով և պնդեց, որ բոլորն անմիջապես գնան քնելու: Հարրին ու Ռոնը աստիճաններով բարձրացան իրենց ննջարանը՝ դեռ շարունակելով քննարկել խաղը: Վերջապես, անասելի հոգնած ու լրիվ ջլատված՝ Հարրին անկողին մտավ, քաշեց իր ամպիովանու վարագույրները՝ պատսպարվելով լուսնի վառ լույսից, մեկնվեց մեջքին և գրեթե նույն վայրկյանին սուզվեց քնի մեջ...

Նա մի շատ տարօրինակ երազ տեսավ: Իբր ինքը քայլում էր անտառով՝ Հրացուլքը ուսին դրած, հետևելով ինչ-որ անտեսանելի, բայց արծաթագույն մի բանի: Այդ ինչ-որ բանը արագ առաջ էր գնում ոլոր-մոլոր անցնելով ծառերի միջով, և ինքը տեսնում էր միայն դրա արծաթափայլ ցուլքը ծառերի ճյուղերի ու տերևների միջից: Անչափ ուզենալով հասնել դրա հետևից, նա արագացրեց քայլերը, բայց այն նույնպես սկսեց ավելի արագ ընթանալ: Հարրին սկսեց վազել ու առջևում սմբակների արագացող դափդափյուն լսեց: Նա ինքն էլ էր արդեն վազում: Հետո հանկարծ մի բացատ դուրս եկավ ու...

— ԱԱԱԱԱԱԱԱԱ՝ՐՐՐՐԸԸԸԸ՝ՂՂՂ... ՈՈՈՈՈՈՈՈՈՈՈՈՈՂՂ...

Հարրին այնքան շեշտակի արթնացավ, ասես մեկը խփել էր նրա դեմքին: Բացարձակ մթության մեջ ապակողմնորոշված, նա մի պահ խառնվեց իր վարագույրների մեջ՝ լսելով սենյակում ինչ-որ շարժում և Շեյմոս Ֆինիգանի ծայնը, որը սենյակի մյուս անկյունից անդադար գոռում էր.

— Ի՞նչ է կատարվում... Ի՞նչ է կատարվում...

Հարրին թվաց, թե նա լսեց ննջարանի դռան շրխկոցը: Վերջապես նա գտավ վարագույրների ծալքը, մի կողմ քաշեց դրանք, ու հենց այդ պահին Դին Թոմասը միացրեց լույսը:

Ռոնի մահճակալի վարագույրները պատռված էին մի կողմից: Ռոնը նստած էր իր մահճակալի մեջ: և շուրջն էր նայում աննկարագրելի ահաբեկված հայացքով:

— Բլեքը... Սիրիուս Բլեքը... Դանակը ձեռքին...

— Ի՞նչ...

— Էստեղ էր... Հենց նոր... Պատռեց իմ վարագույրները... Նա ինձ արթնացրեց...

— Համոզվա՞ծ ես, որ երազ չես տեսել, Ռո՛ն, — ասաց Դինը:

— Վարագույրներին նայի՛ր... Ասում եմ ձեզ, էստեղ էր...

Բոլորը ցած իջան մահճակալներից: Հարրին առաջինը հասավ ննջարանի դռանը, և բոլորը վազքով նետվեցին դեպի ընդհանուր սենյակը: Բոլոր դռները բացվեցին նրանց հետևից, և քնկոտ ծայները կանչեցին.

— Ո՞վ էր գոռում:

— Էս ի՞նչ եք անում:

Ընդհանուր սենյակը աղոտ լուսավորված էր բուխարու մարող կրակներով: Ամենուրեք դեռ թափթփված էին խնջույքի մնացորդները: Բայց ընդհանուր սենյակում մարդ չկար:

— Համոզվա՞ծ ես, որ երազ չես տեսել, Ռո՛ն...

— Ասում եմ ձեզ, ես տեսա նրան...

— Էս ի՞նչ աղմուկ է:

— Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալն ասաց, որ բոլորդ գնաք քնելու:

Մի քանի աղջիկներ նույնպես իջան իրենց աստիճաններով, գիշերազգեստների վրա հապշտապ քաշելով տնային խալաթները: Տղաները նույնպես, կամաց-կամաց հայտնվում էին:

— Ուուուու՛, էս քեֆը շարունակու՞մ եմք, — ուրախ ասաց Ֆրեդ Ուիզլին:

— Բոլորդ վերադարձե՛ք ձեր ննջարանները, — ասաց Փերսին՝ ընդհանուր սենյակ շտապելու ընթացքում պիժամայի կրծքագրպանին ամրացնելով Առաջին աշակերտի կրծքանշանը:

— Փե՛րս... Սիրիուս Բլեքը, — ասաց Ռոնը մարած ծայնով, — մեր ննջարանում... դանակը ձեռքին... արթնացրեց ինձ...

Ընդհանուր սենյակում հանկարծ բացարձակ լռություն տիրեց:

— Հիմարություն՛ն, — ասաց Փերսին, ապշահար նայելով նրան: — Դու երկի շատ կերար, Ռո՛ն... Մղձավանջ ես տեսել:

— Ասու՛մ եմ քեզ...

— Դեհ լա՛վ, լա՛վ... Հանգստացե՛ք... հանգստացե՛ք բոլորդ:

Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը մտավ ընդհանուր սենյակ: Նա շրխկոցով իր հետևից փակեց դիմանկարի բացվածքը և կատաղած նայեց շուրջը:

— Ես անչափ ուրախ եմ, որ Գրիֆինդորը հաղթեց, բայց դուք արդեն չափն անցնում եք: Պետք չէ այդքան ծիծաղելի լինել: Փե՛րսի, դու ինձ հիասթափեցնում ես:

— Ես թույլտվություն չեմ տվել ոչ մեկին ննջարանից դուրս գալու համար, պրոֆե՛սոր, — ասաց Փերսին՝ կուրծքը վիրավորված դուրս ցցելով, — ես հենց նոր բոլորին հորդորում էի վերադառնալ իրենց ննջարանները, բայց իմ եղբայր Ռոնը մղձավանջ է տեսել:

— ԴԱ ՄԴՋԱՎԱՆՋ ԶԵ՛Ր, — գոռաց Ռոնը, — ՊՐՈՖԵ՛ՍՈՐ, ԵՍ ԱՐԹՆԱՑԱ, ԻՍԿ ՍԻՐԻՈՒՄ ԲԼԵՔԸ ԿԱՆԳՆԱԾ ԷՐ ՄԱՀՃԱԿԱԼԻՍ ՄՈՏ՝ ԶԵՆՔԻՆ ԴԱՆԱԿ ԲՈՆԱԾ...

Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալն անթարթ նայեց նրան:

— Ծիծաղելի բաներ եք ասում, Ուի՛զլի: Ինչպե՞ս կարող էր նա անցնել դիմանկարի բացվածքով:

— Ա՛յ, նրան հարցրե՛ք, — ասաց Ռոնը՝ դողացող մատը ցցած պրոֆեսորի թիկունքում երևացող սիր Քադոգանի դիմանկարի հակառակ երեսին: — Նրան հարցրե՛ք, չի՞ տեսել արդյոք...

Կասկածանքով նայելով Ռոնին, պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը կրկին առաջ հրեց դիմանկարը և դուրս եկավ սենյակից: Ամբողջ ընդհանուր սենյակը շունչները պահած ականջ դրեց նրանց խոսակցությանը:

— Սիր Քադոգա՛ն, դուք քիչ առաջ մի տղամարդ եք ներս թողե՞լ Գրիֆինդորի աշտարակ:

— Իհարկե, ազնվագարմ տիկի՛ն, — բացականչեց սիր Քադոգանը:

Քար լռություն տիրեց և՛ ընդհանուր սենյակում, և՛ դրսում:

— Դուք... դուք ներս եք թողե՞լ... — ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը: — Բայց... բայց գաղտնաբառը...

— Նա ասաց գաղտնաբառը... և նույնիսկ ոչ միայն մեկը... — հպարտորեն ասաց սիր Քադոգանը: — ...այլ ամբողջ անցած շաբաթվա բոլոր գաղտնաբառերը, ազնվագարմ տիկի՛ն: Կարդաց դրանք մի թղթի կտորից:

Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալն ինքն իրեն ներս գցեց դիմանկարի անցքով և լայն բացված աչքերով նայեց հավաքված ապշահար բազմությանը։ Նա կավճի պես սպիտակ էր։

— Ով է այն... անձնավորությունը, — ասաց նա դողացող ձայնով, — որն իր հրեշավոր հիմարությամբ գրի է առել անցած շաբաթվա բոլոր գաղտնաբառերը և շաղ տվել, ուր պատահի...

Բացարձակ լռություն տիրեց մի պահ, որն ընդհատվեց շատ կամացույց, ահաբեկված հեկեկոցներով։ Նեվիլ Լոնգբոթոմը, ճագարի տեսքով փափուկ հողաթափիկների ականջներից մինչև իր սեփական կաս-կարմիր կտրած ականջների ծայրերը դողալով, ձեռքը դանդաղ վեր բարձրացրեց։

Գլուխ 14. Սնեյփի վաղեմի քենը

Ոչ ոք այդ գիշեր այլևս չքնեց Գրիֆինդորի աշտարակում: Բոլորը գիտեին, որ ամրոցը կրկին խուզարկվում է, և ամբողջ միաբանությունը արթուն հավաքված էր ընդհանուր սենյակում՝ սպասելով Բլեքի բռնվելու մասին լուրերին: Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը կրկին եկավ արևածագին մոտ և հայտնեց, որ Բլեքին նորից հաջողվել է ճողոպրել:

Հաջորդ օրն ամրոցում ամենուրեք պաշտպանության ավելի խստաշունչ նշաններ էին երևում: Պրոֆեսոր Ֆլիթվիքը շքամուտքի դռներին սովորեցնում էր ճանաչել Սիրիուս Բլեքի մեծ դիմանկարը: Ֆիլչը վերուվար էր վազվզում միջանցքներով՝ ծեփելով տառացիորեն ամեն ինչ՝ պատերի մեջ եղած պստիկ ձեղքերից մինչև մկների անցքերը: Սիր Քադոգանը պաշտոնաթող էր եղել: Նրա դիմանկարը կրկին կախվել էր յոթերորդ հարկի ամայի աստիճանավանդակում և Չառլ Կոմսուհին վերադարձել էր: Նրա դիմանկարը մեծագույն հմտությամբ էին վերականգնել, սակայն նա ինքը ծայրահեղ նյարդային էր և համաձայնել էր վերադառնալ իր գործին միայն մի պայմանով, որ իրեն լրացուցիչ պաշտպանություն տրամադրվի: Մի ամբողջ թիկնախումբ անվտանգության տրուներ էին կցվել նրա դիմանկարը պաշտպանելու համար: Սրանք շատ սպառնալից տեսքով անցուդարձ էին անում միջանցքում, և իրենց մահակները համեմատելով՝ միմյանց հետ խոսում որոտաձայն գրմռոցով:

Հարրին ակամա նկատեց, որ երրորդ հարկում միաչքանի սապատավոր վիուկի արծանը չէր վերահսկվում և դեռ լրիվ ազատ էր: Կարծես Ֆրեդն ու Ջորջը չէին սխալվել՝ մտածելով, որ արծանի սապատում թաքնված գաղտնի անցումի մասին հայտնի էր միայն իրենց, իսկ հիմա նաև Հարրին, Ռոնին ու Հերմիոնային:

— Ի՞նչ ես կարծում, պե՞տք չէ ասել որևէ մեկին այդ անցումի մասին, — հարցրեց Հարրին Ռոնին:

— Մենք գիտենք, որ նա «Մեղրադմբուզով» չի գալիս, — ասաց Ռոնը՝ հանգստացնելով նրան: — Մենք մի բան լսած կլինեինք, եթե նա փորձեր խանութ մտնել:

Հարրին ուրախ էր, որ Ռոնը հենց այդ տեսակետով էր նայում գործին: Եթե միաջբանի վիուկի արծանը նույնպես փակվեր, ինքն այլևս չէր կարողանա կրկին Հոգսմիդ գնալ:

Ռոնը միանգամից հանրահայտ դարձավ: Կյանքում առաջին անգամ մարդիկ ավելի շատ ուշադրություն էին դարձնում նրա վրա, քան Հարրիի, և պարզ էր, որ Ռոնին դա դուր էր գալիս: Չնայած դեռ ծայրահեղ ցնցված էր գիշերային իրադարձություններից, բայց մեծագույն հաճույքով բոլոր հարցնողներին պատմում էր կատարվածի մասին, այն էլ հարուստ ու պատկերավոր մանրամասներով:

— ...Ես քնած էի ու հանկարծ լսեցի պատռվող կտորի ձայնը... Սկզբում կարծեցի, որ երազ եմ տեսնում, հասկանում էք... Բայց հետո հանկարծ քամի փչեց... Ես արթնացա ու տեսա, որ վարագույրներս մի կողմի վրա կախ են ընկել... Ես մոտ գլորվեցի, որ ավելի լավ տեսնեմ... ու տեսա նրան՝ գլխավերևումս կանգնած... Ոնց որ կմախք լիներ՝ երկար կեղտոտ մազերով... Ձեռքին բռնած մի երկար մեծ դանակ, երևի տասներկու մատնաչափ կլիներ շեղբը... Նա նայեց ինձ, իսկ ես նայեցի նրան, ու հետո ես գոռացի, իսկ նա փախավ...

— Բայց չեմ հասկանում, գիտե՞ս... — ավելացրեց Ռոնը Հարրիին, երբ մի խումբ երկրորդ դասարանցի աղջիկներ, ովքեր լսում էին նրա սահմեկեցնող պատմությունը հեռացան, — ինչու՞ փախավ...

Հարրին նույն բանն էր մտածում: Ինչու՞ Բլեքը, պատահաբար սխալ մահճակալի մոտենալով, չլռեցրեց Ռոնին, որ հետո հանգիստ Հարրիի վերջը տա: Բլեքը դեռ տասներկու տարի առաջ էր ապացուցել, որ իր համար մեծ հոգս չէր անմեղ մարդկանց սպանելը, իսկ այս անգամ նրա առաջ ընդամենը հինգ անգն տղաներ էին, որոնցից չորսը՝ նաև քնած:

— Նա երևի մտածեց, որ ինքը չի հասցնի դուրս գալ ամրոցից, քանի որ դու գռալով բոլորին արթնացրիր, — մտազբաղ ասաց Հարրին: — Նա ստիպված կլիներ մեր ամբողջ միաբանության ժողովրդին սպանել դիմանկարից դուրս գալուց առաջ... Իսկ հետո նրա դեմ կկանգնեին բոլոր ուսուցիչները...

Նեվիլը բացարձակ թշվառության մեջ էր: Պրոֆեսոր ՄըքԳոննագալն այնքան կատաղած էր նրա վրա, որ արգելել էր նրան մինչև տարվա վերջը Հոգսմիդ այցելել, հմայապատիժ էր տվել և նաև խստիվ զգուշացրել էր

բոլորին, որ Նեվիլին չասեն Աշտարակ մտնելու գաղտնաբառերը: Խեղճ Նեվիլը ընդհանուր սենյակ մտնելու համար ամեն անգամ պետք է կանգներ դրսում դիմանկարի մոտ, մինչև որևէ մեկը գար ու իր հետ ներս տաներ նրան: Դրսում կանգնելն ու սպասելը հատկապես տհաճ էր, որովհետև, պահապան տրոլները գնում-գալիս ու խեթ-խեթ հայացքներ էին գցում նրա վրա: Համենայնդեպս, այս պատիժներից և ոչ մեկն այնքան սահմեղեցնող չէր նրա համար, որքան այն մեկը, որը նա սպասում էր իր տատից: Բլեքի ծախողված ներխուժումից երկու օր անց Նեվիլն իր տատից ստացավ վատթարագունը, ինչը Հոգվարթսի ուսանողը կարող է ստանալ նախաճաշի ժամին՝ Գոռովարտակ:

Նախաճաշի ժամին դպրոցական բվերը թևերի ալեկոծ թրթռոցով ներխուժեցին Մեծ դահլիճ՝ սովորականի պես բերելով փոստը, և Նեվիլը քիչ մնաց խեղդվեր կոկորդում մնացած պատառից, երբ մի մեծ խարտյաշ անտառային բու վայրէջք կատարեց նրա առաջ՝ կտուցի մեջ բռնած մի փոքր ալ կարմիր ծրար: Հարրին ու Ռոնը, ովքեր նստած էին նրա դիմաց, անմիջապես ճանաչեցին այդ նամակը: Դա Գոռովարտակ էր: Անցած տարի Ռոնը նույնպես մի Գոռովարտակ էր ստացել տիկին Ուիզլիից, պարոն Ուիզլիի «Ֆորդ-Անգլիան» առանց հարցնելու քշելու համար:

— Վերցրու՛ և փախի՛ր այստեղից, Նեվի՛լ, — խորհուրդ տվեց Ռոնը:

Նեվիլին պետք չէր երկրորդ անգամ նման խորհուրդ տալ: Նա ճանկեց նամակը և պայթելու պատրաստ ռումբի նման իր առաջ պահած, դուրս վազեց դահլիճից, մինչ Սլիգերինի սեղանը գալարվում էր ծիծաղից: Գոռովարտակը պայթեց շքամուտքի դահլիճում: Նեվիլի տատի հրաշագործությամբ հարյուրապատկված ձայնը սկսեց գոռալ Նեվիլի վրա՝ մեղադրելով նրան ամբողջ ընտանիքի անունը խայտառակելու համար:

Հարրին չափազանց զբաղված էր Նեվիլին կարեկցելով և անմիջապես չնկատեց, որ ինքը նույնպես նամակ էր ստացել: Հեղվիզը նրա ուշադրությունն իր վրա գրավեց սուր կսմթելով նրա ձեռքը:

— Վա՛խ... Օ՛յ... Հե՛ղվիզ, շնորհակալ եմ...

Հարրին պատռեց ծրարը և, մինչ Հեղվիզը զբաղված էր Նեվիլի եգիպտացորենի փաթիլներով հյուրասիրվելով, հանեց նամակն ու կարդաց:

Սիրելի Հարրի և Ռոն,
 Ի՞նչ կասեք այս երեկո ժամը վեցի կողմերն ինձ
 մոտ թեյ խմելու մասին: Ես ինքս կգամ ամրոց ձեր
 հետևից:

Առանց ինձ հանկարծ դուրս չգա՛ք:
 Սպասե՛ք ինձ շքամուտքի դահլիճում:
 Ձեզ չի թույլատրվում ամրոցից մենակ դուրս գալ:
 Ցտեսություն,
 Հագրիդ

— Երևի ուզում է ամեն ինչ իմանալ Բլեքի մասին, — ասաց Ռոնը:

Ուստի ժամը երեկոյան վեցին Հարրին ու Ռոնը դուրս եկան Գրիֆինդորի
 աշտարակից, վազքով անցան պահապան տրուների կողքով և ուղղվեցին
 դեպի շքամուտքի դահլիճը:

Հագրիդն արդեն այնտեղ էր:

— Շատ լավ, Հա՛գրիդ, — ասաց Ռոնը, — ենթադրում եմ, որ ուզում ես
 ամեն ինչ լսել շաբաթ օրվա գիշերային պատմության մասին, չէ՞:

— Ես արդեն լսել եմ, — ասաց Հագրիդը՝ բաց պահելով շքամուտքի
 դուռը, որպեսզի նրանք դուրս գան:

— Օհ, — ասաց Ռոնը՝ մի փոքր հիասթափված:

Առաջինը, ինչ նրանք տեսան՝ մտնելով Հագրիդի խրճիթը, Կացնակտուցն
 էր, որն ամբողջ մարմնով վեր էր ընկել Հագրիդի ասեղնակար վերմակին,
 հսկայական թևերն ամուր սեղմած կողերին, և մի մեծ թաս սատկած
 անտառային առնետներ էր անուշ անում: Աչքերը փախցնելով բավականին
 տհաճ տեսարանից, Հարրին տեսավ մի աժդահա չափերի մազմզոտ
 շագանակագույն կոստյում և ահաբեկիչ տեսքով դեղին ու նարնջագույն
 զոլերով մի փողկապ՝ կախված Հագրիդի հագուստի պահարանի դռան վրա:

— Ես ինչի՞ համար է, Հա՛գրիդ, — հարցրեց Հարրին:

— Վտանգավոր արարածների օտարման հանձնաժողով պիտի գնամ՝ Կացնակտուցի գործի լսումին, — ասաց Հագրիդը: — Էս ուրբաթ Կտուցիկի հետ միասին պիտի Լոնդոն գնանք: Երկու մահճակալ եմ պատվիրել «Ասպետի ավտոբուսում»...

Հարրին մեղավորության սուր խայթոց զգաց: Նա լրիվ մոռացել էր, Կացնակտուցի դատի մասին: Ռոնի դեմքի շփոթված արտահայտությունից պարզ էր, որ նա՝ նույնպես: Ինչպե՞ս կարող էին մոռանալ, որ խոստացել էին օգնել Հագրիդին պատրաստվել Կացնակտուցի պաշտպանության համար... «Հրացուլքի» հայտնվելուն պես նրանք լրիվ մոռացել էին իրենց տված խոստումի մասին:

Հագրիդը թեյ լցրեց և հյուրասիրեց նրանց մի ափսե չամիչով տակառած և բուլկիներով, բայց տղաներն արդեն մեծ փորձ ունեին Հագրիդի խոհանոցից, և անմիջապես հրաժարվեցին բուլկիներից:

— Ես ձեզ հետ խոսելու բան ունեմ, — ասաց Հագրիդը՝ նստելով նրանց միջև, իրեն բոլորովին ոչ բնորոշ լուրջ տեսքով:

— Ինչի՞ մասին, — հարցրեց Հարրին:

— Հերմիոնայի, — ասաց Հագրիդը:

— Իսկ ի՞նչ կա նրա մասին խոսելու, — ասաց Ռոնը:

— Ես անհանգստացած եմ նրա հոգեկան վիճակով, ա՛յ, թե ինչ կա: Ծննդյան տոներից ի վեր հաճախ է ինձ այցելության գալիս: Ինքն իրեն շատ միայնակ է զգում... Էդպես չեղավ, տղե՛րք: Սկզբում չէիք խոսում նրա հետ «Հրացուլքի» պատճառով, հիմա չեք խոսում կատվի պատճառով...

— Կատուն կերել է Բոքսոնին, — բարկացած ընդհատեց Ռոնը:

— Հետո՞ ինչ... Էդ ո՞ր կատուն մուկ չի ուտում, — աչքերը չռելով շարունակեց Հագրիդը: — Արդեն արցունք չմնաց աչքերում: Գիտե՞ք քանի անգամ է լաց եղել քո Բոքսոնի պատճառով: Հիմա նրա համար շա՛տ դժվար ժամանակ է: Թե հարցնող լինի, կասեմ, որ իր գլխից մեծ պատառ է կծել... Պատկերացրեք, թե քանի՛ դասի է հաճախում... Ղեռ հետն էլ ժամանակ է գտնում, որ Կտուցիկի գործով ինձ օգնի... Իրոք շատ լավ նյութեր է գտել մեր գործի համար... Կարծում եմ, որ հիմա որոշ շանսեր կունենանք...

— Հա՛գրիդ, մենք պետք է օգնած լինեինք քեզ, ների՛ր, — ամաչելով սկսեց Հարրին:

— Բան չկա՛... — ասաց Հագրիդը՝ Հարրիի ներողությունները մի կողմ վանելով: — Աստված վկա է, որ ինքներդ էլ շատ անելիք ունեիք... Տեսել եմ, թե ոնց էիր օր ու գիշեր քվիդիչ պարապում... Բայց պիտի ասեմ ձեզ երկուսիդ, որ ես համոզված էի, որ դուք ձեր ընկերներին մի ցախավելից ու մի առնետից ավելի բարձր եք գնահատում: Հա՛... Ես էի ուզում ասել:

Հարրին ու Ռոնը շփոթված նայեցին իրար:

— Չես պատկերացնի, թե ինչ էր կատարվում հետը, երբ Բլեքը քիչ էր մնացել մորթեր քեզ, Ռո՛ն: Շատ ճիշտ մարդ է Հերմիոնան: Էդ աղջկա սիրտը ճիշտ տեղում է գտնվում: Իսկ դուք... դուք երկուսդ էնպես եք ուռել... Մի հարցնող լինի, թե ի՛նչ է եղել... ու չեք խոսում նրա հետ:

— Եթե նա էդ կատվին ռադ անի, ես նորից կխոսեմ նրա հետ, — բարկացած ասաց Ռոնը: — Բայց նա, միևնույն է, իր ասածն է պնդում: Էդ կատուն արյունարբու գազան է, բայց նա չի ուզում, մի բառ անգամ լսել...

— Դեհ, գիտես, մարդիկ երբեմն շատ հիմար բաներ են անում իրենց ձեռնասուն կենդանիների խաթեր, — ասաց Հագրիդը իմաստուն արտահայտությամբ: Մահճակալին թավալվող Կացնակտուցը հենց այդ պահին առնետի մի քանի ոսկոր թքեց Հագրիդի բարձին:

Երեկոյի մնացած մասը նրանք անցկացրին հիմնականում քննարկելով Քվիդիչի գավաթը շահելու Գրիֆինդորի բարելավված շանսերը: Ժամը ինին, Հագրիդը նրանց ուղեկցեց ամրոց:

Ընդհանուր սենյակում ուսանողների մի մեծ խումբ էր հավաքված հայտարարությունների ցուցատախտակի մոտ:

— Հաջորդ շաբաթ Հոգսմիդ կա, — ասաց Ռոնը՝ գլուխների վրայով կարդալով ցուցատախտակին փակցված հայտարարությունը: — Ի՞նչ ես մտածում, — կամացուկ հարցրեց նա Հարրին, երբ գնացին մի անկյունում նստելու:

— Ֆիլչը կարծես դեռ ոչինչ չգիտի «Մեղրադմբուզ» տանող անցումի մասին... — ասաց Հարրին ավելի կամացուկ:

— Հա՛րրի, — մի ծայն հնչեց ուղիղ Հարրիի ականջի մեջ, որից նա ցնցվեց ու շրջվեց: Հերմիոնան նստած էր սեղանի մոտ՝ ուղիղ նրանց թիկունքում և մի կողմ էր հրում սեղանի մոտ իրեն լրիվ քողարկող գրքերը:

— Հա՛րրի, եթե դու նորից Հոգսմիդ գնաս... ես պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալին կասեմ այդ քարտեզի մասին, — ասաց Հերմիոնան:

— Հա՛րրի, կարծես ինչ-որ մեկը խոսու՞մ էր, թե՞ ինձ թվաց... — մռնչաց Ռոնը՝ չնայելով Հերմիոնային:

— Ռո՛ն, ինչպե՞ս կարող ես թույլ տալ նրան գալ քեզ հետ, այն բանից հետո, երբ Սիրիուս Բլեքը քիչ մնաց սպաներ քեզ: Այո՛, ես կասեմ...

— Պարզ է, ուրեմն հիմա քո հաջորդ խնդիրը Հարրիին դպրոցից հեռացնելն է, — կատաղած ասաց Ռոնը: — Այս տարի քո արած բոլոր վնասները հերիք չէին, հա՞...

Հերմիոնան բերանը բացեց, որ պատասխանի, բայց հենց այդ պահին Ծուռթաթը կամացուկ մռտոցով թռավ նրա գոգը: Հերմիոնան վախեցած նայեց Ռոնի դեմքի արտահայտությանը, գրկեց Ծուռթաթին ու շտապ հեռացավ աղջիկների ննջարանների կողմը:

— Ուրեմն ի՞նչ կասես, — կրկին հարցրեց Ռոնը Հարրիին, կարծես նրանց խոսակցությունը ոչ ոք չէր ընդհատել, — էլ մի՛ մտածիր... Անցած անգամ, երբ այնտեղ էինք, դու ոչինչ էլ չտեսար: Նույնիսկ «Ջոնկոյի» մոտ դեռ չես եղել:

Հարրին համենայնդեպս ստուգեց, արդյոք Հերմիոնան դեռ չի վերադարձել, և ասաց.

— Օ-քե՛յ, բայց այս անգամ ես Անտեսանելիության թիկնոցը կվերցնեմ հետս:

Շաբաթ օրը առավոտյան Հարրին Անտեսանելիության թիկնոցը ծալեց ու դրեց իր պայուսակի մեջ, Ելուզակների քարտեզը դրեց գրպանը և գնաց նախաճաշելու: Հերմիոնան շարունակ կասկածամիտ հայացքներ էր գցում նրա վրա, բայց խոսափում էր նրա աչքերի մեջ նայել, և Հարրին հատուկ այնպես արեց, որ Հերմիոնան իրեն տեսնի մարմարյա աստիճաններով շքամուտքի դահլիճից հեռանալիս, մինչ բոլոր մյուսները շարժվում էին դեպի ելքի դռները:

— Ցտեսությո՛ւն, — Ռոնի հետևից գոռաց Հարրին, — Կտեսնվե՛նք, երբ վերդառնաս:

Ռոնը բազմանշանակ ժպտաց և աչքով արեց:

Հարրին շտապեց դեպի երրորդ հարկ՝ ճանապարհին գրպանից հանելով Ելուզակների քարտեզը: Թաքնվելով միաջբանի վիուկի արձանի հետևում՝ նա քարտեզը ծնկի վրա հարթեց և նկատեց, որ մի փոքր կետ էր շարժվում իր ուղղությամբ: Հարրին խոժոռվեց՝ նայելով կետին: Մի մանրատառ գրված պիտակ հայտնվեց կետի կողքին՝ Նեվիլ Լոնգբոթոմ:

Հարրին արագ հանեց իր կախարդական փայտիկը և կամացուկ ասաց.

— Դիտե՛նդիում, — ու իր պայուսակը նետեց վիուկի սապատի տակ բացված ձեղքի մեջ՝ շտապելով ինքն էլ հետևից ներս խցկվել, բայց մինչև կհասցնէր պայուսակի հետևից ինքն էլ անհետանալ, Նեվիլը դուրս եկավ միջանցքի շրջադարձից:

— Հա՛րրի, մոռացել էի, որ դու էլ Հոգսմիդ չես գնում...

— Ողջու՛յն, Նե՛վիլ, — ասաց Հարրին արագ հեռու գնալով արձանից և քարտեզը հետ խցկեց գրպանի մեջ: — Էս ի՞նչ ես անում էս կողմերում:

— Ոչինչ, — ուսերը թոթվելով ասաց Նեվիլը: — Կուզե՞ս գնանք Պայթուցիկ տուզ խաղանք:

— Ըըըմ... հիմա չէ... Ես պատրաստվում էի գրադարան գնալ, որպեսզի վերջացնեմ վամպիրների մասին Լուպինի հանձնարարած ռեֆերատը:

— Ես էլ կգամ քեզ հետ, — ուրախացած ասաց Նեվիլը, — Ես էլ դեռ ինը չեմ գրել...

— Ըըըմ... Մի րոպե... Հա՛... Ո՛նց էի մոռացել... Սխր ես դեռ երեկ եմ վերջացրել այդ ռեֆերատը:

— Ի՛նչ լավ է: Կօզնե՞ս ինձ, — ասաց Նեվիլը միանգամից մտահոգված կլոր դեմքով. — Գիտե՞ս, ուղղակի չեմ հասկանում, թե սխտորի հետ ինչ պիտի արվի... Սխտորը դրանք, ինչ է, ուտու՞մ էին, թե...

Նեվիլը բերանը բացուխուփ արեց ու ձայնը կտրեց՝ նայելով Հարրիի ուսերից վեր:

Հարրին կտրուկ շրջվեց: Սնեյփն էր: Նեվիլը արագ քայլ արեց դեպի Հարրիի թիկունքը:

— Եվ ի՞նչ եք անում այստեղ երկուսով, — ասաց Սնեյփը՝ կանգնելով նրանց առաջ ու դեմքից-դեմք նայելով: — Շատ անսովոր վայր եք ընտրել ժամադրության համար:

Ի մեծագույն անհանգստություն Հարրիի, Սնեյփի սև աչքերը պրպտեցին միջանցքի երկու կողմերում գտնվող դռներն ու հետո կանգ առան միաչքանի վիուկի արծանի վրա:

— Մենք չէինք ժամադրվել այստեղ, — ասաց Հարրին, — ուղղակի պատահաբար հանդիպեցինք:

— Իսկապե՞ս, — ասաց Սնեյփը: — Դու սովորություն ունես հայտնվելու շատ անսպասելի վայրերում, Փո՛թթեր, և շատ հազվադեպ է լինում, որ մի տեղ գնաս առանց որոշակի պատճառի... Երկուսդ էլ անմիջապես վերադարձե՛ք Գրիֆինդորի աշտարակը:

Հարրին ու Նեվիլը առանց մի խոսք ասելու գլուխները կախեցին ու հեռացան: Միջանցքի շրջադարձին հասնելով Հարրին հետ նայեց: Սնեյփը ձեռքով շոյում էր միաչքանի վիուկի արծանի գլուխը և պրպտող հայացքով ուսումնասիրում արծանը:

Հարրին կարողացավ Նեվիլից ազատվել, երբ, հասնելով Չաղ Կոմսուհու դիմանկարին, ասաց գաղտնաբառը, իսկ հետո՝ ձևացնելով, իբր վամպիրների մասին իր ռեֆերատը թողել է գրադարանում, ներս չմտավ բացվածքով: Պահապան տրոլների տեսադաշտից դուրս գալով, նա կրկին հանեց քարտեզը և մոտեցրեց քթին:

Երրորդ հարկի միջանցքում ոչ ոք չկար: Հարրին ուշիուշով նայեց քարտեզին և ուրախ սրտխփոցով տեսավ, որ «Սեվերուս Սնեյփ» պիտակով կետիկն այդ պահին իր աշխատասենյակում էր:

Նա վազքով վերադարձավ միաչքանի վիուկի արծանի մոտ, բացեց սապատը, ու ինքն իրեն ներս գցեց մութ ձեղքի մեջ: Հետո սահելով հասավ հատակին, կրկին մաքրեց Ելուզակների քարտեզը և սկսեց թունելով վազել դեպի ելքը:

Լրիվ թաքնված Անտեսանելիության թիկնոցով՝ Հարրին դուրս եկավ «Մեղրադմբուզից» և մուտքի մոտ տեսնելով Ռոնին, թիթիացրեց նրա թիկունքին:

— Ես եմ, — կամացուկ ասաց նա:

— Ինչու՞ էսքան ուշացար, — Ֆշշացրեց Ռոնը:

— Սնեյփին էր շուրջս ֆրֆռում...

Նրանք միասին շարժվեցին Հոգսմիդի միակ երկար փողոցով:

— Որտե՞ղ ես, — քթի տակ անդադար մրթմրթում էր Ռոնը, — Դեռ էստե՞ղ ես... Սրանից էլ նյարդային բա՞ն...

Նրանք գնացին Փոստ: Ռոնը ձևացրեց իբր ուզում էր իմանալ, թե ինչ արժե Բիլին Եգիպտոս բու ուղարկելը, որպեսզի Հարրին հասցնի մի լավ շուրջը նայել: Բվերը նստած էին թառերին և փափուկ բլլտոցով նույնպես ուսումնասիրում էին նրան: Ամենաքիչը երեք հարյուր թռչուն կար Փոստում՝ սկսած հսկայական մոխրագույն տափաստանային բվերից մինչև փոքրիկ գաճաճ բվիկները (միայն տեղական առաքումների համար), որոնք այնքան փոքր էին, որ կարող էին տեղավորվել Հարրիի ափի մեջ:

Հետո գնացին «Ջոնկոյի» խանութը, որտեղ այնքան շատ ուսանողներ կային, որ Հարրին ստիպված էր մեծագույն զգուշություն ցուցաբերել, որպեսզի որևէ մեկին պատահաբար դիպչելու դեպքում մարդկանց խուճապի մեջ չգցի: Այնտեղ այնպիսի խաղալիքներ ու ծաղրատիկներ կային, որ կարող էին բավարարել նույնիսկ Ֆրեդի ու Ջորջի անսանձ երևակայությունը: Հարրին շշուկով Ռոնին խնդրեց մի քանի բան գնել իր համար ու թիկնոցի տակից մի քանի ոսկի փոխանցեց նրան: «Ջոնկոյից» նրանք դուրս եկան քսակները բավականին թեթևացրած՝ բայց գրպանները ուռցրած թրիքառումներով, զկրտոց առաջացնող հաբերով, գորտնկիթի օձառով և խմողի քիթը կծող մեկական թեյի գավաթներով:

Օրը հաճելի էր: Թեթև քամի էր փչում: Երկուսն էլ ուզում էին զբոսնել դրսում, ուստի քայլեցին «Երեք ցախավել» պանդոկի կողքով և սկսեցին բարձրանալ մի զառիվեր փողոցով «Այսահար տունը» տեսնելու համար, որը համարվում էր Բրիտանիայում ամենաանհույս այսահարված կամ չարքերով հմայված կառույցը: Տունը գյուղից մեկուսի էր կանգնած՝ մի փոքր բլուրի վրա, և նույնիսկ օրը ցերեկով վախեցնող տեսք ուներ՝ տախտակներով մեխված պատուհաններով և մուր, անխնամ աճած այգիով:

— Նույնիսկ Հոգվարթսի ուրվականները քիթներն էստեղ չեն խոթում, — ասաց Ռոնը, երբ երկուսով հենվեցին ցանկապատին՝ նայելով բլրի գլխին կանգնած տանը: — Մի անգամ հարցրի Գրեթե Անգլուխ Նիքին... Ասաց, որ լսել է, իբր շա՛տ չարական չարքերի ոհմակ է ապրում էստեղ: Ոչ ոք չի

կարող ներս մտնել: Պարզ է, որ Ֆրեդն ու Ջորջը փորձել են, բայց ասում են, որ բոլոր մուտքերն այնպես են զմռսված, որ մի ճանճ էլ ներս չի մտնի...

Հարրին՝ շոգելով զառիվեր քայլելուց, հենց այդ պահին մտածում էր թիկնոցը հանելու մասին, երբ մոտակայքում ձայներ լսվեցին: Ինչ-որ մարդիկ դեպի տուն էին բարձրանում բլրի մյուս կողմից: Մի քանի վայրկյան անց հայտնվեց Մալֆոյը, իսկ նրա հետևից Քրեբն ու Գոյլը: Մալֆոյը խոսում էր:

— ... Էսօր հաստատ մի բու կստանամ հայրիկից: Նա ինքն էլ է գնացել Հանձնաժողովի նիստին: Պիտի գնար, որ պատմեր ձեռքիս վնասվածքի մասին... թե ինչպես ձեռքս չէի կարողանում օգտագործել երեք ամիս...

Քրեբն ու Գոյլը քրքջացին:

— Ա՛խ, ո՛նց կուզենայի լսել, թե էդ դանդալոշ բրդոտ օգրը ի՞նչ պիտի ասի իրեն պաշտպանելու համար... Էս հըմ... կենդանին... հըմ-հըմ... լրիվ անվնաս է... հըմ-հըմ... ազնիվ խոսք... — Հագրիդի առողջանությունը կապկելով ասաց Մալֆոյը, — Կարելի է համարել, որ հիպոգրիֆն արդեն սատկած է:

Մալֆոյը հանկարծ տեսավ Ռոնին: Նրա գունատ դեմքին մի չարագույժ ժպիտ հայտնվեց:

— Ի՞նչ ես անում էստեղ, Ուի՛զլի:

Մալֆոյը վեր նայեց Ռոնի թիկունքում խոյացող մռայլ տանը:

— Ա՛հ, երևի երագու՛մ ես, թե ինչ լավ կլիներ, եթե էստեղ ապրեիր, չէ՞, Ուի՛զլի: Հաստատ մտածում ես, որ էստեղ քո առանձին ննջարանը կունենայի՛ր: Լսել եմ, որ ամբողջ ընտանիքով մեն մի սենյակում եք քնում... Ճի՞շտ են ասում, Ուի՛զլի:

Հարրին բռնեց Ռոնի թիկնոցից, որպեսզի թույլ չտա նրան առաջ ցատկել Մալֆոյի վրա:

— Ի՛նձ թող նրան, — շշուկով ասաց նա Ռոնի ականջին:

Անչափ հրապուրիչ հնարավորություն էր իզուր բաց թողնելու համար: Հարրին անձայն անցավ Մալֆոյի, Քրեբի ու Գոյլի թիկունքը, հետո գետնից մի մեծ գունդ ցելս վերցրեց:

— Մենք էլ հենց նոր քո բարեկամ Հագրիդի մասին էինք խոսում, — ասաց Մալֆոյը Ռոնին: — Փորձում էինք պատկերացնել. թե ի՞նչ է ասելու Վտանգավոր արարածների օտարման հանձնաժողովին: Ի՞նչ ես կարծում, լաց կլինի՞, երբ հիպոգրիֆի գլուխը կտրեն:

ՃԼՈՄՓ...

Մալֆոյի գլուխը առաջ թեքվեց, երբ ցեխի գունդը կպավ նրա ծոծրակին, իսկ նրա բաց ցորենագույն մազերը հանկարծ մզացան հողագույն ցեխից:

— Էս ի՞նչ էր...

Ռոնը բռնվեց ցանկապատից, որ ծիծաղից գետնին չփլվի: Մալֆոյը, Քրեբն ու Գոյլը ապուշ-ապուշ պտտվում էին կանգնած տեղում՝ աչքերը չռած իրենց շուրջը նայելով: Մալֆոյը փորձեց ձեռքերով մաքրել մազերը:

— Էս ի՞նչ էր: Ո՞վ արեց...

— Էս կողմերը շա՛տ այսահար են, գիտե՞ս, — ասաց Ռոնը, այնպիսի տոնով ասես եղանակի մասին էր խոսում:

Քրեբն ու Գոյլը վախեցած նայեցին շուրջը: Նրանց ուռած մկանները ոչինչ չէին կարող անել ուրվականների դեմ: Մալֆոյը խելացնոր աչքերով շուրջն էր նայում ամայի բնապատկերին:

Հարրին մի քիչ բարձրացավ արահետով և ընտրելով զգվելի նեխահոտ, կանաչավուն կեղտով մի առանձնահատուկ թաց ցեխափոս նորից գործի անցավ:

ՃԼՈՄՓ...

Այս անգամ Քրեբին ու Գոյլին հասավ: Գոյլը սկսեց տեղում կատաղած թռչկոտել՝ շուրջը նայելով խելակորույս դուրս պրծած աչքերով:

— Ա՛յ, էնտեղից եկավ, — ասաց Մալֆոյը՝ դեմքը սրբելով և նայելով Հարրիից երևի մի երկու մետր դեպի ձախ:

Քրեբը ձեռքերն առաջ պարզած զոմբիի նման սկսեց այդ կողմը շարժվել: Հարրին կամացուկ վազելով շրջանցեց նրան, մի փայտի կտոր վերցրեց ու նետեց Քրեբի մեջքին: Քրեբը բալետային թռիչքով պտտվեց օդի մեջ՝ անգուսպ ծիծաղ պատճառելով Հարրիին, որը ստիպված էր ձեռքերը բերանին սեղմել, որ ձայն չհանի: Քանի որ Ռոնը միակ մարդն էր, ում Քրեբը կարող էր տեսնել շրջակայքում, նա շատ սպառնալից տեսքով գնաց դեպի Ռոնը, բայց Հարրին ոտքն առաջ դրեց, և Քրեբը սայթաքեց ու ամբողջ մարմնով բերանքսիվայր փռվեց ցեխոտ գետնին, բայց նրա հսկայական վերջույթներից մեկը կպավ Հարրիի թիկնոցի փեշին ու իր հետևից ձգեց այն: Հարրին ուժեղ առաջ ընկավ, և թիկնոցը հետ սահեց նրա գլխից՝ բացելով դեմքը:

Կես վայրկյան, Մալֆոյն ապշահար նայեց օդի մեջ հայտնված Հարրիի դեմքին, հետո.

— ԱԱԱԱԱԱԱՐՐՐՐՐՐՐՐ, — գոռաց նա՝ մատնացույց անելով Հարրիի գլուխը և առանց որևէ բառ ասելու շրջվեց ու բլուրն ի վար վազեց խելակորույս արագությամբ, իսկ Քրեբն ու Գոյլը՝ նրա հետևից:

Հարրին կրկին թիկնոցը քաշեց գլխին, բայց կատարվածն արդեն բավական էր:

— Հա՛րրի, — ասաց Ռոնը ու սայթաքելով նետվեց նրա կողմը՝ հուսահատ նայելով այն կետին, որտեղ Հարրին անհետացավ, — դու լավ կանես հետ վազես... Եթե Մալֆոյը մեկնումեկին պատմի... Դու լավ կանես հնարավորինս արագ հետ վազես ամրոց:

— Կտեսնվե՛նք, — ասաց Հարրին ու վազքով նետվեց դեպի Հոգսմիդ:

Արդյո՞ք Մալֆոյը կհավատա իր տեսածին: Արդյո՞ք որևէ մեկը կհավատա Մալֆոյի ասածին: Ոչ ոք չգիտեր Անտեսանելիության թիկնոցի գոյության մասին, ոչ ոք բացի Դամբլդորից: Հարրիի ստամոքսը տակնուվրա եղավ: Դամբլդորն անմիջապես կհասկանա, թե ինչ էր տեղի ունեցել, եթե Մալֆոյը որևէ բան ասի...

Հետ՝ «Մեղրադմբուզ», հետ՝ նկուղի աստիճաններով ցած՝ դեպի քարե հատակը, ցած՝ գաղտնադռնով... Հարրին գլխից ցած քաշեց թիկնոցը, դրեց թևի տակ ու որքան կարող էր արագ վազեց թունելով...

Մալֆոյն առաջինը տեղ կհասնի... Ինչքա՞ն ժամանակ է պետք նրան որպեսզի որևէ ուսուցչի գտնի: Կողի մեջ վազքից սկսված սուր ծակոցով, Հարրին սակայն չդանդաղեցրեց ընթացքը, մինչև չհասավ քարե զառիվեր միջանցքին: Լավ կլինի, եթե թիկնոցը մի տեղ ներքևում պահի: Ղա, իրոք, չափազանց ակնհայտ հանցանշան կլինի, եթե Մալֆոյն արդեն հասցրած լինի պատմել որևէ ուսուցչի: Նա թիկնոցը թաքցրեց մի ստվերապատ անկյունում, ու սկսեց ինչքան կարող էր արագ վեր բարձրանալ թեք քարե միջանցքով, քրտնած ու ցեխոտ ձեռքերը քսելով միջանցքի պատերին: Վերջապես հասավ սապատավոր վիուկի արձանի ներսին, կախարդական փայտիկով ներսից խփեց սապատին ու գլուխը ձեղքից դուրս հանելով ինքն էլ դուրս թռավ: Սապատն անմիջապես փակվեց, և ճիշտ այն պահին, երբ Հարրին դուրս եկավ արձանի հետևից, նա լսեց իրեն արագ մոտեցող ոտնաձայներ:

Սնեյիւն էր: Նա արագ քայլերով մոտեցավ Հարրիին՝ ծածանելով իր սև պարեգոտի փեշերը ու շեշտակի կանգնեց նրա առաջ:

— Ահ-հա... — ասաց նա և այնպես նայեց Հարրիին, ասես մեծագույն դժվարությամբ էր զսպում հաղթական ոգևորությունը: Հարրին փորձեց անմեղ տեսք ընդունել՝ չափազանց լավ գիտակցելով իր քրտնած դեմքի և ցեխոտ ձեռքերի վտանգավոր հանցանշանների մասին, և ձեռքերն արագ թաքցրեց գրպաններում:

— Արի՛ ինձ հետ, Փո՛թեր, — ասաց Սնեյիւն:

Հարրին նրա հետևից ցած իջավ աստիճաններով՝ ջանալով գրպանների մեջ աննկատ մաքրել ձեռքերը: Նրանք աստիճաններով իջան զնդանները և մտան Սնեյիւի աշխատասենյակը:

Հարրին այդտեղ միայն մեկ անգամ էր եղել, և այն ժամանակ էլ մի շատ լուրջ փորձանքի մեջ էր ընկած: Սնեյիւի սենյակում դարակներին տեղադրված այլանդակ արարածներով անոթների հավաքածուն շատացել էր ևս մի քանի նմուշով: Ինչպես և հիշում էր անցած անգամվա այցելությունից՝ լարծուն տեսքով արարածներով բարձր անոթները կանգնած էին գրասեղանի հետևում գտնվող դարակների վրա և չարագույժ կանաչ լույսով փայլվում էին բուխարու կրակից, շատ ավելի սպառնալից տեսք հաղորդելով աշխատասենյակի անհյուրընկալ մթնոլորտին:

— Նստի՛ր, — ասաց Սնեյիւն:

Հարրին նստեց: Սնեյիւն, սակայն, մնաց կանգնած:

— Պարոն Մալֆոյը հենց նոր մի շատ տարօրինակ պատմություն պատմեց ինձ, Փո՛թեր, — ասաց Սնեյիւն:

Հարրին ոչինչ չպատասխանեց:

— Նա ինձ պատմեց, որ զբոսնում էր Այսահար տան ցանկապատի մոտ, երբ հանկարծ հանդիպեց Ուիլլիին, որն ականհայտորեն մենակ էր:

Հարրին կրկին ոչինչ չասաց:

— Պարոն Մալֆոյը պնդում է, որ նա հանգիստ խոսում էր Ուիլլիի հետ, երբ մի մեծ ցեխագունդ խփեց նրա ծոծրակին: Ի՞նչ ես կարծում, ինչպե՞ս կարող էր նման բան պատահել:

Հարրին փորձեց մի քիչ զարմացած տեսք ընդունել:

— Չգիտեմ, պրոֆես՛որ:

Սնեյփը հայացքով ուղղակի շաղափում էր Հարրիի աչքերը: Իրավիճակը շատ նման էր, այն պահին, երբ փորձում ես ընկերանալ հիպոգրիֆի հետ: Հարրին մեծագույն ճիգերով չթարթեց աչքերը:

— Պարոն Մալֆոյը հետո ականատես է եղել մի արտառոց հայտնության: Կարո՞ղ ես պատկերացնել, թե ինչ էր դա, Փո՛թեր:

— Ո՛չ, — ասաց Հարրին, այս անգամ փորձելով անմեղ, հետաքրքրված տեսք ընդունել:

— Դա քո գլուխն էր, Փո՛թեր: Օդի մեջ ճախրող քո գլուխը...

Երկար լռություն տիրեց:

— Գուցե նրան պետք է գնալ մադամ Պոմֆրիի մոտ, — ասաց Հարրին, — եթե սկսել է նման բաներ տեսնել, դա լավ չէ...

— Ի՞նչ կարող էր անել քո գլուխը Հոգսմիդում, հը՞, Փո՛թեր, — շատ մեղմ շարունակեց Սնեյփը: — Քո գլուխը Հոգսմիդում լինելու թույլտվություն չունի... Ո՛չ քո գլուխը, ո՛չ էլ մարմնի մեկ ուրիշ որևէ մասը...

— Ես գիտեմ, — ասաց Հարրին՝ մեծագույն ջանքերով փորձելով թույլ չտալ, որ իր դեմքին մեղքի կամ վախի մասին ակնարկող արտահայտություն հայտնվի, — Մալֆոյը հաստատ հալուցին...

— Մալֆոյը հալուցինացիա չի տեսել, — նետեց Սնեյփն ու առաջ թեքվելով՝ ձեռքերը դրեց Հարրիի բազկաթռռի բազկափայտերին, այնպես որ նրա դեմքը հայտնվեց Հարրիի դեմքից մի քանի մատնաչափ հեռավորության վրա: — Եթե քո գլուխը Հոգսմիդում էր, ուրեմն մարմինը նույնպես այնտեղ էր:

— Ես Գրիֆինդորի աշտարակում եմ եղել, — ասաց Հարրին, — ինչպես արդեն ասացի ձեզ...

— Ո՞վ կարող է հաստատել դա:

Հարրին ոչինչ չասաց: Սնեյփի բարակ շրթունքները կծկվեցին մի սարսափելի ժպիտի մեջ:

— Ուրեմն, — ասաց նա, — բոլորը՝ սկսած Հրաշագործության Նախարարից մինչև ուսուցիչներն ու ամբողջ ծառայողները, ամեն ինչ անում են հանրահայտ Հարրի Փոթերին Սիրիուս Բլեքից փրկելու համար, իսկ հանրահայտ Հարրի Փոթերն ինքն է իր գլխի տերը: Թո՛ղ հասարակ մարդիկ անհանգստանա՛ն, ջանքե՛ր թափեն նրա անվտանգությունը ապահովելու

համար, իսկ հանրահայտ Հարրի Փոթթերը կգնա ուր ուզի՝ չմտածելով հետևանքների մասին:

Հարրին ոչինչ չպատասխանեց: Սնեյփը փորձում էր հրահրել նրան, ստիպել, որ խոսի ու ականա մատնի ճշմարտությունը: Իսկ նա չէր պատրաստվում որևէ բան ասել նրան: Սնեյփը դեռ ոչ մի ապացույց չուներ... առայժմ...

— Ինչպիսի՜ անսահման նմանություն... Որքա՛ն նման ես հորդ, Փո՛թթեր, — հանկարծ ասաց Սնեյփը՝ աչքերը փայլեցնելով: — Նա նույնպես ծայրահեղ ամբարտավան էր: Մի փոքր տաղանդ քվիդիչի մարզադաշտում, և արդեն կարծում էր, թե ամեն ինչում բոլորից բարձր էր: Ինքնասիրահարվա՛ծ, ցուցամո՛լ, շրջապատված իր նման ընկերներով ու երկրպագուներով: ... Ձեր նմանությունն ուղղակի ապշեցուցիչ է:

— Իմ հայրը ինքնասիրահարված չի եղել, ոչ էլ ցուցամոլ... — ասաց Հարրին չկարողանալով այլևս զսպել իրեն, — ...ոչ էլ ես եմ այդպիսին:

— Հայրդ նույնպես մեծ հարգանք չէր տածում կանոնների նկատմամբ, — շարունակեց Սնեյփը՝ օգտվելով իշխանության և ուժի իր առավելությունից, դեմքին ծայրահեղ չարության արտահայտությամբ: — Կանոնները չնչին մահկանացուների համար էին, ո՛չ Քվիդիչի գավաթի հաղթողի: Այնքա՛ն էր ուռել-փքվել, այնքա՛ն էր գլուխը հաստացրել մեծամտությունից...

— ԼՈՒԵ՛Ք...

Հարրին չզգաց, ինչպես էր ոտքի կանգնել: Այնպիսի կատաղություն էր համակել նրան, ինչպիսին չէր զգացել Բեկտենինների նրբանցքում անցկացրած վերջին երեկոյից ի վեր: Նրա համար միևնույն էր, որ Սնեյփի դեմքը հանկարծ քարացավ, և նրա սև աչքերը վտանգավոր փայլատակեցին:

— Ի՞նչ ասացիր, Փո՛թթեր:

— Ես ասացի, որ այլևս չխոսեք իմ հոր մասին, — գոռաց Հարրին: — Ես գիտեմ ամբողջ ճշմարտությունը: Հայրս փրկել է ձեր կյանքը, Դամբլդորն է ինձ պատմել: Դուք նույնիսկ այստեղ չէիք լինի, եթե հայրս չլիներ:

Սնեյփի առանց այն էլ գունատ մաշկը կավճի գույն ստացավ:

— Իսկ Տնօրենը քեզ չի՞ պատմել այն հանգամանքների մասին, որոնցում հայրդ փրկեց իմ կյանքը, — շնչաց նա: — Կամ գուցե նա մտածել է, որ

մանրամասները չափազանց տհաճ կարող են լինել թանկագին կրտսեր Փոթթերի նուրբ ականջների համար:

Հարրին շրթունքը կծեց: Նա իրոք չգիտեր, թե ամեն ինչ իրականում ինչպես էր եղել և չէր ուզում ընդունել դա: Բայց Սնեյփը կարծես գլխի ընկավ:

— Չէի ուզենա մթության մեջ թողնել քեզ, Փոթթեր, — ասաց նա սարսափելի քնծիծաղով այլալված դեմքով: — Դու երևի մի հերոսական, մեծահոգի ու ազնվաբարո արարք ես պատկերացնում հորդ մասնակցությամբ: Մի փոքր պիտի հիասթափեցնեմ քեզ: Քո սուրբ հայրն ու նրա ընկերները մի շատ գվարձալի կատակ էին սարքել գլխիս, որի արդյունքում ես կարող էի մեռնել, եթե միայն հայրդ վերջին պահին ուշքի չգար ու սառնասրտորեն չմտածեր հետևանքների մասին: Ոչ մի խիզախություն չկար նրա արածի մեջ: Նա առաջին հերթին իր կաշին էր փրկում, համենայնդեպս ոչ պակաս քան իմ կյանքը: Եթե նրանց կատակը հաջողվեր, նրան կհեռացնեին Հոգվարթսից:

Սնեյփի անհավասար, դեղին ատամները բացվեցին բարակ շրթունքների տակից:

— Դատարկի՛ր գրպաններդ, Փոթթեր, — հանկարծ նետեց նա:

Հարրին տեղից չշարվեց: Ականջները խշշում էին:

— Դատարկի՛ր գրպաններդ, կամ ուղիղ կգնանք Տնօրենի մոտ: Հանի՛ր ինչ կա-չկա գրպաններումդ, Փոթթեր:

Սարսափից սառը մատներով, Հարրին դանդաղ գրպանից հանեց «Ջոնկոյից» գնումներով փաթեթը և Ելուզակների քարտեզը:

Սնեյփը վերցրեց «Ջոնկոյից» գնումներով փաթեթը:

— Դա Ռոնն է տվել ինձ, — ասաց Հարրին, աղոթելով, որ հասցնի Ռոնին ակնարկ տալ դրա մասին, մինչև Սնեյփը տեսնի նրան: — Անցած անգամ էր Հոգսմիդից բերել:

— Իսկապե՞ս: Եվ դու այն օրվանից մինչև օրս գրպանումդ դրած ման էիր ածում, հա՞... Որքա՛ն հուզիչ է... Իսկ սա ի՞նչ է:

Սնեյփը վերցրեց քարտեզը: Հարրին ամբողջ ուժերը կենտրոնացրեց դեմքին անտարբեր արտահայտություն տալու համար:

— Հե՛չ, մի կտոր մաքուր մագաղաթ, — ասաց նա ուսերը թոթվելով:

Սնեյփը շրջեց այն՝ աչքը չկտրելով Հարրիից:

— Ինչի՞նչ է պետք սրա նման հին ու կեղտոտ մագաղաթի կտորը, — ասաց նա, — Սրա միակ արժանի տեղը բուխարու կրակն է:

Նա մագաղաթով ձեռքը մեկնեց դեպի կրակը:

— Ո՛չ, — արագ ասաց Հարրին:

— Ուրեմն, — ասաց Սնեյփը, դողացնելով շրթունքներն ու երկար քթի ծայրը, — կարելի է ենթադրել, որ սա պարոն Ուիզլիի նվիրած թանկարժեք գանձերից մեկն է: Թե՞... ուրիշ բան է... Եվ հնարավոր է, որ գրված է անտեսանելի թանաքով: Կամ գուցե այստեղ հատուկ հրահանգնե՞ր կան քեզ համար, թե ինչպես մտնել Հոգսմիդ՝ առանց ագրայելների մոտով անցնելու:

Հարրին թարթեց: Սնեյփի աչքերը փայլեցին:

— Տեսնե՛նք, տեսնե՛նք... — մրթմրթաց նա՝ հանելով իր կախարդական փայտիկը և հարթելով քարտեզը սեղանի վրա: — Ցույց տու՛ր գաղտնիքդ, — ասաց նա՝ կախարդական փայտիկով դիպչելով մագաղաթին:

Ոչինչ չկատարվեց: Հարրին ձեռքերը սեղմեց բռունցքների մեջ, որ թաքցնի ձեռքերի դողը:

— Բացահայտվի՛ր, — ասաց Սնեյփը ավելի ուժեղ խփելով մագաղաթին:

Ոչինչ չկատարվեց: Հարրին խոր շունչ քաշեց՝ փորձելով հանգստացնել իր սրտխփոցները:

— Հոգվարթսի վարպետ դասախոս պրոֆեսոր Սեվերուս Սնեյփը հրամայում է քեզ բացահայտել, թե ինչ ես թաքցնում, — ասաց Սնեյփը՝ կախարդական փայտիկով խփելով քարտեզին:

Կարծես մի անտեսանելի ձեռք սկսեց ինչ-որ բան գրել քարտեզի վրա: Բառերը մեկը մյուսի հետևից սկսեցին շարվել քարտեզի հարթ մակերեսին:

Պարոն Լուսնոտն իր հարգանքների
հավաստիքն է հայտնում պրոֆեսոր Սնեյփին,
և խնդրում է, որ նա իր երկար քիթը չխորթի
ուրիշների գործերի մեջ:

Սնեյիը սառեց: Հարրին ապշահար նայեց ուղերձին՝ անկարող որևէ բառ ասել: Բայց քարտեզը դրանով չբավարարվեց և շարունակեց գրել առաջին տողերի տակից:

Պարոն Բրդոտը միանգամայն համաձայն է
պարոն Լուսնոտի հետ և ցանկանում է
ավելացնել, որ պրոֆեսոր Սնեյի կոչեցյալը
թշվառ, ողորմելի ոչնչություն է:

Իրավիճակն իրոք շատ ծիծաղելի կլիներ, եթե միայն այդքան վտնագավոր չլիներ: Բայց քարտեզը դրանով էլ չբավարարվեց և շարունակեց գրել երկրորդ ուղերձի տակ:

Պարոն Սմբակը ցանկանում է իր ծայրահեղ զարմանքն
արտահայտել այն կապակցությամբ, որ Սեվերոս Սնեյիի նման
բացարձակ ապուշի մեկին ընդհանրապես
հաջողվել է պրոֆեսոր դառնալ:

Հարրին անսահման սարսափի մեջ փակեց աչքերը և, երբ կրկին բացեց,
քարտեզը գրում էր չորրորդ ուղերձի վերջին բառը:

Պարոն Մտրակը բարի օր է մախթում պրոֆեսոր Սնեյիին, և
խորհուրդ է տալիս դասի գնալուց առաջ լվանալ մազերը, թե չէ
նրա կեղտոտ գլխից քաքի հոտ է գալիս:

Հարրին շունչը պահեց:

— Այդպե՛ս... — կամացուկ ասաց Սնեյփը, — ...Պարզ է...

Նա քայլեց դեպի բուխարին, մի բուռ փայլփլուն տեսլափոշի վերցրեց բուխարու գլխին դրված սկահակից և նետեց կրակի մեջ:

— Լուպի՛ն, — կրակի մեջ կանչեց Սնեյփը — խոսելիք ունեն քեզ հետ:

Թշվառ ու խորտակված, Հարրին նայեց կրակին: Մի մեծ ուրվագիծ հայտնվեց կրակի մեջ ու սկսեց շատ արագ մարմին ու ֆիզիկական ձև ձեռք բերել: Երկու վայրկյանից պրոֆեսոր Լուպինը դուրս եկավ բուխարուց՝ մոխիր թափ տալով իր հնամաշ պարեգոտի փեշերից:

— Կանչե՞լ ես, Սիվերուս, — հանգիստ ասաց Լուպինը:

— Իրոք, կանչել եմ, — ասաց Սնեյփը՝ կատաղությունից այլալված դեմքով և հետ քայլեց դեպի գրասեղանը: — Ես քիչ առաջ խնդրեցի Փոթթերին դատարկել իր գրպանները: Եվ ահա, թե ինչ դուրս եկավ դրանց միջից:

Սնեյփը մատնացույց արեց սեղանին փռված մագաղաթը, որի վրա պարոնայք Լոսնոտի, Բրդոտի, Սմբակի ու Մտրակի ուղերձները դեռ փայլփլում էին կանաչ տառերով: Մի շատ տարօրինակ արտահայտություն հայտնվեց Լուպինի դեմքին:

— Ի՞նչ կասես, — ասաց Սնեյփը:

Լուպինը շարունակեց անխոս նայել քարտեզին: Հարրիի մոտ այնպիսի տպավորություն ստեղծվեց, ասես Լուպինը շատ արագ ինչ-որ բան էր հաշվարկում մտքում:

— Ի՞նչ կասես, — կրկնեց Սնեյփը: — Այս մագաղաթը ակնհայտորեն սև մագիայի արդյունք է: Իսկ դա քո մասնագիտացումն է, եթե չեմ սխալվում, Լուպի՛ն: Ի՞նչ ես կարծում, որտեղից կարող էր Փոթթերը վերցնել սա:

Լուպինը բարձրացրեց աչքերը՝ կես հայացքով ասես զգուշացնելով Հարրիին, որ վերջինիս չընդհատի իրեն:

— ...Սև մագիայի արդյունք... — հանդարտ կրկնեց նա Սնեյփի բառերը: — Իրոք, այդպե՛ս ես կարծում, Սեվե՛րուս: Իմ կարծիքով սա ընդամենը մի մագաղաթի կտոր է, որը վիրավորական ուղերձներ է գրում բոլոր նրանց, ովքեր գլուխ կդնեն դրանք կարդալու համար: Շատ մանկամիտ, կարելի է

ասել խուլիգանական բնույթ ունի և անկասկած բոլորովին էլ վտանգավոր չէ: Ենթադրում եմ, որ Հարրին սա ծաղրածին իրերի խանութից է գնել:

— Իրոք, — ասաց Սնեյփը: Նրա ծնոտը քարացել էր կատաղությունից: — Կարծում ես ծաղրածին իրերի խանութներում սրա նման բանե՞ր են վաճառում: Չե՞ս կարծում, որ ամենայն հավանականությամբ նա վերցրել է սա հենց սարքողներից:

Հարրին չէր հասկանում, թե Սնեյփն ինչի մասին էր խոսում, ըստ երևույթին՝ Լուպինը նույնպես:

— Այսինքն, ուզում ես ասել, որ ձեռք է բերել պարոն Մտրակից, կամ այս մյուս մարդկանցից, — ասաց նա: — Հա՛րրի, դու ճանաչու՞մ ես այս մարդկանցից մեկնումեկին:

— Ո՛չ, — արագ ասաց Հարրին:

— Տեսնու՞մ ես, Սեվե՛րուս, — ասաց Լուպինը՝ շրջվելով դեպի Սնեյփը: — Իմ կարծիքով շատ նման է «Ջոնկոյի» արտադրանքին:

Ասես իր դերը ասելու համար ճիշտ ժամանակին հայտնվեց Ռոնը՝ շնչասպառ ներխուժելով Սնեյփի աշխատասենյակը: Ներս վազելով նա կանգնեց Սնեյփի գրասեղանի կողքին և, բերանը անծայն բացուխուփ անելով, փորձեց խոսել:

— Ես... ես եմ... տվել... դա... Հարրիին... — խեղդվելով ասաց նա, — շատ վաղուց... գնել էի... «Ջոնկոյից»...

— Տեսնու՞մ ես, — ասաց Լուպինը՝ ձեռքերն իրար խփելով ու թեթև ժպիտով շուրջը նայելով: — Ամեն ինչ պարզվեց, Սեվե՛րուս: Ես դա կվերցնեմ ինձ հետ, թույլ կտա՞ս, — ասաց նա և ծալելով քարտեզը դրեց գրպանը: — Հա՛րրի, Ռո՛ն, եկե՛ք ինձ հետ, ես մի քանի խոսք պիտի ասեմ ձեզ վամպիրների մասին ռեֆերատի կապակցությամբ: Ների՛ր, Սեվերուս:

Հարրին չհամարձակվեց աչքերը Սնեյփի վրա բարձրացնել: Երեքով՝ Հարրին, Ռոնը և Լուպինը առանց խոսելու գնդաններից բարձրացան շքամուտքի դահլիճ: Հետո Հարրին դիմեց Լուպինին.

— Պրոֆե՛սոր, ես...

— Ես ոչ մի բացատրություն չեմ ուզում լսել, — կարճ ասաց Լուպինը: Նա մի հայացք նետեց դատարկ շքամուտքի դահլիճին և ձայնը իջեցրեց: — Ես պատահմամբ տեղյակ եմ, որ այս քարտեզը տարիներ առաջ բռնագրավված է եղել պարոն Ֆիլչի կողմից: Այո՛, ես գիտեմ, որ սա քարտեզ է, — ասաց նա,

ապշահար Հարրին ու Ռոնին: — Ես չեմ հարցնում ձեզ, թե ինչպես է այն ձեր ձեռքն ընկել: Սակայն ամեն դեպքում ես շատ զարմացած եմ, որ դուք այն չեք հանձնել: Հատկապես վերջին դեպքերից հետո, երբ ուսանողներից մեկը ամրոցի անվտանգության համակարգի մասին գրառումներ էր արել ու շաղ տվել ուր պատահի: Ես սա չեմ կարող վերադարձնել քեզ, Հա՛րրի:

Հարրին սպասում էր դրան, և անկարող էր առարկել:

— Իսկ ինչու՞ էր Սնեյփը մտածում, որ ես կարող էի դա պատրաստողներից վերցնել:

— Որովհետև... — Լուպինը մի պահ տատանվեց, — որովհետև այս քարտեզը գրողները կարող էին ուզենալ քեզ գայթակղելով դուրս տանել դպրոցից: Նրանց կարծիքով դա կարող էր անչափ զվարճալի լինել:

— Ուրեմն դուք նրանց ճանաչու՞մ եք, — ասաց Հարրին՝ տպավորված:

— Ես հանդիպել եմ նրանց, — կարճ պատասխանեց Լուպինը և շատ լուրջ հայացքով նայեց Հարրին:

— Հույս չունենաս, թե երբևէ կրկին կօգնեմ քեզ նման հարցում, Հա՛րրի: Ինչպե՞ս կարող եմ ստիպել քեզ, որ Սիրիուս Բլեքին լուրջ ընդունես: Ես կարծում էի, որ այն ծայները, որոնք լսում ես, երբ ազդայելները մոտենում են քեզ, արդեն բավական են՝ քեզ վրա ճիշտ ազդեցություն թողնելու համար: Ծնողներդ իրենց կյանքը զոհեցին, որպեսզի դու ողջ մնաս, Հա՛րրի: Շատ ապերախտ վարքագիծ է քո կողմից՝ մի տոպրակ հրաշագործական մանրուքների համար, նրանց զոհաբերությունը ջուրը զցելը:

Լուպինը հեռացավ: Հարրին այդ պահին շատ ավելի վատ էր զգում իրեն, քան Սնեյփի աշխատասենյակում եղած ժամանակ: Հարրին ու Ռոնը սկսեցին դանդաղ բարձրանալ մարմարյա աստիճաններով: Անցնելով միաջքանի վիուկի արձանի կողքով, Հարրին հանկարծ հիշեց, որ Անտեսանելիության թիկնոցը թողել է ներքևում, բայց չհամարձակվեց գնալ դրա հետևից:

— Ես եմ մեղավորը, — հանկարծ ասաց Ռոնը: — Ես համոզեցի քեզ, որ Հոգսմիդ գաս: Լուպինը ճիշտ է, դա մեծ հիմարություն էր, մենք չպետք է նման բան արած լինեինք:

Նա ձայնը կտրեց: Արդեն հասել էին այն միջանցքին, որտեղ շրջում էին պահապան տրոլները, և Հերմիոնան գալիս էր նրանց ընդառաջ: Մի հայացքը նրա դեմքին հերիք էր, որ կռահեին: Հերմիոնան արդեն լսել է

նորությունները: Հարրիի սիրտը հասավ կոկորդին: Մի՞թե նա ասել է պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալին...

— Եկել ես, որ գլուխներս նորից սղոցես, չէ՞, — ասաց Ռոնը կատաղած, երբ Հերմիոնան կանգնեց նրանց առաջ: — Թե՞ գնացել էիր մեզ մատնելու:

— Ո՛չ... — ասաց Հերմիոնան: Նրա ձեռքին մի նամակ կար և շրթունքները դողում էին: — Ես մտածեցի, որ դուք էլ պետք է իմանաք... Հագրիդը տանուլ է տվել գործը: Կացնակտուցին պետք է գլխատեն:

Գլուխ 15. Քվիդիչի եզրափակիչը

— Նա... նա ինձ նամակ է ուղարկել, — ասաց Հերմիոնան բացելով նամակի ծալքերը:

Հարրին վերցրեց այն: Մագաղաթը խոնավ էր, և գրված բառերն այնպես էին լղոզվել հսկայական արցունքներից, որ շատ դժվար էին ընթերցվում:

Սիրելի Հերմիոնա, մենք գործը կորցրինք:

Ինձ թույլ են տվել, որ Կտուցիկին հետ բերեմ

Հոգվարթս:

Մահապատժի օրը դեռ որոշված չի:

Կտուցիկն իրեն շատ լավ է զգում Լոնդոնում:

Երբեք չեմ մոռանա, թե որքան օգնեցիր մեզ:

Հագրիդ

— Չե՛ն կարող նման բան անել, — ասաց Հարրին: — Չե՛ն կարող նման բան անել: Կացնակտուցը վտանգավոր արարած չէ:

— Մալֆոյի հայրը Հանձնաժողովին վախեցրել է, — ասաց Հերմիոնան՝ աչքերը սրբելով: — Դուք հո ճանաչում եք նրան: Իսկ հանձնաժողովում մի խումբ պառավ հիմարներ են նստած, ու Մալֆոյի հայրն այնպես է վախեցրել նրանց, որ... Ամեն դեպքում դեռ բողոքարկում կլինի: Ամեն մի դատավճիռ բողոքարկելու իրավունք կա: Բայց ես, միևնույն է, ոչ մի հույս չունեմ... Ոչինչ չի փոխվի:

— Ո՛չ, կփոխվի՛, — վճռականորեն ասաց Ռոնը: — Դու ստիպված չես լինի այս անգամ էլ մենակ աշխատել, Հերմիոնա: Ես կօգնեմ քեզ:

— Օ՛հ, Ռո՛ն...

Հերմիոնան ձեռքերը գցեց Ռոնի պարանոցը և, աչքերից արցունքներ ցայտելով, ընկավ Ռոնի գիրկը, որը ծայրահեղ սարսափահար տեսքով սկսեց շփոթված շոյել նրա գլուխը: Վերջապես, Հերմիոնան մի կողմ քաշվեց:

— Ռո՛ն, ես անչափ, անչափ ցավում եմ Բոքոնի համար... — ասաց նա դեռ հեկեկալով:

— Օ՛հ... հա՛... դե՛հ... նա արդեն շատ ծեր էր, — ասաց Ռոնը, շատ ուրախացած, որ Հերմիոնան իրեն բաց թողեց: — Համ էլ, միևնույն է... ոչ մի բանի պետք չէր: Ի՛նչ իմանաս, գուցե լավն էլ դա էր... Հիմա մայրիկն ու հայրիկը գուցե ինձ մի բու կառնեն:

Բլեքի երկրորդ ներխուժումից հետո պաշտպանական միջոցների ծայրահեղ խստացման պատճառով Հարրին, Ռոնը և Հերմիոնան ոչ մի հնարավորություն չունեցան այդ երեկո Հագրիդին այցելելու համար: Նրա հետ խոսելու նրանց միակ հնարավորությունը Կախարդական կենդանիների խնամքի հաջորդ դասն էր:

Նա կարծես լրիվ բթացած լինեք մահապատժի որոշման ցնցումից:

— Իմ մեղքն է: Լեգուս լրիվ կապ էր ընկել: Բոլորը նստած էին... պաշտոնական սև թիկնոցներով... իսկ ես անդադար թղթերս էի ցած գցում... ու մոռանում էի ասելիքս... ամեն ինչ գլխումս խառնվել էր, Հերմիո՛նա... Ո՛չ մի թիվ չկարողացա հիշել, ո՛չ մի փաստ... Արածդ ամեն ինչ ջուրն ընկավ... Իսկ հետո Լուցիուս Մալֆոյը կանգնեց ու ասաց իր ձառը, ու... Հանձնաժողովն արեց հենց այն, ինչը նա ասաց...

— Դեռ կարող ենք բողոքարկել, — կատաղի ասաց Ռոնը, — Մի՛ հանձնվիր, մենք արդեն աշխատում ենք այդ ուղղությամբ:

Դասից հետո մյուսների հետ միասին ամրոց վերադառնալիս նրանք տեսան Մալֆոյին, որն ինչպես միշտ քայլում էր Քրեքի ու Գոյլի ընկերակցությամբ, և անդադար հետ էր նայում ծաղրական ծիծաղելով:

— Իմաստ չունի, Ռո՛ն, — տխուր ասաց Հագրիդը՝ հասնելով ամրոցի աստիճաններին: Ամբողջ հանձնաժողովը Լուցիուս Մալֆոյի գրպանում է: Ես ուղղակի ամեն ինչ կանեմ, որ... որ Կտուցիկին մնացած ժամանակը նրա կյանքի ամենաերջանիկ օրերը լինեն: Էդքանը գոնե կարող եմ անել նրա համար...

Հագրիդը շրջվեց ու, դեմքը թաշկինակի մեջ թաղած, վերադարձավ իր խրճիթը:

— Տեսա՞ք էդ դանդալոշին, ի՛նչ սուգ ու շիվան էր դրել...

Մալֆոյը, Քրեբն ու Գոյլը, արդեն ամրոցի դռներից ներս մտած, ականջ էին դրել նրանց խոսակցությանը:

— Երբևէ սրա նման զավեշտական բան տեսե՞լ էիք, — ասաց Մալֆոյը, — ու էս լխպորը մեր ուսուցիչն է:

Հարրին ու Ռոնը բարկությունից կարմրած քայլ արեցին Մալֆոյի ուղղությամբ, բայց Հերմիոնան առաջինը հասավ նրան:

ՇՐԸՄՓ...

Նա մի այնպիսի ուժեղ ապտակ հասցրեց Մալֆոյին, ինչպիսին ընդհանրապես ընդունակ էին նրա մկանները: Մալֆոյը հետ-հետ գնաց: Հարրին, Ռոնը, Քրեբն ու Գոյլը բերանները բաց, ապշահար կանգնեցին, իսկ Հերմիոնան կրկին ձեռքը բարձրացրեց:

— Չհամարձակվե՛ս երբեք Հագրիդին զավեշտական անվանել, դու՛... չա՛ր, դու՛... անհոգի՛... ստո՛ր...

— Հերմիո՛նա, — կամաց ասաց Ռոնը, և փորձեց բռնել նրա ձեռքը, երբ այն հետ ճռճվեց:

— Հեռու գնա՛, Ռո՛ն...

Հերմիոնան հանեց իր կախարդական փայտիկը: Մալֆոյը հետ-հետ քայլեց: Քրեբն ու Գոյլը նայեցին նրան՝ սպասելով հրահանգների, լրիվ ապշահար ու բթացած հայացքներով:

— Եկե՛ք, — մրթմրթաց Մալֆոյը, և հաջորդ վայրկյանին նրանց եռյակն արդեն անհետացել էր դեպի Սլիդերինի գնդանները տանող անցումի մեջ:

— Հերմիո՛նա, — կրկին ասաց Ռոնը՝ ապշահար ու անչափ տպավորված:

— Հա՛րրի, խնդրում եմ, մի լավ դաս տուր էդ ստոր տականքին քվիդիչի եզրափակիչում, — կատաղած ասաց Հերմիոնա: — Եթե հանկարծ Սլիդերինը հաղթի, սիրտս կտրաքի:

— Մենք հմայախոսքերի դաս ունենք հիմա, — ասաց Ռոնը, դեռ չռած աչքերով պլշած նայելով Հերմիոնային: — Եկե՛ք շտապենք...

Նրանք արագ բարձրացան մարմարյա աստիճաններով ու միջանցքով գնացին դեպի պրոֆեսոր Ֆլիթվիքի դասարանը:

— Ուշացել եք, տղանե՛ր, — ասաց պրոֆեսոր Ֆլիթվիքը՝ հանդիմանությամբ, երբ Հարրին բացեց դասարանի դուռը: — Արագացրե՛ք,

ներս անցե՛ք, հանե՛ք կախարդական փայտիկներն ու նստե՛ք: Այսօր մենք փորձարկելու ենք Ոգեպնդիչ հմայախոսքը: Մենք արդեն բաժանվել ենք զույգերի:

Հարրին ու Ռոնը շտապեցին մոտենալ մի ազատ նստարանի և բացեցին իրենց պայուսակները: Ռոնը հետ նայեց:

— Ու՞ր կորավ Հերմիոնան:

Հարրին նույնպես շրջվեց: Հերմիոնան դեռ դասարան չէր մտել: Հարրին հաստատ գիտեր դա, որովհետև նա իրենց հետևից էր գալիս:

— Տարօրինակ է, — ասաց Հարրին՝ նայելով Ռոնին, — գուցե... գուցե զուգարան գնաց կամ ինչ-որ գործ ունեն:

Բայց Հերմիոնան այդպես էլ չեկավ դասին:

— Ափսո՛ւ... Նրան էլ չէր խանգարի հիմա Ոգեպնդիչ հմայախոսքը, — ասաց Ռոնը, երբ ամբողջ դասարանը բերանները մինչև ականջները բաց գնաց ճաշելու:

Իրոք, Ոգեպնդիչ հմայախոսքը նույնիսկ Հարրին ու Ռոնին մեծագույն բավարարության զգացում տվեց:

Հերմիոնան ճաշին էլ չեկավ: Երբ արդեն կերել-վերջացրել էին աղանդերի խնձորով կարկանդակը, Ոգեպնդիչ հմայախոսքի ազդեցությունն արդեն հասցրել էր մարել, և Հարրին ու Ռոնը սկսեցին անհանգստանալ:

— Գուցե Մալֆոյը մեր հետևից եկավ ու ինչ-որ բան արեց նրան, — արդեն ծայրահեղ անհանգստացած ասաց Ռոնը, երբ նրանք շտապ բարձրանում էին Գրիֆինդորի աշտարակ տանող աստիճաններով:

Նրանք անցան պահապան տրոլների կողքով, Չառ Կոմսուհուն ասացին գաղտնաբառը («թեթևսուլիկ-պճնամուլիկ») ու ներս մտան ընդհանուր սենյակը:

Հերմիոնան անշարժ նստած էր սեղանի մոտ: Ավելի մոտենալով տղաները տեսան, որ նա ուղղակի խոր քնած էր՝ Արիֆմանտիկայի բաց գիրքը բարձի պես գրկած: Նրանք երկու կողմից նստեցին սեղանի մոտ: Հարրին կամացուկ ծեռք տվեց Հերմիոնային, որպեսզի արթնացնի նրա:

— Իհի՞նչ... — ասաց Հերմիոնան՝ ցնցումով արթնանալով և լայն չռած աչքերով նայելով շուրջը, — գնալու ժամանա՞կն է: Ո՞ր դասին պիտի գնանք...

— Բախտագուշակություն, բայց դեռ քսան թույլ ժամանակ կա, — ասաց Հարրին: — Հերմիոն՝նա, ինչու՞ չեկար Հմայախոսքերի դասին:

— Ի՞նչ: Օհ ո՛չ... — ճչաց Հերմիոնան: — Ես մոռացել էի Հմայախոսքերի դասի մասին:

— Բայց ինչպե՞ս կարող էիր մոռանալ, — ասաց Հարրին: — Դու մեզ հետ էիր, երբ արդեն մտնում էինք Հմայախոսքերի դասարանը:

— Հավատս չի գալիս... — լացակումած ասաց Հերմիոնան: — Պրոֆեսոր Ֆլիթվիթը բարկացա՞վ: Օհ, հիշեցի... Մալֆոյն էր մեղավոր, նրա մասին էի մտածում ու ամեն ինչ գլխիցս թռավ:

— Գիտե՞ս ինչ, Հերմիոն՝նա, — ասաց Ռոնը՝ նայելով Հերմիոնային բարձի տեղ ծառայող Արիֆմանտիկայի հաստափոր հատորին, — այդպես չի կարելի... Դա առողջության համար վտանգավոր է: Դու չափազանց շատ բան ես վերցրել քեզ վրա:

— Ո՛չ, ես ոչ մի ավել բան էլ չեմ վերցրել, — ասաց Հերմիոնան՝ մագերն աչքերից հետ զցելով և հուսահատ հայացքով փնտրելով իր պայուսակը: — Ես ուղղակի սխալվեցի, ընդամենը: Լավ կանեմ գնամ, տեսնեմ պրոֆեսոր Ֆլիթվիթին և ներողություն խնդրեմ... Կհանդիպենք Բախտագուշակության դասին:

Հերմիոնան նրանց միացավ, երբ քսան թույլ անց արդեն պատրաստվում էին բարձրանալ պրոֆեսոր Թրելոնիի դասարան տանող սանդուղքով: Հերմիոնան ծայրահեղ հուսահատ ու ճնշված տեսք ուներ:

— Հավատս չի գալիս, որ բաց եմ թողել Ոգեպնդիչ հմայախոսքի դասը: Եվ գրագ կգամ, որ քննությունների ժամանակ անպայման այդպիսի հարց է լինելու: Պրոֆեսոր Ֆլիթվիթը նույնիսկ ակնարկեց, որ այդպես էլ կլինի:

Երեքով միասին բարձրացան աշտարակի կիսախավար ու հեղձուցիչ շոգ սենյակը: Բոլոր սեղաններին դրված էին փոքրիկ բյուրեղյա գնդեր, որոնք ասես լցված լինեին փայլատ, սպիտակ մառախուղով: Հարրին, Ռոնը և Հերմիոնան միասին նստեցին մի երեքուն սեղանի մոտ:

— Ես համոզված էի, որ բյուրեղյա գնդերով կգբաղվենք միայն հաջորդ կիսամյակում, — մրթմրեաց Ռոնը, զգուշավոր հայացքով դասարանում փնտրելով պրոֆեսոր Թրելոնիին, որը կարող էր մոտակայքում լինել:

— Մի՛ բողոքիր... Դա նշանակում է, որ ձեռնագուշակությունը արդեն վերջացրել ենք, — ի պատասխան մրթմրեաց Հարրին: — Ես արդեն կուշտ

էի նրա անակնկալ ցնցումներով ախ-ու-վախերից, ամեն անգամ, երբ նայում էր ձեռքիս մեջ:

— Բարի օր բոլորին, — ասաց ծանոթ, առեղծվածային ձայնը, և պրոֆեսոր Թրելոնին սովորականի պես թատերականորեն դուրս եկավ ստվերներից: Փարվաթին ու Լավենդերը դողացին հուզմունքից, իրենց բյուրեղյա գնդից ճառագող կաթնային լույսով ողողված դեմքերով:

— Ես որոշեցի քիչ ավելի շուտ սկսել բյուրեղյա գնդի ուսումնասիրությունը, քան պլանավորել էի ի սկզբանե, — ասաց պրոֆեսոր Թրելոնին՝ նստելով մեջքով դեպի բուխարու կրակն ու անթարթ աչքերով նայելով շուրջը: — Ճակատագրի աստվածուհիներն ինձ հուշեցին, որ հունիսի քննություններին պետք է գնդերի մասին հարց լինի, և ես շտապեցի ձեզ բավարար գործնական հմտություններ փոխանցել:

Հերմիոնան փնջացրեց:

— Ես էլ չեմ դիմանում, ազնիվ խոսք... Ճակատագրի աստվածուհիները նրան հուշեցին... Մի հարցնող լինի, թե իրենից բացի էլ ո՞վ կարող է որոշել, թե քննաթերթիկում ինչ հարցեր պիտի լինեն... Օ՛հ, ինչպիսի՜ ապշեցուցիչ կանխատեսություն... — ասաց նա՝ ծիծաղելով և ջանալով հնարավորինս ցածր խոսել:

Դժվար էր ասել, պրոֆեսոր Թրելոնին լսեց, թե՛ ոչ, քանի որ նրա դեմքը ծածկված էր ստվերներով, բայց նա համենայնդեպս շարունակեց այնպես, կարծես ոչինչ էլ չէր լսել:

— Բյուրեղահմայությունը շատ յուրահատուկ և նուրբ արվեստ է, — ասաց նա երազկոտ ձայնով: — Ես չեմ էլ սպասում, թե ձեզնից որևէ մեկը ԿՏԵՍՆԻ՝ առաջին անգամ նայելով Գնդի անսահման խորքերի մեջ: Մենք կսկսենք գիտակցությունը և արտաքին տեսողությունը թուլացնող վարժություններից, — Ռոնը իրենից անկախ սկսեց հռիռալ և ստիպված էր ամբողջ բռունցքը կոխել բերանը, որ ձայնը խլացնի, — որպեսզի մաքրենք ներքին Աչքի տեսողության ուղին և խաղաղեցնենք ենթագիտակցությունը, — շարունակեց պրոֆեսոր Թրելոնին, — եթե մեր բախտը բերի, թերևս մինչև դասի վերջը ձեզնից որևէ մեկին կհաջողվի ՏԵՍՆԵԼ:

Եվ նրանք սկսեցին: Հարրին ինքն իրեն ամենաքիչը հիմար էր զգում՝ աչքերը չռած նայելով բյուրեղյա գնդի մեջ՝ ձգտելով ուղեղը դատարկել բոլոր մտքերից... Բայց անդադար շատ հիմար մտքեր էին մտնում գլուխն ու

շեղում նրան: Բոլորովին չէր օգնում նաև այն հանգամանքը, որ Ռոնը մերթընդմերթ սկսում էր ցնցվել անձայն ծիծաղից, իսկ Հերմիոնան շարունակում էր անհամբերությունից փնջացնել:

— Որևէ բան տեսնու՞մ եք, — հարցրեց նրանց Հարրին, մի քառորդ ժամ բյուրեղյա գնդին պլշելուց հետո:

— Հա, էս սեղանին մի վառած ծակ կա, — ասաց Ռոնը՝ մատը ցցելով սեղանի երեսին երևացող մուգ բծի վրա, — ինչ-որ մեկը մոռացել է մոմը հանգցնել:

— Սա ժամանակի բացարձակ վատնում է, — ֆշացրեց Հերմիոնան: — Ես կարող էի մի շատ ավելի օգտակար բանով զբաղվել: Կարող էի սովորել իմ բաց թողած Ոգեպնդիչ հմայախոսքը:

Պրոֆեսոր Թրելոնին անցավ նրանց կողքով:

— Որևէ մեկը կցանկանա՞, որ մեկնաբանեմ Գնդի ներսում երևացող սովերային կանխանշանները, — կամացույց ասաց նա իր ապարանջանների զրնգոցի նվագակցությամբ:

— Ինձ օգնություն պետք չէ, — շշնջաց Ռոնը: — Ինձ համար միանգամայն պարզ է, թե սա ինչ է նշանակում: Այսօր շատ խիտ մառախուղ է լինելու:

Հարրին ու Հերմիոնան փոթկացին անզուսպ ծիծաղից:

— Ի՛նչ է կատարվում, — ասաց պրոֆեսոր Թրելոնին, երբ բոլորի գլուխները շրջվեցին նրանց սեղանի կողմը: Փարվաթին ու Լավենդերը ծայրահեղ վրդովված տեսք ընդունեցին: — Դուք ավելորդում եք կանխատեսողական տատանումները:

Նա մոտեցավ նրանց սեղանին ու նայեց նրանց բյուրեղյա գնդի մեջ: Հարրին զգաց, որ սիրտը կծկվեց: Նա համոզված էր, թե հաջորդն ինչ է լսելու...

— Այստեղ մի բան կա, — շշնջաց պրոֆեսոր Թրելոնին դեմքը մոտեցնելով գնդին, այնպես, որ գունդը կրկնակի արտացոլվեց նրա ակնոցի ապակիների մեջ: — Ինչ-որ շարժում եմ տեսնում... բայց ի՞նչ է սա...

Հարրին պատրաստ էր գրագ գալ իր ունեցած ամեն ինչով, ներառյալ և «Հրացուլքը», որ ինչ էլ դա լիներ, իրեն, համենայնդեպս, բոլորովին էլ լավ լուրեր չէին սպասվում: Եվ ահավասիկ...

— Սիրելի՛ս... — արտաշնչեց պրոֆեսոր Թրելոնին, սառած աչքերը բարձրացնելով Հարրիի վրա: — Կրկին այստե՛ղ է... ավելի ցայտու՛ն քան երբևէ... Սիրելի՛ս, գալի՛ս է դեպի քեզ... Ավելի՛ ու ավելի՛ է մոտենում քեզ... Դժ...

— Օ՛օֆ, աստծո՛ սիրուն... — բարձրաձայն ասաց Հերմիոնան, — միայն ոչ նորից այդ ծիծաղելի Դժխենը:

Պրոֆեսոր Թրելոնին իր հսկայական աչքերը բարձրացրեց Հերմիոնայի դեմքին: Փարվաթին ինչ-որ բան շշնջաց Լավենդերին, և երկուսն էլ աչքերը փայլեցրին Հերմիոնայի վրա: Պրոֆեսոր Թրելոնին ուղիղ կանգնեց՝ անտարակույս բարկությամբ լի հայացքով ոտքից գլուխ չափելով Հերմիոնային:

— Շատ եմ ցավում, որ պիտի ասեմ, բայց այն պահից ինչ դու մտար այս դասարանը, ինձ համար ակնհայտ էր, սիրելի՛ս, որ դու բոլորովին զուրկ ես այն ամենից, ինչ պահանջում է Բախտագուշակության նման բարձր ու ազնիվ արվեստը: Իսկապես, դեռ երբեք չեմ հանդիպել որևէ ուսանողի, որի միտքն այդքան անհույս երկրային լինի:

Մի պահ լռություն տիրեց: Հետո...

— Շատ լավ, — հանկարծ ասաց Հերմիոնան՝ տեղից կանգնելով ու «Ապագայի վերծանումը» դասագիրքը խցկելով պայուսակի մեջ: — Շատ լավ, — կրկնեց նա պայուսակը գցելով ուսին, այնպես որ Ռոնը քիչ մնաց ցած ընկներ իր աթոռից: — Վերջ... Ես այլևս չեմ գա ձեր դասին...

Եվ ի մեծագույն զարմանք ամբողջ դասարանի, Հերմիոնան վճռականորեն մոտեցավ հատակի վրա գտնվող սահադռնակին, ոտքով մի կողմ հրեց այն ու սկսեց իջնել սանդուղքով:

Մի քանի րոպե պահանջվեց, որպեսզի դասարանը կրկին հանդարտվի: Պրոֆեսոր Թրելոնին կարծես մոռացել էր Դժխենի մասին: Նա կտրուկ շրջվեց դեպի Հարրիի ու Ռոնի սեղանը և, ծանր շնչելով, ուսերի վրա պարանոցին ավելի մոտ քաշեց իր շղարշյա շալը:

— Օօօօ՛օ, — հանկարծ ասաց Լավենդերը, ստիպելով, որ բոլորը ցնցվեն, — Օօօօ՛օ, պրոֆեսոր Թրե՛լոնի, ես հանկարծ հիշեցի... Դուք արդեն տեսել էիք, որ նա պիտի հեռանա: Պրոֆե՛սոր, դուք ինքներդ ասացիք... Զատիկի տոների նախօրեին մեզնից մեկն ընդմիշտ կլքի մեզ... Դուք ինքներդ ասացիք դա, պրոֆե՛սոր...

Պրոֆեսոր Թրելունին մի անմեղ, միամիտ ժպիտ պարզեց նրան:

— Այո՛, սիրելի՛ս, ես իրոք գիտեի, որ օրիորդ Գրեյնջերը պիտի հեռանա մեզնից: Սակայն ցանկացած չարագույժ կանխատեսում ունենալուց, ես միշտ ականա հույս եմ տածում, որ սխալ եմ ընթերցել նշանները... Ներքին Աչքը կարող է շատ ծանր բեռ լինել, գիտե՞ս...

Լավենդերն ու Փարվաթին խորապես տպավորված էին և տեղից վեր կացան, որպեսզի պրոֆեսոր Թրելունին միանա իրենց սեղանին:

— Ա՛յ, քեզ բա՛ն... Ա՛յ, թե օ՛ր էր Հերմիոնայի համար, — ապշահար հիացմունքով ասաց Ռոնը Հարրիին:

— Հա՛...

Հարրին նայեց բյուրեղյա գնդի մեջ, բայց ոչինչ չտեսավ՝ բացի փայլատ մուժից: Իրո՞ք պրոֆեսոր Թրելունին կրկին տեսել էր ՂԺխեմը... Գուցե ինքն էլ շուտով կրկին կտեսնի... Միայն դա էր մնում պակաս՝ ևս մեկ ճակատագրական պատահար, երբ օրեցօր մոտենում էր քվիդիչի եզրափակիչը:

Ջատիկի արծակուրդները ամենահին էլ արծակուրդային տրամադրություն չբերեցին: Երրորդ դասարանցիները դեռ երբեք այդքան տնային աշխատանք չէին ունեցել: Նեվիլ Լոնգբոթոմը կարծես նյարդային խանգարումի եզրին լիներ, և ոչ միայն նա:

— Սա էլ արծակուրդ է, հա՞... — մի օր կեսօրից հետո ընդհանուր սենյակում, էլ չդիմանալով, ընդվզեց Շեյմուս Ֆինիգանը: — Մինչև քննությունները դեռ ինչքա՛ն ժամանակ կա, իսկ մեզ չեն թողնում գոնե շունչ քաշենք:

Սակայն ոչ ոք այնքան տնային աշխատանք չուներ, որքան Հերմիոնան: Նույնիսկ առանց Բախտագուշակության դասի, նա ավելի շատ առարկաներ էր սովորում, քան մյուսները: Նա սովորաբար գիշերը վերջինն էր հեռանում ընդհանուր սենյակից, իսկ առավոտյան առաջինն էր գնում գրադարան: Աչքերի տակ արդեն ստվերներ էին հայտնվել, ճիշտ ինչպես Լուպինի մոտ: Եվ թվում էր, թե ամեն րոպե կարող էր սկսել լաց լինել:

Ռոնը ստանձնել էր Կացնակտուցի դատավճռի դեմ բողոքարկելու պատասխանատվությունը: Եվ երբ տնային աշխատանք չէր ունենում, թերթում էր մի շարք հաստափոր հատորներ, որոնց վերնագրերը մոտավորապես այսպիսին էին. «Հիպոգրիֆի հոգեբանության և թռչնա կամ ծիավարժեցման ձեռնարկ», «Հիպոգրիֆի հարձակողական անհնազանդության ուսումնասիրությունը» և այլն: Նա այնքան էր կլանված այդ գործով, որ նույնիսկ չէր նկատում իր ոտքերի տակ մտերմավարի ֆրֆռացող Ծուռթաթին:

Հարրին ստիպված էր տնային աշխատանքները հարմարեցնել քվիդիչի մարզումներին, էլ չհաշված Վուդի հետ անվերջանալի մարտավարական քննարկումները:

Գրիֆինդորն ընդդեմ Սլիդերինի խաղը պիտի կայանար Ջատիկի արձակուրդներից հետո առաջին շաբաթ օրը: Սլիդերինի թիմը մրցության առաջատարն էր ուղիղ երկու հարյուր միավորով: Իսկ դա նշանակում էր (ինչպես Վուդն անդադար հիշեցնում էր բոլորին), որ Գավաթը վերցնելու համար իրենք պետք է խաղում հաղթեին երկու հարյուրից ավելի միավորի առավելությամբ: Դա նաև նշանակում էր, որ հաղթանակի ծանրությունը հիմնականում ընկնում էր Հարրիի ուսերին, որովհետև միայն բանբերին բռնելը իրենց կբերեր հարյուր հիսուն միավոր:

— Ուրեմն բանբերը պիտի բռնես միայն այն ժամանակ, երբ մենք հաշվի մեջ հիսուն միավորով առաջ լինենք, — անդադար ասում էր Վուդը Հարրիին: — Չմոռանա՛ս, միայն երբ մենք հիսուն միավորով առաջ կլինենք, Հա՛րրի, այլապես խաղում կհաղթենք, բայց Գավաթը կկորցնենք: Հասկացա՞ր, չէ՞: Բանբերը պիտի բռնես միայն, երբ մենք...

— ՀԱՍԿԱՑԱ, Օ՛ԼԻՎԵՐ, — գոռաց Հարրին:

Ամբողջ Գրիֆինդոր միաբանությունը ասես ցավազար լիներ գալիք խաղի կապակցությամբ: Գրիֆինդորը, առասպելական Որսորդ Չարլի Ուզլիից հետո, ոչ մի անգամ չէր հաղթել Քվիդիչի գավաթը (Չարլին Ռոնի երկրորդ ավագ եղբայրն էր): Բայց Հարրին կասկածում էր, թե նույնիսկ Վուդը, իրենից ավելի շատ էր ուզում հաղթել Գավաթի մրցույթում: Հարրիի և Մալֆոյի միջև թշնամանքը հասել էր թեժության գագաթնակետին: Մալֆոյը դեռ վառվում էր Հոգսմիդում ցեխագնդերով գնդակոծվելու պատահարի կապակցությամբ, և նույնիսկ առավել կատաղած էր, որովհետև Հարրին կարողացավ խուսափել

պատժից: Հարրին չէր մոռացել Ռեյվենքլոյի դեմ խաղում իրեն մոլորության մեջ գցելու Մալֆոյի փորձը, բայց Մալֆոյի քիթն ամբողջ դպրոցի առաջ տրորելու այրող ցանկության հիմանական պատճառը Կացնակտուցն էր:

Ոչ ոք չէր հիշում, որ երբևէ քվիդիչի խաղին դպրոցը սպասեր նման շիկացած ու պայթուցիկ մթնոլորտում: Մինչև արձակուրդների վերջը, երկու թիմերի և նրանց միաբանությունների միջև տիրող լարումը հասավ անտանելի թեժակետի: Մի շարք փոքր զգվրտոցներ ու քաշքշուկներ եղան միջանցքներում, որոնցից ամենատիպի միջադեպի արդյունքում մի չորրորդ դասարանցի գրիֆինդորցի և մի վեցերորդ դասարանցի սլիգերինցի հայտնվեցին հիվանդանոցային աշտարակում՝ ականջներից աճող կանաչ սոխի փնջիկներով:

Հարրին բոլորից շատ էր հասնում: Ամեն անգամ, երբ դասարան էր մտնում կամ դուրս գալիս, կամ միջանցքներով անցնում էր սլիգերինցիների կողքով, նրանցից մեկնումեկն անպայման ուտքն առաջ էր ցցում՝ նրան գետին գլորելու համար: Քրեբն ու Գոյլն անպայման հայտնվում էին ամենուրեք, որտեղ լինում էր Հարրին, և հիասթափված հեռանում՝ տեսնելով, որ չափազանց շատ մարդ կար հավաքված նրա շուրջը: Վուդը բոլորին խիստ հրահանգներ էր տվել, որպեսզի Հարրին ամենուրեք պահակախումբ ուղեկցի, եթե սլիգերինցիք ուզենան նրան շարքից դուրս հանել խաղից առաջ: Ամբողջ Գրիֆինդոր միաբանությունը մեծագույն ոգևորությամբ ստանձնել էր Հարրիի պաշտպանության պատասխանատվությունը, այնպես որ Հարրին այլևս չէր հասցնում ժամանակին գալ դասերին՝ անդադար շրջապատված լինելով մեծ ու շատախոս ուսանողական բազմությամբ: Հարրին ինքը սակայն ավելի շատ անհանգստացած էր «Հրացուլքի» անվտանգությամբ, քան՝ իր սեփական: Երբ չէր թռչում «Հրացուլքով», ապա շրջահայացորեն փակում էր այն իր ճամպրուկի մեջ և հաճախ դասամիջոցներին գլխապատառ նետվում էր Գրիֆինդորի աշտարակը՝ ցախավելի ապահովությունը ստուգելու համար:

Խաղի նախորդ գիշերը Գրիֆինդորի ընդհանուր սենյակում բոլորը գերագույն հոգեբանական լարման մեջ էին: Ոչ ոք ոչինչ չէր կարողանում անել, նույնիսկ Հերմիոնան չկարողացավ մի գիրք բացել:

— Չե՛մ կարող, չե՛մ կարող աշխատել, չե՛մ կարող կենտրոնանալ, — նյարդայնացած ասաց նա:

Մեծ աղմուկ էր տիրում: Ֆրեդ ու Ջորջ Ուիզլիները յուրովի էին հաղթահարում լարումը՝ սովորականից ավելի բարձր գոռգոռալով ու ծիծաղելով: Օլիվեր Վուլդ կպել էր սեղանին դրված քվիդիչի խաղադաշտի փոքր մակետին, կողքից նայողի համար ասես շախմատ էր խաղում՝ իր կախարդական փայտիկով դեսուդեն տանելով փոքրիկ արձանիկները: Անջելինան, Ալիսիան և Քեթին քրքջում էին Ֆրեդի ու Ջորջի անվերջանալի կատակների վրա: Հարրին նստած էր Ռոնի և Հերմիոնայի հետ՝ լրիվ վերացած շուրջը կատարվող ամեն ինչից՝ ամեն կերպ ջանալով չմտածել հաջորդ օրվա մասին, որովհետև ամեն անգամ, երբ մտածում էր, այնպիսի զգացողություն էր ունենում, ասես ինչ-որ մի շատ մեծ ու զգվելի բան պայքարում էր իր ստամոքսից դուրս գալու համար:

— Ամեն ինչ լավ կլինի, — ասաց նրան Հերմիոնան, թեև նա ինքը ահաբեկված տեսք ուներ:

— Դու «Հրացուլք» ունես, — ասաց Ռոնը:

— Հա... — ասաց Հարրին գալարվող ստամոքսով:

Ուղղակի փրկություն էր, երբ Վուլդ հանկարծ կանգնեց ու գոռաց.

— Թի՛մ, քնելու՛...

Հարրին շատ վատ քնեց այդ գիշեր: Սկզբում երազ տեսավ, իբր ինքը քնած էր մնացել, իսկ Վուլդ գոռում էր իր վրա. «Ու՞ր էիր կորե՛լ... Ստիպված էինք քո փոխարեն խաղի մեջ մտցնել Նեվիլին»: Հետո նա երազ տեսավ, իբր Մալֆոյը և Սլիզերինի ամբողջ թիմը խաղի եկան վիշապներ հեծած: Նա ինքը թռչում էր գլխապտույտ արագությամբ, որպեսզի խուսափեր Մալֆոյի վիշապի բերանից ժայթքող կրակից, երբ հանկարծ հասկացավ, որ մոռացել

էր իր «Հրացուլքը» և դպրոցական «Գիսաստղ» էր հեծնել: Երագում նա ցած ընկավ ցախավելից ու ցնցվելով արթնացավ:

Մի քանի վայրկյանից միայն Հարրին հիշեց, որ խաղը դեռ չի կայացել, և որ ինքը դեռ սեփական անկողնում է, և որ Սլիզերինի թիմին անկասկած ոչ ոք թույլ չի տա վիշապների վրա նստած խաղալ: Նա անչափ ծարավ էր: Հնարավորինս կամացուկ դուրս եկավ մահճակալից և գնաց, որպեսզի պատուհանի գոգին դրված արծաթյա սափորից մի բաժակ ջուր լցնի իր համար:

Դրսում, հանդավարները դեռ հանգիստ էին ու ամայի: Ոչ մի տերև չէր շարժվում Արգելված անտառում: Կռվազան ուռենին անշարժ էր և շատ անմեղ տեսք ուներ: Թվում էր, թե եղանակի տեսակետից պայմանները խաղի համար կատարյալ կլինեն:

Հարրին ցած դրեց գավաթը և արդեն պատրաստվում էր հետ գնալ, երբ մի բան ընկավ նրա աչքով: Ինչ-որ տարօրինակ ուրվագծով կենդանի էր անցնում առավոտյան աղջամուղջի մեջ դեռ արծաթափայլ մարգագետնով:

Հարրին նետվեց դեպի իր մահճակալի կողքի սեղանիկը, վերցրեց ակնոցը, դրեց քթին ու հետ շտապեց պատուհանի մոտ: Դա չէր կարող Դժխենը լինել... Ո՛չ... Միայն ո՛չ խաղից առաջ...

Նա կրկին նայեց հանդավարներին և մի րոպե խուճապահար որոնումներից հետո կրկին տեսավ նույն ուրվագիծը: Այն շարժվում էր Անտառի եզրով... Դա բոլորովին էլ Դժխեն չէր... Դա մի կատու էր... Հարրին մեծագույն թեթևությամբ բռնեց պատուհանի գոգից՝ ճանաչելով հաստ ու թավամազ պոչը: Դա ընդամենը Ծուռթաթն էր...

Բայց արդյո՞ք միայն Ծուռթաթն էր: Հարրին աչքերը կկոցեց՝ քիթը սեղմելով պատուհանի ապակուն: Ծուռթաթը կանգ առավ: Հարրին համոզված էր, որ ինքն ինչ-որ ուրիշ շարժում էլ էր տեսնում ծառերի ստվերներում:

Հաջորդ պահին այն դուրս եկավ ստվերներից: Դա մի ահռելի չափերի բրդոտ սև շուն էր՝ որը գողեգող վազեց մարգագետնով, իսկ Ծուռթաթը՝ պոչը ցցած վազեց նրա կողքով: Հարրին աչքերը չռեց: Սա ի՞նչ էր նշանակում: Եթե Ծուռթաթը նույնպես տեսնում էր այդ շանը, ապա ինչպես կարող էր այն Հարրիի մահվան կանխանշանը լինել:

— Ռո՛ն, — շշուկով գոռաց Հարրին: — Ռո՛ն, արթնացի՛ր:

— Հի-ահ...

— Այստեղ արի՛, պիտի ասես ինձ, արդյո՞ք դու էլ ես մի բան տեսնում...

— Դեռ մութ է, Հա՛րրի, — կիսաքուն մրթմրթաց Ռոնը: — Ի՞նչ ես անում...

— Այստեղ արի՛, ասում եմ...

Հարրին կրկին պատուհանից դուրս նայեց:

Ծուռթաթն ու շունը անհետացել էին: Հարրին բարձրացավ պատուհանի գոգին, որպեսզի նայի ամրոցի ստվերների մեջ: Բայց նրանք այնտեղ չէին: Ու՞ր կորան:

Ռոնը կրկին խռմփացրեց:

Հարրին ու Գրիֆինդորի մնացած թիմը հաջորդ առավոտյան Մեծ դահլիճ մտան որոտածայն ծափահարությունների ուղեկցությամբ: Հարրին չկարողացավ ժպիտը զսպել, երբ տեսավ, որ և՛ Ռեյվենքլոյի, և՛ Հաֆլփաֆի սեղանները նույնպես ծափահարում էին: Սլիգերինի սեղանը շատ բարձր շվշվացրեց, երբ անցնում էին նրանց կողքով: Հարրին նկատեց, որ Մալֆոյը նույնիսկ սովորականից ավելի գունատ էր:

Վուդը նախաճաշի մեծ մասն անցկացրեց իր թիմակիցներին հորդորելով, որ մի բան ուտեն, մինչդեռ ինքը ոչ մի պատառ չդրեց բերանը: Իսկ հետո սկսեց բոլորին շտապեցնել խաղադաշտ, քանի դեռ մյուսները չէին վերջացրել նախաճաշը, որպեսզի հասցնեն պատկերացում կազմել խաղի պայմանների մասին: Երբ դուրս էին գալիս Մեծ դահլիճից, բոլորը կրկին ծափահարեցին:

— Հաջողությո՛ւն, Հա՛րրի, — կանչեց Չո Չանգը: Հարրին զգաց, որ մինչև ականջները կարմրեց:

— Օ-քե՛յ... Քամի չկա... Արևը մի քիչ վառ է, դա կարող է խանգարել ձեր տեսողությանը, հետևե՛ք արևի դիրքին... Գետինը չոր է, ուրեմն արագ վեր կթռչենք...

Վուդը սկսեց քայլել ու հետ նայեց իր հետևից եկող թիմին: Վերջապես տեսան, ինչպես հեռվում բացվեցին ամրոցի շքամուտքի դռները, և ամբողջ դպրոցը դուրս թափվեց մարգագետին:

— Հանդերձարա՛ն, — կտրուկ հրամայեց Վուդը:

Ոչ ոք ոչինչ չասաց, քանի դեռ հագնում էին իրենց ալ կարմիր համազգեստները: Հարրին մտածում էր, արդյոք մյուսները նույն բանն են զգում, ինչ ինքը, ասես մի շատ մեծ ու լարծուն բան էր կուլ տվել նախաճաշին: Եվ շատ չանցած Վուդն ասաց.

— Օ-քե՛յ, ժամանակն է, գնացի՛նք...

Նրանք մարզադաշտ դուրս եկան աղմուկի մակընթաց ալիքի տակ: Հանդիսատեսների երեք քառորդը ալ կարմիր վարդակներ էր կրում և գրիֆինդորյան կարգախոսներով ու Գրիֆինդորի առյուծով ալ կարմիր դրոշներ ծածանում՝ «ԳՐԻՖԻՆԴՈՐՆԵՐ, ՀՈՒՊ ՏՈՒՐ» կամ «ԳԱՎԱԹԸ՝ ԱՌՅՈՒԾՆԵՐԻՆ»։ Իսկ Սլիզերինի դարպասների հետևում երկու հարյուր մարդ ոտքից գլուխ կանաչ էր հագնված, նրանց դրոշներին փայլվում էր Սլիզերինի արծաթագույն օձը, իսկ պրոֆեսոր Սնեյփը նստած էր ամենաառաջին շարքում՝ բոլորի պես կանաչ հագնված և ինչպես միշտ չարագույժ ժպիտը դեմքին:

— Եվ ահա գալիս են ԳՐԻՖԻՆԴՈՐՑԻՆԵՐՆԵՐԸ... — բարձրախոսից որոտաց Լի Ջորդանի ձայնը, որը խաղի մեկնաբանն էր, ինչպես միշտ: — Փոթթեր, Բել, Ջոնսոն, Սփինեթ, Ուիզլի, Ուիզլի, Վուդ... Վերջին մի քանի տարիներին Հոգվարթսի անկասկած լավագույն թիմը:

Ջորդանի խոսքերը խեղդվեցին Սլիզերինի ծայրից հնչած բվվոցի մակընթաց ալիքի մեջ:

— Եվ ահա դաշտ դուրս եկավ Սլիզերինի թիմը՝ կապիտան Ֆլինտի առաջնորդությամբ: Նա որոշ փոփոխություններ է մտցրել վերջերս թիմի կազմի մեջ, և կարծես... նրա ընտրության չափանիշն ավելի շուտ խաղացողների չափերն են քան՝ հմտությունը:

Կրկին ԲՈՒՈՒ՛, ԲՈՒՈՒ՛ սլիզերինցի բազմությունից: Հա՛րրին, սակայն, մտածեց, որ Ջորդանի ասածի մեջ իմաստ կար: Մալֆոյը Սլիզերինի թիմում ամենափոքրամարմին խաղացողն էր, մյուսներն ուղղակի հսկաներ էին:

— Կապիտաննե՛ր, իրար ձեռք սեղմե՛ք, — ասաց մադամ Հուչը:

Ֆլինտը և Վուդը մոտեցան իրար և շատ ուժեղ սեղմեցին միմյանց ձեռքերը: Կողքից նայողի մոտ այնպիսի տպավորություն էր, ասես ուզում էին միմյանց մատները ջարդել:

— Հեծնե՛ք ցախավելները, — ասաց մադամ Հուչը: Երեք... Երկու... Մեկ... Շփուռուռու՛ռու...

Նրա սուլիչի ծայնը կորավ ամբոխի աղմուկ-աղաղակի մեջ, երբ տասնչորս ցախավելներ օդ բարձրացան: Հարրին զգաց, ինչպես մագերը հետ թռան ճակատից, նյարդերն ասես մնացին գետնին, նա շուրջը նայեց, տեսավ Մալֆոյին, որը թռչում էր իր հետևից պոչի պես կպած և արագացրեց ընթացքը՝ փնտրելով բանբերը:

— Եվ բրդուճը Գրիֆինդորի մոտ է... Գրիֆինդորի Ալիսիա Սփինեթն է բրդուճով սլանում դեպի Սլիգերինի դարպասները... Ի՛նչ սիրուն աղջիկ է, Ալիսիան... Աաախ... Ո՛չ, Վարինգտոնը փախցրեց բրդուճը... Սլիգերինի Վարինգտոնը հետ է սլանում խաղաղաշտով...

ՎՀԱԱԱՄՄՄ...

— Ջորջ Ուիզլիի Բրետն իր գործն արեց... Վարինգտոնը զցեց բրդուճը... Ջոնսոնը բռնեց... Գրիֆինդորն է գնդակով... Դեհ, հուպ տու՛ր, Անջելի՛նա... Խափս տվեց Մոնտագից... Գլու՛խդ, Անջելի՛նա... Բրետ էր... ԳՈՈՈ՛Լ.... ՀԱՇԻՎԸ՝ ՏԱՍՈՎ ՋՐՈ, ՀՕԳՈՒՏ ԳՐԻՖԻՆԴՈՐԻ:

Անջելինան վեր սլացավ գոլ խփելուց հետո, պտույտ արեց հակառակորդի խաղաղաշի վրա, մինչ ներքևում ալ կարմիր ծովն ալեկոծվում էր մոլեռանդ ուրախության մեջ:

— ՎՎԱԱԱԱ՛խխ...

Անջելինան քիչ մնաց ցած ընկներ իր ցախավելից, Երբ Մարկուս Ֆլինտն ամբողջ թափով խփվեց նրան:

— Ներողությու՛ն, — ասաց Ֆլինտը, երբ ամբոխի սուլոցներն ու բվվոցները վեր հորդացին: — Ասացի չէ՞, «ներողությու՛ն», չէի տեսել նրան:

Հաջորդ պահին, Ֆրեդ Ուիզլին պաշտպանի մահակով հասավ Ֆլինտի ծոծրակին: Ֆլինտի քիթը հարվածի թափից կպավ նրա ցախավելի կոթին ու սկսեց արնահոսել:

— Բավական է, — ծղրտաց մադամ Հուչը, վնգոցով հայտնվելով նրանց միջև: — Տուգանային հոգուտ Գրիֆինդորի՝ նրանց Հետախույզի վրա կատարված անհիմն հարձակման համար, տուգանային հոգուտ Սլիգերինի՝ նրանց Հետախույզին հասցրած դիտավորյալ վնասի համար:

— Ես ուղղակի Բրետից վրիպեցի, — բողոքածայն գոռաց Ֆրեդը, բայց մադամ Հուչը սուլիչը փչեց, և Ալիսիան առաջ թռավ տուգանային հարված իրականացնելու:

— Դեհ քեզ տեսնենք, Ալի՛սիա, — գոռաց Լին խաղաղաշտի վրա տիրող լռության մեջ: — ԱՅ-ՅՈՒ, ԱԼԻՍԻԱՆ ՀԱՂԹԵ՛Ց ԴԱՐՊԱՍԱՊԱՀԻՆ, ՔՍԱՆ-ԶՐՈ ՀՈԳՈՒՏ ԳՐԻՖԻՆԴՈՐԻ:

Հարրին կտրուկ շրջեց «Հրացուլքը», որպեսզի նայի այդ պահին տուգանային հարված իրականացնող Ֆլինտին: Վերջինիս քթից դեռ արյուն էր գալիս, երբ թռչում էր դեպի Գրիֆինդորի դարպասները: Վուդը, ծնոտներն ամուր սեղմած, ճախրում էր Գրիֆինդորի դարպասների առաջ:

— Իհարկե, Վուդը գերազանց Դարպասապահ է, — բազմությամբ հայտնեց Լի Զորդանը, մինչ Ֆլինտը սպասում էր մադամ Հուչի սուլոցին: — Գերազա՛նց... անկրկնելի՛... անգուգակա՛ն... անպարտելի՛... ան... ան... ԱՅՅՅՅՅՈՈՈ՛... ԱԶՔԵՐԻՍ ԶԵՄ ՀԱՎԱՏՈՒՄ... ԲՈՆԵԵԵԵԵԵ՛Ց...

Հանգստացած սրտով Հարրին հետ սլացավ՝ աչալուրջ փնտրելով բանբերը, բայց հոգալով, որպեսզի բաց չթողնի Լի Զորդանի մեկնաբանությունները: Նա պետք է Մալֆոյին հետ պահեր բանբերից, քանի դեռ Գրիֆինդորի թիմը հիսուն միավոր չէր հավաքել...

— Գրիֆինդորն է գնդակով... Ո՛չ, բրդուճը Սլիզերինի մոտ է... Ո՛չ, կրկին՝ Գրիֆինդորի... Քեթի Բելն առաջ է սլանում... Բրդուճով Քեթի Բելն է Գրիֆինդորից... Սուրում է դեպի հակառակորդի դարպասները... ԽԱՆՏՈՒՌՈՒՄ... ԴԻՏԱՎՈՐՅԱԼ ԱՐԵՑ... ԵՍ ՔՈՒ...

Սլիզերինցի Հետախույզ Մոնտագը ներքևից վեր էր սլացել ուղիղ Քեթիի առաջ և նրա ձեռքից բրդուճը խլելու փոխարեն ուղղակի բռնել էր նրա գլուխը: Քեթին քառակի պտույտ կատարեց օդի մեջ, հազիվ կարողանալով մնալ ցախավելի վրա և ձեռքից ցած զցեց բրդուճը:

Մադամ Հուչի սուլոցը կրկին ծակեց օդը, և ամբոխի գոռոցների մեջ նա նետվեց Մոնտագի մոտ ու սկսեց գոռգոռալ նրա վրա: Մի րոպե անց Քեթին ևս մեկ տուգանային հարված իրականացրեց Սլիզերինի Դարպասապահի կողքով:

— ԵՐԵՍՈՒՆ-ԶՐՈՒ... ԴԵՀ ԿԵՐԵ՛Ք, ԿԵՂՏՈՏ ԽԱՐԴԱԽՆԵ՛Ր:

— Զորդա՛ն, եթե չես կարող մեկնաբանել առանց կողմնակալության...

— Ես ասում եմ. ինչ կա, պրոֆե՛սոր...

Հարրին ոգևորության մի ուժեղ պոռթկում զգաց: Նա տեսել էր բանբերը: Պատիկ գնդակը ցուցլում էր գետնին մոտ Գրիֆինդորի դարպասների տակ... բայց նա դեռ չպետք է բռներ այն: Բայց եթե Մալֆոյը տեսնի...

Հարրին ձևացրեց իբր ուշադրությունը կենտրոնացրել է լրիվ հակառակ ուղղությամբ և «Հրացուլքը» շրջելով սլացավ դեպի խաղադաշտի Սլիզերինի հատվածը: Ստացվեց: Մալֆոյը պոչի պես սլացավ նրա հետևից՝ մտածելով, որ Հարրին տեսել է բանբերը...

ՎՀԱԱԱՄՄՄ...

Սլիզերինի Պաշտպան, ածդահա Ղերիքի մահակից ուղղորդված բրետը վնգաց Հարրիի աջ ականջի մոտով: Իսկ հաջորդ պահին...

ՎՅՈՒՈՒՈՒՄՄ...

Երկրորդ բրետն անցավ քսվելով Հարրիի արմունկին: Սլիզերինի մյուս Պաշտպան Բոուլը բրետի հետևից սլանում էր դեպի Հարրին:

Հարրին աչքի պոչով տեսավ, որ Բոուլն ու Ղերիքը, մահակները բարձր պահած, իրեն խոյահարելու հստակ մտադրությամբ, խելահեղ արագությամբ սլանում են իր վրա:

Միայն վերջին վայրկյանին նա վեր ցցեց «Հրացուլքի» քիթը, և Բոուլն ու Ղերիքը մի ահավոր դմփոցով խփվեցին իրար:

— Հա-հա-հաաա՛... — ոռնաց Լի Ջորդանը, երբ Սլիզերինի Պաշտպանները, գլուխները բռնած անջատվեցին միմյանցից:

— Կերա՞ք, տղանե՛ր... Ղեռ շա՛տ հաց ու պանիր պիտի ուտեք «Հրացուլքին» հաղթելու համար... Բրդուժը կրկին Գրիֆինդորի մոտ է... Ջոնսոնը վերցրեց բրդուժը... Ֆլինտը հասնում է նրան... Աչքին խփի՛ր, Անջելի՛նա... (կատակ եմ անում, պրոֆեսոր)... Օհ, ո՛չ... Բրդուժը Ֆլինտի մոտ է... Ֆլինտը թռչում է դեպի Գրիֆինդորի դարպասները... Ղեհ բռնի՛ր Վու՛դ, բռնի՛ր...

Բայց Ֆլինտը գոլ խփեց: Ուրախության բուռն գոռոցներ ժայթքեցին դաշտի սլիզերինյան հատվածից: Լին այնքան զգվելի մի հայիոյանք տվեց, որ պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը նետվեց՝ խոսափողը նրանից խլելու:

— Ներեցե՛ք, պրոֆեսոր, ներեցե՛ք, էլ չի կրկնվի... Եվ այսպես... Խաղը վարում է Գրիֆինդորը, հաշիվը՝ երեսուն-տասը... Եվ բրդուժը Գրիֆինդորի մոտ է...

Դա Հարրիի երբևէ խաղացած ամենակեղտոտ ու կոպիտ խաղն էր: Կատաղած, որ Գրիֆինդորն այդքան արագ սկսեց վարել խաղը, սլիզերինցիներն ամեն ինչ անում էին բրդուժին տիրանալու համար: Բոուլը մահակով խփեց Ալիսիային և այնքան լկտի գտնվեց, որ փորձեց նույնիսկ

արդարանալ, իբր իրեն թվաց, թե նա բրետ էր: Ջորջ Ուիգլին ի պատասխան արմունկով խփեց Բոուլի երեսին: Մադամ Հուչը երկու թիմերին էլ տուգանային հարվածներ նշանակեց, և Վուդը ևս մեկ անգամ տպավորիչ փրկեց Գրիֆինդորի դարպասները, ու հաշիվը դարձավ քառասուն-տասը հոգուտ Գրիֆինդորի:

Բանբերը կրկին անհետացել էր: Մալֆոյը կրկին պոչի պես հետապնդում էր Հարրիին:

Հենց որ Գրիֆինդորը հիսուն միավորով առաջ անցնի...

Քեթին խփեց՝ հիսուն-տասը: Ֆրեդ ու Ջորջ Ուիգլիները ութեր էին գծում նրա շուրջը՝ մահակները բարձր պահած, որպեսզի հետ մղեն վերժխնդիր սլիզերինցիներին: Բոուլն ու Դերիքը՝ օգտվելով առիթից, որ Ֆրեդն ու Ջորջը զբաղված էին՝ երկու բրետներին էլ ուղարկեցին Վուդի վրա, որոնք մեկը մյուսի հետևից խփեցին ուղիղ նրա ստամոքսին, ստիպելով, որ նա ցախավելի պոչից բռնված մի քանի անգամ գլուխկոնձի տա օդի մեջ:

Մադամ Հուչի բարկությանը չափ ու սահման չկար:

— Իրավունք չունեք հարվածելու Դարպասապահին, երբ բրդուճը դարպասային կիսադաշտում է, — ճղճղան ծայնով գոռաց նա Բոուլի ու Դերիքի վրա: — Գրիֆինդորին՝ տուգանային հարված:

Եվ Անջելինան խփեց: Վաթսուն-տասը: Հաջորդ պահին Ֆրեդ Ուիգլին բրետով խփեց Վարինգտոնին՝ բրդուճը ցած գցելով նրա ձեռքից, Ալիսիան բռնեց բրդուճն ու զցեց Սլիզերինի դարպասը: Յոթանասուն-տասը:

Գրիֆինդորի կողմնակիցներն ուղղակի պատռեցին կոկորդները:

Գրիֆինդորն արդեն վաթսուն միավորով առաջ էր, և եթե Հարրին այդ պահին բռներ բանբերը, ուրեմն Գավաթն իրենցն էր: Հարրին գրեթե ֆիզիկապես էր զգում այն հարյուրավոր զույգ աչքերի հայացքները, որոնք հետևում էին իրեն խաղից բարձր երկնքում՝ իր հետևից պոչի նման կպած Մալֆոյի հետ միասին:

Եվ այդ պահին նա տեսավ... Բանբերը ցուցլում էր իրենից տասը մետր բարձրության վրա:

Հարրին հզոր արագացումով առաջ նետվեց: Քամին ոռնում էր ականջների մեջ: Նա ձեռքն առաջ մեկնեց, բայց հանկարծ «Հրացուլքը» սկսեց դանդաղել...

Նա սարսափահար հետ նայեց: Մալֆոյն իրեն առաջ էր նետել ու բռնելով Հրացուլքի պոչից ցած էր քաշում նրան:

— Դու՛...

Հարրին այնքան բարկացած էր, որ կարող էր անգամ ոտքով խփել Մալֆոյին, բայց ոտքը նրան չհասավ: Մալֆոյը շնչասպառ կախված էր «Հրացուլքից», բայց նրա աչքերը չարանենգորեն փայլվեցին: Նա հասավ իր ուզածին: Բանբերը կրկին անհետացավ:

— Տուգանայի՛ն, տուգանայի՛ն՝ հոգուտ Գրիֆինդորի... Կյանքում երբեք դեռ չեմ տեսել նման խայտառակ մարտավարություն, — գոռալուց խզված ծայնով ծղրտած մադամ Հուչը, սլանալով վեր, որտեղ Մալֆոյը հետ էր սահում իր «Նիմֆուս երկու հազար և մեկի» վրա:

— ՍՏՈՐ, ԽԱՐԴԱԽԻ ՄԵԿԸ, — դաշտի բոլոր բարձրախոսներով գոռում էր Լի Ջորդանը՝ ցատկոտելով ու բարձրախոսը ձեռքից ձեռք գցելով, որ փախցնի պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալից: — ԿԵՂՏՈՏ, ՀԱՍՏԱԳՈՒԽ ԽԱԲԵԲԱ...

Բայց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը նույնիսկ նկատողություն անելու միտք չունեց: Նա ինքը, բարկությունից կարմրած, բռունցքն էր թափահարում Մալֆոյի վրա: Նրա գլխարկը ցած էր ընկել գլխից, և ակնհայտորեն բարձրախոսը նրան պետք էր, որպեսզի իր բարկությունը լսելի դարձնեք բոլորին:

Ալիսիան պիտի խփեր տուգանային հարվածը, բայց նա այնքան բարկացած էր, որ գրեթե կես մետր վրիպեց: Գրիֆինդորի թիմը լարումից ու բարկությունից սկսել էր ապակենտրոնանալ, իսկ սլիգերինցիները, հրճվելով Մալֆոյի խարդախության վրա ոգեշնչվել էին ու նոր թափ առել:

— Գնդակը Սլիգերինի մոտ է... Սլիգերինը մոտենում է դարպասներին... Մոնտագը ավելացրեց հաշիվը, — ծանր հոգոցով ասաց Ջորդանը: — Յոթանասուն-քսան հոգուտ Գրիֆինդորի...

Հարրին Մալֆոյին այնքան մոտ էր թռչում, որ նրանց ծնկները քսվում էին: Հարրին չէր պատրաստվում Մալֆոյին մոտ թողնել բանբերին...

— Հեռու գնա՛ ճամփիցս, Փո՛թեր, — գոռաց Մալֆոյը կատաղած՝ փորձելով, բայց չկարողանալով պոկվել Հարրիից:

— Անջելինա Ջոնսոնը բռնեց բրդուձը... Առա՛ջ, առա՛ջ, Անջելի՛նա, ԽՓԻԻԻ՛Ր...

Հարրին հետ նայեց: Սլիզերինի թիմի բոլոր խաղացողները, բացի Մալֆոյից, նույնիսկ Սլիզերինի դարպասապահը, սլանում էին դեպի Անջելինան, բոլորը պատրաստվում էին փակել նրա ճանապարհը...

Հարրին «Հրացուլքը» շրջեց, և շատ մոտ սեղմվելով իր ցախավելի կոթին առաջ նետվեց: «Հրացուլքը» հրթիռի պես սլացավ դեպի սլիզերինցիները:

— ԱԱԱԱԱԱԱՐՐՐՐՐՐՐՐ...

Բոլոր սլիզերինցիները ցաքուցրիվ եղան իրենց վրա սլացող «Հրացուլքի» վախից: Անջելինայի ճանապարհը բացվեց:

— ԽՓԵ՛Ց, ԽՓԵ՛Ց, ԽՓԵ՛Ց... Գրիֆինդորն առջևում է՝ ութսուն-քսան...

Հարրին, որը քիչ մնաց գլխով հարվածեր Սլիզերինի դարպասածողերին, օդի մեջ կանգնեց, շրջվեց ու հետ սուրաց դեպի խաղադաշտի կենտրոնը:

Եվ այդ պահին նա մի բան տեսավ, ինչից սիրտը դադարեց բաբախել: Մալֆոյը ցած էր սուզվում՝ դեմքին կատարյալ հաղթական արտահայտությամբ: Այնտեղ ներքևում, խոտից կես մետր բարձրության վրա մի պստիկ ոսկեգույն ցուլ էր երևում:

Հարրին առաջ հրեց «Հրացուլքը»՝ ցած դեպի փայլփլող կետիկը, բայց Մալֆոյը շա՛տ ավելի առաջ էր:

— Գնա՛, գնա՛, գնա՛... — գոռում էր Հարրին իր ցախավելին: Նա արդեն հասնում էր Մալֆոյին... Հարրին ուղղակի ձուլվեց իր ցախավելի հետ, երբ Բոուլը մի բրետ ուղարկեց նրա հետևից... Ահա նա հասավ Մալֆոյի կրունկներին... Արդեն կրծքով հավասարվեց նրան...

Հարրին ինքն իրեն առաջ նետեց և, երկու ձեռքերը բարձրացնելով ցախավելից, մի կողմ հրեց Մալֆոյի առաջ մեկնած ձեռքն ու...

— ԱՅՅՅՈ՛Ր...

Նա դուրս եկավ անկումից՝ ձեռքն օդի մեջ բարձր պահած: Խաղադաշտը ճայթեց հաղթախինդ որոտով: Հարրին սուրաց հանդիսատեսների շարքերի վրայով, ականջների մեջ տարօրինակ զրնգոցով: Պստիկ, ոսկե գնդակն ամուր սեղմված էր նրա ձեռքի մեջ և թափանցիկ թևերով հուսահատ խփում էր նրա մատներին:

Հետո Վուդը՝ արագություն հավաքելով սլացավ նրա կողմը, արցունքներից գրեթե չտեսնող աչքերով, հասավ ու գրկելով Հարրիի պարանոցը ազատություն տվեց անզուսպ հեկեկոցներին՝ դեմքը խփելով

Հարրիի ուսին: Հարրին երկու ուժեղ գմփոց զգաց, երբ Ֆրեդն ու Ջորջը խփվեցին նրանց: Հետո նա լսեց Անջելինայի, Ալիսիայի և Քեթիի ձայները.

— Հաղթեցի՛նք, հաղթեցի՛նք, Գավաթը մե՛րն է, Գավաթը մե՛րն է...

Միանալով միմյանց բազմաձեռք գրկախառնության մեջ, Գրիֆինդորի թիմը ցած սուզվեց դեպի գետին՝ ամբողջ ուժով գոռալով արդեն խռպուտած կոկորդներով:

Ալիք ալիքի հետևից ալ կարմիր երկրպագուները դաշտ էին լցվում: Բազմաթիվ զույգ ձեռքեր նրանց էին դիպչում: Հարրիի զգայարանների համար աղմուկն ու հպումները խառնվել էին մի ընդհանուր բազմագույն մշուշի մեջ: Հետո նա և թիմի մյուս անդամները հայտնվեցին բազմության ուսերին: Հայտնվելով գլուխներից վեր, նա տեսավ Հագրիդին՝ ալ կարմիր վարդակներով զարդարված կրծքով:

— Լա՛վ հասցրիք դրանց, Հա՛րրի, լա՛վ հասցրիք, դրանց... — որոտաց Հագրիդը. — Գնա՛մ պատմեմ Կացնակտուցին:

Փերսին մոլագարի պես թռչկոտում էր տեղում՝ մոռանալով արժանապատվության մասին: Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը նույնիսկ ավելի ուժեղ էր հեկեկում, քան Վուդը, աչքերը սրբելով մի հսկայական գրիֆինդորյան դրոշի փեշով: Եվ ահա ասես վազքի մեջ թռչելով դեպի Հարրին էին սլանում Ռոնն ու Հերմիոնան: Նրանք խոսք չէին գտնում: Ուղղակի ժպտում էին: Իսկ բազմությունը Հարրիին և մյուսներին տանում էր դեպի այն հարթակը, որտեղ Դամբլդորն էր կանգնած՝ ձեռքին բռնած Քվիդիչի հսկայական բաղձալի Գավաթը:

Եթե միայն մի ագրայել լիներ շրջակայքում... Երբ դեռ հեկեկացող Վուդը Հարրիին փոխանցեց Գավաթը, երբ նա օդ բարձրացրեց այն, Հարրին զգաց, որ այդ պահին նա կկարողանար ստեղծել աշխարհի լավագույն պատրոնուսը:

Գլուխ 16. Պրոֆեսոր Թրելոնիի կանխագուշակությունը

Քվիդիչի գավաթը հաղթելու երանությունը մի ամբողջ շաբաթ տևեց: Նույնիսկ եղանակն էր, կարծես, նրանց հետ միասին տոնում հաղթանակը: Մոտենում էր հունիս ամիսը, օրերն անամպ էին ու արևոտ: Բոլորի մտքին միայն մի բան կար՝ գնալ հանդավարներն ու մի քանի լիտր սառուցով դդումի հյութի պաշարով փռվել խոտերի վրա ու ոչինչ չանել, բացի քարկտիկ խաղալուց կամ ուղղակի դիտել լճի մակերեսին մոտ շոշափուկները ծուլորեն տաքացնող, հսկայական ութոտնուկին:

Բայց ոչ մի երանություն, բնականաբար, երկար չի տևում: Քննություններն արդեն շատ մոտ էին: Ուստի դրսում ծուլորեն թրև գալու փոխարեն, ուսանողները ստիպված էին մնալ ամրոցում՝ փորձելով գլուխները կենտրոնացնել, երբ ամառային գայթակղիչ օդը ներս էր հոսում բոլոր պատուհաններից: Նույնիսկ Ֆրեդ ու Ջորջ Ուիզլիններն էին սկսել պարապել: Այդ տարի նրանք պետք է ՀԱՄ-եր հանձնեին (Հրաշագործության Առաջին Մակարդակի քննությունները): Փերսին պատրաստվում էր հանձնել ԾՀՈՂՅՈՒՔ-ները (Ծայրահեղ Հոգնեցուցիչ Ղյութական Քննությունները), ինչը Հոգվարթսում առաջարկվող ամենաբարձր որակավորումն է: Եվ քանի որ Փերսին հույս ուներ ծառայության մտնել Հրաշագործության նախարարությունում, նա պետք է առավելագույն բարձր գնահատականները ստանար: Նա ծայրահեղ նյարդային էր դարձել և շատ խիստ պատիժներ էր տալիս բոլոր նրանց, ովքեր խանգարում էին ընդհանուր սենյակի երեկոյան հանգիստը: Ըստ էության, Փերսիից ավելի հուզված երևացող միակ անձնավորությունը Հերմիոնան էր:

Հարրին ու Ռոնը արդեն դադարել էին հարցնել նրան, թե ինչպես էր կարողանում միևնույն ժամանակ մի քանի դասի լինել, բայց չկարողացան զսպել իրենց, երբ տեսան քննությունների օրակարգը, որը Հերմիոնան ինքն էր գրել իր համար: Առաջին սյունակում գրված էր.

ԵՐԿՈՒՇԱԲԹԻ

9:00 - Արիֆմանտիկա

9:00 - Տրանսֆիգուրացիա

ՃԱՇ

1:00 - Հմայախոսքեր

1:00 - Հնադարյան Ռուներ

— Հերմիոնա, — զգուշորեն ասաց Ռոնը, որովհետև նա կարող էր ուղղակի պայթել, եթե իրեն ընդհատում էին այդ օրերին, — համոզվա՞ծ ես, որ ժամերը ճիշտ ես գրել:

— Ի՞նչ... — ցրված նետեց Հերմիոնան՝ վերցնելով իր քննությունների օրակարգը և աչքի անցկացնելով: — Այո՛, իհարկե ճիշտ եմ գրել:

— Իմաստ ունի՞ր հարցնել քեզ, թե ինչպես ես պատրաստվում միևնույն ժամանակ երկու քննություն հանձնել, — ասաց Հարրին:

— Ո՛չ, — կարճ ասաց Հերմիոնան: — Որևէ մեկը չի՞ տեսել Թվահմայության իմ դասագիրքն ու Ռուների քերականությունը:

— Օհ, հա՛... Ես եմ վերցրել քնելուց առաջ մի քիչ կարդալու համար, — ասաց Ռոնը, բայց այնքան կամաց, որ Հերմիոնան չլսի: Հերմիոնան սկսեց ամբողջ սեղանի վրա տակնուվրա անել մագաղաթի տրցակները՝ փնտրելով իրեն պետքական գրքերը: Հենց այդ պահին թրթռոց լսվեց պատուհանի հետևում, և Հեդվիգը ներս թռավ՝ կտուցի մեջ բռնած մի երկտող:

— Հագրիդից է, — ասաց Հարրին՝ պատռելով երկտողը: — Կացնակտուցի երկրորդ լսումը նշանակված է ամսի վեցին:

— Հենց քննությունների վերջին օրը, — ասաց Հերմիոնան՝ դեռ փնտրելով Արիֆմանտիկայի դասագիրքը:

— Վերջին նիստը այստեղ Հոգվարթսում է կայանալու, — ասաց Հարրին՝ դեռ ընթերցելով նամակը: — Մարդիկ պիտի գան Հրաշագործության նախարարությունից և... դահիճը:

Հերմիոնան ցնցվելով վեր նայեց:

— Նրանք դահիճին իրենց հետ բերում են նիստի՞ն... Բայց դա նշանակում է, որ նրանք արդեն կայացրել են որոշումը:

— Հա, այդպես է երևում, — դանդաղ ասաց Հարրին:

— Չեն կարող, — բողոքական ծայնով գոռաց Ռոնը, — քանի՞ օր են անցկացրել էդ ամբողջ բարբաջանքը Հագրիդի համար ընթերցելու վրա: Չեն կարող ուղղակի անտեսել մեր բոլոր փաստարկները:

Բայց Հարրին սարսափելի կանխազգացում ուներ, որ Վտանգավոր արարածների օտարման հանձնաժողովն արդեն կայացրել է իր որոշումը՝ Լուցիուս Մալֆոյի ուզածով: Դրաքոն, որի փութը նկատելիորեն իջել էր քվիդիչի եզրափակիչում Գրիֆինդորի հաղթանակից հետո, կարծես կրկին գոռոզամտացել էր վերջին մի քանի օրերի ընթացքում: Ականջի ծայրով լսած Մալֆոյի չարախինդ մեկնաբանություններից, Հարրին կարող էր վստահաբար եզրակացնել, որ Կացնակտուցին պետք է սպանեն, իսկ Մալֆոյը նաև անչափ գոհ էր, որ ինքն էր լինելու դրա պատճառը: Հարրին կարող էր միայն բռնկվել սեղմած զսպել իրեն, որպեսզի չկրկնի Հերմիոնայի ընդվզումն ու մի լավ ապտակ չծեփի Մալֆոյի ստոր մոուրին: Իսկ ամենավատն այն էր, որ իրենք ո՛չ հնարավորություն ունեին, ո՛չ ժամանակ Հագրիդին այցելելու համար, որովհետև պաշտպանության շատ խիստ նոր կանոնները չէին թուլացվել, իսկ Հարրին չէր համարձակվում միաչքանի վիուկի արձանի տակից հանել Անտեսանելիության թիկնոցը:

Քննությունների շաբաթն սկսվեց, և մի անբնական լռություն իջավ ամբողջ վրա: Երկուշաբթի օրը երրորդ դասարանցիները դուրս եկան Տրանսֆիգուրացիայի քննությունից և գունատ դեմքերով սկսեցին համեմատել իրենց պատասխաններն ու տրտնջալ դժվար առաջադրանքներից, որոնց մեջ մտնում էր թեյնիկից կենդանի կրիա ստանալու հմայանքը: Հերմիոնան բոլորին ջղայնացրեց բարձրաձայն նվնվալով, որ իր կրիան ավելի շատ ծովային կրիայի նման էր ստացվել (նա չէր հիշում, արդյոք առաջադրանքի մեջ հատուկ նշվա՞ծ էր, որ կրիան պետք է ցամաքային լինի): Բնականաբար, ոչ մեկի մտքով էլ չէր անցնում

անհանգստանալ, թե իրենց կրիաները ծովային էին ստացվել, թե՝ ցամաքային:

— Ուուու՛Ֆ, իմ կրիայի պոչը այդպես էլ թեյնիկի բռնակի նման մնաց... Ի՛նչ մղձավանջ...

— Իսկ կրիաները շնչելուց գոլորշի չե՞ն արձակում...

— Ի՛նչ արեցի, չկարողացա կրիայիս զրահից մաքրել հախճապակու երկնագույն նախշերը: Ի՞նչ եք կարծում, դա կազդի՞՞ գնահատականի վրա:

Հետո հապշտապ ճաշեցին ու վազեցին Հմայախոսքերի քննությանը: Հերմիոնան ճիշտ էր, պրոֆեսոր Ֆլիթվիքն իրոք քննության հարցերի մեջ մտցրել էր Ոգեպնդիչ հմայանքը: Հարրին մի փոքր չափն անցավ իր հմայանքով, ինչը կարելի էր միայն գերլարված նյարդերով բացատրել: Արդյունքում Ռոնը, որը նրա գործնական ցուցադրման զույգն էր, ոչ մի կերպ չէր կարողանում հանգստանալ հիստերիկ անզուսպ ծիծաղից, այն աստիճանի, որ ստիպված եղան նրան հեռացնել դասարանից ու մի ժամ հանգիստ տալ, մինչև նա ի վիճակի եղավ հանձնել իր քննությունը: Ընթրիքից հետո ուսանողները շտապեցին իրենց ընդհանուր սենյակները, բայց ոչ՝ հանգստանալու, այլ Կախարդական կենդանիների խնամքի, Հմայադեղերի և Աստղագիտության քննություններին պատրաստվելու համար:

Հագրիդը հաջորդ առավոտյան եկավ Կախարդական կենդանիների խնամքի քննությանը շատ ցրված ու մտազբաղ տեսքով: Ուշքն ու միտքը կարծես լրիվ ուրիշ տեղ էին: Նա ուսանողներից յուրաքանչյուրի առաջ մեկական թաս թարմ ֆլոբեր-թրթուրներ դրեց և ասաց, որ քննությունը հանձնելու համար նրանց ֆլոբեր-թրթուրները պետք է մեկ ժամ անց դեռ կենդանի լինեն: Եվ քանի որ ֆլոբեր-թրթուրներն իրենց առավել լավ են զգում ու զարմանալիորեն արագ են բազմանում հենց այն դեպքում, երբ դրանց հանգիստ են թողնում, ապա, կարելի է ասել, որ դա իրենց երբևէ հանձնած ամենահեշտ քննությունն էր, և Հարրին, Ռոնը ու Հերմիոնան հնարավորություն ունեցան նաև ուզածի չափ խոսելու Հագրիդի հետ:

— Կտուցիկը մի քիչ ընկճված է, — հայտնեց նրանց Հագրիդը՝ ցած իջեցնելով գլուխը, իբր ստուգում էր Հարրիի ֆլոբեր-թրթուրների վիճակը: — Չափազանց երկար է ներսում փակված եղել: Վաղը չէ մյուս օրը կիմանանք... Մի օր էս կողմ, մի օր էն կողմ՝ մեծ տարբերություն չի անի...

Այդ օրը կեսօրից հետո պետք է Հմայադեղերի քննությունը հանձնեն: Հարրին ոչ մի կերպ չէր կարողանում ճիշտ խտության հասցնել իր Շփոթեցնող էլեքսիրը, և Սնեյիը՝ նրա գլխին կանգնած, վրեժխնդիր հաճույքով դիտում էր նրա տառապանքները, իսկ հեռանալուց առաջ էլ իր նոթատետրում ինչ-որ բան խզբզեց, ինչը կողքից կասկածելիորեն նման էր գրոյի:

Հետո Աստղագիտության քննությունն էր, որի համար կեսգիշերին բարձրացան ամրոցի ամենաբարձր աշտարակը: Հրաշագործության պատմության քննությունը եղավ չորեքշաբթի առավոտյան և Հարրին ուղղակի խզբզեց այն ամենը, ինչ լսել էր Ֆլորիան Ֆորտեսքյուից վիուկների միջնադարյան հալածանքների մասին՝ շոգ ու հեղձուցիչ լսարանում երազելով Ֆորտեսքյուի շոկոլադով ու ընկույզով սանդիների մասին: Չորեքշաբթի կեսօրից հետո պիտի հանձնեն Հերբալոգիան՝ ջերմոցների տոթում, ուղղակի այրող արևի տակ: Հետո արևահարված ծոծրակներով կրկին վազեցին ընդհանուր սենյակ՝ երազելով հաջորդ օրը նույն ժամի մասին, երբ ամեն ինչ արդեն վերջացած կլինի:

Նրանց նախավերջին քննությունը հինգշաբթի առավոտյան Ինքնապաշտպանություն սև ուժերից առարկայից էր: Պրոֆեսոր Լուպինը ամենաանսովոր քննությունն էր կազմակերպել, որի նմանը նրանցից ոչ մեկը դեռ չէր ունեցել: Քննությունը կարելի էր համեմատել բաց երկնքի տակ արգելքներով վազքի անհատական ստուգարքի հետ: Բոլոր ուսանողները պետք է հերթով անցնեին մինչև գոտկատեղ հասնող ջրավազանի միջով, որտեղ թաքնված էր մի ջրալք-գրինդիլո, հետո պիտի վազեին մի քանի խրամատներով, որտեղ նրանց դարանակալած սպասում էին մի խումբ կարմիր-գլխարկներ, դրանից հետո պիտի հաղթահարեին մոտ քսան մետր երկարությամբ արհեստական ճահճափոսը՝ խուսափելով ճահճապայիկի ապակողմնորոշիչ լապտերից և ճահճի վերջում պիտի մտնեին մի շատ հաստ ու հին, չորացած ծառի փչակի մեջ, մենամարտեն մի նոր բոխոխիճի հետ ու հաղթանակած դուրս գային քննահրապարակից:

— Գերազանց էր, Հա՛րրի— ասաց Լուպինը, երբ Հարրին ժպտալով դուրս եկավ ծառի փչակից: — Գերազանց գնահատական:

Հաջողությունից կարմրած, Հարրին մնաց քննահրապարակում, որպեսզի դիտի, թե ինչպես էին հանձնելու Ռոնը և Հերմիոնան: Ռոնը ամեն ինչ շատ

լավ արեց, մինչև հասավ ճահճապայկին, որը նրան հաջողությամբ խաբելով տարավ գցեց մինչև գոտկատեղ հասնող մամռաճահճի մեջ: Հերմիոնան ամեն ինչ գերազանց արեց, մինչև հասավ բոխոխիճով փչակին: Մոտ մեկ րոպե փչակի մեջ մնալուց հետո, նա ճչալով դուրս թռավ այնտեղից:

— Հերմիոնա, — ասաց Լուպինը զարմացած, — ի՞նչ պատահեց:

— Պ-պ-պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը, — արտաշնչեց Հերմիոնան մատնացույց անելով փչակը, — ն-նա ասաց, որ ես կկտրվեմ բոլոր քննություններից:

Որոշ ժամանակ պահանջվեց Հերմիոնային հանգստացնելու համար: Եվ երբ նա վերջապես հավաքեց իրեն, երեքով վերադարձան ամրոց: Ռոնը դեռ մի քիչ տրամադրված էր ծիծաղելու Հերմիոնայի բոխոխիճի վրա, բայց աստիճանների գլխին նրանց մի այնպիսի նորություն էր սպասում, որ զվարթությունն ու քննությունների ավարտի կապակցությամբ անհոգ տրամադրությունն անմիջապես լքեցին նրանց:

Կորնիլիուս Ֆաշը, թեթևակի քրտնած իր զուլավոր թիկնոցի մեջ, աստիճանների գլխին կանգնած նայում էր հանդավարներին: Նա ցնցվեց՝ նկատելով Հարրիին:

— Ողջու՛յն, Հա՛րրի, — մտերմավարի ասաց նա: — Հաստատ քննություն էիք հանձնում: Արդեն վերջացրի՞ք:

— Այո՛, — ասաց Հարրին: Հերմիոնան ու Ռոնը՝ Հրաշագործության Նախարարի հետ անձամբ ծանոթ չլինելով, ամաչկոտ մի կողմ քաշվեցին:

— Հիանալի օր է, — ասաց Ֆաշը՝ նայելով լճի հարթ մակերեսին: — Ափսոս... Շատ ափսոս...

Նա խոր հոգոց հանեց ու վերից վար նայեց Հարրիին:

— Շատ տհաճ առաքելությամբ եմ եկել այս անգամ, Հա՛րրի: Վտանգավոր արարածների օտարման հանձնաժողովին Հրաշագործության նախարարությունից վկա էր պահանջվում մի կատաղած հիպոգրիֆի մահապատժի ենթարկելու համար: Քանի որ ես, միևնույն է, Բլեքի գործով իրավիճակը ստուգելու համար պիտի Հոգվարթս գայի, որոշեցի, որ ինքս կլինեմ նաև այդ գործի վկա:

— Դա նշանակում է, որ բողոքարկման լսումն արդեն կայացե՞լ է, — ընդհատելով Նախարարին ասաց Ռոնը և առաջ քայլեց:

— Ո՛հ, ո՛հ: Բողոքարկման լսումն այսօր կեսօրից հետո պիտի լինի, — ասաց Ֆաջը, հետաքրքրված նայելով Ռոնին:

— Այդ դեպքում գուցե կարիք չլինի վկա լինել մահապատժին, — ասաց Ռոնը, — հիպոգրիֆի մահապատժի որոշումը կարող է և բեկանվել:

Մինչև Ֆաջը կհասցնէր պատասխանել, երկու անծանոթ դուրս եկան ամրոցի դռնից ու կանգնեցին նրա թիկունքում: Նրանցից մեկն այնքան ծեր էր, որ կարծես կարող էր տեղնուտեղը մեռնել հենց նրանց աչքերի առաջ: Մյուսը բարձրահասակ էր ու հաղթանդամ, բարակ սև բեղերով: Հարրին գլխի ընկավ, որ նրանք Վտանգավոր արարածների օտարման հանձնաժողովի ներկայացուցիչներն էին, որովհետև շատ ծեր դուրս աչքերը կկոցեց Հագրիդի խրճիթի ուղղությամբ և շատ թույլ ձայնով ասաց.

— Օ՛ֆ, օ՛ֆ... Արդեն շատ ծեր են այսպիսի գործերի համար... Ժամը երկուսին, չէ՞, Ֆա՛ջ:

Սև բեղերով մարդը ինչ-որ բան շոշափեց իր գոտու վրա: Հարրին նայեց նրա ձեռքին ու տեսավ, որ նա մատները սահեցրեց կացնի փայլվիլուն շեղքի սայրով: Ռոնը բերանը բացեց, որպեսզի ինչ-որ բան ասի, բայց Հերմիոնան ուժեղ բոթեց նրա կողերին, և գլխով վճռականորեն նշան արեց դեպի շքամուտքի դահլիճը:

— Ինչու՞ չթողեցիր խոսեմ, — բարկացած ասաց Ռոնը, երբ ճաշելու համար մտան Մեծ դահլիճ: — Չտեսա՞ր դրանց: Արդեն նույնիսկ կացինն են սրել-պատրաստել: Եվ սա արդարությունն է կոչվում...

— Ռո՛ն, հայրիկդ աշխատում է Նախարարությունում: Դու չես կարող նման բաներ ասել նրա շեֆին, — ասաց Հերմիոնան, սակայն նա նույնպես անչափ վիատ տեսք ուներ: — Եթե Հագրիդը գոնե այս անգամ իրեն չկորցնի և տեղը-տեղին փաստարկներ բերի, չեն կարողանա գլխատել Կացնակտուցին...

Բայց Հարրին տեսնում էր, որ Հերմիոնան ինքն իր ասածին չէր հավատում: Ճաշի ժամին բոլորը զվարթ ու ոգևորված խոսում էին՝ երջանիկ սպասելով կեսօրից հետո կայանալիք վերջին քննությանը, բայց Հարրին, Ռոնը և Հերմիոնան, անհանգստությունից չկարողացան մի պատառ ուտել՝ մտածելով Հագրիդի և Կացնակտուցի մասին:

Հարրիի ու Ռոնի վերջին քննությունը Բախտագուշակությունն էր, Հերմիոնայինը՝ Մագլական ուսումնասիրությունները: Նրանք միասին

բարձրացան մարմարյա աստիճաններով: Հերմիոնան նրանցից բաժանվեց առաջին հարկում, և Հարրին ու Ռոնը շարունակեցին բարձրանալ մինչև յոթերորդ հարկ, որտեղ նրանց համադասարանցիներից շատերն արդեն նստած էին դեպի պրոֆեսոր Թրեյլոնիի դասարանը տանող պտուտակաձև աստիճանների վրա՝ փորձելով վերջին թուղթներն էլ օգտագործել որևէ բան կրկնելու համար:

— Բոլորիս առանձին-առանձին է ներս կանչում — տեղեկացրեց Նեվիլը, երբ երկուսով մոտեցան՝ նրա կողքին նստելու: Նեվիլը բացել էր «Ապագայի վերժանումը» դասագրքի իր օրինակը և կրկնում էր բյուրեղահմայությանը նվիրված գլուխը: — Ձեզնից որևէ մեկը երբևէ որևէ բան տեսե՞լ է բյուրեղյա գնդի մեջ, — դժբախտ տեսքով հարցրեց նա:

— Վ-վ-ո՛չ, — ցրված ասաց Ռոնը՝ անդադար նայելով իր ժամացույցին: Հարրին գիտեր, որ նա ուղղակի հաշվում էր թուղթերը, մինչև Կացնակտուցի գործի բողոքարկման լսումի սկիզբը:

Դասարան մտնելու համար սպասող ուսանողների շարքը շատ դանդաղ էր պակասում: Աստիճաններով իջնող ամեն մի ուսանողի մյուսներն անմիջապես շրջապատում էին ու շշուկով հարցնում.

— Ի՞նչ հարցրեց: Լավ պատասխանեցի՞ր: — Բայց ոչ մեկը ոչինչ չասաց:

— Նա ասաց, որ բյուրեղյա գունդն իրեն ասել է, որ եթե ես ձեզ որևէ բան ասեմ, ապա մի սարսափելի պատահարի մեջ կընկնեմ — ցած իջնելուց հետո դողալով կմկմաց Նեվիլը Հարրիին ու Ռոնին, ովքեր արդեն սանդուղքի տակ էին նստած:

— Ի՞նչ լավ է, չէ՞, — փնջացրեց Ռոնը: — Գիտե՞ք ինչ, ես արդեն սկսել եմ մտածել, որ Հերմիոնան ճիշտ էր նրա մասին, — (նա բութ մատը վեր ցցեց դեպի սահադռնակը), — նա մի հմուտ ու փորձառու կեղծարար է:

— Հա, — ասաց Հարրին՝ նայելով իր ժամացույցին. ժամը ուղիղ երկուսն էր, — երևեկ մի քիչ արագացնի...

Փարվաթին իջավ սանդուղքով հպարտությունից շողշողացող դեմքով:

— Նա ասաց, որ ես ունեմ իսկական Տեսնողի բոլոր նախադրյալները, — տեղեկացրեց նա Հարրիին ու Ռոնին, — ես շատ բաներ եմ տեսնում... դեհ, ձեզ հաջողություն...

Եվ Փարվաթին ցած շտապեց պտուտակաձև աստիճաններով դեպի իր ընկերուհի Լավենդերը:

— Ռո՛նալդ Ռի՛զլի, — նրանց գլխավերևից հնչեց ծանոթ անհաղորդ ձայնը: Ռոնը մի ծամածռություն արեց Հարրիին ու վեր բարձրացավ արծաթյա սանդուղքով: Հարրին մեն-մենակ մնաց աստիճանավանդակի վրա: Նա նստեց հատակին, մեջքով հենվեց պատին, լսեց արևոտ պատուհանի ապակու վրա բզզացող ձանձին՝ մտքերով անհանգիստ սավառնելով Հագրիդի տնակի շուրջը:

Վերջապես, մոտ քսան րոպե անց, Ռոնի մեծ ոտքերը հայտնվեցին սանդուղքի վրա:

— Ո՞նց էր... — հարցրեց Հարրին՝ ոտքի կանգնելով:

— Ա՛հ... Կատարյալ հիմարություն, — ասաց Ռոնը, — Ոչ մի բան էլ չէի տեսնում ու մի գլուխ ստից-մտից բստրեցի... Երևի սկի ինքն էլ չհավատաց, բայց...

— Մի՛ սպասիր ինձ... Կհանդիպենք ընդհանուր սենյակում, — մրթմրթաց Հարրին, երբ պրոֆեսոր Թրեյլոնիի ձայնը կանչեց.

— Հա՛րրի Փո՛թթեր:

Աշտարակի սենյակում ավելի տոթ էր ու շոգ, քան երբևէ: Վարագույրները քաշված էին: Բուխարում վառ կրակ էր վառվում: Իսկ սովորական թանձր ու հիվանդագին քաղցր բուրմունքից Հարրին սկսեց հազալ և սայթաքեց բազմաթիվ աթոռների ու սեղանիկների միջև, որոնց կենտրոնում նստած նրան էր սպասում պրոֆեսոր Թրեյլոնին: Սեղանի վրա նրա առջև դրված էր մի մեծ բյուրեղյա գունդ:

— Բարի օր, սիրելի՛ս... — հանդարտ ասաց նա: — Խնդրում եմ նայի՛ր Գնդի մեջ... Մի՛ շտապիր... Հետո կասես, թե ինչ տեսար...

Հարրին կռացավ բյուրեղյա գնդի վրա ու աչքերը պլշած սկսեց նայել՝ աշխատելով գոնե մի բան տեսնել, բայց ոչինչ չտեսավ...

— Դեհ... — նրբանկատորեն ասաց պրոֆեսոր Թրեյլոնին, — Ի՞նչ ես տեսնում:

Շոգն անտանելի էր, և նրա քթանցքները մռմռում էին կրակից տարածվող բուրումնավետ ծխից: Հարրին հիշեց Ռոնի ասածը և ինքն էլ որոշեց մի բան բստրել.

— Ըըը... — ասաց Հարրին, — մի մութ ուրվագիծ... ըըմ...

— Ինչի՞ նման է, — շշնջաց պրոֆեսոր Թրեյլոնին, — մտածի՛ր, լա՛վ մտածիր...

Հարրին մտքում մի հարմար բան պրպտեց, և միտքը կանգնեց Կացնակտուցի վրա:

— Հիպոգրիֆի նման է, — վստահ ասաց նա:

— Իրո՞ք, — շշնջաց պրոֆեսոր Թրեյնին և խորասուզված ինչ-որ բան խզբզեց ծնկների վրա դրված մագաղաթին: — Տղա՛ս, չեմ զարմանա, եթե տեսնես խեղճ Հագրիդի անհաջողությունները Հրաշագործության նախարարության հետ կապված գործում: Ավելի լավ նայի՛ր... Հիպոգրիֆը... գլուխ ունի՞...

— Այո՛, — վստահ ասաց Հարրին:

— Համոզվա՞ծ ես, — շարունակեց պրոֆեսոր Թրեյնին: — Իրոք, համոզվա՞ծ ես, սիրելի՛ս: Ընկա՞ծ չի գետնին... արյան մեջ... կողքին կացինով մի մութ ուրվագիծ...

— Ո՛չ, — ասաց Հարրին՝ արդեն սկսելով վատ զգալ իրեն:

— Արյուն չկա՞... Հագրիդը լաց չի՞ լինում...

— Ո՛չ, — կրկին ասաց Հարրին, ցանկանալով հնարավորինս արագ հեռանալ այդ հեղձուցիչ սենյակից: — Հիպոգրիֆը շատ լավ տեսք ունիվ... Այն թռչում է... ու հեռանում...

Պրոֆեսոր Թրեյնին ծանր հոգոց հանեց:

— Շատ լավ, սիրելի՛ս, կարծում եմ սրանով կբավարարվենք... Ես ճիշտն ասած, ավելին էի սպասում... Բայց կարծում եմ, որ դու արեցիր, ինչ կարող էիր:

Հարրին թեթևացած վեր կացավ, վերցրեց պայուսակը ու շրջվեց, որպեսզի գնա: Բայց հանկարծ մի շատ բարձր կրծքային ձայն լսվեց նրա թիկունքից.

— Դա կկատարվի այս գիշեր...

Հարրին կրունկների վրա շեշտակի պտտվեց: Պրոֆեսոր Թրեյնին ասես փայտացել էր իր բազկաթոռի մեջ, աչքերը հառած էին առաստաղին, բերանը կախ էր ընկել:

— Ն-մերեցե՛ք, — ասաց Հարրին:

Բայց պրոֆեսոր Թրեյնին կարծես չլսեց նրան: Նրա աչքերը սկսեցին պտտվել ձակատի տակ: Հարրին կանգնած էր կատարյալ խուճապի մեջ՝ չիմանալով ինչ անել: Պրոֆեսոր Թրեյնին այնպիսի տեսք ուներ, ասես ինչ-որ նուպայի մեջ էր: Հարրին տատանվում էր՝ մտածելով օգնության համար

հիվանդանոցային աշտարակ վազելու մասին: Բայց պրոֆեսոր Թրելոնին կրկին խոսեց, նույն խռպոտ կրծքային ծայնով, որը բոլորովին նման էր նրա սեփական ծայնին:

— Սև Լորդը մենակ է... առանց ընկերների... լքված իր հետևորդների կողմից... Նրա ծառան շղթայված է եղել տասներկու տարի... Այսօր, կեսգիշերից առաջ ծառան կազատվի շղթաներից և կգնա միանալու իր տիրոջը... Սև Լորդը կրկին կելնի իր ծառայի օգնությամբ, ավելի հզոր ու ավելի սարսափելի քան երբևէ... Այսօր... մինչև կեսգիշեր... ծառան... կազատվի... իր տիրոջը... միանալու համար...

Պրոֆեսոր Թրելոնի գլուխը թուլացած առաջ ընկավ կրծքին, նա կոկորդային խռխռոց հանեց: Հետո շատ անսպասելիորեն գլուխը կրկին վեր բարձրացրեց:

— Օհ, ների՛ր, սիրելի՛ս, — ասաց նա երազկոտ ծայնով: — Այսօր անչափ շոգ է... Մի պահ ննջեցի... — Հարրին քարացած կանգնած նայում էր նրան: — Ինչ-որ բա՞ն է պատահել, տղա՛ս:

— Դուք... դուք հենց նոր ասացիք... որ Սև Լորդը կրկին կելնի... որ նրա ծառան գնում է իր տիրոջ մոտ...

Պրոֆեսոր Թրելոնին միանգամայն ապշահար տեսք ընդունեց:

— Սև Լո՞րդը... Նա-ու՞մ-անունը-չպետք-է-ասվի՞... Տղա՛ս, նման բաների մասին կատակ չեն անում... Կրկին կելնի՞... Ինչե՛ր ես հորինում, իրոք...

— Բայց դուք ինքներդ հենց նոր ասացիք, դուք ասացիք, որ Սև Լորդը...

— Երևի դու ինքդ էլ մի պահ ննջել ես, սիրելի՛ս, — ասաց պրոֆեսոր Թրելոնին: — Ես անշուշտ չէի կարող նման հետևանքներով հղի կանխատեսում անել...

Հարրին իջավ սանդուղքով, հետո իջավ պտուտակածն աստիճաններով, անդադար մտածելով տեսածի ու լսածի մասին... Ի՞նչ էր դա... Մի՞թե նա իրոք ականատես եղավ պրոֆեսոր Թրելոնի իսկական կանխագուշակությանը... Կամ գուցե դա տպավորիչ ձևով քննություններն ավարտելու նրա գաղափա՞րն էր:

Հինգ րոպե անց նա սլացավ պահապան տրոլների կողքով:

Գրիֆինդորի աշտարակի մուտքի մոտ պրոֆեսոր Թրելոնի բառերը դեռ արձագանքում էին նրա ուղեղում: Նրան ընդամաք, ուրախ ու զվարթ դեմքերով ուսանողներ էին գալիս, անհոգ կատակելով ու ծիծաղելով: Բոլորը

զնում էին ցած՝ Մեծ դահլիճում բաղձալի ազատությունը նշելու համար: Երբ Հարրին հասավ դիմանկարին ու մտավ ընդհանուր սենյակը, այնտեղ արդեն ոչ ոք չկար: Բայց Ռոնն ու Հերմիոնան լուռ նստած էին մի անկյունում:

— Պրոֆեսոր Թրելոնին, — շնչակտուր ասաց Հարրին, — հենց նոր ինձ ասաց... — բայց նա ծայրը կտրեց՝ նայելով երկուսի դեմքերին:

— Կացնակտուցի բողոքարկումը չանցավ, — ասաց Ռոնը թույլ ծայնով, — հենց նոր Հագրիդից նամակ ստացանք:

Այս անգամ Հագրիդի երկտողը լրիվ չոր էր, ոչ մի արցունք չէր կաթացել մագաղաթին, բայց ձեռագրից կարելի էր ասել, որ նրա ձեռքն այնպես էր դողում, որ գրածը գրեթե անընթեռնելի էր:

Պարտվեցի՛նք: Ռատավճիռը կկայացնեն մայրամուտին:

Էլ ոչինչ չենք կարող անել: Ինձ մոտ չգա՛ք:

Չեմ ուզում, որ ականատես լինեք դրան:

Հագրիդ

— Մենք պետք է գնանք Հագրիդի մոտ, — անմիջապես ասաց Հարրին: — Չենք կարող նրան մենակ թողնել այս պահին, պատկերացնում եք, թե ինչ վիճակում է դահլիճին սպասելիս:

— Շուտով մայրամուտ կլինի, — ասաց Ռոնը՝ սառած աչքերով պատուհանից դուրս նայելով: — Մեզ դուրս չեն թողնի... հատկապես քեզ, Հա՛րրի...

Հարրին ձեռքերով բռնեց գլուխը՝ հուսահատորեն մտածելով, թե ինչ կարող են իրենք անել:

— Եթե միայն Անտեսանելիության թիկնոցն ինձ մոտ լիներ...

— Իսկ ու՞ր է... — հարցրեց Հերմիոնան.

Հարրին պատմեց նրան, որ Անտեսանելիության թիկնոցը թողել է միաջքանի վիուկի արծանի տակ, գաղտնի անցումի մեջ:

— ...Եթե Սնեյփն ինձ այդ կողմերում կրկին տեսնի, ես շատ մեծ խնդիրներ կունենամ, — ասաց նա՝ ավարտելով խոսքը:

— Ճիշտ է, — ասաց Հերմիոնան՝ ոտքի կանգնելով: — Եթե քե՛զ տեսնի... Ո՞նց ես բացում վիուկի սապատը...

— Խփում ես վրան ու ասում, «Դիսենդիում», — ասաց Հարրին, — ...բայց...

Հերմիոնան էլ չսպասեց, որ նա խոսքն ավարտի: Նա շեշտակի պտտվեց ու գրեթե վազքով մոտեցավ Չադ Կոմսուիու դիմանկարին և առաջ հրելով դուրս եկավ սենյակից:

— Ես ու՞ր գնաց... Հո չգնա՞ց Անտեսանելիության թիկնոցի հետևից, — ապշահար նրա հետևից նայելով՝ ասաց Ռոնը:

Եվ իրոք, Հերմիոնան վերադարձավ տասնհինգ րոպեից՝ արծաթափայլ թիկնոցը ծալած պարեգոտի տակ:

— Հերմիո՛նա, ազնիվ խոսք, ուղղակի չեմ հասկանում, թե ինչ սատանա է մտել մեջդ վերջերս... — լրիվ ապշահար ասաց Ռոնը: — Սկզբում մի լավ հասցրիր Մալֆոյի մռութին, հետո դուրս եկար պրոֆեսոր Թրելոնիի...

Հերմիոնան դա այնպես ընդունեց, ասես Ռոնը իրեն հաճոյախոսել էր:

Ընթրիքի գնացին բոլորի հետ միասին, բայց էլ չվերադարձան Գրիֆինդորի աշտարակը: Հարրին թիկնոցը թաքցրել էր իր պարեգոտի տակ և ստիպված էր ձեռքերը կրծքին խաչած պահել, որպեսզի ուռած փորը թաքցնի: Նրանք գաղտագողի մտան շքամուտքի դահլիճի վրա բացվող մի դատարկ սենյակ, ականջ դրեցին մինչև համոզվեցին, որ շքամուտքի դահլիճում այլևս ոչ ոք չկար: Լսեցին ինչպես երկու զույգ ոտքեր անցան Դահլիճով, ու մի դուռ փակվեց ինչ-որ տեղ հեռվում: Հերմիոնան գլուխը դնից դուրս հանեց:

— Լավ է, — շնչաց նա, — մարդ չկա... Հանի՛ր թիկնոցը...

Միմյանց շատ մոտ քայլելով, որպեսզի թիկնոցի տակից չերևան, նրանք անցան շքամուտքի դահլիճով և դուրս եկան: Արևն արդեն սկսել էր սուզվել Արգելված անտառի հետևը՝ հավելով ամենաբարձր ծառերի կատարներին:

Նրանք հասան Հագրիդի խրճիթին ու թակեցին: Նա մի քիչ ուշ պատասխանեց և, դուռը բացելով, գունատ դեմքով ու ոտքից գլուխ դողալով, նայեց դնից դուրս:

— Մենք ենք, — շնչաց Հարրին: — Անտեսանելիության թիկնոցով ենք: Մի կողմ քաշվի՛ր, որ ներս մտնենք:

— Իզուր եք եկել, — ի պատասխան շնչաց Հագրիդը, բայց մի կողմ քաշվեց: Հագրիդն արագ փակեց դուռը, և Հարրին ցած քաշեց թիկնոցը:

Հագրիդը լաց չէր լինում, ոչ էլ ինքն իրեն նետեց նրանց կրծքներին: Նա այնպիսի տեսք ուներ, ասես չէր գիտակցում, թե որտեղ է կամ ինչ է անում: Աժդահա հսկայի այդ անօգնականությունը նույնիսկ ավելի վհատեցնող էր, քան նրա արցունքերը:

— Թեյ... կխմե՞ք... — ասաց նա և անասելի դողացող հսկայական ձեռքերը մեկնեց դեպի թեյնիկը:

— Որտե՞ղ է Կացնակտուցը, Հա՛գրիդ, — տատանվելով հարցրեց Հերմիոնան:

— Ես... ես նրան դուրս տարա, — ասաց Հագրիդը կաթը թափելով սեղանին, երբ փորձում էր շփոթ կաթ լցնել կաթնամանի մեջ: — Կապել եմ դուռների մարզերում: Թող մի քիչ ծառերին նայի և... մաքուր օդ շնչի... մինչև... մինչև...

Հագրիդի ձեռքերն այնքան ուժեղ դողացին, որ կաթնամանը դուրս սահեց նրա ձեռքերից ու փշուր-փշուր եղավ հատակին:

— Ես կհավաքեմ, Հա՛գրիդ, — արագ ասաց Հերմիոնան, առաջ շտապելով, ու սկսեց մաքրել հատակը:

— Պահարանի մեջ մի հատ էլ ունեմ, — ասաց Հագրիդը ու նստելով թևքով սրփեց ճակատի սառը քրտինքը: Հարրին նայեց Ռոնին, որն անմխիթար հայացքով պատասխանեց նրան:

— Մի՞թե ոչ ոք ոչինչ չի կարող անել, Հա՛գրիդ, — բարկացած հարցրեց Հարրին՝ նստելով նրա կողքին, — Դամբլդորը...

— Նա արդեն հոգնել է, — ասաց Հագրիդը: — Նա Հանձնաժողովի վրա ոչ մի իշխանություն չունի: Նա նրանց ասել է, որ Կացնակտուցը հանգիստ կենդանի է... Բայց նրանք բոլորը վախեցած են... Դուք հո գիտեք Լուցիուս Մալֆոյին... Բոլորին վախեցրել է... Իսկ... իսկ... դահիճը՝ Մաքնեյրն է... Մալֆոյի հին ընկերներից... Բայց ամեն ինչ շատ արագ կկատարվի... Ես նրա կողքին կլինեմ...

Հագրիդը թուքը կուլ տվեց: Աչքերը խելագարի պես աջ ու ձախ էին նայում, ասես հույսի մի նշույլ, մի սփոփանք փնտրելով որևէ տեղից:

— Դամբլդորն էլ կգա... դատավճռի կայացմանը: Այսօր ինձ երկտող էր ուղարկել... Գրել էր, որ... որ ուզում է իմ կողքին լինել... Մե՛ծ մարդ է Դամբլդորը...

Հերմիոնան, որը տակնուվրա էր անում Հագրիդի ամանեղենի պահարանը՝ ևս մեկ կաթնաման փնտրելով, կամացուկ հեկեկաց: Նա գտավ կաթնամանը և մեջքն ուղղեց՝ աշխատելով կուլ տալ արցունքները:

— Մենք էլ կմնանք քեզ հետ, Հա՛գրիդ, — սկսեց նա, բայց Հագրիդը թափ տվեց իր բրդոտ գլուխը:

— Դուք պետք է վերադառնաք ամրոց: Ես ձեզ ասացի, որ չեմ ուզում, որ դուք նայեք... Ամեն դեպքում... դուք էստեղ չպետք է լինեիք... եթե Ֆաջն ու Դամբլդորը ձեզ էստեղ առանց թույլտվության բռնեն, Հա՛րրի, դուք բոլորդ մեծ խնդիրների առաջ կկանգնեք:

Անձայն արցունքները սկսեցին հոսել Հերմիոնայի դեմքով, բայց նա թաքցրեց դրանք Հագրիդից՝ զբաղվելով թեյի պատրաստությամբ: Հետո, երբ վերցրեց կաթի շիշը, որ կաթնամանի մեջ կաթ լցնի, հանկարծ անսպասելի ձչաց:

— Ռո՛ն... Աչքերիս չեմ հավատում... Ախր սա... ախր սա Բոքոնն է:

Ռոնը աչքերը պլշեց նրա վրա:

— Ինչի՞ մասին ես խոսում:

Հերմիոնան սեղանի վրա շուռ տվեց կաթնամանը: Խելագար ծվծվոցով և չանչերն ապարդյուն խզխզացնելով ապակե անոթի կողերին, որ հետ մտնի անոթի մեջ՝ Բոքոնն առնետը թրմփաց սեղանին:

— Բոքո՛ն... — ապշահար ասաց Ռոնը: — Բոքո՞ն, ի՞նչ ես անում էստեղ:

Նա երկու ձեռքով բռնեց դուրս պրծնելու ուժեղ ջանքեր գործադրող առնետին ու պահեց լույսի տակ: Բոքոնը ահավոր տեսք ուներ: Ավելի էր նիհարել, ու մորթու մեծ հատվածներ լրիվ թափվել էին մարմնից՝ մեծ, ճաղատ մասեր թողնելով մաշկի վրա: Նա թփրտում էր Ռոնի ձեռքերի մեջ՝ փախչելու համար ազատվելու խելագար փորձեր անելով:

— Հանգի՛ստ, Բոքո՛ն, — ասաց Ռոնը, — այստեղ կատու չկա: Քեզ այստեղ ոչ ոք, ոչ մի վնաս չի պատճառի:

Հագրիդը հանկարծ ոտքի կանգնեց, աչքերն անթարթ հառած պատուհանին: Նրա՝ սովորաբար կարմրավուն դեմքը մագաղաթի գույն էր ստացել:

— Գալիս են...

Հարրին, Ռոնը և Հերմիոնան շրջվեցին դեպի պատուհանը: Մի խումբ մարդիկ խոսելով իջնում էին գառալանջ մարգագետնի կողքով ամրոցից դեպի Հագրիդի խրճիթը տանող աստիճաններով: Առջևից քայլում էր Ալբուս Դամբլդորը՝ արևի վերջին ճառագայթների մեջ շողշողացող սպիտակ, երկար մորուքով: Նրա կողքից քայլում էր Կորնիլիուս Ֆաշը: Նրանց հետևից գալիս էին Հանձնաժողովի անդամը և դահիճ Մաքնեյրը:

— Դուք պետք է գնաք, — ասաց Հագրիդը: Նա ոտքից գլուխ դողում էր քանուց օրորվող տերևի պես: — Ձեզ էստեղ չպետք է տեսնեն... Գնացե՛ք... հենց հիմա...

Ռոնը Բոքոնին խցկեց իր գրպանը, իսկ Հերմիոնան վերցրեց Անտեսանելիության թիկնոցը:

— Ես ձեզ տան հետևով դուրս կբերեմ, — ասաց Հագրիդը:

Նրանք գնացին դեպի տան հետևում ընկած բանջարանոցը: Հարրին տարօրինակ անիրական էր զգում իրեն, և այդ զգացողությունը նույնիսկ ավելի ուժեղացավ, երբ տեսավ մի քանի մետր իրենցից հեռու, Հագրիդի դռումների մարգերի եզրին ծառից կապված Կացնակտուցին: Հիպոգրիֆը կարծես գիտեր, որ ինչ-որ բան էր կատարվում, նա գլուխը կողքից կողք էր դարձնում ու առջևի մագիլավոր թաթով նյարդային փորում էր հողը:

— Հանգի՛ստ, Կտուցի՛կ, — քնքշորեն ասաց Հագրիդը. — Ամեն ինչ լավ է... — Հետո նա շրջվեց դեպի Հարրին, Ռոնը և Հերմիոնան. — Գնացե՛ք, — ասաց նա, — հեռացե՛ք էստեղից:

Բայց նրանք տեղից չշարժվեցին:

— Հա՛գրիդ, մենք չենք կարող գնալ:

— Մենք նրանց կպատմենք, թե իրականում ինչ է եղել:

— Նրանք չեն կարող սպանել Կտուցիկին:

— Գնացե՛ք, — ասաց Հագրիդը կատաղած ձայնով. — Առանց ձեզ էլ արդեն ամեն ինչ վատ է, միայն դա էր մնում պակաս, որ դուք էլ խառնվեք էս ամենին:

Նրանք ընտրություն չունեին: Հերմիոնան թիկնոցը գցեց Հարրիի ու Ռոնի վրա: Հենց այդ պահին խրճիթի դռանը շատ մոտ ձայներ լսվեցին:

— Գնացե՛ք, արա՛գ, — ասաց Հագրիդը խռպոտ շշուկով: — Մի՛ լսեք, էստեղ կատարվածը...

Եվ նա հետ քայլեց իր խրճիթը հենց այն պահին, երբ ինչ-որ մեկը ծեծեց դուռը:

Հարրին, Ռոնը և Հերմիոնան հուսահատությունից փայտացած անդամներով շրջանցեցին Հագրիդի տունը, և այն պահին, երբ հասան խրճիթի մյուս կողմին, լսվեց դրսի դռան շրխկոցը:

— Խնդրում եմ, եկե՛ք շտապենք, — շնչաց Հերմիոնան. — Ես չեմ դիմանա, ես չեմ կարող լսել դա...

Նրանք զառիվեր լանջով սկսեցին բարձրանալ դեպի ամրոցը: Արևն արագ մայր էր մտնում: Արևմուտքում երկինքը սկսել էր գունավորվել մայրամուտի երանգներով, բայց հիմնականում գորշ էր ու միզամած:

Ռոնը քարացած կանգնեց տեղում:

— Օհ, խնդրում եմ, Ռո՛ն... — սկսեց Հերմիոնան:

— Բոքոնն է... ուղղակի գժվել է... ուզում է գրպանիցս դուրս թռչել:

Ռոնը առաջ էր թեքվել՝ փորձելով ամեն կերպ Բոքոնին պահել իր գրպանում, բայց առնետն իրոք ասես կատաղել էր, խելագար ծվծվում էր, գալարվում ու կծկվում և փորձում անգամ կծել Ռոնի ձեռքը:

— Բոքո՛ն, ապու՛շ, ախր ես եմ՝ Ռոնը... — շշուկով գոռում էր Ռոնը:

Իրենց հետևում լսեցին բացվող դռան ձայնը և խրճիթից դուրս եկող տղամարդկանց խոսակցությունը:

— Օհ, Ռո՛ն, խնդրում եմ, եկեք արագ շարժվենք, հիմա կսկսեն, — արտաշնչեց Հերմիոնան:

— Օ-քե՛յ... Բոքո՛ն, հանգիստ մնա...

Նրանք առաջ քայլեցին: Հարրին Հերմիոնայի նման ջանում էր չլսել իրենց թիկունքում խուլ արձագանքող ձայները: Ռոնը կրկին կանգ առավ:

— Չեմ կարողանում պահել նրան... Բոքո՛ն, ձայնդ կտրի՛ր... հիմա բոլորը կլսեն մեզ...

Առնետը կատաղի ծվծվում էր, բայց ոչ այնքան ուժեղ, որ ծածկեր Հագրիդի այգուց լսվող ձայները: Մի քանի անորոշ տղամարդու ձայներ լսվեցին, հետո լռություն տիրեց... Հետո, առանց զգուշացման մի շաշյուն լսվեց և կացնի խուլ դնգոց: Հերմիոնան ճոճվեց:

— Արեցին... — շնչաց նա Հարրիին, — հավատս չի գալիս... Արեցին...

Գլուխ 17. Կատուն, շունը և առնետը

Հարրիի միտքը լրիվ դատարկվել էր ապրած հոգեկան ցնցումից: Նրանք երեքով քարացած կանգնած մնացին Անտեսանելիության թիկնոցի տակ: Մայր մտնող արևի վերջին ճառագայթներն արնագույն լույս էին սփռել երկար ստվերներով ծածկված գետնի վրա: Իսկ հետո նրանց թիկունքից մի երկար հուսահատ ոռնոց լսվեց:

— Հագրի՛դն է... — շնջաց Հարրին: Եվ առանց մտածելու, թե ինչ էր անում, ինքնաբուխ մղումով հետ շրջվեց, բայց Ռոնն ու Հերմիոնան երկուսով բռնեցին նրա ձեռքերից:

— Մենք չենք կարող, — ասաց Ռոնը, որը թղթի պես սպիտակ էր: — Նա նույնիսկ ավելի մեծ փորձանքի մեջ կհայտնվի, եթե իմանան, որ մենք եկել էինք նրան տեսության...

Հերմիոնան շատ անհավասար ու արագ էր շնչում:

— Ինչպե՛ս... կարողացան, — խեղդվելով ասաց նա: — Ինչպե՛ս կարողացան...

— Եկե՛ք, — ասաց Ռոնը, որի ատամներն իրար էին խփվում:

Նրանք սկսեցին վերադառնալ դեպի ամրոցը, դանդաղ քայլելով, որպեսզի դուրս չգան Թիկնոցի տակից: Երկինքը սկսեց արագ մթնել: Մինչև հասան մեծ բացատին, մթությունը հմայանքի պես արդեն տարածվել էր նրանց շուրջը:

— Բոքո՛ն, հանգի՛ստ, — ֆշացրեց Ռոնը՝ ձեռքով սեղմելով կրծքագրպանը: Առնետը կատաղած թպրտում էր: Ռոնը հանկարծ կանգ առավ՝ փորձելով Բոքոնին ավելի խոր խցկել գրպանի մեջ: — Ի՞նչ է պատահել քեզ, ապուշ առնե՛տ: Հանգիստ մնա՛... ՎԱ՛խ... Կծեց ինձ:

— Ռո՛ն, կամաց, — անհանգիստ շնջաց Հերմիոնան: — Ֆաջն այստեղ կլինի մեկ րոպեից:

— Հանգիստ չի մնում... Ուզում է փախչել:

Բոքոնն ակնհայտորեն ահաբեկված էր: Գազանիկն ուժերի ներածի չափ մարտնչում էր Ռոնի հետ՝ նրանից ազատվելու համար:

— Էս ի՞նչ է կատարվում սրա հետ:

Բայց Հարրին արդեն տեսել էր նրա անհանգստության պատճառը: Մարմինը գրեթե գետնին կպցրած, մթության մեջ սարսափազդու փայլատակող, մեծ դեղին աչքերով, գաղտագողի, բայց արագ նրանց կողմն էր գալիս Ծուռթաթը: Պարզ չէր, արդյոք կատուն տեսնու՞մ էր նրանց թիկնոցի տակ, թե՞ շարժվում էր Բոքոնի հուսահատ ծվծվոցի ուղղությամբ:

— Ծուռթա՛թ... — տնքաց Հերմիոնան: — Ո՛չ, հեռու գնա՛, Ծուռթա՛թ... Հեռացի՛ր...

Բայց կատուն մոտենում էր:

— Բոքո՛ն, Ո՛Չ...

Չափազանց ուշ էր: Առնետը դուրս պրծավ Ռոնի մատների արանքով, թրմփոցով խփվեց գետնին ու սկսեց փախչել: Մեկ թռիչքով Ծուռթաթը հասավ նրա հետևից, և մինչև Հարրին կամ Հերմիոնան կհասցնեին կանգնեցնել նրան, Ռոնը արդեն մի կողմ էր նետել Անտեսանելիության թիկնոցը և մթության մեջ վազում էր առնետի հետևից:

— Ռո՛ն, — գոռաց Հերմիոնան:

Հարրին ու Հերմիոնան միմյանց նայեցին, հետո վազեցին Ռոնի հետևից՝ գլխներից հետ գցելով Թիկնոցը, որը դրոշի պես ծածանվում էր նրանց հետևից: Մթության մեջ նրանք միայն լսում էին Ռոնի ծանր քայլերի ծայնը և նրա գոռոցները Ծուռթաթի վրա:

— Հեռու գնա՛ նրանից, հեռու՛... Բոքո՛ն, ինձ մոտ արի՛...

Մի ուժեղ զրմփոց լսվեց:

— Բռնեցի քեզ... Կորի՛ր... Կորի՛ր... Կեղտոտ կատու՛...

Հարրին ու Հերմիոնան քիչ մնաց ընկնեին Ռոնի վրա: Նրանք հազիվ կանգնեցին հենց գետնին փռված Ռոնի առաջ: Ռոնը դեռ ոտքի չէր կանգնել, բայց Բոքոնը կրկին նրա գրպանում էր, և նա երկու ձեռքով ամուր բռնել էր իր կրծքագրպանը, որը կրկին կլոր էր ու նկատելիորեն ցնցվում էր:

— Ռո՛ն... Մտի՛ր Թիկնոցի տակ... — շնչակտուր ասաց Հերմիոնան: — Դամբլդորն ու Նախարարը... Նրանք մեկ րոպեից կանցնեն այստեղով:

Բայց մինչև նրանք կհասցնեին ծածկվել Թիկնոցով, մինչև նույնիսկ կհասցնեին շունչ քաշել, հանկարծ լսեցին հսկայական թաթերի փափուկ վազքի և ինչ-որ աժդահա կենդանու ծանր շնչառության ծայները: Մթության

միջից նրանց վրա դուրս թռավ ահարկու փայլատակող աչքերով մի հսկայական սև շուն:

Հարրին ձեռքը մեկնեց իր կախարդական փայտիկին, բայց արդեն ուշ էր... Շունը մի սարսափելի թռիչք կատարեց, և նրա առջևի թաթերը հզոր հարվածով խփեցին Հարրիի կրծքին: Հարրին հետ ընկավ գետնին՝ զգալով շան տաք շունչը և տեսնելով նրա մատնաչափ երկարությամբ ժանիքները:

Շան ծանրությունից գետնին գամված Հարրին մի պահ կորցրեց շրջապատի կողմնորոշումը, բայց շունը մի կողմ թռավ նրանից: Հարրիի շունչն այնպես էր կտրվել, ասես կողերը ջարդվել էին: Հարրին փորձեց ոտքի կանգնել և լսեց շան գոմռոցը, ասես գազանը պատրաստվում էր նորից հարձակվել:

Ռոնը ոտքի էր ելել: Երբ շունը նորից ցատկեց նրանց վրա, Ռոնը Հարրիին մի կողմ հրեց, բայց շունը իր ծնոտները փակեց Ռոնի առաջ մեկնած ձեռքի վրա: Հարրին ինքն իրեն առաջ նետեց ու ձեռքը զցեց գազանի մորթուն: Բայց վիթխարի գազանը սկսեց Ռոնին մի կողմ քարշ տալ այնպիսի թեթևությամբ, ասես Ռոնը մի լաթե տիկնիկ լիներ:

Հետո հանկարծ ոչ մի տեղից մի սարսափելի հարված հասավ Հարրիի դեմքին, որից նա կրկին հետ փռվեց գետնին: Նա լսեց Հերմիոնայի ցավագին ճիչը, որը նույնպես շրմփոցով ընկավ գետնին, ինչ-որ տեղ իր կողքին: Հարրին սեղմեց իր կախարդական փայտիկը՝ աշխատելով աչքերը թարթելով դուրս մղել հարվածից աչքի մեջ լցվող արյունը:

— Լու՛մոս, — շշնջաց նա:

Կախարդական փայտիկի լույսի մեջ երևաց մի մեծ ծառի հաստ բունը: Նրանք Բոքոնի հետևից վազելով եկել հասել էին Կռվազան ուռենու տակ և ծառի ճյուղերը ճոճվում էին, ասես ձկվելով շատ ուժեղ քամուց, ճիպոտների պես հետուառաջ հարվածելով, որպեսզի չթողնեն նրանց ավելի մոտենալ իրեն:

Եվ այնտեղ ծառի բնի ստորոտում շունը Ռոնին քարշ էր տալիս դեպի ծառի արմատների միջև երևացող մեծ անցքը: Ռոնը պայքարում էր, բայց նրա գլուխն ու մարմինը անհետանում էին մթության մեջ:

— Ռո՛ն, — գոռաց Հարրին՝ փորձելով հետևել նրան, բայց մի ծանր ճյուղ շատ վտանգավոր մտրակի պես վնգոցով անցավ օդով, և Հարրին ստիպված էր ընկրկել:

Ռոնը գրեթե լրիվ անհետացել էր արմատների մեջ, միայն Ռոնի մի ոտքն էր երևում, որով նա բռնվել էր արմատներից մեկից՝ փորձելով շանը խանգարել իրեն ցած քաշել։ Հետո կրակոցի նման ուժեղ սարսափելի ճրթոց լսվեց, Ռոնի ոտքը կոտրվեց, և հաջորդ վայրկյանին նրա կրունկն անհետացավ մթության մեջ։

— Հա՛րրի, պետք է գնալ օգնության հետևից, — ձգաց Հերմիոնան։ Նա նույնպես արյան մեջ էր։ Կռվազան ուռենու հարվածը կտրել էր նրա ուսը։

— Ո՛չ, այդ գազանը այնքան մեծ է, որ կարող է սպանել նրան մինչև օգնությունը տեղ հասնի։ Մենք ժամանակ չունենք։

— Մենք չենք կարողանա նրա հետևից հասնել առանց օգնության։

Եվս մեկ ձյուղ մտրակի պես սրընթաց հարվածով ցած գլորեց նրանց։ Իսկ ծառի ցածր ճուղերը սկսեցին բռունցքների նման հարվածներ ուղարկել նրանց ուղղությամբ։

— Եթե այդ շունը կարողացավ ներս մտնել, ուրեմն մենք էլ կարող ենք, — շնչասպառ ասաց Հարրին՝ մե՛կ առաջ ու հետ նետվելով, մե՛կ այս ու այն կողմ՝ փորձելով ճանապարհ գտնել ծառի անխնա ճյուղերի միջով, բայց սպառնալից շաչող ճյուղերը թույլ չտվեցին, որ նույնիսկ մատնաչափ մոտենար արմատներին։ Հարրին կրկին մի քանի անգամ հզոր հարվածներ ստացավ կատաղած ծառից։

— Օհ, օգնությու՛ն, օգնությու՛ն, — հուսահատ շշնջում էր Հերմիոնան տեղում դոփելով, — խնդրու՛մ եմ...

Ծուռթաթը առաջ նետվեց և, խուսանավելով անխնա հարվածող ճյուղերի միջով, օձի նման անցավ ու առջևի թաթերից մեկը դրեց ծառի բնից ցցված մի ոստի վրա։

Անմիջապես ծառն ասես քարացավ։ Նույնիսկ մի շյուղ, մի տերև չէր շարժվում ծառի վրա։

— Ծուռթա՞թ, — անվստահ շշնջաց Հերմիոնան և ամուր ու ցավոտ ձանկեց Հարրիի ձեռքը. — Որտեղի՞ց գիտեր...

— Նա այդ շան ընկերն է, — մռայլ ասաց Հարրին, — Ես տեսել եմ նրանց միասին։ Արի՛, կախարդական փայտիկդ պատրաստ պահի՛ր։

Նրանք երկու վայրկյանում անցան մինչև ծառի բունը մնացած տարածությունը, բայց մինչև կհասնեին արմատների միջև թաքնված ձեղքին, Ծուռթաթն արդեն ներս էր թռել թափ տալով իր թավամազ պոչը։ Հարրին

նետվեց կատվի հետևից: Նա սողաց և, հողի մեջ փորված թեք հորանցքով սահելով, ընկավ մի շատ ցածր թունելի մեջ: Ծուռթաթն առջևում էր՝ աչքերը փայլեցնելով Հարրիի կախարդական փայտիկի լույսից: Մի քանի վայրկյան անց, Հերմիոնան ցած սահեց նրա կողքին:

— Ու՞ր է Ռոնը, — շշնջաց նա սարսափահար ձայնով:

— Այս կողմը, — ասաց Հարրին՝ կռացած նետվելով Ծուռթաթի հետևից:

— Ու՞ր է տանում այս թունելը, — շնչակտուր հարցրեց Հերմիոնան չորեքթաթ սողալով նրա հետևից:

— Զգիտեմ... Այն նշված է Ելուզակների քարտեզի վրա, բայց Ֆրեդն ու Զորջն ասացին, որ ոչ մեկը դեռ երբեք սրանով չի անցել: Այս թունելը դուրս է գալիս քարտեզից, բայց կարծես վերջանում է Հոգսմիդում...

Նրանք, գրեթե կիսով չափ կքված, հնարավորինս արագ առաջ նետվեցին, իսկ առջևում, Ծուռթաթի պոչն էր ծածանվում՝ մե՛րթ երևալով, մե՛րթ անհետանալով մթության մեջ: Թունելը գնում էր առաջ ու առաջ, թվում էր այն ամրվազն նույնքան երկար էր, որքան «Մեղրադմբուզ» տանող թունելը: Հարրին ոչինչի մասին չէր կարող մտածել, բացի Ռոնից և թե ինչ կարող էր անել նրա հետ այդ հսկայական շունը... Նա կարճ ու ընդհատ էր շնչում, թոքերն ու կողերը ցավում էին առաջ կքված վազքից...

Հանկարծ թունելը սկսեց բարձրանալ ու մի քանի վայրկյանից թեքվեց: Ծուռթաթն այլևս չէր երևում: Հարրին մի փոքր բացվածքից թունելից ներս հոսող աղոտ լույս տեսավ:

Նա ու Հերմիոնան կանգ առան՝ շունչները տեղը բերելու: Երկուսն էլ բարձրացրին իրենց կախարդական փայտիկները, որպեսզի տեսնեն, թե ինչ կար առջևում:

Դա մի սենյակ էր, մի շատ բարձիթողի ու փոշոտ սենյակ: Պատերի պաստառները տեղ-տեղ պատռված գուլերով կախված էին պատերից, հատակին ամենուրեք անորոշ ծագումով կեղտաբծեր էին, եղած կահույքը լրիվ ջարդուխուրդ էր արված, կարծես ինչ-որ մեկը կատաղության մեջ ջարդել-փշրել էր ամեն ինչը: Բոլոր պատուհանները մեխված էին մեծ տախտակներով:

Հարրին նայեց Հերմիոնային, որը թեև շատ վախեցած տեսք ուներ, բայց վճռականորեն գլխով արեց:

Հարրին ինքն իրեն ներս գցեց բացվածքից և շուրջը նայեց: Սենյակում ոչ ոք չկար, բայց դեպի աջ մի դուռ էր բացված, որի հետևում մի ավելի մեծ ստվերապատ սրահ կար: Հերմիոնան հանկարծ բռնեց Հարրիի ձեռքը: Նրա աչքերը սարսափահար պտտվում էին մեխած պատուհանների վրայով:

— Հա՛րրի, — շշնջաց նա, — ինձ թվում է մենք «Այսահար տանն» ենք գտնվում:

Հարրին շուրջը նայեց: Նրա հայացքն ընկավ իրենց կողքին հատակի վրա ընկած աթոռին: Այն ասես բզկտված էր, աթոռի ոտքերից մեկը փշրված էր, իսկ մյուսները կրծոտած էին:

— Ուրվականները նման բաներ չեն անում, — դանդաղ ասաց Հարրին:

Այդ պահին վերևում ուժեղ ճրթոց լսվեց: Ինչ-որ բան շարժվեց վերևի հարկում: Երկուսն էլ առաստաղին նայեցին: Հերմիոնան այնքան ամուր էր սեղմել Հարրիի ձեռքը, որ նրա մատները թմրել էին: Նա հոնքերը բարձրացրած նայեց Հերմիոնային, և աղջիկն ուշքի գալով բաց թողեց նրա ձեռքը:

Նրանք հնարավորինս անձայն մոտեցան սրահից դեպի վերևի հարկը տանող աստիճաններին ու սկսեցին բարձրանալ: Ամեն ինչ ծածկված էր փոշու հաստ շերտով: Բայց հատակին հստակ երևում էր մի լայն ավելի մուգ շերտ: Պարզ էր, որ այդտեղով ինչ-որ մեծ բան քարշ տալով վերև էին բարձրացրել:

Նրանք հասան մութ աստիճանահարթակին:

— Նո՛քս, — շշնջացին միասին, և նրանց կախարդական փայտիկների լույսերը մարեցին: Միայն մեկ դուռ կար բաց: Երբ մոտեցան շեմին, ներսից ինչ-որ շարժում լսվեց, մի երկար տնքոց հնչեց, և հետո խոր, բամբ գոմռոց: Նրանք վերջին անգամ նայեցին միմյանց, վերջին անգամ միմյանց գլխով արեցին և կախարդական փայտիկը ձեռքի մեջ ամուր սեղմած, Հարրին ոտքով առաջ իրեց դուռը:

Սենյակի մեջտեղում մի հսկայական, վեհաշունչ ամպիովանիով մահճակալ կար, որի վրա պառկած էր Ծուռթաթը ու նրանց տեսնելով սկսեց բարձրաձայն, գոհ մռլտալ: Հատակի վրա մահճակալին հենված նստած էր Ռոնը, որի ոտքն անբնական անկյունով մեկնված է նրա կողքին:

Հարրին ու Հերմիոնա առաջ նետվեցին:

— Ռո՛ն, ինչպե՞ս ես...

— Ու՞ր է շունը:

— Դա շուն չէր, — տնքաց Ռոնը, ցավից սեղմած ատամներով: — Հա՛րրի, սա ծուղակ է:

— Ի՞նչ...

— Նա է շունը... Նա անհմագուս է...

Ռոնը նայում էր Հարրիի ուսից վեր: Հարրին կրունկների վրա տեղում պտտվեց: Ստվերներում կանգնած մարդը շրխկոցով փակեց դուռը:

Խառնիխուռն, կեղտոտ մազերի խոզանը հասնում էր մինչև ուսերը, եթե միայն աչքերը չփայլեին գունատ դեմքի վրա խոր ներս ընկած ակնակապիճների մեջ, նրան կարելի էր մեռելի տեղ դնել: Մոմագույն մաշկն այնքան պիրկ էր ձգված դեմքի ոսկորներին, որ այն գանգի տեսք ուներ: Դեղին ատամները բացվել էին լայն ժպիտից: Դա Սիրիուս Բլեքն էր:

— Էքսպեկիա՛րմուս, — խզխզաց նրա թավ ձայնը, և նա Ռոնի կախարդական փայտիկն ուղղեց նրանց վրա:

Հարրիի ու Հերմիոնայի կախարդական փայտիկները դուրս թռան նրանց ձեռքերից, օդի մեջ բարձր պտույտ կատարեցին, ու Բլեքն ուղղակի օդից բռնեց դրանք: Նրա աչքերը կենտրոնացած էին Հարրիի վրա:

— Ես համոզված էի, որ դու կգաս ընկերոջդ օգնելու, — ասաց նա թավ, խռպոտ ձայնով, որն այնպես հնչեց, ասես նա շատ վաղուց այն չէր օգտագործել ու հիմա նորից փորձում էր խոսել: — Հայրդ նույն բանը կաներ ինձ համար... Քաջն ես, չվազեցիր որևէ ուսուցչի հետևից... Շնորհակալ եմ... Հիմա ամեն ինչ շատ ավելի հեշտ կլինի...

Իր հոր մասին ասված խոսքերը այնպես զրնգացին Հարրիի ականջներում, ասես մարդը դրանք ոչ թե հանդարտ կիսաձայն ասաց, այլ գոռաց ամբողջ ուժով: Մոլեգին ատելությունը եռաց Հարրիի կրծքում՝ տեղ չթողնելով վախի ու անվստահության համար: Կյանքում առաջին անգամ նա իսկապես ուզում էր ձեռքի մեջ ունենալ իր կախարդական փայտիկը, որպեսզի ոչ թե պաշտպանվեր, այլ հարձակվեր... սպաներ... Նույնիսկ չմտածելով, թե ինչ է անում, նա առաջ նետվեց, բայց նրա կողքին հանկարծ շարժում սկսվեց, և երկու զույգ ձեռքեր թիկունքից հասան նրան ու կառչեցին ձեռքից ու ոտքից:

— Ո՛չ, Հա՛րրի, — արտաշնչեց Հերմիոնան սարսափահար շշուկով: Ռոնը, սակայն դիմեց Բլեքին:

— Եթե ուզում ես սպանել Հարրիին, ստիպված կլինես մեզ նույնպես սպանել, — ասաց նա բարկությամբ լի ծայնով, թեև կանգնելու փորձից նրա դեմքն ավելի էր գունատվել, և ամբողջ մարմնով ճոճվում էր՝ մեկ ոտքի վրա հենված խոսելիս:

Ինչ-որ բան առկայծեց Բլեքի ստվերապատ աչքերում:

— Պառնի՛ր, — հանդարտ ասաց նա Ռոնին, — ոտքդ ավելի շատ կվնասես:

— Դու ինձ լսեցի՞ր, — թույլ ծայնով շարունակեց Ռոնը, թեև ցավագին սեղմում էր Հարրիի ոտքն ու ձեռքը՝ փորձելով նրանից կառչած ոտքի կանգնել, — ստիպված կլինես երեքիս սպանել:

— Այս գիշեր այստեղ միայն մեկ սպանություն կլինի, — ասաց Բլեքը՝ լայն ժպտալով:

— Այդ ինչու՞, — ասես թքեց Հարրին՝ փորձելով ինքն իրեն ազատել Ռոնից ու Հերմիոնայից: — Անցած անգամ քեզ համար միևնույն էր: Անցած անգամ չզլացար սպանել այն բոլոր անմեղ մազկներին՝ միայն Փեթիգրյուին հասնելու համար... Ի՞նչ է պատահել քեզ, բարիացե՞լ ես Ազքաբանում:

— Հա՛րրի, — շշնջաց Հերմիոնան: — Լռի՛ր...

— ՆԱ ՍՊԱՆԵԼ Է ԻՄ ՀՈՐՆ ՈՒ ՄՈՐԸ, — գոռաց Հարրին, և կատաղության պորթկումով ազատվելով Հերմիոնայից ու Ռոնից, առաջ ցատկեց:

Հարրին մոռացել էր նույնիսկ մագիայի մասին, նա մոռացել էր, որ ինքը կարճահասակ է, թուլակազմ ու տասներեք տարեկան, մինչդեռ Բլեքը բարձրահասակ և հասուն տղամարդ է: Հարրին միայն գիտեր, որ ինքն ուզում էր վնասել Բլեքին, վնասել նրան ինչքան կարող էր և չէր մտածում, թե ինչ կլիներ իր հետ:

Գուցե պատճառն այն էր, որ Բլեքն ապշել էր Հարրիի իսկապես անմիտ պահելաձևից, բայց նա չբարձրացրեց կախարդական փայտիկները: Հարրին հասցրեց բռնել Բլեքի ձեռքը և իրենից հեռու ուղղել կախարդական փայտիկների ծայրերը, և մյուս ձեռքի բռունցքով ինչքան ուժ ուներ հարվածեց Բլեքի երեսին, որի գլուխը հետ ընկավ ու խփվեց պատին:

Հերմիոնան ճչում էր: Ռոնը գոռում էր: Մի կուրացնող լույս սփռվեց, երբ կախարդական փայտիկները Բլեքի ձեռքից մի փունջ կայծեր սփռեցին՝ մի մատնաչափ վրիպելով Հարրիի դեմքից: Հարրին զգաց, ինչպես իր մատների

տակ Բլեքի ոսկրոտ դաստակը կատաղի ջղաձգվեց, բայց նա ձեռքը բաց չթողեց, մյուս ձեռքով անդադար հարվածելով Բլեքին, որտեղ կարող էր:

Բայց Բլեքի ազատ ձեռքը հասավ Հարրիի կոկորդին:

— Ո՛չ, — ֆշշացրեց նա, — ես շատ երկար եմ սպասել սրա համար:

Նրա մատները սեղմվեցին Հարրիի կոկորդի վրա, և Հարրին սկսեց խեղդվել, ակնոցը մի կողմ սահեցին քթից:

Աչքի պոչով նա հանկարծ տեսավ չգիտես որտեղից հայտնված Հերմիոնայի ոտքը: Բլեքը ցավի տնքոցով բաց թողեց Հարրիին: Ռոնը նետվեց Բլեքի կախարդական փայտիկներով ձեռքի վրա, և Հարրին թեթև թրմփոցներ լսեց:

Նա մի կողմ գլորվեց մարմինների կույտից ու տեսավ իր սեփական կախարդական փայտիկը, որը գլորվում էր հատակին: Հարրին մարմնով նետվեց այն բռնելու, բայց...

— Ասաա՛րրորդ...

Ծուռթաթն էր մտել կռվի մեջ: Նրա առջևի թաթերի բարակ ճանկերը խոր խրվեցին Հարրիի ձեռքի մեջ: Հարրին ձեռքով հետ հրեց կատվին, բայց Ծուռթաթն ինքը նետվեց Հարրիի կախարդական փայտիկի ուղղությամբ:

— Ո՛՞՞, ՀԵՌՈՒ՛, — գոռաց Հարրին և ուզեց ոտքով հարվածել կատվին, բայց Ծուռթաթը տեղում վեր ցատկեց ու ֆշշացրեց Հարրիի վրա, իսկ Հարրին հասցրեց վերցնել կախարդական փայտիկն ու հետ շրջվել:

— Մի կողմ քաշվե՛ք, — գոռաց նա Ռոնին ու Հերմիոնային:

Նրանց պետք չէր երկու անգամ ասել դա: Հերմիոնան՝ շնչակտուր, արյունոտ շրթունքով մի կողմ գլորվեց՝ գետնից վերցնելով իր և Ռոնի կախարդական փայտիկները: Ռոնը սողալով հասավ մահճակալին ու հատակի վրա կիսապառկած հենվեց մահճակալի կողքին: Դեմքը ցավից գրեթե կանաչել էր, և նա երկու ձեռքով ջղաձիգ բռնել էր ոտքը:

Բլեքն ընկած էր պատի տակ: Նրա նիհար կուրծքը արագ վերուվար էր տատանվում, մինչ նա դիտում էր, ինչպես է Հարրին դանդաղ մոտենում իրեն՝ կախարդական փայտիկով նշանառած իր սրտին:

— Ուզում ես սպանե՞լ ինձ, Հա՛րրի, — շնչաց նա:

Հարրին կանգ առավ ուղիղ նրա գլխավերևում, կախարդական փայտիկը բռնած դեպի Բլեքի կուրծքը, և վերից վար սևեռուն նայեց նրան: Մի թարմ կապտուկ էր ուռչում Բլեքի ծախ աչքի տակ, և նրա քթից արյուն էր գալիս:

— Դու սպանել ես իմ ծնողներին, — ասաց Հարրին, թեթևակի դողացող ծայնով, բայց կախարդական փայտիկը բռնած ձեռքն անսասան էր:

Բլեքն անթարթ նայում էր նրան իր ներս ընկած աչքերով:

— Չեմ ժխտում, — շատ հանգիստ ասաց նա, — բայց եթե դու իմանայիր ամբողջ պատմությունը...

— Ամբողջ պատմությունը, — կրկնեց Հարրին, ականջների մեջ հնչող կատաղի սրտխփոցով: — Դու նրանց ծախեցիր Վոլդեմորթին, դրանից ավելին ինձ պետք չէ իմանալ:

— Դու պետք է լսես ինձ, — ասաց Բլեքը, և հրատապության ելևէջ կար նրա ծայնի մեջ: — Դու կախոսաս հետո, եթե ամեն ինչ չիմանաս... դու չես հասկանում...

— Ես շատ ավելին եմ հասկանում, քան դու կարծում ես, — ասաց Հարրին նույնիսկ ավելի դողդոջուն ծայնով: — Դու երբեք չես լսել նրա ծայնը... Չես լսել ինչպես է մայրս գոռում, որպեսզի թույլ չտա Վոլդեմորթին սպանել ինձ... Եվ դու ինքդ ես արել դա... Դու ինքդ ես արել դա...

Մինչև մեկնումեկը մի բառ կասեր, մի մեծ թավամազ, զաֆրանագույն ստվեր կամացույկ անցավ Հարրիի կողքով: Ծուռթաթը թռավ Բլեքի կրծքին ու հարմարվեց տեղավորվեց այնտեղ՝ ձիշտ Բլեքի սրտի վրա: Բլեքը թարթեց ու ցած նայեց կատվին:

— Ցա՛ծ իջիր, — կամացույկ ասաց նա՝ փորձելով Ծուռթաթին հեռու վանել իրենից:

Բայց Ծուռթաթը չանչերը խրեց Բլեքի հագուստի մեջ և տեղից չշարժվեց: Կատուն իր ծուռտիկ ասես ձգմված մռուրը դարձրեց դեպի Հարրին ու նայեց նրան իր մեծ դեղին աչքերով: Հարրիի աջից Հերմիոնան առանց արցունքների հեկեկաց:

Հարրին անթարթ նայեց Բլեքին ու Ծուռթաթին, ձեռքի մեջ սեղմելով կախարդական փայտիկը: Եթե պետք լինի նա կսպանի նաև կատվին: Հետո ինչ... Կատուն Բլեքի դաշնակիցն էր... Կատուն նույնիսկ պատրաստ էր մեռնել՝ պաշտպանելով Բլեքին... Ուզում է սատկել, թո՛ղ սատկի... Հարրիի համար միևնույն էր... Եթե Բլեքն ուզում էր փրկել կատվին, դա միայն ապացուցում էր, որ Ծուռթաթը նրա համար ավելի թանկ էր, քան Հարրիի ծնողները...

Հարրին բարձրացրեց իր կախարդական փայտիկը: Հիմա ճիշտ ժամանակն էր դա անելու համար... Հիմա պահն էր, որ ինքը վրեժխնդիր լիներ իր ծնողների համար... Նա հիմա կսպանի Բլեքին... Նա պետք է սպանի Բլեքին... Սա նրա միակ և լավագույն հնարավորությունն է...

Վայրկյանները երկարեցին: Հարրին դեռ քարացած կանգնած էր, կախարդական փայտիկն ուղղած հատակից իրեն անթարթ նայող Բլեքին: Ծուռթաթն ամուր կառչել էր Բլեքի կրծքից: Ռոնի ընդհատ շնչառությունը լսվում էր մահճակալի կողքից: Հերմիոնան լուռ էր:

Եվ այդ պահին մի նոր ձայն լսվեց:

Խուլ ոտնաձայներ արձագանքեցին հատակից, ինչ-որ մեկը քայլում էր ներքևում:

— ՄԵՆՔ ՎԵՐԵՎՈՒՄ ԵՆՔ, — հանկարծ ձայն Հերմիոնան, — ՄԵՆՔ ԱՅՍԵՆՂ ԵՆՔ... ՍԻՐԻՈՒՄ ԲԼԵՔԸ... ԱՐԱԳ...

Բլեքը ցնցվեց, և Ծուռթաթը գրեթե ցած սահեց նրա կրծքից: Հարրին ջղաձիգ սեղմեց իր կախարդական փայտիկը: Հենց հիմա արա՝ մի ձայն հրամայում էր նրա գլխի մեջ, բայց ոտնաձայները մոտենում էին, իսկ Հարրին դեռ հապաղում էր...

Սենյակի դուռը գրմփոցով կրնկի վրա բացվեց, և կարմիր կայծերի ցնցուղ թափվեց շեմին: Հարրին շեշտակի պտտվեց, երբ պրոֆեսոր Լուպինը իր կախարդական փայտիկը ձեռքի մեջ պատրաստ պահած ներխուժեց սենյակ: Լուպինը գունատ էր, աչքերը վառվում էին ակնակապիճների մեջ: Նա մի հայացքով ընդգրկեց հատակին ընկած Ռոնին, Հերմիոնային, որը կծկվել էր դռան կողքին, կախարդական փայտիկը ձեռքի մեջ պահած Հարրին՝ կանգնած Բլեքի գլխին, հետո հենց Բլեքին՝ արյունոտ դեմքով, կծկված Հարրիի ոտքերի տակ:

— Էքսպելիա՝րմուս, — գոռաց Լուպինը:

Հարրիի կախարդական փայտիկը կրկին օդ թռավ նրա ձեռքից, ինչպես նաև Հերմիոնայի ձեռքի մեջ պահած մյուս երկու կախարդական փայտիկները: Լուպինը օդից բռնեց բոլոր երեքը, հետո մտավ սենյակ՝ աչքը չկտրելով Բլեքից, որի կրծքին դեռ պաշտպանական դիրքով սղալված էր Ծուռթաթը:

Հարրին հանկարծ մնաց քարացած կանգնած, դատարկաձեռն ու դատարկ զգացմունքներով: Նա չարեց: Նա չկարողացավ: Նրա նյարդերը չդիմացան: Համարձակությունը չհերիքեց: Բլեքին կհանձնեն ագրայելներին:

Հետո Լուպինը խոսեց, շատ տարօրինակ ձայնով, որը դողում էր ինչ-որ զսպված զգացմունքից:

— Որտե՞ղ է նա, Սի՛րիուս:

Հարրին արագ նայեց Լուպինին: Նա չհասկացավ, թե Լուպինը ինչ էր ասում: Ու՞մ մասին էր խոսում Լուպինը: Նա կրկին նայեց Բլեքին:

Բլեքի դեմքին ոչ մի արտահայտություն չկար: Մի քանի վայրկյան նա ընդհանրապես չշարժվեց: Հետո նա շատ դանդաղ բարձրացրեց իր նիհար ձեռքը և մատնացույց արեց Ռոնին: Ոչինչ չհասկանալով, Հարրին նույնպես նայեց Ռոնին, որը տառապալից տեսք ուներ:

— Բայց այդ դեպքում... — կամաց ասաց Լուպինը անթարթ նայելով Բլեքին այնքան սևեռուն, ասես ուզում էր կարդալ նրա մտքերը, — ...ինչու՞ մինչև այսօր չի բացահայտել իրեն... Եթե միայն... — Լուպինի աչքերը հանկարծ լայնացան, ասես նա մի բան տեսավ Բլեքի միջով, մի բան, որը մյուսները չէին կարող տեսնել, — ... եթե միայն դա նա է եղել... եթե միայն դուք փոխվել եք... առանց ինձ որևէ բան ասելու...

Խամրած հայացքը չհեռացնելով Լուպինից՝ Բլեքը շատ դանդաղ գլխով արեց:

— Պրոֆեսոր Լուպին, — բարձր ընդհատեց նրան Հարրին, — ի՞նչ է կատարվում... — բայց նա հարցը չավարտեց, որովհետև այն, ինչը նա տեսավ, թույլ չտվեց, որ ձայնը կոկորդից դուրս գա: Լուպինը իջեցրեց իր կախարդական փայտիկը: Հաջորդ պահին նա մոտեցավ Բլեքին, բռնեց նրա ձեռքն ու օգնեց, որ ոտքի կանգնի: Ծուռթաթը թռավ հատակին, իսկ Լուպինը հարազատ եղբոր պես գրկեց Բլեքին:

Հարրին թվաց, թե իր ստամոքսը շուռ եկավ:

— Աչքերիս չե՛մ հավատում... — ճչաց Հերմիոնան:

Լուպինը բաց թողեց Բլեքին և շրջվեց դեպի Հերմիոնան, որը բարձրացել էր հատակից և լայն չռված աչքերով նայում էր Լուպինին:

— Դուք... դուք...

— Հերմիո՛նա...

— Դուք էիք օգնում նրան...

— Հերմիոնա, հանգստացի՛ր:

— Ես ոչ մեկին ոչինչ չասացի, — ձգաց Հերմիոնան, — ես ինքս եմ մեղավոր, ես ձեզ չբացահայտեցի...

— Հերմիոնա, ինձ լսի՛ր, խնդրում եմ, — գոռաց Լուպինը, — ես կարող եմ բացատրել...

Հարրին զգաց, որ դողում է, բայց ոչ վախից, այլ կատաղության մի նոր մոլեգին ալիքից:

— Ես վստահում էի ձեզ, — գոռաց նա Լուպինին անվերահսկելի, դողողոցուն ձայնով, — իսկ այս ամբողջ ժամանակ դուք նրա ընկերն եք եղել:

— Սխալվում ես, — ասաց Լուպինը, — ես Սիրիուսի ընկերը չեմ եղել տասներկու տարի, բայց հիմա դու ճիշտ ես... Թույլ տուր բացատրեմ...

— Ո՛չ, — ձգաց Հերմիոնան, — Հա՛րրի, մի՛ վստահիր նրան, նա է օգնել Բլեքին ամբողջ մտնել, նա նույնպես քո մահն է ուզում, նա մարդագայլ է...

Սենյակում զրնգուն լռություն տիրեց: Բոլորի աչքերը գամվեցին Լուպինի վրա, որը զարմանալիորեն հանգիստ էր, թեև շատ գունատ:

— Այս անգամ, ցավոք, ոչ բոլոր եզրակացությունների են բացարձակ ճիշտ, Հերմիոնա, — ասաց նա: — Միայն մեկը երեքից, վախենամ: Ես չեմ օգնել Սիրիուսին ամբողջ մտնել. և անշուշտ ես չեմ ուզում Հարրիի մահը... — Մի տարօրինակ մանրադող ցնցում անցավ նրա դեմքով, — բայց չեմ ժխտի, որ մի հարցում դու ճիշտ ես... Ես մարդագայլ եմ...

Ռոնը ոտքի կանգնելու մի քաջարի փորձ արեց, բայց կրկին հետ ընկավ հատակին՝ հառաչելով անտանելի ցավից: Լուպինը շարժվեց, ասես ուզում էր օգնել նրան, իրոք շատ մտահոգված նայելով Ռոնին, բայց վերջինս գոռաց.

— Չմոտենա՛ս ինձ, դարձվո՛ր...

Լուպինը տեղում քարացավ: Հետո ակնհայտ ջանք գործադրելով՝ շրջվեց դեպի Հերմիոնան ու ասաց.

— Վաղու՞ց գիտեիր:

— Շատ վաղուց, — շշնջաց Հերմիոնան, — այն օրից, ինչ պրոֆեսոր Սնեյփը հանձնարարեց ռեֆերատ գրել մարդագայլերի մասին...

— Նա իրեն շատ բավարարված կզգա, — սառն ասաց Լուպինը, — Նա այդ ռեֆերատը հանձնարարել էր՝ հույս ունենալով, որ որևէ մեկը կհասկանա, թե ինչ են նշանակում իմ ախտանշանները: Դու երևի ստուգեցիր

լուսնային օրացույցը և հասկացար, որ ես միշտ հիվանդանում եմ լիալուսնի օրերին, թե՞ գլխի ընկար, երբ բոխոխիձը լիալուսին էր դառնում ինձ տեսնելիս:

— Երկուսն էլ, — հանգիստ ասաց Հերմիոնան:

Լուպինն ինքն իրեն ստիպեց դառը ծիծաղել:

— Դու ինձ երբևէ հանդիպած քո տարիքի ամենախելացի վիուկն ես, Հերմիոնա:

— Ոչ, խելացի չեմ, — շշնջաց Հերմիոնան: — Եթե խելացի լինեի, բոլորին պատմած կլինեի, թե ով եք դուք:

— Բայց բոլորը գիտեն... — ասաց Լուպինը, — առնվազն բոլոր ուսուցիչները գիտեն:

— Դամբլդորը ձեզ գործի է ընդունել իմանալով, որ դուք մարդագայլ եք, — տնքաց Ռոնը, — հո չի՞ գժվել:

— Որոշ ուսուցիչներ ճիշտ նույն կարծիքին էին, — ասաց Լուպինը: — Նա ստիպված էր շատ երկար համոզել մի քանիսին, որ ինձ կարելի է վստահել:

— ԵՎ ՆԱ ՍԽԱԼՎԵԼ Է, — գոռաց Հարրին: — Դուք ամբողջ ժամանակ օգնում էիք նրան... — Հարրին մատը ցցել էր Բլեքի վրա, որը կաղալով հասել էր մահճակալին ու դեմքը դողացող ձեռքով ծածկած մեկնվել մահճակալի վրա: Ծուռթաթը նույնպես թռավ մահճակալին ու մոմռալով բարձրացավ նրա գոգը: Ռոնը հետ քաշվեց երկուսից՝ մի կերպ շարժելով կոտրած ոտքը:

— Ես Սիրիուսին չեմ օգնել — ասաց Լուպինը: — Եթե ինձ հնարավորություն տաք, ես ամեն ինչ կբացատրեմ: Տեսե՛ք...

Նա առանձնացրեց ձեռքի մեջ բռնած Հարրիի, Ռոնի ու Հերմիոնայի կախարդական փայտիկները և նետեց դրանք տերերին: Հարրին ապշահար բռնեց իր փայտիկը:

— Ահա, — ասաց Լուպինը՝ իր սեփական կախարդական փայտիկը մտցնելով գրպանը: — Հիմա դուք զինված եք, մենք՝ ոչ: Հիմա կլսե՞ք ինձ:

Հարրին չգիտեր ինչ մտածեր: Գուցե դա մի նոր ծուղակ էր:

— Եթե դուք չէիք օգնում նրան, — ասաց Հարրին, կատաղած նայելով Բլեքին, — ինչպե՞ս իմացաք, որ նա այստեղ է:

— Քարտեզից, — ասաց Լուպինը: — Ես իմ աշխատասենյակում հենց այս պահին դիտում էի քարտեզը:

— Դուք գիտե՞ք, ինչպես օգտվել դրանից, — կասկածամտորեն ասաց Հարրին:

— Իհարկե գիտեմ, — ասաց Լուպինը՝ ձեռքն անհամբեր թափ տալով, — Ես ինքս եմ մասնակցել այդ քարտեզի ստեղծմանը: Ես Լուսնոտն եմ: Ընկերներս ինձ այդպես էին կոչում դպրոցում սովորելուս տարիներին:

— Դու՞ք եք գրել...

— Կարևորն այն է, որ ես այս երեկո շատ ուշադիր զննում էի այն, որովհետև համոզված էի, որ դու՛, Հա՛րրի, Ռոնի ու Հերմիոնայի հետ միասին կփորձես դուրս գալ ամրոցից հիպոգրիֆի մահապատժից առաջ Հագրիդին տեսնելու համար: Եվ ես ճիշտ էի:

Նա սկսել էր քայլել սենյակում՝ նայելով երեքին: Փոշու փոքրիկ քուլաներ էին բարձրանում նրա ամեն մի քայլից:

— Դուք երևի հայրիկիդ հին թիկնոցով էիք, չէ՞, Հա՛րրի:

— Որտեղի՞ց գիտեք թիկնոցի մասին:

— Քանի՛ անգամ եմ տեսել, ինչպես էր Ջեյմսն անհետանում դրա տակ...

— ասաց Լուպինը կրկին ձեռքն անհամբերությամբ թափ տալով: — Բանն այն է, որ նույնիսկ Անտեսանելիության թիկնոցով, մարդը միևնույն է երևում է Ելուզակների քարտեզի վրա: Ես հետևեցի, ինչպես անցաք հանդավարներով ու մտաք Հագրիդի խրճիթը: Քսան թոպեից դուրս եկաք Հագրիդի մոտից ու սկսեցիք վերադառնալ ամրոց: Բայց դուք արդեն երեքով չէիք: Ձեզ հետ մեկն էլ կար:

— Ի՞նչ... — ասաց Հարրին: — Ո՛չ, մեզ հետ ուրիշ ոչ ոք չկար:

— Ես աչքերիս չէի հավատում, — ասաց Լուպինը շարունակելով քայլել և անտեսելով Հարրիի ընդհատումը: — Ես մտածեցի, որ քարտեզը մոլորվել է: Ինչպե՞ս կարող էր նա ձեզ հետ լինել:

— Ոչ ոք չկար մեզ հետ, — ասաց Հարրին:

— Բայց հենց այդ պահին մեկ ուրիշ կետ հայտնվեց քարտեզի վրա, որն արագորեն մոտենում էր ձեզ՝ և այդ կետի կողքին գրված էր՝ Սիրիուս Բլեք... Ես տեսա, ինչպես նա ընդհարվեց ձեզ հետ, տեսա, ինչպես նա քառյակից երկուսին քարշ տվեց Կռվազան ուռնու տակ:

— Միայն ինձ, — բարկացած ասաց Ռոնը:

— Ոչ, Ռո՛ն, — ասաց Լուպինը, — ձեզ երկուսիդ...

Նա դանդաղեցրել էր քայլերը և սևեռում նայում էր Ռոնին:

— Թույլ կտա՞ս մոտիկից նայեմ քո առնետին, — շատ հանդարտ ասաց նա:

— Ի՞նչ... — զարմացավ Ռոնը, — Բոքոնը ի՞նչ կապ ունի այս ամենի հետ:

— Շատ մեծ, — ասաց Լուպինը: — Կարո՞ղ եմ մոտիկից նայել նրան, խնդրում եմ:

Ռոնը տատանվեց, հետո ձեռքը կոխեց գրպանը: Բոքոնը դուրս եկավ գրպանից՝ պոչից կախված հուսահատ գալարվելով ու թալալալով: Ռոնը ստիպված էր ամուր բռնել նրա երկար, մերկ պոչը, որպեսզի Բոքոնը չփախչի: Ծուռթաթը կանգնեց Բլեքի գոգին և սկեռուն նայելով առնետին, կամացուկ մռլտաց:

Լուպինը մոտեցավ Ռոնին: Նա կարծես շունչը պահել էր, քանի դեռ անթարթ նայում էր Բոքոնին:

— Ի՞նչ... — ասաց Ռոնը կրկին, Բոքոնին իրեն մոտ պահելով և շատ վախեցած նայելով Լուպինին: — Ի՞նչ կապ ունի իմ առնետը այս ամենի հետ:

— Դա առնետ չէ, — հանկարծ խզխզացրեց Սիրիուս Բլեքը:

— Այսինքն ինչպե՞ս թե առնետ չէ, բա ի՞նչ է:

— Դա առնետ չէ, — շատ հանգիստ կրկնեց Լուպինը. — Դա կախարդ է...

— Անիմագուս կախարդ, — ասաց Բլեքը, — որի անունը...

Փիթեր Փեթիգրյու է:

Գլուպ 18. Լուսնոտը, Բրդոտը, Սմբակն ու Մտրակը

Մի քանի վայրկյան տևեց մինչև այդ հայտարարության իմաստն ընկալեցին երեքը: Հետո Ռոնը բարձրաձայն ասաց հենց այն, ինչը Հարրին մտածում էր:

— Դուք երկուսդ էլ գիժ եք:

— Ծիծաղելի է, — թույլ ձայնով ասաց Հերմիոնան:

— Փիթեր Փեթիգրյուն մեռած է, — ասաց Հարրին: — Նա դեռ տասներկու տարի առաջ է սպանել նրան:

Հարրին մատնացույց արեց Բլեքին, որի դեմքն այլայլվեց ջղաձգությունից:

— Շատ կուզենայի... Ափսոս, որ իրոք չսպանեցի, — մռնչաց նա՝ բացելով իր դեղին ատամները, — բայց փոքրիկ Փիթերն ինձնից ճարպիկ դուրս եկավ... Ոչինչ, այս անգամ չի փախչի:

Ծուռթաթը թռավ հատակին, երբ Բլեքն առաջ նետվեց դեպի Բոքոնը: Եվ Ռոնը ցավից գոռաց, երբ Բլեքի մարմնի ծանրությունն ընկավ նրա ոտքի վրա:

— Սի'րիուս, Ո՛Չ, — գոռաց Լուպինը և, առաջ նետվելով, հետ քաշեց Բլեքին Ռոնից: — Սպասի՛ր, չի կարելի հենց այդպես նրա վերջը տալ: Նրանք պետք է ամեն ինչ տեսնեն ու հասկանան: Նրանց պետք է բացատրել ամեն ինչ:

— Հետո կբացատրենք, — մռնչաց Բլեքը՝ փորձելով մի կողմ հրել Լուպինին և մի ձեռքով դեռ օդը բռնելով Բոքոնի ուղղությամբ, որը ծղրտում էր անտանելի ծվծվոցով, չանչերով քերծոտելով Ռոնի դեմքն ու պարանոցը, որպեսզի դուրս պրծներ նրա ձեռքերից:

— Նրանք իրավունք ունեն ամեն ինչ իմանալ, — շնչակտուր ասաց Լուպինը դեռ պայքարելով Բլեքի դեմ: — Ռոնը նրան որպես ձեռնասուն կենդանի է պահել: Այս պատմության մեջ բաներ կան, որ նույնիսկ ես դեռ չեմ հասկանում: Եվ ի վերջո Հարրին... Դու պարտք ես Հարրիին ճշմարտությունը, Սի'րիուս:

Բլեքը դադարեց պայքարել, թեև նրա խորն ընկած աչքերը դեռ գամված էին Բոքոնի վրա, որին Ռոնը ամուր պահում էր կծոտած ու արյունոտ ձեռքերով:

— Շատ լավ, — ասաց Բլեքը, աչքը չկտրելով առնետից: — Պատմի՛ր նրանց, ինչ ուզում ես, բայց արա՛գ, Ռե՛մուս: Ես ուզում եմ վերջապես իրագործել այն սպանությունը, որի համար տասներկու տարի բանտ եմ նստել...

— Դուք երկուսդ մտազարներ եք, — ասաց Ռոնը՝ դողալով և հայացքով Հարրիից ու Հերմիոնայից օժանդակություն փնտրելով: — Ես արդեն կուշտ եմ: Ես գնում եմ այստեղից:

Նա փորձեց կանգնել՝ հենվելով իր առողջ ոտքին, բայց Լուպինը կրկին բարձրացրեց իր կախարդական փայտիկը՝ ցցելով այն Բոքոնի վրա:

— Ո՛չ, դու պետք է լսես այն ամենը, ինչ այստեղ կասվի, Ռո՛ն, — հանգիստ ասաց նա: — Ուղղակի ամուր բռնիր Փիթերին քանի դեռ լսում ես:

— ՆԱ ՓԻԹԵՐԸ ԶԷ, ՆԱ ԲՈՔՈՆՆ Է, — գոռաց Ռոնը, փորձելով առնետին կրկին խցկել իր գրպանը, բայց Բոքոնը կատաղի դիմադրում էր: Ռոնը ճոճվեց ու հավասարակշռությունը կորցրեց: Հարրին բռնեց նրան ու պառկեցրեց մահճակալի վրա: Հետո, անտեսելով Բլեքին, Հարրին շրջվեց դեպի Լուպինը.

— Վկաներ են եղել, ովքեր տեսել են, ինչպես Փեթիգրյուն մեռավ... — ասաց նա. — ...Մի ամբողջ փողոց վկաներ...

— Նրանք իրականում լրիվ ուրիշ բան են տեսել... Իսկ այն, ինչ դու ես ասում, նրանց թվացել է, թե տեսել են՝ կախարդական ներշնչանքով, — ասաց Բլեքը մոլեգին կատաղությամբ, աչքը չկտրելով Ռոնի ձեռքերի մեջ պայքարող Բոքոնից:

— Բոլորը համոզված էին, որ Սիրիուսը սպանել է Փիթերին, — ասաց Լուպինը, գլխով անելով: — Ես ինքս հավատացած էի դրանում... քանի դեռ այս երեկո չտեսա քարտեզը: Որովհետև Ելուզակների քարտեզը երբեք չի ստում... Փիթերը ողջ է: Հիմա նա Ռոնի ձեռքերի մեջ է, Հա՛րրի:

Հարրին ցած նայեց Ռոնին, և երբ նրանց աչքերը հանդիպեցին, նրանք անձայն համաձայնության եկան: Բլեքն ու Լուպինը երկուսն էլ ցնդած են: Նրանց պատմությունը ոչ մի իմաստ չունի: Ինչպե՞ս կարող էր Բոքոնը լինել

Փիթեր Փեթիգրյուն: Ազքաբանը երևի լրիվ գժվեցրել է Բլեքին... բայց Լուպինը... ինչու՞ է Լուպինը շարունակում Բլեքի խաղը:

Հետո դողացող, բայց խելամիտ հնչող ծայնով խոսեց Հերմիոնան, ասես փորձում էր կամքի ուժով ստիպել պրոֆեսոր Լուպինին ողջամիտ լինել:

— Բայց, պրոֆեսոր Լուպին... Բոքոնը չի կարող Փեթիգրյուն լինել... Դա ուղղակի չի կարող ճիշտ լինել... Դուք ինքներդ գիտեք, որ դա այդպես չի կարող լինել...

— Իսկ ինչու՞ դա չի կարող ճիշտ լինել: — հանգիստ ասաց Լուպինը, կարծես իրենք դասարանում էին, իսկ Հերմիոնան ուղղակի մի խնդիր էր նկատել ջրալք-գրինդիլոի հետ արվող փորձի ժամանակ:

— Որովհետև... որովհետև մարդիկ կիմանային, եթե Փիթեր Փեթիգրյուն անիմագուս լիներ: Մենք անիմագների մասին մի ամբողջ դաս ենք անցել պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալի հետ: Եվ ես կարդացել եմ նրանց մասին բոլոր տեղեկությունները: Նախարարությունը գրանցում է բոլոր այն կախարդներին ու վիուկներին, ովքեր կարող են կենդանիների կերպափոխվել: Մի պաշտոնական գրանցամատյան կա, որտեղ անխտիր գրանցված են բոլորի անունները, ինչպես նաև նրանց հատկանիշները, կենդանու նկարագրությունը, որին նրանք վերածվում են և այլն... Ես ինքս գնացել տեսել եմ գրանցամատյանում պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալի անունը և գիտեմ, որ ընթացիկ հարյուրամյակում եղել են նախարարության կողմից գրանցված ընդամենը յոթ անիմագներ, և Փեթիգրյուի անունը ցանկում չկար:

Հարրին նույնիսկ ժամանակ չունեցավ հիանալու, թե ինչպիսի ջանքեր է գործադրում Հերմիոնան իր ամեն մի տնային աշխատանքը կատարելու համար, երբ Լուպինը սկսեց բարձրաձայն ծիծաղել:

— Կրկին ճիշտ ես, Հերմիոնա, — ասաց նա, — բայց Նախարարությունը երբեք չի էլ իմացել, որ երեք չգրանցված անիմագներ միևնույն ժամանակ վազվզում էին Հոգվարթսի հրաշագործության և դյութագիտության դպրոցում:

— Եթե պատրաստվում ես պատմել նրանց մեր պատմությունը, արագացրու՛, Ռեմուս, — մռնչաց Բլեքը, որը դեռ հետևում էր Բոքոնի յուրաքանչյուր հուսահատ շարժումին:

— Շատ լավ... բայց դու պետք է օգնես ինձ, Սիրիուս, — ասաց Լուպինը, — ես գիտեմ միայն պատմության սկիզբը...

Լուպինը ծայրը կտրեց: Ուժեղ ճրթոց լսվեց նրա թիկունքում: Ննջարանի դուռը ասես բացվեց միջանցիկ քամուց: Բոլոր հինգը նայեցին դռան ուղղությամբ: Լուպինը քայլեց դեպի մուտքը և դուրս նայեց աստիճանահարթակի վրա:

— Ոչ ոք չկա...

— Այս տունը այսահարված է, — ասաց Ռոնը:

— Ո՛չ, — ասաց Լուպինը, մտահոգված նայելով դռանը: «Այսահար տունը» իրականում երբեք էլ այսահարված չի եղել... Այն բոլոր ոռնոցների ու սահմեկեցնող ձիչերի հեղինակը, որոնք տարիներ առաջ լսում էին գյուղի բնակիչները... ես եմ եղել:

Նա իր սպիտակող մազերը հետ տարավ ճակատից, մի պահ մտածեց, հետո ասաց.

— Ահա թե որտեղից է սկսվում այս ամենը... Այս պատմությունը սկսվեց մարդագայլ դառնալու իմ դժբախտությունից: Ոչինչ չէր լինի, եթե միայն ինձ դեռ երեխա ժամանակ չկծեր մարդագայլը... և եթե ես այդքան անմիտ ու անհեռատես չլինեի...

Նա շատ դառնացած էր խոսում և հոգնած: Ռոնը ուզեց առարկել, բայց Հերմիոնան ասաց.

— Շ222... — նա շատ մեծ ուշադրությամբ հետևում էր Լուպինին:

— Ես շատ փոքր տղա էի, երբ ենթարկվեցի հարձակման և ինքս սկսեցի կերպափոխվել: Ծնողներս ամեն ինչ փորձեցին, բայց այն օրերին բուժում չկար: Այն հմայաթուրմը, որը պրոֆեսոր Սնեյփը պատրաստում է ինձ համար, վերջերս է հայնտաբերվել: Ինչպես տեսնում եք, այն ինձ անվտանգ է դարձնում, եթե միայն ես թուրմն ընդունում եմ լիալուսնին նախորդող շաբաթվա ընթացքում, կարողանում եմ կերպափոխման ժամանակ չկորցնել նաև միտքս և կամքիս ուժը... Կարող եմ փակվել իմ աշխատասենյակում, մի անվնաս գայլ՝ սուսուփուս կծկված բազմոցի վրա, ու սպասել մինչև կանցնեն լիալուսնի օրերը: Սակայն մինչև Գայլամոքիչ էլեքսիրի հայտնագործությունը, ես ամսական մեկ անգամ դառնում էի սարսափելի ու անկառավարելի հրեշ: Թվում էր, թե անհնար կլիներ ինձ համար Հոգվարթս գալը: Մյուս ծնողները՝ իմանալով, որ իրենց երեխաների հետ մարդագայլ է վազվզում դպրոցում, մեծ աղմուկ կբարձրացնեին: Բայց հենց այդ օրերին Դամբլդորը դարձավ Տնօրեն, և նա կարեկցեց ինձ ու իմ ընտանիքին: Նա

ասաց, որ եթե միայն մենք որոշակի նախազգուշական միջոցներ ձեռնարկենք, ոչ մի պատճառ չի լինի ինձ դպրոց չթողնելու համար... — Լուսինը ծանր հոգոց հանեց և նայեց ուղիղ Հարրիին: — Հիշու՞մ ես, ամիսներ առաջ դեռ ասացի քեզ, որ Կռվազան ուռենին Հոգվարթսում տնկեցին հենց այն տարին, երբ ես դպրոց ընդունվեցի: Ճշմարտությունն այն է, որ ծառը տնկեցին հենց այն պատճառով, որ ես սկսեցի Հոգվարթս հաճախել: Այս տունը, — Լուսինը տառապալից հայացքով նայեց շուրջը, — այն թունելը, որը բերում է դեպի այս տունը, դրանք կառուցվեցին հենց ինձ համար: Ամիսը մեկ անգամ ինձ դուրս էին բերում ամրոցից ու փակում այստեղ, որտեղ ես կարող էի առանց որևէ մեկին վնաս պատճառելու կերպափոխվել: Ծառը տեղադրեցին հենց թունելի գլխին, որպեսզի ոչ ոք չկարողանա ինձ մոտ հասնել, քանի դեռ ես վտանգավոր էի:

Հարրին չէր կարողանում հասկանալ, թե այդ պատմությունը ուր պիտի տաներ իրենց, բայց լսում էր մեծագույն հետաքրքրությամբ: Լուսինի ծայնից բացի լռությունը խախտող միակ աղմուկը Բոքոնի վախեցած ծվծվոցն էր:

— Իմ կերպափոխումներն այդ օրերին սարսափելի էին: Մարդագայլի կերպափոխությունը ահավոր ցավագին է: Ինձ առանձնացնում էին մարդկանցից, որպեսզի ոչ մեկին հանկարծ չկծեն, ուստի ես կծոտում և քերծոտում էի ինքս ինձ: Գյուղի բնակիչները լսում էին իմ ոռնոցներն ու ճիչերը և մտածում, որ այստեղ ահավոր չարական ոգիների մի ոհմակ է բնակվում: Դամբլդորն ինքն էր խրախուսում այդ լուրերը, որպեսզի ոչ ոք չհամարձակվեր մոտենալ այս տանը... Նույնիսկ հիմա, երբ տունը տարիներ շարունակ լուռ է եղել, գյուղի բնակիչները, միևնույն է, չեն համարձակվում մոտենալ... Սակայն չնայած իմ տառապալից կերպափոխություններին, դա իմ կյանքի ամենաերջանիկ ժամանակն էր: Որովհետև կյանքումս առաջին անգամ ես ընկերներ ունեի, երեք հրաշալի, անզուգական ընկերներ... Սիրիուս Բլեքը ... Փիթեր Փեթիգրյուն ... և անշուշտ քո հայրը, Հա՛րրի, Ջեյմս Փոթթերը... Իհարկե, իմ երեք ընկերները չէին կարող չնկատել, որ ես ամեն ամիս ինչ-որ տեղ եմ անհետանում: Ես նրանց ամեն տեսակի սուտ պատմություններ էի պատմում... Ասում էի, իբր մայրիկս է հիվանդացել, և որ պիտի տուն գնամ նրան տեսության... և այլն... Ես սարսափում էի, այն մտքից, որ եթե նրանք իմանան իմ մասին ճշմարտությունը, անմիջապես երես կդարձնեն ինձնից... Բայց, անշուշտ, ճիշտ քեզ նման, Հերմիո՛նա,

նրանք կռահեցին ճշմարտությունը... Եվ ոչ միայն չլքեցին ինձ, այլ ընդհակառակը՝ նրանք ամեն ինչ արեցին, որպեսզի իմ կերպափոխություններն ավելի տանելի դարձնեն ինձ համար, և ոչ միայն տանելի, այլ իմ կյանքի ամենաերջանիկ ու երանելի ժամանակը: Նրանք դարձան անիմագներ...

— Իմ հայրը նույնպե՞ս... — ապշահար հարցրեց Հարրին:

— Այո՛, Ջեյմսը նույնպես, — ասաց Լուպինը: — Երեք տարի պահանջվեց, որպեսզի նրանք բացահայտեն ու սովորեն անիմագների արվեստը: Հայրդ և Սիրիուսը դարոցի ամենախելացի աշակերտներն էին, և բարեբախտաբար դա այդպես էր, որովհետև անիմագների կերպափոխությունը կարող է սարսափելի ու անդառնալի հետևանքներ ունենալ մի փոքր սխալի դեպքում... Ահա թե ինչու Նախարարությունը շատ խիստ հետևում է բոլոր նրանց, ովքեր անիմագի կերպափոխության փորձեր են անում: Փիթերը չէր կարողանա հաղթահարել այդ խնդիրը առանց Ջեյմսի ու Սիրիուսի օգնության: Վերջապես Հոգվարթսում սովորելու հինգերորդ տարում նրանք հասան այդ արվեստի կատարելությանը, և երեքն էլ սկսեցին կերպափոխվել երեք տարբեր կենդանիների:

— Բայց ինչպե՞ս կարող էր դա օգնել ձեզ, — ասաց Հերմիոնան հետքերքոված:

— Նրանք չէին կարող ընկերանալ ինձ իմ կերպափոխությունների ժամանակ մարդկային տեսքով, ուստի ինձ էին միանում որպես կենդանիներ, — ասաց Լուպինը: — Մարդագայլը վտանգավոր է միայն մարդկանց համար: Նրանք ամեն ամիս գաղտնի դուրս էին գալիս ամրոցից Ջեյմսի Անտեսանելիության թիկնոցով: Կերպափոխվում էին... Փիթերը, լինելով երեքից ամենափոքրը անցնում էր Ուռենու հարձակվող ճյուղերի տակով ու սեղմում բնի վրա ծառը քարացնող ոստին: Հետո նրանք ներս էին մտնում թունելով ու միանում ինձ: Նրանց ընկերակցությամբ ես պակաս վտանգավոր էի դառնում: Մարմինս դեռ գայլային էր, բայց միտքս կորցնում էր վայրագությունը, երբ նրանց հետ էի լինում:

— Շտապի՛ր, Ռե՛մուս, — մռնչաց Բլեքը, որը դեռ դիտում էր Բոքոնին՝ սարսափելի քաղցի արտահայտությամբ:

— Արդեն հասա գլխավորին, Սի՛րիուս, արդեն հասա... Պատկերացրե՛ք, թե ինչպիսի հրապուրիչ հնարավորություններ էին բացվում մեզ համար, երբ

բոլորս միասին կարող էինք կերպափոխվել: Շուտով մենք սկսեցինք դուրս գալ «Այսահար տնից» և գիշերները կենդանական տեսքով թափառել դպրոցի հանդավարներում ու գյուղում: Սիրիուսն ու Ջեյմսը այնպիսի խոշոր կենդանիներ էին դառնում, որ կարող էին մարդագայլին իրենց հսկողության տակ պահել: Կասկածում եմ, թե Հոգվարթսի որևէ ուսանող երբևէ կարողացել է մեր քառյակից ավելին իմանալ Հոգվարթսի հանդավարների մասին... Եվ ահա թե ինչպես մենք կարողացանք կազմել Ելուզակների քարտեզը, որը մենք ստորագրեցինք մեր մականուններով՝ Սիրիուսը Բրդոտն էր, Փիթերը՝ Մտրակը, իսկ Ջեյմսը՝ Սմբակը:

— Իսկ ի՞նչ կենդանի էր... — սկսեց Հարրին, բայց Հերմիոնան նրա խոսքը կտրեց:

— Դա իրոք շատ վտանգավոր էր: Գիշերներով շրջակայքում վազվզելը մարդագայլի հետ... Ինչի՞ մասին էիք մտածում, իսկ եթե հանկարծ որևէ մեկին հանդիպեիք ու կծեիք մի մարդու...

— Այդ միտքը ինձ մինչև օրս հանգիստ չի տալիս, — ծանր շնչելով՝ ասաց Լուպինը: — Եվ բազմաթիվ ծայրահեղ վտանգավոր միջադեպեր եղան: Բայց մենք շատ ջախել էինք ու անհոգ: Հետո մենք միայն ծիծաղում էինք բոլոր պատահարների վրա: Մենք տարված էինք սեփական խելացիության գիտակցությամբ ու երիտասարդական մեծամտությամբ... Երբեմն ես ինձ անչափ մեղավոր եմ զգում Դամբլդորի վստահությունը այդպես չարաշահելու համար... Նա ինձ Հոգվարթս ընդունեց, երբ ոչ մի ուրիշ Տնօրեն նման բան չէր անի, և նա գաղափար չունեի, թե ինչպես եմ ես ուրիշների և իմ սեփական կյանքը վտանգելով՝ խախտում նրա սահմանած կանոնները: Նա այդպես էլ չիմացավ, որ ես գայթակղեցի իմ երեք համադասարանցիներին անօրինական անիմագներ դառնալ: Բայց ես մեծագույն հաջողությամբ կարողանում էի մոռանալ իմ մեղավորության զգացումը ամեն անգամ, երբ մենք չորսով սկսում էինք պլանավորել մեր հաջորդ ամսվա արկածները: Եվ կարծես չեմ փոխվել այն ժամանակից ի վեր...

Լուպինի դեմքը մռայլվեց, և նրա ձայնի մեջ զգվանք լսվեց սեփական անձի նկատմամբ.

— Ամբողջ անցած տարին ես պայքարում էի ինքս ինձ հետ, մտածելով, արդյոք պե՞տք է ասեմ Դամբլդորին, որ Սիրիուսը անիմագուս էր: Բայց

չարեցի: Ինչու՞: Որովհետև ես վախենում էի... Ես ստիպված կլինեի ընդունել, որ չարաշահել եմ նրա վստահությունը դեռ դպրոցում եղած ժամանակ: Ստիպված կլինեի խոստովանել, որ թույլ եմ տվել մյուսներին ինձ հետ լինել... իսկ Ղամբլդորի վստահությունը ինձ համար ամեն ինչից թանկ է եղել: Նա ինձ Հոգվարթս ընդունեց, երբ ես փոքր տղա էի, նա ինձ գործ տվեց, երբ ես իմ ամբողջ հասուն կյանքում մերժված ու վռնդված եմ եղել, իմ ով լինելու պատճառով՝ անկարող երբևէ վճարովի աշխատանք գտնել: Ու ես ինքս ինձ համոզեցի, որ Սիրիուսը դպրոց է մտնում օգտագործելով այն սև արվեստները, որոնք սովորել է Վոլդեմորթից, որ անիմագուս լինելու հանգամանքը դրա հետ ոչ մի կապ չունեն... ուստի ինչ-որ առումով Սնեյփը ճիշտ էր իմ մասին:

— Սնեյփը... — ասաց Բլեքը խռպուտ ձայնով, աչքերը վերջապես կտրելով Բոքոնից և նայեց Լուպինին: — Սնեյփն ի՞նչ կապ ունի այս ամենի հետ:

— Նա այստեղ է, Սի՛րիուս, — ասաց Լուպինը ծանր շնչելով: — Նա նույնպես ուսուցիչ է Հոգվարթսում: — Լուպինը նայեց Հարրիին, Ռոնին և Հերմիոնային:

— Պրոֆեսոր Սնեյփը դպրոցում է: Նա դեմ էր՝ Սև ուժերից ինքնապաշտպանության առարկայի ուսուցչի պաշտոնում իմ նշանակմանը: Ամբողջ տարին նա համոզում էր Ղամբլդորին, որ ինձ չի կարելի վստահել: Եվ նա որոշ պատճառներ ուներ... Սիրիուսը շատ վաղուց մի խաղ խաղաց Սեվերուսի գլխին, որի պատճառով նա քիչ մնաց գոհվեր: Մի խաղ, որի մեջ ընդգրկված էի նաև ես:

Բլեքը արհամարհանքով փնջացրեց:

— Տեղն էր նրան, որ իր երկար քիթն ամեն տեղ չխոթեր... — նա նույնիսկ քնծիծաղեց: — Ոչ մի կերպ չէր հանդարտվում, լրտեսում էր, հետևում էր մեզ, ուզում էր անպայման մի բան գտնել մեր դեմ... որ մեզ դպրոցից հեռացնեն:

— Սեվերուսին նույնպես շատ էր հետաքրքրում, թե ուր եմ ես անհետանում ամեն ամիս, — շարունակեց պատմել Լուպինը: — Մենք նույն տարվա ուսանողներ էինք... բայց այդքան էլ չէինք սիրում միմյանց... Սեվերուսը հատկապես տանել չէր կարող Ջեյմսին... Կարծում եմ նախանձում էր քվիդիչ խաղալու Ջեյմսի տաղանդին... Ինչևէ, մի անգամ

Սնեյփը տեսավ ինձ, երբ մադամ Պոմֆրիի հետ մի երեկո անցնում էի հանդավարներով՝ ուղղվելով դեպի Կռվազան ուռենին, որպեսզի պատսպարվեմ կերպափոխության ընթացքում: Սիրիուսը մտածեց, որ զվարճալի կլինի Սնեյփին ասել, որ իմ հետևից ներս մտնելու համար իրեն պետք է ընդամենը մի երկար փայտ գտնել ու հեռվից սեղմել Կռվազան ուռենու բնի վրա եղած ուստին: Եվ, իհարկե, Սնեյփն այդպես էլ արեց... Եթե նա հասներ մինչև այս տունը, որտեղ ես արդեն լրիվ կերպափոխված մարդագայլ էի դարձել... Բայց հայրդ, նույնպես լսել էր Սիրիուսի արածի մասին, և եկավ Սնեյփի հետևից ու հետ պահեց նրան՝ իր կյանքը մեծագույն վտանգի տակ դնելով... Թեև Սնեյփն, այնուամենայնիվ, հասցրեց տեսնել ինձ թունելի վերջում: Դամբլդորը արգելեց նրան պատմել իր տեսածի մասին, սակայն այն օրվանից նա գիտեր, թե...

— Ուրեմն ահա թե ինչու Սնեյփը չի սիրում ձեզ, — դանդաղ ասաց Հարրին, — որովհետև նա կարծում է, որ դուք էլ եք մասնակցել այդ չարաբաստիկ կատակին...

— Ճիշտ այդպես, — մի չարական սառը ծայն հնչեց Լուպինի թիկունքից:

Սեվերուս Սնեյփը ցած քաշեց գլխից Անտեսանելիության թիկնոցը և իր կախարդական փայտիկն ուղղեց Լուպինի վրա:

Գլուխ 19. Լորդ Վոլդենորթի ծառան

Հերմիոնան ճչաց: Բլեքը ոտքի ցատկեց: Հարրիին տեղում վեր թռավ, ասես էլեկտրական հոսանքի հարված էր ստացել:

— Ես գտա սա Կռվազան ուռենու արմատների մոտ, — ասաց Սնեյփը մի կողմ նետելով Թիկնոցը, բայց իր կախարդական փայտիկը պահելով Լուպինի կրծքին նշանառած: — Շատ օգտակար բան է, Փո'թթեր, շնորհակալությու՛ն...

Սնեյփի շունչը մի փոքր կտրվում էր, բայց նրա դեմքը շողշողում էր հաղթանակի զսպված գիտակցումից:

— Երևի մտածում ես, թե ինչպես իմացա, որ այստեղ եք, — ասաց նա՝ աչքերը փայլեցնելով: — Ես հենց նոր քո աշխատասենյակում էի, Լուպի՛ն: Դու մոռացել էիր այսօր վերցնել քո Գայլամոքիչ էլեքսիրը, ուստի ես ինքս բերեցի գավաթը: Եվ շատ բարեհաջող ստացվեց... Բարեհաջող ինձ համար, ուզում էի ասել... Սեդանիդ մի յուրահատուկ քարտեզ էր փռված: Մի հայացքն ինձ բավական էր, որ իմանայի այն ամենը, ինչ պետք էր իմանալ, տեսա, ինչպես ես վազում անցումով այստեղ պատսպարվելու համար:

— Սեվե'րուս, — սկսեց Լուպինը, բայց Սնեյփը նրա խոսքը կտրեց:

— Քանիցս եմ ասել Տնօրենին, որ դու օգնում ես քո հին ընկերոջը, որ օժանդակում ես Բլեքին, որ ամրոց սողոսկի... Եվ ահա, խնդրե՛մ ապացույցը: Նույնիսկ ես չէի կարող պատկերացնել, որ այնքան լկտի ու ամբարտվան կգտնվեք, որ այս վայրը որպես թաքստոց օգտագործեք:

— Սեվե'րուս, դու շատ մեծ սխալ ես անում, — հանդարտ ասաց Լուպինը: — Դու ամեն ինչ չես լսել... Ես կարող եմ բացատրել, Սիրիուսի այստեղ լինելու նպատակը Հարրիին սպանելը չէ:

— Այսօր մեկի տեղը երկուսը կգնան Ազքաբան, — հաղթական ասաց Սնեյփը, մոլագար փայլեցնելով աչքերը: — Շատ հետաքրքիր կլինի տեսնել, թե Դամբլդորն ինչպես կընդունի այս նորությունը... Նա միանգամայն համոզված է, որ դու լրիվ վստահելի ես ու անվնաս, Լուպի՛ն... ձեռնասուն մարդագայլ...

— Դու հիմար ես, — հանգիստ ասաց Լուպինը: — Մի՞թե դպրոցական վրեժն արժե, որ մի անմեղ մարդու կրկին ուղարկես Ազքաբան:

ԲԱՄՓ...

Բարակ, օձանման պարաններ դուրս ժայթքեցին Սնեյփի կախարդական փայտիկի ծայրից և սկսեցին արագ փաթաթվել Լուպինի շուրջը՝ կապելով նրա բերանը, դաստակներն ու կրունկները: Լուպինը հավասարակշռությունը կորցրեց ու ընկավ հատակին, այնպես կապկաված, որ չէր կարող նույնիսկ շարժվել: Բլեքը շարժվեց դեպի Սնեյփը, բայց վեջինս իր կախարդական փայտիկն ուղղեց Բլեքի ճակատին:

— Միայն մի փոքր առիթ տու՛ր ինձ, — շնչաց նա, — մի փոքր առիթ տու՛ր, և երդվում եմ, կսպանեմ քեզ:

Բլեքը քարացավ տեղում: Դժվար էր ասել, թե այդ երկու դեմքերից ո՞ր մեկն էր ավելի ուժեղ ատելություն արտահայտում:

Հարրին կանգնած էր քարացած, չիմանալով ինչ անել կամ ում հավատալ: Նա մի հայացք նետեց Ռոնին ու Հերմիոնային: Ռոնը նույնքան շփոթված տեսք ուներ, որքան և ինքը: Նա դեռ պայքարում էր Բոքոնի հետ՝ աշխատելով կենդանուն իր ձեռքերի մեջ պահել: Հերմիոնան սակայն մի անվստահ քայլ արեց դեպի Սնեյփն ու ասաց շատ հուզված ձայնով.

— Պրոֆեսոր Սնեյփ, ոչ մի ավելի վատ բան արդեն չի լինի, եթե մինչև վերջ լսենք, թե նրանք ինչ են ուզում ասել:

— Օրիորդ Գրեյնջեր, ձեզ արդեն սպասվում է դպրոցից հեռացվելու հեռանկարը, ինչի համար, հավատացե՛ք, ես ոչ մի ջանք չեմ խնայի, — թքեց Սնեյփը: — Իսկ դու՛ք, Փո՛թթեր և Ուիզլի, արդեն չափն անցել եք ամեն առումով, այս անգամ նույնիսկ ընկերացել եք մի դատապարտված հանցագործի և մի դարձվոր մարդագալլի հետ: Ուստի գոնե մեկ անգամ ձեր կյանքում ձայն չհանե՛ք:

— Բայց եթե... եթե սխալ է կատարվել...

— ՈՉ ՄԻ ԽՈՍՔ ԱՅԼԵՎՍ ՉԱՍԵ՛Ս, ՀԻՄԱՐ ԱՂՋԻ՛Կ, — գոռաց Սնեյփը հանկարծ կորցնելով ինքնատիրապետումը: — Մի՛ խոսիր այնպիսի բաներից ինչը չես կարող հասկանալ:

Մի քանի կայծեր թռան նրա կախարդական փայտիկի ծայրից, որը դեռ ուղղված էր Բլեքի դեմքին: Հերմիոնան լռեց:

— Վրիժառությունը քաղցր զգացում է, — ծանր շնչելով ասաց Սնեյկը Բլեքին: — Ինչպե՛ս էի երագում, որ հենց ես լինեմ քեզ բռնողը...

— Կրկին մի չար կատակի գոհ կլինես, Սեվե՛րուս, — մռնչաց Բլեքը: — Եթե տղան իր առնետին ամրոց բերի, — ասաց նա գլուխը թափ տալով Ռոնի կողմը, — ես նույնպես կգամ առանց դիմադրության:

— Ամրո՞ց... — ասաց Սնեյկը մետաքսյա ձայնով: — Չեմ կարծում, թե ընդհանրապես արժե այդքան հեռու գնալ: Հենց որ դուրս գանք Ուռենու տակից ես ընդամենը ձայն կտամ ագրայելներին: Նրանք անչափ կուրախանան, երբ քեզ նորից տեսնեն, Բլե՛ք ... Այնքան կուրախանան, որ չեն հապաղի անմիջապես մի համբույր շնորհել քեզ...

Ինչ գույն մնացել էր Բլեքի դեմքին, այն էլ չքացավ:

— Դու... դու պետք է լսես ինձ, — խզխզաց նա. — Առնետը... Առնետին նայի՛ր...

Բայց Սնեյկի աչքերում մի խելագար փայլ կար, որի նմանը Հարրին դեռ երբեք չէր տեսել: Նա ասես լրիվ ցնորվել էր ատելությունից:

— Հիմա բոլորդ կգաք ինձ հետ, — ասաց նա և մատները ճրթացրեց: Լուպինին փաթաթված պարանների ծայրերը թռան դեպի նրա ձեռքը: — Մարդագայլին ես հետևիցս քարշ տալով կբերեմ: Գուցե ագրայելները մի համբույր էլ նրան շնորհեն:

Մինչև նույնիսկ կմտածեր, թե ինչ է անում, Հարրին երեք քայլով կտրեց սենյակը ու կանգնեց դռան առաջ:

— Մի կողմ քաշվի՛ր, Փո՛թեր, առանց այն էլ քո վիճակն արդեն անհույս է, — մռնչաց Սնեյկը: — Եթե միայն ես այստեղ հասած չլինեի քո կաշին փրկելու համար...

— Պրոֆեսոր Լուպինը կարող էր արդեն հարյուր անգամ սպանել ինձ այս տարի, եթե ուզենար, — ասաց Հարրին, — Ես բազմաթիվ անգամներ մենակ եմ եղել նրա հետ՝ ագրայելներից պաշտպանվելու պարապմունքների ժամանակ: Եթե նա իրոք օգնում էր Բլեքին, ուրեմն ինչու վերջս չէր տալիս:

— Մի՛ պահանջեք ինձնից տրամաբանել մարդագայլի մտածողությամբ, — արհամարհանքով ֆշշացրեց Սնեյկը — Մի կողմ քաշվի՛ր, Փո՛թեր:

— ԴՈՒՔ ՈՒԴՂԱԿԻ ԾԻԾԱՂԵԼԻ ԵՔ, — գոռաց Հարրին: — Միայն այն պատճառով, որ նրանք հիմարացրել են ձեզ դպրոցում սովորելու տարիներին, հիմա չեք ուզում նույնիսկ լսել նրանց:

— ԼՈՌԻԹՅՈՒՆ, ես քեզ արգելում եմ ինձ հետ այդպես խոսել, — կրկին ինքնատիրապետումը կորցնելով գոռաց Սնեյփը՝ նույնիսկ ավելի կատաղած ու խելագար տեսքով քան առաջ: — Ինչ հայրն էր, այն էլ որդին է, Փո՛թթեր... Ես հենց նոր փրկեցի քո մաշկը, և դու պետք է ծնկաչոք շնորհակալ լինեիր ինձ դրա համար: Տեղը կլիներ, եթե նա սպանած լիներ քեզ: Դու կմեռնեիր ճիշտ հորդ պես՝ չափազանց մեծամիտ՝ հավատալու համար, որ ինքը սխալվել է Բլեքի հարցում... Իսկ հիմա կորի՛ր ճամփիցս, քանի դեռ չեմ ստիպել քեզ: ՄԻ ԿՈՂՄ ՔԱՇՎԻ՛Ր, ՓՈ՛ԹԹԵՐ...

Հարրին կես վայրկյանում որոշեց իր անելիքը, մինչև Սնեյփը կհասցներ նույնիսկ մի քայլ անել իր ուղղությամբ, նա բարձրացրեց իր կախարդական փայտիկը.

— Էքսփելիա՛րմուս, — գոռաց Հարրին, բայց ձայնը եռակի հզոր հնչեց, որովհետև նա միակ գոռացողը չէր: Մի այնպիսի ուժեղ լույս ճայթեց, որ դուռը դղրդաց ծխնիների վրա, իսկ Սնեյփը պոկվեց գետնից, ամբողջ մարմնով հարվածեց պատին, ցած սահեց և ուշաթափված անշարժ մնաց հատակին: Արյան մի բարակ շիթ մազաժածկույթի տակից ցած հոսեց նրա ձակատով:

Հարրին շուրջը նայեց: Ռոնը և Հերմիոնան փորձել էին զինաթափել Սնեյփին ճիշտ նույն վայրկյանին: Սնեյփի կախարդական փայտիկը օդի մեջ բարձր պտույտ կատարեց և ընկավ մահձակալին, Ծուռթաթի կողքին:

— Դուք չպետք է նման բան արած լինեիք, — ասաց Բլեքը՝ նայելով Հարրիին: — Դուք պետք է նրան ինձ թողնեիք...

Հարրին հայացքը փախցրեց Բլեքի աչքերից: Նա ինքը դեռ համոզված չէր արդյոք ճիշտ արեց, թե՛ ոչ:

— Մենք հարձակվեցինք ուսուցչի վրա... Մենք հարձակվեցինք ուսուցչի վրա... — հեկեկում էր Հերմիոնան՝ անթարթ սարսափահար աչքերով նայելով գետնին անկենդան փռված Սնեյփին: — Օհ, մեզ մե՛ծ անախորժություններ են սպասվում:

Լուպինը հատակին պայքարում էր կապերից ազատվելու համար: Բլեքը կռացավ ու արագ ազատեց նրան պարաններից: Լուպինը կանգնեց՝ շփելով կապերից արդեն կարմրած դաստակները:

— Շնորհակալությու՛ն, Հա՛րրի, — ասաց նա:

— Ես դեռ չեմ ասել, թե հավատում եմ ձեզ, — կտրուկ պատասխանեց Հարրին:

— Ուրեմն ժամանակն է, որ մենք ապացույցներ տանք ձեզ, — ասաց Բլեքը: — Դու՛, տղա՛, այստեղ տուր Փիթերին... Շու՛տ արա:

Ռոնը Բոքոնին ջղաձիգ սեղմեց իր կրծքին:

— Հանգիստ թողե՛ք նրան, — թույլ ասաց նա: — Ուզում եք ասել, որ Ազքաբանից փախել եք միայն իմ առնետին ձեռք գցելու համար, հա՞... — նա նայեց Հարրիին ու Հերմիոնային՝ ասես օգնություն սպասելով նրանցից: — Լավ, ասենք թե, Փեթիգրյուն կարող էր առնետ դառնալ... Աշխարհում միլիոնավոր առնետներ կան... Որտեղի՞ց իմացաք, որ հենց այս մեկն է ձեր ուզածը, այն էլ տասներկու տարի Ազքաբանում փակված լինելով:

— Սի՛րիուս, տղան միանգամայն արդարացի հարց է տալիս, — ասաց Լուպինը՝ շրջվելով դեպի Բլեքը և թեթևակի խոժոռվելով: — Ինչպե՞ս իմացար, որ այս առնետը Փեթիգրյուն է:

Բլեքն իր ոսկրոտ ձեռքերից մեկը մտցրեց գրպանը և ճմրթված թղթի մի կտոր հանեց, որը նա հարթեց ու առաջ պարզեց, որպեսզի մյուսները տեսնեն:

Դա Ռոնի և Ուիզլիների ընտանեկան լուսանկարն էր՝ «Մարգարե» օրաթերթից, իսկ լուսանկարի մեջ Ռոնի ուսին նստած էր Բոքոնը:

— Որտեղի՞ց դա քեզ, — ասես շանթահար հարցրեց Լուպինը:

— Ֆաջը, — ասաց Բլեքը: — Երբ անցած տարի ստուգայցի էր եկել Ազքաբան, նա տվեց ինձ իր լրագիրը: Իսկ լրագրի մեջ Փիթերն էր, հենց առաջին էջի վրա... Այս տղայի ուսին առոք-փառոք նստած... Ես նրան անմիջապես ճանաչեցի... Քանի՛ անգամ եմ տեսել նրան կերպափոխված... Իսկ լուսանկարի տակ գրված էր, որ տղան աշնանը վերադառնալու է Հոգվարթս... ձիշտ այնտեղ, որտեղ Հարրին է...

— Աստվա՛ծ իմ, — կամացուկ ասաց Լուպինը՝ անթարթ նայելով մե՛կ լուսանկարի Բոքոնին, մե՛կ իսկական: — Նրա առջևի թաթը...

— Ի՞նչ է եղել նրան թաթին... — պաշտպանվողաբար ասաց Ռոնը:

— Մատներից մեկը պակասում է, — պատասխանեց Բլեքը:

— Իհարկե, — արտաշնչեց Լուպինը, — որքան պարզ է... որքան ակնհայտ... Նա ինքն է իր մատը կտրել:

— Հենց կերպափոխվելուց առաջ, — ասաց Բլեքը: — Երբ ես նրան բռնեցի, նա սկսեց գոռալ, որպեսզի ամբողջ փողոցն իրեն լսի... Սկսեց գոռալ, իբր ես եմ դավաճանել Լիլիին ու Ջեյմսին: Հետո, մինչև ես կհասցնեի անիծել նրան՝ նա ամբողջ փողոցը հրկիզեց իր կախարդական փայտիկով, որը թաքցրած պահել էր թևքի մեջ... Սպանեց տասնհինգ մետր շառավղով գտնվող բոլորին... և առնետի կերպափոխվելով փախավ կոյուղով՝ խառնվելով իր նման մյուս առնետներին:

— Երբևէ չե՞ս լսել, Ռո՛ն, — ասաց Լուպինը, — Փիթերից մնացած ամենամեծ պատառը նրա մատն էր:

— Գիտե՞ք ինչ, Բոքոնը երևի կռվել է ուրիշ առնետների հետ, կամ չգիտեմ ինչ... Նա մեր ընտանիքում արդեն շատ վաղուց է...

— Տասներկու տարի, եթե չեմ սխալվում, — ասաց Լուպինը: — Մի՞թե երբեք չես զարմացել, թե որքան երկար է ապրում այս առնետը:

— Մենք... մենք նրան լավ ենք խնամել, — առարկեց Ռոնը:

— Սակայն հիմա, ինչպես տեսնում եմ, այնքան էլ լավ տեսք չունի, չէ՞, — ասաց Լուպինը: — Ենթադրում եմ, որ սկսել է քաշ կորցնել այն օրից ի վեր ինչ լսել է, որ Սիրիուսը փախել է բանտից...

— Նա վախեցած էր այդ խելառ կատվից, — ասաց Ռոնը՝ գլխով անելով դեպի Ծուռթաթը, որը մահճակալին նստած դեռ մռլտում էր:

Բայց դա ճիշտ չէր, հանկարծ մտածեց Հարրին...

Բոքոնը արդեն հիվանդագին տեսք ուներ մինչև Ծուռթաթին հանդիպելը... Այն օրից ի վեր, ինչ Ռոնը վերադարձել էր Եգիպտոսից... Այն օրից ի վեր, ինչ Բլեքը փախել էր բանտից...

— Այս կատուն խելառ չէ, — ասաց Բլեքը թավ ծայրով: Նա առաջ մեկնեց իր ոսկրոտ ձեռքը և շոյեց Ծուռթաթի թավամազ գլուխը: — Սա իր ցեղակիցների մեջ երբևէ իմ հանդիպած ամենախելացի կենդանին է: Նա անմիջապես ճանաչեց Փիթերի իսկական էությունը: Եվ երբ ես հանդիպեցի նրան՝ նա անմիջապես հասկացավ, որ ես շուն չեմ: Որոշ ժամանակ պահանջվեց, որ նա սկսի վստահել ինձ: Վերջապես ես կարողացա հաղորդակցվել նրա հետ և հասկացնել, թե ինչ որս եմ անում, և նա սկսեց օգնել ինձ:

— Ի՞նչ եք ուզում ասել, — ծանր շնչեց Հերմիոնան:

— Նա փորձում էր Փիթերին բռնել, որպեսզի ինձ մոտ բերի, բայց չէր կարողանում... Եվ նա գողացավ Գրիֆինդորի աշտարակ մտնելու գաղտնաբառերը, որպեսզի ես մտնեմ ներս... Եթե չեմ սխալվում, նա դրանք վերցրել էր մի տղայի մահճակալի կողքին դրված սեղանիկից...

Հարրիի ուղեղն ասես սկսեց տնքալ լսածների ծանրությունից: Դա հիմարություն էր... բայց միևնույն ժամանակ...

— Բայց Փիթերը գլխի էր ընկել, թե ինչ էր կատարվում և ճողոպրել էր... Կատուն... ասում եք Ծուռթաթ է անունը... ինձ հաղորդեց, որ Փիթերը արյան հետքեր է թողել սավանների վրա... Կարծում եմ, նա ինքն էր կծել իրեն... Ի վերջո նրան արդեն մի անգամ հաջողվել էր կեղծել սեփական մահը...

Այս բառերից Հարրին հանկարծ ուշքի եկավ:

— Եվ ինչու՞ էր նա կեղծել իր մահը, — կատաղած ասաց նա, — որովհետև նա գիտեր, որ պիտի սպանես իրեն ճիշտ այնպես, ինչպես սպանեցիր իմ ծնողներին:

— Ո՛չ, — ասաց Լուպինը, — Հա՛րրի...

— Իսկ հիմա եկել ես նրա վերջը տալու համար:

— Այո՛, եկել եմ նրա վերջը տալու համար, — ասաց Բլեքը՝ չարությամբ լի աչքերով նայելով Բոքոմին:

— Այդ դեպքում ես պետք է թույլ տայի, որ Սնեյփը հանձներ քեզ ագրայելներին, — գոռաց Հարրին:

— Հա՛րրի, — արագ ասաց Լուպինը, — մի՞թե ոչինչ չես հասկանում: Մինչև օրս բոլորը համոզված էին, որ Սիրիուսն է դավաճանել ծնողներիդ, իսկ Փիթերը հետապնդել ու բացահայտել է նրան... Բայց ամեն ինչ ընդհակառակն է եղել... Մի՞թե չես հասկանում... Փիթերն է դավաճանել մայրիկիդ ու հայրիկիդ, իսկ Սիրիուսը հետապնդել ու բացահայտել է Փիթերին...

— ԴԱ ՃԻՇՏ ԶԷ, — գոռաց Հարրին: — Սիրիուսն էր իմ ծնողների Գաղտնապահը... Նա ինքն ասաց ինձ մինչև ձեր գալը.... Նա ինքը խոստովանեց, որ սպանել է ծնողներին...

Հարրին դողացող ձեռքը ցցել էր Բլեքի վրա, որը գլուխն օրորում էր, և հանկարծ նրա ներս ընկած աչքերը փայլեցին խոնավությունից:

— Հա՛րրի... այն, ինչ ես արեցի, հավասարազոր էր նրանց սպանելուն, — խռպոտ ծայնով ասաց նա, — ես համոզեցի Լիլիին ու Ջեյմսին, որ վերջին

րոպեին փոխեն իրենց Գաղտնապահին և իմ փոխարեն ընտրեն Փիթերին... Ես եմ մեղավորը, ես գիտեմ դա... Այն գիշեր, երբ նրանք սպանվեցին... Ես գնացել էի Փիթերին տեսության, որպեսզի համոզվեմ նրա անվտանգության մեջ, բայց երբ հասա նրա թաքստոցը, նա այնտեղ չէր... Բայց պայքարի ոչ մի նշան չէր երևում: Ես արդեն սկսեցի կանխազգալ, որ վատ բան է կատարվել... Ես վախեցա... Ես գնացի ծնողներիդ մոտ... անմիջապես... Եվ երբ տեսա տունը քարուքանդ, ու նրանց անկենդան մարմինները, հասկացա, որ դա Փիթերի գործն էր... Հասկացա, թե ինչ եմ արել ես...

Նրա ծայրը խզվեց, և նա շրջվեց դեպի պատը:

— Բավական է, — ասաց Լուպինը, և մի մետաղյա ելևէջ լսվեց նրա ծայրի մեջ, ինչպիսին Հարրին դեռ երբեք չէր լսել: — Միայն մեկ միջոց կա ապացուցելու, թե իրականում ի՞նչ է տեղի ունեցել: Ինձ տու՛ր այդ առնետին:

— Ի՞նչ եք անելու նրա հետ, եթե տամ, — վախեցած հարցրեց Ռոնը Լուպինին:

— Պիտի ստիպեմ, որ ցույց տա իրեն, — ասաց Լուպինը: — Եթե դա իսկական առնետ է, նրան ոչ մի վնաս չի լինի, մի՛ անհանգստացիր:

Ռոնը մի պահ տատանվեց, հետո վերջապես առաջ մեկնեց Բոքոնին, և Լուպինը վերցրեց կենդանուն: Բոքոնը սկսեց ծղրտալ առանց դադարի՝ գալարվելով ու ջղաձգվելով, փոքրիկ սև աչքերը պտտելով շուրջը:

— Պատրա՞ստ ես, Սի՛րիուս: — ասաց Լուպինը:

Բլեքն արդեն մահճակալից վերցրել էր Սնեյփի կախարդական փայտիկը: Նա մոտեցավ Լուպինին ու պայքարող առնետին, և նրա խոնավ աչքերը կարծես սկսեցին կրակ թափել:

— Միասին, — հանդարտ ասաց նա:

— Ճիշտ այդպես, — ասաց Լուպինը՝ մի ձեռքում ամուր բռնած Բոքոնին և մյուսում՝ կախարդական փայտիկը: — Երեք հաշվիս՝ մեկ... Երկու... Երե՛ք...

Կապտաճերմակ լույսի ճառագայթ ցայտեց երկու կախարդական փայտիկների ծայրերից: Բոքոնը մի պահ խելացնոր գալարվելով սառած մնաց օդի մեջ կախված: Ռոնը գոռաց: Առնետը թրմփաց հատակին: Հետո մեկ ուրիշ կուրացնող լույսի ճառագայթ եղավ, իսկ հետո... Այնպիսի տպավորություն էր, ասես իրենք ծառի աճը արագացված ընթացքով պատկերող տեսաժապավեն էին դիտում: Առնետն սկսեց մեծանալ, առանձին-առանձին ցցվեցին վերջույթները, գլուխն առանձնացավ ու

մեծացավ, մարմինը սկսեց դեպի վեր ծգվել և հաջորդ պահին ճիշտ այնտեղ, որտեղ Բոքոնն էր ընկած, մի մարդ հայտնվեց... Մարդը ճշում էր ու լալիս և կոտորատում ձեռքերը: Ծուռթաթը կատաղի ֆշֆշացնում էր և, պոչն ուռցրած ու ճանկերը ցցած, վեր-վեր թռչկոտում մահճակալի վրա: Կատվի մազերը ցցվել էին նրա կորացած մեջքին:

Մարդը շատ կարճահասակ էր, Հարրիից ու Հերմիոնայից հազիվ մի գլուխ բարձր: Նրա բարակ անգույն մազերը անխնամ գզգզված էին, և գլխին մի մեծ ճաղատ կար: Մարդն այնպիսի տեսք ուներ, ասես հաստիկ մարդ լինելով, անասելի նիհարել էր շատ կարճ ժամանակում: Նրա մաշկը հողագույն էր, ճիշտ Բոքոնի մորթու գույնի, և մի շատ առնետային բան կար նրա սուր ու երկար քթի ու շատ փոքր, ջրակալած աչքերի մեջ: Նա հալածված գազանի նման շուրջն էր նայում և շնչում էր արագ ու ընդհատ: Հարրին տեսավ, ինչպես նրա աչքերն անդադար նետվում էին դեպի դուռը ու հետո՝ շրջապատող մարդկանց վրա:

— Ողջուն՛, Փի՛թեր, — շատ բարեհամբույր ասաց Լուպինը, ասես իր հետ շատ հաճախ էր պատահում, որ կողքով վազող առնետները վերածվեին դպրոցական հին ընկերների: — Լու՛յս քեզ տեսնողին...

— Ս-Սի՛րիուս ... Ռ-Ռե՛մուս... — Փեթիգրյուի նույնիսկ ծայնը առնետի ծվծվոց էր հիշեցնում: Կրկին նրա աչքերը նետվեցին դեպի դուռը: — ...Իմ ընկերներ... իմ հի՛ն ընկերներ...

Բլեքի կախարդական փայտիկով ձեռքը կրկին վեր բարձրացավ, բայց Լուպինը բռնեց Բլեքի դաստակը, մի զգուշացնող հայացքով սաստեց նրան, հետո կրկին շրջվեց դեպի Փեթիգրյուն և շատ բարյացական ու իմիջիայլոց ծայնով շարունակեց.

— Մենք այստեղ գրուցում էինք դեսից-դենից, Փի՛թեր, հիշում էինք, թե ինչ պատահեց այն գիշեր, երբ Լիլին ու Ջեյմսը զոհվեցին: Դու երևի բաց թողեցիր ամենահետաքրքիր մասերը, քանի դեռ ծվծվում էիր այդ մահճակալի վրա:

— Ռե՛մուս, — մի շնչով ասաց Փեթիգրյուն, և Հարրին նկատեց, որ նրա գունատ դեմքն արագ ծածկվում է քրտինիքի կաթիլներով, — դու նրան չես հավատում չէ՞... Նա ուզում էր սպանել ինձ, Ռե՛մուս...

— Այդքանը մենք արդեն լսել ենք, — ասաց Լուպինը շատ ավելի սառը ծայնով: — Ես կուզենայի մեկ-երկու հարց պարզաբանել քեզ հետ, Փիթեր, եթե չես առարկում:

— Նա եկել է, որ նորից փորձի սպանել ինձ, — հանկարծ ծղրտաց Փեթիգորյուն, մատը ցցելով Բլեքի վրա, և Հարրին տեսավ, որ նա իր միջնամատն է առաջ ցցել, որովհետև ցուցամատ չուներ: — Նա սպանեց Լիլիին ու Ջեյմսին և հիմա եկել է, որ ինձ էլ սպանի... Դու պիտի օգնես ինձ, Ռե՛մուս...

Բլեքի դեմքը ավելի էր նմանվել գանգի, և նա իր սև, անտակ աչքերով անթարթ նայում էր Փեթիգորյուն:

— Ոչ ոք չի սպանի քեզ, քանի դեռ մենք մի քանի բան չենք պարզաբանել, — ասաց Լուպինը:

— Չե՞նք պարզաբանել... — ծվծվաց Փեթիգորյուն, խելագար աչքերով շուրջը նայելով, աչքերով ասես շոշափելով մեխած պատուհանները, և կրկին՝ սենյակից դուրս տանող միակ դուռը: — Ես գիտեի, որ նա կգա իմ հետևից... Ես գիտեի, որ նա կգա իմ հետևից... Ես արդեն տասներկու տարի նրան էի սպասում:

— Դու գիտեի՞ր, որ Սիրիուսը պիտի փախչի Ազքաբանից: — ասաց Լուպինը՝ հոնքերը կիտելով: — Գիտեի՞ր, մինչդեռ նման բան դեռ ոչ ոքի չի հաջողվել նախկինում:

— Նա այնպիսի սև ուժերի է տիրապետում, որոնց մասին մենք բոլորս կարող ենք երազել միայն, — ծղրտաց Փեթիգորյուն սուր ծայնով: — Ուրիշ ինչպե՞ս կարողացավ փախչել այնտեղից: Ենթադրում եմ, որ այդ ՆԱ է սովորեցրել Բլեքին, Նա-Ում-Անունը-Չպիտի-Ասվի:

Բլեքը սկսեց ծիծաղել՝ մի սարսափելի, անուրախ ծիծաղով, որը լցրեց ամբողջ սենյակը:

— Վոլդեմորթն է ինձ սովորեցրել... — ասաց նա:

Փեթիգորյուն ցնցվեց, ասես Բլեքը նրան մտրակով հարվածեց:

— Վախեցա՞ր լսելով հին տիրոջդ անունը, — ասաց Բլեքը: — Չեմ մեղադրում քեզ, Փի՛թեր: Նրան հավատարիմ ժողովուրդն այնքան էլ գոհ չէ քո արածի համար:

— Չգիտեմ, թե ինչի մասին ես խոսում, Սի՛րիուս, — մրթմրթաց Փեթիգորյուն, ավելի արագ շնչելով: Նրա ամբողջ դեմքը փայլում էր քրտինքից:

— Դու հո ինձնից չէի՞ր թաքնվում տասներկու տարի, — շարունակեց Բլեքը: — Դու թաքնվում էիր Վոլդեմորթի հին զինակիցներից: Ես շատ բան

եմ լսել Ազքաբանում, Փի՛թեր... Նրանք բոլորը համոզված են, որ դու մեռած ես, այլապես ստիպված կլինեիր պատասխան տալ նրանց հարցերին... Ես լսել եմ, ինչպես էին նրան գոռում մղձավանջների մեջ: Այնպիսի տպավորություն էր, ասես նրանց կարծիքով, դավաճանը դավաճանել է նրանց: Վոլդեմորթը Փոթթերների մոտ գնաց քո մատնությամբ... և Վոլդեմորթն իր վերջը գտավ այնտեղ: Եվ Վոլդեմորթի ոչ բոլոր զինակիցներն են հայտնվել Ազքաբանում: Դեռ շատ-շատերն ազատության մեջ են: Սպասում են, հաշվարկներ են անում, վերլուծում են իրենց թույլ տված սխալները... Եթե երբևէ մի ակնարկ հասնի նրանց, որ դու դեռ ողջ ես, Փի՛թեր...

— Չեմ հասկանում... թե ինչի մասին ես խոսում... — ասաց Փեթիգրյուն կրկին, ավելի ծղրտան ձայնով, քան առաջ: Նա դեմքի քրտինքը թևքով սրբեց ու նայեց Լուպինին: — Դու հո չե՞ս հավատում այս... այս խելագարությանը, Ռե՛մուս:

— Անկեղծ ասած, Փի՛թեր, ինձ համար դժվար է հասկանալ, թե ինչպես կարող է մի անմեղ մարդ տասներկու տարի ապրել որպես առնետ, — հանդարտ ասաց Լուպինը:

— Անմեղ, բայց վախեցած... — ծղրտաց Փեթիգրյուն: — Եթե Վոլդեմորթի զինակիցներն ինձ ուզենային հետապնդել, ապա միայն այն պատճառով, որ ես նրանց լավագույն մարդուն ուղարկել էի Ազքաբան, նրանց լրտես Սիրիուս Բլեքին:

Բլեքի դեմքն այլալվեց:

— Չհամարձակվե՛ս, — մռնչաց նա, հանկարծ նմանվելով այն արջաչափ շանը, որին ինքը կերպափոխվում էր: — Ես՝ Վոլդեմորթի լրտես՞ս... Այդ ե՞րբ եմ ես լրտեսելու ունակություններ ցույց տվել... Ե՞րբ եմ ես քծնել ու շողոքորթել ինձնից մեծ մարդկանց, ինչպես դու էիր անում, Փի՛թեր... Մինչև օրս չեմ կարողանում հասկանալ, թե ինչպե՞ս հենց ամենասկզբից չհասկացա քո իսկական էությունը՝ ողորմելի, վախկոտ, լրտես ու շողոքորթ: Դու միշտ ձգտում էիր քեզնից մեծ ու ուժեղ ընկերների ունենալ, որպեսզի նրանք պաշտպանեն քեզ ու հոգան քո համար, չէ՞... Եվ ի դժբախտություն մեզ, դա հենց մենք էինք... ես, Ռեմուսը... և Ջեյմսը...

Փեթիգրյուն կրկին դեմքը սրբեց: Նա այնքան արագ էր շնչում, ասես օդը չէր հերիքում:

— Ես՝ լրտե՞ս... դու երևի խելքդ թռցրել ես... Ես երբեք... Չեմ հասկանում, ինչպես կարող ես նման բան ասել...

— Լիլին ու Ջեյմսը քեզ իրենց Գաղտնապահը դարձրին միայն, որովհետև ես դա առաջարկեցի, — նետեց Բլեքը այնքան վտանգավոր հայացքով նայելով Փեթիգորյուն, որ նա մի քայլ հետ գնաց: — Ես՝ հիմարս, կարծում էի, որ դա կատարյալ ծրագիր կլինի... կատարյալ բլեֆ... Վոլդեմորթն, անշուշտ, կգա ի՛մ հետևից, նրա մտքով երբեք չի անցնի, որ քեզ նման ողորմելի, անտաղանդ մեկին նրանք կարող էին վստահել... Պատկերացնում եմ, թե ինչպիսի հաղթական պահեր ես ապրել՝ քո թշվառական կյանքի կատարելագույն պահերը, երբ պատմում էիր Վոլդեմորթին, որ կարող ես Փոթթերներին հանձնել նրան:

Փեթիգորյուն սկսեց անհասկանալի բառեր մրթմրթալ: Հարրին մի քանի բառ լսեց՝ ինչպես «աներևակայելի»... և «խելագարություն»... բայց նա չէր կարող չնկատել Փեթիգորյուի դեմքի մոխրագույնը, և թե ինչպես էին նրա աչքերը դեսուդեն նետվում՝ մե՛կ դեպի պատուհանները, մե՛կ դեպի դուռը:

— Պրոֆեսոր Լուպի՛ն — ամաչկոտ ասաց Հերմիոնան, — կարող եմ... կարո՞ղ եմ ես մի բան ասել...

— Իհարկե, Հերմիո՛նա, — քաղաքավարությամբ ասաց Լուպինը:

— Դեհ... Բոքոնը... ուզում էի ասել, այս... այս մարդը... նա Հարրիի ննջարանում է քնել երեք տարի: Եթե նա ծառայում է Գիտեք-թե-ումը, այդ ինչպե՞ս է, որ երբեք չի փորձել վնասել Հարրիին:

— Այո՛... — ծղրտաց Փեթիգորյուն՝ մատնացույց անելով Հերմիոնային իր հաշմված ձեռքով: — Շնորհակալություն... Տեսնու՞մ ես, Ռե՛մուս: Ես Հարրիի մազին էլ չեմ դիպչել: Ինչու՞ պետք է նման բան անեի:

— Ես կասեմ, ինչու, — ասաց Բլեքը, — որովհետև դու երբեք ոչինչ ոչ մեկի համար չես անում, քանի դեռ ինքդ շահ չունես դրանից: Վոլդեմորթն ինքն է թաքնվում արդեն տասներկու տարի, ասում եմ, որ նունիսկ կիսամեռ է, ֆիզիկական մարմին չունեցող մի գարշելի արարած: Ինչու պիտի դու որևէ մեկին սպանեիր ուղիղ Ալբուս Դամբլդորի քթի տակ, մի կործանված կախարդի համար, որն արդեն կորցրել է իր հզորությունը: Ինչպես և դպրոցի տարիներին, դու նախ պետք է համոզվեիր, որ նա, ում նետվում էիր ծառայություն մատուցելու, դասարանի ամենաանհաղթելի կռվարարն էր, դպրոցի ամենահարգված արկածախնդիրը, ուսուցիչների կողմից

ամենասիրված աշակերտը: Իսկ հիմա պետք է նախ համոզվեիր, որ Սև Լորդը կրկին վերականգնել է իր իշխանությունը, որ նրան մի այդպիսի ծառայություն մատուցելով, կրկին կդառնաս նրա սիրելի ծառան: Էլ ինչու՞ պիտի մի տոհմիկ կախարդի ընտանիք ընտրեիր՝ որպես ձեռնասուն առնետ ապաստանելու համար: Այդ ընտանիքում դու կարող էիր միշտ տեղեկացված լինել հրաշագործական աշխարհի բոլոր լուրերից, չէ՞, Փի՛թեր: Համենայնդեպս, եթե հանկարծ քո հին պաշտպանը կրկին ուժ հավաքեր, և ապահով դառնար նրա հետ կրկին միանալը...

Փեթիգրյուն բերանը բացուխուսի արեց մի քանի անգամ: Նա կարծես կորցրել էր խոսելու ունակությունը:

— Ըրը... պարոն Բլեք... Սի՛րիուս, — ամաչկոտ ասաց Հերմիոնան: Բլեքը տեղում ցնցվեց և սևեռուն նայեց Հերմիոնային, կարծես իր անունով նման քաղաքավարի դիմումը վաղուց մոռացված բան էր նրա համար:

— Եթե չեք առարկում, ես ուզում եմ խնդրել ձեզ բացատրել, թե ինչպես է ձեզ հաջողվել փախչել Ազքաբանից, եթե իհարկե դուք սև մագիայից չեք օգտվել:

— Շնորհակալություն՛ն, — վերջապես արտաշնչեց Փեթիգրյուն՝ խելագարի պես գլխով անելով Հերմիոնային, — ճիշտ այդպես, ես էլ հենց դա էի ուզում հարցնել...

Բայց Լուսինը հայացքով լռեցրեց նրան: Բլեքը, թեթև խոժոռվելով, նայում էր Հերմիոնային, բայց բոլորովին ջղայնացած չէր նրա վրա: Նա կարծես մտածում էր նրա հարցի պատասխանի մասին:

— Զգիտեմ, թե ինչպես ստացվեց, — դանդաղ ասաց նա: — Կարծում եմ, որ միակ պատճառը, որ ես այնտեղ չխելագարվեցի, դա իմ անմեղության գիտակցումն էր: Դա բոլորովին էլ երջանիկ միտք չէր, ուստի ագրայելները չէին կարող դուրս ծծել այն ինձնից... և հենց այն գիտակցումը, թե ես ով եմ, ինձ թույլ չէր տալիս խելագարվել... ընդհակառակը՝ ուժ էր տալիս ...ուստի, երբ ամեն ինչ... չափազանց անտանելի էր դառնում... ես իմ խցում կարող էի կերպափոխվել... դառնալ շուն... Ագրայելները չեն տեսնում... — Նա թուրք կուլ տվեց: — Նրանք զգում են իրենց ճանապարհը մարդկանց զգացմունքների շնորհիվ... Նրանք կարող էին զգալ, որ իմ զգացմունքները դարձել են ավելի քիչ... ավելի քիչ մարդկային... ավելի պարզ ու հասարակ, երբ ես շուն էի դառնում... բայց նրանք համոզված էին, որ ես նույնպես

խելագարվում եմ... ինչպես այնտեղ գտնվող բոլոր մյուսները... ուստի դա նրանց չէր անհանգստացնում... Բայց ես շատ թույլ էի, շատ թույլ... և ոչ մի հույս չունեի, թե կկարողանամ հեռու վանել նրանց ինձնից առանց մի կախարդական փայտիկի... Բայց հետո մի օր ես տեսա Փիթերին լուսանկարում... և հասկացա, որ նա Հոգվարթսում է... Հարրիի հետ միասին... կատարելապես դիրքավորված գործելու, եթե մի ականարկ անգամ ստանա, որ սև կողմը կրկին հզորանում է...

Փեթիգրյուն գլուխն էր օրորում, անձայն բացուխուսի անելով բերանը, բայց ամբողջ ժամանակ անթարթ նայում էր Բլեքին, ասես հիպնոսված լիներ:

— ...Պատրաստ հարվածելու այն պահին, երբ համոզված կլինի, որ արդեն կրկին հզոր դաշնակիցներ ունի... որպեսզի մատուցի նրանց վերջին Փոթերին: Եթե նա Հարրիին հանձնի նրանց, ո՞վ կհամարձակվի ասել, որ նա դավաճանել է Լորդ Վոլդեմորթին: Ընդհակառակը, նրան կրկին կողջունեն իրենց շարքերում և մեծ պատվով... Ուստի հիմա հասկանու՞մ եք, որ ես պետք է մի բան անեի: Ես միակ մարդն էի, որը դեռ գիտեր Փիթերի ողջ լինելու մասին...

Հարրին հիշեց, թե պարոն Ուիզլին, ինչ էր ասում տիկին Ուիզլիին: Պահապաններն ասում են, որ նա խոսում է քնած ժամանակ... և միշտ նույն բառերն է ասում. «Նա Հոգվարթսում է...»

— Կարծես ինչ-որ մեկը մի խարույկ վառեց ուղեղումս, իսկ ագրայելները չէին կարող հանգցնել այն... դա նույնպես բոլորովին երջանիկ զգացմունք չէր... դա մտազարություն էր... բայց այն ինձ ուժ տվեց, այն մաքրեց իմ ուղեղը: Եվ մի գիշեր, երբ նրանք բացեցին իմ խցի դուռը ինձ սնունդ տալու համար, ես ուղղակի շան տեսքով անցա նրանց կողքով... նրանք չեն կարող զգալ կենդանիների զգացմունքները և շփոթվեցին... Ես նիհար էի, շատ նիհար... այնքան նիհար, որ կարողացա դուրս սողոսկել ճաղերի միջով... Հետո որպես շուն լողացի ծովով մինչև հասա մեծ ցամաքին... Որպես թափառական շուն գնացի հյուսիս ու մտա Հոգվարթսի հանդավարները... Այն օրվանից ես ապրում եմ Անտառում... և անտառից դուրս չեմ եկել, բացառությամբ, երբ եկա քվիդիչի խաղին... Դու հորդ պես ես թռչում, Հա՛րրի...

Եվ նա նայեց Հարրին, իսկ Հարրին հայացքը չհեռացրեց...

— Հավատա՛ ինձ... — բեկվող ծայնով ասաց Բլեքը, — հավատա՛ ինձ...
Ես չեմ դավաճանել Ջեյմսին ու Լիլիին: Ես կյանքս կտայի նրանց համար,
բայց չէի դավաճանի...

Եվ Հարրին հավատաց նրան: Սեղմված կոկորդով, անկարող որևէ բառ
ասել, նա միայն գլխով արեց:

— Ո՛չ...

Փեթիգրյուն ընկավ ծնկներին, ասես Հարրիի գլխի շարժումը նրա
սեփական մահվան դատավճիռը լիներ: Նա ծնկների վրա առաջ սողաց,
ծեռքերը հուսահատ կոտրատելով, ասես աղոթում էր:

— Սի՛րիուս... ախր սա ես եմ... Փիթերը... քո ընկերը... դու չես կարող...

Բլեքը քացով հետ հրեց նրան, ու Փեթիգրյուն կծկվեց գետնին:

— Իմ հագուստի վրա առանց քո հպումի էլ բավականին շատ կեղտ կա,
— զզվանքով ասաց Բլեքը:

— Ռե՛մուս, — ծվծվաց Փեթիգրյուն, շրջվելով դեպի Լուպինը և
աղերսական գալարվելով նրա առաջ: — Դու հո այս ամենին չե՞ս
հավատում... Եթե այդպես լիներ, մի՞թե Սիրիուսը չէր ասի քեզ, որ նրանք
փոխել են ծրագիրը:

— Չէր ասի, եթե կասկածեր, որ լրտեսը ես եմ, Փի՛թեր, — ասաց Լուպինը:
— Ենթադրում եմ, որ հենց դա էր պատճառը, որ ինձ ոչինչ չասացիր,
Սի՛րիուս, — ասաց նա Փեթիգրյունի գլխի վրայով նայելով Բլեքին:

— Ների՛ր ինձ, Ռեմուս, — ասաց Բլեքը:

— Ներված ես, Բրդո՛տ... հին ընկեր... — ասաց Լուպինը, որը զբաղված
էր թևքերը վեր բարձրացնելով: — Իսկ դու, խնդրում եմ, ներիր ինձ, որ
տասներկու տարի հավատացած եմ եղել, որ լրտեսը դու էիր:

— Անշու՛շտ, — ասաց Բլեքը, և մի թույլ ժպիտ անցավ նրա մռայլ ու
գունատ դեմքով: Նա նույնպես սկսեց թևքերը վեր քշտել: — Սրան միասին
չսպանե՞նք:

— Անկասկած, — մռայլ ասաց Լուպինը:

— Դուք չեք անի... դուք չեք կարող... — ճչաց Փեթիգրյուն: Եվ սկսեց
սողալ դեպի Ռոնը:

— Ռո՛ն... միթե լավ ընկեր չեմ եղել քեզ... լավ ծեռնասուն կենդանի: Դու
թույլ չես տա նրանց, որ սպանեն ինձ... Ռոն, թույլ մի՛ տուր... Դու իմ կողմից
ես, չէ՞...

Բայց Ռոնի դեմքին այնպիսի արտահայտություն էր, որի մեջ դժվար էր տարբերել, թե որտեղ էր վերջանում խորշանքն ու սկսվում վրդովմունքը և որտեղ էր այն կրկին սարսափահար գարշանքի վերածվում:

— Եվ ես քեզ թույլ եմ տվել, որ քնես իմ անկողնու մեջ... — ասաց նա:

— Բարի տղա՛... բարի տե՛ր... — Փեթիգրյուն շարունակեց սողալ դեպի Ռոնը, — դու թույլ չես տա նրանց... Ես քո առնետն եմ... Ես քո լավ ձեռնասուն կենդանին եմ...

— Եթե քեզնից ավելի լավ առնետ է ստացվել քան մարդ, դժվար թե դա պարծենալու բան է, Փի՛թեր, — զգվանքով ասաց Բլեքը: Ռոնը, ավելի գունատվելով ցավից՝ հեռու քաշեց իր ոտքը Փեթիգրյունից: Փեթիգրյուն ծնկների վրա պտտվեց ու բռնեց Հերմիոնայի պարեգոտի փեշը:

— Անուշիկ աղջի՛կ... Խելացի աղջի՛կ... Դու՛... Դու՛ թույլ չես տա նրանց... Դու կօգնես ինձ...

Հերմիոնան դուրս քաշեց իր փեշը Փեթիգրյունի ճանկից և սարսափահար տեսքով հետ-հետ գնաց դեպի պատը:

Փեթիգրյուն ծնկած, անվերահսկելիորեն դողալով, գլուխը դանդաղ շրջեց դեպի Հարրին:

— Հա՛րրի... Հա՛րրի ... Որքա՛ն նման ես հորդ... կարծես ինքը լինի այստեղ կանգնած...

— ԻՆՉՊԵ՛Ս ԵՍ ՀԱՄԱՐԶԱԿՎՈՒՄ ԽՈՍԵԼ ՀԱՐՐԻԻ ՀԵՏ, — գոռաց Բլեքը: — Դու՛ համարձակվում նայել նրա երեսի՞ն... Դու՛ համարձակվում ես խոսել Ջեյմսի մասի՞ն...

— Հա՛րրի, — շշնջաց Փեթիգրյուն, չոքեչոք, ձեռքերն առաջ մեկնած, սողալով դեպի Հարրին, — Հա՛րրի, Ջեյմսը թույլ չէր տա նրանց, որ սպանեն ինձ... Ջեյմսը կհասկանար, Հա՛րրի... նա մեծահոգի կլիներ...

Բլեքն ու Լուպինը առաջ քայլեցին, բռնեցին Փեթիգրյունի ուսերից ու հետ գցեցին նրան հատակին: Նա նստած մնաց հատակին, սարսափից դողալով, վարից վեր նայելով նրանց վրա:

— Դու Լիլիին ու Ջեյմսին ծախեցիր Վոլդեմորթին, — ասաց Բլեքը, որը նույնպես դողում էր այդ պահին. — Խոստովանի՛ր...

Փեթիգրյուն սկսեց լաց լինել: Ուղղակի սարսափելի տեսարան էր: Նա այնպիսի տեսք ուներ, ասես մի չափանցիկ, ճաղատացող մանուկ լիներ, որը կծկվել էր հատակին:

— Սի՛րիուս, Սի՛րիուս, ես ի՞նչ կարող էի անել: Սև Լորդը... Դուք գաղափար չունեք... Նա այնպիսի զենքեր ունի, որոնց մասին նույնիսկ պատկերացնել չեք կարող ... Ես վախեցած էի, Սի՛րիուս... Ես երբեք այնքան քաջ չեմ եղել, ինչպես դու կամ Ռեմուսը, կամ Ջեյմսը... Ես չէի ուզում, որ նման բան կատարվի... Նա-Ռիմ-Անունը-Չպիտի-Ասվի ստիպեց ինձ:

— Մի՛ ՍՏԻՐ, — որոտաց Բլեքը: — Դու արդեն մի ամբողջ տարի տեղեկություններ էիր հաղորդում նրան, մինչև Լիլիի ու Ջեյմսի մահը: Դու նրա լրտեսն էիր:

— Նա... նա ամենուրեք հաղթում էր, — շնչակտուր ասաց Փեթիգրյուն, — ես ի՞նչ պիտի շահեի մերժելով նրան:

— Իսկ ի՞նչ պիտի շահեիր՝ պայքարելով երբևէ ապրած ամենաչար կախարդի դեմ, — ասաց Բլեքը՝ դեմքին կատաղության սարսափելի արտահայտությամբ: — Միայն անմեղ կյանքեր, Փի՛թեր:

— Դուք չեք հասկանում, — վնգաց Փեթիգրյուն: — Նա կսպաներ ինձ, Սի՛րիուս:

— ՈՒՐԵՄՆ ԴՈՒ ՊԵՏՔ Է ՄԵՌՆԵԻՐ, — որոտաց Բլեքը: — Պետք է մեռնեիր մինչև ընկերներիդ դավաճանելը, ինչպես մենք կմեռնեինք քեզ համար:

Բլեքը և Լուպինը կանգնեցին ուս ուսի, կախարդական փայտիկները բարձր պահած:

— Դու պետք է հասկանայիր, — հանգիստ ասաց Լուպինը, — որ եթե Վոլդեմորթը քեզ չսպանեց, ապա մենք դա կանենք: Ցտեսություն, Փի՛թեր:

Հերմիոնան դեմքը ձեռքերով ծածկեց ու շրջվեց դեպի պատը:

— Ո՛Չ, — գոռաց Հարրին: Նա առաջ վազեց ու կանգնեց Փեթիգրյուի ու նրա վրա ցցված կախարդական փայտիկների միջև: — Դուք չպետք է սպանեք նրան, — ասաց նա շնչակտուր: — Դուք չեք կարող սպանել նրան:

Բլեքն ու Լուպինը երկուսն էլ ապշահար նայեցին Հարրին:

— Հա՛րրի, այս ոչնչությունը դարձավ քո ծնողների մահվան պատճառը, — մռնչաց Բլեքը: — Այս ողորմելի կեղտի կտորը ավելի շուտ կգերադասի քեզ մեռած տեսնել, քան կզոհի իր մազը: Դու լսեցիր նրան: Նրա համար նրա սեփական հոտած կաշին ավելի թանկ է, քան քո ամբողջ ընտանիքը:

— Ես գիտեմ, — ծանր շնչելով ասաց Հարրին: — Մենք նրան կտանենք ամրոց: Մենք նրան կհանձնենք ագրայելներին: Թող նրան Ագքաբան տանեն... բայց դուք մի՛ սպանեք նրան:

— Հա՛րրի, — արտաշնչեց Փեթիգրյուն և ձեռքերը զցեց Հարրիի ծնկներով: — Դու՛... Շնորհակալություն՛ն... Դա ավելին է, քան ես արժանի եմ... շնորհակալություն՛ն...

— Հեռու գնա՛ ինձնից, — գոռաց Հարրին՝ զգվանքով մի կողմ հրելով Փեթիգրյուի ձեռքերը: — Ես քեզ համար չեմ անում սա: Ես սա անում եմ, որովհետև համոզված եմ, որ հայրս թույլ չէր տա, որ իր լավագույն ընկերները մարդասպան դառնան, միայն հանուն քո վերջը տալու:

Քար լռություն տիրեց: Ոչ ոք չչարժվեց ու ոչինչ չասաց: Լսվում էին միայն Փեթիգրյուի ընդհատ շնչառությունը և չոր հեկեկոցները: Բլեքն ու Լուպինը նայեցին միմյանց: Հետո մեկ շարժումով միասին իջեցրին իրենց կախարդական փայտիկները:

— Դու միակ մարդն ես, ով նման որոշում կայացնելու իրավունք ունի, Հա՛րրի, — ասաց Բլեքը, — բայց մտածի՛ր... մտածիր միայն, թե նա ինչ է արել...

— Թող Ագքաբան գնա, — կրկնեց Հարրին: — Եթե որևէ մեկն արժանի է այնտեղ լինելու, դա հենց նա է...

Փեթիգրյուն դեռ վնգում էր նրանց թիկունքում:

— Շատ լավ, — ասաց Լուպինը: — Մի կողմ կանգնի՛ր, Հա՛րրի:

Հարրին մի պահ տատանվեց:

— Ես ուզում եմ կապել նրան, — ասաց Լուպինը: — Ընդամենը կապել, երդվում եմ...

Հարրին մի կողմ քայլեց: Լուպինի կախարդական փայտիկից այս անգամ բարակ պարաններ ժայթքեցին, և հաջորդ պահին Փեթիգրյուն գալարվում էր հատակին՝ կապկաված ու բերանը խցանված:

— Բայց եթե հանկարծ խելքիդ փչի կերպափոխվել, Փի՛թեր, — մռնչաց Բլեքը, իր ձեռքի կախարդական փայտիկը ցցելով Փեթիգրյուի վրա, — հույս չունենաս, թե կխնայեմ քեզ: Համաձա՞յն ես, Հա՛րրի:

Հարրին նայեց հատակին կծկված խղճալի կերպարանքին և գլխով արեց, այնպես, որ Փեթիգրյուն նույնպես տեսնի:

— Լավ, — ասաց Լուպինը, հանկարծ շատ գործնական տոնով: — Ռո՛ն, ես չեմ կարող այնպես լավ կպցնել կոտրված ոսկորները, ինչպես մադամ Պոմֆրին կանի դա, ուստի կարծում եմ, որ այս պահին լավ կլինի անշարժացնել քո ոտքը, մինչև հասնենք հիվանդանոցային աշտարակը:

Լուպինը շտապեց դեպի Ռոնը և իր կախարդական փայտիկով խփելով նրա կոտրված ոտքին, կամացուկ ասաց.

— Ֆերու՛լա, — Անմիջապես անշարժացնող ձողեր ու վիրակապեր հայտնվեցին ու սկսեցին ամուր փաթաթվել Ռոնի ոտքին: Լուպինը օգնեց նրան ոտքի կանգնել: Ռոնը իր մարմնի ծանրությունը զգուշությամբ դրեց կոտրված ոտքին ու ցավից չգոռաց.

— Այսպես ավելի լավ է, — ասաց նա: — Շնորհակալություն:

— Իսկ ի՞նչ անենք պրոֆեսոր Սնեյփի հետ, — շատ ցածր ձայնով ասաց Հերմիոնան՝ նայելով հատակին դեռ փռված Սնեյփին:

— Նրան ոչ մի լուրջ բան չի պատահել, — ասաց Լուպինը, կռանալով Սնեյփի վրա և ստուգելով նրա զարկերակը: — Դուք ուղղակի մի փոքր ավելի եռանդ ցուցաբերեցիք, քան պետք էր: Դեռ ուշքի չի եկել: Թերևս ավելի ճիշտ կլինի, եթե մենք նրան ուշքի չբերենք, քանի դեռ ապահով չենք հասել ամրոց: Կարող ենք նրան հենց այսպես էլ տանել:

Լուպինը մրթմրեց.

— Մոբիլիկո՛րալու, — կարծես անտեսանելի լարեր կապվեցին Սնեյփի պարանոցին, ծնկներին, ու դաստակներին և նա վեր ծգվեց կանգնած, ավելի ճիշտ կլիներ ասել՝ շատ ծիծաղելի տիկնիկի նման օդում մի քանի մատնաչափ գետնից բարձր կախված: Լուպինը վերցրեց Անտեսանելիության թիկնոցը, ծալեց ու ապահով դրեց իր գրպանը:

— Եվ մենք երկուսով պետք է շղթայվենք սրան, — ասաց Բլեքը՝ ոտքով հրելով Փեթիգրյուին, — ուղղակի ապահովության համար:

— Ես կանեմ դա, — ասաց Լուպինը:

— Եվ ես, — ասաց Ռոնը՝ կատաղությամբ առաջ քայլելով:

Բլեքը ծանր ձեռնաշղթաներ ստեղծեց ուղղակի օդից, և շուտով Փեթիգրյուն կրկին ոտքի էր կանգնած: Նրա ձախ ձեռքը շղթայվեց Լուպինի աջին, իսկ աջ ձեռքը Ռոնի ձախին: Ռոնի դեմքը մեծ վճռականություն էր արտահայտում: Նա Բոքոնի իրական ինքնությունը կարծես ընդունել էր որպես անձնական վիրավորանք:

Ծուռթաթը թեթև ցած թռավ մահճակալից և առաջնորդեց բոլորին սենյակից դուրս՝ բարձր ու հպարտ պահած իր թավամազ զաֆրանագույն պոչը:

Գլուխ 20. Ագրայելի համբույրը

Հարրին երբեք դեռ մասնակից չէր եղել մի ավելի տարօրինակ երթի: Ծուռթաթն առաջինը իջավ աստիճաններով: Լուպինը, Փեթիգրյուն և Ռոնը քայլեցին նրա հետևից՝ շատ ծիծաղելիորեն հիշեցնելով վեցոտանի մրցավազքի մասնակիցների: Հաջորդը պրոֆեսոր Սնեյփն էր, անկենդան տիկնիկի նման, օդի մեջ թելերից կախված սարսափազդու ճախրելով՝ իր սեփական կախարդական փայտիկի ուժով, որը բռնել էր Սիրիուսը, և իջնելուց նրա ոտքի մատները քստքստոցով հերթով խփվում էին բոլոր աստիճաններին: Հարրին ու Հերմիոնան ավարտում էին երթը:

Թունելով անցնելը չափազանց դժվար էր: Լուպինը, Փեթիգրյուն և Ռոնը ստիպված էին կողքանց քայլել, որպեսզի տեղավորվեն թունելի մեջ: Լուպինը դեռ Փեթիգրյունի վրա էր պահում իր կախարդական փայտիկը: Հարրին տեսնում էր նրանց անհարմար շարժումը թունելով: Ծուռթաթը դեռ առաջնորդում էր: Հարրին քայլում էր Սիրիուսի հետևից, որը շարունակում էր օդի մեջ լողացող Սնեյփին առաջ ուղղորդել: Վերջինս մերթնդմերթ գլխով հարվածում էր ցածր առաստաղին: Հարրիին նույնիսկ թվաց, որ Սիրիուսը հատուկ ոչինչ չէր անում Սնեյփի գլուխը հարվածներից փրկելու համար:

— Դու գիտե՞ս, թե սա ինչ է նշանակում, — հանկարծ ասաց Սիրիուսը Հարրիին, երբ նրանք դանդաղ առաջ էին ընթանում թունելով: — ...երբ Փեթիգրյունն հանձնենք...

— Դու ազատ կլինես, — ասաց Հարրին:

— Այո... — ասաց Սիրիուսը: — Բայց ես նաև... Չգիտեմ արդյոք երբևէ լսե՞լ ես այդ մասին... Ես քո Կնքահայրն եմ...

— Ես գիտեմ, — ասաց Հարրին:

— Դեհ... քո ծնողները ինձ խնամակալ էին նշանակել քեզ, — հազիվ լեզուն շարժելով ասաց Սիրիուսը, — ...եթե որևէ բան պատահեր իրենց հետ...

Հարրին սպասում էր: Իրո՞ք Սիրիուսն ուզում էր ասել հենց այն, ինչի մասին ինքը մտածում էր:

— Ես, Իհարկե, կհասկանամ քեզ, եթե ուզենաս մնալ մորաքրոջդ ու նրա ամուսնու ընտանիքում, — ասաց Սիրիուսը: — Բայց... դեհ... մտածի՛ր այդ մասին: Երբ իմ անունը մաքրվի... և եթե դու ուզենաս մի ուրիշ... մի ուրիշ տեղ ապրել...

Ասես մի բան պայթեց Հարրիի ստամոքսում:

— Ի՞նչ... ապրել քեզ հե՞տ... — ասաց նա, գլուխը քսելով պատից դուրս ցցված քարին, — ...հեռանա՞լ Դարգլիներից...

— Իհարկե, ես այդպես էլ գիտեի, որ դու չես ուզենա, — շատ արագ ասաց Սիրիուսը: — Ես հասկանում եմ... Ես ուղղակի մտածեցի...

— Չէ, դու իրոք գժվել ես, — ասաց Հարրին՝ Սիրիուսից ոչ պակաս բեկբեկուն ձայնով: — Իհարկե կուզենամ հեռանալ Դարգլիներից: Դու տուն ունե՞ս: Ե՞րբ կարող եմ տեղափոխվել քեզ մոտ:

Սիրիուսը կտրուկ պատվեց ու նայեց Հարրիին: Սնեյփի գլուխն անխնա քսվում էր առաստաղին, բայց Սիրիուսի համար դա բնավ հոգ չէր:

— Ուրեմն ուզու՞մ ես, — ասաց նա, — ...ձի՞շտ ես ասում:

— ձիշտ եմ ասում, — ասաց Հարրին:

Սիրիուսի մռայլ ու հյուծված դեմքի վրա հանկարծ մի իսկական ժպիտ շողշողաց, առաջին ժպիտը, որ Հարրին տեսել էր նրա դեմքին: Այդ ժպիտը մի ապշեցուցիչ փոփոխություն կատարեց նրա հետ: Կարծես տասը տարով ավելի երիտասարդ մարդու դեմք շողաց Հարրիի առաջ՝ հյուծված ու տանջահար դիմակի միջով: Մի պահ նրա մեջ նույնիսկ կարելի էր ճանաչել այն ուրախ ու երջանիկ, բարեստ երիտասարդ տղամարդուն, որը ծիծաղում էր Հարրիի ծնողների կողքին նրանց հարսանեկան լուսանկարում:

Նրանք լուռ քայլեցին մինչև հասան թունելի վերջը: Ծուռթաթն առաջինը դուրս թռավ թունելից և ակնհայտորեն սեղմեց ծառաբնի գաղտնի ոստը, որովհետև Լուպինը, Փեթիգրյուն և Ռոնը վեր մագլցեցին առանց ճյուղերի կատաղի շաշունների:

Սիրիուսը Սնեյփին վեր հրեց անցքով, հետո հետ կանգնեց, որ Հարրին ու Հերմիոնան առաջ անցնեն: Վերջապես բոլորը դուրս եկան:

Դրսում արդեն շատ մութ էր, միակ լույսը գալիս էր ամրոցի հեռավոր պատուհաններից: Առանց մի խոսք ասելու նրանք սկսեցին դեպի ամրոց գնալ: Փեթիգրյուն դեռ վնգում էր ու մերթնդմերթ հեկեկում: Հարրիի միտքը սավառնում էր երկնքում: Նա արդեն երագում էր, թե ինչպես կլքի

Դարգլիներին ու կգնա ապրելու Սիրիուս Բլեքի՝ իր ծնողների լավագույն ընկերոջ և իր Կնքահոր տանը... Նա երանության մեջ էր... Ի՞նչ կկատարվի, երբ նա Դարգլիներին ասի, որ ինքը պատրաստվում է ապրել այն դատապարտված հանցագործի հետ, որին նրանք տեսել էին հեռուստացույցով:

— Մի սխալ շարժում, Փիթեր, — առջևում սպառնալից ասաց Լուպինը: Նրա կախարդական փայտիկը դեռ կողքանց ցցված էր Փեթիգրյուի կրծքին:

Նրանք լուռ քայլեցին հանդավարներով, ամրոցի լույսերը դանդաղ մոտենում էին: Սնեյփը դեռ ճախրում էր Սիրիուսի առաջ, ծնոտը ծիծաղելի թրմփացնելով կրծքին: Եվ հետո...

Ամպերը մի կողմ սահեցին: Հանկարծ աղոտ ստվերներ հայտնվեցին գետնի վրա: Ամբողջ խումբը ողողվեց լուսնի լույսով:

Օդի մեջ ճախրող Սնեյփը խփվեց Լուպինին, Փեթիգրյուին և Ռոնին, ովքեր կտրուկ կանգ էին առել: Սիրիուսը քարացավ: Նա ձեռքը մի կողմ նետեց, որպեսզի կանգնեցնի Հարրիին ու Հերմիոնային:

Հարրին տեսնում էր Լուպինի ուրվագիծը: Նա ասես փայտացած լիներ: Հետո նրա մարմինն ու վերջույթները սկսեցին սարսափելի դողալ:

— Աստվա՛ծ իմ — արտաշնչեց Հերմիոնան: — Նա այսօր հմայաթուրմը չի խմել: Նա վտանգավոր է:

— Փախե՛ք, — շշնջաց Սիրիուսը: — Փախե՛ք, արա՛գ... հիմա...

Բայց Հարրին չէր կարող փախչել: Ռոնը շղթայված էր Փեթիգրյուին ու Լուպինին: Նա առաջ ցատկեց, բայց Սիրիուսը գրկեց նրան ու հետ նետեց:

— Ինձ թող դա... ՓԱՆԵ՛Ք...

Սարսափելի մռնչյուն լսվեց: Լուպինի գլուխը սկսեց երկարել: Մարմինը նույնպես: Նրա ուսերը կծկվեցին ու ներս ընկան: Դեմքին ու ձեռքերին սկսեց տեսանելի արագությամբ մորթի աճել: Ձեռքերը կծկվեցին՝ վերածվելով մագիլավոր թաթերի: Ծուռթաթի մորթին կրկին բիզ-բիզ կանգնեց ու, նա կորամեջք փնչփնչացնելով, սկսեց նահանջել:

Մարդագայլը հետ-հետ գնաց, իրար խփելով իր երկար ատամնավոր ծնոտները: Սիրիուսն անհետացավ Հարրիի կողքից: Նա նույնպես կերպափոխվել էր: Հսկայական արջաչափ սև շունը հուժկու ցատկով առաջ նետվեց: Մարդագայլն ազատվեց իր թաթի համար մեծացած ձեռնաշղթայից, և հենց այդ պահին շունը հասավ նրան ու ծնոտները փակելով նրա

պարանոցի վրա, սկսեց հեռու քարշ տալ նրան Ռոնից ու Փեթիգրյուից: Երկու գազանները բախվեցին իրար՝ ծնոտ ծնոտի, ու սկսեցին չանչերով պատռել միմյանց մորթին:

Հարրին քարացել էր ահարկու տեսարանից, ասես հիպնոսված այդ սահմեկեցուցիչ մենամարտից և անկարող ուրիշ որևէ բան նկատել: Սակայն Հերմիոնայի ճիչը նրան սթափեցրեց:

Փեթիգրյուն նետվել էր Լուպինի ձեռքից ցած ընկած կախարդական փայտիկի հետևից: Ռոնը, անկարող հավասարակշռություն պահպանել իր կապոտած ոտքի վրա, ցած էր ընկել: Ուժեղ գմփոց լսվեց, լույսի ճառագայթ... և Ռոնը անշարժ պառկած մնաց գետնին: Եվս մեկ գմփոց, և Ծուռթաթը օդ թռավ ու գետնին թրմփաց մի ծանր մազակույտի պես:

— Էքսպելիա՛րմուս, — գոռաց Հարրին, իր կախարդական փայտիկն ուղղելով Փեթիգրյուի վրա: Լուպինի կախարդական փայտիկը բարձր օդ թռավ և կորավ տեսադաշտից: — Չշարժվե՛ս, — գոռաց Հարրին, վազելով դեպի Փեթիգրյուն:

Չափազանց ուշ էր: Փեթիգրյուն հասցրել էր կերպափոխվել: Հարրին տեսավ միայն նրա մերկ պոչը, որը դուրս թռավ Ռոնի մի կողմ նետված ձեռքից կապված ձեռնաշղթայի օղակից և լսեց նրա մանր թաթերի վազքը խոտերի միջով:

Ուժեղ ոռնոց լսվեց, և շան հուժկու գոմռոց: Հարրին շրջվեց ու տեսավ, որ մարդագայլը փախչում էր դեպի Անտառը:

— Սի՛րիուս, նա փախա՛վ, Փեթիգրյուն կերպափոխվե՛ց, — գոռաց Հարրին:

Սիրիուսը արյան մեջ էր, մեծ վերքեր կային նրա մոուրթին ու մեջքին, բայց Հարրիի խոսքերը լսելով, նա կրկին ոտքի ցատկեց և հաջորդ վայրկյանին հզոր թաթերի դափդափյունը սկսեց մարել գիշերային լռության մեջ:

Հարրին ու Հերմիոնան նետվեցին դեպի Ռոնը:

— Ի՞նչ արեց նրան, — շնչաց Հերմիոնան: Ռոնի աչքերը կիսով չափ բաց էին, բերանը կախ էր ընկել: Նա անկասկած ողջ էր: Նրանք լսում էին նրա շնչառությունը, բայց նա կարծես չէր ճանաչում իրենց:

— Չգիտեմ:

Հարրին հուսահատ շուրջը նայեց: Բլեքն ու Լուպինը երկուսն էլ անհետացել էին... Նրանց կողքին Սնեյփից բացի ոչ ոք չկար, որը դեռ անգիտակից ճախրում էր օդում:

— Մենք լավ կանենք նրանց մոտեցնենք ամրոցին և օգնություն կանչենք — ասաց Հարրին՝ մազերը ճակատից հետ տանելով և փորձելով սթափ մտածել, — Արի՛, գնացինք...

Բայց հենց այդ պահին մթության միջից նրանք լսեցին ուժեղ հաչոց ու վնգոց... Շունը սկսեց կաղկանծել ցավից...

— Սիրիուսն է, — ասաց Հարրին՝ նայելով մթության մեջ:

Մի ակնթարթ նա տատանվեց, բայց այդ պահին իրենք ոչինչ չէին կարող անել Ռոնի համար, իսկ դատելով կաղկանծներից՝ Բլեքին օգնություն էր պետք...

Հարրին նետվեց մթության մեջ դեպի Բլեքի ծայնը: Հերմիոնան վազեց նրա հետևից: Շան կաղկանծները կարծես գալիս էին լճի մոտից: Նրանք վազեցին դեպի լիճը: Հարրին, խելակորույս օգնության վազելով, մի հանկարծահաս ցուրտ զգաց՝ չմտածելով, թե դա ինչ կարող էր նշանակել:

Շան կաղկանծները կտրուկ դադարեցին: Հասնելով լճին՝ նրանք տեսան, որ Սիրիուսը կրկին մարդու էր կերպափոխվել: Նա կծկվել էր գետնին և ձեռքերով ու արմունկներով ծածկել գլուխը:

— Ոոոոո՛՛, — տնքում էր նա, — Ոոոոոո՛՛... Խնդրու՛մ եմ ...

Եվ Հարրին տեսավ նրանց: Ագրայելները, ամենաքիչը հարյուր հատ, անոտ ուրվականների պես, սև կնգուղավոր կերպարանքներով, լճի մակերեսի վրայով սահում էին իրենց ընդառաջ: Հարրին տեղում պտտվեց, ծանոթ սառցային ցուրտը սկսեց թափանցել նրա անդամների մեջ, մառախուղը մթագնեց տեսողությունը, իսկ ագրայելները շարունակում էին դուրս գալ մթությունից՝ բոլոր կողմերից շրջապատելով նրանց...

— Հերմիո՛նա, մտածի՛ր մի որևէ ուրախ բանի մասին, — գոռաց Հարրին՝ բարձրացնելով իր կախարդական փայտիկը, և կատաղի թարթեց աչքերը, որ մաքրի տեսողությունը, ու թափ տվեց գլուխը, որ ազատվի այն հեռավոր ճիչերից, որ արդեն սկսել էին արձագանքել գլխում:

— Ես ապրելու եմ Կնքահորս հետ... Ես հեռանալու եմ Դարգլիներից...

Նա ինքն իրեն ստիպեց մտածել Սիրիուսի մասին, և միայն Սիրիուսի, ու սկսեց բարձրաձայն արտասանել.

— Էքսպե՛քտո պատրո՛նում, Էքսպե՛քտո պատրո՛նում,

Բլեքը ցնցվեց, գլորվեց մեջքի վրա ու մնաց անշարժ պառկած գետնին, մահվան պես գունատ ու անկենդան:

Նրա հետ ամեն ինչ լավ կլինի... Ես ապրելու եմ նրա հետ... խելագար մտածում էր Հարրին:

— Էքսպե՛քտո պատրո՛նում, Հերմիո՛նա, օգնի՛ր ինձ, Էքսպե՛քտո պատրո՛նում...

— Էքսպե՛քտո, — շշնջաց Հերմիոնան, — Էքսպե՛քտո... Էքսպե՛քտո...

Բայց նա չէր կարող անել այդ հմայանքը: Իսկ ագրայելները մոտենում էին, հազիվ մի քանի մետր էր մնացել նրանց անջատող տարածությունից: Ագրայելները մի սովոր պատ կազմեցին Հարրիի և Հերմիոնայի շուրջը և շարունակեցին մոտենալ...

— Էքսպե՛քտո պատրո՛նում, — գոռաց Հարրին՝ փորձելով սեփական ծայնով խլացնել ականջների մեջ արձագանքող ճիչերը: — Էքսպե՛քտո պատրո՛նում...

Մի բարակ արծաթագույն ճառագայթ դուրս եկավ նրա կախարդական փայտիկի ծայրից և մառախուղի պես մի պահ ճախրեց նրանց առաջ: Նույն պահին Հարրին լսեց, ինչպես Հերմիոնան իր կողքին փլվեց գետնին: Նա մնաց մենակ... բացարձակապես մենակ...

— Էքսպե՛քտո... Էքսպե՛քտո պատրո՛նում...

Հարրին զգաց, որ իր ծնկները հարվածեցին սառը խոտին: Մառախուղը կուրացնում էր նրա աչքերը: Գերագույն ճիգերով նա պայքարեց, որպեսզի հիշի՝ Սիրիուսն անմեղ է... անմեղ է... Մեզ հետ ամեն ինչ լավ կլինի... Ես ապրելու եմ նրա հետ...

— Էքսպե՛քտո պատրո՛նում, — արտաշնչեց նա:

Իր անձն պատրոնուսի թույլ լույսի մեջ նա տեսավ, որ ագրայելը կանգ առավ, իրեն շատ մոտ: Այն չէր կարող քայլել Հարրիի ստեղծած արծաթագույն մառախուղի միջով: Մի մեռած փտող ձեռք դուրս եկավ ագրայելի թիկնոցի ծալքից: Ձեռքը մի շարժում արեց, ասես ուզում էր քշել Հարրիի պատրոնուսը:

— Ո՛չ... ո՛չ... — գոռաց Հարրին: — Նա անմեղ է ... Էքսպե՛քտո... Էքսպե՛քտո պատրո՛նում...

Նա զգում էր, որ ագրայելները դիտում են իրեն, լսում էր նրանց խռիռացող շնչառությունը, ասես իր շուրջը պտտվող մի չար քամի էր մոլեգնում: Ամենամոտ կանգնած ագրայելը կարծես ուսումնասիրում էր իրեն: Հետո նա բարձրացրեց իր երկու կիսափտած ձեռքերը ու հետ գցեց կնգուղը:

Այնտեղ, որտեղ պետք է աչքերը լինեին միայն բարակ, գորշ ու սպիավոր կնճիռներով մաշկ էր ծգված դատարկ ակնակապիճների վրա: Դեմքին ոչ մի դիմագիծ չկար, բայց կար բերան.... մի խորաբաց, տձև անցք, որը օդ էր ներշնչում մահվան խռիռոցով:

Անդամալուծող սարսափ լցվեց Հարրիի մեջ, այնպես որ նա չէր կարող ո՛չ շարժվել, ո՛չ մի խոսք ասել: Նրա պատրոնունսն առկայծեց ու մարեց:

Սպիտակ մառախուղը կուրացնում էր նրան: Բայց նա պետք է մարտընչեր, պետք է պայքարեր ... Էքսպե՛քտո պատրո՛նում ... Նա ոչինչ չէր տեսնում ... և հանկարծ ինչ-որ տեղ հեռվից նա լսեց ծանոթ բառերը... Էքսպե՛քտո պատրո՛նում ... Նա մառախուղի մեջ սողաց դեպի Սիրիուսը և գտավ նրա ձեռքը... Ո՛չ, նրան չեն տանի իրենից...

Բայց մի գույգ ուժեղ, ոսկրոտ ձեռքեր հանկարծ բռնեցին Հարրիի պարանոցը և սկսեցին ուժով դեպի վեր շրջել նրա դեմքը... Նա արդեն զգում էր ագրայելի շունչը... Այն պատրաստվում էր առաջին հերթին ազատվել իրենից... Հարրին արդեն զգում էր նրա գարշահոտ շնչառությունը... Մոր ճիչերն էին արձագանքում ականջների մեջ... Այդ ճիչերը կլինեն նրա լսած վերջին հնչյունները...

Հետո Հարրիին թվաց, որ իրեն խեղդող մառախուղի միջից նա մի արծաթագույն լույս տեսավ, որն ավելի ու ավելի էր ուժեղանում... Նա զգաց, որ ինքն առաջ ընկավ ու դեմքով թաղվեց սառը խոտի մեջ...

Դեմքով խոտի մեջ սուզված, չափազանց թույլ, որպեսզի մի շարժում անի, անասելի հիվանդ ու դողդոջուն զգալով իրեն, Հարրին աչքերը բացեց: Կուրացնող լույս էր ողողել նրանց մարմիններն ու շրջապատող խոտը... Ճիչերը դադարել էին, ցուրտը հեռանում էր...

Ինչ-որ բան քշում էր ագրայելներին... ինչ-որ բան անձայն պտտվում էր իր, Սիրիուսի ու Հերմիոնայի շուրջը... և ագրայելների խռիռացող ձայները մարում էին: Նրանք հեռանում էին... Օդը կրկին տաք էր...

Իր մեջ մնացած վերջին ուժով Հարրին մի քանի մատնաչափ բարձրացրեց գլուխը և տեսավ, որ վառ սպիտակ լույս արձակող մի մեծ

Կենդանի շեղաձիգ վազում էր լճի մակերեսով դեպի հանդիպակաց ափը։ Աչքերի մեջ լցված սառը քրտինքից գրեթե կուրացած, Հարրին փորձեց հասկանալ, թե դա ինչ էր... Կարծես արծաթափայլ լույս արձակող միեղջյուր լիներ։ Պայքարելով, որ գիտակցությունը չկորցնի, Հարրին տեսավ, ինչպես կենդանին կանգնեց՝ հասնելով հակառակ ափին։ Մի պահ, կենդանու արձակած լույսի մեջ Հարրին տեսավ, մեկին, որն ասես ողջունեց կենդանուն... Կարծես այդ մեկը ձեռքը բարձրացրեց, որ շոյի կենդանու բաշը... և այդ մեկն իրեն տարօրինակ ծանոթ էր... Բայց մի՞թե կարող էր նման բան լինել...

Հարրին ոչինչ չէր հասկանում։ Նա չէր կարող այլևս մտածել։ Նա զգաց, ինչպես վերջին ուժերը լքեցին իրեն, գլուխը դիպավ գետնին, և նա կորցրեց գիտակցությունը։

Գլուխ 21. Հերմիոնայի գաղտնիքը

— Սահմնկեցուցիչ է... Ուրիշ խոսք չունեն... Սահմնկեցուցիչ է... Հրաշք է ուղղակի, որ նրանցից ոչ մեկը չի մահացել... Երբեք չեմ լսել նման դեպքի մասին... Կայծա՛կ ու որո՛տ... Ինչպիսի՛ բախտավորություն էր, Սնե՛յփ, որ դուք նրանց հետ էիք...

— Շնորհակալությու՛ն, Նախարա՛ր:

— Մեռլինի Շքանշան... Երկրորդ կարգի... Իմ կողմից ամեն ինչ կանեն, որ Առաջին կարգ ստացվի:

— Շատ շնորհակալ եմ, իրոք, Նախարա՛ր:

— Ի՛նչ զգվելի վերք եք ստացել... Բլեքի գործն է, անշուշտ:

— Ո՛չ... Թե ուզում եք ճշմարտությունն իմանալ, Նախարա՛ր, սրա հեղինակները Փոթթերը, Ուիզլին և Գրեյնջերն են...

— Ո՛չ, չի կարող պատահել...

— Բլեքը կախարդել էր նրանց: Ես դա անմիջապես հասկացա: Շփոթեցնող հմայանք էր՝ դատելով նրանց պահելաձևից: Նրանք կարծես մտածում էին, իբր հնարավոր է, որ Բլեքն անմեղ լինի: Նրանք անմեղսունակ էին այդ պահին, քանզի չէին գիտակցում իրենց արածը: Մյուս կողմից, սակայն, նրանց միջամտությունը կարող էր միանգամայն թույլ տալ Բլեքին կրկին փախչել... Հիմա արդեն պարզ է, որ նրանք գիշերով դուրս էին եկել ամրոցից՝ մտածելով, որ կարող են մենակ բռնել Բլեքին: Այդ երեքն, իրոք, արդեն չափն անցել են... Թեև անշուշտ նրանք շատ բանի են հասել հրաշագործական արվեստում, բայց հենց դա է վտանգավոր նրանց տարիքում: Տաղանդավոր երիտասարդները շատ շուտ են մեծամտանում... Եվ անշուշտ Փոթթերին Տնօրենը միշտ մեծ արտոնություններ է տալիս:

— Դեհ լավ, լավ, Սնե՛յփ... Նա ի վերջո Հարրի Փոթթերն է... Գիտեք... Սենք էլ ենք շատ բանի վրա աչք փակում, երբ խոսքը գնում է նրա մասին...

— Բայց արդյոք կարելի՞ է երիտասարդին այդքան մեծ արտոնություններ տալ: Ի՞նչ եք կարծում, արդյոք դա վատ չի՞ անդրադառնում նրա դաստիարակության վրա: Ես անձամբ ոչ մի տարբերություն չեմ դնում նրա և մյուս աշակերտների միջև: Իսկ նման հանգամանքներում դպրոցի

ցանկացած ուրիշ աշակերտ կհեռացվեր, անկասակած: Եվ դա նույնիսկ կլիներ նրա նվազագույն պատիժը: Պատկերացրե՛ք միայն, թե ինչպիսի՛ վտանգի է ենթարկել ոչ միայն իրեն, այլ նաև իր ընկերներին: Մտածե՛ք միայն, Նախարա՛ր, խախտելով դպրոցի բոլոր կանոնները, հաշվի չառնելով այն բոլոր նախազգուշական միջոցները, որ արվել են իր իսկ պաշտպանության համար, ամրոցից դուրս է եկել գիշերով՝ համագործակցելով մի մարդագայլի ու մի մարդասպանի հետ... և ես հիմքեր ունեմ պնդելու, որ նա առանց թույլտվության նաև Հոգսմիդ է այցելել այս ամբողջ տարվա ընթացքում...

— Դեհ, լավ, լավ... Կտեսնե՛նք, Սնե՛յփ, կտեսնե՛նք... Տղան, անկասկած, շատ հիմարություններ է արել...

Հարրին, աչքերն ամուր փակած, լսում էր խոսակցության ամեն մի բառը: Նրա գլուխը պտտվում էր, ասես հարբած լիներ: Լսած բառերը շատ դանդաղ էին շարժվում ականջներից մինչև ուղեղը, այնպես որ անչափ դանդաղ էր հասկանում լսածի իմաստը: Մարմնի բոլոր անդամներն ասես արձիճով էին լցված: Կոպերը չափազանց ծանր էին, որ կարողանար բարձրացնել... Նա միայն մի բան էր ուզում, ընդմիշտ պառկած մնալ այդ հարմարավետ ու փափուկ անկողնում...

— Ա՛յ, ինչն իրոք զարմացրեծ ինձ՝ դա ազրայելների վարքագիծն էր... Իսկապե՞ս գաղափար չունեք, թե ինչը ստիպեց նրանց նահանջել, Սնե՛յփ:

— Ո՛չ, Նախարա՛ր: Երբ ես մոտեցա նրանց, ազրայելներն արդեն հեռացել էին դեպի մուտքերի մոտ գտնվող պահակակետերը...

— Ապշեցուցիչ է: Եվ միևնույն ժամանակ՝ Բլեքը, Հարրին ու աղջիկը...

— Բոլորն անգիտակից էին, երբ հասա նրանց: Ես անմիջապես կապեցի Բլեքին, բնականաբար, պատգարակներ կախարդեցի և բոլորին հետ բերեցի ամրոց:

Մի պահ լռություն տիրեց: Հարրիի ուղեղը կարծես սկսեց ավելի արագ շարժվել, և ուղեղի աշխատանքի արագացման հետ մեկտեղ մի ճնշող զգացում սկսեց բարձրանալ ստամոքսի հատակից...

Նա աչքերը բացեց:

Ամեն ինչ մի փոքր մշուշված էր: Ակնոցը աչքերին չէր: Նա պառկած էր հիվանդանոցային աշտարակի կիսախավար սրահում: Հեռավոր անկյուններից մեկում տեսավ մադամ Պոմֆրիին, որը թիկունքով դեպի իրեն

թեքված էր մի մահճակալի վրա: Հարրին կկոցեց աչքերը: Ռոնի կարմիր մազերն էին երևում բարձին՝ մադամ Պոմֆրիի ձեռքի տակից:

Հարրին բարձի վրա գլուխը շարժեց: Իրենից աջ գտնվող մահճակալին պառկած էր Հերմիոնան: Լուսնի լույսն ընկել էր նրա վրա: Նրա աչքերը նույնպես բաց էին: Նա կարծես քարացած լիներ, բայց երբ տեսավ, որ Հարրին արթուն է, մատը դրեց շուրթերին, որ նա լուռ մնա, հետո մատնացույց արեց դեպի հիվանդանոցային սրահի դուռը: Դուռը կիսաբաց էր, և Կորնիլիուս Ֆաջի ու Սնեյփի ծայները հստակ լսվում էին միջանցքից:

Մադամ Պոմֆրին կիսախավար սրահով արագ քայլելով մոտեցավ Հարրիի մահճակալին: Հարրին շրջվեց, որ նայի իրեն մոտեցող կնոջը: Մադամ Պոմֆրիի ձեռքին մի հսկայական կտոր շոկոլադի սալիկ էր, որի նման մեծ սալիկ Հարրին դեռ երբեք չէր տեսել: Այնքան մեծ էր, ասես մի փոքր շինարարական աղյուս լիներ:

— Ահ, արթուն ես, — կտրուկ ասաց նա, և շոկոլադը դնելով Հարրիի մահճակալի կողքի սեղանին, սկսեց ջարդել այն մի փոքրիկ մուրճով:

— Ինչպե՞ս է Ռոնը, — միասին հարցրին Հարրին ու Հերմիոնան:

— Կապրի՛, — մռայլ ասաց մադամ Պոմֆրին: — Իսկ ինչ վերաբերում է ձեզ երկուսիդ... դուք անկողնում կմնաք այնքան ժամանակ, քանի դեռ ես թույլ չեմ... Փո՛թեր, քո կարծիքով, ի՞նչ ես անում...

Հարրին նստեց անկողնում, դրեց ակնոցը և վերցրեց իր կախարդական փայտիկը:

— Ես պետք է անմիջապես խոսեմ Տնօրենի հետ, — ասաց նա:

— Ա՛յ, վիրունի ժամհա՛ր, — ասաց մադամ Պոմֆրին հանդիմանանքով, — ամեն ինչ կարգին է: Բլեքին արդեն բռնել են: Վերևում է փակված: Ազրայելները մի քանի թուպեից կկատարեն Համբույրը:

— Ի՞նչ:

Հարրին դուրս թռավ մահճակալից, Հերմիոնան նույնպես: Բայց նրա գոռոցը լսվել էր միջանցքում, և հաջորդ վայրկյանին Կորնիլիուս Ֆաջն ու Սնեյփը մտան հիվանդանոցային սրահ:

— Հա՛րրի, Հա՛րրի, այս ի՛նչ եմ տեսնում, — ասաց Ֆաջը, շատ հուզախառն ծայնով: — Արա՛գ, արա՛գ անկողին մտի՛ր... Շոկոլադ կերե՞լ է: — մտահոգված հարցրեց նա մադամ Պոմֆրիին:

— Նախարար, դուք պետք է լսեք ինձ, — շունչը կտրվելով ասաց Հարրին, — Սիրիուս Բլեքն անմեղ է, Փիթեր Փեթիգրյուն ողջ է, նա կեղծել է իր մահը: Մենք նրան տեսել ենք այսօր: Դուք չեք կարող ազրայելներին թույլ տալ, որ այդ բանը անեն Սիրիուսի հետ, նա...

Բայց Ֆաշը գլուխն էր օրորում թերահավատ ժպտալով:

— Հարրի, Հարրի, այս ի՛նչ շփոթմունքի մեջ ես, տղա՛ս, իրոք, ի՛նչ սարսափելի փորձություն էր... Պառկի՛ր, պառկի՛ր, մենք ամեն ինչ վերահսկում ենք...

— ՈՉ, ՉԵ՛Ք ՎԵՐԱՀՍԿՈՒՄ, — գոռաց Հարրին: — ԴՈՒՔ ՍԽԱԼ ՄԱՐԴՈՒ ԵՔ ԲՈՆԵԼ...

— Նախարար, լսե՛ք, խնդրում եմ, — ասաց Հերմիոնան, որը շտապել էր մահճակալից իջնել ու մոտենալ Հարրիին ու համոզող աչքերով նայում էր Ֆաշի դեմքին: — Ես նույնպես տեսել եմ նրան: Դա Ռոնի առնետն էր, նա անհմագուս է, Փիթեր Փեթիգրյուն անհմագուս է...

— Տեսնու՞մ եք, Նախարար, — ասաց Սնեյփը: — Երկուսին էլ շփոթեցրել է... Բլեքը շատ լավ է աշխատել այս երկուսի վրա...

— ՄԵՆՔ ՇՓՈԹՎԱԾ ՉԵ՛ՆՔ, — որոտաց Հարրին:

— Նախարար, պրոֆեսոր, — բարկացած ասաց մադամ Պոմֆրին, — ես պնդում եմ, որ անմիջապես հեռանաք: Փոթթերն իմ հիվանդն է, և նրան չի կարելի վհատեցնել:

— Ես վհատված չեմ, ես ուղղակի փորձում եմ պատմել նրանց, թե ինչ է կատարվել իրականում, — արդեն ինքնատիրապետումը կորցնելով ասաց Հարրին, — եթե միայն լսեն ինձ...

Բայց մադամ Պոմֆրին հանկարծ մի մեծ կտոր շոկոլադ խոթեց Հարրիի բերանը: Հարրին քիչ մնաց խեղդվեք, իսկ մադամ Պոմֆրին օգտվելով ստեղծված հնարավորությունից, ուժով հետ պառկեցրեց նրան անկողնու մեջ:

— Խղրում եմ, Նախարար, այս երեխաները խնամքի կարիք ունեն: Խնդրում եմ, հեռացե՛ք...

Դուռը կրկնի վրա բացվեց: Դամբլդորն էր: Հարրին մեծագույն դժվարությամբ կուլ տվեց շոկոլադը և կրկին դուրս թռավ մահճակալից:

— Պրոֆեսոր Դա՛մբլդոր, Սիրիուս Բլեքը...

— Աստծո սիրուն՝ն, — արդեն հիստերիկ բարկությամբ գոռաց մադամ Պոմֆրին, — Սա հիվանդանոց է, թե ինչ... Տնօրեն՝ն, ես պնդում եմ, որ...

— Ներողություն եմ խնդրում, Փոփի, բայց ես պետք է շտապ խոսեմ պարոն Փոթթերի և օրիորդ Գրեյնջերի հետ, — հանգիստ ասաց Դամբլդորը: — Ես հենց նոր խոսեցի Սիրիուս Բլեքի հետ:

— Ենթադրում եմ, որ նա ձեզ նույն հեքիաթն է պատմել, ինչ դաջել է Փոթթերի ուղեղում, — թքեց Սնեյփը: — Ինչ-որ առնետի մասին... և որ Փեթիգրյուն ողջ է:

— Իրոք, Բլեքը դա էր ասում, — ասաց Դամբլդորը՝ շատ խիստ զննելով Սնեյփին իր կիսալուսնաձև ակնոցի միջով:

— Այսինքն իմ վկայությունը ոչ մի նշանակություն չունի, — մռնչաց Սնեյփը: — Փիթեր Փեթիգրյուն «Այսահար տանը» չէր, ոչ էլ որևէ հետք կամ նշան եմ տեսել, որ նա կարող էր հանդավարներում լինել:

— Որովհետև դուք ուշաթափված էիք, պրոֆեսոր, — համոզիչ լրջությամբ ասաց Հերմիոնան, — դուք չսպասեցիք, որ ամեն ինչ մինչև վերջ լսեք:

— Օրիորդ Գրեյնջեր, ԿԱՐՃ ՊԱՀԵ՛Ք ՁԵՐ ԼԵԶՈՒՆ:

— Դեհ, դեհ... Սնեյփ, — ապշահար ասաց Ֆաջը, — աղջիկն այնպիսի ցնցում է տարել, նա իրեն չի տիրապետում: Ներողամիտ եղե՛ք:

— Ես ցանկանում եմ Հարրիի ու Հերմիոնայի հետ առանձին խոսել, — կարճ ու կտրուկ ասաց Դամբլդորը: — Կորնիլիուս, Սեվերուս, Փոփի, խնդրում եմ մենակ թողեք մեզ:

— Տնօրեն՝ն, — բորբոքվեց մադամ Պոմֆրին, — նրանց բուժում է պետք, նրանց հանգիստ է պետք...

— Սա շատ հրատապ է, սա չի կարող սպասել, — ասաց Դամբլդորը, — ես պնդում եմ, որ մենակ թողնեք մեզ:

Մադամ Պոմֆրին վրդովված սեղմեց շրթունքները և քայլեց դեպի սրահի վերջում գտնվող իր առանձնասենյակը, դուռն էլ շրխկոցով փակեց իր հետևից: Ֆաջը նայեց իր կիսաբաձկոնի գրպանիկից հանած մեծ ոսկյա ժամացույցին:

— Ագրայելները երևի արդեն եկել են, — ասաց նա: — Գնամ դիմավորեմ նրանց: Դա՛մբլդոր, կտեսնվենք վերևում:

Նա քայլեց մյուս դռան ուղղությամբ և դուռը բացելով, սպասեց Սնեյփին, բայց Սնեյփը տեղից չշարժվեց:

— Հուսով եմ, դուք չեք հավատում Բլեքի հորինած պատմությանը, — շնչաց Սնեյփը՝ աչքերը սևեռուն գամելով Դամբլդորի դեմքին:

— Ես ուզում եմ Հարրիի և Հերմիոնայի հետ առանձին խոսել, — կրկնեց Դամբլդորը:

Սնեյփը մի քայլ արեց Դամբլդորի ուղղությամբ:

— Սիրիուս Բլեքը դեռ տասնվեց տարեկան հասակում է ցույց տվել, որ ի վիճակի է մարդասպանություն կատարել, — ծանր շնչելով ասաց նա, — դուք դա չեք մոռացել, չէ՞, Տնօրեն: Դուք չեք մոռացել, որ նա մի անգամ փորձել է սպանել ինձ:

— Իմ հիշողությունը կատարյալ է, ինչպես միշտ, Սեվե'րուս, — հանգիստ ասաց Դամբլդորը:

Սնեյփը պտտվեց կրունկների վրա և քայլեց դեպի դուռը, որը դեռ պահում էր Ֆաջը: Դուռը փակվեց նրանց հետևից, և Դամբլդորը շրջվեց դեպի Հարրին ու Հերմիոնան: Նրանք սկսեցին միանգամից խոսել:

— Պրոֆեսոր, Բլեքը ճիշտ է ասում... Մենք տեսել ենք Փեթիգրյուին...

— ...նա փախավ, երբ պրոֆեսոր Լուպինը կերպափոխվեց մարդագայլի...

— ...նա առնետ է...

— ...Փեթիգրյուի առջևի թաթը, այսինքն ուզում էի ասել մատը, նա ինքն է կտրել իր մատը...

— ...Փեթիգրյուն հարձակվեց Ռոնի վրա, ո'չ Սիրիուսը...

Բայց Դամբլդորը ձեռքը բարձրացրեց, որ կասեցնի բացատրությունների հոսքը:

— Հիմա ձեր հերթն է լսել ինձ, և աղաչում եմ, չընդհատեք, որովհետև մենք շատ քիչ ժամանակ ունենք, — հանգիստ ասաց նա: — Հիմա մենք ոչ մի փաստարկ չունենք Բլեքի պատմության հավաստիությունը ապացուցելու համար, բացի ձեր խոսքից: Իսկ երկու տասներեք տարեկան կախարդների ասածը այս պահին ոչ ոքի չի համոզի: Մի ամբողջ փողոց մարդիկ տեսել են ու վկայել, որ Սիրիուսը սպանել է Փեթիգրյուին: Ես ինքս վկայություն եմ տվել Նախարարությունում, որ Սիրիուսն է եղել Փոթթերների Գաղտնապահը:

— Պրոֆեսոր Լուպինը կասի ձեզ, — նրա խոսքը կտրեց Հարրին՝ չկարողանալով զսպել իրեն:

— Պրոֆեսոր Լուպինը ներկայումս թափառում է ինչ-որ տեղ Անտառում՝ անկարող որևէ մեկին որևէ բան ասել։ Մինչև նա կրկին մարդկային տեսք ստանա, արդեն ուշ կլինի, Սիրիուսն արդեն կենդանի մեռել կլինի։ Պիտի ավելացնեմ նաև, որ մարդագայլերն այնքան քիչ վստահություն ունեն հրաշագործական հասարակությունում, որ նրա օժանդակությունը ոչ մի օգուտ չի տա և անգամ կարող է վնասել, և մի՛ մոռացեք, որ նա ու Սիրիուսը հին ընկերներ են։

— Բայց...

— Ինձ լսի՛ր, Հա՛րրի։ Արդեն չափազանց ուշ է, հասկացի՛ր ինձ։ Պիտի ընդունես, որ այս պատմության պրոֆեսոր Սնեյփի տարբերակը շատ ավելի համոզիչ է, քան ձերը։

— Նա ասում է Սիրիուսին, — հուսահատորեն ասաց Հերմիոնան, — միայն մի հիմար կատակի պատճառով, որ Սիրիուսը խաղացել է նրա գլխին դեռ դպրոցի տարիներին։

— Սիրիուսն իրեն բնավ անմեղ մարդու պես չի պահել։ Նախ նրա հարձակումը Չաղ Կոմսուիու վրա... հետո դանակը ձեռքին ներխուժումը Գրիֆինդորի աշտարակը... Առանց Փեթիգրյուի, ողջ թե մեռած, մենք ոչ մի հնարավորություն չունենք բեկանելու Սիրիուսի դատավճիռը։

— Բայց դուք հավատում եք մեզ։

— Այո՛, հավատում եմ, — հանդարտ ասաց Դամբլդորը։ — Բայց ես անգոր եմ ստիպելու ուրիշներին տեսնել ճշմարտությունը, կամ ազդել Հրաշագործության նախարարի որոշման վրա...

Հարրին անթարթ նայեց նրա մռալ դեմքին և զգաց, որ հողը փախչում է ոտքերի տակից։ Նա կարծես սովորել էր, որ Դամբլդորը կարող է ցանկացած հարց լուծել։ Նա սպասում էր, որ Դամբլդորը օդից մի հրաշալի լուծում պիտի գտնի։ Բայց ոչ... նրանց վերջին հույսը նույնպես մարեց։

— Հիմա միակ բանը, որը կարող է օգնել մեզ, — դանդաղ ասաց Դամբլդորը, և նրա կապույտ աչքերը Հարրիից տեղափոխվեցին Հերմիոնայի վրա, — դա ժամանակն է։

— Բայց... — սկսեց Հերմիոնան, և հանկարծ նրա աչքերը ապշահար կլորացան. — Օօ՛հ...

— Իսկ հիմա, ուշադրությու՛ն, — ասաց Դամբլդորը շատ ցածր ձայնով, բայց հստակ արտասանելով յուրաքանչյուր բառը։ — Սիրիուսը փակված է

յութերերոդ հարկում՝ պրոֆեսոր Ֆլիթվիքի աշխատասենյակում: Ղա Արևմտյան աշտարակի աջ կողմից սկսած տասներեքերորդ պատուհանն է: Եթե ամեն ինչ բարեհաջող ստացվի, դուք կկարողանաք երկու անմեղ կյանք փրկել այսօր: Բայց հիշե՛ք: Ձեզ չպետք է տեսնեն: Օրիորդ Գրեյնջե՛ր, դուք գիտեք օրենքը, դուք գիտեք, թե ինչ է դրված կշեռքի նժարին... Ձեզ... չպետք է... տեսնեն:

Հարրին գաղափար չուներ, թե ինչ էր կատարվում: Ղամբլդորը գնաց դեպի դուռը, բայց կրունկի վրա պտտվեց ու հետ նայեց:

— Հիմա ես ձեզ կկոդպեմ այս տեղը: Հիմա... — նա նայեց իր ժամացույցին, — տասնմեկն անց է հինգ րոպե: Օրիորդ Գրեյնջե՛ր, երեք պտույտը բավական կլինի: Հաջողությու՛ն:

— Հաջողությու՛ն, — ինքնաբերաբար կրկնեց Հարրին, երբ դուռը փակվեց Ղամբլդորի հետևից: — Երեք պտույտ: Ինչի՞ մասին էր խոսում: Ի՞նչ պիտի անենք:

Բայց Հերմիոնան զբաղված էր իր պարեգոտի օձիքը քանդելով: Նա օձիքից հանեց մի շատ երկար ու հաստ ոսկյա շղթա:

— Հա՛րրի, ինձ մոտեցի՛ր, — ասաց նա համոզիչ հրատապությամբ, — Արա՛գ:

Հարրին բացարձակապես ոչինչ չհասկանալով մոտեցավ Հերմիոնային: Իսկ նա առաջ պարզեց ոսկյա շղթան: Հարրին շղթայից կախված մի ոսկյա ժամաչափ տեսավ:

— Այստեղ...

Նա շղթան զցեց նաև Հարրիի պարանոցը:

— Պատրա՞ստ ես, — շնչակտուր ասաց նա:

— Ի՞նչ ենք անելու, — լրիվ իրեն կորցրած ասաց Հարրին:

Հերմիոնան ժամացույցի փոքրիկ պտուտակը պտտեց երեք անգամ:

Մութ սրահը նրանց շուրջը հալվեց ու տարալուծվեց: Հարրին այնպիսի զգացողություն ուներ, ասես թռչում էր ու շատ արագ:

...Ղեպի հետ:

Գունավոր միգամած ուրվագծերը հետ էին սլանում նրա կողքով: Ականջները խշշում էին: Նա փորձեց գոռալ, բայց չլսեց սեփական ձայնը:

Հետո նա կրկին կարծր հող զգաց ոտքերի տակ, և ամեն ինչ կրկին տեղն ընկավ:

Նա կանգնած էր Հերմիոնայի կողքին շքամուտքի ամայի դահլիճում և արևի ոսկեգույն մի շող դռներից ներս էր ընկել սալապատ հատակին: Հարրին կիսախելագար հետ նայեց Հերմիոնային, և ժամաչափի շղթան կտրեց նրա պարանոցը:

— Հերմիոնա, սա ի՞նչ է...

— Այստեղ արի՛, — Հերմիոնան ճանկեց Հարրիի ձեռքը և քարշ տվեց նրան իր հետևից սրահով դեպի ցախավելների խորդանոցը: Նա բացեց խորդանոցի դուռը և Հարրիին ներս հրեց դույլերի ու խոզանակների մեջ, հետո ինքն էլ խցկվեց ու դուռը շրխկոցով փակեց իր հետևից:

— Ի՞նչ... Ինչպե՞ս... Հերմիո՛նա, ի՞նչ կատարվեց:

— Մենք ժամանակի մեջ հետ ենք գնացել, — շնչաց Հերմիոնան, Հարրիի պարանոցից հանելով շղթան: — Երեք ժամով հետ ենք գնացել...

Հարրին շոշափեց իր ոտքը և կսմթեց ինքն իրեն: Ուժեղ ցավ զգաց, ինչից վերջապես համոզվեց, որ տարօրինակ երազ չէր տեսնում:

— Բայց...

— Շ222... Լսի՛ր... Ինչ-որ մեկը գալիս է: Կարծում եմ... կարծում եմ, որ դա կարող ենք մենք լինել:

Հերմիոնան ականջը սեղմեց խորդանոցի դռանը:

— Քայլեր են լսվում սրահում... Այո՛, Կարծում եմ դա մենք ենք գնում Հագրիդի մոտ:

— Ուզում ես ասել, — շնչաց Հարրին, — որ մենք և՛ այստեղ ենք՝ այս խորդանոցում, և՛ այնտեղ սրահում...

— Այո՛, — ասաց Հերմիոնան, ականջը կպցրած խորդանոցի դռանը, — ես համոզված եմ, որ դա մենք ենք... Միայն երեք հոգու քայլեր են լսում... Մի՛ մոռացիր, որ մենք դանդաղ էինք քայլում, որովհետև Անտեսանելիության թիկնոցի տակ էինք:

Նա ծայրը կտրեց՝ շարունակելով լարված ականջ դնել:

— Մենք իջանք աստիճաններով...

Հերմիոնան նստեց մի շրջված դույլի վրա, միևնույն ժամանակ և՛ ծայրահեղ հուսահատ, և՛ վճռական տեսքով: Հարրին ուզում էր, որ նա պատասխանի իր մի քանի հարցերին:

— Որտեղի՞ց քեզ այդ ժամաչափը:

— Դրա անունը ժամադարձ է, — շնչաց Հերմիոնան, — և այն ինձ տվեց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը, անցած տարի դպրոց գալու առաջին օրը: Ես ամբողջ տարին օգտվել եմ սրանից բոլոր դասերս հասցնելու համար: Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալն ինձ ստիպեց երդվել, որ ոչ մեկին սրա մասին ոչինչ չեմ ասի: Նա ստիպված էր եղել մի քանի տասնյակ նամակներ գրել Հրաշագործության նախարարություն ու փաստաթղթեր ստորագրել, որ ինձ թույլ տան օգտվել ժամադարձից: Նա ստիպված էր եղել վստահեցնել նրանց, որ ես օրինակելի ուսանող եմ և որ ես երբեք չեմ օգտագործի այն դասերից բացի ուրիշ նպատակների համար... Ես ժամադարձը հետ էի դարձնում այնպես, որ նույն ժամը նորից անցնեմ, ա՛յ, թե ինչպես եմ կարողացել մի օրում մի քանի դասերի լինել, հասկացա՞ր: Բայց... Հա՛րրի, ես չեմ հասկանում, թե Դամբլդորն ինչ է ուզում, որ մենք անենք: Ինչու՞ մեզ ասաց, որ երեք ժամ հետ գնանք: Ինչպե՞ս կարող է դա օգնել Սիրիուսին:

Հարրին մտազբաղ նայեց նրա ստվերապատ դեմքին:

— Ինչ-որ բան է կատարվել երեք ժամ առաջ, ինչը նա ուզում է, որ մենք փոխենք, — դանդաղ ասաց Հարրին: Ի՞նչ է կատարվել: Մենք գնացինք Հագրիդի մոտ երեք ժամ առաջ...

— Հիմա հենց երեք ժամ առաջ է, և մենք դուրս եկանք ամրոցից ու գնացինք Հագրիդի խրճիթը, — ասաց Հերմիոնան: — Մենք հենց նոր լսեցինք ամրոցից դուրս եկող մեր սեփական քայլերի ձայնը...

Հարրին մռայլվեց, այնպիսի զգացում ուներ, ասես շաղափում էր սեփական ուղեղը՝ աշխատելով կենտրոնացնել մտքերը:

— Դամբլդորն ասաց... նա ասաց, որ մենք երկու անմեղ կյանք կարող ենք փրկել... — Եվ հանկարծ նա հասկացավ: — Հերմիո՛նա, մենք պետք է փրկենք Կաջնակտուցին:

— Բայց ... ինչպես կարող է դա օգնել Սիրիուսին:

— Դամբլդորն ասաց... նա մեզ ասաց, թե ո՛ր պատուհանի հետևում է փակված Սիրիուսը... Դա Ֆլիթվիթի աշխատասենյակի պատուհանն է: Մենք Կաջնակտուցի հետ կթռչենք պատուհանի մոտ ու կազատենք Սիրիուսին: Սիրիուսը կարող է փախչել Կաջնակտուցի վրա նստած... Նրանք կարող են միասին փախչել:

Հարրին Հերմիոնայի դեմքին անհուն սարսափ տեսավ:

— Եթե մենք կարողանանք անել դա առանց որևէ մեկի կողմից տեսնվելու, դա մի մեծ հրաշք կլինի:

— Բայց մենք անպայման կփորձենք, — ասաց Հարրին: Հետո նա ինքն ականջը սեղմեց դռանը:

— Կարծես էլ ոչ ոք այնտեղ չկա... Արի՛, գնացի՛նք...

Հարրին բացեց խորդանոցի դուռը: Շքամուտքի դահլիճում մարդ չկար: Հնարավորինս զգույշ ու հնարավորինս արագ, նրանք դուրս եկան խորդանոցից և ցած վազեցին քարե աստիճաններով: Ստվերներն արդեն սկսել էին երկարել, Արգելված անտառի բարձր ծառերը յուրահատուկ վառ գույներ էին ստացել:

— Եթե որևէ մեկը հիմա պատուհանից դուրս նայի, — նյարդային ծվծվաց Հերմիոնան՝ հետ նայելով իրենց թիկունքում խոյացող ամրոցին:

— Արի՛ վազենք, — ասաց Հարրին վճռականորեն: — Վազենք ուղիղ Անտառ, եղա՞վ: Կշարժվենք ծառերի հետևում թաքնվելով:

— Լավ, բայց ճիշտ կանենք, եթե ջերմոցների հետևով գնանք, — շնչակտուր ասաց Հերմիոնան: — Մեզ պետք է Հագրիդի խրճիթի դռնից հնարավորինս հեռու մնալ, թե չէ ինքներս մեզ կտեսնենք: Հիմա երևի արդեն հասել ենք Հագրիդի մոտ:

Դեռ աշխատելով հասկանալ, թե նա ինչ էր ուզում ասել, Հարրին վազքով առաջ նետվեց, Հերմիոնան՝ նրա հետևից: Նրանք վազքով անցան բանջարանոցներով, հասան ջերմոցներին, մի պահ, շունչները կարգավորելու համար կանգնեցին ջերմոցի պատի տակ, հետո նորից սկսեցին վազել, այնքան արագ, որքան կարող էին՝ շրջանցելով Կռվազան ուռենին, և թաքնվելով Անտառում ծառերի միջև:

Ապահով պատսպարվելով ծառերի ստվերների մեջ՝ Հարրին շրջվեց: Մի քանի վայրկյանից Հերմիոնան շնչակտուր հասավ նրան:

— Այսքանը ստացվեց, — արտաշնչեց նա, — իսկ հիմա պիտի աննկատ հասնենք Հագրիդի բանջարանոցը: Ծառերի տակից դուրս չգա՛ս, Հա՛րրի...

Նրանք լուռ շարժվեցին ծառերի միջով՝ աշխատելով ո՛չ խորանալ Անտառի մեջ, ո՛չ էլ դուրս գալ ծառերի ստվերներից: Հետո ճիշտ այն պահին, երբ Հագրիդի խրճիթի դուռը երևաց ծառերի արանքում, նրանք դռան թակոց լսեցին: Արագ թաքնվեցին մի հաստաբուն կաղնու հետևում և երկու կողմից գլուխները ցցելով սկսեցին նայել Հագրիդի դռանը: Հսկան

հայտնվեց իր դռան շեմին՝ ոտքից գլուխ դողալով և կավձի պես սափտակ, շուրջը նայեց, որ տեսնի, թե ով էր դուռը ծեծում։ Եվ Հարրին լսեց իր սեփական ծայնը։

— Մենք ենք։ Անտեսանելիության թիկնոցով ենք։ Մի կողմ քաշվի՛ր, որ ներս մտնենք։

— Իզուր եք եկել, — շնչաց Հագրիդը, բայց մի կողմ քաշվեց, իսկ հետո արագ փակեց դուռը։

— Սրա նման տարօրինակ բան դեռ կյանքումս չեմ արել, — ցնորված աչքերով ասաց Հարրին։

— Արի՛ մի քիչ մոտենանք, — շնչաց Հերմիոնան։ — Պետք է մոտիկ գնանք Կացնակտուցին։

Նրանք գողեգող առաջ անցան ծառերի միջով, մինչև Հագրիդի դուռների մարգերի եզրին վերջապես տեսան բանջարանոցի ցանկապատից կապված շատ դյուրագրգիռ հիպոգրիֆին։

— Հիմա, — շնչաց Հարրին։

— Ո՛չ, — ասաց Հերմիոնան։ — Եթե հիմա փախցնենք նրան, ապա Հանձնաժողովի մարդիկ կմտածեն, որ Հագրիդն է նրան բաց թողել։ Պետք է սպասենք մինչև նրանք գան ու տեսնեն, որ հիպոգրիֆը դրսում կապված է ցանկապատից։

— Այդ դեպքում մենք ընդամենը վաթսույն վայրկյան կունենանք նրան փախցնելու համար, — ասաց Հարրին։ Իրենց փրկարար առաքելությունը սկսել էր անհնարին թվալ նրան։

Հենց այդ պահին ջարդվող ապակու ծայն լսվեց Հագրիդի խրճիթից։

— Հագրիդը կոտրեց կաթի ամանը, — շնչաց Հերմիոնան։ — Ես մի քանի վայրկյանից կգտնեմ Բոքսոնին։

Եվ իրոք մի քանի վայրկյանից նրանք լսեցին Հերմիոնայի զարմանքի ճիչը։

— Հերմիո՛նա, — հանկարծ ասաց Հարրին, — իսկ եթե մենք... իսկ եթե մենք հիմա ներս վազենք ու բռնենք Փեթիգրյուին։

— Ո՛չ, — ասաց Հերմիոնան սարսափահար ծայնով։ — Չե՞ս հասկանում, ի՞նչ է... Մենք հիմա խախտում ենք ամենակարևոր կախարդական օրենքներից մեկը։ Ոչ ոք իրավունք չունի փոխել ժամանակը։ Չլսեցի՞ր ինչ ասաց Դամբլդորը... Եթե մեզ հանկարծ տեսնեն...

— Մեզ միայն մենք կտեսնենք ու Հագրիդը:

— Հա՛րրի, իսկ ի՞նչ ես կարծում, ի՞նչ կանես դու, երբ ինքդ քեզ տեսնես Հագրիդի խրճիթը ներխուժելիս, — ասաց Հերմիոնան:

— Ես... ես կմտածեմ, որ գժվել եմ, — ասաց Հարրին, — կամ կմտածեմ, որ սև մագիա է կատարվում շուրջս:

— Անկասկած: Դու ոչինչ չես հասկանա, և կարող ես նույնիսկ հարձակվել ինքդ քեզ վրա: Մի՞թե չես հասկանում: Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալն ինձ պատմել է, թե ինչ սարսափելի բաներ են պատահել ժամանակի հետ խաղեր խաղացող կախարդների գլխին... Շատ-շատերը սպանել են իրենց անցյալ կամ ապագա «եսերին»:

— Լավ, — ասաց Հարրին, — ես ուղղակի բարձրաձայն մտածում էի:

Բայց Հերմիոնան բոթեց նրան և մատնացույց արեց դեպի ամրոց տանող արահետը: Հարրին գլուխը մի քիչ առաջ թեքեց, որ տեսնի ծառերի միջև հեռվում երևացող ամրոցի շքամուտքի դռները: Դամբլդորը, Ֆաջը, Հանձնաժողովի ծեր ներկայացուցիչը և դահիճ Մաքնեյրը ցած էին իջնում աստիճաններով:

— Մենք հիմա դուրս կգանք Հագրիդի տնից, — շշնջաց Հերմիոնան:

Եվ իրոք մի քանի վայրկյան անց Հագրիդի տնակի հետնամուտքի դուռը բացվեց, և Հարրին տեսավ ինքն իրեն՝ Ռոնի, Հերմիոնայի ու Հագրիդի հետ միասին դռնից դուրս գալիս: Դա անկասկած իր կյանքում մինչ այդ եղած ամենատարօրինակ զգացողությունն էր՝ ծառի հետևում կանգնած ինքն իրեն դիտել դուռների մարգերով անցնելիս:

— Հանգի՛ստ, Կտուցի՛կ, — քնքշորեն ասաց Հագրիդը: — Ամեն ինչ լավ է... — Հետո շրջվեց դեպի Հարրին, Ռոնը և Հերմիոնան: — Գնացե՛ք, — ասաց նա: — Հեռացե՛ք էստեղից:

— Հա՛գրիդ, մենք չենք կարող գնալ:

— Մենք նրանց կպատմենք, թե իրականում ինչ է եղել:

— Նրանք չեն կարող սպանել Կտուցիկին:

— Գնացե՛ք... Առանց ձեզ էլ արդեն ամեն ինչ վատ է, միայն դա էր մնում պակաս, որ դուք էլ խառնվեք էս ամենին: Գնացե՛ք, արա՛գ... Մի՛ լսեք, թե ինչ պիտի կատարվի էստեղ...

Հագրիդի տնակի դիմացի դուռը թակեցին: Դատավճռի իրականացման հանձնախումբը հասել էր նրա դռան մոտ: Հագրիդը պտտվեց ու գնաց դեպի

իր խրճիթը՝ հետևի դուռը կիսով չափ բաց թողնելով: Հարրին տեսավ ինչպես խոտը տափակեց մարգերի շուրջը և լսեց երեք զույգ հեռացող ոտնաձայները: Նա ինքը, Ռոնը և Հերմիոնան հեռացան... բայց ծառերի միջև թաքնված Հարրին ու Հերմիոնան սկսեցին կիսաբաց դռնով լսել, թե ինչ էր կատարվում խրճիթում:

— Որտե՞ղ է գազանը, — լսվեց Մաքնեյրի սառը ձայնը:

— Դրսում... դրսում է, — կակազեց Հագրիդը:

Հարրին գլուխը հետ քաշեց, երբ Մաքնեյրի գլուխը հայտնվեց Հագրիդի պատուհանի մեջ: Մաքնեյրը երկար, գնահատող նայեց Կացնակտուցին: Հետո լսվեց Ֆաջի ձայնը:

— Մենք... ըըմ... պետք է կարդանք դատավճռի իրականացման պաշտոնական արձանագրությունը, Հա՛գրիդ: Ես կաշխատեմ հնարավորինս արագ անել դա: Իսկ հետո դու և Մաքնեյրը կստորագրեք այն: Մաքնե՛յր, դու նույնպես պետք է լսես: Արարողակարգն այդպես է պահանջում:

Մաքնեյրի դեմքը պատուհանից անհետացավ: Ժամանակն էր գործի անցնել:

— Սպասի՛ր ինձ այստեղ, — շշնջաց Հարրին Հերմիոնային: — Ես կանեմ:

Ֆաջի ձայնը կրկին լսվեց: Հարրին դուրս նետվեց ծառի ստվերից, վազքով ցատկեց ցանկապատի վրայով ու դդումների մարգերով գաղտագողի, բայց արագ մոտեցավ Կացնակտուցին:

— Համաձայն Վտանգավոր Արարածների Օտարման Հանձնաժողովի որոշման՝ Կացնակտուց անունով հիպոգրիֆը (այսուհետ կհիշատակվի, որպես դատապարտյալ), մահապատժի կենթարկվի սույն թվականի հունիսի վեցին, մայրամուտի ժամին...

Հիշելով, որ չպետք է թարթի, Հարրին կրկին նայեց Կացնակտուցի գիշատիչ զաֆրանագույն աչքին և խոնարհվեց նրան: Կացնակտուցը սուզվեց կքանիստի մեջ ու նորից ոտքի կանգնեց: Հարրին սկսեց քանդել Կացնակտուցին ցանկապատին կապող պարանը:

— ...դատապարտված է մահապատժի՝ գլխատման միջոցով, որը կիրականացվի Հանձնաժողովի կողմից նշանակված կատարածու՝ Վալդեն Մաքնեյրի կողմից...

— Արի՛, Կացնակտու՛ց... — կամացուկ ասաց Հարրին, — արի՛, մենք կօգնենք քեզ: Կամաց... կամաց...

— ... ստորև ստորագրված վկաների կողմից... Հա՛գրիդ, այստեղ ստորագրի՛...

Հարրին իր ամբողջ քաշով կախվեց պարանից, բայց Կացնակտուցը կարծես մեխվել էր գետնին՝ հողի մեջ խրելով իր առջևի ոտքերի մագիլները:

— Դեհ, եկե՛ք վերջացնենք այս գործը, — ասաց Հանձնաժողովի անդամի անհամբեր ծայնը Հագրիդի խրճիթից: — Հա՛գրիդ, կարիք չկա, որ դու դուրս գաս: Մնա՛ ներսում:

— Ոչ... ես... ես ուզում եմ լինել նրա հետ... Ես... չեմ կարող նրան... մենակ թողնել...

Խրճիթի ներսից ոտնաձայների արձագանք լսվեց:

— Կացնակտու՛ց, շարժվի՛ր, — ֆշշացրեց Հարրին:

Հարրին ամբողջ ուժով կախվեց Կացնակտուցի պարանոցի շուրջը գցված պարանից: Հիպոգրիֆը սկսեց քայլել՝ գրգռված դողացնելով թևերը: Դեռ հինգ մետր պիտի անցնեին անտառին հասնելու համար և այդ պահին լրիվ տեսանելի էին խրճիթի հետնամուտքի դռնից:

— Մի րոպե, Մաքնե՛յր, — լսվեց Դամբլդորի ծայնը: — Դու նույնպես պետք է ստորագրես: — Ոտնաձայները դադարեցին: Հարրին ուժեղ ձգեց պարանը: Կացնակտուցը թափ տվեց կտուցն ու սկսեց ավելի արագ քայլել:

Հերմիոնայի սպիտակ դեմքը ցցվել էր մի ծառի հետևից.

— Հա՛րրի, շտապի՛ր, — բերանը բացուխուժի անելով՝ ասաց նա:

Հարրին դեռ լսում էր Դամբլդորի ծայնը խրճիթի ներսից: Նա մի անգամ էլ ձգեց պարանը: Կացնակտուցը սկսեց դժկամ վարգել: Արդեն հասել էին ծառերին...

— Արա՛գ, արա՛գ... — տնքաց Հերմիոնան, դուրս թռնելով ծառի հետևից և նույնպես բռնելով պարանը, որ Կացնակտուցին ստիպի ավելի արագ շարժվել: Հարրին ուսի վրայով հետ նայեց: Նրանք արդեն դուրս էին եկել տեսադաշտից և էլ ընդհանրապես չէին տեսնում, թե ինչ էր կատարվում Հագրիդի բանջարանոցում:

— Կանգնի՛ր, — շշնջաց նա Հերմիոնային, — կարող եմ լսել մեզ:

Հագրիդի խրճիթի դուռը շրխկոցով բացվեց: Հարրին, Հերմիոնան ու Կացնակտուցը սսկվեցին, նույնիսկ հիպոգրիֆը կարծես սկսել էր լարված լսել:

Լռություն... Հետո...

— Ու՞ր է, — լսվեց Հանձնաժողովի ծեր ներակայացուցչի թույլ ձայնը, — ու՞ր է գազանը:

— Այստեղ էր կապված, — ասաց դահճի կատաղած ձայնը, — Ես տեսա, հենց այստեղ էր...

— Որքա՛ն տարօրինակ է, — ասաց Դամբլդորի ձայնը, հագիվ նկատելի գվարճացող ելևէջով:

— Կտուցի՛կ... — խռպոտ ասաց Հագրիդի ձայնը:

Ուժեղ շաշյուն լսվեց և կացնի զրնգուն բնագոցը: Դահիճը բարկությունից կացնով խփել էր ցանկապատին: Իսկ հետո լսվեց մեծ շան կաղկանձի նման Հագրիդի որոտածայն ոռնոցը, բայց այս անգամ նրանք որոշակի բառեր լսեցին հսկայի հեկեկոցների միջից:

— Գնացե՛լ է, գնացե՛լ... օրինյալ լինի՛ նրա պստիկ կտուցը... Գնացե՛լ է... Ազատվե՛լ է ու թռե՛լ... Կտուցի՛կ, խելո՛քս... Իմ սիրուն Կտուցիկը... փախե՛լ է, իմ խելոք տղեն...

Կացնակտուցը սկսեց պարանը ձգել՝ փորձելով հետ գնալ Հագրիդի ձայնի վրա: Հարրին ու Հերմիոնան կրունկները խրեցին Անտառի փափուկ հողի մեջ և ինչքան ուժ ունեին կառչեցին պարանից:

— Ինչ-որ մեկը նրա կապերը քանդել է, — դժգոհ մրթմրթում էր դահիճը: — Պետք է նրան հանդավարներում փնտրել, Անտառում...

— Մաքնե՛յր, եթե Կացնակտուցին իրոք փախցրել են, հո չե՞ս կարծում, որ գողը նրան ոտքով է տարել, — ասաց Դամբլդորը նույնիսկ ավելի գվարճացող ձայնով, — Երկնքում է պետք փնտրել, եթե միայն այդքան շատ ես ուզում նրան բռնել... Հա՛գրիդ, մի գավաթ թեյ կտա՞ս... կամ մի գավաթ բրենդին էլ վատ չէր լինի:

— Օօօօ՛օ... անշու՛շտ, պրոֆե՛սոր, — ասաց Հագրիդը, որի ձայնը երջանկությունից բարակել էր: — Համեցե՛ք, համեցե՛ք...

Հարրին ու Հերմիոնան շարունակեցին լսել: Ոտնաձայները հեռացան, լսվեց դահճի կիսաձայն հայիոյանքը, հետնաբակի դռան շրխկոցը և կրկին լռություն տիրեց:

— Հիմա ի՞նչ պիտի անենք, — շշնջաց Հարրին՝ շուրջը նայելով:

— Պիտի այստեղ թաքնված մնանք, — ասաց Հերմիոնան, որն անչափ ցնցված տեսք ուներ: — Պետք է սպասենք մինչև նրանք վերադառնան ամրոց: Հետո կսպասենք մինչև ապահով լինի Կացնակտուցի մեջքին

նստած ֆլիթվիքի պատուհանի մոտ թռչելը: Սիրիուսը միայն մի քանի ժամից այնտեղ կհասնի... Օհ, ա՛յ, դա արդեն շատ դժվար է լինելու...

Նա նյարդայնացած հետ նայեց Անտառի խորքը: Արևն սկսել էր մայր մտնել:

— Պետք է շարժվել, — ասաց Հարրին մտազբաղ: — Պետք է մի տեղ գտնել, որտեղից կերևա Կռվազան ուռենին, թե չէ չենք իմանա, ինչ է կատարվում:

— Լավ, — ասաց Հերմիոնան ավելի ամուր սեղմելով Կացնակտուցի պարանը: — Բայց մենք ինքներս պետք է թաքնված մնանք, Հա՛րրի, մի՛ մոռացիր...

Նրանք շարժվեցին Անտառի եզրագծով: Մութը արագորեն խտանում էր նրանց շուրջը: Եվ շուտով հասան մի մացառուտի, որի հետևից կարող էին հանգիստ դիտել, թե ինչ էր կատարվում Կռվազան ուռենու բացատում:

— Տե՛ս, Ռոնը, — հանկարծ ասաց Հարրին:

Մի մութ ուրվագիծ էր վազում բացատով, և նրա ճիչերը արձագանքեցին գիշերային գով օդում:

— Հեռու գնա՛ նրանից, հեռու՛... Բոքո՛ն, ինձ մոտ արի՛...

Եվ հաջորդ պահին նրանք ևս երկու ուրվագիծ տեսան, որոնք ասես օդից հայտնվեցին: Հարրին դիտում էր, ինչպես էին ինքն ու Հերմիոնան վազում Ռոնի հետևից: Հետո տեսավ, ինչպես Ռոնը նետվեց գետնին:

— Բռնեցի քեզ... Կորի՛ր... Կորի՛ր... կեղտոտ կատու՛...

— Ահա Սիրիուսը, — ասաց Հարրին: Հսկայական շունը դուրս թռավ Կռվազան ուռենու արմատների տակից ու հարձակվեց Հարրիի վրա, հետո բռնեց Ռոնին...

— Այստեղից ամեն ինչ նույնիսկ ավելի սարսափելի է երևում, չէ՞, — ասաց Հարրին՝ դիտելով, ինչպես էր շունը Ռոնին քարշ տալիս արմատների տակ: — Վա՛խ... ծառն ինձ խփեց... քեզ էլ... սրա նման էլ տարօրինակ բա՞ն... կրկին խփեց...

Կռվազան ուռենին ճռճում էր և մտրակի պես շաչեցնում իր ստորին, բարակ ճյուղերը: Հարրին ու Հերմիոնան տեսնում էին, թե ինչպես են իրենք պայքարում ծառի հետ, և դա անսահման տարօրինակ էր՝ դիտել, թե ինչպես են ինքդ այս ու այն կողմ թռչկոտում՝ խուսափելով ճյուղերի հարվածներից: Իսկ հետո ծառը քարացավ:

— Ծուռթաթը սեղմեց ուսը, — ասաց Հերմիոնան:

— Ահա և մենք ներս մտանք... — մրթմրթաց Հարրին: — Հիմա մենք թունելում ենք:

Այն պահին, երբ նրանք անհետացան արմատների տակ, ծառը կրկին սկսեց շարժվել: Մի քանի վայրկյան անց ոտնաձայներ լսվեցին: Դամբլդորը, Մաքնեյրը, Ֆաշը և Հանձնաժողովի ծեր ներկայացուցիչը ամրոց վերադառնալու ճանապարհին անցան բացատով:

— Պատկերացնու՞մ ես, ճիշտ այն պահին, երբ մենք մտանք թունել, — ասաց Հերմիոնան: — Եթե միայն Դամբլդորը նույնպես գար մեզ հետ...

— Մաքնեյրն ու Ֆաշն էլ կգային, — դառնացած ասաց Հարրին: — Ինչի վրա ասես գրագ կգամ, որ Ֆաշն առանց մի բառ իսկ լսելու կհրամայեր Մաքնեյրին տեղում սպանել Սիրիուսին...

Նրանք դիտեցին, ինչպես չորս տղամարդիկ աստիճաններով բարձրացան ամրոց և անհետացան դռների հետևում: Մի քանի րոպե տեսադաշտը լրիվ ամայի էր: Հետո...

— Տե՛ս, Լուպինն է վազելով գալիս, — ասաց Հարրին, երբ մեկ ուրիշ ուրվագիծ դուրս թռավ ամրոցի դռներից ու աստիճաններով ցած վազելով՝ շտապեց դեպի Կռվազան Ուռննու բացատը:

Հարրին նայեց երկնքին: Ամպերը լրիվ պարուրել էին լուսինը:

Հասնելով ծառին՝ Լուպինը մի երկար կոտրված ձյուղ վերցրեց գետնից ու սեղմեց բնի վրա իրեն հայտնի ուսը: Ծառը դադարեց պայքարել, և Լուպինը նույնպես անհետացավ արմատների միջև եղած ճեղքի մեջ:

— Եթե միայն Անտեսանելիության թիկնոցն իր հետ վերցրած լիներ, — դառնագին ասաց Հարրին, — ախր, հենց այնտեղ է՝ գետնին ընկած...

Նա շրջվեց դեպի Հերմիոնան:

— Եթե ես հիմա վազելով գնամ ու վերցնեմ թիկնոցը, Սնեյփը չի գտնի այն ու ներս չի մտնի «Այսահար տուն»:

— Հա՛րրի, մեզ չպետք է տեսնեն:

— Ո՞նց ես դիմանում, — կատաղած հարցրեց նա Հերմիոնային, — ինչպե՞ս կարող ես, հենց այսպես կանգնել ու նայել, թե ինչ է կատարվում այնտեղ: — Նա տատանվեց: — Ես գնում եմ Թիկնոցի հետևից:

— Հա՛րրի, ո՛չ...

Հերմիոնան ամուր բռնեց Հարրիի պարեգոտից ու հետ քաշեց, և ճիշտ ժամանակին: Հենց այդ պահին նրանք մի բարձրագույն երգող ծայն լսեցին: Հագրիդը գնում էր ամրոց՝ ծայնը գլուխը գցած, ինքնամոռաց երգելով և քայլելիս թեթևակի ճռճվելով: Մի մեծ շիշ կար նրա ձեռքին, որը նա անհոգ թափահարում էր իր ամեն մի մեծ քայլի հետ:

— Տեսա՞ր, — շնչաց Հերմիոնան: — Տեսա՞ր, թե ինչ կարող էր լինել: Մենք ոչ մեկի աչքով չպետք է ընկնենք... Ո՛չ, Կացնակտու՛ց...

Հիպոգրիֆը նյարդային փորձեր էր անում գնալ Հագրիդի հետևից: Հարրին նույնպես բռնեց պարանը՝ ձգտելով Կացնակտուցին տեղում կանգնած պահել: Նրանք տեսան, ինչպես երջանիկ հարբած Հագրիդը հասավ ամրոցի դռներին և կորավ տեսադաշտից: Կացնակտուցը դադարեց պայքարել նրանց հետ: Գազանի գլուխը տխուր կախվեց կրծքին:

Երկու թույլ էլ չէր անցել, երբ ամրոցի դռները կրկին բացվեցին, և Սնեյփը դուրս թռավ դռներից ու վազեց դեպի Ուռենին:

Հարրին սեղմեց բռունցքները, երբ դիտում էր, ինչպես Սնեյփը կանգնեց ծառի կողքին, շուրջը նայեց, հետո գետնից բարձրացրեց Անտեսանելիության թիկնոցն ու սկսեց կասկածամտորեն տնտղել այն:

— Կեղտոտ ձեռքերդ հեռու քաշիր իմ թիկնոցից, դու՛... — մռնչաց Հարրին, հազիվ զսպելով բարկությունը:

— Շ2222...

Սնեյփը բարձրացրեց նաև Լուպինի օգտագործած ծառի ճյուղը, սեղմեց ոստը և անհետացավ՝ գլխին քաշելով Անտեսանելիության թիկնոցը:

— Վե՛րջ, — հանգիստ ասաց Հերմիոնան: — Հիմա բոլորս այնտեղ ենք... իսկ մենք հիմա պիտի սպասենք մինչև բոլորն այնտեղից դուրս գան...

Նա վերցրեց Կացնակտուցի պարանի ծայրը և ապահով կապեց մոտակա ծառի բնից, հետո նստեց չոր գետնին և գրկեց ծնկները:

— Հա՛րրի, ես մի բան չեմ հասկանում... Ինչու՞ ագրայելները չտարան Սիրիուսին: Ես հիշում եմ, որ նրանք գալիս էին, իսկ հետո ես ինքս կարծես ուշաթափվեցի... նրանք այնքան շատ էին...

Հարրին նույնպես նստեց գետնին: Նա բացատրեց իր տեսածը, պատմեց ինչպես, երբ իրեն ամենամոտ կանգնած ագրայելը բերանն իջեցրեց իր դեմքին, մի մեծ արծաթագույն բան վարգելով եկավ լճի վրայով և ստիպեց ագրայելներին, որ նահանջեն:

Հերմիոնայի բերանը կիսաբաց էր, երբ Հարրին վերջացրեց իր պատմությունը:

— Բայց ի՞նչ էր դա...

— Միայն մի բան կարող էր հետ քշել ագրայելներին, — ասաց Հարրին, — իսկական պատրոնուսը... Իսկական, հզոր պատրոնուսը:

— Բայց ո՞վ հմայաստեղծեց այն:

Հարրին ոչինչ չասաց: Նա մտածում էր այն մարդու մասին, որին ինքը տեսել էր լճի մյուս ափին: Նա գիտեր, թե իր կարծիքով ով էր դա... Բայց ինչպե՞ս կարող էր նման բան պատահել...

— Չտեսա՞ր, թե ինչ տեսք ուներ, — հուզված հարցրեց Հերմիոնան, — Գուցե ուսուցիչներից մեկն էր:

— Ո՛չ, — ասաց Հարրին, — ուսուցիչ չէր:

— Բայց ով էլ լիներ, պետք է իրոք շատ հզոր մի կախարդ լիներ այդքան շատ ագրայելների հետ քշելու համար... Եթե պատրոնուսն այդքան վառ էր շողշողում, մի՞թե պատրոնուսի լույսը չլուսավորեց նրան, մի՞թե չտեսար...

— Հա, ես տեսա նրան, — դանդաղ ասաց Հարրին: — Բայց... գուցե ես ինքս երևակայում էի... իմ մտքերը այդ պահին շատ պղտոր էին... Ես դրանից հետո ինքս էլ ուշաթափվեցի...

— Ո՞վ էր քո կարծիքով...

— Ինձ թվում է... — ասաց Հարրին տատանվելով, և հասկանալով, թե որքան տարօրինակ պիտի հնչի իր ասածը, — ...ինձ թվում է... դա իմ հայրիկն էր:

Հարրին նայեց Հերմիոնային, որի բերանը արդեն լրիվ կախ էր ընկել: Նա Հարրիին էր նայում տագնապի ու կարեկցանքի խառն արտահայտությամբ:

— Հա՛րրի, քո հայրիկը... ահ... մեռած է... — կամացուկ ասաց նա:

— Ես գիտեմ, — արագ ասաց Հարրին:

— Դու կարծում ես, որ նրա ուրվականի՞ն տեսար...

— Չգիտեմ... Ո՛չ... Ուրվականի նման չէր...

— Բայց այդ դեպքում...

— Գուցե աչքիս է երևացել, — ասաց Հարրին, — բայց... իմ տեսած մարդը շատ նման էր հայրիկիս... Ես ունեմ նրա լուսանկարները...

Հերմիոնան դեռ այնպես էր նայում նրան, ասես անհանգստացած էր նրա մտավոր ու հոգեկան վիճակի մասին:

— Գիտեմ, որ ասածս խելագարության նման է հնչում, — ասաց Հարրին և շրջվեց ու նայեց Կացնակտուցին, որը կտուցով գետինն էր փորում, որդեր կամ թրթուրներ փնտրելով, բայց իրականում Հարրին բոլորովին էլ Կացնակտուցին չէր նայում:

Նա մտածում էր իր հոր մասին, իր հոր և նրա երեք ընկերների մասին... Լուսնոտի, Մտրակի, Բրդոտի ու Սմբակի... Արդյոք բոլոր չորսն էլ այսօր հանդավարներում չէին: Մտրակը հայտնվեց այս երեկո, երբ բոլորը համոզված էին, որ նա մեռած է... Հնարավո՞ր էր արդյոք, որ իր հայրը նույնպես... Գուցե նրա աչքին էր երևացել այն, ինչը տեսավ լճի մյուս ափին... Այդ մարդը շատ հեռու էր և հստակ չէր երևում... սակայն նա միանգամայն համոզված էր, որ ճանաչեց նրան մինչև գիտակցությունը կորցնելը...

Ծառերի տերևները խշխշացին թեթև քամուց: Լուսինը մե՛կ դուրս էր գալիս ամպերի տակից, մե՛կ նորից թաքնվում: Հերմիոնան նստեց դեմքը դարձնելով դեպի Կռվազան ուռենին ու սկսեց սպասել:

Եվ հետո մեկ ժամ ու կես անց, վերջապես...

— Դուրս ենք գալիս, — շնչաց Հերմիոնան:

Հարրին ու Հերմիոնան ոտքի կանգնեցին: Կացնակտուցը բարձրացրեց գլուխը: Նրանք տեսան Լուպինին, Ռոնին ու Փեթիգրյուին, ովքեր դժվարությամբ դուրս մազլցեցին ծառի արմատների տակից: Հետո դուրս ձախրեց անգիտակից վիճակում օդի մեջ կախված Սնեյփը, հետո Հարրին ու Հերմիոնան, և վերջում Բլեքը: Բոլորը քայլեցին դեպի ամրոցը:

Հարրիի սիրտը սկսեց շատ արագ խփել: Նա վեր նայեց երկնքին: Ամեն վայրկյան հիմա ամպերը մի կողմ կլողան և լուսինը կերևա...

— Հա՛րրի, — կամացուկ ասաց Հերմիոնան, ասես նա հստակ գիտեր, թե Հարրին ինչի մասին էր մտածում, — մենք պետք է այստեղ մնանք: Նրանք մեզ չպետք է տեսնեն: Մենք ոչինչ չենք կարող անել...

— Ուրեմն պիտի թողնենք, որ Փեթիգրյուն կրկին փախչի... — հանգիստ ասաց Հարրին:

— Քո կարծիքով ինչպե՞ս պիտի կարողանանք մի առնետ բռնել անտառում մթության մեջ, — կտրուկ ասաց Հերմիոնան: — Մենք ոչինչ չենք կարող անել: Մենք եկել ենք Սիրիուսին օգնելու համար: Մենք այստեղ ուրիշ անելիք չունենք:

— Լավ...

Լուսինը դուրս լողաց ամպերի տակից: Նրանք տեսան, ինչպես հանկարծ լուսավորված բացատում, մարդկանց փոքրիկ ուրվագծերը կանգ առան: Հետո շարժում սկսվեց...

— Լուսինը... — շնչաց Հերմիոնան: — Լուսինը սկսեց կերպափոխվել...

— Հերմիոնա, — հանկարծ ասաց Հարրին: — Մենք պետք է շարժվենք այստեղից:

— Քանի՞ անգամ ասեմ, որ չի կարելի:

— Ո՛չ միջամտելու համար, Լուսինը հիմա կվազի Անտառ, ուղիղ մեզ վրա:

Հերմիոնան աղմուկով շունչ քաշեց:

— Արագ, — տնքաց նա՝ առաջ նետվելով, որ քանդի Կացնակտուցի պարանը, — Արա՛գ, բայց ու՞ր պիտի գնանք: Որտե՞ղ պիտի թաքնվենք: Ագրայելները նույնպես կգան շուտով:

— Հետ գնանք Հագրիդի մոտ, — ասաց Հարրին: — Հիմա այնտեղ ոչ ոք չկա... Գնացինք... արա՛գ...

Նրանք վազեցին, որքան կարող էին արագ: Կացնակտուցը վարգեց նրանց հետևից: Արդեն թիկունքից լսվում էր մարդագայլի ոռնոցը:

Հագրիդի խրճիթը երևաց: Հարրին սահելով հասավ դռանը, մի կողմ հրեց այն, և Հերմիոնան ու Կացնակտուցը ներս սուրացին նրա կողքով, հետո նա ինքն էլ իրեն ներս գցեց, դուռը փակեց ու սողնակը քաշեց: Վարագորսի բողար ժանիքը սկսեց բարձրաձայն հաչալ:

— Շշշշ, ժանի՛ք, մենք ենք, — ասաց Հերմիոնան, և մոտ շտապելով քորեց նրա ականջները, որ հանգստացնի շանը: — Հագիվ հասցրինք, — ասաց նա Հարրիին:

— Հա՛...

Հարրին պատուհանից դուրս էր նայում: Ներսից շատ ավելի դժվար էր հասկանալ, թե ինչ էր կատարվում դրսում: Կացնակտուցը շատ ուրախ էր, որ կրկին Հագրիդի տանն էր: Նա պառկեց բուխարու առաջ, բավարարված տեսքով ծալեց իր թևերն ու պատրաստվեց ննջելու:

— Ես լավ կանեմ նորից դուրս գամ, գիտե՞ս... — դանդաղ ասաց Հարրին:

— Չեմ տեսնում, թե ինչ է կատարվում... Այսպես չենք իմանա, թե երբ է պետք շարժվել:

Հերմիոնան վեր նայեց: Նրա հայացքը շատ կասկածամիտ էր:

— Հանգստացի՛ր ես չեմ պատրաստվում միջամտել, — արագ ասաց Հարրին: — Բայց եթե մենք չտեսնենք, թե ինչ է կատարվում, որտեղի՞ց պիտի իմանանք, որ ժամանակն է օգնության հասնել Սիրիուսին:

— Լավ... Գնա՛... Ես քեզ այստեղ կսպասեմ Կացնակտուցի հետ... բայց Հա՛րրի, զգույշ կլինես... Հիմա դրսում և՛ մարդագայլ է վազվզում, և՛ ագրայելները...

Հարրին կրկին դուրս գնաց և հետևի կողմից շրջանցեց խրճիթը: Հեռվից լսվեցին շան հաչոցը և կաղկանձները: Դա նշանակում էր, որ ագրայելները մոտենում էին Սիրիուսին... Հիմա երևի ինքն ու Հերմիոնան վազելով կմոտենան Սիրիուսին...

Հարրին երկար նայեց լճի կողմը, սիրտը թմբուկի պես էր խփում: Հիմա նա, ով ուղարկեց փրկարար պատրոնուսը, նույնպես կհայտնվի լճափին:

Կես վայրկյան նա անորոշության մեջ կանգնեց Հագրիդի դռան առաջ: Ձեզ չպետք է տեսնեն... Բայց նա չէր ուզում, որ իրեն տեսնեն: Նա ինքն էր ուզում տեսնել... Նա պետք է անպայման իմանար ճշմարտությունը...

Հայտնվեցին ագրայելները: Դրանք բոլոր կողմերից դուրս էին լողում մթությունից և ձախրում լճափով... Ագրայելները հեռանում էին այն տեղից, որտեղ կանգնած էր Հարրին և լճի մակերեսով սավառնում դեպի հանդիպակաց ափը... Ինքը ստիպված չէր լինի նույնիսկ մոտենալ նրանց...

Հարրին սկսեց վազել: Նրա գլխում միայն մեկ միտք կար այդ պահին... տեսնել իր հորը... Եթե դա նա էր... Եթե դա իսկապես նա էր... Ինքը պետք է իմանար, ինքը պետք է համոզվեր...

Լիճը ավելի ու ավելի էր մոտենում, բայց ափին ոչ ոք չկար: Հակառակ ափին, նա արդեն տեսնում էր արծաթագույն փոքրի կայծերը, որոնք պատրոնուս ստեղծելու իր սեփական փորձերն էին...

Ջրի եզրին շատ մոտ մի թուփ կար: Հարրին նետվեց այդ թփի հետևը և սկսեց հուսահատորեն շուրջը նայել տերևների միջով: Հակառակ ափին արծաթափայլ լույսը հանկարծ մարեց: Մի ահաբեկված հուզմունք պատեց նրան... հիմա... հիմա...

— Ու՞ր ես, — մրմնջաց նա՝ աչքերը լարված պտտելով շուրջը, — ժամանակն է... Դուրս արի՛... Ու՞ր ես, պա՛պ... Ու՞ր ես...

Բայց ոչ ոք չկար: Հարրին գլուխը բարձրացրեց, որ նայի լճի հանդիպակաց ափին իրենց շրջապատած ագրայելներին: Նրանցից մեկը

հետ գցեց իր կնգուղը: Ժամանակն էր, որ հայտնվեր փրկիչը... Բայց ոչ ոք չկար... Ոչ ոք չկար, որ օգնության հասներ...

Եվ հանկարծ նա հասկացավ: Նա իր հորը չէր տեսել... Նա ինքն իրեն էր տեսել...

Հարրին դուրս թռավ թփի հետևից, շեշտակի հանեց իր կախարդական փայտիկը

— Էքսպե՛քտո պատրո՛նում, — գոռաց նա ամբողջ ուժով:

Եվ նրա կախարդական փայտիկի ծայրից դուրս թռավ ոչ թե անձև արծաթափայլ մի ամպիկ, այլ կուրացուցիչ փայլող, շշմեցուցիչ գեղեցկության արծաթաշող մի կենդանի: Հարրին աչքերը կկոցեց, փորձելով հասկանալ, թե ինչ կենդանի էր դա: Կարծես ծի լիներ: Կենդանին անձայն վարգում էր դեպի հանդիպակաց ափը՝ լճի սև, հարթ մակերեսի վրայով: Հարրին տեսավ, ինչպես կենդանին գլուխն իջեցրեց ու հարձակվեց ագրայելների ոհմակի վրա... Հետո սկսեց շրջանաձև վարձել, կրկին ու կրկին պտույտներ անելով գետնին ընկած սև մարմինների շուրջը: Ագրայելները հետ էին թռչում, դեսուդեն ցրվում, նահանջում մթության մեջ... և շուտով ոչ մեկը չմնաց, բոլորն անհետացան:

Պատրոնուսը շրջվեց: Հիմա կենդանին հանդարտ լճի մակերեսի վրայով հետ էր վարգում դեպի Հարրին: Բայց դա ծի չէր... Ոչ էլ միեղջյուր էր: Դա մի արու եղջերու էր: Անսահման գեղեցիկ կենդանին վառ ցուլցում էր լուսնի պես արծաթափայլ լույսով... Նա վերադառնում էր իր մոտ...

Եղջերուն կանգնեց լճի ափին: Նրա սմբակները ոչ մի հետք չթողեցին լճափի փափուկ ավազի վրա: Եղջերուն երկար նայեց Հարրիին իր մեծ, արծաթյա աչքերով: Նա դանդաղ խոնարհեց գեղեցիկ եղջյուրներով հպարտ գլուխը և առջևի սմբակով խփեց գետնին: Եվ Հարրին հասկացավ...

— Սմբա՛կ... — շշնջաց նա:

Բայց հենց որ նրա դողացող մատները հասան արծաթափայլ շողերին, կենդանին անհետացավ:

Հարրին մնաց կանգնած՝ ձեռքը առաջ մեկնած: Հետո սրտի ուժգին բաբախյունով նա ուժեղ քայլերի ծայն լսեց թիկունքում և կրունկների վրա պտտվեց ու տեսավ Հերմիոնային, որը վազում էր իրեն ընդառաջ՝ հետևից քարշ տալով Կացնակտուցին:

— Ի՞նչ արեցիր, — ասաց նա ծայրահեղ բարկացած: — Դու ասացիր, որ միայն կնայես:

— Ես հենց նոր փրկեցի մեր կյանքերը... — ասաց Հարրին: — Թաքնվի՛ր այստեղ այս թփի հետևում, ես քեզ ամեն ինչ կբացատրեմ:

Հերմիոնան կրկին բերանը բաց լսեց Հարրիի պատմածը:

— Որևէ մեկը տեսա՞վ քեզ:

— Այո՛... Դու ինձ չէի՞ր լսում... Ես ինքս ինձ տեսա, բայց կարծեցի, որ ես իմ հայրն եմ: Ոչ մի վատ բան չի եղել:

— Հա՛րրի, հավատս չի գալիս... Դու կարողացել ես այնպիսի պատրոնուս ստեղծել, որը քեզ է բոլոր ազրայելներին: Դա շա՛տ բարդ, շա՛տ առաջնակարգ մագիա է...

— Այս անգամ ես գիտեի, որ կարող եմ, — ասաց Հարրին, — որովհետև ես արդեն արել էի դա... Բայց արդյոք այս ամենը իմաստ ունի՞...

— Չգիտեմ... Հա՛րրի, տե՛ս Սնեյփը:

Թփի ճյուղերի հետևում թաքնված՝ նրանք նայեցին դիմացի ափին: Սնեյփը ուշքի էր եկել: Նա պատգարակներ հմայաստեղծեց և Հարրիի, Հերմիոնայի ու Բլեքի ուշագնաց մարմինները տեղավորեց դրանց վրա: Չորրորդ պատգարակի վրա, որն արդեն ճախրում էր նրա կողքին, անկասկած Ռոնն էր: Հետո կախարդական փայտիկն իր առջև պահած, բոլոր պատգարակները շարքով ուղղեց դեպի ամրոցը:

— Շատ լավ, արդեն գրեթե ժամանակն է, — լարված ասաց Հերմիոնան՝ նայելով ժամադարձին: — Մեզ մնացել է մոտ քառասունհինգ րոպե մինչև Դամբլդորը կկողաի մեզ հիվանդանոցային աշտարակում: Մենք պետք է հասցնենք ազատել Սիրիուսին ու վերադառնալ հիվանդանոցային սրահ, մինչև որևէ մեկը կնկատի, որ մենք այստեղ չենք...

Նրանք սպասեցին, դիտելով լճի մեջ արտացոլվող ամպերի շարժումը: Նրանց պատսպարած թուփը ասես շնչում էր թեթև գիշերային քամուց: Կացնակտուցը ամեն ինչից ձանձրացած հողն էր փորում՝ կրկին թրթուրներ փնտրելով:

— Ի՞նչ ես կարծում, արդեն վերևում կլինի՞, — հարցրեց Հարրին՝ նայելով իր ժամացույցին: Նա նայեց ամրոցն ի վեր և սկսեց հաշվել յոթերորդ հարկում Արևմտյան Աշտարակից դեպի ծախ ընկած պատուհանները:

— Տե՛ս, — շնչաց Հերմիոնան, — այն ո՞վ է: Ինչ-որ մեկը դուրս եկավ ամրոցից:

Հարրին աչքերը լարեց մթության մեջ: Մարդը շտապ քայլում էր զառիվայր մարգագետնով՝ հանդավարներով ուղղվելով դեպի մուտքի դարպասները: Ինչ-որ բան փայլեց նրա գոտու վրա:

— Մաքնեյրն է, — ասաց Հարրին: — Դահիճը: Գնաց ազրայելներին կանչելու: Ժամանակն է, Հերմիո՛նա...

Հերմիոնան ձեռքերը դրեց Կացնակտուցի մեջքին, և Հարրին օգնեց նրան հեծնել կենդանուն: Հետո նա մի ոտքը դրեց թփի ստորին ճյուղերից մեկի վրա և ինքն էլ մագլցեց կենդանու մեջքին՝ նստելով Հերմիոնայից առաջ: Նա Կացնակտուցի պարանի ծայրը սանձի նման կապեց նրա վզնոցի մյուս կողմից:

— Պատրա՞ստ ես, — շնչաց նա Հերմիոնային: — Լավ կանես բռնվես ինձնից:

Հարրին կրունկներով բոթեց Կացնակտուցի կողերը:

Կացնակտուցը ուղիղ վեր սուրաց մութ երկնքի մեջ: Հարրին ծնկներով գրկեց կենդանու կողերը՝ զգալով ինչպես են ուժով լցվում իրենց տակ ծածանվող հսկայական թևերը: Հերմիոնան շատ ամուր գրկել էր Հարրիի իրանը, և Հարրին լսում էր նրա կամացուկ վախվորած մրթմրթոցները:

— Օհ ո՛չ... Երբեք էլ նման բան չեմ անի... Ո՛չ, ո՛չ... Սա ինձ բոլորովին դուր չի գալիս...

Հարրին Կացնակտուցին առաջ ուղղեց: Նրանք անձայն սավառնեցին դեպի ամրոցի վերին հարկերը... Հարրին ավելի ուժեղ ձգեց պարանը ձախ կողմից և Կացնակտուցը պտտվեց: Հարրին փորձեց հաշվել կողքով հետ սուրացող պատուհանները:

— Վո՛րու, — ասաց նա, հետ ձգելով կենդանուն ամբողջ ուժով:

Կացնակտուցը դանդաղեցրեց թռիչքը և նրանք կանգնեցին օդի մեջ, եթե դա իհարկե կարելի էր կանգնել համարել, որովհետև կենդանու հուժկու թևերի ամեն մի բախյունից մոտ մեկ մետր վերուվար էին անում օդի մեջ նույն տեղում:

— Այստեղ է, — ասաց Հարրին, տեսնելով Սիրիուսին այն պահին, երբ իրենք հավասարվեցին նեղ պատուհանի հետ: Նա ձեռքն առաջ մեկնեց և, երբ Կացնակտուցի թևերը թույլ տվեցին, ուժեղ խփեց ապակուն:

Բլեքը գլուխը բարձրացրեց: Հարրին տեսավ, ինչպես նրա ծնոտը կախ ընկավ: Նա վեր թռավ աթոռից, շտապեց դեպի պատուհանը, փորձեց բացել այն, բայց պատուհանը կողպված էր:

— Հետ կանգնի՛ր, — գոռաց Հերմիոնան և հանեց իր կախարդական փայտիկը: Ձախ ձեռքով դեռ կառչած Հարրիի պարեգոտից՝ նա առաջ ցցեց իր փայտիկն ու ասաց.

— Ալոհոմո՛րա...

Պատուհանը շեշտակի բացվեց:

— Ինչպե՞ս... ինչպե՞ս... — հազիվ լսելի ձայնով ասում էր Բլեքը՝ անթարթ նայելով հիպոգրիֆին:

— Բարձրացի՛ր... Ժամանակ չկա՛, — ասաց Հարրին՝ ամուր բռնելով Կացնակտուցի բարակ պարանոցից, որ նրան գոնե մի քանի վայրկյան անշարժ պահի: — Շտապի՛ր... պիտի դուրս գաս այստեղից... Ագրայելները հիմա կգան: Մաքնեյրը գնացել է նրանց հետևից:

Բլեքը ձեռքերով հենվեց պատուհանի շրջանակին և գլուխն ու ուսերը դուրս հանեց նեղ բացվածքից: Մեծ հաջողություն էր, որ նա դեռ շատ նիհար էր: Մի քանի վայրկյանից նա կարողացավ մի ոտքը գցել Կացնակտուցի գավակին և նստել հիպոգրիֆի մեջքին Հերմիոնայի հետևում:

— Կացնակտուց, վե՛ր, — ասաց Հարրին՝ թափ տալով պարանը, — վե՛ր, դեպի աշտարակը... Թռի՛ր...

Հիպոգրիֆը մի անգամ թափահարեց իր հուժկու թևերը և նրանք կրկին վեր սուրացին մինչև Արևմտյան Աշտարակի տանիքը: Կացնակտուցը մագիլների ու սմբակների դոփյունով վայրէջք կատարեց աշտարակի ատամնավոր բազրիքով տանիքին, և Հարրին ու Հերմիոնան անմիջապես ցած թռան:

— Սի՛րիուս, թռի՛ր... Շտապի՛ր... — շնչակտուր ասաց Հարրին: — Հիմա նրանք ամեն պահի կարող են հասնել Ֆլիթվիքի աշխատասենյակը: Ամեն ռոպե կարող են բացահայտել, որ դու այնտեղ չես:

Կացնակտուցը մագիլավոր թաթով անհամբեր փորրում էր տանիքը և, թռիչքից ոգևորված, գլուխը ցնցում:

— Ի՞նչ եղավ մյուս տղայի՝ Ռոնի հետ, — անհանգստացած հարցրեց Սիրիուսը:

— Նա լավ է, դեռ ուշքի չի եկել, բայց մադամ Պոմֆրին ասաց, որ շատ շուտով ավելի լավ կգգա իրեն: Արա՛գ... գնա՛...

Բայց Բլեքը դեռ նայում էր Հարրին.

— Կկարողանա՞մ երբևէ շնորհակալ լինել ձեզ:

— ԳՆԱ՛ — միասին գոռացին Հարրին ու Հերմիոնան:

Բլեքը շրջեց Կացնակտուցի գլուխը դեպի բաց երկինք:

— Շուտով կհանդիպե՛նք, — ասաց նա: — Դու իրոք... Դու իրոք քո հոր որդին ես, Հա՛րրի...

Նա կրունկները սեղմեց Կացնակտուցի կողերին: Հարրին ու Հերմիոնան հետ թռան, երբ հսկայական թևերը կրկին բացվեցին... Հիպոգրիֆը երկինք սուրաց... Շուտով կենդանին ու հեծյալը մի փոքր կետիկ դարձան... Հարրին անթարթ նայում էր նրանց հետևից... Հետո մի ամպ փակեց լուսինը... Սիրիուսն ու Կացնակտուցը կորան տեսադաշտից:

Գլուխ 22. Կրկին փոստատար բվերը

— Հա՛րրի... — Հերմիոնան ձգում էր նրա թևքից՝ նայելով ժամադարձին:
— Մենք ուղիղ տասը թույլ տուրք ունենք հիվանդանոցային աշտարակը վերադառնալու համար, քանի դեռ ոչ ոք մեզ չի տեսել, մինչև Դամբլդորը դուռը կկոդպի մեզ վրա:

— Լավ, — ասաց Հարրին հայացքը կտրելով երկնքից, — գնացի՛նք...

Նրանք նեղլիկ դռնով մտան Արևմտյան աշտարակ և սկսեցին ցած իջնել գլխապտույտ, կոր ու նեղ պտուտակած աստիճաններով: Երբ հասան աշտարակի ստորոտին, ձայներ լսեցին: Երկուսով սեղմվեցին պատին ու սսկվեցին: Կարծես Ֆաշն ու Սնեյկն էին: Նրանք արագ անցնում էին աստիճանաշարի ստորոտում գտնվող միջանցքով:

— ...Հուսով եմ, որ Դամբլդորը ոչինչ չի բարդացնի, — ասում էր Սնեյկը:
— Համբույրը կիրականացվի անմիջապես:

— Հենց որ Մաքնեյրը վերադառնա ագրայելների հետ... Բլեքի հետ կապված այս ամբողջ գործն արդեն մե՛ծ գլխացավանք էր դարձել բոլորիս համար: Չե՛ս պատկերացնի, թե որքան եմ ուզում վերջապես հայտնել «Մարգարե» օրաթերթի թղթակիցներին, որ բռնել ենք նրան... Ենթադրում եմ, որ նրանք անպատճառ կուզենան հարցազրույց ունենալ քեզ հետ, Սնե՛յկ... և երբ պատանի Հարրիի խելքը կրկին տեղը գա... Ենթադրում եմ, որ նա նույնպես կուզենա «Մարգարեին» հայտնել, թե ինչպես փրկեցիր իրեն...

Հարրին ատամները կրճտացրեց: Նա հասցրեց տեսնել Սնեյկի չարական ժպիտը, երբ վերջինս Ֆաշի հետ անցնում էր Հարրիի ու Հերմիոնայի թաքստոցի կողքով: Նրանց ոտնաձայները մարեցին: Հարրին ու Հերմիոնան մի քանի վայրկյան սպասեցին՝ համոզվելու համար, որ նրանք իրոք հեռացել են, հետո սկսեցին վազել հակառակ ուղղությամբ: Ցած իջան ևս մեկ աստիճանաշարով, հետո մյուսով, վազեցին մի միջանցքով, հետո առջևում կշկչոց լսեցին:

— Փիվզն է, — մրթմրթաց Հարրին՝ բռնելով Հերմիոնայի ձեռքը: — Թաքնվե՛նք այստեղ...

Նրանք նետվեցին իրենցից ձախ գտնվող մի ամայի դասարան և ճիշտ ժամանակին: Փիվզը թռչկոտելով անցնում էր միջանցքով անչափ բարձր տրամադրությամբ, հռիռալով ու կշկշալով, իրականացվելիք դատավճռի առթիվ:

— Օհ, անտանելի է, — շնչաց Հերմիոնան՝ ականջը սեղմած դռանը: — Գրագ կգամ, որ այսքան ոգևորված է, որովհետև ազրայելները պետք է Սիրիուսի վերջը տան... — Նա կրկին նայեց ժամադարձին: Երեք թուփե մնաց, Հա՛րրի:

Նրանք ստիպված էին սպասել, մինչև Փիվզի կշկշան ծայրը մարի հեռվում, հետո նորից դուրս եկան միջանցք ու սկսեցին վազել:

— Հերմիո՛նա, իսկ ի՞նչ կկատարվի, եթե մենք չհասցնենք ներս մտնել, մինչև Դամբլդորը կկողպի դուռը: — շնչասպառ հարցրեց Հարրին:

— Նույնիսկ չեմ ուզում մտածել այդ մասին, — տնքաց Հերմիոնան, կրկին նայելով ժամադարձին: — Մի թուփե մնաց:

Նրանք արդեն հասել էին այն միջանցքը, որի ծայրում գտնվում էր հիվանդանոցային սրահի մուտքը:

— Լավ... Ես լսում եմ Դամբլդորի ծայրը, — լարված ասաց Հերմիոնան: — Արա՛գ, Հա՛րրի...

Նրանք գողեգող առաջ անցան միջանցքով: Դուռը բացվեց: Դամբլդորը մեջքով դուրս եկավ միջանցք:

— Հիմա ես ձեզ կկողպեմ այս տեղը: Հիմա... տասնմեկն անց է հինգ թուփե: Օրիորդ Գրեյնջե՛ր, երեք պտույտը բավական կլինի: Հաջողությու՛ն:

Դամբլդորը, մեջքով հետ-հետ քայլելով դուրս եկավ սրահից, փակեց դուռը և հանեց իր կախարդական փայտիկը, որ հրաշագործական եղանակով կողպի այն: Հարրին ու Հերմիոնան խուճապահար առաջ նետվեցին: Դամբլդորը հայացքը բարձրացրեց, և մի լայն, չարաձծի ժպիտ հայտնվեց նրա արծաթափայլ բեղերի տակից:

— Այո՛... — հանգիստ ասաց նա:

— Մենք դա արեցինք, — շնչասպառ ասաց Հարրին: — Սիրիուսը գնաց, Կաջնակտուցի հետ միասին...

Դամբլդորը շարունակելով ժպտալ նայեց նրանց:

— Ապրե՛ք... Կարծում եմ... — նա մի վայրկյան ականջ դրեց հիվանդանոցային աշտարակից լսվող ձայներին, — Այո՛, կարծում եմ դուք նույնպես արդեն գնացիք: Ներս մտեք, ես ձեզ կկոչայեմ:

Հարրին ու Հերմիոնան ներս ընկան հիվանդանոցային սրահը: Այնտեղ ոչ ոք չկար բացի Ռոնից, որը դեռ անշարժ պառկած էր սրահի վերջում գտնվող մահճակալին: Հենց որ դռան կողպեքը շրխկաց նրանց հետևից, Հարրին ու Հերմիոնան սողոսկեցին իրենց մահճակալների մեջ: Հերմիոնան շտապեց օձիքի տակ մտցնել ժամադարձը: Հաջորդ պահին մադամ Պոմֆրին դուրս եկավ իր աշխատասենյակի դռնից:

— Տնօրենը գնա՞ց: Ինձ թու՞յլ է տրվում, վերջապես զբաղվել իմ հիվանդներով:

Նա շատ վատ տրամադրություն ուներ: Հարրին ու Հերմիոնան որոշեցին, որ ավելի ապահով կլինի սուսուփուս ուտել իրենց շոկոլադները: Մադամ Պոմֆրին չհեռացավ, մինչև չհամոզվեց, որ նրանք բոլորը կերան: Բայց Հարրին հագիվ էր կարողանում կուլ տալ: Նա ու Հերմիոնան ծայրահեղ լարված նյարդերով սպասում էին ու ականջները սրած լսում... Եվ հետո, երբ երկուսն էլ սկսել էին հաշվեհարդար տեսնել արդեն չորրորդ կտոր շոկոլադի հետ, մի հեռավոր կատաղած ոռնոց լսեցին, որն արձագանքեց ինչ-որ տեղ վերևից...

— Սա ի՞նչ էր, — ասաց մադամ Պոմֆրին անչափ տագնապած:

Հիմա արդեն նրանք բարկացած ձայներ էին լսում, որոնք հետզհետե բարձրանում էին ու բարձրանում՝ մոտենալով հիվանդանոցային սրահի դռներին: Մադամ Պոմֆրին անթարթ նայում էր դռանը:

— Ի՞նչ են անում... հիմա բոլորին կարթնացնեն: Ի՞նչ են անում իրենց կարծիքով:

Հարրին աշխատում էր մի բան որսալ ձայների միջից: Իսկ ձայները մոտենում էին:

— Նա երևի Ապաերևութել է, Սեվե՛րուս... Մենք պետք է մեկնումեկին նրա հետ թողած լինեինք... Երբ ամեն ինչ պարզվի...

— ՆԱ ՉԻ ԱՊԱԵՐԵՎՈՒԹԵԼ, — ուղղակի ոռնաց Սնեյփը, արդեն շատ մոտիկից, — այս ամրոցում ոչ ոք չի կարող երևութել կամ ապաերևութել... Ես հաստատ գիտեմ, որ այստեղ Փոթթերի մատը խառն է...

— Սեվե՛րուս, ողջամիտ եղե՛ք... Հարրին կողպված է եղել, այն պահից ինչ մենք...

ԲԱՄՓ...

Հիվանդանոցային սրահի դուռը կրնկի վրա բացվեց:

Ֆաջը, Սնեյիը և Դամբլդորը վճռական քայլերով ներս մտան սրահ: Դամբլդորը շատ հանգիստ տեսք ուներ: Իրոք, նա այնպիսի տեսք ուներ ասես գերագույն հաճույք էր ստանում միջադեպին մասնակցելուց: Ֆաջն անչափ բարկացած էր: Իսկ Սնեյիը կարծես խելագար լիներ:

— ԽՈՍՏՈՎԱՆԻՐ, ՓՈՂԹԹԵՐ, — ոռնաց նա: — Ի՞նչ ԵՍ ԱՐԵԼ:

— Պրոֆեսոր Սնեյի, — ծղրտան ճչաց մադամ Պոմֆրին: — Հավաքե՛ք ձեզ...

— Ինձ լսե՛ք, Սնեյի, ողջամիտ եղե՛ք... — ասաց Ֆաջը: — Ինքներդ տեսաք, որ այս դուռը կողպված էր... Բոլորս տեսանք:

— Նրանք են օգնել, որ նա փախչի, ես համոզված եմ, — գոռում էր Սնեյիը՝ մատը ցցած Հարրիի ու Հերմիոնայի վրա: Նրա դեմքն այլայլված էր, և գոռալուց թուք էր ցայտում շուրջը:

— Հանգիստացի՛ր, ա՛յ, մա՛րդ... — արդեն համբերությունը կորցնելով՝ նույնպես գոռաց Ֆաջը... — Վերջ տու՛ր... Դու բացարձակ հիմարություններ ես ասում:

— Դու Փոթթերին չես ճանաչում, — կատաղությունից բարակած ձայնով ծղրտաց Սնեյիը: — Նա է արել, ես գիտեմ, որ նա է արել:

— Բավական է, Սեվե՛րուս, — հանգիստ ասաց Դամբլդորը: — Մտածի՛ր, թե ինչ ես ասում: Այս դուռը կողպված է եղել այն պահից, ինչ ես դուրս եկա հիվանդանոցային սրահից տասը րոպե առաջ: Մադամ Պոմֆրին թույլ չի տվել, որ այս ուսանողները հեռանան իրենց մահճակալներից:

— Իհարկե ո՛չ, — վրդովված ասաց մադամ Պոմֆրին, — ես նրանց հետ եմ եղել այն պահից, ինչ դուք դուրս եկաք, Տնօրե՛ն:

— Տեսնու՞մ եք, Սեվե՛րուս, — հանգիստ ասաց Դամբլդորը: — Եթե միայն չեք ենթադրում, որ Հարրին ու Հերմիոնան կարող էին միաժամանակ երկու տեղում լինել, կարծում եմ, որ անիմաստ է շարունակել անհանգստացնել նրանց, մանավանդ այսպիսի առողջական վիճակում:

Սնեյիը մնաց կանգնած, մարմանդ ծխացող ածուխի նման, մե՛կ նայելով Ֆաջին, որը ծայրահեղ ցնցված էր նրա պահելաձևից, մե՛կ Դամբլդորին, որի

աչքերը չարաձճի փայլում էին կիսալուսնաձև ապակիներով ակնոցի տակից: Հետո Սնեյիը կրունկների վրա շրջվեց և ծածանելով իր սև պարեգոտի փեշերը, փոթորկալից դուրս գնաց հիվանդանոցային սրահից:

— Այս մարդը աչքիս շատ անհավասարակշռված է երևում, — ասաց Ֆաջը, անթարթ նայելով նրա հետևից: — Քո տեղը լինեի, Դամբլդոր, կգգուշանայի նրանից:

— Օհ, ո՛չ, անհավասարակշռված չէ, բնավ... — հանգիստ ասաց Դամբլդորը, — Նա ուղղակի մի շատ մեծ հիասթափություն ունեցավ քիչ առաջ:

— Եվ նա միակը չէր, պիտի խոստովանեմ... — փնջացրեց Ֆաջը: — «Մարգարեի» թղթակիցներն այսօր խաչակրաց արշավանքի կելնեն: Մենք կարողացանք բռնել Բլեքին, բայց նա նորից դուրս պրծավ մեր ձեռքից: Մնում է միայն, որ այդ հիպոգրիֆի փախուստի պատմությունն էլ ջրի երես ելնի, ու ես կդառնամ համայն աշխարհի ծիծաղի առարկան: Լավ... Ես վերադառնում եմ Նախարարություն... Պետք է որոշ բաներ նախաձեռնել...

— Իսկ ագրայելները, — ասաց Դամբլդորը, — հուսով եմ այսօր կեթ կհեռացնեք նրանց դպրոցի տարածքից:

— Օ՛հ, անշուշտ, նրանք անմիջապես կհեռանան, — ասաց Ֆաջը, մատներով ցրված հետ սանրելով մազերը: — Երբեք մտքովս չէր անցնի, որ նրանք կհանդգնեն փորձել անգամ Համբույր կատարել մի անմեղ տղայի վրա... Լրիվ դուրս եմ եկել վերահսկողությունից... Ո՛չ, ես անմիջապես բոլորին հետ կքշեմ Ագքաբան: Գուցե մտածենք դպրոցի մուտքը վիշապներով պաշտպանելու մասին:

— Հագրիդն ուղղակի երջանիկ կլինի, — ասաց Դամբլդորը, նշանացի ժպտալով Հարիին ու Հերմիոնային:

Երբ Դամբլդորն ու Ֆաջը դուրս եկան հիվանդանոցային սրահից, մադամ Պոմֆրին շտապեց դեպի դուռը և ինքը կողպեց այն ներսից: Հետո բարկացած մրթմրթալով շրջվեց ու գնաց իր աշխատասենյակը:

Ցածր տնքոց լսվեց սրահի ծայրից: Ռոնը արթնացավ: Կիսախավարում նրանք տեսան, ինչպես նա նստեց անկողնու մեջ՝ շփելով գլուխը և տարակուսած նայեց շուրջը:

— Ի՞նչ... Ի՞նչ կատարվեց, — տնքաց նա: — ... Հա՛րրի... Ինչու՞ ենք այստեղ... Որտե՞ղ է Սիրիուսը... Որտե՞ղ է Լուպինը... Ի՞նչ է կատարվում:

Հարրին ու Հերմիոնան միմյանց նայեցին:

— Դու՛ բացատրիր, — ասաց Հարրին՝ շարունակելով շոկոլադ ուտել:

Երբ Հարրին, Ռոնը և Հերմիոնան հաջորդ օրը կեսօրին հեռացան հիվանդանոցային աշտարակից, ամրոցը գրեթե լրիվ ամայի էր: Անտանելի շոգի և քննությունների ավարտի կապակցությամբ բոլորը ևս մեկ այցելության էին գնացել Հոգսմիդ: Ո՛չ Ռոնը, ո՛չ Հերմիոնան Հոգսմիդ գնալու ոչ մի ցանկություն չունեին, ուստի նրանք Հարրիի հետ միասին գնացին զբոսնելու հանդավարներում, որպեսզի կարողանան ազատ խոսել այն արտակարգ իրադարձությունների մասին, որոնք կատարվեցին նախորդ գիշեր և ենթադրություններ անել, թե որտեղ կարող են լինել Սիրիուսն ու Կաջնակտուցը: Լճափին նստած, դիտելով ջրի մակերեսի մոտ արևի տակ տաքացող հսկա ութոտնուկի շոշափուկները, Հարրին նույնիսկ խոսելու ցանկություն չունեի: Անցած գիշեր եղջերուն հենց այդտեղ վարգելով մոտեցավ իրեն...

Մի ստվեր ընկավ նրանց վրա, և վեր նայելով նրանք տեսան շատ ուռած ու շատ կարմիր աչքերով Հագրիդին, որը շոգից քրտնած դեմքն էր սրբում սեղանի սփռոցի մեծության իր թաշկինակներից մեկով:

— Գիտեմ, որ ... չպետք է ինձ երջանիկ զգամ... երեկվա կատարվածից հետո, — ասաց նա: — Ուզում էի ասել, Բլեքը փախավ նորից... ու մնացած ամեն ինչը... բայց գիտե՞ք ինչ...

— Ի՞նչ, — ասացին նրանք ձևացնելով, իբր հետաքրքրված են:

— Կտուցիկը փախավ... Նա նույնպես ազատ է... Ամբողջ գիշեր տոնում էի...

— Հրաշալի է, — ասաց Հերմիոնան, հանդիմանանքով նայելով Ռոնին, որովհետև վերջինս կարծես հագիվ էր զսպում ծիծաղը:

— Հա... Երևի լավ չէի կապել նրան, — ասաց Հագրիդը, երջանիկ նայելով դեպի հեռուն: — Առավոտյան մի քիչ անհանգստացած էի... Վախեցա, որ հանդավարներում կարող էր հանդիպել պրոֆեսոր Լուպինին... Բայց Լուպինը ասում է, որ անցած գիշեր ոչինչ չի կերել...

— Ի՞նչ, — արագ ասաց Հարրին:

— Քոռանամ ես... Մինչև հիմա չեք լսե՞լ, թե ինչ է եղել — ասաց Հագրիդը երջանիկ ժպիտը կորցնելով: Նա ձայնը իջեցրեց, թեև տեսանելի մոտակայքում ոչ մի կենդանի շունչ չկար, — Ընըմ... Սնեյփն այսօր

նախաճաշի ժամին հայտարարեց բոլոր սլիզերինցիներին... որ բոլորն իմանան... որ պրոֆեսոր Լուպինը մարդագայլ է, բա... Ու անցած գիշեր կերպափոխված վազվզում էր հանդավարներում: Հիմա Լուպինը իրերն է հավաքում, անշուշտ...

— Իրերն է հավաքում... — տագնապահար կրկնեց Հարրին, — Ինչու՞:

— Հեռանում է մեզնից, — ասաց Հագրիդը՝ շատ զարմացած, որ Հարրին նման հարց տվեց: — Առավոտյան պաշտոնաթող է եղել: Ասաց, որ չի կարող որևէ մեկին այլևս վտանգի ենթարկել, եթե նման բան կրկնվի իր հետ:

Հարրին ոտքի ցատկեց:

— Ես գնում եմ նրա մոտ, — ասաց նա Ռոնին ու Հերմիոնային:

— Բայց եթե նա պաշտոնաթող է եղել... մի՞թե մենք որևէ բան կարող ենք անել:

— Ինձ համար միևնույն է: Ես պետք է տեսնեմ նրան: Ինձ այստեղ սպասեք:

Լուպինի աշխատասենյակի դուռը բաց էր: Նա արդեն հավաքել էր իր իրերը: Գրինդիդի դատարկ տակառը կանգնած էր նրա քրքրված ճամպուրուկի կողքին, որը դեռ բաց էր ու գրեթե լրիվ լիքը: Լուպինը իր սեղանի վրա կռացած մի բան էր դիտում և վեր նայեց միայն այն պահին, երբ Հարրին դուռը ծեծեց:

— Տեսա, որ գալիս ես, — ժպտալով ասաց Լուպինը: Նա մատնացուցյ արեց սեղանին հարթ փռված մագաղաթը: Դա Ելուզակների քարտեզն էր:

— Ես հենց նոր տեսա Հագրիդին, — ասաց Հարրին, — ու նա ասաց, որ դուք պաշտոնաթող եք եղել: Դա ճի՞շտ է:

— Ցավոք, այո, — ասաց Լուպինը: Նա սկսեց բացել իր սեղանի դարակներն ու դատարկել դրանց պարունակությունը:

— Բայց ինչու՞, — ասաց Հարրին, — Հրաշագործության նախարարությունում չեն կարծում, թե դուք օգնել եք Սիրիուսին, չէ՞...

Լուպինը մոտեցավ դռանը ու փակեց:

— Ո՛չ: Պրոֆեսոր Դամբլդորը կարողացավ համոզել Ֆաջին, որ ես փորձում էի փրկել ձեր կյանքերը, — նա ծանր հոգոց հանեց: — Դա վերջին կաթիլը եղավ Սեվերուսի համար: Կարծում եմ, որ Մեռլինի Շքանշան ստանալու հույսերի կործանումը շատ մեծ հիասթափություն եղավ նրա

համար: Ուստի... ընմ... նա այսօր նախաճաշի ժամին պատահաբար բերանից թռցրեց, որ ես մարդագայլ եմ...

— Բայց դուք միայն դրա պատճառով չեք հեռանում, — ասաց Հարրին:

Լուպինը չոր ժպտաց:

— Վաղը այս ժամին արդեն կսկսեն բողոքի նամակներով բվեր ժամանել բոլոր ծնողներից: Ոչ մեկը չի ուզենա, որ իր երեխան մարդագայլ ուսուցիչ ունենա, Հա՛րրի: Իսկ անցած գիշերվանից հետո, ես նրանց լրիվ հասկանում եմ: Ես կարող էի կծել ձեզնից յուրաքանչյուրին... Նման բան այլևս չպետք է կրկնվի:

— Դուք Սև ուժերից ինքնապաշտպանության մեր ունեցած ամենալավ ուսուցիչն եք, — ասաց Հարրին: — Մի՛ գնացեք:

Լուպինը գլուխը թափ տվեց և ոչինչ չասաց: Նա շարունակեց դատարկել իր դարակները: Հետո մինչ Հարրին փորձում էր մի լավ փաստարկ բերել նրա մնալու օգտին, Լուպինը հանկարծ ասաց.

— Այս առավոտ Տնօրենի պատմածից դու երեկ բազում կյանքեր ես փրկել, Հա՛րրի: Եթե կա մի բան, որի համար ես հպարտանում եմ, դա միայն քո նվաճումներով: Պատմի՛ր ինձ քո պատրոնուսի մասին:

— Որտեղի՞ց իմացաք, — շեղվելով իր մտքերից՝ հարցրեց Հարրին:

— Ուրիշ էլ ինչը կարող էր հետ քշել ազրայելներին:

Հարրին Լուպինին պատմեց գիշերվա կատարվածը: Երբ նա վերջացրեց, Լուպինը կրկին ժպտում էր:

— Այո՛, հայրդ եղջերու էր դառնում կերպափոխվելիս, — ասաց նա: — Դու ճիշտ ես կռահել... Ա՛յ, թե ինչու էինք նրան Սմբակ անվանում:

Լուպինը վերջին մի քանի գրքերը գցեց ճամպուրուկի մեջ, փակեց սեղանի դարակները և շրջվեց դեպի Հարրին:

— Ահա... սա երեկ գիշեր «Այսահար տնից» եմ բերել, — ասաց նա՝ Հարրին մեկնելով Անտեսանելիության թիկնոցը: — Եվ... — մի պահ տատանվելով՝ նա սեղանից վերցրեց ու Հարրին մեկնեց նաև Ելուզակների քարտեզը: — Ես այլևս քո ուսուցիչը չեմ, ուստի առանց խղճի խայթի կարող եմ սա նույնպես վերադարձնել քեզ: Սա ինձ պետք չէ, բայց համարձակվում եմ ասել, որ դու, Ռոնը և Հերմիոնան բազմաթիվ անգամներ կարող եք դեռ օգտագործել այն:

Հարրին վերցրեց քարտեզը և վերջապես ժպտաց:

— Դուք ինձ ասացիք, որ Լուսնոտը, Բրդոտը, Սմբակն ու Մտրակը շատ կուզենային ինձ գայթակղել դուրս գալ ամրոցից... դուք ասացիք, որ նրանց կարծիքով դա կարող էր շատ զվարճալի լինել:

— Եվ պատկերացրու, որ մենք այդպես էլ կանեինք, — ասաց Լուպինը շրջվելով, որպեսզի փակի իր ճամպրուկը: — Առանց մի կասկածի կարող եմ ասել, որ Ջեյմսը շատ կհիասթափվեր, եթե իր որդին երբեք չգտներ այն գաղտնի անցումներից որևէ մեկը, որոնցով մենք էինք ամրոցից դուրս սողոսկում դպրոցական տարիներին:

Դուռը թակեցին: Հարրին հապշտապ գրպանները խոթեց Ելուզակների քարտեզն ու Անտեսանելիության թիկնոցը:

Պրոֆեսոր Դամբլդորն էր: Նա բոլորովին չզարմացավ Հարրին տեսնելով այդտեղ:

— Կառքը քեզ է սպասում դարպասների մոտ, Ռե՛մուս, — ասաց նա:

— Շնորհակալությու՛ն, Տնօրե՛ն:

Լուպինը վերցրեց իր հին ճամպրուկն ու գրինդիլոյի դատարկ վանդակը:

— Դեհ... Հա՛րրի, ցտեսություն, — ժպտալով ասաց նա: — Ինձ համար մեծ պատիվ էր լինել քո ուսուցիչը: Համոզված եմ, որ դեռ կհանդիպենք կրկին: Տնօրե՛ն, կարիք չկա, որ ինձ մինչև դարպասներն ուղեկցեք...

Հարրին այնպիսի տպավորություն ստացավ, ասես Լուպինն ուզում էր հնարավորինս արագ հեռանալ:

— Ցտեսություն, Ռե՛մուս, — ասաց Դամբլդորը խոժոռվելով: Լուպինը ցած դրեց գրինդիլոյի վանդակը, որ սեղմի Դամբլդորի ձեռքը: Հետո վերջին անգամ Հարրին գլխով անելով, ժպտաց ու դուրս եկավ:

Հարրին նստեց Լուպինի դատարկված աթոռին՝ մռայլ նայելով հատակին: Նա լսեց փակվող դռան ձայնը ու վեր նայեց: Դամբլդորը դեռ սենյակում էր:

— Ինչու՞ ես այդքան դժբախտ, Հա՛րրի, — կամացուկ հարցրեց Դամբլդորը, — դու պիտի շատ հպարտ լինես անցած գիշերվա արածներիդ համար:

— Ոչ մի բան չփոխվեց, — դառնությամբ ասաց Հարրին: — Փեթիգրյուն փախավ...

— Ինչպես թե չփոխվեց, — հանգիստ առարկեց Դամբլդորը: — Ամեն ինչ փոխվեց, Հա՛րրի: Դու օգնեցիր բացահայտել ճշմարտությունը: Դու մի անմեղ մարդու փրկեցիր սարսափելի ճակատագրից:

Սարսափելի... Ինչ-որ բան թարթեց Հարրիի հիշողության մեջ: Շատ ավելի մեծ... շատ ավելի սարսափելի մի բան... Պրոֆեսոր Թրելոնիի կանխագուշակությունը:

— Պրոֆեսոր Դամբլդոր, երեկ, երբ ես հանձնում էի Բախտագուշակության քննությունը, պրոֆեսոր Թրելոնիի հետ շատ... շատ տարօրինակ բան կատարվեց...

— Իսկապե՞ս... — ասաց Դամբլդորը: — Ընդմ... ուզում ես ասել ավելի տարօրինակ, քան սովորաբա՞ր...

— Այո... նրա ծայնը հաստացավ ու խռպոտեց, աչքերը պտտվեցին հոնքերի տակ, և նա ասաց... Նա ասաց, որ Վոլդեմորթի ծառան կազատվի ու կվերադառնա նրա մոտ մինչև կեսգիշեր... Նա ասաց, որ ծառան կօգնի նրան վերականգնել իր հզորությունը, — Հարրին երկար նայեց Դամբլդորին: — Իսկ դրանից հետո նա նորից դարձավ սովորականի պես և ոչինչ չհիշեց իր ասածից: Գուցե նա... Գուցե նա իսկական կանխագուշակություն արեց:

Դամբլդորը կարծես տպավորված էր:

— Գիտես ինչ, Հա՛րրի, կարծում եմ, որ դա հնարավոր է, — մտազբաղ ասաց նա: — Ո՞վ կարող էր մտածել... Ուրեմն, սա նրա երկրորդ իսկական կանխագուշակությունն է: Արժե երևի աշխատավարձի բարձրացում առաջարկել նրան...

— Բայց... — Հարրին ապշահար նայեց Դամբլդորին: Ինչպե՞ս կարող էր այդքան հանգիստ ընդունել դա: — Բայց... ես թույլ չտվեցի, որ Սիրիուսն ու պրոֆեսոր Լուպինը սպանեն Փեթիգրյուին: Ուրեմն դա իմ մեղքն է, եթե Վոլդեմորթը կրկին վերադառնա:

— Բոլորովին, — հանգիստ ասաց Դամբլդորը: — Մի՞թե ժամադարձի հետ ունեցածդ փորձից ոչ մի եզրակացություն չես արել, Հա՛րրի: Մեր գործողությունների հետևանքները միշտ այնքան բարդ են, այնքան բազմապիսի, որ ապագան կանխագուշակելը իրոք շատ դժվարին խնդիր է... Պրոֆեսոր Թրելոնին, օրինյալ լինի նա, դրա կենդանի ապացույցն է: Դու շատ ազնվաբարո բան արեցիր՝ փրկելով Փեթիգրյուի կյանքը:

— Բայց ես դրանով օգնեցի, որ Վոլդեմորթը կրկին վերականգնի իր հզորությունը...

— Փեթիգրյուն քեզ է պարտական իր կյանքով: Դու Վոլդեմորթին մի ծառա ես ուղարկել, որը պարտք է քեզ: Երբ մի կախարդ փրկում է մեկ ուրիշ

կախարդի կյանքը, դա որոշակի կապ է ստեղծում նրանց միջև... և դժվար թե Վոլդեմորթն ուզենա այնպիսի մի ծառա ունենալ, որը պարտք է Հարրի Փոթերին:

— Ես ոչ մի կապ չեմ ուզում ունենալ Փեթիգրյուի հետ, — ասաց Հարրին: — Նա դավաճանել է իմ ծնողներին:

— Սա մագիա է, Հա՛րրի, իր ամենախոր, ամենաանթափանցելի ու անընկալելի դրսևորումներով: Բայց հավատա՛ ինձ... Կգա՛ մի ժամանակ, երբ դու շատ ուրախ կլինես, որ փրկել ես Փեթիգրյուի կյանքը:

Հարրին չէր կարող նման բան պատկերացնել անգամ: Դամբլդորը այնպիսի տեսք ուներ, ասես նա գիտեր, թե ինչի մասին էր մտածում Հարրին:

— Ես շատ լավ էի ճանաչում հորդ, Հա՛րրի, և՛ Հոգվարթսում սովորելու տարիներին, և՛ հետո... — մեղմ ասաց նա: — Նա նույնպես կփրկեր Փեթիգրյուին, ես համոզված եմ դրանում:

Հարրին նայեց Դամբլդորի դեմքին: Դամբլդորը չի ծիծաղի... նա կարող է ասել Դամբլդորին իր կասկածների մասին...

— Անցած գիշեր... Ինձ թվաց, թե իմ հայրը հնայաստեղծեց պատրոնուսը... Ուզում եմ ասել, ես ինքս ինձ տեսա լճափին... և մտածեցի, որ նրան եմ տեսնում...

— Զարմանալի չէ, — շատ մեղմ ժպտալով ասաց Դամբլդորը: — Ենթադրում եմ, որ արդեն հոգնել ես նույն բանը լսելուց, բայց դու աննկարագրելիորեն նման ես Ջեյմսին: Բացի աչքերից... Դու քո մոր աչքերն ունես:

Հարրին գլուխը թափ տվեց:

— Ինչ հիմարն էի, երբ մտածեցի, որ նրան եմ տեսնում, — մրմնջաց նա: — Ախր... ախր ես գիտեի, որ նա մեռած է...

— Նրանք, ում իսկապես սիրում ենք, երբեք չեն հեռանում մեզնից՝ նույնիսկ մեռնելով: Մենք առանձնապես լավ ենք հիշում նրանց ամեն անգամ, երբ մեծագույն փորձությունների մեջ ենք լինում: Հայրդ քո մեջ է կենդանի, Հա՛րրի, և հստակ երևում է հենց այն պահերին, երբ նրա կարիքն առավել շատ ունես: Ուրիշ էլ ինչպե՞ս կարող էիր այդպիսի պատրոնուս հնայաստեղծել: Սմբակը կրկին վազում էր անցած գիշեր:

Մի քանի վայրկյան տևեց, մինչև Հարրին հասկացավ Դամբլդորի ասածի իմաստը:

— Սիրիուսն ինձ պատմեց անցած գիշեր, թե ինչպես էին իրենք անիմագներ դարձել, — ժպտալով ասաց Դամբլդորը, — Հիրավի արտակարգ նվաճում է եղել... նույնիսկ թեև ինձնից գաղտնի էին պահել: Իսկ հետո ես հիշեցի, թե ինչ անսովոր տեսք ընդունեց քո պատրոնուսը, երբ հետ քշեցիր պարոն Մալֆոյին Ռեյվենքլոյի դեմ քվիդիչի խաղի ժամանակ: Ուրեմն դու իրոք տեսել ես հորդ անցած գիշեր, Հա՛րրի... Դու հորդ գտար քո մեջ...

Եվ Դամբլդորը դուրս եկավ սենյակից՝ Հարրիին թողնելով շփոթված մտքերի հետ:

Հոգվարթսում ոչ ոք չգիտեր ճշմարտությունը, թե իրականում ինչ էր կատարվել այն գիշեր Սիրիուսի, Կացնակտուցի և Փեթիգրյուի հետ՝ բացի Հարրիից, Ռոնից, Հերմիոնայից ու պրոֆեսոր Դամբլդորից: Շուտով ուսումնական տարին մոտեցավ ավարտին: Հարրին բազմաթիվ, տարբեր տեսություններ լսեց կատարվածի մասին, բայց դրանցից ոչ մեկը ճշմարտությանը նույնիսկ նման չէր:

Մալֆոյը կատաղած էր Կացնակտուցի կապակցությամբ: Նա համոզված էր, որ Հագրիդը մի միջոց է գտել հիպոգրիֆին անվտանգ տեղ փախցնելու համար, և անսահման վրդովված էր, որ հանդավարների ինչ-որ գեղջուկ պահապան կարողացավ խաբել իրեն ու իր հորը: Փերսի Ուիզլին մինչ այդ շատ ասելիքներ ուներ Սիրիուսի փախուստի կապակցությամբ:

— Եթե ես երբևէ կարողանամ աշխատանքի անցնել Նախարարությունում, ես մի շարք առաջարկներ կանեմ Հրաշագործական օրենքների կիրառումը խստացնելու մասին, — անդադար ասում էր նա միակ մարդուն, որն ընդհանրապես ցանկություն էր հայտնում լսել նրան, և դա նրա ընկերուհի Պենելոպեն էր:

Թեև եղանակը կատարյալ էր, երկինքը՝ մաքուր ու ջինջ, թեև նրանք գիտեին, որ կարողացան գրեթե անհնարինն անել Սիրիուսի ազատության համար, Հարրին դեռ երբեք ուսումնական տարվա վերջին նման վիատ տրամադրություն չէր ունեցել:

Նա անշուշտ միակ անձը չէր, որն ափսոսում էր պրոֆեսոր Լուպինի հեռանալու համար: Ինքնապաշտպանություն սև ուժերից դասընթացի բոլոր

ուսանողներն անչափ վհատված էր նրա պաշտոնաթողության կապակցությամբ:

— Հետաքրքիր է, հաջորդ տարի ո՞ւմ կնշանակեն մեզ դասատու, — մռայլ ասաց Շեյմոս Ֆինիգանը:

— Երևի մի վամպիրի, — հույսով առաջարկեց Դին Թոմասը:

Սակայն միայն պրոֆեսոր Լուպինի հեռանալը չէր վհատեցնում Հարրիին: Նա չէր կարող չմտածել պրոֆեսոր Թրեյլոնիի կանխագուշակության մասին: Նա անդադար մտածում էր, թե որտե՞ղ կարող էր լինել Փեթիգրյուն, արդյոք արդեն հասե՞լ էր Վոլդեմորթին, թե՛ դեռ ոչ: Սակայն Հարրիի վրա առավել ծանր էր ազդում այն միտքը, որ ինքը պետք է վերադառնար Դարզլիների մոտ: Երևի մոտավորապես կես ժամ, մի հիասքանչ կես ժամ, նա երագում էր, որ այսուհետ կապրի Սիրիուսի հետ... իր ծնողների լավագույն ընկերոջ... Դա գրեթե նույնն էր, ինչ կրկին լինել իր հոր հետ: Եվ քանի դեռ Սիրիուսի մասին նորությունների բացակայությունն ամենալավ նորությունն էր, որովհետև դա նշանակում էր, որ նրան հաջողվել էր թաքնվել, Հարրին չէր կարող իրեն թշվառ չզգալ ամեն անգամ, երբ մտածում էր այն տան մասին, որն ինքը կարող էր ունենալ, և այն փաստի մասին, որ դա կրկին անհնար էր դարձել:

Քննությունների արդյունքները հայտնի դարձան քառորդի վերջին օրը: Հարրին, Ռոնը և Հերմիոնան հանձնել էին բոլոր քննությունները: Հարրին շատ զարմացած էր, որ այնուամենայնիվ հանձնել էր նաև Հմայադեղերի քննությունը: Նա նույնիսկ կասկածեց, որ դրա համար պահանջվել էր Դամբլդորի միջամտությունը, որը թույլ չէր տվել Սնեյփին անբավարար գնահատել իրեն: Սնեյփի պահելաձևը Հարրիի նկատմամբ ամբողջ անցած շաբաթվա ընթացքում շատ տագնապալից էր: Հարրին երբեք չէր մտածել, որ իր հանդեպ Սնեյփի ունեցած հակակրանքը կարող էր նույնիսկ ավելի ուժեղանալ, բայց դա իրոք այդպես էր: Ամեն անգամ, երբ Սնեյփը նայում էր Հարրիին, մի մկան էր ջղաձգվում նրա բերանի անկյունում, և նա անդադար չփում էր մատները, ասես դրանք քոր էին գալիս Հարրիի կոկորդը սեղմելու ցանկությունից:

Փերսին ստացել էր լավագույն գնահատականները բոլոր ԾՀՈԴՅՈՒԹ-ներից: Ֆրեդն ու Ջորջը յուրաքանչյուրը հազիվ մի բուռ ՀԱՄ էին հավաքել: Գրիֆինդոր միաբանությունը, հիմնականում Քվիդիչի Գավաթի մրցումներում

իրենց հիասքանչ արդյունքների շնորհիվ, կրկին հաղթեց Միաբանությունների մրցույթում, արդեն երրորդ տարին անընդմեջ: Իսկ դա նշանակում էր, որ տարեվերջի տոնական ընթերիքի ժամանակ Մեծ դահլիճը զարդարված էր Գրիֆինդորի գույներով՝ ալ կարմիր և ոսկեգույն, և որ ընթերիքի ժամանակ Գրիֆինդորի սեղանն ամենաաղմկարարն էր: Նույնիսկ Հարրին կարողացավ միառժամանակ մոռանալ հաջորդ օրը Ղարզլիների տուն վերադառնալու հեռանկարի մասին, և ուտում, խոսում ու ծիծաղում էր բոլորի հետ միասին:

Երբ Հոգվարթսի Ճեպընթացը հաջորդ առավոտյան դուրս եկավ կայարանից, Հերմիոնան մի անակնկալ լուր հաղորդեց Հարրիին ու Ռոնին:

— Այս առավոտ նախաճաշից առաջ գնացել էի պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալի մոտ: Ես որոշել եմ հրաժարվել Մագլական ուսումնասիրություններից:

— Բայց դու քննությունը հանձնել ես նույնիսկ բարձրից էլ բարձր՝ երեք հարյուր քսան միավորով, — ասաց Ռոնը:

— Գիտեմ, — տնքաց Հերմիոնան, — բայց ես չեմ կարող սրա նման ևս մեկ տարի դիմանալ: Այդ ժամադարձը ինձ ուղղակի խելագարացնում էր: Ես այն նույնպես հանձնեցի: Առանց Մագլական ուսումնասիրությունների և Բախտագուշակության, ես կկարողանամ կրկին նորմալ դասացուցակ ունենալ:

— Ես, միևնույն է, չեմ կարող հավատալ, որ դու մեզ ոչինչ չես ասել այդ մասին, — մռայլ մրթմրեաց Ռոնը: — Ենթադրվում է, որ մենք քո ընկերներն ենք:

— Ես խոստացել էի, որ ոչ մեկի ոչինչ չեմ ասի, — խստորեն ասաց Հերմիոնան: Նա հետ նայեց Հարրիին, որը դիտում էր, ինչպես է Հոգվարթսն անհետանում տեսադաշտից մի բլուրի հետևում: Երկու՝ ամիս, մինչև կրկին դպրոց վերադառնա...

— Օ՛հ, քիթդ բարձր պահի՛ր, Հա՛րրի, — տխուր ասաց Հերմիոնան:

— Ես լավ եմ, — արագ ասաց Հարրին: — Ուղղակի մտածում եմ արձակուրդների մասին:

— Հա՛, ես նույնպես մտածում էի արձակուրդների մասին, — ասաց Ռոնը:
— Հա՛րրի, դու պիտի գաս ու մնաս մեր տանը: Ես կպայմանավորվեմ Մայրիկի ու Հայրիկի հետ, հետո կգանգահարեմ քեզ: Հիմա ես արդեն գիտեմ ինչպես օգտվել այդ... այդ ռեխահոսից...

— Հեռախոսից, Ռո՛ն, — ասաց Հերմիոնան: — Ազնիվ խոսք, դու պետք է մյուս տարի անպայման Մազլական ուսումնասիրություններ անցնես...

Ռոնը բանի տեղ չդրեց նրա ասածը:

— Այս ամառ Քվիդիչի Աշխարհի գավաթի առաջնությունն է լինելու: Ի՞նչ կասես, Հա՛րրի: Պատկերացնու՞մ ես ինչ հրաշալի կլինի, եթե հուլիսի վերջին գաս մեր տուն, ու հետո բոլորս միասին գնանք առաջնության խաղերը դիտելու: Հայրիկին սովորաբար նախարարությունից տոմս են տալիս:

Ռոնի առաջարկը բավականին բարձրացրեց Հարրիի տրամադրությունը:

— Հա՛... համոզված եմ, որ Դարզլիները մեծագույն ուրախությամբ ինձ թույլ կտան գալ ձեր տուն... հատկապես այն բանից հետո, ինչ արեցի մորաքույր Մարջի հետ...

Իրեն շատ ավելի լավ զգալով, Հարրին Ռոնի ու Հերմիոնայի հետ մի քանի պարտիա պայթուցիկ տուզ խաղաց, և երբ քաղցրավենիքի շարժասայլակով վիուկը ծեծեց նրանց խցիկի դուռը, նա համադամ ուտեստներից մի մեծ բաժին նախաճաշ վերցրեց, բայց հատուկ ընտրեց, որ ոչ մի շոկոլադե բան մեջը չլինի:

Սակայն միայն կեսօրից հետո, վերջապես, մի այնպիսի բան կատարվեց, ինչից Հարրիի տրամադրությունը իսկապես բարձրացավ...

— Հա՛րրի, — հանկարծ ասաց Հերմիոնան, նրա ուսի վրայով պատուհանից դուրս նայելով: — Այն ի՞նչ է թռչում պատուհանի կողքով:

Հարրին պտտվեց, որ դուրս նայի: Ինչ-որ շատ փոքր, մոխրագույն թռչնակ մե՛կ երևում էր, մե՛կ անհետանում պատուհանի շրջանակից: Հարրին կանգնեց, որպեսզի ավելի լավ տեսնի ու տեսավ, որ դա մի պստիկ բվիկ էր, որը կտուցի մեջ իրենից շատ մեծ մի նամակ էր տանում: Բվիկն իրոք այնքան պստիկ էր, որ այն անդադար գլուխկոնձի էր տալիս օդի մեջ, մե՛կ այս կողմ հրվելով, մե՛կ այն՝ ընկնելով գնացքի ընթացքից առաջացած օդի հոսանքի մեջ: Հարրին արագ իջեցրեց պատուհանը, ձեռքը դուրս մեկնեց ու բռնեց թռչնակին: Նրան թվաց, որ մի շատ փափուկ ու փետրավոր բանքեր բռնեց: Նա զգուշությամբ թռչնակին ներս բերեց: Բվիկն իր նամակը

զցեց Հարրիի նստարանին ու սկսեց գլխապտույտ արագությամբ վզզալով աջ ու ձախ թռչել խցիկում, ինքն իրենից շատ գոհ, որ կատարել է հանձնարարված առաջադրանքը: Հեղվիզը կլթկլթացրեց կտուցով, մի տեսակ արժանապատիվ հանդիմանանքով: Ծուռթաթը պառկած տեղից նստեց և իր մեծ գաֆրանագույն աչքերով սկսեց հետևելով թռչնակի պտույտներին: Ռոնը՝ նկատելով կատվի ուշադրությունը, օդից բռնեց թռչնակին, որպեսզի նրան հնարավոր վտանգից հեռու պահի:

Հարրին վերցրեց նամակը: Այն ուղղված էր իրեն: Նա արագ պատռեց ծրարը և բացելով նամակը ուրախությունից գոռաց.

— Սիրիուսի՛ց է...

— Ի՞նչ... — հուզված արձագանքեցին Ռոնն ու Հերմիոնան, — բարձր կարդա...

«Սիրելի Հարրի,

Հուսով եմ, որ այս նամակը քեզ կհասնի մինչև դու հասնես մորաքրոջդ ու նրա ամուսնու տունը: Կասկածում եմ, թե նրանք սովոր են փոստատար բվերին:

Կացնակտուցն ու ես ապահով թաքստոցում ենք: Չեմ ասի որտեղ, որովհետև նամակը կարող է ուրիշի ձեռքն ընկնել: Ես որոշ կասկածներ ունեմ այս բվիկի վստահելիության վրա, բայց սա լավագույնն էր, ինչ կարողացա գտնել և դրանից բացի նա կարծես անչափ ուզում էր, որ այս գործն իրեն վստահեմ:

Ես համոզված եմ, որ ազրայելները դեռ փնտրում են ինձ, բայց կարող ես հանգիստ լինել, որ ինձ գտնելու ոչ մի հնարավորություն չունեն: Ես որոշել եմ երևալ մի քանի մագլների աչքին Հոգվարթսից շատ հեռու մի վայրում, որպեսզի ամրոցի խիստ պաշտպանությունը վերջապես թուլացնեն:

Մի բան էլ պիտի ասեմ, որ այդպես էլ ժամանակ չունեցա ասելու, որ «Հրացուլքը» ես էի քեզ ուղարկել»:

— Հ-հա՛... — հաղթական ասաց Հերմիոնան: — Ասում էի, չէ՞... ասում էի, չէ՞, որ նա է ուղարկել:

— Հա՛, բայց, միևնույն է, վրան ոչ մի չարադավք չկար, — համառորեն առարկեց Ռոնը: — Վա՛խ...

Պատիկ բվիկը երջանիկ հվում-բվում էր նրա ձեռքի մեջ և կսմթեց նրա մատներից մեկը՝ իր կարծիքով երևի անկեղծ համակրանք ցուցադրելով:

«Ծուռթաթն իմ պատվերը տարավ Բվերի Փոստ: Պատվերը ես գրել էի քո անունից, բայց ոսկին պատվիրել էի հանել Գրինգոթսի իմ սեփական պահոցից:

Խնդրում եմ, ընդունի՛ր այն որպես նվեր քո Կնքահորից անցած տասներեք տարեդարձներիդ կապակցությամբ:

Ուզում եմ նաև ներողություն խնդրել քեզնից, այն գիշերվա համար, երբ դուրս էիր եկել մորաքրոջդ տնից: Ես միայն հույս ունեի տեսնել քեզ հյուսիս գնալուս ճանապարհին, բայց կարծում եմ, որ ինձ տեսնելով դու շատ տագնապեցիր:

Նամակիս մի բան եմ կցում, ինչը, կարծում եմ, հաջորդ տարի Հոգվարթսում քո կյանքն ավելի հաճելի կդարձնի:

Եթե երբևէ պետք լինեմ քեզ, միայն մի բառ գրիր ինձ: Քո բուն ինձ կգտնի:

Շուտով նորից կգրեմ քեզ:

Սիրիուս»

Հարրին անհամբերությամբ նայեց ծրարի մեջ: Այնտեղ մի կտոր մագաղաթ էլ կար: Նա արագ կարդաց դրա պարունակությունը և հանկարծ իրեն միանգամից այնքան բավարարված ու այնքան երջանիկ զգաց, ասես մի ամբողջ շիշ տաք մեղրագինի էր խմել:

«Ես՝ Սիրիուս Բլեքս, որպես Հարրի Փոթթերի Կնքահայրը, թույլատրում եմ նրան Հոգսմիդ այցելել հանգստյան օրերին»:

— Այսքանը լրիվ բավարար կիլնի Դամբլդորի համար, — երջանիկ ժպտալով ասաց Հարրին: Նա կրկին նայեց Սիրիուսի նամակին, — սպասեք այստեղ հետգրություն կա...

Հ. Գ. Գուցե քո ընկեր Ռոնը ուզենա պահել այս բվիկին, քանի որ իմ մեղքով նա այլևս ձեռնասուն կենդանի չունի:

Ռոնի աչքերը չռվեցին: Պատվիկ բվիկը դեռ հուզված հվում-բվում էր նրա ձեռքի մեջ:

— Պահեմ սրա՞ն... — անվստահ ասաց նա, հետո մոտիկից զննեց բվիկին և, ի մեծագույն զարմանք Հարրիի ու Հերմիոնայի, թռչնակին մոտեցրեց Ծուռթաթի քթին:

— Ի՞նչ ես մտածում սրա մասին, — ամենայն լրջությամբ կատվին հարցրեց Ռոնը, — հաստատ բու՞ է:

Ծուռթաթը անտարբեր մռլտաց:

— Այդքանը ինձ հերիք է, — երջանիկ ժպտալով ասաց Ռոնը. — Այս թռչունն իմն է:

Ամբողջ մնացած ճանապարհին Հարրին կարդում ու կրկին կարդում էր Սիրիուսի նամակը: Երբ հասան Քինգզ Քրոս կայարան, նամակը դեռ նրա ձեռքում էր: Դուրս գալով ինը և երեք քառորդ կառամատույցի անցումով, Հարրին անմիջապես նկատեց քեռի Վերնոնին: Նա որոշակի հեռավորության վրա կանգնած՝ կասկածամտորեն նայում էր տեր և տիկին Ուիզլիներին, և երբ տիկին Ուիզլին գրկեց ու համբուրեց Հարրիին, նրա վատթարագույն կասկածներն այդ զույգի մասին արդարացան:

— Ես քեզ կզանգահարեմ Քվիդիչի Աշխարհի Գավաթի առաջնության համար, — գոռաց Ռոնը Հարրիի հետևից, երբ նա Ռոնին ու Հերմիոնային ցտեսություն ասելով, առաջ հրեց ճամպուկով և Հեդվիգի վանդակով շարժասայլակը և գնաց դեպի քեռի Վերնոնը, որը նրան սովորականի պես ողջունեց անբարեհամբույր գրմռոցով:

— Դա ի՞նչ է, — մռնչաց նա՝ նայելով Հարրիի ծեռքում դեռ սեղմված ծրարին: — Եթե դա ևս մեկ թուղթ է, որը ես պետք է ստորագրեմ, ապա հույս չունենաս:

— Ո՛չ, — շատ ուրախ ասաց Հարրին: — Սա իմ Կնքահոր նամակն է:

— Կնքահո՞ր... Դու Կնքահայր չունես... — թքեց քեռի Վերնոնը:

— Ունե՛մ, — զվարթ ասաց Հարրին: — Նա իմ ծնողների լավագույն ընկերն է եղել: Հա՛, իմիջիայլոց, նա դատապարտված մարդասպան է, բայց փախել է հրաշագործական բանտից և հիմա դեռ փախուստի մեջ է: Նա երևի հաճախ կկապվի ինձ հետ... որպեսզի իմանա ինչպես եմ... Արդյոք երջանի՞կ եմ զգում ինձ... թե՛ ոչ... և այլն:

Ժպտալով քեռի Վերնոնի դեմքին արտահայտված սարսափի վրա, Հարրին թեթև սրտով գնաց դեպի կայարանի ելքը: Հեդվիգը զվարթ կլթկլթում էր վանդակի մեջ: Հարրին հավատացած էր, որ այդ ամառ իրեն սովորականից շատ ավելի հաճելի արձակուրդներ են սպասվում:

